

دیباچه الکتاب بنام مبارک ایشان صدرالدین ثناء قاجار

عَلَى تَفْهِيمِ الْأَرْثِ وَخَلْقِهِ الْأَدَبِ فَاتَّخَذَ كِتَابَ الْأَدَبِ وَخَاتِمَهُ أَوَّلَ عُمَالِ الْأَخْرَاجِ وَآخِرِهِ بَادِي السَّخْلِ
 وَأَتَتْ رَأْسَ الدُّنْيَا وَالشَّعْبَ سِدَّ الْعَرْشِ وَالسَّرْسَ مَطْلَقَ الْكَلِمِ وَتَحْرِيصَ نَائِبَةِ الْعَطَاءِ كُنْزِ الْإِعْطَاءِ مِصْنَجِ
 الْمِثْقَةِ مِصْنَجِ الْغَيْهِ حَلَاةِ الْمُضْطَنِّ حَبْرَةَ الْخَائِضِينَ حَبْرَةَ الْمُضْطَغْنِ مَوْجِبَ الْهَيْزِ حَبْرَةَ تَرْجِي سَاعَةِ الْكَلِّ
 مَوَالٍ مِنَ الْأَهْوَالِ مِصْنَجِ فَاقَ لَيْسَتَيْنِ فِي حَقِّ دُنَى حَقِّ وَلَمْ يَدْنُوهُ فِي عِلْمٍ وَلَا كَرَمٍ وَكَلَّمَ مَنْ رَزَقَ اللَّهَ
 لَيْسَ عَرَفَ مَنْ لَمْ يَرَوْهُ عَرَفَ مَنْ لَمْ يَرَوْهُ عَرَفَ مَنْ لَمْ يَرَوْهُ عَرَفَ مَنْ لَمْ يَرَوْهُ عَرَفَ مَنْ لَمْ يَرَوْهُ عَرَفَ مَنْ لَمْ يَرَوْهُ
 بَرَّةَ وَرَافِعَ لَوَانِهِ وَقَامِعَ أَعْدَانِهِ وَخَارِيسَ بَرِّعَتِهِ وَوَارِثَ وَدَلْعِهِ هُوَالَيْتِ الْخَائِلِ وَالْعَيْتِ الْخَائِلِ
 إِيَّامَ الْمَتَارِقِ وَالْمُعَارِبِ عَلَى أَسْنَانِ الْإِطْلَابِ هُوَالَيْتِ الْكُلُوبِ وَالْخَوَافِ الْإِذْيِ حَسَدَ مَنْ يُورِثُ الْقُدْسَ
 رَابِعَ وَدَوَالِ الْمَعْرَاتِ الْوَأَصْحَابِ فَلَمَّا الْطُورُ عَلَى مَسَدَاتِ السَّرَائِرِ وَوَارِثَ عِلْمِ الْمُضْطَغْنِ وَتَفْهِيمِ
 آخِرَ وَطَرِيقِ الْعُلَى وَالْأَوَاصِرِ الْإِيمَانِ الْإِسْلَامِ لَوْلَا جِسْمُهُ كِعَظْمَةِ عِمْرٍ أَوْ فَلَاحَةِ حَامِرِ سَلَامِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَطَرِيقِ
 الْمُعْصِيَةِ مِنْ أَلْطَمِ وَتَسِ الْمَوْصِيَةِ بِالْكَرَامَةِ وَالْأَمَانَةِ الْمُحْصِيَةِ بِالْوَصَايَةِ وَالْوَلَاةِ الْمُطِيعِينَ عَنْ الرِّخْصِ صَلَافِ
 إِلَهُهِمْ حَجَّ الرِّخْصِ وَأَعْلَامِ الْإِيمَانِ هُمْ عَمَلَتْ كَلِمَةُ اللَّهِ وَتَمَّتْ حَيْثُ عَلِمَتْ أَلْفَ تَسَاءُ اللَّهِ وَتَحْتَهُ مَا تَأَلَّعَتْ تَلَالِي
 فَلَقَ لِيَالِي عَقِّ وَتَوَالَتْ أَمْرُهُ لَصْنَجِ حَيَاةِ أَرْوَاحِ مَنْ مَعْتَرَجَهُمْ دِينِ وَنَعَصَهُمْ كَمُورِهِمْ لِحَا وَنَعَصَهُمْ
 مَقْدَمَ لَعْدِ اللَّهِ ذَكَرَهُمْ فِي كُلِّ بَرٍّ وَنَحْوِهِمْ فِي الْكَلَمِ

در تشریف و تحلیف کتاب بنام مای پادشاه صحابه حلابی بیا حله الله لک

و سبب تالیف کتاب تالی ناسخ التواریخ *

چون حوزه ملک را روضه معدلت ملق شد و تحت سلطنت راجت میمنت در کف آید یعنی ثناء قاجار
 جوانخت زب و بر بنت تاج و تحت ساق کتایب محنده ضارب قواصی منه مادل ملد و طرف کائل
 ضعیف و تشریف و غر و غیر سلطنت معروف موسی تراپی پادشاه حمید و سگاه حوربت بیگاه فردوس
 فطرت فلاطون فطنت کیما و س طونیت بطلمیوس و تیا فراسیما و ربک اسعدیاریا ربک محراب
 صد السلاطین المجاهد فی مسایح الدس هو السلطان الاعظم و اسحاقاں الامم السلطان پادشاه
 پاکدین و پادشاه پاکدل پادشاه حق کدار و پادشاه دادخواه حرد و حوربت حرد و داور و همیخت عاری
 سهرام حبس و قادیان حکم سیاه روی رادی پست مردی دست دولت چتم ملک فرنگی کتر رزین اصرب
 کاه حارس دین فارس کین و ارت حم حکم محمد حال دانش حمیتس باصر الدس پادشاه حله الله دوام
 دولته و تنوکه و سید قوام مملکته و معدله لست آبا و اسلاف و سورت بنمتر حار اسلاف مالارث
 و الاستحقاق پادشاه ممالک آفاق کت مکات یدرو حدرا ما عات چند و حد بریادت دریامت و در
 مترعب ملک سلاطین سلف را ستر حلقه و یکو تر خلف کنت و آل قواعد و قوانین که یدر رکوارتس خیر
 با حدر محمد شاه قاجار اعلی الله مقابله و ارتاج الماسه در احتساب ملک بکاده بود متمد و سید فرمود
 ارشاد لایف اللیت و الویل خلیف العیت سجد سیروشاه سیروشه است ما حدتس و دعفوان
 عمر در عموال امر عدل کافی و بدل وانی و سرطکیاست و حس سیاست آن قصاب را و آن بدیصا سمود

دیباچه الکتاب بنام مبارک استلثامصرالدین شاد قاجار

باد سنا به و رفیق حال رعیت و سیاه است نویر کیت طبع را در مصمار بر اعت آرایشی ده و در این ساط
استایش سنا به معنی را از دجایر ضمیمه تربیت آرایشی کس بالذکر و الیا قوت زین تحسیر با و مفصل من لول
و زجده و ارناسح التوارج آنرا که در زمان شاهنشاه غازی یقین کردی بدست طبع خنق میکن و مدیحه
نیز وی کار سنسینا فنی ساخته که ارض پهاش چون این کتاب است لایحه و طیت مات واضحه که کتاب
مسرل آسمانی و تالی اتین متالی بود از سما غرت و علما و آسمان رفعت و اخلا اویره کونسن این عهد
عقیده بیوشن سنا دلی چون فرصه نور روش و عاطری چون رومنه حور کاتس استر خاص

ار حضرت کیتی ماص را بتلیم استان آسمان لطر و تقیل درگاه کموال مسیه

مُعَقِّمًا بِالْمَعَالِ السَّيِّئَةِ وَمُصَفِّيًا مِنَ الْمَنَافِعِ الدِّينِيَّةِ طَرِيقِ مَفَاصِرِ كَرِّمِ دَرَسِمِ

و نذار ک این خدمت را بتقدیم حرم و تقصیم غزم میاں مسم و نشتم

اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ كُلِّ هُمْزَةٍ طَعْنٍ وَلَمْرَةٍ لَعْنٍ وَسَفَاهَةٍ

اَجْهَالٍ وَسَعْيَةٍ أَلَا ذَاكَ الِ وَهَفْوَاتِ النَّسَائِ

و شَهَاتِ انْجَمَانِ وَسُوءِ الْفَصَائِ

وَضِيْقِ الْفَضَائِ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ

وَالِهِ الطَّاهِرِ عَلَيْنِهِمُ

سَلَامُ اللَّهِ

يَوْمَ الدِّينِ

بسم الله تعالى
 از کتاب اول و کتاب ثانی مایع التواریخ
 خلاصه فهرستی تحریریه که سلطان محمد گنج
 احماله است در این کتاب مبارک به شرح
 حوادث و کارها در هر جمعه است
 محله چهره با حواهد نمود

خلاصه فهرست و قایمی که بعضی از طبقات مردم نقل از بهبوط آدم علیه السلام است و داده
 عنایه عمال در درک سلاطین قبل از بهبوط آدم علیه السلام

طیعه اول	طیعه دوم	طیعه سوم	طیعه چهارم
سلطنت آناه و اولادش	سلطنت حسان	سلطنت سامان	سلطنت ماساسان
که اسرار پسران	و اولادشان	و اولادشان	و اولادشان

عنایه مردم بهند و سمان در درک سلاطین قبل از بهبوط آدم

سلاطین دوره سمنوک	سلاطین دوره رمانوک	سلاطین دوره دیاپروک
و مخاطره چندان و بهند	و مخاطره چندان و بهند	و مخاطره چندان و بهند

عنایه مردم حسن و حسان در درک سلاطین قبل از بهبوط آدم

طیعه اول	طیعه دوم	طیعه سوم	طیعه چهارم	طیعه پنجم
سلاطین حسن و حسان	سلاطین حسن و حسان	سلاطین حسن و حسان	سلاطین حسن و حسان	سلاطین حسن و حسان
و اولادشان	و اولادشان	و اولادشان	و اولادشان	و اولادشان

فہرست کتاب مبارک

ذکر سلطنت نئی الجان قبل از ہبوط آدم
علیہ السلام

تخصیص مساحت روی زمین و عدد حقایق عالم انا
ذکوراً

معرفت حرافیا و تخصیص مملکت جمیع دول روی زمین
و شمارہ مردم ہر دولت جدا گانہ و تعیین لیاقت شمار
لکھ ہر دولتی و شمار کشتی و تعیین قرض ہر دولت

تفصیل اسامی کتب کہ اس کتاب میں تحریر فرمایا تواریخ
حاضرہ بود اعرابی و عربی و ترکی و قبطی و یونانی و دیگر
و عبری و کتب مالی یوروب کہ ترجمہ شدہ ترجمان دہر از محمد

اسامی شہور و سنین و تعیین تواریخ مردمان در سیم کہیہ و قانونیان

وضع تواریخ چین وضع تواریخ مردم ختا وضع تواریخ ترک و منول وضع تواریخ مردم ہندوستان

وضع تواریخ عبریاں وضع تواریخ قبطیاں وضع تواریخ عرب دراک وضع تواریخ انہسہ تیہ

وضع تواریخ رومیان وضع تواریخ حبشیان وضع تواریخ عرب و جات وضع تواریخ عجمان

وضع تواریخ خراجی وضع تواریخ جلالت وضع تواریخ ایلیان

خلاصہ فہرست و قایم کہ بعد از ہبوط آدم علیہ السلام الی آخر مرید و دارا جہت رسول خدا

ملوک کبک لیاں	ملوک کبک	سلاطین عجم و ہندو	دکرا نیل علیہ السلام کہ نام
نخاستین	سہی بک	تن بود تیشہ ادا مال دہ	ایشان بنواں شد کہ اسب جز
طبقہ اول کہ با استقلال بودند	طبقہ اول یحیی بنی با استقلال	کیان دہ تہن اشکاتیان	آیاں کہ در طی حکایت
چل و چار تن طبقہ دوم کہ فرمان بردار سلاطین عجم بودند و دوازده	مردول رتہ توردا و اسات	تن ساسانیان سہی و دود	و تخصیص مرقوم شد و ہفتاد و
ملوک نمود	سلاطین ہندو	ملوک عاد	ملوک چین
دو تن	پست و سہ تن بودند	تن بودند	صد و ہفتاد و یک تن بودند

کار فرمایان و فضات	تعداد	دولت جمہورہ قرق	ملوک مصر
بنی اسرائیل دوازده تن بودند	ملوک میں دس شرح حال ہر یک از ایشان سہی و ہفت تن	دیوناں و سلاطین ایشان	چل و چار تن بودند و طبقہ اول سہی و یک تن طبقہ دوم سیزدہ تن بودند و امد

ملوک بیت لیا در یتیم خانہ	ملوک سی سرائیل	سلاطین بیت المقدس	دولت کرتیج کہ در عرب
طہر والی سو بیگلر بی	چل بی سلام	کرار حاج ملوک عظم	جمہوریہ نو و بد چل و سر
طہر والی چن دکن طہر	بیت تن طہر دیکر	سہ تن	دہستان
بیت تن طہر ہجرام			

سلاطین وادہ آماج	انگیس	ملوک حیرہ	ملوک شام
دہستان سلاطین	ہفت دہستان	بیت دہ تن	یسے تن
دوس			

ملوک ہیں اسامی و احوال شاہیر و قایع مقبہ و عالم عتاید عسہ فاد حکما
سی دشت تن حکامی عالم صد و و حادہ ایا شمت و قہاد صادر اول
سہ تن دہستان و دہ آفرش
خلاصہ ہر سب کتاب دوم ساج التواریخ اندازہ حرب رسول صدای صلی اللہ علیہ و آلہ
و ماہاد در ذکر سلاطین و قایع ممالک اربعہ جہاں کہ آن اول آسیا دوم اوروپا سیم افریقا چہارم
امریکا

خلاصہ و قایع مملکت آسیا

احوال رسول صدای صلی اللہ علیہ	شرح حیات انوکریں الی فحاشہ	شرح حال امیر المومنین علی
دآلہ اوسکام ہجرت الی رمان	و عمر بن الخطاب و عثمان بن عفان	علیہ السلام و سایر ائمہ اثنا عشر
در حال حاضر علیہا اسلام	و حاتمہ اخوان	علیہم السلام و ائمتہ و انصار و وارثہ

حلقای سی العباس

حلقای سی آتہ

سی دہشت تن

چہار دہ تن

ملوک مملکت ایران ار ممالک آسیا

ملوک عجم ار ماسا بیا	سلاطین ماسا بیا	ملوک طاہریان	ملوک صفاریہ
کہ اندازہ حرب سلطنت کرد	دوار دہ تن	ششت تن	سہ تن
دوار دہ تن			

ملوک آل رما و در کرکلا	و ماہکدراں لر کرک	سلاطین آل لویہ	ملوک کرمان
بار دہ تن	بیت دود تن	بچہ دہ تن	سہ تن

ناخ التواريخ

هکمران صوفیه دو اردو تن	ملوک کاکویه چهار تن	اتابکان یزد دوازده تن	ملاحه ایران چهار دوتن
ملاحه کرمان نیتن	حکام صلسله یازده تن	اتابکان سلمی شش تن	ملاحه رودبار هشت تن
دواب بنجر و خراسان نه تن	ملوک سجریه چهار دوتن	ملوک میثاق سه تن	اتابکان فارس مار دوتن
اتابکان آذربایجان شش تن	ملوک شبیه در بلخ چهار تن	ملوک آل الوند سه تن	فرمانداران لر کوچک بیت و چهار تن
حکمرانان لار پانزده تن	سلاطین قراقرم هشت تن	اولاد چنگیز خان نورده تن	ملوک کرت در هرات سه تن
حکمرانان هرموز پنجاه تن	سلاطین آل مظفر هشت تن	ملوک کرمان هفت تن	ملوک چواریان سه تن
ملوک کورکانیه یک تن	ملوک ایلیکانیان چهار تن	ملوک سردار سیرده تن	سلاطین انجو دو تن
ملوک شیردان ده تن	سلاطین قراقرم چهار تن	اولاد امیر تیمور هفت تن	سادات شیع در خوار هفت تن
سلاطین قراقرم نه تن	سلاطین صفویه یازده تن	سلاطین افشاریه چهار تن	افغانه قلیجلی چهار تن
افغانه ابدالی در هرات چهار تن	سلاطین قاجار هشت تن	طایفه که با ستم هرادی مدعی سلطنت شد هفت تن	سلاطین رمدیه شش تن

۵۰
خلاصہ قدرت

سلاطین، سرداران و شرفیای ملک ایران در دست آید

خداوند، کوکب دریا کوکب آسمان ولایت، آمدن طبع اول، کوکب کوکب رستگار
 دست دگر، تان ارجاس، طلع دایود، حال سی و چهار، س
 چل و چرت یا دوتی چل و چرت پارود، س

دعای کبریاں اور دیگر طہقہ دوم اور کو طہقہ سہم اور کو اور آسیا چاہے سادات عرش
 اور دوسرا معس حال حال اشتہا و تاجاد و ماردرال حیردوس
 حجت

ملوک کھانا ملوک روزافریه
 سردس دربار درال
 چھاتی دواردوتی

اکراد و عموم امراى ايران که رايست خود سرافراخ و فصل اسامى قبله و کربلا را در دل احوال قلم نه نموده

حکمران مرد ہے کون حکمران مرد ہے دریا حکمران مرد ہے کون حکام حاکم

حکمران گلشن حکمران بدلیس حکمران حسیف حکمران ہمایہ

حکمرانان غازیہ
حکمرانان مشہور علیہ
حکمرانان مسیح
حکمرانان غازیہ

حکمرانان محمودیے امراۓ وسیلے حکام حیراں حکماء حیراں دہس

حکماں جیراں در سہایت امرای مارو کے امرای رکنہ حکام شیرواں در کبرا

ناخ التوايخ

حکمرانِ حسیہ وان در کوفت و تسبیح
حکمرانِ تیر و اس در آید و اس
حکام زرق در نواحی و نی
حکمران زرقی در کردگار

حکمران رقتی در عناق حکام رقتی دژ جریل حکام سویدیے حکمرانان سلیمانیے

حکمرانان صامعوں حکمران قلب و زبان حکمرانان مکریے حکما مبرادوست ارامرا
صوما

حکم مراد و سب از ابرامہ
امرای کلہد درینجاں
امرای کلہد درخواجہ
امرای کلہد درہایسہ
ترکور
دستک
دشت

حکمرانانِ یثا فارقین حکمرانانِ اردلان امرا عی کلبا بنغی حکمرانانِ سهران

حکمرانان بامان امرای کوران سیاہ امرای کران چکنے حکمرانان مجکورد

حکمران پرست حکمران ستماں

سلاطین مملکت چین و خا و کرستان و تبت و خیوق و بنجا را و ماوراء النهر از حاکمان

سلاطین قتب و ترکستان
دکولک و جبرم و ملاس
سازده تن

سلاطین چین
پناه و دوتن

سلاطین شبیه در عور
بیست و سه تن

ظهور معول بفرست
در ارکه نو

سلاطین ترکستان
سلاطین غزنویان
طغچه اول از سلاطین
سلاطین خوارزم شاه
نچاه و دوست
سنگین پیچیده تن
خوارزم چهار تن
ده تن

طبقتانی از ملوک حیی
سلاطین حور و دریا
چرخ تن
جکیز خان
سلاطین شنبیه در عریش
چرخ تن

خلاصہ فرست

سلاطین حسن بعد علیچکر	سلطنت حومی دادلاؤ	سلاطین یورس حکمران	سلطنت حسا دادلاؤ
جائیت س	دش قجاس	د کلوان قشیر اقرم	لادش درجہ ارم
	جسل ددوتس	میت دیکس	ییسے قس

سلطنت اولاد امیر تیمور	سلاطین اوریکس	سلاطین حوا روم جیو	سلاطین سکارا
د دادا لکھ	شش قس		

سلاطین ممالک ہندوستان اور ممالک آسیا

سلاطین مسار	طلوع اسلام در ہند	سلاطین قباں	سلاطین سہ
دوار دوتس	وسلاطین عربیہ و لکھ	دوتس	سی دوتس
	شار دوتس		

سلاطین دست	سلاطین پو بی و سکا	سلاطین سیہ در کاکو	سلاطین کشر
سی دس	د لکھوئی سی س	د قطن کھرام چست	جمل دوتس
		ج	

سلاطین ہیمہ و حسا د	سلاطین فادقہ برما	سلاطین جو پور و بر	سلاطین کھراب
طکر کہ واجد آ دوتس	پورہ وادہ س	شش قس	چار دوتس

سلاطین مالو	سلاطین ارادادایر	سلاطین رار	سلاطین چالور
د دس	مور در ہند پد دس	چار قس	شش قس

سلاطین سام شامیہ	سلاطین مدیہ	سلاطین فلک ساپیہ	سلاطین ہسکر
تہ کمر دوا دوتس	مفسر	د فلک چارس	کمر قس

اما غہ اہ اسے

غہ انکیس و حکمران
انان لور پ در ہند و

سلاطین روم المی و قسطنطنیہ و صمرہ و مکہ معظمہ و مدینہ شہرہ و ممالک آسیا

طبقہ اول رفا صرہ	سلاطین عرب	فلوک حرا کہ در	فلوک آل حجاز
سار دوتس	شش قس	شام و مصر چل د	موصل ہست
		شش قس	و حلب سر د
			قس

تاریخ التواریخ

شرفای که معظه ملوک بنی عقیل ملوک جزیره دیا ملوک بنی اسه ملوک آل مرداس
پناه و هفت تن در بار و موصل بکر چهار تن و جزیره هفت در حلب و پنج تن

سلاطین سلاجقه در ملوک سلیقه در اربا ملوک منکو حیکه در ملوک ارقیه در ملوک دیشمیدیه
مردم پانزده تن ارم و دوتن از رنجان و کجاک مار دین و جبل جزیره در ازل الروم
و دوازده تن و در نیشه سه تن و هجده تن و سی و ست پنج تن

اتابکان موصل طبقه دوم قیصر سلاطین شام ازال ملوک قوینة بلق ملوک قوینة بلق
و دوازده تن آل عثمان سی و یک تن ایوب که در مصر قرمان پنج تن کردند هفده تن

ذکر سلاطین ملک اردو پاکه قسم دوم از اقسام ربعه پنجمان

حکمرایه بایا در مملکت سلاطین اسپانیول سلاطین مملکت فرانسه سلاطین ممالک بنگلیس
ایتالیا صد و هشتاد و سه تن یازده تن هفتاد و هشت تن چهل و نه تن

سلاطین اسلام در یک نیمه سلاطین نور و ب نیمه سلاطین مملکت دیکنار ملوک دولت دینز
اسلامبول پنجاه و چهار تن دیگر اسپانیول شصت و یک تن پنجاه و چهار تن صد و پانزده تن

ملوک دولت پوکت چهل و سه تن ملوک دولت نمه سلاطین روسیه ملوک انگری از نمه
سی و هشت تن پنجاه و دوتن هجده تن سی و هشت تن

ملوک پورتغال که از عرب گرفته ملوک بهیم سی و یک تن ملوک نپلی و سیلیا سلاطین بویس
سی و دوتن سی و یک تن سی و یک تن سی و یک تن

سلاطین سوید پست و سلاطین بروس سلاطین دوشه از روتا سلاطین لکنه
پنج تن یازده تن بیست تن چهارده تن

ملوک هلند نه تن سلاطین سردن از روتا ملوک بلتریکتن ملک یونان
یک تن پنج تن یک تن یک تن

خلاصہ درست

دکتر سلاطین ممالک افریقہ کے قسم سیم است اقسام اربعہ اچھا

سلاطین ایتھوپیا	ملوک افریقہ	دولت مراک	ملوک ایدلس ارشاد
باردوتس	دوس	تس	باردوتس

ملوک طولانیہ در مصر	سلاطین میں ارشاد	ملوک اہمیلہ در مصر	ملوک ایتھوپیا در مصر
پچ تس	ہشت تس	چار دوتس	دشام چار تس

قطعہ دیگر افریقہ	ملوک ایدلس مداری	ملوک اسماعیل ارال تو	سد عین میں پس
ایچہ تس	تس تس	د مصر دوس	چار تس

سلطنت خلافت در مصر	خلعہ سی عامس ماد	ملوک مصر عامر عمور	ملوک تونس
سیر دوس	حراکہ و مصر پاردوس	ہفت تس	ہفت تس

دولت اثرہ	محمد علی پاشا و اماس
تس تس	س

دکتر دول ممالک امریکا کے قسم چاریم است اقسام ایک ہی پید

دولت میکسیکو	دولت امرق سارال	دولت امریکی	دولت دلا قرا
--------------	-----------------	-------------	--------------

دولت دلا قرا	دولت دول ردا	دولت ہا	دولت تولوہ
--------------	--------------	---------	------------

دولت شیلے	دولت ہارا قرا	دولت درنو دلا ہا	دولت دماٹی
-----------	---------------	------------------	------------

دولت دلر و قوی	مصرنی انگلیس	مصرنی اسپانیا	مصرنی فرانسی
----------------	--------------	---------------	--------------

مصرنی فلک	مصرنی دایمارک	مصرنی روسیہ	مصرنی سویڈ
-----------	---------------	-------------	------------

مصرنی رومل	مصرنی اماریہ	حرار امریکا
------------	--------------	-------------

ناسخ التواریخ

ذکر معارف و جود این جهان از هر طبقه و هر سلسله

مردان صحابه و کاتبان	زبان صدو اجابت	تألیس اصحاب	شعرا و عرب
عزرا و صد و ده هزار	پانصد تن	سیصد و بیست تن	دویست تن
مردان موحیدین	حکما و دانشمندان و شاعران	حکمای صنعت کیمیا	معارف و زراعت
هزار و سیصد تن	و معتزله و مکیمن چهارصد تن	بیست تن	از عرب و عجم و غیره و ملک
معارف امرای و مدافعین	ولایت و حکام ممالک	خروج کنندگان بر طایفه	مدعیان پیغمبری و امامت
و عجم و ترک و غیره و سیصد تن	اقا و قیصر و	حقا کان اوبا و طلا و صد	و صاحب الامر و یکتا
پنج و صد تن	پنج و صد تن	دو تن	دو تن
علماء و مجتهدین و متفکرین	ادبا و خطباء و واعظان	قاضیان چهار	شعرا و عجم و سیصد
و اجابراین هزار و چهار صد تن	و مقربان و مودبان	صد تن	پنج و صد تن
معارف نوان	خوش نویسان جمیع خطوط	اعیان هر طبقه و هر طایفه	حوادث اتفاقیه جهان و اختراعات و صنایع زمان
صد تن	صد تن	از مردم هر اقلیت	در هر کار و در هر وقت

اصول عقاید مسلمین و اختلاف هر مذهب در میان ایشان و در بیان ایشان در مذهب خود و ذکر حال مختصر آن مذهب بتاریخ و وقت

ذکر مذاهب اهل جهان و سیدایی هر مذهب در هر زمان و دلایل ایشان در حقیت مذهب خود از هند و چین و مغرب و نصاری و یهود و مجاری و در هر تن و بپرستان و غیره و ملک

ذکر آسیا و مرسلین و سلاطین ریہ
 رئیس و شاہر حکمانی قتلہاں میں المثنیٰ علی
 المعارف ارجو ط آدم صلی علیہ السلام تا ہجرت
 سی عربی مدیاں است کہ در دست اول اریں کتاب
 ہمایوں برقی کا دو تاریخ ظہور و خلوس ہرکت اور ویل باش
 مرقوم میدارد دسمدای سال این تواریخ را ارجو ط آدم مقرر
 نمود تا خواندہ لی کلفت خاطر و حجب اور ان شرح حال ہر کس جو اہر کج و بدیا حاصل
 بر کان سلاطین و صنادد حکما کہ بعد از ہجرت پیغمبر صلی اللہ علیہ وآلہ و سلم در سن کون فلک کات کو کتور و صفا
 و ہر نوہ ادا انشاء اللہ در ہر شئی یک مرتبہ خواہ نمود و در صد کتاب تاریخ ہجرت سی صلی اللہ علیہ وآلہ و سلم میں خواہد اید

تفصیل دست اول کتاب اول تاریخ

آدم علیہ السلام	ہبوط آدم	نبی علیہ السلام	ولادت نبی
۱۳	۱۳	۱۳	۱۳
ولادت آدم	سالی آدم و دنیا	وفات نبی	عمر نبی
۱۳	۱۳	۱۳	۱۳
ادس علیہ السلام	ولادت ادس	لوح علیہ السلام	ولادت لوح
۱۴	۱۴	۱۴	۱۴
طوفان لوح	طوفان لوح	ولادت لوح	عمر لوح
۲۲۴۲	۲۲۴۲	۲۵۹۲	۲۵۹۲
ربیع ادس	عمر ادس	عمر لوح	عمر لوح
۱۶۹۵	۱۶۹۵	۲۵۹۲	۲۵۹۲

ماخ التوارخ

هود علیه السلام

ولادت هود
۲۶۴۸

صالح علیه السلام

ولادت صالح
۲۹۶۳

هناك قوم عاد
۳۰۴۴

وفات هود
۳۱۱۲

هناك قوم ثمود
۳۲۲۱

وفات صالح
۳۲۵۳

عمر هود
چهار صد و شصت و نود سال

عمر صالح
دویست و هشتاد سال

ابراہیم علیه السلام

ولادت ابراهیم
۳۲۲۳

اسمعیل علیه السلام

ولادت اسمعیل
۳۴۱۸

هجرت ابراهیم
۳۳۹۶

استان ابراهیم
بنای که معنای
انرا ابراهیم
۳۴۲۹

یا قن بنی جبرائیل اسمعیل
۳۴۲۰

قربانی اسمعیل
۳۴۲۸

کشتن ابراهیم و یزق
۳۵۰۸

وفات ابراهیم
عمر ابراهیم
صد و هشتاد سال

وفات اسمعیل
۳۵۴۸

عمر اسمعیل
صد و سی سال

لوط علیه السلام

هناك قوم لوط
۳۴۲۲

عمر لوط
هشتاد سال

اسحق علیه السلام

ولادت اسحق
۳۴۲۳

خضر علیه السلام

وفات اسحق
۳۶۰۲

عمر اسحق

صد و هشتاد سال

ظهور خضر

۳۴۵۸

در بکتن

یعقوب علیہ السلام ولادت یوم رمضان شعب	یوسف علیہ السلام ولادت یوم سنو کواکب
۲۲۸۳ ۱۵۱۱ ۳۵۳۸	۳۵۵۶ ۳۵۷۳

حرک یعقوب من اولاد میکاتہ یعقوب	دران یوسف خلاص یوسف دات یوسف	۱۵۱۱ ۱۵۱۱ ۱۵۱۱ ۳۵۵۸ ۳۶۱۱ ۳۶۱۲
---------------------------------------	------------------------------------	--

آدم یعقوب مختار ولادت یوم عمر یعقوب	دات یوسف عمر یوسف
۳۶۱۳ ۳۶۲۰ صد و چهل و یک سال	۳۶۶۰ صد و دوازده سال

شمس علیہ السلام ولادت یوم	ایوب علیہ السلام ولادت یوم
۳۶۱۶	۳۶۴۲

پلاک و صحابہ ایکہ رمضان شعب رجب	اسلامی یوم خلاص یوم اولا
۳۸۱۲ ۳۸۲۹	۳۷۱۵ ۳۷۲۲

وفات یوسف عمر یوسف	دات یوسف عمر یوسف
۳۸۳۶ ۳۸۶۸ دویت و پست سال	۳۸۶۸ ۳۸۶۸ دویت و پست و شش سال

هرون علیہ السلام ولادت هرون	وفات هرون دریم عمر هرون
۳۷۴۵	۳۸۶۸ صد و پست و دو سال

موسیٰ علیہ السلام ولادت موسیٰ	هجر موسیٰ از مصر ولادت چریون	سنعت دینی و کمال
۳۷۴۸	۳۷۸۸ ۳۷۹۹	۳۸۱۴

وداع موسیٰ شیب ۳۸۲۶
 ورود موسیٰ مصر ۳۸۲۸
 عروج موسیٰ ابراهیم ۳۸۲۹
 عروج موسیٰ بطور ۳۸۲۹

طلب روت قوم و شیب ۳۸۲۹
 اربعین قنبر ۳۸۲۹
 صاحب صدق ۳۸۳۰
 حکایت غافل ۳۸۳۰
 شماره ی اسیران ۳۸۳۱

تعریف ستون ابرو و حرکت ۳۸۳۱
 بنی اسرائیل اریا مان ۳۸۳۱
 رفیق حاسوسان ۳۸۳۲
 حص قارون ۳۸۳۲
 ورود ی اسیران ۳۸۳۲
 جنگ چارادای ۳۸۳۲

شماره بنی اسرائیل حرکت ۳۸۳۲
 بنی یو اب و قتل نعم ۳۸۳۲
 جنگ بنی اسرائیل ۳۸۳۲
 وفات موسیٰ ۳۸۳۲
 عمر موسیٰ ۳۸۳۲
 صد و بیست سال ۳۸۳۲

موسیٰ اول علیه السلام ۳۸۳۲
 ملاقات موسیٰ خضر ۳۸۳۲

یوش علیه السلام ۳۸۳۲
 خلافت یوش ۳۸۳۲
 فتح یوش ۳۸۳۲
 ردش برای یوش ۳۸۳۲

جنگ قنای لورک ارض ۳۸۳۲
 قیمت ارض بری اسیران ۳۸۳۲
 فات یوش ۳۸۳۲
 عمر یوش ۳۸۳۲
 صد و بیست سال ۳۸۳۲

کالیب علیه السلام ۳۸۳۲
 وفات کالیب ۳۸۳۲
 امام علی علیه السلام ۳۸۳۲
 ظهور امام حسن ۳۸۳۲

فہرست کتاب

طہر اقامت علیہ السلام

۴۳۱

نشت سہول علیہ السلام

۴۳۰

ولادت سہول

۴۳۱

۲۰

سہول علیہ السلام

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۰

وفا سہول علیہ السلام

۴۳۶

طلبی پیرا سہول علیہ السلام

۴۳۶

۹

حک شاول علیہ السلام

۴۳۱

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۶

سلطنت ظاہر

۴۳۶

ولادت داود علیہ السلام

۴۳۳

سلطنت داود

۴۳۶

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۶

وفا داود علیہ السلام

۴۳۶

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۶

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

نشد ملک داود علیہ السلام

۴۳۸

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۶

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۹

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۹

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

وفا داود

۴۳۳

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

۱

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۸

مہر سہول علیہ السلام

۴۳۶

مہر سہول علیہ السلام

ماہنامہ التواریخ

سلطان علیہ السلام	ولادت سلیمان	تصاویر سلیمان و عجم	سلطنت سلیمان
۴۳۹۱	۴۳۹۱	۴۳۹۱	۴۳۹۱
بانی مسجد اقصیٰ	آوردن قوت براسجد	نای ترد و قصہ مور	قدوم بلقیس
۴۴۰۶	۴۴۱۴	۴۴۱۶	۴۴۲۸
رد آفتاب برای سلیمان	فتنہ سلیمان	وفات سلیمان	عہد سلیمان
۴۴۲۹	۴۴۴۴	۴۴۴۲	۴۴۴۸
احیا علیہ السلام	ظہور احیا	حد و علیہ السلام	ظہور حد و
۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴
تمت علیہ السلام	ظہور شمعیا	پیون حالی علیہ السلام	ظہور بہنو
۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴
حانی علیہ السلام	ظہور خابے	عریا علیہ السلام	ظہور عزرا
۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴
حرثیل علیہ السلام	ظہور حرثیل	ظہور الیاس	ربیع الیاس
۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴
عوبد علیہ السلام	ظہور عوبد	العاد علیہ السلام	ظہور العاد
۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴	۴۴۴۴

فہرست

طوریہ صغیر علیہ السلام
۴۵۲۶

مسیح مبارک علیہ السلام
طوریہ می
۴۵۲۶

الشیخ علیہ السلام
طوریہ الشیخ علیہ السلام
۴۵۲۹

دعائے الشیخ
۴۵۱۵

کرامت پیرا دعا
طوریہ کرنا
۴۵۵۶

آموختن علیہ السلام

طوریہ آموختن
۴۵۱۵

۵ موس علیہ السلام
طوریہ موس
۴۵۱۶

ہوش علیہ السلام

طوریہ ہوش
۴۵۱۶

میسر ہرم
طوریہ شیب
۴۵۳۹

عدد علیہ السلام

طوریہ عدد
۴۵۳۹

معا مریتے
طوریہ می
۴۵۶۶

نشا علیہ السلام

طوریہ نشا
۴۵۹۱

نوش علیہ السلام
طوریہ نوش
۴۵۲۶

نوش علیہ السلام

طوریہ نوش
۴۵۲۶

دعوت علیہ السلام
طوریہ دعوت
۴۵۳۲

حقوق علیہ السلام

طوریہ حقوق
۴۵۳۲

نسخ التواریخ

آذربایجان علیہ السلام ظهور آذربایجان ۸۱۶ ع
دانیال علیہ السلام ظهور دانیال ۸۱۷ ع

فریاد علیہ السلام ظهور فریاد ۸۱۸ ع
یریا علیہ السلام ظهور یریا ۸۱۹ ع

بافوخ علیہ السلام ظهور بافوخ ۸۲۲ ع
حجیا علیہ السلام ظهور حجیا ۸۲۳ ع

ساریا علیہ السلام ظهور ساریا ۸۲۵ ع
سبحان قسبل علیہ السلام ظهور سبحان قسبل ۸۳۰ ع

اسمیل بن یحییٰ قسبل ظهور اسمیل ۸۶۰ ع
مردخای علیہ السلام ظهور مردخای ۹۱۵ ع

نحج علیہ السلام ظهور نحج ۹۰۶ ع
زکریا بن برخی ظهور زکریا ۹۰۷ ع

عزرا علیہ السلام ظهور عزرا ۹۵۲ ع
طاحنی علیہ السلام ظهور طاحنی ۹۱۵ ع

زکریا علیہ السلام ظهور زکریا ۵۵۷ ع
یحییٰ علیہ السلام ولادت یحییٰ ۵۵۸ ع

سید علیہ السلام لادت عیسیٰ آوردن عیسیٰ مریم از مصر اندامی دعوت می
 ۵۵۸۵ ۵۵۹۶ ۵۵۹۶ ۵۶۱۴

رجب عیسیٰ علیہ السلام ظهور حواریوں رسیدن سلسلہ برائے دعوت شاکر دان عیسیٰ
 ۵۶۰۵ ۵۶۱۴ ۵۶۱۴ ۵۶۲۲
 ۵۶۰۵ ۵۶۱۴ ۵۶۱۴ ۵۶۲۲

ظہور
 حضرت الصادق
 ۵۶۲۲

ظہور حبیب
 ۵۹۱۴

حالیہ سال طور حالہ
 ۶۱۲۲

حاتم الاسما محمد المصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ

ولادت یحییٰ شمس صدر وفات آمنہ وفات عبدالمطلب
 ۶۱۶۳ ۶۱۶۶ ۶۱۶۹ ۶۱۷۱

سیرت شام روح پیغمبر رحیم را ولادت علی
 علیہ السلام ۶۱۶۵ ۶۱۶۶ ۶۱۶۷
 ۶۱۶۵ ۶۱۶۶ ۶۱۶۷ ۶۱۶۸

ظہور امام ربیع نعت یحییٰ اظہار غیبیہ ہجرت صحابہ کرام
 ۶۲۲ ۶۲۲ ۶۲۲ ۶۲۲

ناخ التواریخ

ولادت فاطمہ علیہا السلام ۶۲۰۸	در آمد بن بنی شیبہ ابوطالب ۶۲۱	شق القصر ۶۲۱۳	وفات ابوطالب ۶۲۱۳
-------------------------------------	-----------------------------------	------------------	----------------------

وفات خدیجہ ۶۲۱۳	سفر منیر بطایف ۶۲۱۴	تزدیج منیر عائشہ و سواد ۶۲۱۴	ابتدای اسلام بصر ۶۲۱۴
--------------------	------------------------	---------------------------------	--------------------------

بیت ادلی در عقبہ ۶۲۱۵	معراج منیر ۶۲۱۵	بیت ثانی اہل بیہ ۶۲۱۵
--------------------------	--------------------	--------------------------

ابتدای پادشاہی لوک عجم ہفتاد و ہفت سال بعد از طوفان فوج است و مدت سہ ہزار و ہشتاد

ہفت و ہفت سال سلطنت کردہ اند و مجموع شان ہفتاد و دو دین باشند مثل ہر چہ طبقہ چنانکہ مذکور

طبقہ اول لوک عجم را پیشہ رویان گویند و ان دین باشند کہ دو ہزار و دویست و چہ سال سلطنت کردہ اند

جلوس کیورٹ ۲۳۱۹	دت ملکش سی سال	جلوس ہونک ۲۳۱۹	دت ملک ہونک چہل سال
--------------------	-------------------	-------------------	---------------------------

جلوس ہونک ۲۳۱۹	دت ملکش سی سال	جلوس جمید ۲۴۱۹	دت ملک جمید یا نصد سال
-------------------	-------------------	-------------------	------------------------------

نحاک تازیہ	جلوس ضحاک ۲۹۱۹	دت ملکش ہزار سال
------------	-------------------	---------------------

مرستگنا

جلسه در دوی	طلب کردن مردوں	حکومت کا وہ در آ	قصہ سلم و تور
۳۹۱۹	۳۹۲۱	۳۹۳۹	۹۴۳
میں ارجیت			میں کاشی یا صد سال

مجلس متوجہ	میت لکش	جلسه بود	میت لکش
۴۱۴	صد پست سال	۴۵۳۹	ہمت سال

جلسه اور اس	میت لکش دریا	جلسه رو	میت لکش
۴۵۴	دو در دہ سال	۴۵۵۱	پنج سال

طہانی ملک عجم را کیا ح ایدیاں نرناک درومی ہاں ایدہ قصہ و دوی

جلسه کعباد	میت لکش	جلسه یکا دس	میت لکش
۴۵۶۲	صد سال	۴۵۶۳	صد و پچا سال

جلسه کعبہ	میت لکش	جلسه لہر آب	میت لکش
۴۱۱۲	شعب سال	۴۱۶۳	صد و پست سال

جلسه کتاب	میت لکش	جلسه ہس	میت لکش
۴۹۹۲	صد و پست سال	۵۱۱۳	صد و دوا در دہ سال

جلسه ہما	میت لکش	جلسه دارا	میت لکش
۵۶۲۵	سی سال	۵۲۵۵	دوا در دہ سال

جلسه دارا ہما	میت لکش	جلسه اسکندر	میت لکش
۵۲۶۶	چار در دہ سال	۵۲۸۱	چار در دہ سال

۲- ناسخ التواریخ

طبقة سلاطین و حکام این خاندان باطنش و محبت تن اند و چهار صد و شصت و شش سال سلطنت کرده اند

جلوس لطنس	۵۲۹۵	دستکش	چهار سال	سلطنت اشک	۵۲۹۹	دستکش	پانزده سال
سلطنت شاپور	۵۳۱۴	دستکش	شصت سال	جلوس بهرام	۵۳۶۳	دستکش	پنجاه سال
جلوس بلاش	۵۴۲۴	دستکش	شانزده سال	جلوس بهمن	۵۴۴۰	دستکش	نوزده سال
جلوس بنی	۵۵۰۹	دستکش	چهل سال	جلوس فروز	۵۴۹۹	دستکش	هفده سال
جلوس بلاش	۵۵۱۶	دستکش	دوازده سال	جلوس خسرو	۵۵۲۱	دستکش	چهل سال
جلوس بلاش	۵۵۶۱	دستکش	پست و چهار سال	جلوس اردوان	۵۵۹۲	دستکش	سیزده سال
جلوس اردوان	۵۵۶۵	دستکش	پست و سه سال	جلوس خسرو	۵۵۶۲	دستکش	نوزده سال
جلوس بلاش	۵۶۴۲	دستکش	دوازده سال	جلوس کوردز	۵۶۵۹	دستکش	سی سال
جلوس پیرن	۵۶۹۱	دستکش	پست سال	جلوس کوردز	۵۶۹۰	دستکش	ده سال
جلوس نرسی	۵۶۹۱	دستکش	یازده سال	جلوس اردوان	۵۶۳۰	دستکش	سی و یک سال

فهرست کما

طبعه چهارم سلاطین عثمانی از بنایان است که در این دو قرن و بیست و یک سال از سلطنت کرده

اروتیه	سلطنت اردشیر	شاپور	سلطنت تاپور
۵۶۱	یت و پچال	۵۶۱	سی سال
۵۶۱	سلطنت هریر	مهرام	سلطنت بهرام
۵۶۱	کیال	۵۶۱	سه سال
مهرام ابن بهرام	سلطنت بهرام	مهرام ابن بهرام	سلطنت بهرام
۵۶۲	چار سال	۵۶۲	سه سال
ر	سلطنت رسی	هریر	سلطنت هریر
۵۶۳	هفت سال	۵۶۳	هفت سال
تاپور و دالاک	سلطنت شاپور	اردشیر	سلطنت اردشیر
۵۶۴	نود و دو سال	۵۶۴	چهار سال
شاپور	سلطنت تاپور	خلوص بهرام	دت ملک بهرام
۵۶۴	یت و کیال	۵۶۴	سه سال
خلوص برادر	دت ملکش	خلوص بهرام	دت ملک بهرام
۵۶۵	مت و دو سال	۵۶۵	پست و سه سال
خلوص برادر	دت ملکش	خلوص هریر	دت ملکش
۵۶۶	نورده سال	۵۶۶	یت سال
خلوص برادر	دت ملکش	خلوص ملکش	دت ملکش
۵۶۷	پست و شش سال	۵۶۷	چار سال
خلوص قباد	دت ملکش	خلوص نو شیردا	دت ملکش
۵۶۸	چیل و سه سال	۵۶۸	چیل و سه سال

۲۵
ناصح التواریخ

جلوس هرمر ۱۲۴۲ ع	دست ملک هرمر دوازده سال	جلوس پرویر ۸۳ ع	خلبه حسرو در هرمر ۱۲ ع
جلوس شیرویه ۲۲۲ ع	دست ملک شرویه هفت ماه	جلوس اردشیر بن پاپ ۲۲۳ ع	دست ملکش یک سال دینم
جلوس شهری زاد ۲۲۴ ع	دست ملکش چهل روز	جلوس خوانی ۲۲۵ ع	دست ملکش یک سال
جلوس بوران دخت ۲۲۵ ع	دست ملکش یک سال و چهار ماه	جلوس فیروز که چند هلق داشت	دست ملکش چند روز
جلوس ازرمی دخت بنت پرویز	دست ملکش چهار ماه	جلوس کسری بن جیتر ۲۲۶ ع	دست ملکش چند روز
جلوس خرداد بن پرویز	دست ملکش چند روز	جلوس فیروز بن مهران ۲۲۷ ع	دست ملکش یک روز
جلوس فرخ زاد بن خرداد ۲۲۸ ع	دست ملکش یک سال	جلوس بزدجرد بن یار ۲۲۹ ع	دست ملکش یک سال

سی و یک سال بعد از هجرت نبوی سلاطین عجم منقرض شدند

ملوک ترک پنج تن بودند که صد و شش سال بعد از طون تا جلوس مغول خان بدین سلطنت آفتابا

ترک ابن یفت
۲۳۴۸
ابو لجه خان س ترک
۲۵۸۱
دیباقوی خان
کیوک خان
المنه خان

تاتار خان که بمغول خان یک سکم زاده با اولادش شش تن صاحب سلطنت گشتند و با اولاد مغول خان معاصر و مخالف بودند

تاتار خان توناق خان المنه خان ایسله خان

فهرست کتاب

ایر جان اردو جان بایدها جان سوجا جان

مغول جان که ہمرا داتا تار جان اتا تار جان سیر دهن که صا تاج و کوا

مغول جان داتا جان اوردو جان علیہ اوردو خانری کون جان
۳۴ ۳۴ ۳۴ ۳۴

آن جان یلدور جان مکتلی جان سکر جان ایل جان

اندراس دولٹ اسحاق دولٹ افراسیاب جہا افراسیاب استادی دولٹ سار جا
۴۴ ۴۴ ۴۴ ۴۴ ۴۴

سلاطین ترک

خلو سیر رس و دو مدت مکش خلوس خورد سانی و دو مدت مکش
۵۹ ۵۹ ۵۹ ۵۹

امال و دوئی جان مدت مکش امال خرد و دوئی جان مدت مکش
۶۹ ۶۹ ۶۹ ۶۹

الو اوردو ایکوئی ای امال جان خلوش در سال ہم مکش بخت سی بود
۶ ۶ ۶

طندال سلاطین کلایان چسل و چهارش بود مد که تا طند شتاب در عهد لوراس ریثان دو ہر اردو

۱۰۰ و پنچ و سال سلطنت کرد و استادی سلطنت ایشان صد و پانچ و سال بعد رطونان است

ماہنامہ ریح

جلوس نمرو دال	مدت مکش نمرو د	جلوس نمس	مدت مکش
۲۳ ۵ ۶	یا صد سال	۲۱ ۵ ۶	صد و پارزد سال
جلوس سترینس	مدت مکش	جلوس بی یانس	مدت مکش
۲۹ ۶ ۱	چل سال	۱ ۱ ۳	چار صد سال
جلوس ابونس	مدت مکش	جلوس قروس	مدت مکش
۳۴ ۱	هتاد سال	۳ ۶ ۱	صد سال
جلوس سوس	مدت مکش	جلوس کورش	مدت مکش
۳ ۵ ۶ ۱	نود سال	۳ ۶ ۱	چخاد سال
جلوس صف	مدت مکش	جلوس صمیر	مدت مکش
۳ ۶ ۱ ۴	بیت سال	۳ ۶ ۱	چل سال
جلوس قویس	مدت مکش	جلوس اینوس	مدت مکش
۳ ۶ ۶ ۱	نود سال	۳ ۱ ۶ ۱	سی سال
جلوس الماوس	مدت مکش	جلوس الحوس	مدت مکش
۳ ۶ ۹ ۱	پانزده سال	۳ ۹ ۱ ۳	چل سال
جلوس امونوس	مدت مکش	جلوس کلوس	مدت مکش
۳ ۹ ۵ ۳	سی سال	۳ ۹ ۸ ۳	سی سال
جلوس سفروس	مدت مکش	جلوس مانوس	مدت مکش
۴ ۰ ۱ ۳	چل سال	۴ ۰ ۵ ۳	سی سال
جلوس رسطالیم	مدت مکش	جلوس امیوطوس	مدت مکش
۲ ۱ ۳	چل سال	۴ ۱ ۲ ۴	چخاد سال
جلوس تادیوس	مدت مکش	جلوس العدس	مدت مکش
۴ ۱ ۶ ۳	چخاد سال	۴ ۲ ۲ ۳	سی سال

فهرست کتاب

جلوس غیر روس ۲۲ ۵ ۲	درب ملک پیروس شصت سال	جلوس سوادوس ۳۲۱۲	درب ملکش پنجاه سال
جلوس فارسیوس ۳۳ ۲۳	درب ملک فارسیوس سجده سال	جلوس سوادوس ۳۳۸۳	درب ملکش چهل سال
جلوس سیروس ۲۴ ۲۲	درب ملک سیروس سجده سال	جلوس طاطاوس ۳۴۶۳	درب ملکش سی سال
جلوس طاطاوس ۴۵ ۳	درب ملک طاطاوس چهل سال	جلوس اردوس ۴۵۴۳	درب ملکش چهل سال
جلوس لادوس ۴۵ ۸ ۳	درب ملک لادوس پنجاه سال	جلوس کاپل لادوس ۴۵۳۳	درب ملکش چهل و دو سال
جلوس سلماطر ۴۶ ۵	درب ملک سلماطر چهارده سال	جلوس سیانتر ۴۶۸۹	درب ملکش پارده سال
جلوس پیرا دال ۴۶ ۴	درب ملکش چهل و سه سال	جلوس پیرا دوس ۴۶۵۳	درب ملکش سیست و یک سال
جلوس سلکوس ۴۶ ۶ ۴	درب ملکش سی و دو سال	جلوس سیلیر ۴۶۹۶	درب ملکش پنجاه و یک سال
جلوس کیمصر ۴۸ ۶	صمصا کیمصر ۴۸ ۳۵	جلوس پیرا کیمصر ۴۸ ۳۵	درب ملکش چهل سال
جلوس اول اداچ ۴۸ ۳ ۲	درب ملکش پنجاه و دو سال	جلوس پیرا کیمصر ۴۸ ۳۵	درب ملکش چهل سال
جلوس کیمصر ۴۸ ۸ ۲	درب ملکش یک سال	جلوس پیرا کیمصر ۴۸ ۸ ۳	درب ملکش یک سال

ناخ التوارخ

بیت رار جلوس بیت رار مدت مکش
۴۸۸۴ ۴۸۸۴ سه سال

ذکر طبقه ثانی از ملوک کلدانیون که از جانب سلاطین عجم در بابل و نینوا و القدر سلطنت

جلوس داریوش مدت مکش جلوس کورتس مدت مکش
۴۸۸۶ یکسال ۴۸۸۸ سه سال

آخوَر و ش و خلوت مدت مکش جلوس داریوش مدت مکش
۴۸۹۱ چهارده سال ۴۹۰۵ سی و دو سال

کمر حوس و جلوس او مدت مکش مرطاسه و جلوس او مدت مکش
۴۹۳۶ بیت سال ۴۹۵۶ یکسال

فنجشت و جلوس او مدت مکش جلوس اجرشت مدت مکش
۴۹۵۸ چهل و یک سال ۴۹۹۹ سه سال

جلوس تیریس مدت مکش داریوش و جلوس او مدت مکش
۵۰۰۲ یکسال ۵۰۰۳ هفت سال

جلوس بختلف مدت مکش دارالبع و جلوس او مدت مکش
۵۰۲۳ بیت و نه سال ۵۰۵۲ پانزده سال

ملوک چمن صد و هفتاد و یکتن بودند که از صد و چهل سال بعد از طوفان ماران بخرس بنمید
سه هزار و هشتصد و سی و چهار سال سلطنت کردند

جلوس خون کا و نامک مدت مکش اتدای ملک نتر فرزند
۲۳۸۲ هشتاد و هفت سال خون کا و نامک
۲۴۰۹ چهارصد و چهل و دو سال

درست کنی

موسس کجی است ۲۹۱۱	در کس ۲۹۱۱	است کجی است ۲۹۱۱	در کس ۲۹۱۱
موسس کجی است ۲۲۶	در کس ۲۲۶	موسس کجی است ۲۲۶	در کس ۲۲۶
موسس کجی است ۳۲۱	در کس ۳۲۱	موسس کجی است ۳۲۱	در کس ۳۲۱
موسس کجی است ۳۲۵	در کس ۳۲۵	موسس کجی است ۳۲۵	در کس ۳۲۵
موسس کجی است ۳۲۶	در کس ۳۲۶	موسس کجی است ۳۲۶	در کس ۳۲۶
موسس کجی است ۳۲۷	در کس ۳۲۷	موسس کجی است ۳۲۷	در کس ۳۲۷
موسس کجی است ۳۲۸	در کس ۳۲۸	موسس کجی است ۳۲۸	در کس ۳۲۸
موسس کجی است ۳۲۹	در کس ۳۲۹	موسس کجی است ۳۲۹	در کس ۳۲۹
موسس کجی است ۳۳۰	در کس ۳۳۰	موسس کجی است ۳۳۰	در کس ۳۳۰
موسس کجی است ۳۳۱	در کس ۳۳۱	موسس کجی است ۳۳۱	در کس ۳۳۱
موسس کجی است ۳۳۲	در کس ۳۳۲	موسس کجی است ۳۳۲	در کس ۳۳۲
موسس کجی است ۳۳۳	در کس ۳۳۳	موسس کجی است ۳۳۳	در کس ۳۳۳
موسس کجی است ۳۳۴	در کس ۳۳۴	موسس کجی است ۳۳۴	در کس ۳۳۴
موسس کجی است ۳۳۵	در کس ۳۳۵	موسس کجی است ۳۳۵	در کس ۳۳۵
موسس کجی است ۳۳۶	در کس ۳۳۶	موسس کجی است ۳۳۶	در کس ۳۳۶
موسس کجی است ۳۳۷	در کس ۳۳۷	موسس کجی است ۳۳۷	در کس ۳۳۷
موسس کجی است ۳۳۸	در کس ۳۳۸	موسس کجی است ۳۳۸	در کس ۳۳۸
موسس کجی است ۳۳۹	در کس ۳۳۹	موسس کجی است ۳۳۹	در کس ۳۳۹
موسس کجی است ۳۴۰	در کس ۳۴۰	موسس کجی است ۳۴۰	در کس ۳۴۰

ناخ التواریخ

جلوس یونیک ۳۸۵۳	دست مکش سہ سال	جلوس خورین ۶۵۸۳	دست مکش چہا سال
جلوس باکی ۳۸۵۰	دست مکش سے سال	جلوس آریشد ۳۸۹۰	دست مکش سی سال
جلوس کنگٹ ۳۹۲۰	دست مکش سے سال	جلوس سوکی ۳۹۵۰	دست مکش ہندو سال
جلوس خویکے ۳۹۶۰	دست مکش دوازدہ سال	جلوس تائی رو ۳۹۶۹	دست مکش ہفتا و پچال
جلوس جونک ریز ۴۰۵۴	دست مکش ہندو سال	جلوس رامی ٹریا ۴۰۶۱	دست مکش یہ رود سال
جلوس ۴۰۸۵	دست مکش سال	جلوس ٹویکے ۴۱۵	دست مکش نوزدہ سال
جلوس ۴۱۱۴	دست مکش شاگرد سال	جلوس اریکا ۴۱۳۰	دست مکش پست و پچال
جلوس رودین ۴۱۵۶	دست مکش پست و پچال	جلوس مکنک ۴۱۸۰	دست مکش پست سال
جلوس تلیکی ۴۲۰۰	دست مکش ہندو سال	جلوس کنگٹ ۴۲۱۶	دست مکش ہجہ سال
جلوس سویس ۴۲۲۵	دست مکش پست و یک سال	جلوس سوکی ۴۲۵۶	دست مکش پنجا و دو سال
جلوس رودین ۴۳۱۵	دست مکش پست سال	جلوس تروکیٹ ۴۳۲۶	دست مکش شاگرد سال

درست کتاب

دست لکش حیت و جمال	حلوس لم س ۴ ۴ ۳ ۴	دست لکش شش سال	حلوس ارکب ۴ ۳ ۳ ۸
دست لکش چهار سال	حلوس رود ۴ ۳ ۳ ۴	دست لکش چهار سال	حلوس کس دس ۴ ۳ ۳ ۵
دست لکش سی و هفت سال	حلوس دی نی ۴ ۳ ۳ ۴	دست لکش سه سال	حلوس با سی و یک ۴ ۳ ۳ ۳
دست لکش هفت سال	حلوس خود یک ۴ ۴ ۴ ۴	دست لکش سی و سه سال	حلوس چوس ۴ ۴ ۱ ۳
دست لکش پست و چهل سال	حلوس لک یک ۴ ۵	دست لکش چهل و هفت سال	حلوس یک و یک ۴ ۴ ۵ ۳
دست لکش پنج و چهل سال	حلوس مرد یک ۴ ۵ ۶ ۴	دست لکش چهار و دو سال	حلوس خود یک ۴ ۵ ۲ ۵
دست لکش پست و چهل سال	حلوس شاد یک ۴ ۳ ۴ ۳	دست لکش دوازده سال	حلوس کور و یک ۴ ۳ ۱ ۴
دست لکش شازده سال	حلوس بی و یک ۴ ۳ ۸ ۴	دست لکش پارده سال	حلوس سا و یک ۴ ۳ ۶ ۸
دست لکش چهل و شش سال	حلوس بی و یک ۴ ۳ ۵ ۴	دست لکش پنج و چهل سال	حلوس لی و یک ۴ ۳ ۹ ۹
دست لکش پنج و چهل سال	حلوس یک یک ۴ ۸ ۸ ۴	دست لکش دوازده سال	حلوس بی و یک ۴ ۳ ۹ ۴
دست لکش پارده سال	حلوس خود یک ۴ ۸ ۶ ۹	دست لکش پنج سال	حلوس وا یک و یک ۴ ۸ ۵ ۹

فاسخ التوارىخ

جلوسى سى داک	۴۸۹۳	دت مکش پنج سال	جلوسى سى داک	۴۸۹۹	دت مکش پست و پنجال
جلوسى شنگ واک	۴۹۲۴	دت مکش سى و سه سال	جلوسى کونک واک	۴۹۵۶	دت مکش شش سال
جلوسى کیک واک	۴۹۶۳	دت مکش شش سال	جلوسى دين واک	۴۹۶۹	دت مکش بست و یکال
جلوسى کاک واک	۴۹۹۰	دت مکش چهار و سه سال	لینک واک	۵۰۰۴	دت مکش پست و هفت سال
جلوسى کى واک	۵۰۳۱	دت مکش پست و پنجال	جلوسى تاداک	۵۰۵۶	دت مکش یکال
جلوسى کیک واک	۵۰۵۶	دت مکش چهل و سه سال	جلوسى دن واک	۵۱۰۰	دت مکش هشت سال
جلوسى چين دين	۵۱۰۸	دت مکش بست و شش سال	جلوسى نى واک	۵۱۳۶	دت مکش دوازده سال
جلوسى سى واک		دت مکش پنجاه	جلوسى کوداک	۵۱۴۸	دت مکش پانزده سال
جلوسى واک واک	۵۱۶۳	دت مکش پست و چهار سال	جلوسى واک واک	۵۱۸۶	دت مکش پست و شش سال
جلوسى سله واک	۵۲۱۳	دت مکش هفت سال	جلوسى سیک واک	۵۲۲۰	دت مکش شش سال
سون سیک واک	۵۲۲۶	دت مکش شش سال	جلوسى بن واک	۵۲۳۲	دت مکش پنجاه سال

نامح التوا ریخ

جلوس میں مندی ۵۶۱۲	مدت مکش ہجده سال	جلوس خدیجے ۵۳۰۶	مدت مکش میرده سال
جلوس خواجہ ۵۶۱۳	مدت مکش ہفده سال	جلوس شاکبہ ۵۶۰۰	مدت مکش یکسال
جلوس عبیدے ۵۶۰۱	مدت مکش نوزده سال	بوتاکمک خوجوس ۵۶۱۰	مدت مکش ۲ سال
جلوس سینیجے ۵۶۸۹	مدت مکش نوزده سال	جلوس خنکدے ۵۶۰۸	مدت مکش یکسال
جلوس خدیجے ۵۶۰۹	مدت مکش ۱۱ سال	جلوس دیکے ۵۶۱۰	مدت مکش پست و یکسال
جلوس کندے ۵۶۱۱	مدت مکش پست و دو سال	جلوس خن بون دان ۵۶۵۲	مدت مکش ۱۱ سال
جلوس شیدے ۵۶۱۲	مدت مکش ۱۱ سال	ابتدای مکش لوک طوا ۵۶۸۳	مدت مکش شست و یکسال
جلوس بن یورد ۵۶۱۴	مدت مکش پست و چار سال	جلوس خوندے ۵۶۱۹	مدت مکش ہفده سال
جلوس جوندے ۵۶۱۱	مدت مکش شش سال	جلوس میندے ۵۶۱۲	مدت مکش چار سال
ابتدای لوک طوا ۵۶۱۹	مدت مکش پنجاہ و ہفت سال	جلوس فدا فو ۵۶۵۳	مدت مکش پست و چار سال
جلوس آیدے ۵۶۱۲	مدت مکش پست و ۱۱ سال	جلوس میوندے ۵۶۰۰	مدت مکش پانزده سال

فہرست کتاب

۱

دست لکشی سردہ سال	حلوس جس سے ۶ ۶۳	دست لکشی مست در سال	حلوس ہی خود ۶ ۱۰
دست لکشی مست سال	حلوس ساو قد ۶ ۶۳	دست لکشی شش سال	حلوس جس سے ۶ ۵۶
دست لکشی دو درودہ سال	حلوس ساو مد ۶ ۹۹	دست لکشی شاد درودہ سال	حلوس مرد دیے ۶ ۸۳
دست لکشی دو سال	حلوس جس سے ۶ ۱۱۳	دست لکشی دو سال	حلوس جو خود ۶ ۱۱۱
دست لکشی سہ سال	حلوس جس سے ۶ ۱۱۶	دست لکشی دو سال	حلوس جو قد ۶ ۱۱۵
دست لکشی دو سال	حلوس جو خود ساو مد ۶ ۱۳۶	دست لکشی ہندہ سال	حلوس جس سے لکھی سورہ سے ۶ ۱۲۰
دست لکشی ہندہ سال	حلوس جو خود ۶ ۱۴۳	دست لکشی چار سال	حلوس جس سے ۶ ۱۳۹
دست لکشی یک سال	حلوس ایسے ۶ ۱۶۲	دست لکشی یک سال	حلوس سو مد ۶ ۱۶۱
دست لکشی یک سال	حلوس مد لکھو ۶ ۱۸۶	دست لکشی نوردہ سال	حلوس جس سے ۶ ۱۶۳
دست لکشی چار سال	حلوس جو خود ۶ ۱۸۴	دست لکشی یک سال	حلوس ساو خود ۶ ۱۸۳
دست لکشی بہت در سال در سال پانچویں ہجرت سہ ہجرت	حلوس جو خود ۶ ۲۱	دست لکشی سیرہ سال	حلوس جو خود ۶ ۱۸۸

ناخ التوارخ

ملوک بادنه تن بودند که صد و پنجاه و هشت سال بعد از طوفان صاحب بخت شدند و هفتصد و پنجاه سال سلطنت کردند

جلوس شید بن عاد	مدت مکاش	جلوس شید بن عاد	مدت مکاش
۲۴۰۰	سیصد سال	۲۲۰۰	سیصد سال

جلوس مرشد بن شاد	جلوس عمرو بن مرشد
۳۰۰۰	

جلوس قیل بن عمرو بن مرشد	جلوس عمرو بن طاهر بن قیل
۳۰۰۰	۳۰۰۰

ابو نعامة بن عمرو	ذو سلم بن تدید بن ثابت بن قیل
-------------------	-------------------------------

عمرو بن ذو سلم	انقراض دولت عادیان پست صالح بن محمد
	۳۱۲۱

ابتدای ملک ملوک هفتصد و پست و سه سال بعد از طوفان ایشان پست و سه تریج و ده اند که بکمال تاریخ هجرت می سلطنت کردند

جلوس گشن	مدت مکاشن	جلوس	مدت مکاشن
۲۶۶۵	چهارصد سال	فهر راج	مدت مکاشن
		۳۰۶۵	۳۰۶۵

جلوس گشور راج	مدت مکاش	جلوس فیروز راج	مدت مکاش
۳۶۵۵	دویست سال	۳۹۵۵	۳۹۵۵

جلوس سورج	مدت مکاش	جلوس بحر راج	مدت مکاش
۴۵۲	دویست و پنجاه سال	۴۵۲	۴۵۲

هر سال

دست مکش شست و چهار سال	حلوس سکل ۴ ۱ ۲	دست مکش نورده سال	حلوس کیداروس ۴ ۱ ۸ ۸
دست مکش چهل سال	حلوس مخرج ۵ ۳	دست مکش هشتاد و یک سال	حلوس رمت ۴ ۹ ۲ ۹
دست مکش چهل سال	حلوس دلو ۵ ۱ ۲ ۳	دست مکش شست سال	حلوس چمید ۵ ۱ ۱ ۳
دست مکش هشتاد سال	حلوس سبار ۵ ۲ ۸ ۵	دست مکش هشتاد و دو سال	حلوس نور ۵ ۲ ۱ ۳
دست مکش صد و پنجاه سال	حلوس کلان چند و کمر چت ۵ ۴ ۳ ۵	دست مکش نود سال	حلوس چوب ۵ ۳ ۵ ۵
دست مکش سیاه سال	حلوس بنوح ۵ ۸ ۹ ۸	دست مکش یصد و سی سال	حلوس نوک طراپ در ۵ ۵ ۶ ۸
دست مکش چهار و چهار سال	حلوس رایدو ۱ ۸ ع	دست مکش هشتاد و یک سال	حلوس باس دیو ۵ ۹ ۴ ۸
دست مکش نارده سال	حلوس آمد دیو ۶ ۱ ۲	دست مکش نود و هشت سال	حلوس پراپ چید ۶ ۲ ۲
دست مکش چهل و دو سال	دست مکش چهل و دو سال سار سی سال کلاک و کمر چت	حلوس مالو ۶ ۱ ۸ ع	مالو دیو

در ملک نمود و تقصای دولت اتان سهریس صالح میفر علیه السلام

حلوس حیدر عم ۲ ۹ ۳ ۱	دست مکش دو و یک سال	حلوس حیدر ام ۲ ۲ ۳ ۱
-------------------------	------------------------	-------------------------

تاریخ التواریخ

جبه اول از نوک مصر سی کجین بودند و ابداً بی یکشان شستید و دو دو الی بعد نوزده و از ایشان زود

جلوس بنیان بن عباس	مدت یکش	جلوس بن عباس	مدت یکش
۲۲۲۳	دو بیت دسی و چهار سال	۲۲۲۳	دو بیت دسی و چهار سال

پادشاه هی ذوالقرنین اکبر در مملکت مصر سه هزار و چهار صد و پنجاه سال بعد از آدم بود

جلوس ذوالقرنین بر مصر	پادشاه ذوالقرنین بر مصر
۳۴۵۶	چهل سال

غلبه ریان بعد از ذوالقرنین بر مصر سه هزار و چهار صد و نود و هفت سال بعد از آدم بود

جلوس ریان	مدت یکش	جلوس ارم	مدت یکش
۲۳۹۸	صد و هشتاد و دو سال	۳۶۸۰	چهار صد و ده سال

جلوس قابوس	مدت یکش	جلوس ولدین مصعب	مدت یکش
۳۹۶۴	صد و چهار سال	۴۹۶۴	سه سال

جلوس دلوک و دیر	مدت یکش	جلوس بنیائین	مدت یکش
۳۸۲۹	سی و هشت سال	۳۸۶۴	هشت سال

جلوس مس	مدت یکش	جلوس افیس	مدت یکش
۳۸۷۴	پنجاه و هفت سال	۳۹۳۱	نوزده سال

جلوس سائیس	مدت یکش	جلوس نوزیرین	مدت یکش
۳۹۵۰	سی و چهار سال	۳۹۸۴	دو بیت و پنجاه سال

جلوس پروش	مدت یکش	جلوس بنیائین	مدت یکش
۴۲۳۶	پست سال	۴۵۶۴	سی و پنجاه سال

فهرست کتاب

حلوس جوان	۲۹۲	دست مکش	۴۳۳۲	دست مکش	پجاه و شش سال
حلوس مصریس	۹۱	دست مکش	۴۲۶	دست مکش	یازده سال
حلوس کان شمشک	۹۲۴	دست مکش	۴۲۴	دست مکش	چهل و چهل
حلوس در راه	۴۸	دست مکش	۴۱۱	دست مکش	شش سال
حلوس پنجس	۳۲۳	دست مکش	۴۵۲	دست مکش	چهارده سال
حلوس بر اکا	۴۲۶	دست مکش	۲۶۸	دست مکش	یازده سال
حلوس نانتخس	۴۸۲	دست مکش	۴۱۵	دست مکش	شارده سال
حلوس پائیس	۴۱۲	دست مکش	۴۱۸	دست مکش	میت و چهل
حلوس ریس	۴۹۳	دست مکش	۴۲۲	دست مکش	نیم سال

دست مک اک ارایان در مصر

صد و هشت و چهار سال

استدای دولت ایران در مصر

۴ ۹ ۲ ۳

ناسخ التواریخ

طبقه دوم از ملوک مصر با اسکندر رومی سیزده تن باشند و آنها را بعد از اسکندر
بطالمه گویند

ابتدای ملک اسکندر ۵۲۸۰	بدت ملکش پانزده سال	جلوس بطلموس فیلا دلفس ۵۳۰۳	بدت ملکش چهل و دو سال
جلوس بطلموس انطون ۵۳۵	بدت ملکش سی و یک سال	جلوس بطلموس فیلیپتر ۵۳۶	بدت ملکش دوازده سال
جلوس بطلموس اپیفرز ۵۳۸	بدت ملکش نوزده سال	جلوس بطلموس فیلامتار ۵۴۰۶	بدت ملکش سیه سال
جلوس بطلموس فسکان ۵۳۶	بدت ملکش سی و هشت سال	جلوس بطلموس پتر ۵۴۷	بدت ملکش ده سال
جلوس پگند زاول ۵۴۸	بدت ملکش نوزده سال	جلوس پگند زبانی ۵۵۰۴	بدت ملکش میه سال
جلوس اونیس ۵۵۲	بدت ملکش دوازده سال	جلوس اونیس ۵۵۳	بدت ملکش دو سال
کلیاستره ۵۵۴۰	رفق کلیاستره نزد انا ۵۵۴۹	انقراض دولت بطالمه بدت غمطس قصر ۵۵۶۳	زهر دادن کلیاستره برادر ۵۵۵۱
بدت ملک کلیاستره هست و دو سال	زهر دادن کلیاستره برادر ۵۵۵۱	سی و یک سال بدت از مسیح علیه السلام و در وقت مصر ضمیمه دولت ایتالیا و رومیه الحبر شد	انقراض دولت بطالمه بدت غمطس قصر ۵۵۶۳

درت کتاب

استادی دولت قرق که بتاریخ مایان کوید هزار و چهار صد و هشتاد و پنج سال بعد از
طوفان است و چون دولت ایقان دولت جمهور بوده نام کسلاش یاں در دین حکاکه

استادی ظهور اولاد	یای تخت شدن شهر	کادر سس	قراس باکا دوه
۹ ۶ ۳	۸ ۳ ۴	۵ ۴ ۴	۵ ۸ ۶ ۱

یاسا و قانون آورد	حکایران قرق	راغ میاں ایل ایران	حلوس فلقوس
۶ ۱ ۴	۵ ۱۴ ۱۱	۵ ۱ ۵ ۱	۵ ۲ ۵ ۶

در کرم فلقوس	ولادت اسکندر	کشته شدن فلقوس
۵ ۲ ۶ ۲	۵ ۲ ۶ ۳	۵ ۲ ۶ ۸

حلوس اسکندر در قرق سحرار و دولت و همداد و سال بعد از آدم بود

حلوس اسکندر در قرق	حک اسکندر	حک دوم اسکندر	علمه اسکندر بطبریس
۵ ۲ ۶ ۹	۵ ۲ ۸	۵ ۲ ۸	۵ ۲ ۸

حک اسکندر	علمه اسکندر	حلوس اسکندر در ایران	کرم قار شدن سس کشته
۵ ۲ ۸ ۱	۵ ۲ ۸ ۱	۵ ۲ ۸ ۱	۵ ۲ ۸ ۲

عزیت اسکندر هندو	تجیر صاین قلعه	عزیت اسکندر راسد	حاکم کار اسکندر
۵ ۲ ۸ ۳	۵ ۲ ۹ ۳	۵ ۲ ۹ ۴	۵ ۲ ۹ ۵

دولت ملوک من ار هزار و چهار صد و شصت و چهار سال بعد از طوفان است

که تارماں هجرت سی سی و هفت س سلطک کرد و دایا را تمانه کومد

نسخ التواريخ

جلوس حارث رث ع ٢٠ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس ابرته ابن حارث ع ٣ ١ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس افرنش بن ابرته ع ٩ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس العبد بن ابرته ملقب به ذوالا ذ حار ع ٣ ١ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس داد بن شراحيل ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس بلقش بنت هداد ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس سلمان و ريم ع ١٨ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس رجام بن سليمان ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس ياسر بن عمرو بن شراحيل ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس شمير بن افرنش ابو بكر ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس ابو مالك بن اعش ع ١٨ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس ابو مالك بن اعش ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس ذو جيثان بن اقرن ع ٥ ٢ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس تبع الاقرن بن عمر ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس بن تبع الاقرن ع ٩ ٩ ٩	مدت مکش صد و پست سال	جلوس ابو بكر اسعد بن مالك ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس حسان بن تبع الاوسط ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال	جلوس عمرو بن تبع الاوسط ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال
جلوس عبد کلال بن زمر ع ٥ ٥ ٥	مدت مکش صد و پست سال	جلوس تبع الاصف بن حارث ع ٥ ٥ ٥	مدت مکش صد و پست سال
جلوس ربيعه بن ربيعة ع ١ ٢ ٥	مدت مکش صد و پست سال	جلوس مرزبان بن عبد کلال ع ٣ ٣ ٣	مدت مکش صد و پست سال

هرست کتاب

دست لکش	خلوس ارمه	دست لکش	خلوس
نود و هفت سال	الصباح ۵ ۸ ۲	هشتاد و دو سال	ولد من مرشد ۵ ۶ ۸ ۲

دست لکش	خلوس	دست لکش	خلوس
چهار و هفت سال	حسان بن عمرو بن تبح الاثر ۵ ۹ ۸	پارود سال	صباح من ارمه ۵ ۹ ۸

دست لکش	خلوس	دست لکش	خلوس
یت سال	دو و نوا ۸ ۶ ۶	هشت و هفت سال	لیف و دو شتر ۶ ۴ ۱

دست لکش	خلوس	دو و دو
هشت سال	۸ ۸ ۶	

دست لکش	خلوس ارمه	دست لکش	خلوس
چهل و سه سال	۸ ۱ ۲	هشت و چهار سال	۶ ۹ ۶

دست لکش	خلوس	دست لکش	خلوس
سه سال	مردوق من ارمه ۵ ۶ ۱	دو سال	یکم من ارمه ۶ ۱ ۳

دست لکش	خلوس	دست لکش	خلوس
چهار سال	وهر ۶ ۱ ۹	یک سال	سیف دی برن ۶ ۱ ۸

دست لکش	خلوس	دست لکش	خلوس
در سال سی و چهارم	۸ ۱ ۲	دست لکش	خلوس
او ابر بنی بود و در	۸ ۱ ۲	دست لکش	خلوس
ششم هجرت مسلمان شد	۸ ۱ ۲	دست لکش	خلوس

مردان و حکم که از این سی و چهارم تا رمان داد و دو و دو تن بود که تدبیر می نمودند

دست لکش	خلوس	دست لکش	خلوس
هشتاد سال	۸ ۹ ۳	چهل سال	۹ ۳

نسخ التواریخ

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

جلوس بارتق بن معزم	مدت حکمش	چهل سال	جلوس جد و ارباب	مدت حکمش	چهل سال
۸۰ ۵ ۴			۱۰ ۵ ۴		
جلوس ابی ملک	مدت حکمش	سه سال	جلوس توغال بن ابی عمیر	مدت حکمش	پست و سه سال
۵ ۴ ۱ ۴			۸ ۴ ۱ ۴		
جلوس یار الجلید	مدت حکمش	پست و دو سال	جلوس نقاج الجلید	مدت حکمش	شش سال
۱ ۶ ۱ ۴			۱ ۲ ۱ ۴		
جلوس ابیسان	مدت حکمش	هفت سال	طهورایون بن زبولو	مدت حکمش	ده سال
۱۶ ۲ ۴			۴ ۲ ۲ ۴		
طهورجدون بن یون	مدت حکمش	اشت سال	طهورشمس	فتنه بنی اسرائیل و قتل نبی	پنجاه و سه سال
۴ ۲ ۳ ۴			۴ ۲ ۸ ۲		

ابتدای طبقه اول از ملوک یتالیا و هند و صد و هفتاد و دو سال بعد از طوفان است
و دولت ایشان از بنای رومیه الکبریه تا ظهور پانی دولت جمهور بود

آینس	اسکاننس	سکونیس	لا تینم	لا تینس	آینس
۴ ۴ ۱ ۴	۴ ۴ ۴ ۴	۴ ۴ ۸ ۴	۴ ۴ ۱ ۲	۴ ۴ ۲ ۴	۴ ۴ ۲ ۴
الب	کشین	کالس	کاپس	قی برنس	الب
۵ ۹ ۵ ۴	۴ ۴ ۴ ۴	۴ ۴ ۶ ۴	۴ ۴ ۸ ۴	۴ ۴ ۲ ۴	۴ ۴ ۲ ۴
اکریب	الادیس	اؤفتس	بروکس	امولیس	اکریب
۴ ۲ ۱ ۴	۴ ۲ ۱ ۴	۴ ۲ ۶ ۴	۴ ۲ ۶ ۴	۴ ۲ ۱ ۴	۴ ۲ ۱ ۴
نویشتار	بنای تهر رفته	جلوس رموس	نویا بای لیس	تولس بای لیس	نویشتار
۴ ۸ ۴ ۴	۴ ۸ ۴ ۴	۴ ۸ ۴ ۴	۴ ۸ ۴ ۴	۴ ۸ ۴ ۴	۴ ۸ ۴ ۴

ہر کتاب

اکسٹریٹس لوئس کسٹس سرورس ٹیٹس ترکے میس اول دولت جودر
۵ ۹ ۶۲ ۴ ۹ ۸۵ ۵ ۲۲ ۵ ۶۲ ۵ ۹ ۲

مکومت لڑمیں مای عدالت ہر مردن اقراری شام کردن کسے پشیں
۵ ۴۳ ۵ ۱۲ ۵ ۱۲ ۵ ۱۲ ۵ ۱۲۴

ترک رک رماندود کسے تو میس مارچہ رومی را مای حادہ دیکن قحط روم
۵ ۱۲۹ ۵ ۱۲۹ ۵ ۱۲۹ ۵ ۱۲۹ ۵ ۱۲۹

عدہ شورت جا طعیاں قوم لای تسخیر ست براع عدالت عدہ المے دم روم
۵ ۱۶ ۵ ۱۸۲ ۵ ۲۱۶ ۵ ۲۱۶ ۵ ۲۲۲

صلح روم دست مای ماس کے قطع راع میاں مای حکم صل سرار روم علی اصل
۵ ۲۳۹ ۵ ۲۵۸ ۵ ۳۳۶ ۵ ۳۳۶ ۵ ۳۸۳

موانہ دیار جا ہلاکت سپودسل صحت مورخا قحیر مراس کسے میس
۵ ۴۱ ۵ ۴۱ ۵ ۴۱ ۵ ۴۱ ۵ ۴۱

عدہ میس رطالیدہ میری تقسیم مراحت سیلا روم طور پاسے
۵ ۴۹۶ ۵ ۵ ۵ ۵ ۱۲

طقہ نالی ارلوک روم در ملکیت ایاتارماں قسطیں چل وکتی نودہ ادوایش طقہ راضہ کوہ

حویس حویس مدت نکاش حویس اتانے مدت نکاش
۵ ۵ ۲۹ ۵ ۵ ۲۹ ۵ ۵ ۲۹ ۵ ۵ ۲۹ ۵ ۵ ۲۹

حویس عیسیٰ مدت نکاش حویس تیریں مدت نکاش حویس عیسیٰ
۵ ۵ ۶ ۵ ۵ ۶ ۵ ۵ ۶ ۵ ۵ ۶ ۵ ۵ ۶

تاريخ التواريخ

[illegible]

نسخ التوا ریخ

جلوس قسطنطین بن قسطنطین ۵۹۳۰	دست مکش بیت و چهار سال	جلوس یانس رادر ۵۹۵۴	دست مکش یک سال
جلوس بوناس ۵۹۵۵	دست مکش یک سال	جلوس اداس ۵۹۵۶	دست مکش چهار ده سال
جلوس غاجیاس ۵۹۶۲	دست مکش پانزده سال	جلوس زودیس ۵۹۸۵	دست مکش چهار سال
جلوس ادیاس ۵۹۶۹	دست مکش سه سال	جلوس آندوینس ۵۹۹۲	دست مکش سیرده سال
هر قیاس و روش بنجاریا ۵۰۰ ع	دست مکش چهل و سه سال	جلوس ایون ۶۰۵۴	دست مکش هفده سال
جلوس ایون ۶۰۵۴	دست مکش سه سال	جلوس لیر ۶۰۶۴	دست مکش هفده سال
جلوس قسطنطین ۶۰۹۱	دست مکش بیت و چهار سال	جلوس یو طاباس ۶۱۱۵ ع	دست مکش سه سال
جلوس طایس ۶۱۲۴	دست مکش سی و سه سال	جلوس پریس ۶۱۶۲ ع	دست مکش سیرده سال
جلوس طاریس ۶۱۶۵	دست مکش چهار سال	جلوس مرفیس ۶۱۶۹ ع	دست مکش بیت سال
جلوس قرطاس ۶۱۹۹	دست مکش هشت سال	جلوس برافلیون ۶۲۰۶ ع	دست مکش نود و سه سال

و کفر قیاسیه تا آنکه بعد از آن که پانزدهمین قسطنطینیه دست مکش را دو قسمت کرد و پانی تحت ایشان در رویته الکبری بود

مهرکات

خلوس مجریس	خلوس لطریموس	خلوس لسمین	خلوس
۴ ۶ ۶ ع	۲ ۶ ۶ ع	۹ ۲ ۶ ع	۹ ۹ ۹ ع
خلوس کلیرکوس	خلوس ایرتوس	خلوس لیموس	خلوس لودوس
۹ ۲ ۶ ع	۹ ۲ ۶ ع	۴ ۲ ۶ ع	۱ ۶ ۶ ع
		خلوس راکوس	خلوس راکوس
		۳ ۱ ۶ ع	۱ ۱ ۶ ع

لوک سی هرسل اردو دلیمان میت تن ده ادر که دوهر اردو دو سال بعد و طول سلطنت

خلوس رحام سلیمان	دیت لکش	خلوس ایسا اس حیا	دیت لکش
۲ ۴ ۴ ع	معد و سال	۴ ۴ ۴ ع	سه سال
خلوس سامان	دیت لکش	خلوس شافا طاس	دیت لکش
۲ ۴ ۴ ع	چل و یک سال	۳ ۵ ۲ ع	مت و حمال
خلوس پورام اس شافا	دیت لکش	خلوس آصر اوان	دیت لکش
۹ ۲ ۴ ع	شت سال	۲ ۵ ۴ ع	چمال
خلوس علیا ادر اهر	دیت لکش	خلوس اس اهر	دیت لکش
۱ ۳ ۴ ع	شش سال	۴ ۴ ۵ ع	چل سال
خلوس آوینا اس شافا	دیت لکش	خلوس	دیت لکش
۴ ۱ ۴ ع	بیه و سال	خلوس	دیت لکش

ناخ التوایخ

۱

جلوس پوتام بن حوریا ۵ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش شانزده سال

جلوس اجاز بن توام ۱۱ ع ۱۰ ع ۹
مدت نکشش تارده سال

جلوس خرقا بن حاز ۹۲ ع ۴
مدت نکشش میت و نه سال

جلوس بن شبرخیا ۶ ع ۲ ع ۱
مدت نکشش چاه و خجال

جلوس امول بنش ۸۱ ع ۲ ع ۱
مدت نکشش دو سال

جلوس یوتیا بن امول ۳ ع ۱ ع ۲
مدت نکشش سه و یک سال

جلوس یو حاز بن پوشیا ۴ ع ۱ ع ۰
مدت نکشش سه ماه

جلوس یو یاقیم برادر یوحاز ۴ ع ۱ ع ۰
مدت نکشش یازده سال

جلوس یواضین بن یو یاقیم ۵ ع ۲ ع ۱
مدت نکشش سه ماه و ده روز

جلوس صدقیا ۵ ع ۲ ع ۱
بعد از باز آمدن سلطنت بدست نجات نصر تمام شد

ملوک بنی اسرائیل که بر ابط عشر سلطنت داشتند و با آل سلیمان مخالف بودند میراث شدند

جلوس یاربعام بن ناباط ۲ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش میت و دو سال

جلوس اذابا بن یاربعام ۴ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش دو سال

جلوس بعیا بن اخیا ۴ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش میت و چهار سال

جلوس الا بن بعیا ۹ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش یک سال

جلوس زمری ۲ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش یک هفته

جلوس یونی بن خبات ۹ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش دو و ازده سال

جلوس احاب بن عمری ۵ ع ۴ ع ۳
مدت نکشش میت و دو سال

جلوس احابا کاکا احاب بن دودا ۹ ع ۵ ع ۴

جلوس احزیا ۲ ع ۵ ع ۴
مدت نکشش دو سال

جلوس یهورام بن احاب ۲ ع ۵ ع ۴
مدت نکشش دو و ازده سال

۵۴ تاریخ التواریخ

مصلحه رکوسن کرتج	جنگ برومی اسدرا	جنگ متوبالوتیس	شورش اهل لیبیا
۵۳۳۵	۳۶۳۵	۴۳۴۳	۴۴۴۳
شورش اهل سرون کرتج	مصلحه کرتج باروم	سرداری اسدوال	ابتدای کارنیل پاپی
۵۳۴۱	۵۳۴۱	۵۳۵۲	۵۳۶۲
جولینیل بکوه الف	جنگ نبل باسرپلیس	جنگ نیوسین پیل	حکمت بنس پاپی
۵۳۶۱	۵۳۶۹	۵۳۶۰	۵۳۶۰
اسیر شدن توبدست روم	محور شدن نبل کپا	آمدن سلسل بجاوه	عزم نبل بطرف روم
۵۳۶۱	۵۳۶۲	۵۳۶۳	۵۳۶۴
جنگ کرتج باروم پاپی	شکستن نبل درایتا	غلبه پیو بر پاپی	کنل شدن پیو و اهنک
۵۳۶۵	۵۳۶۱	۵۳۶۹	۵۳۶۱
مقتدر شدن نبل در کرتج	مصلحه نبل با پیو	فرز نبل بطیراک	آمدن رسول روم نبرد
۵۳۸۲	۵۳۸۳	۵۳۹۲	۵۳۹۴
فرز نبل بی سینا	حاکمه کار نبل	انجام دولت کرتج	
۵۴۰۱	۵۴۰۳	۵۴۳۴	

ابتدای منازعه فرانس به هزار و دویست و نود و هفت سال بعد از طوفان است که پنجاه و پانصد
 سال و نه سال بعد از هبوط آدم باشد

غلبه جولیس بر فرانس	غلبه طایفه فرانک بر فرانک	تخیر طایفه فرانک فرانسه
۵۵۳۹	۵۱۴۹	۵۱۵۵
غلبه پرونس بر طایفه فرانک	تاراج بیکان فرانک	تاراج فرانک و بیکان
۵۱۶۰	۵۱۶۱	۵۱۸۱
منازعه فرانک و بیکان بقططیس	فتح بلاد فرانسه بفرانک	تاراج فرانک و بیکان
۵۹۰۱	۵۹۰۵	۵۹۱۳

حرکت

طو ر سلطنت در اربع ہزار و چھ صد و ہشتاد و دو سال بعد از طوفان نوحہ و ایستہ ہوا
ہجرت حبشی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

طو ر سلطنت در	۱۴	۶	طو ر سلطنت در	۲۲	۶
ہجرت حبشی	۱۴	۶	ہجرت حبشی	۲۲	۶

طو ر سلطنت در	۱۴	۶	طو ر سلطنت در	۲۲	۶
ہجرت حبشی	۱۴	۶	ہجرت حبشی	۲۲	۶

طو ر سلطنت در	۱۴	۶	طو ر سلطنت در	۲۲	۶
ہجرت حبشی	۱۴	۶	ہجرت حبشی	۲۲	۶

طو ر سلطنت در	۱۴	۶	طو ر سلطنت در	۲۲	۶
ہجرت حبشی	۱۴	۶	ہجرت حبشی	۲۲	۶

طو ر سلطنت در	۱۴	۶	طو ر سلطنت در	۲۲	۶
ہجرت حبشی	۱۴	۶	ہجرت حبشی	۲۲	۶

اتحادی سارے اکبریا جو قسصر کمال بعد دولت و انہ بود و سلاطین ان بعد ہجرت
میں سے اللہ و علیہ وآلہ مقتدر شد مد چاکم در کتا بعد از ہجرت کتبہ خواہند

۱۴	۶	۱۴	۶	۱۴	۶
۱۴	۶	۱۴	۶	۱۴	۶

۱۴	۶	۱۴	۶	۱۴	۶
۱۴	۶	۱۴	۶	۱۴	۶

ملوک حرہ تار ماں ہجرت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

طو ر سلطنت در	۱۴	۶	طو ر سلطنت در	۲۲	۶
ہجرت حبشی	۱۴	۶	ہجرت حبشی	۲۲	۶

ناخ التواریخ

جلوس امیر القیس ابن عیسیٰ
مت مکش
صد و چار سال ۱۹ ۵

جلوس ابن عید
مت مکش
صد و چار سال ۵ ۶

جلوس اوس بن قدام
مت مکش
۳۳ عقیقی ۵۹

جلوس عمر بن امیر القیس
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس نعمان بن امیر القیس
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس امیر القیس
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس اسود بن سندر
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس منذر بن نعمان
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس نعمان بن اسود
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس منذر بن منذر
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس امیر القیس
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس ابو یوسف بن علقم
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس عمرو بن هند
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس منذر بن اسود
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس فتوح بن فارس
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس قابوس بن منذر
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس نعمان بن منذر
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس منذر بن منذر
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس اویس بن امیاس
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

جلوس ایاس بن قتیبه طایه
مت مکش
۳۳ ع ۵۹

آخر بن این طبقه است که بدست خالد و لب تمام
شد در جای خود ذکر خواهد شد

منذر بن نعمان منذر

فہرست کنات

ملوک نام کہ ایترا رعائے کوید ماران بحریہ سرسی تیڈ

حلوس حصہ اس عمروں عام ۵ ۶ ۲	دت مکش چل و چمال ۵ ۶ ۵	حلوس عمروں دت مکش ہجده سال	دت مکش ۵ ۶ ۵
حلوس نقلہ من عسہ ۵ ۶ ۱۳	دت مکش ہجده سال	حلوس عارت نقلہ ۵۲	دت مکش مت سال
حلوس حصہ من الحارث ۵ ۶ ۲	دت مکش دو سال	حلوس عارت حصہ ۵۳	دت مکش نورده سال
حلوس سدر اکبر ۵ ۶ ۹	دت مکش سہ سال	حلوس نمان چارہ ۵۲	دت مکش سال و شش ۱۱
حلوس سدر اصم ۵ ۶ ۲	دت مکش یروہ سال	حلوس حبلہ ۵ ۶ ۱	دت مکش سی و چار سال
حلوس سراجہ ۵ ۶ ۱۴	دت مکش سی سال	حلوس عمروں عارت ۵ ۶ ۱۴	دت مکش سال دو و دہ
حلوس حصہ الاصحہ ۵ ۶ ۱	دت مکش سہ سال	حلوس نمان اکبر ۵ ۶	دت مکش یک سال
حلوس نمان من عسہ ۵ ۶ ۱	دت مکش پہ و پہ سال	حلوس حبلہ ۵ ۶ ۱۲	دت مکش شادہ سال
حلوس نمان ۵ ۶ ۱۴	دت مکش میت و کمال	حلوس عارت ۵ ۶ ۱۴	دت مکش سال و پچا
حلوس نمان اس الحارث ۵ ۶ ۱۲	دت مکش ہجده سال	حلوس سدر نمان ۵ ۶	دت مکش نورده سال

ناسخ التواریخ

جلوس عمر و بن نعمان ۲۴ ع	مدت مکش سی و سه سال و چهار ماه	جلوس حجر ۵۷ ع	مدت مکش دوازده سال
جلوس حارث ۶۰ ع	مدت مکش پست دیش سال	جلوس حسن بن جندب ۹۵ ع	مدت مکش هفده سال
جلوس حارث بن ابی ۱۱ ع	مدت مکش بیت و یک سال و پنج ماه	جلوس نعمان ابی کرز ۱۳۳ ع	مدت مکش سی و هفت سال و سه ماه
جلوس الایهم بن حبله ۱۶۰ ع	مدت مکش هفده سال و دو ماه	جلوس نذیر بن حبله ۱۸۷ ع	مدت مکش سیزده سال
جلوس نیراحیل ۲۰۰ ع	مدت مکش پانزده سال و سه ماه	جلوس عمر بن حبله ۲۱۵ ع	مدت مکش ده سال و دو ماه

در سال دوم ملک عمر و بن حبله اجمرت بنی بود و بعد از وی خنظل بن حارث بن حبله بن اسلم
کردند و در شانزدهم سال هجرت منقرض شدند و در فهرست دیگر گفته شود انشا الله
ملوک ماچین که طاعت سلاطین چین و تخانیکر و ندسی و هشت تن بودند از ان پس نیز چون
زمان مبتدئ تم ماچین جزو مملکت چین شد

جلوس بن فندی ۵۱۹۷	مدت مکش شش سال	جلوس میسندی ۹۰۳ ع	مدت مکش سه سال
جلوس جین سید ۵۹۰ ع	مدت مکش هفده سال	جلوس سید ۹۲۳ ع	مدت مکش دو سال
جلوس جود ۵۹۲ ع	مدت مکش هفده سال	جلوس اید ۹۴۲ ع	مدت مکش چهار سال
جلوس فندی ۹۴۵ ع	مدت مکش نخ سال	جلوس کید ۹۵۱ ع	مدت مکش بیت سال

۴۶ فہرست کتاب

دست فکاش ہفت روزہ	خلوسہ عیدی ۵۹۷۴	دست فکاش سال	خلوسہ خودی ۵۹۷۱
دست فکاش سال	خلوسہ شکارو ۵۹۹۹	دست فکاش سال	خلوسہ نویدی ۵۹۹۹
دست فکاش سال	خلوسہ عیدی ۳	دست فکاش یک سال	خلوسہ سورے ۲
دست فکاش یک سال	خلوسہ عیدی ۳۲	دست فکاش دو سال	خلوسہ خودی ۳۳
دست فکاش چار سال	خلوسہ خودی ۵۲	دست فکاش شت سال	خلوسہ عیدی ۴۴
دست فکاش چار سال	خلوسہ عیدار ۵۸	دست فکاش دو سال	خلوسہ خودی ۵۵
دست فکاش ہفتادہ	خلوسہ ولیمید ۳۷	دست فکاش یادہ سال	خلوسہ خودی ۶۲
دست فکاش پچاس و پچاھ	خلوسہ عیدی ۴۷	دست فکاش چھ ماہ	خلوسہ عالی ۷۷
دست فکاش یک سال	خلوسہ خودی ۸۱	دست فکاش دو سال	خلوسہ نویدوں کے ۹۷
دست فکاش دو سال	خلوسہ ولیمید ۱۲۵	دست فکاش چل و سال	خلوسہ انک و سو ۸۲
دست فکاش دو سال	خلوسہ عیدی ۱۳	دست فکاش سال	خلوسہ خودی ۱۲۷

ناسخ التواریخ

جلوس لاک	جلوس منشد	جلوس منشد	جلوس منشد
۶۱۳۲	۶۱۴۰	۶۱۴۰	۶۱۴۰
جلوس سن	جلوس شون فودی کاؤ	جلوس شون فودی کاؤ	جلوس شون فودی کاؤ
۶۱۵۹	۶۱۶۵	۶۱۶۵	۶۱۶۵
جلوس فندی	جلوس فندی	جلوس فندی	جلوس فندی
۶۱۶۱	۶۱۶۲	۶۱۶۲	۶۱۶۲
جلوس سوندر	جلوس خوجہ	جلوس خوجہ	جلوس خوجہ
۶۱۸۲	۶۱۹۶	۶۱۹۶	۶۱۹۶

ذکر مشاہیر از حکمای ستارین کہ قبل از ظهور اسلام علم بر سر عالمیان برآوردہ

آمون	ظہور آمون	صاب	ظہور صاب
۱۶۹۴	۱۶۹۴	۱۶۹۴	۱۶۹۴
سقلینوس	ظہور سقلینوس	یوراف	ظہور یوراف
۱۶۹۶	۱۶۹۶	۱۶۹۶	۱۶۹۶
تیکلوٹس	ظہور تیکلوٹس	ایلق	ظہور ایلق
۳۱۱۹	۳۱۱۹	۳۱۱۹	۳۱۱۹
مانیدوس	ظہور مانیدوس	مرکور	ظہور مرکور
۳۱۱۳	۳۱۱۳	۳۱۱۳	۳۱۱۳
امفدلیس	ظہور امفدلیس	ابادلیس	ظہور ابادلیس
۴۳۶	۴۳۶	۴۳۶	۴۳۶
لقمان	ظہور لقمان	انگیمائین	ظہور انگیمائین
۳۶۳	۳۶۳	۳۶۳	۳۶۳

۶۷ فہرست

طہور آلو سن	طہور ارشد قیس	طہور امیر سن	طہور گویے
۴ ۱ ۶ ۸	۴ ۱ ۵ ۶	۴ ۷ ۵	۴ ۵ ۴ ۹
طہور اردو ادیس	طہور اڑخا	طہور ایکہ رس	طہور ادو وادس
۴ ۱ ۹ ۶	۴ ۱ ۹ ۶	۴ ۱ ۹ ۵	۴ ۱ ۹ ۲
طہور جدو طاس	طہور میا غورٹ	طہور راجو ریس	طہور راجو ریس
۴ ۱ ۳ ۷	۴ ۱ ۱	۴ ۱ ۲	۴ ۱ ۱ ۶
طہور میا طوس	طہور رردشت	طہور خا ہس	طہور ایکہ سر
۵ ۲ ۴	۵ ۲ ۳	۴ ۱ ۹ ۴	۲ ۱ ۶ ۵
طہور ہر مس نالی	طہور طاس	طہور یاس حکیم	طہور یکہ کما پ
۵ ۲ ۴	۵ ۳ ۴	۵ ۲ ۸	۵ ۲ ۶
طہور وردن حکیم	طہور ٹالو	طہور یکہ حکیم	طہور ٹالو
۵ ۶ ۳	۵ ۵ ۶ ۷	۵ ۵ ۴	۵ ۲ ۲
طہور افریطوں	طہور سقراط	طہور ادرا عطلی و دیو	طہور ہر مس نالت
۵ ۹ ۸	۵ ۹ ۶	۵ ۶	۵ ۶ ۸
طہور دیمتر اطلیس	طہور لقر اطلوں	طہور ارسیاس	طہور میا و سن
۵ ۱ ۱ ۲	۵ ۱ ۱ ۲	۵ ۱ ۱ ۲	۵ ۱ ۵
طہور اطلیموں	طہور لقر اطلوں	طہور سقلیوس سن	طہور فقور سن داریو قلیو
۵ ۱ ۱ ۸	۵ ۱ ۱ ۴	۵ ۱ ۱ ۴	۵ ۱ ۱ ۲
طہور سولوں	طہور اطلیموں	طہور مس	طہور فلوط جس
۵ ۱ ۶	۵ ۱ ۴ ۵	۵ ۱ ۴ ۵	۵ ۱ ۲ ۷
طہور ٹالو	طہور عراب	طہور ویشا حکیم	طہور مساطوں
۵ ۱ ۸ ۵	۵ ۱ ۸ ۲	۵ ۱ ۸	۵ ۱ ۶ ۶

نامح الوارنخ

ظهور قس حکیم ۵ ۲ ۱ ۴	ظهور یونوس ۵ ۲ ۱ ۱	ظهور بولس ۵ ۱ ۹ ۵	ظهور ایلیونوس ۵ ۱ ۱ ۵
ظهور ارسطو ۵ ۲ ۲ ۵	ظهور اسقلادس ۵ ۲ ۱ ۱	ظهور سقوماخس ۵ ۲ ۱ ۶	ظهور اقلیدس ۵ ۲ ۱ ۵
ظهور فالیس ۵ ۲ ۳ ۵	ظهور تافریطیس ۵ ۲ ۳ ۱	ظهور اناس ۵ ۲ ۲ ۲	ظهور طایطوس حکیم ۵ ۲ ۲ ۶
ظهور اندروماخس ۵ ۲ ۱ ۲	ظهور ابامیخس ۵ ۲ ۱ ۰	ظهور ارمنس ۵ ۲ ۶ ۶	ظهور برقلیس ۵ ۲ ۳ ۵
ظهور فروریوس ۵ ۲ ۹ ۲	ظهور افلاطس ۵ ۲ ۱ ۶	ظهور اکنس ۵ ۲ ۱ ۴	ظهور طینس حکیم ۵ ۲ ۱ ۲
ظهور ابرخس ۵ ۴ ۴ ۵	ظهور اقلیدس ۵ ۴ ۴ ۳	ظهور ذیقوریدس ۵ ۳ ۳ ۲	ظهور دیوجانس ۵ ۲ ۹ ۴
ظهور سیرد ۵ ۵ ۶ ۱	ظهور دابشیم ۵ ۴ ۹ ۵	ظهور ارشیدس ۵ ۴ ۱ ۲	ظهور ساوذسیوس ۵ ۴ ۶ ۲
ظهور اسکندر افندیو ۵ ۶ ۶ ۹	ظهور ماراس ۵ ۶ ۱ ۶	ظهور مورطس ۵ ۶ ۱ ۲	ظهور اراریس ۵ ۵ ۶ ۴
ظهور ساوذسیوس ۵ ۶ ۴ ۲	ظهور لظلموس ۵ ۶ ۱ ۶	ظهور درجل و حرم ۵ ۶ ۱ ۳	ظهور جالینوس ۵ ۶ ۹ ۴
ظهور آذرباد حکیم ۵ ۶ ۶ ۲	ظهور ارداویر حکیم ۵ ۶ ۳ ۳	ظهور ثاون حکیم ۵ ۶ ۵ ۶	ظهور بایلیوس ۵ ۶ ۵ ۰
ظهور قس بن عابد ۵ ۱ ۳ ۰	ظهور ربیوق ۵ ۱ ۲ ۶	ظهور مانی نقاش ۵ ۸ ۰ ۴	ساسان دوم ۵ ۶ ۱ ۰

عمر سکت

ظهور نور رحمة ظهور حر سلس ظهور اصطفیٰ و عیسیٰ
 ۲۱۳۴ ۲۴۱۶ ۲۲۶

دکرو قانع مسرتہ کہ در سلم اسحاق افتاد و دیروز اسرار مبین

و حکمای روی زمین است از بهبوط آدم تا ہجر موسیٰ علیہ السلام

سال کہ ست آدم ^ج ولادت قیل ولادت عوج وفات ادیش
 ۱ ۱۲۵ ۱۲۱ ۱۳۲

سال برماں واقعہ اردوت ولادت سام مای سوق الثماین ^ج
 ۱۴۴ ۱۶۹۵ ۲۱۴۲ ۲۲۴۳

ولادت ارحمہ امور بدن ولادت ^ج وفات ارحمہ وفات سام
 ۲۲۴۴ اطراف جان ۲۶ ۲۶۴۳

ولادت قانع و شریح مای ایش وفات بحر و دہ ایش طبعہ دو القریں
 ۲۲۹۳ نقال ایش ۲۴۳۳ ۳۲۵۶

مای سد و البریں وفات سارہ ^ج طامات دو البریں وفات دو القریں
 ۳۴۶ ایش ^ج ۱۱۴۳ ۳۴۹۶

رفیق حصیٰ مردم ولادت عمر ^ج ظهور اسحاق صد رطل مای عور
 ۳۵۶۵ ۳۵۶۵ ۳۱۲۹ ۳۱۶۸

حکم سی ہر ایل مای وفات کریم مای دلوار چیں قصہ اصحاب
 ۳۲۳ ۴۲۳ ۳۳۱۱ ۳۳۱

ناصح التواریخ

غلبه عسرو بن عامر میر قلیا ظهور عدنان و فرار او از بخت نصر بنای بوزنطیه

۴۱۲۰ ۴۱۲۱ ۴۱۲۱

عمار بیت المقدس و عهد قتل اسفندیار بدست رستم ظهور عسرا بن کاهن و غیره

۵۰۹۴ ۵۰۳۳ ۵۰۲۰

خراپه یل عزم در شهر با ظهور قریش حنینی همکال

۵۲۲۱ ۵۰۲۱ ۵۰۳۰

غلبه انطوخس بر قدس ولادت مریم علیها السلام بنای قیاریه شام پس -

۵۴۲۶ ۵۵۲۲ ۵۵۲۲

وفات مریم مادر عیسی وفات کعب بن لؤئی خرابیت المقدس بدست

۵۶۳۵ ۵۶۳۴ ۵۶۳۵

قتله یونس جود ظهور سبط کاهن و دش طیطوس

۵۶۹۵ ۵۶۲۲ ۵۶۲۲

ظهور آدون نوم اصحاب کف ظهور معمر بن عرب

۵۶۹۵ ۵۶۲۲ ۵۶۲۲

ظهور عبد المطلب ذکر اصحاب اخدود ظهور مزدک در عهد قباد

۵۶۹۵ ۵۶۲۲ ۵۶۲۲

ولادت عبدالله بن عبدالمطلب بنای ایاصوفیه انتباه اصحاب کف

۵۶۹۵ ۵۶۲۲ ۵۶۲۲

وفات عبدالمطلب قصه حاتم بنای کعبه و نصب کعبه

۵۶۹۵ ۵۶۲۲ ۵۶۲۲

ای سی مرتضی ایچا غفرلہ فی سحر صد سحر اہد بہ میت سہام نو سال ایزدی در تو اول میتیں رحم تو کس
عالمی در تو آمد مشک حاتم انسایمواج و تھرت حتمہ محط اولی مظار و دات تسب ارن عام می یرداں کہ
تو نام و شاں آوردہ کس ارن دات مقدس نہ مساں داندہ نام حق جو نام و شاں آمد تو نے نام و شاں ہم بود
لایزالہ ہم تو حق لاینام سلام اللہ علیہ و علی آلہ المعصومین بالحد فذلالتہ والارساتہ الی یوم
ذکر تشبیب ستایش سلاطین نامدار و تخلص پادشاہ کیتی مدار

فخر ملوک فی الاقدار محمد شاہ قاجار دام اللہ ملکہ الی فقر ازل الودا

داناں دنیہ باب موین کی سنہ و تجمہ ذات داستہ کہ ماظن داناں ہر تباطی اب مہمی داناں لفظ حسن طلی پس
پادشاہ کہ سایہ اللہ و مظاہرہ صال جاہ ہوارہ جاری احوال ان شاہ در کادہ صائی و مویہ حضرت کرمانی است
مصران سایہ حررہ یو کہ پی آقاب ہما تجبہ ایتقہ سیمہ و تجمہ دین سلسلہ شریفہ نوعی رستایش و درود
خالق و درود حمد و سائب حضرت معبود و اہد بود تیا یا دشاہی کہ کردلای ہی رد اس صمتس متستہ و سنگت سہی شیشہ
در عسکتہ رلال رہد تقوی رانجا رو شک اثم و عصاں مرج مداوہ و درادہ و ذکر و مار در حضرت کرمی صرح کردہ
در حال ستاب ارشادات نفانی آفتاب فرمودہ و در نصار جوانی امتقنصیات شہوالی اغراض مودہ ارسلہ
جاری مبادتاہ حقیقی راہ حسہ و ما مرناہ ملکی مقاب ملکونی بوستہ پست کہ ہمہ نکلو علی کل متہ کما تدر علاؤن الخوا
اللہ اربا حارس ملک عجم و ارت مملکت جم مرکز و ابرہ سلطنت عرہ ماصہ میست صباح سر بر و سرور و رواج
دشہ و در اعلیٰ لوی عدل و دوا قمع مای حور و فدا و صفت خاطر و ارد و صادر بہج دہادی و جابر و جہر و
صرخ فوٹ لبث ایل حب و امل سلطان اسلاطین حاقان الحقایق المجاہد فی سبیل اللہ الفخار محمدنا بقا لارالات
ریات دولہ مرفوعہ آیات سو کہ متوعہ و آما ر سلطانہ مروضہ و احار احسانہ مبصوۃ چون معطس آثار و جابر
ایں بادشاہ دین کس مارک در جای خود مرقوم جواہر سد در دیاتہ الکفات و فاتحہ الا یوباب چندان اس
قصیدہ کہ ار منظومات خاطر ماہ کار اس حصاریا

ہمار کشای محمد سہ انکہ ارشاں	مدوست حکم دین محمد حق	شعہ کیست سیلاب حو دیکہ	شعہ کیست شمشیر محمد دیر عیان
در بحر رحم سہ دیر شش انبیر لک	رای حط و لی پیش آہن	غیر داند کہ تہاں چہ تہاں	کسی سستہ جواب کانت سہ حان
یکنک اگر کہ در در حریق انکراو	ریحک دماں بیرون کس	کس اگر برود در جواہر حسید	عقاب فرخ بر آود و قوت شکا
مخط کہ رہ پڑہ فابد قد رس	فلک بہ پڑہ و دستہ چہ لفظ	تہمشا توئی اس فائ عالمگیر	کو آفتاب اطل تو خود استعلا
نوفادری ہمہ کا و جہر جہر دستم	تو فایری بہ جہر جہر و عوا	صول سترہ ت کوثر و نسیم	نزار محمد تسب ثات بسیار
لای چہر خ اشیری برع اعلیٰ	نظیر امطیری مدس کوہرا	طلیغہ تو نکستہ صہ ہر اربا	پیادہ رہ بر سہ صہ ہر اربا
در آماں کہ تی واتی محبتہ	در آماں کہ کیرا کی باشد	عدوی تو فرزع در شود حیا	سمد و ترہ در حد مدیدہ
کسد قح مظفر کہ دیکہ	کشد اس دماں کہ دیکہ	شیرد رن ہای تو دیکہ	حدث حک کو کہ کزہ در
حدث حکت موہر کہ کزہ در	تام حقن شود آت دماں چن	روشت درم تو مرغی کہ دیکہ	ہی بریر دتس الماس ہر اربا

جلد اول کتاب اول ناخ انتواریخ

ماسد و پچماں جا کران متکا و ترمتم یا فکان درگاه سارمد که بر مور بر زبان نرحاں و در ترجمه برسان طلسمی
 می خا بر میگردد و راق جمهور و بیدگان آفاقت و مجر کب چسب کما رمدگان ادیان ادا داد الله شعیما
 هقی آسانه دمسرگی ارفا کران دولت و پروردگان حسرتی سالهاست که در مرصه غماں و روضه ضواں
 براعت مال و رفایب حال آسوده و عمو و شکرا این نعمت را حدیثی میں کمر و در و اداس این حجت کلی زنجیری
 مدیس مام سارک یاد ساه فی اما زامه آعارکن که مستعمل بر احوال علماء و مسکین و سلاطین رومی رس و کما
 متاقتس مات و اموط آوتم الی راما ساد اظهو یعنت و طوس سلطت و امتنا رطکت کپرس راساں ناساں
 و رماں مارماں میں تمشین نامی و در اچان زکلا و چپاں سخن رطرا که خواسته فی نل مرام بار کمر و در و در
 کتاب چنداں کوئس که بیوت سده و شکو و خداست نفید چون اس حدیث با حقایق کف و کانی این تمهات و احرش
 بنده میکن سکس آرام زده و ترمکین لهدم اعتدال روح استم و ساز معدرت یار استم و دهم در ربا و سهراب
 لیتی و اردانا سخن کوی و کار آنگسان و دفعه حوی اند که اس سده فی مضاعف اریعہ سوئی اتحاف شرم دار
 و اردستر کسی آن کرده در آرام مات چه طرا رم که معاد ص شفت هدا سمدف ماکریر و سار و راکت
 استم و پاچار بر کس سوره تارک حوام سورب یلارک مم کرم که مدین حسارت و حسارت کوئسم و ابریکال
 حشم در پستم در حسرت بجه روی متبانی سداں کنم و ارمعانی ناساں آرام که هیچ حد مدسده دارد
 ککس سردستم رالی خوش در آرد و کار رار سار راغاری ککس راد الله لستطیع امر افعده جلا زده
 الی ما لستطیع حو این فته یای بر دم و این سخن صراحتی کتم روی می آورد و کت دل قوی دارد و در راه طریق حجت
 سا که در تطبیق هر سطر و ترمه هر سطر طری خاطر با تو ماطر است و تو ترمه ما تو حاضر صلاح جلال و تسبیح معالاب تو
 ردت منت ماسک که موار و معانی را ابر و تواس و میاب و رخت کیم و طوایف العاط را بطراف عقیبات طرار
 اید چون بدین اشارت اشارت رفت رماں معدرت را دست مقدرب ادا کار شد مایا سخن بدین شرطه تم استم
 و ان مسم بر روی ختم گشت پس سوا طاعت بر دم و طریق طامب سردم چکده سده که کردن سهراب را
 آگاه استر خاص ادر حشرت معدت اختصاص را اقبیل غمبه و ترمه سمرمات و فلک موده طریق حجره
 حوین میو دم و ماص بر صحر راک استطار رسوا و جبرام شک مطرا منظر کردم انفا و حشرت سامی دانسته بر تو
 مول انسان ماکد اسم و بهر تیراں ولی تیر علم حله ماں ارماد استم مدم حله ماں از ماد و ناسد است
 خاں لدای آکه اید است باد و جاستن با هوایط و تنظیم کشور و مرامت در تویر شک و محاورت با سمرای ممالک
 و محاورت ما متناق مسااک و امعاف مطالب ترک و تار یک و کجاف و قیاح دور و نزدیک و ترمصص
 قایم صد و دثو و در شرب قوا غفته و قور و نثر آیات علوم دس و کسب معارف حق البیقین و الترام خدمت دنیا
 دین بهاد و دستقام امور رعیت و سپاه از کلفت این ماسه بر حو را معاف داشت و منتقت این سکا مسم در داد
 ہی مدام کاس ن است یا فولاد و حو این کما به سوس ناد می قصص و حساری لو که با مطالعہ آن ارمه کت تار
 عل و د دل قائم سجد بناری حاصل آمدی را با بیع التوا بیچ ماکد است رمای و ان ار رر رکان خردین
 حسن است که بهکام مطالعہ این اوراق بر زلات قدم و خطبات مهمه عا اس محمد محمد تقی مسوی کاتانی رقم غنود ماص

که چون سلطنت ماهیایان آید آنگاه یک دور اعظم گذشته باشد در وقت مازنوت سلطنت میادستانه اول رسد و غیر
در سر عهد و هر سال که بوده اند و همان عهد و همان زمان و جهت که سبب این کلمات و کلمات و آثار که در دوره
سابق بودند باز آید زیرا که جهان کار از سر گیر و پس هر خیر سام و نشان و زمان خود باز آید و این احادیثی که در
دوره تانی برانگیز می شود جسی بنید به یک کشتن میداند و اینکه همین اخراجی احسام تیس فراهم شده باشد و گویند
و مردی که از آخر دوره ساسانی مانده باشد درین دوره تواند و تامل کنند و اینکه آدمی می یابد و در موجود شود و غیر
ایمان این ادوار را هرگز به آید به بوده و نهایتی نخواهد داشت

ذکر سلطنت صد و نهم در سموره عالم قتل از مسوط آدم علیه اسلام و تیان پنج طبقه بوده اند طبقه اول را می نامیدند که می
عقیده بنگان ایران در باره آبادیان و مدت سلطنت ایشان است که بگوید که اگر کسی سال با سید کرد و در
دسی و در چنین را یکجا خواند و دوازده ماه چنین را یکسال شمارند و هزار بار هزار سال چنین را که دو کرد و ربا شده و غیر
گویند و هزار فرد را یک مرد و هزار مرد را یک حاد و سه هزار جاد را یک داد و دو هزار داد را یک
یک ترا نامند آنگاه گویند که مدت دولت و سلطنت نه آبادیان صد و دوازده سال بود و اول این دوره سلطنت مادی
خود به آبادان بود و صد و دوازده سال اولاد او خاد و داد که از سرفرونی در کربای گویند و سیر شدند در سم خور و بی و
پستنی تان و تان این زمان میدادند و درین دوره آیین صنعت و حرفت و رسوم سیاست و تربیت و غیر
تعلیم و تعلم نبوده و آبادان از دور پیش شنیده و در دوره خویش دیده کار داشت و مردم را با قطع عالم که
انواع صنایع و حرف مامور ساخت و رسم اربیت که سبب بار کردن و با فتن و در اخر و در اخر معدن با فتن و چنین
ایام وخت و در تیرگی ساعده و تدبیر او دستجات بدیع اند وخت و در عمارت سپرده و در تصویر ساعی و سگور
داشت و مردم را با هم رسم کرده و هر یک را با می نامیدند اول میربدان و بعد از آن که افسرستان و حکما
و عبادت کاران بودند و بران و برتر و نورستار نام گذاشت یعنی ملاک علوی قسم دوم پادشاهان و پهلوانان و
ایشان را پسران و نورستار نام گذاشتند و این را که مردم در ظل ایشان دروغ آیدان را که کانی می کنند قسم سوم را
که اهل حرارت و زراعت بودند و ایاس و سورتار نامیدند و با سبب آبادی است و قسم چهارم را که نامزد
خدمات و پیشکاری بودند و سوسوین نامیدند زیرا که ایشان هر ماه سودن این یا کرده و رایجی چوب از غنای ملک فیا
کرده کار عالم مسلم کردند و خردان بر او نامه فرستاد و سایر نام که معقده است این زبان آسمانی است و اکنون
که سه هزار و دویست و پنجاه و هشت سال است که از هجرت نبوی گذرد آن کتاب در میان است و بر آن کلمات آسمانی
که فهم نتوان کرد و زبان فارسی زنجبانی کرده علی البطله بعد از آنکه سیرده و حور که یعنی سیر است می نامیدند
شدند که با آبادان و چهار رده تن و حور باشند و همه در تقویت دین به آبادان و آیین سلطنت و رسوم عدل و داد قیام
نمودند و بعد از این پسران و حور و پسران اسان بطابع بدلیش یا دسای که در آن آخرین این طبقه که آبادان از آدم و غیر
ذکر طبقه دوم از آبادستان آن علم که ایشان این طبقه جان گویند

مراتب عدلی که در زردان طایفه منصوب است مدت دولت جیان و شائسان و پادشاهان که بعد از آبادان سلطنت
کردند بدان توان است باز مائیم تا چون مدت هر دولت معین بود بر خوانده و جمول مانند و اینسان است که از سالهای که

عازر نهانده و ستاره کان و امن سرانوار و زردانی و اشراف مخلوقات تمارند ستایش و پرستش ابرار اسرار فزین
و تقریب بحضرت چون نیندا زنده و عقاید ایشان مراتب مکملات اقبات واجب بر ذهاب کثیره است که تخریر
حروف از کارش آن اشخاف جبت به مقصود از تفسیر این و راق خبر انبیا و سلاطین آفاق است نه اسراج
عقاید و مذاهب علی التحدی آخرین پادشاه یاسانیان یا سان اجام نام داشت و مد یادیابی طبعه سلام الی
و کربطه نجم از سلاطین نجم که اول ایشان آدم و نوح و سبط بنی خلیل و ابراهیم و یساکا کتاسانکند

اگر چه شرح حال سلاطین عجم در حامی خود سال بسال بکارش خادیا فایز کن چون عقیده ایشان در حق این دشان
و کبرسانست تبرج آن اقدام رفت تا ما این طقه را بجان سلسله نجم سلاطین کتاسان خاد صد و هشتاد و یک سال
احام داشت و گویند کیومرث جهان است و چون مردم بر آگنده را و اوست که ابو البقر لقب یافت و از اولاد او
سیاک و جوشک و طحی و جینه و فریدون و منوچهر و کبیر و دوز و زردشت و آذرسانان و کت و آذرسانان عجم بنمونه
و این سلسله تا زمان یزدگرد مدت شش هزار و بیست و چهار سال و پنجاه سلطنت داشتند و این سال و ماه و راسال و ماه
متعارف دارند بر خلاف سال و ماه طبعات زمین

اگر عقاید حکمای هند و اودار عالم و اعمارنی آدم که قبل از ابو التمر در سیط زمین زندگانی میکردند

عقیده حکمای هند بر آنست که طبعیت کلیه موجودات را زوال و نهایت بود و بدین سبب حادث ممکن الوجود است و این
طبعیت را بر مطلق کرده اند و این لفظ طبعیت ایشان بعضی در نهامی است و معنای این عقیده را بر صحن خوانند و عمر
طبعیت را صد سال برهنی و اسد انگاه گویند برهما در هر روز و ماه و فصل و کون و فساد کند و هر تب بخوابد و بیاید و چون
محو عالم از کون و فساد باز آید و این فیاض صغری باشد و باز چون صبح در اید بر سر کار شود و میگویند در هر روز
تا صد ساله عمر خود بیاورد آنرا انگاه بمهر و مدتی مرده باشد و این را بر زبان هندی پرگویند که معنی ثابت
گیری بود پس از چندی که مرده باشد باز زنده شود و در یکی از شهر کبر و انکون بیت یک برهما در مدت عالم گذشته است
و از زمان این برهما که با بدان اندریم هشت سال و پنجاه و چهار روز و یکصد و هشتاد و یک سال صاحب دستان برهما
گفته اند و از عمر برهای هزار و یکم پنجاه سال و نیم و میگذرد و چون صد سال عمر هرسی را تمام کند چون دوازده و نیم
خز شده تا بناگ شود و عالم را پاک بود و اندیس پرگو کرد اما مدت سال و ماه و چندی را که مدت عمر برهما بدان معلوم
چنین شخص گنیم که گوینم پانصد هزار سال یک که در سال است و دو و دو و یک میان بود پس مدت یک و نیم برهما چار
میان و صد و بیست هزار سال است و آنرا کلب خوانند و نیز شش را که همین قدر مدت است یک کلب خوانند پس یک
شماره و نیم تا هشت میان و شصت و چهل هزار سال است و از اینجا گوینم که یک سال عمر برهما سه هزار و صد و ده میان
هزار و صد هزار سال است پس معلوم شود که صد ساله عمر برهما سیصد و یازده هزار میان و چهل میان است از سالهای
متعارف چون این بدانی گوینم که یک روز طبعیت را که کلب نام داشت بر چهار روز و نیمت کنیم و چون دور چهارم
نهایت رسد تب شود و برهما بخوابد باز صبح از دور اول بدایت کند چاک گفته اند اما دور اول راست بود که
دست معنی یکدست است و غرض از آن محسوس با تا و بود که معنی دور است و مدت است یوک چند لک و بیست
شست هزار سال باشد و لک معنی صد هزار است و مردم این زور کار را یکی بر سیل صلاح و سدا و طریق رضا برآورد

و پادشاهان بنده از او داد و ستد و در آخر دولت پادشاهی از سل او بوجود آمد که او را کنگاک می نامیدند و قلمی و مکتبی
مطیع داشت و با عدل و انصاف میزبست و او را دستش بطا بعد بطن سلطنت گردانید و بت سکر رسید و پس در وقت
فکر سلاطین دوره تر تایوک که قبل از مسوط آدم در عالم زندگانی کرده اند

در اول دور تر تایوک از فرزندان سکر و یلب نام سلطنت نرست چون او را فرزند خود و مملکت را بوند اسیر ده خان
خود خدمت میری که در کثیر بود شتافت او را ماده کاوی بود که من کشتی خدمت آن کا و قیام نمود با بهای کا و خانو تن حال
سد فرزندی آورد و او را راکی نام نهاد و ولایت عهد بدو سپرد چون راکی بعد از پدر سلطان ستد از وی و ختری جز
آمد نام او را سدر و تهاد و ولایت عهد بدو سپرد و در آن وقت ره که بر بقع آسمان است پسری او لک نام داشت
برای عبادت یزدان بنام آمد و در مغاک کوهی بعدی مرت کرده طریق طاعت میکرد داشت روزی برای شستن بدن کنگ
آب کنگ آمد ناگاه حقیقت بر دختری افتاده خاطر بدوست و چند قطره مطفه از وی چکید از در میان کلی نهاده در آب است
سدر دست و ختر راکی که با چند تن دختر کنگا کنگ آمده بود آن کل بهید از آب ر گرفت و پیوسته حل برداشت چون راکی
چندی بدو حمل او بدانت قصد خان می کرد و سندر دست او بدو حلاصی حبه حدر با آب انداخت و قریب بمهرل
او لک از آب پرو ن شده و در جوار او منزل ساخت تا هنگام وضع حملش رسید ناگاه عطفه زده پسری از دخی او
بیردن افتاد و دستمان مادر کثیر میجو و آنکا و بنزد او لک شده صورت حال بخت یس بدو مادر او برداشته نزد
راکی آمد و گفت من سیر زاده بهرم و دختر زاده تو ام را کی خوشدل شده لغو مودا عقد سندر دست و او لک شده
و با هم ریستند علی البعد از راکی فرزندانش سلطنت کردند تا نوبت به دشت رسید و از وی پسری را نام
بوجود آمد پس ختری از تخمه بهم که سیما نام داشت برای رام بخاست در آن زمان دیوی ده سر بر دیوان خیر
مند سلطان بود که راون را کتس نام داشت چون صیت حسن ستیا را شنید به پای تخت رام آمد ناگاه او را بر بو
چون رام زمین حادثه آگاه شد لکتری ساز داده از دریا بگذشت و با دیو ده سر جنگ در پوسته او را متغول
و مقهور ساخت و ستیا را بمرکز دولت باز آورد و خوش میزبست تا زمان سیما از آمد ناگاه برین فرد رفت رام می
سر او را هنگام فرو شدن گرفت آن موی در دستش ماند و بعد از درام نیز بگذشت گویند در محل خف سیما بقعه
ساحسند که هنوز آن موی را مکت می بخند و مانج می کنند

در سلاطین دوره دو ایریوک که قبل از آدم در عالم بوده اند و آثار دولت پندوان کورون
در اول دور دو ایریوک یا دستاهی بود که کارت نام داشت و در عهد او دکه کثیر پسری بود که او را رمدکن می نامیدند و
رمدکن پسری بوجود آمد که بر سر ام نام داشت او را کاوی بود می به فامیدن که حاجت می مردم بدان کا و درواستی کا
ما دوازده هزار پادشاه زاده بدان کور رفت که حاجت از فامیدن حاصل کنند بر سر ام مانع شد و کارت بنارعت
برخواست و حکم در پوست دران متغول کارت با جمع کلر او کان مردان کار بدست بر سر ام مقبول گشت و در
دوره آخر دو ایریوک در مملکت هندوستان در شهر تنابور یا دشا می رعیت برور را که او را راجه هرت می
دوست فرمود و بطا بعد بطن سلطنت کرده و فرزند ششم او نیز که مدو سلطنت او تقایامت راجه کور نام داشت
که ستر کور کبیت تها سیر را بنا کند است و نام او استهار یافته و او را در او کوروان می نامیدند

وقایع قبل از سقوط آدوم علیه السلام

و مال هندوان را مال تمام سرود و دست آخر عهد کرد که اگر این کثرت را بپندوان سنده آنچه از بنان رده باشد رد نماید و اگر در یودهن بر پندوان دوازده سال با لباس فقر در بیامان مایور و خوش هم آغوش ناستد پس ازین مدت یکسال در آبادی چنان زندگانی کند که احدی ایشان را نشناسد و اگر تسامحه نمودند و از دوازده سال بصرار و ند چون این فساد را قصد ما زد و در یودهن بسر دنا چار پندوان ملک و مال که استند و دوازده سال کرد و پندوان کشد پس شهر آند یکسال مخفی بزیستند آنکه کس بر در یودهن مطلب ملک موروث فرستاده در یودهن بگشت بن شد و که باطلی پندوان بود و سخن از در خلاف همان را ند و او را مایوس کرد و از فرستاد دنا چار کار بکار رار انجا امید طریض شکری ساز داده در میدان کور و کیمب که در جنب تها نیز واقع است در ادایل و در کیمب یکصد بار و بقا نشنول شدند و یازده کثول شکر جاب کوروان و هفت کثون جانب پندوان بود و کثول ماصطلاح ایشان بجارست از بیت یکبار و ششصد و هفتاد و سه در فیل سوار و مطابق این عدد مرد عرا ده سوار و هفتصد و چهار و ششصد مرد اسب سوار و یک لک و سه هزار و ششصد و پنجاه پیاده این جمعی یک کثول بود علی البطل بعد از مقامله چار تن از لشکر در یودهن باقی مانده بود و اول کربا چار و پنج برهنه استند و در یقین صاحب سیف قطع بود و او انو تمان پسر حکیم درون که او نیز مسلم جابین بود هم کثرت زمان که ارجاعت یادوان بود چهارم شنجی که با و در کثول سواران دشمن را کشته بود و دیگر آن سیاه عظیم متقول بودند و از طرف پندوان هشت تن باقی مانده بود و پنج تن برادر که بمران یید بودند که نام ایشان مرقوم شد و ششم ساک که ارقوم یادوان بود و مردی که معروف به هم شش کربا و غیره بود و در یودهن بود و خدمت پندوان میکرد و هفتم کثن که ذکر حالش خواهد شد و آن سیاه عظیم را یان نیز کشته شده بود و در یودهن پس در کیمب هلاکت رسید و غوماش مقتول شدند

و در کور کار کثن و مال کاراد

کنن را که مولدش تهر متبره است بعضی از هندوان خدایتس خوانند و در جی پیمیش داسد و کروی براسد که تبعیدند و نیز ملک طرار بوده چون بکمان آنا را و را بر آکشیس که رئیس یادوان بود باز نمودند حکم بکشتن کثن کرد و در منزل کثن ماند نام که کا و جران و شیر دروش بود یازده سال تنواری کثن و راجه کثن را متعده و دیگر کثات هلاکت رسانید آنکه او که برتین بدیش را بسلطت خواند و از جاره سندیرون شده سی و دو سال و دعوی الویت کرد و کارش بالا گرفت آخر الامر راجه آسنگ از ولایت بهار و راجه کالیون از بلجیان که راجه عربستان بود و آئین بود و داشت ماسیا میکران بقصد وی را خواستند کثن هریمت کرده در اجدا ناد کثرات رفته و قضا و همت سال تحصن بود تا بعد از صد و پنجاه عمر همراه عدم رفت و در وال اد و واسطه لغزین کند و باری بود چنانکه مذکور شود

و در کثن باری مادر در یودهن و لغزین و در حق کثن

گویند که باری مادر در یودهن چون حکام را دوش فرار رسید ما خود گفت سوهرم و تهر کثن چون بانیاست و از بدار در زندی مخره هنراست که من نیز حشتم فرزند کشایم و در دنیا نظاره کنم پس چون در یودهن بود و آمد چشم بر هم کثن است و سالها دیده پوشیده داشت تا فرزند بزرگ شد و در مصاف وی مایندوان میباید گفت ای مرد در در در جک است من بچاهم ترا مشاهده کنم اگر چه پندوان حصم اندازد ماصحی از بنان ستر درین عهد بود مردان بنان و

در معرفت جغرافیا و احوال ممالک و زمین

توابع بنوم یک مید است لاجرم از حضرت مولکها نامور شد که سلطنت خویش را معروض رانی فخر الحقیقین خویش
 نصیر الدین سید محمد اند دارد تا اگر شایسته است در هیچ اینجا در اسرار اید معلوم شد که انجمت تاریخی در دست
 که عید ایشان نامور که هزار و دویست و چجاه و ست سال از حضرت موسی صلی الله علیه و آله گذشت هشت هزار و هشتصد
 شست و سه سال و ده هزار و سیصد و ده سال شمس است تا اول اصطلاح این ده هزار است که از آن قرار
 هشتاد و هشت هزار و سیصد و چهل و سیصد و ده سال است و مدت قلم را سعید و شست و سه
 سال و ده سال تا تاریخی که از سلاطین خود طبقه بعد نگاه داشته اند و میراث ملک را پدر به سر گذارسته
 را مانا بدو چهل و سه هزار و چهارصد و سیصد و ده سال شمس است و نگارنده تاریخ طبقات این سلاطین سه تن از حکمای
 بزرگ استان بوده که اول را امام قزین خوشانک است که از ولایت مایان جوی برخاسته و حکیم دوم را
 امام فخر خورشید کنک بوده که در شهر سنندو ما یافته و نام حکیم سیم سخون خوشانک بوده که از مردم لاجوی است
 این سه تن هر یک با ثاق و کتبه قدیم انتخاب این تاریخ کرده و حکمای دیگر تصحیح و تفسیق نموده چنانکه حای شبهه نگارنده
 و این حکما در عهد سلطت جو بلوان بوده اند که در آن حوادث این کتاب و میان ایشان اعتبار و مدت است و در زمان
 خازان خان کنگ و کمون که در و سار حکمای بی اند و هر رطبیت و تقیم و توطیع بوده اند این کتاب را در حضرت عارف
 آوردند تا عقاید خانیان در حق سلاطین و احکام معلوم شده لاجرم نگارنده این نامه سیستون و قیل سلاطین چین و خا
 اجمالا بنوعی مؤرخین ایشان تا طوفان فوج و حیدر این اوراق و سیکار و رد و قایع بعد از طوفان اما میراث که سه هزار و
 دویست و پنجاه و هشت سال از حضرت موسی صلی الله علیه و آله است از دیگر کتب تاریخ و هر چه کتب فرمایان سال بسال
 با ماصیر این سلاطین بر جاید کاشته نموده تا
 ذکر سلاطین هر کس که قبل از طوفان آدم کار فرمای عالم بوده اند و

پنج طبقه اند مؤرخین چین و حای بر اینست که تا استیلای حول بر ممالک این سیستون طبقه سلاطین داشته اند لکن اقامت عرب
 عقاید این از تا طوفان فوج پسینکار و چنانکه در کتب دیگر به خطای چین رسا بوده اند که هر یک از سلاطین که یک معشبه
 بوده اند صورت مشابه و در کتاب تاریخ نقش میکرده اند برای حضرت اردان افتخار علی الحکیم سلاطین سبایان تا طوفان
 فوج پنج طبقه بوده اند و سی و هشت هزار و سیصد و سی و هشت سال سلطت کرده اند که ذکر هر یک اجمالا ملاحظه شود
 ذکر طبقه اول از سلاطین که در مملکت چین و ماصیر حکمرانی فرماید

طبقه اول از سلاطین که در چین و ماصیر و حای با استقلال سلطنت کردند و در تن بودند و مدت حکمرانی این سلسله عید هزار سال
 ام حکیمین پادشاه که آغاز این تاریخ از دست سیکو بوده و در میان او مردم از زمانه نگاه بیکانه بودند چون دیگر جایز این
 در پابان گشتندی داری که خورشید که دزدی و تن و سبب این نام بر که در خان بودی و در حکام که اینجا بصورتی قوی
 بر می آوردند که برادر متوجه شاهد احساس بودند و دیگر در دزدی حکام مصرای چنان دستها به هم میزدند که از آن هر
 بر استکبار می گشت و بدان دفع بودت می نمودند و هرگاه سیر که دزدی آثار عدد و برق و در احوال هر شه
 و هر چند از قانون ماسترت با زمان و محاسن و البته بیکانه بودند و آهمن ر فاف نمی دانستند
 لیکن زنان بهشتان و استقامت نفس مردان بهشتین شدند و ما رنگه اشیدی چون مدت و سه آید

طبقه چهارم پنجاه تن بود و یک هزار و پانصد و پست مال سلطنت کردند اول با دنا سه این طبقه شش تن داشت
و او را سیصد و پسر بود و پسر و شش چنان و اما دلا و رخاست که شیر را دست خویش گرفت و در زمان او دیو سی
شد که مانی او آستین و سر او سین بود و سبک و ریک میخورد و دستها و دیوارها و اینی تیغ داشتند
نیست مردم سبک کرده و در موهای پریده آن دیوار و حیوان نام داشته شرون هفت شب روزها و اوصاف داده
اتباع او را بگشتن چون وی میروی پریدن داشت مدد دست نمی یافت تاشی در خواب دید که پشت سیر
و در بان شست تیر و گانی باخود دارد و در خواب فایده آن در رسم نبرد آن را فرا گرفت و چون سبک شد صورت
و آنگاه یاد داشت بس مان صورت تیر و گانی ساخته تیر آن و یور از چشم نبرد مردم برداخت و چون در خواب
بستیان را با جامه دیده بود مردم را جامه دو و حق آموخت و در عهد او شخصی او مال نام بدست که در کارها
استاد ما هر بود کسی ساعت و آلات چون پر از جن و جنبا و شهاب و خوب نفسان و مردگان را در انوار
جای دادن از مخفیات خاطر است و در آن عهد قانون چنان گذاشته که مرده سلاطین را هفت ماه بوضع
ایستاده می نهند و طبقه کوربان سه فلاح بود و درخت سرو بر سر کوربانان غرس میکرد و مرده علوم را
سه روز در خانه و سه ماه در محراب میگذرانند و فنی کرده چپا که کوربان را بر می آورده و درخت سبک
کوربان غرس می کردند اسامی دیگر سلاطین این طبقه معلوم نند و نه تن در میان ایشان با و و مهور گشت میان
اول دی جو و دوم سبک جو و سیم چپا رم سو جو و چهارم جو و پنجم جو و ششم جو و هفتم جو و هشتم جو و نهم جو
و دهم طبقه پنجم از سلاطین چنان و اما چنان چنان که رایت حکومت داشته اند

طبع پنجم ده تن بودند و چهارصد و نو سال سلطنت کرد و نام پادشاه اول این طقه شوخ و کم تنی بود و مدت سلطنتش را ابتدا و چهار سال گذراند و پس از وفاتش پسرش بایستای گردید تا متصرف شدند و اسامی این معلوم شده این بود شرح حال سلاطین چین و ما چین بایستای پسر از طوفان و بسجود آدم که اجمالا نکسته شد پس ظهور دولت سلاطین مذکور که عقیده و جهت راست از یکصد و چهل سال بعد از طوفان که آغاز دولتشان بوده مرقوم خواهد بود و کر جان بن بجان فتنه اخلاف و عاصیان و در ملکشان

بها و الحاق حلفاءه من بلاد الشَّعْبِ خَلق جن از اشک است و ابو ابراهیم را سواد است نام بوده و جن لقب داشته و برادری نام او طارک بنوس است علی انچه اولاد و اعتبارش در بیاض زمین بسیارند و مصلحت و مصلحت الحاق و الانس الی البعدون در حضرت چون قانون شرعی بدین آمد و بدین اعتصام بسته و اقدام نمود تا کید و ثوابت برگزیدست آنجا و آغاز سخوت و شکبار و کما و دین ملک جبار پیا پیا را بدو را بفرستاده نمایای این قوم را که طبع طاعت داشتند بجز شرعی مخصوص فرمود و قسم از آن قوم جلیان نامی مذکور است یافت و چون یک دور دیگر از ثواب بیایان آمد باز بنی الجان کثرت یافته بنای غلبان بخشد و دهم بقتب یزدانی هلاک شده صلحا و ثقیان را مذکور و غلبان نام از آن طایفه برایشان فرماز و راسته تا دور ثالث نیز بیایان آمد و سیم بنی غاز عثمانی کرده مورد سخریزدان شدند و حکومت نمایای این فرقه بر موسی قتل گرفت و بعد از قتل او باز غاز فرستاد و بخشد و دهم از طایفه که بقتل و قتل ایشان نامور شده پسر از آن طایفه را حصول و تفرق ساختند و حال ایشان را اسیر کردند

در معرفت جغرافیا و احوال ممالک روی زمین

عدد خلایق روی زمین که بیشتر از مریدین تخمین آید

عدد خلایق روی زمین اما تا مذکور اصغارا کبار انصفا و بود و هیچ بیان بجز بیوسه داریس حرکت تصدیق است
خلایق ممالک است که ایران و توران و حبش و یاجین و هندوستان و عربستان و سام و بعضی ارملاد و ک
ازین حصه است و یکصد و سیاه طمان عدد خلایق افریقه است که بلاد سودان و مصر و کرتج و نوبه و سایر بلاد مغرب
ازین حصه است و عدد خلایق یورپ یکصد و هشتاد و یک است که روسیه الکبری و ایتالیا و سایر بلاد در ممالک
این حصه است و پنج طمان عدد خلایق حراری است که ازین حصه سیاه طمان مردم حریره نبوده است و دو طمان مردم
سایر حراری و الله اعلم بحقایق الامور و در سیصد سال تا کنون این پس که حکای دولت انگلیس مردم مملکت امریکا را شماره
کرد و بجز شصت طمان دانسته اند و ایران ایام تا کنون بسیار از مملکت یورپ و دیگر جادسیای جدید در آمد و توالی
و ناسل سیار رسد تا این زمان که خلق انبوه شده اند و مردم زمین و عدت سپاه سردولت درین بیان
حان است که مفصل نوشته می شود

و ذکر مختصر و فتحی از کتاب نگار نامه که جناب میرزا عظمی مولی العربی العظمی حاج میرزا آقاسی خاتمه

طه العالی علی معارفی الاناسی در علم جغرافیا و باره ارسون حکمت کاشته اند

ما را گفته ام و بار دیگر میگویم که من دانسته این رده نه خود میگویم

ازین پس در سبب تالیف این کتاب میمون مسطور سند که راقم حروف در نگارش این ابواب جتم رحکم و کوشش
ر فرمان دانسته بلکه هر سطر و اگر نه هر سطر که نگاشته و رد و قبول جناب مشراصل اعظم معیت طوایف اعم
معین و این حکم فر حکمای عرب و عجم میفیل میرای کشف و ستود و کاسر قیود جات و حد و الحاج میرزا آقاسی خاتمه
مجد و سیر بنجده باز گفته است در پس آینه طوطی صغفم دانسته اند آنچه اسما دازل گفت بگو میگویم شرح
سط حکم و بذل نفسم و نامری که در دولت یابیده یا دشته و حجاب کیتی بهادر و اسباب غم فریدون و شکا
دارای سکنه حبش کرد و بارگاه امیر طوطی مملکت ایران صاها اندن علی محمد ثا که دانسته اسما و نه در حامی خود
مردم خواهد داشت تا خواندگان بداند که تاکنون چسب هر که مرئی ظاهر و ماطل و جامع صورت و معنی باشد
بدانسته علی الجحد و دیوقت فرض اما که مساحت روی رس را معلوم کند و هر دولت را حدت لنگر براف کند و
مردم دارد و از مملکای جغرافیا کتانی که بران و توتی باشد و اعتماد است یا بدست بود و این معنی در حضرت وی
معروض اما و جناس کتاب نگار نامه که یکی از کتب مضفات وی است در علم جغرافیا غایت در مود نام مقصود حاصل کرد
و دایمان دانسد که هیچ نگارنده را به این روش نگارش نباشد و چون آن کتاب بخون دلائل و ابرامی گلبه بود و
نمات آنرا درین نامه نگارستن مناسب آنرا را میسر و دلا حرم آن معافی که در خور این سیاق بود اتمام کرد
ما نگارنستس جماعتی دیگر از حکمای جغرافی بر سر کار

و ذکر عقیده حکمای یونان و ایران و دایمان مملکت یورپ و حرکت و سکون زمین و غیر اعظم

ها و مملکت عارت از علم باحوال اعیان موجوده است و آن در قسمت اولیه و قسمت سطر و علمی شود و در قسمت ثانویه
قسم نظری و قسم ریاضی و طبیعی و آلهی شود و هر یک مقسم بهون متعدده آمده از جمله فنون ریاضی علم بیات است که آن

در معرفت جغرافیا و احوال و زمین

کواکب دیگر که بچرخ کره ارض گردن است بر گردان کواکب میگردند و قائلین بکونش و حرکت زمین بسیار آن خالصی تیره که در صفحه شمس هر گز دیده و حدت آنها را گاهی به چشم روکاهی ثبت نموده اند چنانکه وقتی بخاری نزدیک و از کناری دور زمانی کوچک و وقتی بزرگ می نماید و گاه می شود که سیزده روز آن قطعه سیاه مستور و خفی است و باز آشکار می شود و معتقد بحرکت وضعیه آفتاب از مغرب بشرق شده اند و حدت آنرا حجت و خبر و حجت رده ساعت و شست دقیقه دانسته و کرده ای این حالت را در سایر کواکب نیز مشاهده اند و اختلاف در نور آنرا گفته اند که بحسب طرف آنها نورانی و بحسب طرف ظلمانی است و همچنین نقطه اعتدال را بهرانی چاه مانده راجع به میل کلی راسی گفته نقصان پذیر و نه اند

در دانستن جغرافیا و وجه تسمیه آن باین لایق تقسیم فنون آن علم را تقسیم نموده چون شطری از علم احوال فلکی است مرقوم اول کونن که چنانچه هم از علم جغرافیا نوشته می شود که گردی آنرا از اقسام ریاضیه شمرده اند اگر چه اغلب مبادی و مبانی بر علم ریاضی است اما در جمله فنون طبیعی بود فایده آن طالع بر جماعت و مساک است که بیشتر نفع آن را بدین ملک و ارباب سیاست کرد و در لفظ جغرافیا بمعنی نقش زمین است چه حرف جبه زبان لایق بمعنی ارض است و اعور بمعنی نقش و الف حلقی بیشتر در کلمات لایق لایق بود بعد از یک برای تخفیف جغرافیا گفته اند چنانکه نقش عالم جهانی را قوسم جغرافیا و نقش بکار را رسید و در جغرافیا نقش به دو قریه را طوطو جغرافیا و ذکر احوال هوا و احوال آنه موخر جغرافیا گویند و فن جغرافیا منقسم بدو قسم است اول جغرافیای ریاضیه و آن دیگر جغرافیای تاریخیه اما ریاضیه بیان اوضاع و دایره و امثال آنهاست که در کره ارض مفروض آمده و اما تاریخیه بیان جبال و قبال و آنها زو سجا و امثال آنهاست و بیان احوال ملک و تقسیم روی ارض بدول سلاطین تابع این قسم است و بعضی آنرا قسم ثالث جغرافیا دانسته اند و قسم اول را بزبان لایق اما تقاطع گویند و ثانی را اشتقاق و ثالث را بولقا نامند اما کره ارض بواسطه دایره معدل و دایره افق حقیقی است و اینجا قسم مساوی منقسم آمده بر بیست و شش آنرا که از خط استوا گرفته الی تحت قطب شمالی معدل باشد بواسطه کثرت عمارات و کثرت بکار برنج و کون و دنیای عین آمده اند و عمارات جانب جنوب خط استوا بسبب کثرت عمارات و کثرت بکار برنج و کون و دنیای عین آمده اند و عمارات و کون پس نام مروی بدان اراضی راه برد که قریب بدو ثلث از دنیای عین بود و آنرا دنیای جدید و یونانی دنیای نامیدند چنانکه در جای خود منضم مرقوم خواهد شد الله تعالی و در کره ارض آنچه از قطع دایره معدل آنها مفروض شود آنرا خط استوا گویند و دو قسم از قطع مدار اسرطان و مدار اسر الجدی پیدا شود و دو قسم از قطع دایره معدل و مدار قطب فلک البروج دو قسم از مساوت و قطب معدل با مدار اسر کجی اجزا میگردد و هر یک از این هفت قسم را خاصه باشد و در اصل علمانی جغرافیا معدل را منطقه حار و مدار اسر البرطان و مدار اسر الجدی را منطقه معتدله و دو مدار قطب راجع را منطقه بارده گویند آن اراضی که از منطقه حاره الی منطقه معتدله که پست و سه درجه نیم تقریباً عرض دارند ذات ظلمین است و از منطقه معتدله الی تحت منطقه بارده که چهل و سه درجه تقریباً عرض دارند ذات ظل و ذات جنوب و از تحت منطقه بارده تا تحت قطب معدل که پست و سه درجه نیم عرض دارند ذات اظلال است نظریه است که بر شمس است منطقه البروج است آنرا دایره شمسه گویند ازین روی برای شمس عرض نباشد پس اگر حرکت انطباق و انقیاض منطبقین که معدل آنها را منطقه البروج هستند قایل شویم شمس از مساوت منطقه البروج خارج شده صاحب عرض می شود و منطقه معتدله

در معرفت جغرافیا و احوال دوی زمین

اختلاف جزر و مد بجا و عدم آن بجهت بعضی مطلق آن مکان است و بعضی بجهت شمس و کروی بجهت قمر منسوب دانسته اند
و طایفه بجزر و مد بجات از قعر بجا که بسبب تخیل و تکاثف است نسبت داده اند و سوره بجهت حرکت تیرین معاشقی مکرر شده اند و معتقدند
عام جزر و مد در بعضی از بجاها مانند بحر اترک و بحر اسود این وجه مذکور ساخته اند که تأثیر کواکب نسبت بقوا بل اختلاف دارد و دریا
و تجربه یافته اند که اختلاف شکلات قمریه و خست طائر آنها با آثار انظار کواکب ربطه و تأثیرات طایع در حیات و نبات
فلکیه بسیار دخل در امر جزر و مد میباشند و جناب مؤلف خود میفرماید که انصباب آنها را از اطراف بحار بسبب مدیت میزنند
و استحاله میاه شیرین میان میاه الحاحه بجا چنانکه مشهود است تواند باعث خرز شود و اگر تأثیرات فلکیه فقط علت جزر و مد
بودی بایست که غیر مایه کواکب بلکه آبهای دریا و انی نیز متحرک بودند و دلیلی بر عدم آنست و اگر میاه استحالیه
بجاریشند بجا عالم را فرو گزینی و عدم جزر و مد در بحر اترک و بحر اسود بواسطه جریان بهاست چنانکه در حوالی اسپانیا
مشهود است و سوای جزر و مد در بعضی بجاها جریان خفیه و در بعضی حرکت و تلاطم و در بعضی حرکت رجحیه است طایفه نسبت
از این تأثیرات فلکیه ذکر کرده بجهت یک نفس کلی دادند

در رد قول جماعتی که گویند بنی نوع انسان هرگز نمی آید و در اول تولد نهند

نخت باید دانست که انسان هم از حیوانات باشد و در بدن غصه بی حیوانات شاکرت دارد چنانکه حیوان تواند شد که بی پدر و مادر
با دیده آدم انسان ممکن است که بی پدر و مادر تولد شود و ما چون دوست پنجه را بر هم ساینده چنانکه غباری در میان هر دو فرام
شود آنکه خاک گردد و بگذارد روزی برنگردد که در میان آن دوست عطار پدید شود و پنجه را بر هم ساینده افتاده که از کل
یک نیمه فاره میگویند شده و یک نیمه دیگر هنوز کلنج بوده عقل نیز کواهی دهد که جانوران درنده را کس باکشی بجز بر پیچیده برده
بلکه از همان آب خاک با دیده شده اند و بر صورت روا باشد که برخلاف عقیده عجمان قدیم آدم از خاک و آب تولد شود و آنکه بواسطه
تولد و تماس خلقی کشیده انبوه آید و چنانکه کاهنی نوعی از هوام الارض کشیده شوند و وقتی پدید آیند میگویند که چندین کرکست
اینچنان نوع انسان فرود گیر و دیگر باره منقرض شوند و از نو انبوه بشری پدید شود و کلمات انبوه اول بران سخن کواهی دهد
منحصری در حضرت امیر المومنین علیه السلام معروف است داشت که همه سزاوارش از آدم که بود آنحضرت فرمودند آدم عرض کرد
که قبل از آن آدم که بود هم فرمودند آدم چون سرگشت این سخن بجا یافت تا بل سر بر اینچند آنکه آنحضرت فرمودند که اگر می هزار کرد
سوال میکردی که قبل از آن آدم کیست که بود میگویم آدم و از اینگونه احادیث بسیار است که ذکر شمس موجب طنباب می شود پس این میسند
و چنین که گویند قبل از بسوط آدم سلاطین در جهان بودند چنانکه ذکر شد و بر صورت صدق باین سخن ایشان آن مردم از اول
آدم پیشین خواهند بود و آن طبقات سالفه فانی شده از اول آدم صغری علیه السلام خلق دیگر در عالم کواکب ایشان انبوه شده
ذکر الوان و صور مختلفه که مردم آنچنان بسبب اختلاف احویه و اکمله برآوردند

در این سه آنچنان مردم بصورت مختلفه بر ایندها عالمی را در پاسوای مردم حسیره و تا تا رقوم و اطراف آن تناسب اعضا بصورت
معروفند و همچنین مردم شرقی و شمالی و روسیه و آلمانی و بلاد بربر و امصار بر جری و مردم صحرائی کیه و پستتر اهل آسیا چون ایران و هند
و ایندوس و هندوستان و چین و تبت و سبب الاعضا شوند که عقل در دیا اینان حسیه آن اند و مردم چین تا تا رستم که
و صغیر و انوسی و غیر غرض هستند و آلمانی و ملک یا پونیا و جزایر خلیج و ملوک و سونده پهن دومی سطح الالف و بعضی العین اند
و آلمانی لا پونیا و ساوید و طویل الوجه و همیب و مصور و بصورت خرس باشند و آلمانی یا پونیا قصیر القامه و عظیم الجسم اند چنانکه

خلو القاصد یسأل حجاباً بل یصف بانما شد و انالی و انما یسأل القاصد و غلط الشیخ و انما یسأل ان سرج امد
مرمان شد انالون انالی او دیا و بعضی ارا سمانا اما طولی و ارمه کسبی و ارمه جبری و کرحسان سرت شای
الک عجم و اطراف بحر حر و اما سمان سب شمالی تمکک حبس و اچس و سلی ارا اهل مسد و انالی حر ارسال
والله یوس و سوده و لک و کس کیم کول و اسیر اللوم و لک و انالی مسد صفر اللون مسد و انالی امر الحاسر
سیر کوه امد و مردم و ارمه شمس ساه و اسید

شرح السہ محلہ مشہورہ کہ مردم روی پر میں ہاں کلمہ

[illegible]

۱- صدقانی دلی رنادر دوا
 ۲- کمره و دوش و پای
 ۳- حاجی محمدی جوداد
 ۴- دال و دای دلی دای
 ۵- ستانی
 ۶- دوشی
 ۷- دوشی
 ۸- دوشی
 ۹- دوشی
 ۱۰- دوشی
 ۱۱- دوشی
 ۱۲- دوشی
 ۱۳- دوشی
 ۱۴- دوشی
 ۱۵- دوشی
 ۱۶- دوشی
 ۱۷- دوشی
 ۱۸- دوشی
 ۱۹- دوشی
 ۲۰- دوشی
 ۲۱- دوشی
 ۲۲- دوشی
 ۲۳- دوشی
 ۲۴- دوشی
 ۲۵- دوشی
 ۲۶- دوشی
 ۲۷- دوشی
 ۲۸- دوشی
 ۲۹- دوشی
 ۳۰- دوشی
 ۳۱- دوشی
 ۳۲- دوشی
 ۳۳- دوشی
 ۳۴- دوشی
 ۳۵- دوشی
 ۳۶- دوشی
 ۳۷- دوشی
 ۳۸- دوشی
 ۳۹- دوشی
 ۴۰- دوشی
 ۴۱- دوشی
 ۴۲- دوشی
 ۴۳- دوشی
 ۴۴- دوشی
 ۴۵- دوشی
 ۴۶- دوشی
 ۴۷- دوشی
 ۴۸- دوشی
 ۴۹- دوشی
 ۵۰- دوشی
 ۵۱- دوشی
 ۵۲- دوشی
 ۵۳- دوشی
 ۵۴- دوشی
 ۵۵- دوشی
 ۵۶- دوشی
 ۵۷- دوشی
 ۵۸- دوشی
 ۵۹- دوشی
 ۶۰- دوشی
 ۶۱- دوشی
 ۶۲- دوشی
 ۶۳- دوشی
 ۶۴- دوشی
 ۶۵- دوشی
 ۶۶- دوشی
 ۶۷- دوشی
 ۶۸- دوشی
 ۶۹- دوشی
 ۷۰- دوشی
 ۷۱- دوشی
 ۷۲- دوشی
 ۷۳- دوشی
 ۷۴- دوشی
 ۷۵- دوشی
 ۷۶- دوشی
 ۷۷- دوشی
 ۷۸- دوشی
 ۷۹- دوشی
 ۸۰- دوشی
 ۸۱- دوشی
 ۸۲- دوشی
 ۸۳- دوشی
 ۸۴- دوشی
 ۸۵- دوشی
 ۸۶- دوشی
 ۸۷- دوشی
 ۸۸- دوشی
 ۸۹- دوشی
 ۹۰- دوشی
 ۹۱- دوشی
 ۹۲- دوشی
 ۹۳- دوشی
 ۹۴- دوشی
 ۹۵- دوشی
 ۹۶- دوشی
 ۹۷- دوشی
 ۹۸- دوشی
 ۹۹- دوشی
 ۱۰۰- دوشی

در معرفت جغرافیا و احوال ممالک روی زمین

[illegible]

توسعهٔ جامع تجارت و اداری
محکم و قانع و ارف و دون
مردان با سحر و اد و اد
از انجمن تجاری

ہولت
ایسیاں

2

لہذا

7

بالحق

5

روکھیل

روپ
ونال

پیشکش

موسسات

ایک

انہارک

•

سورة

1

فایک

U

1

[illegible]

در مساحت و تمدن طایفه در دشت

طایفه ایران متصل است و از جهت مغرب و غرب و بحری و باطن و مملکت الهامی متصل شود و از سوی شمال با اراضی
 مسه در وسیع منتهی گرد و از طرف جنوب بحر مارا با پیوسته و در دشت میان مردم در آن مملکت ساکن باشد این مملکت
 مسه هزار تن بشمارند و در شهر اسلامبول که بای تخت است بمساحت هر اکره سکون دارند و مساحت دشت میان
 حراج مساحت و خاکش باین بیان بدینسان است که تنی سودا پس میت مسه فروختنی و قوت بیست و هشت و در دشتی تجارت
 مسه دست مردم را بچوب بکشد و نمنا و یک فروختنی باشد و دیگر مملکت روم ایللی است و مساحت آن بدینگونه است که در
 و مسکه از درهای اسلامبول طی مسافت گذشته و نوار بحر محیط رسد که آرائق دیگر که دشت و طرف شمالی و دشت و
 که بطنی بدلت غلانی دارد و حاشی خوتس ملک روم ایللی است و نوار راسه و حرج طیلان و یک فرسخ حرج است و مساحت
 شمالی آنرا کلی و بطنی و حقیق قلمه می نامند و در آن نوار مساحت هر اکره توپ با بختیاج و توپکی حاضر باشد علی الخصوص
 روم ایللی آن همساکام که در تصرف آل شمال بود و در دشت و در دشتی کار و تر دشت تنگ دانسته و چون بعضی از
 مملکت روم ایللی در تصرف دولت انگلیس و مسه و در آن مسه دولت مال شمال بوده است که ما در دشت ایللی را کما می خوانند
 و در زبان که رسیده اند از مسه بدین بیان را کمال خود که در دشت ایللی و مسه سلطان محمود که آن مملکت
 داشت اشاعت را تا وقت لطیفی صواب و صلاح آورد و لا جرم کمال خود که در دشت ایللی و مسه سلطان محمود که آن مملکت
 را در آن مسه را آورده و سلطنت را در مسه و در دشت ایللی و مسه سلطان محمود که آن مملکت
 نوار و آق دیگر است و حاشی خوتس دریای مریات و از سوی شمال مملکت آل شمال بودند و از سوی مغرب دریای
 ایران منتهی شود یک میان و مسه هزار اکره مردم در آن ارض سکون دارند و دشت میان فرنگ حراج کیره در ایشان
 حراج میان قرض دولتی است و شهر دشت مرد دشت دارد و آن حاشی را بیت و در دشتی حکمی و مسه فروختنی
 تجارت باشد و قتل از دشت هر اکره مسه مردم آن مملکت مسلمان بوده و چون او مسله مسه که ادک مسلمانان را
 حراج مسه کما می باشد آن را در میان آورده و ساکن فرمود و بجای مسه کلیا را آورده و اکنون فرمان سلاطین در مسه
 از دکر دول خارج در آن مملکت روان تر است چه اشاعت زیاد و مقروض و چون دولت در آن مسه و دکر دول مملکت مسه
 که در تصرف دشت انگلیس باشد از جمله مملکت کلکته می آید که ده ولایت معظم در آن مملکت است که هر یک حد اکثر یک مملکت
 دارد و اول شهر کلکته است که مسه هزار تن مردم در آن ساکن اند و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن اراضی است
 و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن ساکن اند و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن اراضی است
 بسیار باشد و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن ساکن اند و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن اراضی است
 و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن ساکن اند و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن اراضی است
 مملکت در آن مملکت است که هر یک فراموشی حد اکثر ده ولایت خزره و بانی می خوانند که در شهر بانی می خوانند
 و در آن مردم ساکن باشند و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن ساکن اند و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن اراضی است
 دارد و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن ساکن اند و دیگر ممالکها را است که مسه هزار تن مردم در آن اراضی است

در معرفت جغرافیا و احوال دی زمین

ملکیت دویست و شصت و هزار میل در میل است و شصت و شصت هزار تن مردم در آنجا ساکن باشند و اینجی چاره
 هزار تن لشکر بایند و دویان و نمک خراج گیرند و اکنون در تحت فرمان محمد علی پاشای مصری باشند و ملکیت ملک مصر
 مسرتصد میل طول دارد و دویست و پنجاه میل عرض و این ملک در ذیل دولت آل عثمان مرقوم است اما ملکیت متصرفی
 متصرفی محمد علی پاشای مصر از قریب سیصد و شصت هزار میل در میل وسعت اراضی دارد و شش لمان مردم در آنجا
 در آن اراضی سکنا دارند و از پنجاه و هشت هزار تن لشکر بایند و دیگر ملکیت متصرفی دولت پورتغال است و متصرفی
 آن اراضی سیصد و نو هزار میل در میل است و یک لمان و چهار هشتاد تن مردم در آنجا مسکن دارند و اینجی
 و دیگر ملکیت متصرفی دولت فرانسه است و وسعت آن اراضی هفت و چهار هزار میل در میل است و یک لمان متصرفی
 و شصت و هشتاد تن مردم در آنجا سکنا دارند و دیگر ملکیت متصرفی دولت انگلیس است و وسعت آن اراضی ده و نه
 و دو هزار میل در میل است و هشتاد و هزار تن مردم در آنجا سکنا دارند و دیگر ملکیت متصرفی دولت زانیا که است متصرفی
 و وسعت آن اراضی چهار صد و شصت و هزار میل در میل است و سی هزار تن مردم در آنجا ساکن باشند و متصرفی
 و دیگر ملکیت متصرفی دولت اسپانیا بود و وسعت آن اراضی دوازده و چهار صد و سی میل در میل است و دویست و شصت
 هشتاد هزار تن مردم در آن ملک زندگانی کنند و دیگر ملکیت متصرفی دولت مالدی است و وسعت آن اراضی شصت و سی
 میل در میل است و پانزده هزار تن مردم در آنجا مسکن کنند که هر میل بهر یکصد و شصت تن مردم خواهد بود متصرفی
 و دیگر متصرفی دولت امریکا است که وسعت آن اراضی سه هزار و سیصد و سی میل در میل است و پنجاه و پنج هزار تن مردم در آنجا سکنا
 دارند و دیگر دولت اراک است که چهار هزار سیصد و سی میل در میل وسعت اراضی دارد و سی هزار تن مردم در آنجا
 آنجا زندگانی کنند و جزایر ملکیت افریقیه بدینگونه است اول جزیره باب المندل است که متصل است به دولت اراک
 به بحر احمر در آنجا که ده متفرقه زندگانی کنند و ادیان مختلفه دارند و دیگر جزیره زنگوه است و حکمران آن جزیره باب
 مسلمان باشد و دیگر جزیره چاروب است که از همه جزایر معهود تر است و ساکنان آنجا مسلمانان اند و دیگر جزیره زنگوه
 جزیره مدیگسکود باشد و حکمران آن مسلمان است و دیگر جزیره بورین است که هم شهر دارالاماره اش را بورین جزیره چار
 گویند و تصرف دولت فرانسه است و دیگر جزیره سلفیه است که دارالاماره اش را دلی گویند تصرف دولت عربیه مدیه
 انگلیس است و دیگر جزیره کیشی است که دارالاماره اش ملجه باشد تصرف دولت فرنگیان است این جزیره مدیه
 و دیگر جزیره مدیره است که تصرف فرنگیان پورتغال و خمر مدیه از آنجا آورند و دیگر جزیره ایراز در قاضیه بسلطه
 که دارالاماره آن ملجه و اسکوه است و در تصرف فرنگیان پورتغال است و اب و هوای اکثر این جزایر جزیره کیشی
 بنیایت سیکوت

شرح مساحت اراضی و شماره مردم تعیین دول مختلفه خارجه و داخله ملکیت امریکا که عبارت از اینک دنیا باشد
 امریکا دنیای جدید است و آنرا امریکا میگویند و وسعت اراضی تمام آن ملکیت مرقوم افتاد و مردمی
 در آن اراضی سکنا دارند در سال یک هزار و دویست و پنجاه و شصت و سی هزار و صد و نه لمان تخمین نموده
 در آن اراضی ممالک بسیار است که اکنون سلاطین ملکیت یوروپ در آنجا راه کرده اند که از کم و کیف ملکیت مردم آن دنیا

اینکه این جزیره مدیه
 فارسی مدینه

و معرفت جغرافیا و احوال روی زمین

بسیب حرارت آن تشش و دستگیری آن آب گرم هر ارض که در آن محل است نیک بختی و نصارت بود و استیاری
که اکنون و کلهای رنگ رنگ در آن اراضی فراوان است دیگر جسم نیره فرسایندیا و خبری نه نو و ازین است که همادش
در به مرض دارد بسبب کثرت برودت در آنجا زندگانی صعب است و ساکنین آن ارض با صید ماهی میگذرانند
تسج اراضی قشمت ششم که علاوه بر اراضی و ملک تمام را بر موهرا پنجمان معین شده

قسم سادس از اقسام سه پنجمان اراضی قریب تحت قطب جنوبی مسدل است که بعضی از دریا نوردان اراضی
از آن زده فرساک و رخ فرساک مسافت شایده کرده اند چون بسبب کثرت یخ عبور کشتی مقدور نشده آن اراضی را
مجهول الحال نوشته اند معلوم باد که غرض از تشخیص مساحت آنکه و تعیین حدت مسکنه پنجمان نه نگارش علوم جغرافیا
بود که از زمان سالی آن بنی بی بضاعت را شناسائی واجب افتد بلکه همان مقدار که خوانندگان سیر و توارنج

بکار آید منتخب داشته و بر نگاشت تفصیل سلاطین

این دول را که اکنون مجمل معلوم نموده

هر یک را در جای خود از بدایت

تا نهایت بر قوم خواهد

نموده اند

اسامی کتب موجودہ و منسوخہ

تتخیص کتب تواریخ کہ درجہ کائنات میں ایک کتاب لمحوط بودہ

چون شترامورجیں درکارش سیر متقدمین امتداد مشہور و منسوخہ ہر طالعہ را مدت معاصرین ان طبقہ
سجیدہ اند و مطالعہ یزداتہ اند از تصحیح خلاف روایات و اصلاح خلاف روایات بار آمدہ اند لا محرم
دائمہ مرکس را می ہر من دلی دیگر مع کلام ہے و حری دیگر مرقوم داس لکشت آرا محالی کشیدہ کہ جمہور
لغۃ احارہ را تصور از تصحیح صواب اعراض است اکنون کہ مسودہ این اداران و کتب مسامدہ و سلاطین جمیع
روی ارض را سال سال الطبیق احوال معاصرین ہر طالعہ لطیفی دنیا پرکارہ و تعیین مدت ہر من و خبر
مان ہر دولت مختار و در اسب فعال و قتل مسدود از تطویل گیری داشت پس اسامی کتب کہ درجہ
تواریخ کتب ہمیں لمحوط و مشہور بود و معروف بود تا اگر کسی و تعیین سالی یا تفسیر حال یا معانی و دیگر جوید و در آ
یکر طالعہ مدامہ کہ مقصود این کتب سرورن خواهد بود پس بی تکلف جوید و یاد داسلام علی مرتضیٰ الہدیٰ

اسامی کتب تواریخ عربی و عمری فارسی ترکی و لہجہ و آری و بی

جامع رشیدی مولف	مرح الدہلوی حسین	تاریخ درشتہ مولف محمد
خواجہ رشید دیر ہمدانی	مسودہ دو حلد	تاریخ توریہ و آپس
تاریخ حامیان	سیر المتاحیرین	شہاد صادق
سحر العواید مولف سید	ہشت ہشت مولف الیاس	تاریخ العی و حلد مولف
تفصیح حیس	رحم الدین الیسی	لا احمد التوتون
طہر نامہ مولف شرف	تاج الماس	تاریخ و صاف مولف
الدین علی یردی	الشہیرہ و صاف	عبدانہ من فضل الہدیٰ
روضۃ الصفا مولف میر	حبیب الیسی عیاش	ریت الیسی مولف میر
خواجہ ہفت حلد	ہام الدین الشہر خواجہ	محمد الدین محمد مجسمی متخلص
کارستان مولف قاضی	ریاض السیاحہ	تحتہ العالم مولف میر عبد
احمد عماریہ		اللطیف خان شوشتر

فہرست کتب تواریخ موجودہ

سیاق التواریخ ابی الحسن	تقویم التواریخ	دایرة التواریخ مؤلف یوسف	مطلع احمد بن یوسف
محمد بن عبد الغفار		بلد اللطیف ترجمہ صفی قلی خان	عبد الرزاق سمرقندی
منہج الصادقین مؤلف	مجمع لہستان	روضہ حسین فی خبار	تاریخ طبری مؤلف
ملاحیہ کاسیہ		الحاقین	محمد بن جریر
مقامات یمنی مؤلف	قصص الایما	شاہنشاہ درود	موہب الی مؤلف معین
ابی نصر عتبی			الدین دی در تاریخ ال
دبستان مذاہب مؤلف	ربیع المنجین	تاریخ زہد القلوب	تاریخ کریمہ حمدانہ
محمد حسن فایہ		حمدانہ مستوفی قزوینی	مستوفی
تاریخ مفتاح القلوب	تاریخ جہانگشاہ	جامع آل بسجکین مؤلف	زبدۃ التواریخ ابوالقاسم
	میرزا محمد یحسان	ابی الفضل مہدی	محمد بن علی اکبر تاسینی
جامع الحکایات مؤلف	جامع عباسی فی تاریخ	کبار الامم مؤلف حمزہ	نظام التواریخ مؤلف
جمال الدین محمد عوفی	الحکما	حسین اصفہانی	قاضی مصطفیٰ دی
تاریخ سیر الہدی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم	جہان کشی مؤلف علاء	تاریخ مرات الجنان	حیات الحيوان فی
	الدین عطا ملک جوینی	عبد اللہ یافعی	تاریخ الحکما
طبقات ناصری مؤلف	جہانگیر	تاریخ فتنم مؤلف	کشف الغمہ مؤلف
عبد اللہ منہاج البحر جانی	شیر	ابن جوینی	علی بن عیسیٰ
روضۃ الاحباب مؤلف	مختصر الشہود فی ریاض	تاریخ ابن خلکان	وصابای خواجہ نظام الملک
سید جمال الدین			
تاریخ شیخ عماد الدین	تاریخ قوام الملک شاہ	تاریخ فخر الدین محمد بن	مجمع النوادر نظم می
ابن کثیر شامی	قوام الملک ابروینی	ابی داؤد سنکسی	عروضی سمرقندی
تذکرۃ الشعراء وکتاب	تاریخ تالیف یمنی ترجمہ	شاہشاہ نامہ فتحی خان	تاریخ العالم مؤلف حافظ
	جرناد قانی	ملک الشعراء مخلص لہذا	ابی عبد اللہ ذہبی
تاریخ فتوح مؤلف محمد بن	تاریخ جہان آرایہ	تاریخ حسدی مؤلف	تاریخ ذہب ابن
بن اعثم کوفی	میرزا صادق مروری	ابی الحسین محمد بن سلیمان	منہ

مہرکت تواریح موجودہ

تاریخ یسکی دیار مولف ریتہ التواریح مولف یاص النامیں مولف شرح اسالی الحد
امی راوہ علی چلی میررارحی سیرے رضا علی حاشیہ دایت

کتاب اعلیٰ لب التواریح خلاصہ الحوائج یا لیلہ الحودس لعمرا لہ التستوی حاشیہ المجلود

محاسن البومیں سلم السموات مجمع الامثال مبداء کتاب حقیقت ما

کتاب نامہ حکیم اسد حدادہ فتح علی کتب سالیانہ کمارا حادیت تہذیب
اسرائیل

کتاب احوال شاہ تکریم کتاب شرفامہ درد کمال تاریخ قاریہ مولف لوارح الاداریہ
جمع عامل ایامات و ظهورا عبد الرحمن یک طقات الاحیار

طقات محمودی کتاب الاساس تاریخ المیل لؤلؤا محمدیں

ایرج دستور الوررا عیون الاحرار تاریخ میرا علی ثقی کتاب تاریخ محمود مررا

کتاب دو تقریریں مولف کتاب سراج الہوہ کتاب مل دسل علی حسین الکاشفی دکر
میرا فصل انتہ احوال الشایع

لغات الاسخامی تاریخ ممت اقلیم کتاب استیاب شتہ الحالس

مرہۃ الحاطر احتیاج شیخ طریقی مستقصی الامثال حاشیہ کتاب تاریخ الاطما

کتاب الحاریر مولف لا حد بقہ اشیعہ مولف کتاب حمہرہ تاریخ مصر فی سائہ و ذکر
محمداتہ مجلس احلہ ملا احمد ارد پسلی ملک ما طلیہ او غیرا

تاریخ ردیہ مولف کتاب الرجال رجال دینہ مجمع التواریح
میرا صادق نامی

اسامی کتب موجودہ مشہورہ

تاریخ حمیدیہ	تاریخ خلدیرین	کتاب فضول المہتمہ	کاشن محمود
مغازی ابن ہشام	کتاب اللہوف	کتاب الخف	کتاب ریاض التہادہ
کتاب فضائل الخوارزمی	تاریخ الصغین	تاریخ سلاطین عرب	روزنامہ وقایع سلطین
		در اسپانیول	آل عثمان سہ جلد
تاریخ لیل و تاریخ سرل	تاریخ خوش نیوان	تاریخ اکبر شاہی	تذکرہ محمد تقی بیگ
		کاتانیہ	
تذکرہ انجمن خاقان	تذکرہ آشکدہ	تذکرہ رضا قلی خان	تذکرہ الائمہ
تاریخ تذکرۃ الملوک	تاریخ بنی اسرائیل	کتاب کیسان جہاننا	تاریخ مازندران
		اسکات	
نکار ماہ جناب	احکام الدین مصنف مجرب	جلال العیون مولف سید	جلال العیون مجلس
میرزا آقا سی در علم خفرا	علی بن موسی بن بابوی	سید امہ الحینی	
مرصد الاطلاع	تاریخ اسکندر یونانی	تاریخ پاپیون ترجمہ	کتاب تاریخ قسطنطنیہ
بقاع ربیع مسکون	ترجمہ جہنم کل نکلیس	میرزا محمد رضای ہندو	یونان یونانی کہ در اسلام ہوا
در دغرمولف سید	جامع التواریخ	کتاب میزان الحق	کتاب تاریخ حافظ
مر قفص	مولف ابن تہاب		ابرد
اسامی کتب تواریخ فرہنگستان کہ در حین توید این اوراق عالچاہ مقرب الخاقان میرزا صالح مسوئے			
نظام کہ در زبان دانش دانہ نکلیس عالم مدق و فاضل محقق است بر حمدہ اذام نمودہ وراقم			
حروف یکا شتہ			
اسکونی دینی ایرہ	اسنوار الن مصنف	مستور یونی وریل	مستور یونی وریل
العلوم ۲۴ جلد	والن تاریخ قدم	بغنی تاریخ العالم	تاریخ فرہنگستان

جلد اول کتاب اول تاریخ الملوک

ہستوار پادشہا تاریخ کیساں شرح لیس کس میں تاریخ دوم
یعنی تاریخ ممالک شیر قیصرہ ترجمہ میرا محمد رضا

کس میں تاریخ درق دیوس

اسامی کتب تواریخ مملکت یوروی کہ درجیں نگارتن اس کتاب
مارک موسی کلساری کہ مردم تھر ترور است از مملکت ایما
سرہک تورحہ مارکہ یاد شاہ حمزہ کسیناہ محمد شاہ قاجار
ادانہ ملکہ داد سلطانہ ماتدرحمہ مودہ وراقم حروف کائنہ

یرطاردیسیا لیبی	تاریخ لہ کہ سودام	تاریخ روپیں مسد	تاریخ لورد برال
جامع العلوم چاہ و چاہ	دل آں اب کہ حلد	شش حلد	دائہ
نقشہ جہاں مس	تاریخ قیصرہ	تاریخ برمدیرہ	انتخاب تواریخ
حلد	حلد	حلد	آچندہ حلد
تاریخ بایلیوں نقشہ	تاریخ ویدرقی کہ شاہ	علوم و تواریخ صریح	نقشہ جہاں نامی قدیم
	پر شش و چھ حلد	چہار حلد	حلد
تسلیں مملکت روسیہ	دلیل تواریخ و علوم	تاریخ انتخاب مشہور	تاریخ عمومی محض
حلد	حلد	عالم حوالہ ۱۲ حلد	چہار حلد

ذکر تواریخ اهل عالم و نام مشهور و سنین ایشان

ذکر تاریخ ختا و دیگر تواریخ و سنین و مشهور و متداول است

معرض از نگارش این تواریخ نه باز نمودن نکات اصحاب زیچ در صددت بلکه چون بیان این کتاب میمون در
اجبار بر تحدید اوقات و تعیین ازمان است تواریخی را که پس جمهور طوائف مشهور باشد اجمالاً ذکر کنس شود
میود و تاریخ هند و خا و مدت زمان آن چون مرتوم شد بجز ازیر دخت و از انشای اسمی سال و ماه و حتی
هفتابنای سالهای تاریخ نمایان بر مسمی حقیقی است و مشهور ایشان قمری حقیقی و سالها را برده دور میکرد
که بزبان ایشان چنین است اول کا دوم نی سیم بین چهارم تین تخم دوشم کی هفتم کن هشتم شین نهم ریم
کوئی و اسمی مشهور ایشان بدینگونه است اول جوه دوم زروه سیم شاموه چهارم صروه پنجم اووه ششم
هفتم جوه هشتم ناوه نهم لوه دهم شوه یازدهم شتی لوه دوازدهم سروه و چنانکه گفته شد مشهور با
قمری است پس هر دو سال یا سه سال ماهی علاوه کنند آن ماه زیاده را از آن ده کوبند
ذکر تاریخ ترک و مغول و اسمی مشهور و سنین ایشان

بنای سنین ترکان نیز بر مسمی حقیقی است و ایشان سالها را بر دوازده دور میکرد و اندک بدینگونه اول سنجان
که سال موش است دوم اودیل که سال کا و است سیم بارس میل که سال بک است چهارم توتغان میل
که سال خرگوش است پنجم لوی میل که سال بک است ششم سیلان میل که سال راست هفتم بونست میل که سال
اسب است هشتم قوی میل که سال کوسف است نهم بچی میل که سال بوزینه است دهم تخا قوی میل که سال مرغ
یازدهم ایت میل که سال سگ است دوازدهم تیکوزیل که سال خوک است و اسمی مشهور ایشان بدینگونه
اول آرام ای دوم اکنبدی ای سیم اوچنج ای چهارم دورونج ای پنجم شنج ای ششم ایخ ای
هفتم ییج ای هشتم سکنج ای نهم دورونج ای دهم اوچنج ای یازدهم آن ییج ای دوازدهم حشما باطا
و مشهور ایشان قمری حقیقی است پس چون چنان ماهی بیفزایند آن ماه سیزدهم را شون ای کوبند
ذکر تاریخ هندیان

تاریخ هندیان بسیار است آنچه از همه مشهورتر است از هلاک کال نامی است که سنف ظالم ولی باک بوده که
مردم پس از دور راحت افتاده اند و از آن تاریخ کرده اند و ذکر عقاید ایشان در قدمت عالم چون مذکور شد
و دیگر باره بجز ازیر دخت علی ابجک ایشان را بهای اصطلاحی است و سی روز شمارند و چون بخیال که در سال
ششم راسیده ماه که مذکور شد در آن ماه کند تا با سیم راست شود و از آن ماه خوانند و اسمی مشهور ایشان چنین
اول است دوم سناک سیم صرت چهارم ارمار پنجم ستر ششم اشوچ هفتم بهادرت هشتم کاتیک نهم
مکند دهم یوسن یازدهم که دوازدهم نالکی
ذکر تاریخ عبریان و اسمی مشهور ایشان

سنین تاریخ عبریان بر مسمی حقیقی است و مشهور ایشان قمری مبدای این تاریخ از هبوط آدم است و همچنان در

جلد اول کتاب اول تاریخ التواریخ

پایه دهم پس بر تاریخ گذاریم که دسی از مصر می آمد و ایس سیدون آمد و ایس واقعه دو هزار و سیصد و هشتاد و هشت سال قبل از تاریخ هجری بود و اول سال ایشان میانه احراب و اول لیول است و ارمیه رومیان و هر سالی را دو بار ده ماه قمری گیرند و آنرا سیطه گویند و چون کیسه مد اسکندر سال را عبور کرد یعنی سال ایشان و یکماه میسراند و دو و آنرا مد اسکندر و اول را در اصل گیرند و او را ده تالی را که افزوده اند آنرا در کتب میسراند و اسمی شهر ایشان مدیکوبه است اول تری دوم هر حوین سیم کسلو چهارم طیش پنجم سعط ششم ادرم مقام یس ششم ایرخیم سیون و دهم تمارد و هم ادب و دوازده هم مل و دگر تاریخ اقطیان و اسمی شهر ایشان

مدای تاریخ قطی جلوس است و اول اسد این تاریخ مقدم است بر تاریخ هجرت نبوی صلی الله علیه و آله که در آن روز شصت و سه سال پس از آن که هر دو دیت و پناه و شصت سال از هجرت میسراند که مطابق است با هر دو دیت است و یکسال شمسی و هر دو با الصد و نو سال شمسی از تاریخ قطی گذشته و اسمی شهر ایشان تاریخ مدیکوبه است اول توت دوم بایه شیم اتور چهارم کلبک پنجم طویه ششم اشیر مقام هجده ششم رموره پنجم شمس دهم نوبه یازدهم ایب دوازدهم مسری حجه مترقه راد و سال ده مسری در آورند و همراه راسی رور تمام شمارد و اول سال این تاریخ پست و دهم ماه است و ارمیه های رومی موافق تاریخ محدث قطی که بعد از تاریخ رومی وضع شده و تفاوت میان ده سال تاریخ قطی قدیم و جدید دگر تاریخ عرب از هجرت نبوی صلی الله علیه و آله و سلم

مدامت شده

ناید و است که مدای تاریخ عرب اول ماه محرم است و اراں سال که بمصر صلی الله علیه و آله که ارمیه هجرت فرمود و در هجرت می روایتی چهاردهم محرم بود و پس از ده ماه و شصت و دو دیت و دوم ربع الاول و ارمیه شد و این تاریخ را عمر بن خطاب در خلافت خویش با صدای ابو موسی اشعری گذاشت چون ابو موسی حاکم می بود و احتکامی که ارمیه مد و میرفت که ای تاریخ سال حکم بروی شسته شد این استند عاموده قرار بر این تاریخ شد و شهر و زمین آن قمری است و اسمی شهر مدیکوبه است و هم مصر ربع الاول ربع الاخر حمادی الاول حمادی الاخر و حب شعان و صفا شوال و بعد ده دگر و بعضی از قبایل عرب در زمان خلافت اسمی این شهر را اسمی دیگر می گفتند که مدکر آن خواهد بود و تاریخ العربیه

این طایفه همراه راسی دور گیرند و ده و آنرا سال راسی و سپهر و تمارد و اول سالشان موافق ششم فروردین فارسی است و ایامی شهر ایشان چنین است اول او شرد دوم حرجو شیم پس چهارم شال پنجم اسلنا حد ششم مرحدین هفتم نککان ششم اما شیم شمع دهم مساوق یازدهم دعد و دوازدهم شوم و دگر تاریخ رومیان و اسمی شهر ایشان

استدای تاریخ رومی که ارا تا تاریخ اسکندریس که بر دایقی از اول ملک اسکندر است و در حواله

ذکر تواریخ اهل عالم و نام نین و شهران

از سال هفتم دولت او و گرویی از سال وفاتش این تاریخ گیرند بعضی بر آنند که بنای این تاریخ دوازده سال بعد از وفات اسکندر بوده علی ای حال نصد و سی و دو سال شمسی قبل از هجرت نبی صلی الله علیه و آله
مبدای این تاریخ است و سال متفرق بر شمس اصطلاحی است و اسامی شهر ایشان زبان رومی چنین است
اول قلندرین هم فلورین سیم مارین چهارم ابرلیس پنجم بایس ششم ابونیس هفتم ابوکریم هشتم اغشوس
نهم ابریس دهم اسفروکس یازدهم ابوزیر کوس دوازدهم ابوسکرولی و آنجیدر میان ارباب ریج و تقویم
مزدول است این ماها را چنین گویند اول تشرین الاول سی و یکم روز است دوم تشرین الاخری روز سیم
کانون الاول سی و یکم و چهار کانون الاخری یکم و پنجم شاطی سال هفت هشت روز و نهم سال چهارم است و نهم
ششم از اسی و یکم و نهم سیان سی روز و نهم ایا رسی و یکم و نهم خیران سی روز و نهم تومزی و یکم و نهم
آب سی و یکم و نهم دوازدهم المول سی روز و اول سال این تاریخ اول تشرین الاول است که درین اوقات و حجام
درجه میزان واقع شود و اندک تغییری کند و این تاریخ توانی تاریخ سر بایان است جز اینکه در میها ماه
اول سال را کانون الاول گیرند که درین زمان است و یکم درجه جدی است
تاریخ عیسوی و اسامی شهران

ابتدای تاریخ امانی یورپ از ولادت عیسی علیه السلام است و این تاریخ مقدم است بر تاریخ هجری
بعقیده ایشان شصت و دو سال شمسی پس از آن که هزار و دو بیت و پنجاه و هشت سال قمری از
هجرت نبی صلی الله علیه و آله میگذرد و هزار و شصت و چهل و دو سال شمسی از تاریخ عیسوی گذشته است و اسامی
شهر ایشان امانی و فرانس که در همه فرنگستان رایج است مرقوم داشت اول زمان و دوم قوریم سیم
چهارم پنجم شش مطبق است با اول نوروز اما اول سال ایشان روز یکم راجح است و این است چهارم اپریل سی روز و نهم
می سی و یکم و نهم ششم رومی روز و نهم ششم شولی سی و یکم و نهم ششم اوتسی و یکم و نهم ششم سبطا مبرسی روز و نهم
اکتبرسی و یکم و نهم یازدهم نوامبرسی روز و نهم دوازدهم دیکتا مبرسی و یکم و نهم چهار سال میگرد و اضافت ماه فوریه

ذکر تاریخ عرب و در زمان جاهلیت

بنای تاریخ عرب در جاهلیت بر کارهای بزرگ بوده که در میان ایشان واقع شدی چون فوت و لید بن منیره
و مرگ هشام بن منیره و وفات کعب بن لوی و بنای کعبه شریفه و قضیه عام الفیل و امثال آن و اول اهرار
حکم برویت آمده داشتندی و هر سه سال یکسال را ریزه ماه گرفتند و با تاریخ شمسی مطابق افتد و اسامی
شهر ایشان چنین است اول مؤخر دوم باختر سیم خوان چهارم و بسان پنجم حنین ششم انهم هفتم اصم هشتم
عادل نهم نایق دهم و علی یازدهم و نهم دوازدهم و نهم
ذکر تاریخ قبله شود و اسامی شهران

بنا که قبایل عادی و نوزاد طبقات عرب شمرده شوند چنانکه شرح حال ایشان و ملوک ایشان مرقوم خواهد
شد و اسامی شهر ایشان عادت قبل از جاهلیت بدینگونه بود و چون ابتدا از محرم کنیم بدین ترتیب است اول
موجب دوم مؤخر سیم مؤله چهارم طرم پنجم مضدر ششم مؤبر هفتم مؤهل هشتم مؤکام نهم مؤزدهم دایر یازدهم

تاریخ هجری
تاریخ قمری
تاریخ شمسی
تاریخ یونانی
تاریخ رومی
تاریخ فارسی
تاریخ عربی
تاریخ هندی
تاریخ چینی
تاریخ یهودی
تاریخ مسیحی
تاریخ یونانی
تاریخ رومی
تاریخ فارسی
تاریخ عربی
تاریخ هندی
تاریخ چینی
تاریخ یهودی
تاریخ مسیحی

تاریخ هجری
تاریخ قمری
تاریخ شمسی
تاریخ یونانی
تاریخ رومی
تاریخ فارسی
تاریخ عربی
تاریخ هندی
تاریخ چینی
تاریخ یهودی
تاریخ مسیحی

حلد اول الباب اول تاريخ الوايع

محل دا و هم سال ايشان اتدای سال ايشه رساں ميگفتند که آراد مريکھ
دکرتايج فارسي و اسامي شهو رآن

مدای تاريخ فارسي در رسته ششم و دوم ريع الاول است در باردهم سال بعد از هجرت سي صايم
عده واکه اول دولت و خلوس شهراست و ساقی سيد آن تاريخ ششمی اصطلاحی است و اسامي
شهو رآن ميگويد است اول درودس دوم اردوی ششم سيم حر واد چهارم تيرچم مرداد ششم سحرپور
مهم هجتم آن تخم آوردهم دی ماردهم هس ووازدهم اسعد و هراي سي روراست و يجر و رور
آخر اسعد اردو در و اول سال محال آفتاب شرح محل است

دکرتايج حراجي و شرح آن

المسديده احمدس موقی که حلقه شاردهم است ايجلای سي عباس اررامی سهولت رجاتن شرح
مدای تاريخ را وقت حصا و محصول را راعل کدانت در وقت هر اردو دولت و همت سال از
اسکدری که ششم بود و ساي ساي تاريخ ششمی و اسامي شهو رچون شهو راسکدرست
دکرتايج حلالی که موت سلطان حلال الدين لکناه است

ايج حلالی را تاريخ کلکي مرکويد و مسدای آن چهار صد و چاه و هت سال بعد از تاريخ برود و هت
و ميرماي اين دو تاريخ حان که ارد که آن تاريخ را تاريخ قديم و مرد و مردی کويد و اين تاريخ را حلال
و کلکي مسد و اسامي شهو راي تاريخ ميگويد است اول ماه نو دوم نوهار سيم کرام و ايجارم دور
افزون هم جها ششم حان آرای هت و کان ششم حان هم سر و ادهم شش افزون و ادهم اقل افزون
دوازدهم سال افزون و انون اسامي اس شهو رتروک است و شهو ر فارسي متداول است و اول سال
و قسب ام و سه راجون فارسيان که مکد که مکريد

دکرتايج ايجالی و معرفت آن

تاريخ ايجالی که آرا تاريخ رک و تاريخ عارال مرکويد و هت و چهار سال بعد از تاريخ کلکي
درهم شهو و سيد اين تاريخ تاريخ کلکي مطابق است پس کرا و کرا آن مورث اطاب است هسا
اس تاريخ متايج قآلی سيمه رآمده شده سيد

آن اردو دولت ماراں حاس

ارغون حاس

اما قات

حکما و کتاب اول اسرار

در تفسیر اول

در حضرت چون وصفی تحریر است از برای وجه اطلاق بقصد تحقیق هر ما و کلیات اولی
 محاسن و موجدین محاذ که اشراک نمک و یرب و ایه یروی افاحات عجب گشته و از محج و مرا این عتقاد
 حل المین کشف و یقین پر دل شسته و امید که آن حقیقت بی نام و نشان را حیث کمال التو لم کن محدثی چون در کتب
 کلام و پان سلسله ساریم گوئیم و ات حق حل و علا وجودیت مطلق که مقدس است از همه قیود حتی قید اطلاق و سزا
 در همه شروط طی شرط وجود و مرا بهی و خودی مقید است و به سلسله و حرلی است و به کلی و به محلی و به کسرا
 و به واحد و به شهود است و به شایده و در هر نفس اطلاق عام و خاص باشد و به اریث و ابدیت اختصاص باشد که او
 بعد از تعالی از همه اسرار سرور اسرار که ازین کتب به سر سوره و مقدس است پس این کور است
 به نسبت و اعتباراتی است که ما و ثانی علی التالیله عارض حضرت و اب بود و محج سر نفسی از یک
 و سر سوره اسرار مطرا سنی از اسامی الهیه و کوه کرد و فال اولی من القیاسات لخصه الاطلاق جو علیه و ایت
 مع الشب و الا سنا راب الالهیه الگو به الارلیه الالهیه حله من غیر تعبیل و تفسیر پس اول نفس از نسبت است که او
 سوره اطلاق است علم حق است اب خود و این است عیب اول و علم اعمالی و وحدت اولی و تمام او ادله
 و حقیقت مجدی پس اول نفس وجود آن حضرت است که معاد و اس الهیه و المؤمنون من جامع مع اسمای الهیه گویند
 و عادی به اسرار علمیه و عیبیه چاکه و می من فی بصاعت و اسامی قیبه و مدین می شارب کرده گوید
 لای حق حکامی داشت نام و سنان که بطور مجده شان حخته لقا و از برای این مدت همه که ارا حقیقت مجدی گوید
 و حقی است بسوی تجرد و وحی بهجت نفس پس و در اول رامت اعد است امید که معام استهلاک کرات و علی اعتبار
 اس و حقی ثانی رامت و ایت حوائد که مقام عیب ثانی و علم نصیله و مانس کرات است پس چون حضرت وجود
 از عالم علم پس و از عیب نشود و منزل شود و در حسب قیاسی اسمای الهیه عینیت شود و نسبت عیبیه و کوه پس این صفا
 معلوم شد که بعد از نفس اول که علم اعمالی است و نفس ثانی که علم نصیله است نسبت عیبیه مداد شود که اشرف آرا
 مرتبه عالم عقل و عالم ارواح و عالم امر و خدا و معاد پس عقل اول نفس است از نسبت عیبیه شود و به اول خلق اله
 العسل مصداق است پس از این عالم مثال که آرا همان شرح عالم صرح حوائد عینیت پذیرد و بعد از عالم مثال
 عالم حس و تنها و عینیت کرده که نسب عالم کالی نفس ثالث است و نظرات تر لالت وجودیه عالم حاس
 و این عالم عینیت است شولی و تر لالت وجودی را شامل است و صورت این مجموعه اس کال اولی که
 قال من قال ان الله خلق آدم علی صورته

در صدد اول آفرینش بحسب تقیید حکمای متالیس و طلیان خوده پس که سبیل این تو امین مدیان مرصوف مشیت
 حکمای متالیس که مقتضی تو امین و ساج را پس اندازان باشد که از حقیقت واحد و صا و شود و کوشی واحد
 و اول جبری که صادر شود و از حق حل و علا عقل اول است و از برای عقل اول که سرش واحد است به اعتبار
 معروض خواهد بود و با قاعده را پس محقق کرده اند که این اعتبارات فرضیه مدای کرات گویند است اما

ذکر تعین اول آخر نخست

اعتبارات ثلثه در عقل اول نخست اعتبار وجود عقل است فی نفسه و دوم اعتبار وجود و وجوب وجودی اوست بالغیر
و اعتبار سیم فرض امکان اوست لذاته و صادر میشود بجزیک ازین اعتبارات از عقل اول شئی پس صادر میشود اعتبار
وجود او فی نفسه عقلی که آنرا عقل ثانی خوانند و صادر میشود از وی اعتبار و از وی اعتبار نفسی که آنرا نفس اول گویند
و صادر میشود از وی اعتبار امکان اول لذاته جسمی که آن فلک طلس است و از برای عقل ثانی نیز این اعتبارات
عقل ثالث و نفس ثانی و فلک ثوابت صادر میشود علی هذا القیاس سر صدر و عقول و نفوس و افلاک را عقل
عاشر و نفس یاسع و فلک قمر توان دانست و ازین بیان بظهور مییست که در عقل و نه نفس و نه فلک باشد عقل
عاشر را که با نفس غم و فلک قمر معیت دارد عقل فعال خوانند که عقول جزئی و نفوس جبریه و اجسام بسیطه و کبریه
که در تحت فلک قمر است مرئی و در برابر است پس ازین تحقیق مبین گشت که اول مخلوقات عقل اول است که آنرا

مصادر اول خوانند

و اگر اولین مخلوقات و نخستین کمکات موافق حدیث و اخبار را که از برگزیده چهار مجهر جمیع ائمه و علیهم السلام دارد است
قال رسول الله صلی الله علیه و آله اول ما خلق الله العقل و دیگر فرماید اول ما خلق الله دهره پنهان و نیز از
استخرجت که اول ما خلق الله نور منی و بروایت دیگر وارد است که اول ما خلق الله روحی و در حدیث دیگر
آمده که اول ما خلق الله العلم و در خبر دیگر رسیده که اول ما خلق الله اللوح اکابر محققین که در حقایق معانی وید
حق پهن دارند نیک دانند که اسامی متعدده موجب تخرم معنی واحد نخواهد بود و اما نامراتب متکاثره که کاشف
اثار متغایره است مسمی با سماء متعدد و گرد پس کویم حقیقت محمدی در اول قدم از ظهور عالم کیانی گشت
عقل پوشت و بعقل اول مآول گردد و از آن حیثیت که بحسب ظهور بر گردین صدف آفرینش است بدره پنهان
تا دلیل شود و از آن جهت که فروغ وجودش در همه موجودات تافیه است نورش دانند و از بنروی که همه
اشیا بر شحات سیاح جودش دارای وجود است روحش خوانند و بدان سبب که چهره پر داز صور همه
ممکنات باشد بقلم تبسیر رود و چون بالعقل کتاب نمائیم همه آیات بلوح تفسیر شود و این معانی با عقیده
حکمای متالیمین نیز بتابین نخواهد داشت زیرا که صادر اول که مجموعه آثار گویند است جز عقل کل نخواهد بود
و چنانکه معلم اول گوید العقل کل الاشیا بالغیر و دارای جمیع مراتب مذکوره عقل است و با عرفای حقه که صلح
کل اند هیچ مخالفتی و پیوستگی نباشد چه انجماعت نیز عالم عقول و ارواح را یک یقینی اتقینات و تنزلی از
تنزلات وحدت حقه حقیقت محمدیه دانند و در عالم کیانی که عالم کرات قنینیه است آن مقام را اول
تقین شمارند چنانکه مذکور شد پس در هر حال اول ما خلق الله العقل کاشف صدق

و مقوله صواب است و مقصود از آن وجود کثیر الحود و جناب

ختمی باب وصل الله و علیه و آله و السلام من

اتباع الهدی حرره العبد

المذنب المصغر

عبد الله

الکرم

۱۲۶۳

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

جلیل بحال تیغ و آتش بپا آمد استخفاف حال این دو گروه را از پیرمسل با جست حضرت روح الامیس باز نمود که این گروه
اصحاب یمن اند و استخفاف است اصحاب شمال در حال خطاب از درگاه ذوالجلال رسید که بنو لوط فی الختیه و لوط ابنا و بنو لوط
فی النار و لوط ابنا یسئ مفرات که اول آنها ساز ظهور فرمودند و پدر همه محمد مصطفی صلی الله علیه و آله بود که خداوند را
سجده کرد و دوست بر حجر الاسود و عید و میثاقی بست فلذا کتوبه تعالی و اذ اخذنا من النبیین فیم و میثاق و من یو
پس بعد از پیغمبر صلی الله علیه و آله نوح و بعد از نوح و سایر آنها عید و میثاق کردند و دوست بر حجر الاسود و نوح و سایر آنها
نبوت نبی الطی صلی الله علیه و آله استرا آرد و نوزادان پس بر سایر ذریه ابو البشر آمد شد که سجده کنند و نوح را
مؤمنین سجده یزدانی بجای آورده و سجده نیز بکرا آنچه منافق نیستند بجای آورده و ایشان آن گروهند که مؤمن بر بنی آدم
و مؤمن بیرون شوند و جماعتی در سجده اول متابعت نموده و سجده ثانی موافقت نمودند و ایشان آن گروهند که منافق
در دنیا نیست کنند اما پس از توبه و تشریف ایان از حجابان رود و بعضی در سجده اول رضا داده و از سجده آخر با نمودند
و ایشان آن گروه باشند که در دنیا با حلیه ایان نیست کنند و هنگام حلت کفر و طغیان و زندقه و طبعه چهارم آن گروهند
که به چنگ این دو سجده اقدام ننمودند پس کافر نیستند و کافر بودند که میزد بسبب و جوب دو سجده در نماز و سجده در پیشگاه
در روز ولادت قایل در سال صدو بیست و پنجم هبوط آدم بود
در خبر است که چون آدم از بهشت برپا آمد و حتی چند با خریطه آرکندم با خود داشت بهمت بر غرس و حرث کجاست
مقداری آرکندم آدم برگرفت و قبضه حواخذ نمود پس از انجام هم حرث و زرع چون هنگام حصا و فرا آمد حصا آدم کد آمد پس
و محصول حوا جو بود پس اسباب معیشت آموذ و گشت و ساز و توالد و تناسل آغاز شد و اول فرزند آدم در بطون حوا قایل و قایل و قایل
بود که یک شکم توأم آمدند و دوم با پس و لیو ذاک نیز فرمود بود و پس از شد و بلوغ فرزندان حضرت آدم اقلیمارا
بهامیل و لیو ذاک اقلیمار با پس و فرمود غضب بر قایل متولی شد که اقلیمار که آفتاب قدیم است بهامیل بسیار زد
لیو ذاک چندان صبا حتی نذر و بمن گذارند و نزد آدم آمد و گفت که این عقیقت در حق با پس از رفت پدر بزرگوار است
در باره وی و الا چرا باید همنام من صبیح با پس کرد و دان او با من باشد حضرت آدم فرمود ای پسر خفین است این چنگ
خداوند است عم نواله که فرزندان یک شکم را با هم گذارند هرگاه ترا این سخن شنیدید نیست با پس را اعلام کن و دیگر یک فرزند
ساز داده بدو که یسار آید قربان هر کس مقبول اندر شش قرین انجاء آید و اقلیمار بروی مصالح باشد و رسم قربانی
در آن زمان چنان بود که چون در کاری خاصه دستند هر یک از آنها خوردنی چیزی خیار ساخته بر سر کوه نهادند
و آنکه از آن کوه از شرف صاحبان قربانی را استقام کرده پس نزدیک شایه قربانی میدان آن کس را که در صحه
متر بودی پاک سوختی و از جنس خویش ساختی و از آن کس که بر خطا بودی بکشتی و بکذاشتی علی الحجه قایل و با پس هر دو قربانی
در میان کاه انتخاب کرده بر قربانی آورد و قایل که صاحب
هم اقلیمار با پس گذارم در این حال انشی از آسمان بر سر کوه نهادند و هر کس استقام نمود پس از آن زمان مدو لصر
نمود و بجانب با پس شتافته از قربان وی اثری گذاشت و از آن کس که مشتمل شد و بر قتل با پس کسب و انتها
فرصت میداشت تا حضرت آدم بطواف بیت الله شتافت و با پس از آن کس که جواب یافته و در چاه افتاد که ماه در حجاب بود

یہ دوا اول ارکات اول ماسح التیوارج

[illegible][illegible][illegible][illegible]

4

میں نے اس سے پہلے

فصل سوم در تعریف و توضیح

مہر ملک جویو عمر

وہ خط کہ اے اللہ

4

و قایع بعد از بمباران بمبئی

مرکز از ادوایشان مؤمنی پدید نشد و لاشها بلندی بی اندک غلامان شتر قون لاجرم ایسان بکثیر غلام جزئی گرفتار
 شد و بمیل فنا رافند آنکه خطاب با موح سده که و اتمنع الکلت با عیسا و و خیا نوح بعرض کرد که پرو دکا را ارکام
 چه بکشتی بسیار خطای سیده که در قهای ساج بختان و چهل سال گذار تا بکمال رسید پس در خان را قطع کرده ادو
 آن خاندان را که بر مالای آب رود فوج و دشمنای ساج غرس کرد و یکبار ده زمان از دعوت قوم با کتید جارا یا
 ایشان را یوس بود چون درختان قوی شد و چهل سال مصطفی گشت آن در خان را قطع کرده و تریب کشتی برداشت
 مردم بزدلک او شده خاست را تخریک و نده می کشند از بمبئی مد و دو کبری ایک در میان کار در می کند و کتی
 بهم بود و چنانکه خدا می فرماید و کلما تر علی لارین قو به یخر و امنه قال ان شحر و امنا ما نا شحرین کم کما شحر و ان علی
 فوج آن کشتی را بر سر پوسید و بساخت و با قریه و دو چند و درون از اطراف آن کشتی و با کما طوفان بر ساید جری چند کرد
 طو را مومن حکیم هزار دست صد و نو و چهار سال بعد از بمباران بمبئی

۱۶۹۴

آمون از جرح حکماست و این لفظ لقب است و اسم وی تیلو حس باشد جنابش از شاگردان ادویش است و در خدمت
 آنحضرت بجل معضلات حکمت پرداخته و کسب نواید علوم فرمود و ادویش او را ایک ربع زمین حکومت داد و در حکما
 او را مامور ساخت بدین بختان و وصیت نمود که ترجمه آن این است فرمود ای آمون اول چیزی که ترا بان وصیت میکنم
 تقوی الهی است و احبها رطاعت او دیگر آنکه هر کس را که بر وی در جبهه فرمان گذاری فرمانی بروی واجب کرد و آن دوست
 چیز را مایه دارد و اول آنکه داند مردی بسیار ند که حکم او را کردن نهاده اند و فرمان او را منقاد گشته اند دوم آنکه بداند
 زیر دستمان او را داند و بداند که آن نیستند بسم بداند که سلطنت او بایند نیست بلکه در معرض زوال و فاست
 فرمود ای آمون هر تو که ایمان با خدا می پاید و در دین شریعت مرا خادمت باشد از جادوایشان از پامی شین و در حکما
 ماطله با انجامت جایز ندارد که رعیت می ارادند کسی که کلو کار می پتیه کنند و میره از کسی که بهر کار می دست یازد
 همانا سلطان با رعیت سلطنت تواند کرد چون رعیت نماند حکم بر که خواهد را ندای آمون تو کار آخرت نیگو کردان که خداوند
 دنیای تو نبی کو فرماید و از خویش را پوسیده میدارد و در کار با با حصافت میباشد و در فصل امور جدید کن چون کار می
 عزم کردی از خلاف آن بپرهیز و اول کسب می بزرگ را حفظ فرمای و دیت از راعت کارانند چه تکرار با ایشان
 توان داشت و غرض از این است که توان اندوخت و اصل علم را کرامی دارد و بر سر طایفه مقدم فرمای تا مردم مقام ایسان
 بداند و حق ایسان بگذارند و طالبان علم را تربیت کن و مشوق باست تا همه روزه بر طلب بفرمانند و هر که در ملک خلل اندازد
 تنش را برادر کن تا دیگران از مثل آن خدگند چه هرگاه ملک فاسد شود رعیت تبه که در هر که زدوی کند و تنش را قطع
 کن هر که راه زندگیش را بزن و چون دیگری باندگرمی جسمع شود او را تنش بوزان و هر راه بگرد و بکار زندان
 بر دار تا بساد و مظلومی در مجلس نازد و در کار با با عسلا مشورت کن تا از حل خود را بی در امان بجا و در عقوبت کنایان اندک
 ستنا بکن و میان عقوبت و گناه راهی بسوی معذرت باز گذار چون آمون رخصت یافته بدار الملک خویش میداد
 فرمود که بر سلطان است که سخت زلفش بر سلطنت کند تا سلطنت می دیگران را پاید

۱۶۹۵

ربع ادویش علیه السلام هزار دست صد و نو و پنج سال بعد از بمباران بمبئی
 حضرت ادویش بی غره سکرات و سکره غرات بختان جاویدان در آمد خاست را در زمین افشای بود که بر دزد تقوی معروف بود و در ادویش
 دانی

این کتب از کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 شماره ثبت ۱۳۵۳
 تاریخ ثبت ۱۳۵۳

این کتب از کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 شماره ثبت ۱۳۵۳
 تاریخ ثبت ۱۳۵۳

جلد اول از کتاب اول ناسخ التواریخ

5

1748

ایک سال کی عمر میں
ان کا انتقال ہو گیا
ان کا انتقال ہو گیا
ان کا انتقال ہو گیا

سید علی شمس الدین
میرزا علی محمد حسن
دوم و چهارم
کتاب

وقایع بعد از بسط ادم با حجر پیر

۱۶۹۶

طهور صاب حکم هزار و سیصد و دوازده سال بعد از بسط ادم بود

صاب پسر ادریس است و گروهی را عقیده آنست که اول بنابر آن ادم صبی و آخر ایتان صاب بن دریس است و این طایفه صاب حکم
غروب صاب داشته صاب بن خواسد و معتقدین صاب بر ایتان آفتاب و ستایش کوکب را معتقد صاب است و تحقیق این
کوئید که ما کوکب را از ان ندانیم بکدام این صورت که منظر افکار کوکب را است قله عبادت است سیم و این طایفه در جهان صاب
و از ملک ایران در خطه خوزستان تا کنون در کمال دلت و سکت سکون دارند اما ارحمان حکمت ایگر صاب است که مرد
حارم آنست بود که از مقام با حسی که طاقت مقابله با آن ندارد و آخر را واجب است بر او که بعد از مدت گفتی افکار شود
و نهایت جیم است نه حسن طایس و عظم اجسام علی ای حال وی از جوی کلمات

۱۶۹۷

طهور استقلیوس حکم هزار و سیصد و دوازده سال بعد از بسط ادم بود

استقلیوس بن تارک و حلیفه ادریس است و کتب معارف در حضرت وی نموده جالیوس در کوکب استقلیوس فرموده که ساله
مقدمین یونان در تقسیم وی بدینجا بود که قسم نام وی یاد میکرد و بدینطور در کتاب خود شاکر دان را میخاطب نموده بود
قسم است بر شما ای گروه فرزندان کمالی موت و حیات و بدین و شما استقلیوس هم جالیوس در کتابی که مردم را بعلی
ترغیب فرموده مرقوم است که طبعیت کلیه وحی فرستاد و استقلیوس که ترا ملک گفتن آسانتر است نزد ما زیرا که انسان کوئید
هیچ که بسوی افلاک و فیلاک فرستاده نوشته است که ای کاشش بودی تا توانستی بودن ما استقلیوس در در کتاب
جمله البر کشفه را موی که با تصویر دلاله بر حقیقت علم حکمت می کند پس است شاید به کل استقلیوس مرقوم صاب حکمت
قصص کوئید که در پیشه و ریه صورتی موی صانع بود که ما مردم تکلم می نمود و زعم جوس رومیه آن بود که وضع آن صورت استقلیوس
بر دروس حرکات بنحوی که ده است چنانکه روحانیت کوئید از کوکب سبج با وی تعلق گرفته و این انانی روی قبل از
آئین عیسوی عبادت بنحوی بوده است و روش صاب بن است که اندوهم بقراط در کتاب خود کوئید که استقلیوس مانند
ادریس تا نمودی از نور با شما صانع فرموده و کوئید استقلیوس از چوب درخت خطی بوده بصورتی که مایه بر آن
بجیده باشد و جالیوس فرموده که عصای او از چوب خطی بود که نیت از اعتدال است خطی در کمال اعتدال باشد و چون
مار حیوانی در آن قرار است دلاله که که علم صاحب خود را پوسته زده دارد و افلاطون در کتاب نویس گفته که استقلیوس
در یک منزل متول نقیص خدای بود که مردی دست زن نویس را که حامله بود گرفته نزد وی رفت و عرض کرد که من ازین جنم خبر
ندارم استقلیوس با زن بدکاره روی آورده فرمود که شوهرت در یک مجلس ترا بسلامت دعای کند و تو افلاطون پسرنا
میکنی محقر بفرزندی زشت از تو بوجو دخا بیا پس از سه ماه که آن زن بارین و فرزند آوری که و دست علاوه
از سینه بر آورده بود و دم افلاطون در نویس کوئید که تخی برای امتحان مال خود را پنهان کرده نزد استقلیوس آمد و عرض کرد
که مال کم کرده ام و برای حاجت بدرگاه تو آمده ام استقلیوس با اتفاق آورده آن مال را از جانی که پنهان ساخته بود برگرد
و با او گفت هر که با نعمت خدای است بر آنکه از ان نعمت فایده نبرد و زی چند بر کند است که چنین شده که وی فرمود
بود و یکی بنوی کوئید که از آنچه از کتب قدما و تفاتی علم معلوم می شود این است که اختراع علم طب استقلیوس کرده و بعد از
وی تا جالیوس که خاتم الاطباء است هفت طیب مشهور با و بد آمده اول غورس دوم میس سیم ریاندش چهارم
افلاطون طیب پنجم استقلیوس ثانی ششم بقراط هفتم جالیوس علی السجده استقلیوس مردی بجمیده سوی بوده و موی رنج

و قایع بعد از بسط اوقم با تحریک

آبی از زاده جبرئیل از وحش و طیور را زواج از و جا درون گشتی بر و از خوردنی و آتاسی مدنی آنچه میست
 بود اما ده ساخت و آنحضرت را چهار پسر بود اول سام دوم حام سیم یافث چهارم کنعان ای را با هر کس که نادی
 ایمان داشت بکشتی دعوت فرمود کنعان و دیک زوجه آنحضرت که در علم نام داشت این سخن را وقتی نهادند و سرافرازا
 بنا قند نوح روی با پسر کرد و گفت هاتقی اذک معانی لانک من الکافرون کنعان گفت هر که بکشتی در نسوم و اگر این
 سخن راست باشد بر سر جبال است غیر بریم و از طیان طوفان محفوظ مانم کما قال الله تعالی یا ایها الذین آمنوا
 نوح از جنات پسر یافث گفت رَبِّی اَنْزِلْ لَنَا مِثْرًا مِّثْرًا کَاذِبٌ خَلَّی لَیْلًا لِّیْهِمْ اَلَّذِیْ تَخَافُ الْعَوَیْمَ اَلطَّالِیْنِ و بکشتی درآمد و نوحین را
 جای داد و در و زاول ماه رجب بود که سمرقور را بر گرفت و معاد و قنقأ آتوات الله تعالی معاه قنقأ آب از آسمان ببارید
 و بعد لول خنکاً الا حصی عیوناً سار با جسد کنعان گرفت در وقت نوح را دل بر فرزند مهر آورد و چکنان را در معرض ملک میدید
 پس روی بخضرت که برده عرض کرد وَ دَرَبْتُ اِنَّ اِیْهَیْ اَهْلَیْ وَ اِنَّ دَعَلَاکَ اَلْحَقُّ بر و در کار تو با من و عهد نموده که اهل
 مرا از طوفان امان فرمائی ایکن فرزندان کنعان در معرض هلاک و در راست خطاب رسید که ای نوح اِنَّ مِثْرَیْکَ اَنْزَلْنَا
 عَلَیْکَ فَمِنْکَ طَائِفَةٌ لَّا تَلِیْسُ لَکَ بِعَظْمٍ مُّقَرَّرَاسْتَ که این خطاب نوح را چنان ترسار ساخت که تا قامت لب شفاعت بج
 کنعان جاری تواند کند علی العجبه سیلان آب صورت زبانه را یافت و در جهل ستان و در رابطنه سیارات سود و در جوار
 سر طان بیات جامع و استند صاحب اسلحه اطار و درین از جناب اما رسیگفت تا در ظل جبال مرتفعه مارده ذراع طوفان
 آب ارتفاع یافت جمع آنکه و سکنه عرصه بهم و جوشد چون خانه که از خرابی پیمان مسلم نامد بیت العین میاگشت پس از
 پنجاه مینا و قیل باهل المانی باول با سواد قیل و جیس الما و صلی الامر لست علی الجوی آب کم شدن گرفت و در ماه هفتم در و زور و
 مطابق عاشوراکشتی بر سر جودی آمد و ماه دهم آب نقصان می پذیرف تا قلهای جبال پدید آمد آنگاه نوح غیر از اول
 زوای را از و زن کشتی که بازگشته بود را که و باست که از پدید تن ریس از سان آب آنگاه تود راغ برفت و باز نیامد نگاه
 کبوتر را را که کرده آن کبوتر چون در زمین شیم یافت همه را در آب دید بستی بازگشت پس آنحضرت هفت روز دیگر توقف نمود و در
 دیگر آن کبوتر را را که درین کرت چون کبوتر باز آمد رک ز توئی در صف و راست نوح به داشت که آب کم نشد پس از هفت روز
 آن کبوتر را نیز را فرمود درین کرت راحت نمود چون یک سال بنجام رسید زمین جنگ شد و نوح هفت کشتی برداشت و در روز
 پنجاه و هفتم از سال دوم کشتی پرودن سنده پست توشه ایشان کشتی سیزده و بیت و هفت روز باست و در خراسان آن خلیفه
 منسل بر نود خانه بود و برادر و بیت دراع طول داشتند ذراع عرض و هشتاد ذراع ارتفاع داشت و موقای تا رنج در سیه
 دراع طول و پنجاه ذراع عرض می دراع ارتفاع بود و علم غلله

بنای سون الثمین و در هر دو دویست و چهل و سه سال بعد از بسط آدم بود ۳۳۴۲

چون نوح پس از استقامت طیان طوفان با هشتاد و پنج زمین و وحش و طیور می که از و جا بکشتی در برده بود بر و نش
 کشتی را بر سر کرده که استند از جبل جودی بریزد کند و از برای تهیه و تدارک معیت ادوات زراعت و حرث آمده بود و در
 بر آسایش در حوالی متصل شهری بنیان کردند و چون ایشان هشتاد و پنج بودند آن شهر را سون الثمین نامیدند آنگاه
 عفتی در و اسکار شد و علت و با در میان ایشان پیدا گشت از ان هشتاد و پنج نوح و سه پسر آن جناب که است
 و حام و سام بود کس نرست دیگران بدان دایمه عظم مطبوعه خاکستند از ان در است که سلسله نسب می آدم بخضرت نوح

نور

حالت از روح اسی است
و از شکل و احساس
و حس و عقل و شکر
و در درستی

سید باجمیر میرزا

قوله و معانی و معانی
و معانی

مسند در و کتب آن

ابو جودی باستند
حالت شکر و عبادت
و عبادت

الطیور و الدروس و الانوار

مستی بود و من سدا صد که حاصل با آدم مالی جاد

وادی از محمد و سرار و دایم و همای سال بعد از صوفی اودم

1575

اگرچه پیرسایم منیوح علیه السلام است که در سال دوم طوفان سوله گشت و حاشش کسی را انداخته است و در سال
سوله است اما در سلسله مدنی سود و صرف طبع و صفای ساداشن است اما انکار است اما اگر تولا دار شد و اولاد نام
نامور شدن اولاد و تولا طراف جهان و سر او و دست چپ و چپان اعداد و موطن او

የጥያቄ

میں نے اپنے دل سے کہا

موج غله اسلام پس از سال سون اثناس موح وحی آسمانی رس مار اولاد خود مسمک کرد پس شام و صر و اور
و عراق عرب و عجم و فارس و ترسانان را اسلام داد و اراضی مغرب و مصر و سودان مشنه و هند و سنده را احکام داد که آ
رومن پس از این صفت و سار اراضی مشرق را با صف مومنان است که ترک را با امور با فایده آن کند و فرمود با ف
چون از سوز اثناس عرب رسکسان کرد و در در کوار مدح و ستا نمود که وی را دعا فی آمو کرد که هرگاه سحر و جادو

مارد و آمار کار و ادب و علم و آموختن و آن نام دارد که در این کتابی بر رسم صاحب مدسسه در این مقام حاضر
در خط ملاحظه دارد که آن سبک را در کاران خود و ما حسن و عجب تحریر المظفر و علم سبک که در کتب پیش از این در حدیث پدری است سبک

[illegible]

فلسفه در عوار و دوس آمده و در پی که دال اقامه کند طلب داشت طمس و بی معول مقدار در تصرف حر و یگانا

و در حقیقت ماهر گشته اند و ای افخم خیم رفت و از مدت بروز سواجاها و در درمین کرده و در کسان

امدادی کمک سلاطین غم و محزون کجورب دوسرا در حدود روز شنبه اندک مسافر
 است ایران که در حلقه کمک مانا با ناله جان میسر بر خاک رودی رمن اسب و گاو که آن تیرف سلاطین عالم

و او آن ملک به میان اسب قدشتری ابرای تو لایات سجد و کامل و باور را الهی و خوار درم و حدود حصن و طغیان
و قد عری آن کدو و سام بود و حد ثنائش و لایات روغن و دست چمان اسب و دمارق میان اسب

م و از طرف سارادورهای فارس که متصل به دریای خزر است می شود پس طول ایران یک مساحت که او سر
م و کما در جدول شمس است مواد حساب می شود و بنا به روش هر یک باشد و یک نمودار از جدول شمس

سید و صاحب دینک است و در سلطانه ما و همه سید و مکرر میگردد که حصار دارد و صاحب دین و در دینک است
این امران از حصاران نصره است اما با آنکه کتب لفظی سید و صاحب دینک است و در دینک است و در دینک است

تأني وادب چنانچه در سال هجدهم سلسله خبر پرورش اخبار و احراج ابرار اگر چه مستفاد گردد و در وقت به بهار یاد
الذبح

اسماء و ماہرین

۲۲۱۹

ماں جیسے دیں اے
تو بالعموم کہیں
ہیں

وقایع بعد از بهبوط آدم تا هجرت یحیی

ز سرخ بود علی بجله اول کس که درین ملک بر جای بالسلطنت نشست و شید قوامین حکومت فرمود و کور مرتب
سام بن فوح علیه السلام بود و با اتفاق مورخین اول شخص اسب که بعد از طوفان در عالم قافون جهانگیری نهاد و لوط
کیومرث بنفست سزایی یعنی زنده گویاست و در حین حکمرانی این فضیله جناب غوث الانام و طهر الاسلام قاده و
دولت الحاج مبرز آقا سی خداند اقاله و اجلاله فرمودند که سخی از روزگار باستان دیده شد که بران طایفه
بود چون معلوم کردیم این نام را کیومرث حکمرانی کرده بود و مذکور شد که بعضی پادشاه زمین شد چنانکه بعضی پادشاه است و مرز زمین
گویند بالجمعه جنابش را شش سیر بود اگر و ارشد پسران سیامک روزی بخت بر پیوسته از وی پرسید که بچه ترین جفا
بشمارد که است کیومرث فرمود که کم آزاری و عبادت حضرت باری سیامک تذکره شده از خلق تجرد و فقر گزیده و چهل و دو
مقامی مرتب داشت به طاعت خداوند مشغول شد و کیومرث کاخی بسجده وی رفته بریدار سر خرمند میورد و روزی که باز
غریمت دیدار فرزند داشت در راه چند یار دید که چند گز آوری موخر کرد از انفال بگریخته چون سیامک نشست
دیرا کشیده یافت لاجرم چند را شوم شمرده بر فرزند فرغ و خرج نمود و نشست و در آن کوه بود و
کذاشت و آتشی بر سر آن بنفروخت عقیده محوس است که ناگون روی پانزده گز زبانه آتش از آن چاه سرزده
علی بجله کیومرث در خواب حقیقت حال آن دیوانه که سیامک را بضرر سنگ کشته بودند بداند است و از این بیان پیر
مشرق توجه فرمود در راه خروسی سفیدی دید که یاکانی در دیال داشت و ماری که قصد یاکانی کرد و خروسی
برمی آورد و با ماری میسلخت پس کیومرث ماری را بگشت و دیدار خروسی انفال نیک شمر و از آن پس حیل قتل سیامک
دست یافت آن مرغ را میمون داشت گویند قاتلین سیامک را اسیر و بیک کرجی را بگشت و برخی را بکارهای صعب
کجاست آنکاه و ولد را سیامک هوشنگ را بولایت عهد برداشت و دیجات خود را کفیل امور جمهور ساخته و خود
و عبادت پرده و در خبر است که کیومرث هر سال عیادت و سی سال حکم را در شهر اصطرد و ما و مذکور از تخت و تاج

ابتدای ملک ملوک ترک و جلوس ترک بن یافت و هزار و سیصد و چهل و هشت سال بعد از بهبوط آدم ۱۳۴۸

ترک بن یافت بن فوح اول ملکی است که در ترکمان رایت جهان ستانی افزاست و بعد و قائم مقام یافت بود و بر
ترکان یافت اغلان گویند سخت در منزلی که آنرا سلوک میگویند خانهها را بچوب و گیاه ساخت آخر الامر با خضر اع
خیمه و خراگاه یزد و خیمه و جامه از چرم حیوانات ترتیب کرد و لازمه عدل و نصفت بجای آورد و چون بعد از فوت
یافت حجر المطربست غر برادر کهر ترک افتاده بود و خواست آنرا با خود نگاه دارد چون ترک از وی مطالبه کرد و جبری
مشایران یزد اخته بدو سیرد و چون حکام حاجت ترک آن سنگ را بکار برد و باران بنارید داشت که غر خیمه
اندیشیده پس لشکری سازد و با جنگ غر غریمت کرد و در میان ایشان مصافی صعب افتاد چنانکه در آن جنگ پسر ترک
غر که پیونام داشت مقتول گشت و اما آن نزع در میان عتاب ایشان با نذر ترک بن یافت را رخ سپرد که آنها را
چنین است اول ابو لجه خان دوم توک خان سیم چکل بر بنجار چهارم الماق خان پنجم نوک خان گویند روزی نوک
در شکارگاه لقمه که در دوان میخواست از دستش رانده در توره زاری افتاد و نمک آلود شد چون نوک آن لقمه خوردن
برگرفت و بخوردان طعم را طعم ذائقه یافت از آن پس رسم نمک در طعام پدید آورد و لکن و بعد ترک بن یافت ابو لجه
بود که در جای خود ذکر خواهد شد و مدت حکومت ترک در پنجمان دویست و چهل سال بود

کیومرث را بعضی پادشاه
گفته که بعد از آدم تا هجرت
یحیی سیصد و چهل و هشت
سال بود

نصف آنرا
در آن جنگ

وقایع بعد از سقوط اول و ثانی تجریت

فقد ایست بارگان خود و گوید اعمال یک منی بر چهار رکن است علم و عمل و صفای هیئت و دزد و گوید سده گان خدایا چهار
 خصلت پسندیده است علم و حلم و عفت و عدالت پس علم بخیر برای کسب خیر است و علم بشر برای پرهیز از شر است و حلم
 در دین برای اصلاح است و در دنیا برای تحاشی از عفت و در شهوت برای حفظ قوت است و در حاجت برای کمک است
 عزت و عدالت در رضا و غضب برای اندازه است و گوید علم و عمل با یکدیگر هر چند است و مآثر روح و بدن که نفع میکند یکی
 بدون دیگری و گوید چهار چیز است که بآن عامل در عمل قوت یابد اول صحت است دوم غنا سیم عزم چهارم توفیق و گوید
 طریق نجات سه است یکی راه راست دوم برین کار ری سیم رزق حلال و گوید عفا در قضا و سلامت در کوشش
 و ازادی در ترک شهوت و محبت در ترک طمع و در غفلت و کوی بدغنی عظیم در سیر حاصل تواند شد اول نفس که باری
 کند ترا درین دوم تن صابر که بدو کند ترا در طاعت سیم قناعت با کچه حدای داد و داد است اما امید یی را آنچه در مردم است
 و گوید دفاع غنی است اگر چه گرسنه ماند و برهنه و حریم فقیر است اگر چه مالک و دیار مانده و گوید دنیا جو انفرادی نفس است در آنچه
 قابل بدل است در عمل بدل و حلم ترک استقام است امکان ندرت و خرم و ریافت فرصت است و گوید دیاسلری عظیم است
 و آخرت سرای ثواب و گوید مدار عافیت در دست ملاست و سر سلامت زیر باری با سلامتی پس از هیچ حالی ارشد
 غافل توان بود و گوید چون خوشدل باشی آرزوهای اندوختن شود و بلا را که مار گشت عافیت بسوی ملاست و گوید چهل حکم
 بهتر است از عقل چه عاقبت بدیستی در هر گاه مایه جرم و دفع است و گوید چهار چیز تیرین است اول بنا دوم ناسیم طلا چهارم
 غنا و چهار چیز است که تلخ است اول سری با همایی دوم بیاری در عزت سیم بسیاری قرض با ماداری چهارم دوری راه
 با پیادگی و گوید در کمال نیست کسی که غر کند و درین غالب بیاید و تنبیه داند و اتمام نرساند و زرع کند و درود و گوید
 پادشاه باشد تا بخیزد و زارند زنده خود و پیوسته در پر داخته خود و کجاست که در تنه های خود و سوار شود و آرد و با خود
 و حصول این امور به تدبیر است و تدبیر به ثبوت و ثبوت بوزیر صاحب حق شناس و گوید بیست و یک ماکسی که در تراست از تو دانکه
 ز کتر است از تو ادب و ما صبران خود با انصاف و گوید هر که تغییر کند در عا و مضطرب نشود و رفاه و متغیر سازد و ادرا
 و ترسیدار که در تنی نام و ذرا موسس کند آخر کار را و کامل است و گوید دین را عوضی نیست چرا که دین یکی است و ایام را مدتی
 چرا که آنچه از عمر گذشت بدل نمیدهند و نفس را عوضی نیست چرا که از نفس نفس دیگر نگیرد و گوید هر که مرکب او روز و شب نیست
 سفر است اگر چه سفر نمیکند چرا که هر لحظه نفس بسوی آخرت میرود و گوید چهار جزا است که اندک آن بسیار است اول درود دوم
 تقسیم عا چهارم عداوت و گوید کسی که تواضع نیاست قدر او بلند نشود و زود خوار و گوید هیچ چیز در بدن نیست و
 آوردن هلاکت چون ظلم نیست و گوید نبرد رسیدن بلا ظاهر و توینیکی مردم در تجربه ظاهر و عقل مردم و بفر ظاهر و عا
 مردم و در تنی که لغت ظاهر میشود سخاوت مردم و در غضب شناسه نمود حقیقت مردم و گوید ملاقات مردم زیاد و نمود و دینی
 و گوید هر که صحبت را دوست دارد باید از شهوت دور باشد و هر که از آخر کار ترسد باید از بدیها پرهیزد و گوید حاسد و متن
 خداوند است زیرا که میگوید چرا ایمنی که بغیر من دادی بمن نداده و از کلمات است نکات بدین قدر قناعت سیم و کفایت کرد

این بر او الهی در هر حال
 و گوید هر که در هر حال

کلیت نفع است
 و گوید هر که در هر حال

۲۳۵۷ ابتدا ای ملک ملک کلدانیون و جلوس نمود اول و دوم و سیصد و هشتاد سال بعد از سقوط اول
 نمود بن کوش بن زغبه بن کوش بن جهم بن نوح علیه السلام اول ملک کلدانیون است و از نمود اول گویند و سپس بنی نینوا
 و لفظ نمود را به لم بیت ترجمه کرده اند علی بنحو اول پادشاه سربانی دی بود و در باید از زمین کانی است عالی بر اترهای معاصر

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

دیوان یافت و بعلت سبب این از دو حامی حرم خانواد و رعایت تمام و شرف و عجله بدین در زن خواستن میران و حکم
بن کردن قن سبب این و عدم نزاع در میان مردان است عدد سیاه چینی حکما یکدیگر خانرا با کس که رزاقیت در در
صلح و صلاح است هفتصد هزار باشد علی الحکمه بعد از طوفان اول تخر در آن کاب است حدت جین بن یافت بن نوح بود که
بنام وی تخرت و اول سلطان بعد از طوفان خون خکا و تانک بود که بزعم حکمای خا و جین را رسل شن و ان نام است
که اول طبقه چهارم باشد که در صدر کتاب قبل از سقوط آدم مرقوم شد و بکمان اسلامی از اولاد جین بن یافت بن نوح
است علی ای حال پادشاهی با عدل و داد و سلطانی حق پرست و میگویند و بود و داشت و هفت سال سلطنت کرد

۲۳۸۹

جلوس بطورث در ملک ایران و دوازده و سیصد و شصت و دو سال بعد از سقوط آدم

طهورث بن هوتک را که وی پسر زاده هوتک و اندک و کیند پدرش دوجان بن هوتک بوده ارفط جلد
دو فرشته است به دیو بند استهتار یافته و زینا و نکهت بعضی تمام صلاح است نیز از الباب طهورث ماتدوی بر اکثر
اقایم سیمت پادشاهی دانت و بر اغلب سکان برنج کون امر واهی بود و دوازده و سیصد و شصت و دو سال
عرضه ملک ساخت و خون پدر از ایشان باز جت و سایر را در دایره طاعت و اقیاد انداخت و در زانت قطنی عظیم ملک غم
حادث گشت و غلامی غریب روی داد و بفرمود تا غنیمت را روز طعام چاکتا و خود را بقدر بخش کرد و تا آن ملا
برخواست و آن ضیق معیشت بحسب نعمت بدل گشت و از آن روز رست صوم در میان مردم اشکار شده و تشدید گشت
مرغان شکار را رسید و گوشت و ابریشم از گرم فرزند وخت و خطا پرسی بر کتاب نوشت و حمل اقبال برد و اب نمود و نامی
قدار و مرد و امل و طبرستان و ساری و صنها و بختش ثنوب است و در زانت مردی یوز اسف نام ظاهر شد
و مذهب صابین را احداث نمود و چنانکه عنقریب مذکور شود مدت ملک طهورث سی سال بود و هشتصد سال دوجان فانی زندگانی

۲۳۹۲

طهورث یوز اسف حکم و دوازده و سیصد و نود و دو سال بعد از سقوط آدم بود

یوز اسف از جمله حکمای عجم است و گیش صابین از متحذات خاطر اوست که در زمان هوتک القافرموده
نسبت بصلاب بن ادیس علیه السلام داد و ان چنان بود که گفت ستار ما و آسمانهای توانوار مجرده اند و
برشش این صور بایه قرب حضرت اله است پس برای هر یک از سبعة یاره هیکل کرد و طلسمی در ترف
آن کوکب تعبیه نمود و صورتی مناسب ان ستاره ساخت و مدعی آن بود که در عالم مثال صورت آن
کوکب را چنین دیده ام و مردم را فرمود تا هر روز از ایام هفتد را که ثنوب بکوبی بود و جامه مناسب پوشیده
بهیکل جان کوکب در میدند و عبادت میکرد و اگر حاجتی با سلاطین داشتند بواسطت خدام ان هیکل
مضیی بود که از صبح تا شام خوان کرده بود و خوردنها مناسب خداوند خانه آماده داشت تا هر کس
خواستی بدانشا شدی و از خوردنی و آشامیدنی بهره ورگشتی و در هر هیکل چارستانی بود که هر که مریض گشتی
معلوم کردی که مریض وی باشد که ام کوکب نسبت دارد پس بسفا خانه ان کوکب شدی و پرستاران بکردار
در آمدندی و خدمت او کردند و بجهت آمدی علی محاکم کل نزل کنبدی از سیاه بود و تبه مردی در آن نصب کرده بودند
که مری چون بوزینه داشت و دنیالی چون حرکت و تاجی بر سر بودش بدست راست پرویزن و بدست
چپ ماری داشت و خداش حبشی و مردم سیاه فام بودند که اختصرهای این داشتند و برای بخوریده و بخت
طعامهای کردند و مرتب داشتند و شایخ و دافین و صفین و چندین جادوگران کاهنای و جب این هیکل را کردند و بایه و یوسید

حد اسف و ملک کران
ریخ

حد اسف و ملک کران
ریخ

حد اسف و ملک کران
ریخ

حلاول کتاب اول اسح التواریح

شتری مرکب خاک بود و مثال آن مثل چوب مردم روی چون کرکس داشت و در اسکن جهره و در سوسن و شکر
 بود و دست راست و ستاری و دست چپ اسکنی را آنجیده داشت و حدام اسکل جاک نام بود و حدام
 در وید بود و پندمدی و انکشتی نقره و یکس خیق داشتندی برای بخور جنت اله و امثال آن و پندمدی و پند
 شیرین سعدی علما و فصاحت و در را و حکام در آن اسکل برای کردی و طالان علم در آنجا خیر علم انجیل و در وید
 کند مرغ اسکل سرج بود و امثال آن صورت مردی بود که اسبرج بر سر داشت و دست راستش فرو گدشته بود که
 حول آلوده داشت و دست چپش افراتحه بود و تار یا بهیج داشت حدامش عاهای سرج پوشیدمدی و در
 سرج استندی و برای بخور سدر و سرج سعدی و طالعهای نخ و تند استندی و لشکران که در این سکل برای
 کردی که سکه شهاب اس علم بود که داشت در رآورده بود و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 داشت صورت مردی که او را دو سر بودی و در هر سراجی مرصع پواقیت داشتی و در هر راهبیت شهاب بودی و امثال
 را اسی شامه بود و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 بود و حدام اسکل ریت پوشیدمدی و امثال آن در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 تند جو رمدی و ما و شاه را و کال و حساب اسکل سدری کردی که در هر مرصع بود و در وید و در وید و در وید
 کرده بود و امثال آن صورت مردی سرج یک بود که بر سراجی همت شامه داشت و در دست راستش شمشیر روی بود
 حشامه داشت حدام اسکل سعید پوشیدمدی و در هر مرصع مرادید و استندی و انکشتی را خواهر شاداب کردی
 و برای بخور جهره و امثال آن استندی و احدث این سکل مراد بود و مردان و اسکا مراد استند حدامش که در
 را اسکل شمشیر که در را اسکل شمشیر و مرادان علامت پادشاه در اسکل شمشیر و مرادان علامت پادشاه
 چرب چمبه شده و امثال آن در اسکا ریاضت اقامت میمود و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 عطار و کدو و امثال آن برای چوبی و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 راست حامه و در دست چپ و دواتی داشت و حدام اسکل حامه ابرق پوشیدمدی و انکشتی را در وید و در وید
 بخور مرصع سعدی و طالعهای ترش استندی و در را و عطار و حمال طوسیسان و طارار و حمال طوسیسان و طارار
 و تا حرا و و طارار و حمال طوسیسان و طارار و حمال طوسیسان و طارار و حمال طوسیسان و طارار و حمال طوسیسان
 سعید شمشیر و امری سه شامه و در دست چپ و در دست کرده و طوقی و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 یاقوت بود و در دست چپ شامی اریحان داشت حدامش مرصع پوشیدمدی و انکشتی نقره و دست کردی و برای بخور
 صبح عربی استندی و طالع شمر خوردی و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 جو رمدی و حمال طوسیسان و طارار و حمال طوسیسان و طارار و حمال طوسیسان و طارار و حمال طوسیسان
 باران کردی و برای سماران و مرادین مرصع سکل ساری دیگر بود که هر کس شمشیر زدندی و اسکا شندی و هر چه شامه شامه
 دانی مع الصلح ایضاً این سرج بود و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 دده اتم و دیکه خود مدی روت بود و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 ۲۴ ایسان بود استادی ملک طوک حدام و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید و در وید
 پان دیم

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

عابد بن عوض بن ارم بن سام بن نوح علیه السلام برپوشش قراقدام نمود و با اولاد و خاندان و برادران و حشمت و طعن نمود و آن
اراضی از آنرا رمان تا حدود دین و حضرت است گویند عاقلان و زدن گرفت و چهار هزار تن را بصلب خود در حیات خوش
دید که هر یک با نذر غنای بود و نذر رود و دست سالانگی یافت و دین و عمر خود را زود و دلد و ولد داشت و دهم را ملاقات کرد و تندر
و اکبر اولادش بود که در میان جماعت را به سلطنت و فراخت عدل شامل و بذل شانی داشت چنانکه در محکمت شخصی با بعضیات ملوک و پادشاهان
منسوب کرد و مرسوم بر وی مقرر داشت که محاکمات و احادی را با وی کاغذ نماید زیرا که در محکمت و دین
با هم مساعرت برخواستند پس قاضی بخدمت شیدا آمد و معروض داشت که این مرسوم بر من رود نیست چه درین وقت قضای
نموده ام شیدا میگفت در هر حال این مبلغ از تو درج نمود زیرا که بوظیفه خود عمل نموده دیگر باره قاضی بر سر من قضایا نمود
و درین گرت دوتن نزد وی حاضر شدند یکی معروض داشت که من ازین مرد خانه خیریده ام و در آن خانه که گنجی باقیه ام خیرید
با وی گویم که گنج خویش را بردار که من را تو خانه خیریده ام که گنجی بیدار در آن دیگر گفت که من خانه را با هر چه در آن بوده است و می
فروخته ام که گنج نیز از آن خیرید است و این سخن بدار که گنج و هیچیک گنج را قبول نمیکردند بالاخره قاضی مطلع شد که یکی از
دوتن را دختری است و دیگر را پسری پس حکم کرد تا دختر را بزنی با پسرها و داند آن گنج را بایشان تفویض نمودند با این
و نصفت و رفاه خلق در مملکت شیدا در کفر و ضلالت ببرد و در او حاضران او و دود علیه اسلام نمود وی رفقه هر خیردار را راه
راست دعوت نمود و مفید فیض مدت یک شصت سال بود

جلوس حسید و ملک ایران دو هزار و چهارصد و نوزده سال بعد از ربوط اوم بود
 جم پسر طهورت دیو بنده است بعضی اورا برادر و گردی پسر برادر طهورت دانند علی حال چون بر ایکه خسروی مستقر آمد بیشتر از
 سلاطین روی رئیس بفرمانروائی تمکین دادند بنای شهر صطخر که از دیو بادیه خنجرک اوسطا ناحیه را محصور است بدو منسوب است
 که هنوز اعمده آن که چهل هزاره خوانند اعجاز نظر اصحاب است و در روز تجویز آفتاب بکل تاجی بکل بجا بر سر نهاده بر سر
 که بر سر آن ستونها منصوب بودست و آن روز را نوروز خوانند چون فروغ آن جواهر از خسار آفتاب شاعرش ساطع مدح بجان
 شیدا با نامش منضم ساخته جمشیدش خوانند چه شید یعنی شجاع است گویند بصفت مدرکه و سورت و کابلیست هر یک
 از او دیو و افسدیه مرکبه را باز شناخت و ضار را زافع جدا ساخت لعل و کوه و سیم و زر را معدن بر آورد و جاهی حیرت
 رکنهای مختلف ملوک کرد و آلات حرب را چون شمشیر و خنجر و خود و مغرب بکمال رسانید و در علم طب استنباطات برین و مریض
 و این بکرامت شدن و بنای انرا ابداع نمود و رسوم جاودا و مسالک و معاریب و مقرر داشت گویند شراب را غلاتی در
 وی پیدا رکشت و سچان بود که آب انجور را از ویست و دانه جدا کرد و غذا بمطیب هوای متغیر نشود و درانی گرد و گاه
 ناکه چون آزار حاضر ساختند تلخ یا قند حسید چنان داشت که عصیر انجور در هر نوع کشته بفرود تا سر از استوار کرده نگاه
 دارند باشد روزی بکار آید حسید را گزنی بود که خورستید از رنگ جمالش در تاب شدی وی را صدای عارض شد که چند
 خواب از وی باز گرفت و دفع الم را بر سر جاکتوار ضا داد و بر سر خم رفته سر از بر گرفت و قدحی شکر نوشیدنی الحان
 در پیش داشت شده بکلی دفع مرض نمود و خوشنخت چون پد رکشت پا د شاه را از این راز آگاهی داد و حسید را کشته پس
 بدین مرده مرست نمود و از آن پس شراب مدام قیام فرمود مقرر است که جمهو خلق را بچهار قسم مقسم ساخته و حکم کرد
 که هچکس در کار دیگری مداخلت ننهد قسم نخستین علماء و ارباب دانش قسم دوم سپاه و اصحاب کوشش طبقه سیم

اسی طرح

پیشانی

۱۲۱

وقایع بعد از هبوط آدم با هجرت

اینجا

بنسب خانی و مسند جهانیان تنگ گشت و در زمانش نیره سرک و ضلال چنانست یافت که اگر پسران همین تن در بخت
 مسؤل پدر آن امر شیع را جیسیر قبول برین خفا و ندی هم بدست پدر خون خویش برادر دزدی و از قراخان پیری
 بوجو آمد که سیر خوردن را ریشانه روزستان مادر می گست و از نزدی مادرش همه روز کشته و همه شب در خواب میدید
 که آن طفل میکوی دای مادر تا مسلمان نباشی و بوحثت یزدان اقرار داری پستان تو بخیرم و شیر خودم با چار و در سیم
 بنای مسلمان شد و پستان در دمان آن طفل نهاد تا شیر بنوشید و چون یکساله شد بنا بر این مکران که فرزند از پس از یکسال
 تمام نام می نهادند قراخان و در سری فرزند حاضر شده طوی عظیم کرد و دو یقین نام وی مشورت کرد ماه آن بچه یکساله را
 بر کشید که مرا غور نام بنید حاضران سخت در سخت ماند و او را غور خواند چون بجد رشد و بلوغ رسید یکی از برادران
 با وی نامزد کرد و بجهاله نکاح وی در آورد و غور دختر هم را در خدمت با سلام دعوت کرد و اجابت نمود پس از کناره
 گرفت و با موافقت او رضاند چون قراخان پسر با زن بهر نیافت از برادر دیگر دختر یک منظر که قه بوی سپرد
 غور با زن نوین همان معامله نهاد و موافقی نیفتاد و گویند روزی غور خان از شکار باز میشت دختر او را خان را بر کنار است
 دید که تماشا می کنیزکان می کشند نزدیک وی را زد و گفت میبانی چرا با دختران غم مصاحبت میکنم سبب آنکه ایاز پسر را
 خواندم و ایمان یار در دنا کرد و با دمی پیکانه نباشی با آشنائی توانی کرد و خرقه از طلاعت تو باز کردم و با خدا
 ایمان آوردم غور ویران بنی بگرفت و عظیم دوست میداشت و مصاحبت او در میگذشت روزی که با غور در شکار
 بود قراخان بخانه وی در شد و از دختران برادر پرسید که شما هر دو از دختر او را خان نصیب با صحت بخت برده ایچگونه است
 که غور از شما که ره جوید و با آن دختر غم سخت بجه باشد آن فرصت را منتقم شمرده از اسلام غور برده برداشته
 و آن قصه تا آخر با گفتند قراخان بر آشت و گفت پسر که آئین پدر خود را در خون او دیر باشد و امر او لشکر یا زاحضار
 کرده حال غور با ایشان بگفت و همه را بقتل او یکدل کرده بر باره فتنه و و بنال غور گرفتند دختر او را خان
 کس لشکار که فرستاده شوهر را از کارگاه ساخت غور نیز دستان خویش را اعلام کرده سپاهی فراسم آورد
 و با پدر مصاف داده قمارن نظر کردند قراخان در آن جنگ کشته شد و سلطنت با غور خان منسل گشت چنانکه در جا
 خود گفته

بدر بارانی خورشید
سبب برکناری

اینجا

وفات نوح علیه السلام دو هزار و پانصد و نود و دو سال بعد از هبوط آدم بود
 چون حضرت نوح علیه السلام در جهان ثانی نهصد و پنجاه سال زندگانی یافت همای هر شش مبارکش از سری زب
 و نیز یک بنوا فوج دوام و درنگ برآمد گویند مردی بزرگ خشم فراخ چشم بود بطول قامت و بلند می مجاسن
 و لباسهای باریک و راهنهای سطر موصوف جسد مبارک حضرت آدم علیه السلام را در هنگام طوفان سفینه
 سوار کرده و بعد از آن دایمه در ارض نجف شرف مدفون ساخت و مدفن آنجا نیز در آن روضه شریف است

خلفه در زمان
سختی در آن
کریه

ولادت هود علیه السلام دو هزار و شصت و چهل و هشت سال بعد از هبوط آدم بود
 هود علیه السلام که هم او را عابرا نمیده اند پسر صالح بن ارشد بن سام بن نوح علیه السلام است در آغاز زندگانی
 پیشه بازرگانی داشت و کلمات معاش بدان حرفت میگذشت بدین عمرش چون با رعین رسید بقتلعت و
 رخصت دعوت یافت اهل یونان در نسب مبارکش یقین نداشتند تا آنکه او میرا فرستاد و او را قینان
 ثانی خواند و گویند چون قینان بصددوسی سالکی رسید صالح از صلب وی بوجود آمد پس بعقیده ایشان عابرا

56.4

وفات از محمد بن ساسم دو هزار و هفتصد و شش سال بعد از نبوت آدم بود

۴۲۴

وفات سام بن نوح و هزار و مئصد و چهل و سه سال بعد از مہبوط آدم بود

سازم بنوح پالصيدال بعد از طوفان و دواع جهان فانی کرد و مدت عمر سحاب شصت سال بود و نامت خلق ایران دطوایه و قاسم

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

بدستاری رسل و سبیل حضرت نفس نهاد داشت تا ماتم آن مرز و بوم بحکمت وی از تصرف سرحد داران ایران بیرون شد و پسنانی بدان رصانت پی سپر فرسان نفس گشت شوهر میر اسحق بن این واقعه باز دانست که نفس با هم در ساخته و او این نردود غایتی از آن پیش که بدست خصم گرفتار کرد و از غایت غیرت و خجرت از خویش و مادر بر آورد و میر اسحق بنی منازعتی بمصاحبتش ساعت فرمود و چنانکه حال حالش در جای خود کشفه خواهد شد مدت یک نیش صد و یازده سال جلوس دینی گوا و شینگ ششی و هزار و نه صد و یازده سال بعد از سقوط آدم بود ۲۹۱۱

دینی گوا و شینگ ششی بعد از انقضای دولت از خاندان خون خوکا و تانک بر سر سلطنت و چار بالش خلعت بر آردی مردی حکمت پرده و دانا دوست بود در زمان دولت و حکیمی که اورا جی سون زری می نامیدند آشکار شد و کمال حکمت ملوک چین و دلائل معروف و موصوف آمد چون صفت یک است خاطر و صفات رای او کوشه و دینی گوا و شینگ ششی گشت ویرا پایه سیر اعلی طلب داشت و پیوسته اوقات خویش با وی می گذشت و در کتاب انواع فضایل و جتهات آثار معارف خود را از خدمت او معاف نمی پسندید در زمان او طبل و زنگ و درای وضع کردند و مدت سلطنتش هفتاد و دو سال بود

جلوس سخاک و هزار و نه صد و نوزده سال بعد از سقوط آدم بود ۲۹۱۹
سخاک پسر علوان بن عابد بن عوص بن ارم بن سام بن نوح علیه السلام است و لفظ سخاک معرب ده اک است و او را بدین سبب ده اک خوانند که خداوند عیب بود که در حسل و خلق معین داشت چرا که لغت عجمان بمعنی عیب است و هم او را ملوک عجم می خوانند گفتندی زیر که یور یعنی ده هزار است و او را ده هزار اسب فاخته بودی نب و می با کا بر عرب قحطی شود پدرش علوان که عجمان مرد اش خوانند برادر شد ابن عاوست از ملوک حمیر بودی و پایه اقلاتس با سخاک شدی که ظاهر حمیر را که تال خورشید بود و در سلک از و اوج اندراج داده و سخاک از وی متولد گشت پس سخاک که ظاهر شد و برادر زاده شد عاوست علی الحجه چون بجد رسید و بلوغ رسید و در کار بباط اقبال جمیدی در حمید یفران شد ابن عاوست که می از فزون از حوصله احصا و عدد از بین مایل را در اسم نور دیده چون قضای آسمانی در ناحیه صطر نازل شد و حمید را تهر کرده بجایش بر نشست و با ندک مدتی در ماتم ملک جمید استیلا یافت و بمبارج آبت و استقلال استعلا جت چون هفتاد سال در جزیره ایران لوای حکومت از ناست و هیچ دقیقه از وقایع خود و عتاف معاف نداشت سلطه زنجش سر بر زد و جی در گرفت که هیچ مرهی جز مغر سر آدمی ساکن نخواستی چه بسیار مردم بکنه که نشان نومت و قریه شدند و مغر نشان را مرهم سلطه کردند هر چند پدرش علوان که مردی جو شناس بود ویرا از ارتکاب ظلم و احجاف مع فرمود و مفید نشاء تا بتعلیم استاد خویش که تاجر و کافر بود پدر از میان برداشت و بجای او خاطر بر لوازیم خود و عتاف کجاست گویند هر روز و و مر در اسب و لار و می می سپردند تا از مغر نشان مرهم کرده لیکن وجه سلطه را آماده دارد و خوانا لار بران جوان را رحم کرده مغر سر کج را با مغر سر کوه سفیدی تو ام کرده اران مرهم مینمود و لیکن دیگر را را ناموده بدو وصیت میکرد که خود را از دیدار مردم مخفی دارد که شناسخت تو مایه هلاکت تو و شکنجه ماست لاجرم آفر و نهانی از شهر سیر و نشاء در شتاب شوش و قلن جبل بر سر مرد تا زمان معلوم و اصل محوم فرامیرسید گویند طایفه کرا و از احادان طبقه اند علی الحجه چون جوش خاک بنایان رسید و مردم بکنه پاره در مد و امی وی تاه شدند گاهه استخوان صنفانی را که نیش خون دو پیر بر سر این کار در شد و پا چنای پادشاه مبار صابر بود کرت و دیگر پیر و دیگر از وی طلب داشتند تا هلاک کرده مرهم سلطه شوم مرتب دارند

این کتاب
در تاریخ
سلطنت
ملوک چین

این کتاب
در تاریخ
سلطنت
ملوک چین

این کتاب
در تاریخ
سلطنت
ملوک چین

این کتاب
در تاریخ
سلطنت
ملوک چین

این کتاب
در تاریخ
سلطنت
ملوک چین

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

فریفتن گشت هندیان یکبار در دل بر مرکب نهاد و مصاف داد و بختی غنیم و بر وی تحریف افتاد و پستیز مبارزان طرفین عرضه و مار و بهر هلاک گشتند و خاد و خاشاک راه را بخون پاک گشتند تا گاه و راجه هند از قلب سپاه مرکب مردی برانگیخته با سیر اسب دو چار شد و در غم منکر بر سر آرزو ویران گشت که سیر اسب ناچار غسان را بر او سپرد و از مملکت هجرا به نظر بار و باد پا جان بدر برد و در هیچ جا مجال درنگ نیافت تا چون با دوازده پنجاب برگزیده و آن بهریت سدکان که با وی سرباه بودند از آب بکنار آمدند آنگاه لغز نمود و جسر از آب برگرفتند از تعاقب و تسبیح این مژده وی که سیر اسب را که بداندوی آب ماندند بدست اعدای پال گشتند که نیکو شت از آن سپاه را بسلامت باز آورد و از آنجا بشهر بلال آمد و در سلطنت اقامت کرد و دیگر باره چون چندی آراش کرد و آسوده نشست دل در هوا می صحبت پسرخویش بست و او را بمصاحبت خود ترغیب فرمودنی نیاس از شاعت و فضاحت اینکار پرهیز نمود و تن بدین قیامت در نهاد که با مادر خویش هم بستر شود و کار پدر را بدوی پیش گیرد و لکن سیر اسب چون شیفته جمال سیر بود از وصال می نمی شکیفت علی الحکیم چون طریق الحاح سپرد که پسرخون مادر را مباح دانست و خبری بروی زد و بگفت که جان از دست وی بدر بردت فلک سیر اسب که با سیر نیابت پسرخویش را داشت چهل سال بود

ولادت حضرت صالح دو هزار و نهصد و هشتاد و سه سال بعد از سقوط آدم بود ۲۹۲۳

حضرت صالح علیه السلام پسرخویش را برین نام نهاد که این نوح است همانا نمودن عابر را و فرزند بود یکی از نام داشت دیگری جابر از ارم عابر بود و آمد سلطان قوم نمود شد خاکه شرح حالش مرقوم افتاد و از جابر صالح علیه السلام بفرجه نمود و خراسان رسید و این قبیل که از اولاد نمود بود مذکور نموده شد علی الحکیم قبیله نمود و ولایت تحریر کرد میان حجاز و شام است مقام داشتند و هم اکنون غنای آب را که درون الحجاز بر داخته اند برقرار است و آنکه سفر حجاز کرده اند غالباً دیده باشند با سقفا می گویند و در مایه کوه است از انقراض غنای آب آن مازده غنای مردم این زمان بوده و مقدار قامت و عظم اجسامشان نیز ازین خلق زیاده داشته علی ای حال بعد از ملک عا و او بصیرت عظیم و هبوب ریاح عاصف و قاصف و از مایه ارواح منافق و مخالف بعضی از بیجا عمت رفتند و در جای ایشان از ریختن احاف منزل گزیده عمارت کردند و اقامت نمودند و بعد از آن صسام اقدام فرمودند حضرت صالح علیه السلام که با عابرین ارم که پادشاه وقت بود بیعت عزادگی داشت مردی متوال و صاحب منال بود و از بدو حال بیور تقوی پیچید و بکلیه ورع و پرهیز معروف پس از چهل سال کوبت بهشت و تشریف نبوت یافته بدعوت ایشان شتافت و بعد از مدتی جز معدودی متصلا و صواب نیامد از الامراض و بدینقوم عنود ایمان بخت و دود را از حضرت صالح هجرتی لایح خواستند و گفتند شری بسیار موی بزرگ شکم که ده ماهه است بدن باشد از سنگ خاره برایش طراکه در حال بارگذازد تا ایمان آوردیم حضرت صالح نهی را پذیرفته خلق را اعلام داد و ایگزاره از شهر بر نهد و بگوید که بر کان شام بود اندند آنگاه از حضرت کردگار سلسلت کرد که اتمام حجت را بران خلق تا بکار چنان صورتی استکار فرمایند تا گاه مردم چنان دیدند که کوه چمن زبان حامله فغان کرده و از میان آن شتری پروان آمد که صد فرخ طول جبهه داشت و صد فرخ عرض اندامش بود و هر قائمه از توایش با صد و پنجاه فرخ مسافت مساوت میبخت و در زمان است و ارناله کرده با رنهای دو بجهه قریب است خود بر او و سیم در زمان اکل گیاه و شرب میاه را روی باطل و ارباع آورد و با چنین معجزه با هر مردم ایمان یافت و در

سیر اسب را که با سیر نیابت پسرخویش را داشت چهل سال بود

حضرت صالح علیه السلام پسرخویش را برین نام نهاد که این نوح است همانا نمودن عابر را و فرزند بود یکی از نام داشت دیگری جابر از ارم عابر بود و آمد سلطان قوم نمود شد خاکه شرح حالش مرقوم افتاد و از جابر صالح علیه السلام بفرجه نمود و خراسان رسید و این قبیل که از اولاد نمود بود مذکور نموده شد علی الحکیم قبیله نمود و ولایت تحریر کرد میان حجاز و شام است مقام داشتند و هم اکنون غنای آب را که درون الحجاز بر داخته اند برقرار است و آنکه سفر حجاز کرده اند غالباً دیده باشند با سقفا می گویند و در مایه کوه است از انقراض غنای آب آن مازده غنای مردم این زمان بوده و مقدار قامت و عظم اجسامشان نیز ازین خلق زیاده داشته علی ای حال بعد از ملک عا و او بصیرت عظیم و هبوب ریاح عاصف و قاصف و از مایه ارواح منافق و مخالف بعضی از بیجا عمت رفتند و در جای ایشان از ریختن احاف منزل گزیده عمارت کردند و اقامت نمودند و بعد از آن صسام اقدام فرمودند حضرت صالح علیه السلام که با عابرین ارم که پادشاه وقت بود بیعت عزادگی داشت مردی متوال و صاحب منال بود و از بدو حال بیور تقوی پیچید و بکلیه ورع و پرهیز معروف پس از چهل سال کوبت بهشت و تشریف نبوت یافته بدعوت ایشان شتافت و بعد از مدتی جز معدودی متصلا و صواب نیامد از الامراض و بدینقوم عنود ایمان بخت و دود را از حضرت صالح هجرتی لایح خواستند و گفتند شری بسیار موی بزرگ شکم که ده ماهه است بدن باشد از سنگ خاره برایش طراکه در حال بارگذازد تا ایمان آوردیم حضرت صالح نهی را پذیرفته خلق را اعلام داد و ایگزاره از شهر بر نهد و بگوید که بر کان شام بود اندند آنگاه از حضرت کردگار سلسلت کرد که اتمام حجت را بران خلق تا بکار چنان صورتی استکار فرمایند تا گاه مردم چنان دیدند که کوه چمن زبان حامله فغان کرده و از میان آن شتری پروان آمد که صد فرخ طول جبهه داشت و صد فرخ عرض اندامش بود و هر قائمه از توایش با صد و پنجاه فرخ مسافت مساوت میبخت و در زمان است و ارناله کرده با رنهای دو بجهه قریب است خود بر او و سیم در زمان اکل گیاه و شرب میاه را روی باطل و ارباع آورد و با چنین معجزه با هر مردم ایمان یافت و در

د قایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

کشت و عاقبت ابلح مرام حمل مانند عرض اراقت این دماقتل خلیل الرحمن بود و آنحضرت از ملک میان خطایها
 داشت چنانکه عنقریب عرض بهمان کرد و گویند چون نبرد و اقل حضرت خلیل مایوس شد بعد از آن یزدان خلیل میان بر
 و نبرد و در زمین بابل مناره بلند بر آوردند که با ستاره همدرتس و با پسر هم آغوش بود پس بر آن بر آمد که با خالق تبارک
 سموات مبارک نماید بعد پسر و ستاره را با تیب زمین و در ده مناره یک مقدار یافت پس خجلت زده و نرسا تبارک
 بریز آمد و روز دیگر آن بنای عظیم در افاقه و اواری چنان بابل بکوست ابل بابل رسید که از هوس پکانه کشند
 و چون بخود باز آمدند لغات حویستن را فراموش کردند و از آن بابل که در آنست ایشان پدید آمد آن بلده را بابل
 نامیدند و از آن کشت و تفرق لغات نوزده زبان در میان اولاد سام بدیدند و در میان اولاد حام همد
 زبان را پنج و متداول کشت و اولاد یافت بسی و شش زبان تکلم کردند

۲۰۲۰

اندر ای دولت ملک مصر هر دویست سال بعد از هبوط آدم بود
 بنصر بن حام بن نوح علیه السلام بعد از کشت اسند و تفرق اکنه با اولاد و احاد از ارض بابل بر بخت و در
 دهم مصر منزل گزید و بر چهار پسر بود اول مصر ایتم که از مصر و شش بر نامیده اند دوم فت و سیم کنعان مصر
 و چهارم شش نام داشت بعد از چندی که در مصر بمصر مجراج استعلا یافت ملک مصر را بر فرزندان قس
 کرده هر یک از اولاد و ابهره داد و حجت مغرب مصر را چش پسر و طرف جنوب را بفت تقویض کرد و کنعان
 بنام کنعان خواند و مصر را بمصر ایتم گذاشت و بفرمود تا دیگر فرزندان از رای مصر ایتم اخراج بخیند و در
 حضرتش طریق خلاف بنیزد پس مصر ایتم با استقلال ملک حاکمیت و صاحب سلطنت کشت و او اول پادشاه
 که در مصر مالک تاج و کلاه شد و میان مردم این خدایستی در رسم قربانی آورد و مصر ایتم را نیز چهار پسر بود اول
 و دوم را شئون و سیم را تیب و چهارم را رضا پس نامیدند که اگر اولاد مصر ایتم که از پدر ولایت عهد داشت
 قتل بود که اقباط مصر منسوب بدویند و هم او را بزرگترین خوانند علی الجبله بعد از مصر ایتم بزرگترین پادشاهی
 بر اوقات و شهرت را ساخته پای تخت کرد و چون آورد کشت ایتم از نیش بجای پدر پادشاه کشت و در عهد وی مردم
 از اطراف جهان کرده کرده متوجه مصر شد جمعی بانبوه فراهم آمد و ایتم از نیش پادشاهی بزرگ شد چنانکه میت هزار بود
 و چهار صد هزار پادشاه سزاده و قتی بطرف شرق بر آمد و واحد و خراسان را حار و آسان گرفت و نیز چون راست کرد
 بنیایس بر سر سلطنت نشست و وی پادشاهی با سطوت و خردی بلندت بود و بفرمود تا در کنایس شهر منف را که
 قطعی ماند گویند بنیایس نهادند با غرقات ریش و شرفات نیند و بیوت ممتده و برج متیده و کلار با سنگ خام
 انجام رسانیدند و چهار شهر عظیم در میان شهر جاری ساختند که هر چهار در زیر سر برنجاریس با هر پسته شدی و در هر
 آمدی و با اینکه دوره باره شهر و فرسنگ مساحت داشت در مساحت آن بنا جداران صور و در متصل بودی و بی
 اناران با که در هر فرسخی فسطاط چنان داشته تا کنون منظور نظر نظاره کنندگان است و تا غلبه کند آن شهر بایست
 سلاطین مصر بود و با الجبله چون این بنایان آمدی بنیایس بفرمود تا در دو طرف آن شهر دو صخره عظیم حفر کردند
 که هر یک طینان آب نیل آن بنام نیل باشد و مورد فصول میاه آن دو صخره باشد یعنی از انجام کار شهر و تمام خنجر
 بنیایس نیز بخاری بر برد و ملک بفرزندش بنیزد پس پسر و میر لیچن بعد از پدر پادشاه و صاحب تاج و کلاه کشت

کشت و عاقبت ابلح مرام حمل مانند عرض اراقت این دماقتل خلیل الرحمن بود و آنحضرت از ملک میان خطایها
 داشت چنانکه عنقریب عرض بهمان کرد و گویند چون نبرد و اقل حضرت خلیل مایوس شد بعد از آن یزدان خلیل میان بر
 و نبرد و در زمین بابل مناره بلند بر آوردند که با ستاره همدرتس و با پسر هم آغوش بود پس بر آن بر آمد که با خالق تبارک
 سموات مبارک نماید بعد پسر و ستاره را با تیب زمین و در ده مناره یک مقدار یافت پس خجلت زده و نرسا تبارک
 بریز آمد و روز دیگر آن بنای عظیم در افاقه و اواری چنان بابل بکوست ابل بابل رسید که از هوس پکانه کشند
 و چون بخود باز آمدند لغات حویستن را فراموش کردند و از آن بابل که در آنست ایشان پدید آمد آن بلده را بابل
 نامیدند و از آن کشت و تفرق لغات نوزده زبان در میان اولاد سام بدیدند و در میان اولاد حام همد
 زبان را پنج و متداول کشت و اولاد یافت بسی و شش زبان تکلم کردند

بنیایس بر سر سلطنت نشست و وی پادشاهی با سطوت و خردی بلندت بود و بفرمود تا در کنایس شهر منف را که
 قطعی ماند گویند بنیایس نهادند با غرقات ریش و شرفات نیند و بیوت ممتده و برج متیده و کلار با سنگ خام
 انجام رسانیدند و چهار شهر عظیم در میان شهر جاری ساختند که هر چهار در زیر سر برنجاریس با هر پسته شدی و در هر
 آمدی و با اینکه دوره باره شهر و فرسنگ مساحت داشت در مساحت آن بنا جداران صور و در متصل بودی و بی
 اناران با که در هر فرسخی فسطاط چنان داشته تا کنون منظور نظر نظاره کنندگان است و تا غلبه کند آن شهر بایست
 سلاطین مصر بود و با الجبله چون این بنایان آمدی بنیایس بفرمود تا در دو طرف آن شهر دو صخره عظیم حفر کردند
 که هر یک طینان آب نیل آن بنام نیل باشد و مورد فصول میاه آن دو صخره باشد یعنی از انجام کار شهر و تمام خنجر
 بنیایس نیز بخاری بر برد و ملک بفرزندش بنیزد پس پسر و میر لیچن بعد از پدر پادشاه و صاحب تاج و کلاه کشت

وقایع بعد از سقوط آدم نامه

میان کرد و در پیر جاج زحمت کرده بدو انقضای شصت و نوبت و سی و هفت طریق بریت سیرده
 حضرت سلطنت آمد و صورت قصه را با مقربان درگاه بیان گذاشت یا شاه چون تیر کرد یا نه
 برآفت و از نی چاره کس بطلب آنچه بسیار فرستاده و می راند و گاه آورد و تقدیم این حدت را
 با وی مفوض کرد و گریه دکان سپاه را بجهرا برده بسته ظاهر دکن را مضرب خیام طفر احتیاط صاحب
 دروزی چند بازینداران دکن مصاف داده و خالین پادشاه را با تیغ خارا شکافت کبر در بود و دیگر
 باره تحت و تاج مستخر مهاراج کشت و تا غایت هفصد سال بدولت و اقبال رین از وی چاره میر
 بوجود آمد و بهتر و بهتر آنجکه کثیر راج بود و در ایامی خود و بعد ساخته های خرد

۳۱۱۲

وفات بود علیه السلام سه هزار و صد و دوازده سال بعد از سقوط آدم بود

چون قوم عاد بفغان یزدان پاک بهره دار و هلاک گشتند و منزل و مقام ایشان عرصه انجا دانند آمد شد
 حضرت بود علیه السلام با چهار هزار دین از نمین از جیان همگه سلامت پروت شده در حاضرموت آنجا
 جستند و در آنجا چنان ساکن و اماکن نموده بقیه العمر بعبادت یزدان یحیی موافقت فرمودند و حضرت
 علیه السلام پس از چهار صد و شصت و چهار سال زنده گانی در جهان فانی بخان حاد وانی خرامید که بنده بشار
 از اجل حرموت کند ی عالی بر آورده و تحتی از سنک رخام میراسته و جد مبارکش بر آن نهاده اند و گو
 از بر آن تخت منصوب فرموده و بر لوح کتب نموده اند که بسم الله الرحمن الرحیم العلی الاعلی اما بود انشی
 وَ سَوَّلَ رَتِ الْاَرْضِ وَالسَّمَاءِ اِلَى الْمَلَائِکِیْنَ عَادَ قَدْ غَوَّخْتُمْ اِلَى الْاِلَیَّانِ وَ خَلَعَ الْاَضْیَاءُ وَاَلَا ذُنَّانِ عَصَوْنِیْ
 فَالْکَلْبُ اِلَیَّ رِیْجِ الْعِیْمِ فَاصْبَحْ اَکَا لَیْمِیْ مَرْدِیْ تَامَ قَدْ دِیَارِ مَوِیْ بُوْدُورِ شَائِلِ شَابِیْ بُوْدُورِ اَدَمِ وَ شَرِیْثِ چُون
 شریث نوح داشت و بر دایمی مدفن آنجانب در ارض که در میان اراکند و داب بنی هم

۳۱۱۹

ظهور تنگوش حکیم سه هزار و صد و نوزده سال بعد از سقوط آدم علیه اسلام بود

تنگوش از اکا رحکاست و کتاب و جوه و حدود که کتابی است مشهور اکنون در دست مردم موجود است
 می است علی الحکمه تنگوش از امالی باطل است در عهدی نبایس که عبارت از نرد و ثانی است تنگوش حکیم
 قبل از واقعه خلیل الرحمن از ارض باطل کوچ داده روانه ایران زمین شد و بدرگاه ضحاک تازی آمد و ضحاک
 مقدم و بر مبارک ترمود و در اکرامی داشت و چون ضحاک و امالی ایران از ابن صابین بود و حکم پادشاه
 هست ایکی بر آورده بود و در هر یک شکل صورتی منصوب دانسته و آنرا یکی از کواکب سیاره بسبب مبداء و نیز
 مسکود و نیز هر یک را موی جدا گانه بود ضحاک و آنرا تنگوش میزد و یکی از میان کل شکسته متولی شد
 و خاشکی ارمای سبب محو کشت اگر چه غرض از نگارش این کتاب مبارک پان آمر است نه بعین است
 تفصیل آن بیجا کل و صورت رسم پرستش آن در قصه بوز سف حکم اتاری رفت و تنگوش از پیر و آن او
 هلاک دوم نموده هزار و دویست و پست و بحال بعد از سقوط آدم بود

۳۲۲۱

مصر است که ناه صال در هر مرتع و مربع در آمدی چهار پیا را از دیدارش بولی عظیم و پستی جیم در دل اعدا و
 جدا که از خوردن حید و گیاه و قران مرغ استان و میاه باز نماده صیغش و لاعر بکشد مد

جلد اول کتاب اول ساح الموائج

و این معنی دوت صحیحست قوت و که دوت ساطراتن و مود و کشت آشی عجز عسیر نام از آل نمود که در حال
 ۱۰ سال دوست قدری سالف رایطین وصال انسان موالف ساحت که پس از ازاب دم یکم نفس
 حریصی نفس بریار و چوید که تواند کام برادوری صدوف نام که خود بصاحت مظراتناف دوس
 مصدع سافرج را که گئی اسراء بود و دوت وصال شمال ساخته قتل باه سال و او پس آن دو منجه لغای اهلان
 کرده در ساحت کس کسین شده و او این اندیشه بر همت تن دیگر از ساحتین را با خود نگه کرد و در کسین که در خوش
 حامی داد و داد مصالح چون رحمت عادت آنگاه و آید و در میان آن بایستاد مصدع سرفیس
 عذر و در ساف کدود رحمتی مسکر را قدر و دوت از تنی آخته از کسین کاسیر دل ماتحت سخت رحمتی بر پاس
 نام و در آید از پای در آور و پس آن همت تن اتهمای کشیده و در رسید و ما مصدع و قدر
 حدت شد و مادر اما و پاره ساحتی چون این حاده عظم لغت آن و در این بکاره غیرت هم و صدوف
 مت الهام و قوع موت و قوم نمود و این واقعه آگاهی یافتند یکی اموره شده و سر ساقه شتاب
 می چید از این کرده ماند که اگر کوشش چهره مرد و دوجره کرد چه مادر دوس کرده و دشت اموره محاس
 کوه که رحمت چون کرد و از قوم طالع معروف صحت مصالح انا و از برای اصلاح این سادات نامان قوم در آید
 و مردم بحد مش سادات نموده آغاز بصرت و سار منک به اود و گفتند این حادثی مشورت از یک
 قدر و مصدع طوطی آفته اکون تمس آنکه حاس بر موت و همت قوت فرو گذاری و مادر طای حرات
 عقوب حرات فرانی صحت مصالح فرو مود که اکون چید کند و بچه مادر ایمان قوم آید باشد که اگر
 حرکت آن اول ملک امین کرده پس آن کرده و اتفاق مصالح محاس کوه و او این شده و آنچه مادر را
 که آید و او این دل را واقعه محمد چون بچه مادر چشم مصالح انا و سه کرب فریاد کرد که مصالح و انا و انا و
 که آنکه حضرت مصالح روی نمود و آورده حال تنخواهی دارم که شتابم دو دفعه غیر مکتوب و قوم خود
 اطلاع کرد که هر ملک بچه مادر علامت حلت کرد و اس مشا را با در چهارم سخط فادر قبا اسکات و
 و شما بکاف غل گرفتار شوید و علامت آن شد که در و رحمت روی سار در که در و در دوم سرج شود
 و در رسم ساد اند چون مصالح این سخن بخت آن پس که کشیدگان ماقه بود و در قتل آنحضرت سر کر کشید
 و در صبر مل مصالح و آن کس نشسته و هان بحد روحی از یکایک که خود در و در کا و دود در سراسیمه
 آن اشبار خود را السک برم کرده و مادران را آورد و در حین حزن این کنار صان قوم اشتها را
 حان دالسد که فاق حوقان انسان حضرت مصالح علیه السلام است پس یکی همت سه قصد شهادت
 آنحضرت کرد و مصالح ساحتی از سادات نمود که متنی به لعل کشی بود و در آید و فیصل اما یک گئی از روستا
 آن صعه مصالح و در اجراست مصالح مصافقه لغز و علی آنکه در و رحمت روی انسان نامد و در و در
 و در رسته لول نم که کرب و چون در و در و یکا که کشت و شتاب شد و فرار رسید حضرت مصالح علیه
 السلام آن ساداتان قوم در آید و نموسین و موحسین را با خود داشت و هان شایعیه نام
 مدینه از روستا درین طلس آمد پس و در کشته که چهره قوم نمود که کوه نفس را نمود و در و در

1/24

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

بیکر کردند با این دین خویشتن را از زمین گنبدند و در آن فسرع و سکواری بر ارض و سما نگاه
می گنبدند تا چاشنگاه روز دوشنبه آگاه از عالم بالا نرسد و سهند که گوشزد آن قوم پس بکشد
که دلهای ایشان پاره پاره و جگرها چاک چاک گشته عرضند و مار و هلاک آمدن حکما قال الله تعالی فَاَنذَرْتُمْ الرِّجْزَ
فَاَنْجُوْا اِنَّیْ ذَا اِیْسَمٍ خَافِیْسٌ اِذَا لَمْ یَاْخُذْ بِیْهِ غَالِیْلَهٗ یَاْخُذْ بِرِیْضِیْهِ نَامُ کَمَنْ سَلَّجَ بِیْهِ بِلَاسَتٍ یَّمْنُ وَاِذَا صَعَاۤیِ اِلَیَّ سَجَدَ
وَعَصَاۤیِیْنَ یَبْحَثُ مَقْرُوْنٌ کَتَّ ودر حال ازان دیار بود ای الهی آمده آن قصه با مردم بگذاشت و مقدمه
آب طلبیده بودند و پی در یک رخت بپوشید و مردمی ابرو غالی نام میسر ازان و در طه خلاص یافت
و از غیر کم که خاص جنت و دادام که در آن شب شریفه اقامت می نمود بسلامت بود و چون ازان روضه
مشیت کران گرفت بقب یاران روان تداور با شاخی درین که با خود داشت احاک سپردند و بگفتند
خاتم الانبیا محمد مصطفی صلی الله علیه و آله که بردش او میگذشت آن قصه ما اصحاب خویش بیان فرمودند
و این آنمو مع را خضر کرد همان شاخ درین را بر آورد و مگویند فی سبیله ثقیف از اولاد ابرو خالد

انقرض دولت ملوک عا دهم در ملک قوم نمودند

ازین پیش بدان اشارت رفت که بعد از عسر بن دمی سلم که آخسر میں ملوک عادیان است مسموم عادیان
از میان خود برگزیده امر و نهی اور اگر دن نہا فند و اوبال صالح پسر مرصہ ایمان آورده بعد از ہلاک آل مؤدبۃ ملوک
العلم در خدمت او بود و بصلاح و صوابید صالح هر روز در حضرتک تعالیٰ بحسب غنات بہادت مقتدا رخت
از مشورہ نایب سر دن برده و در حوضہ بہائت دیگر اربعیلہ عادیہمیتی بنود کہ قائل ملک و در حوضہ سلطنت

انقرضت دولت جنید ملک نمود ہم دست صالح بود

هنگام هلاکت آل تمود قابع قسله و ساین سلسله جند بن عسیر بود و او چنانکه مرقوم افتاد آخیرین کاتب
نمود است گویند در اسسکام بخت و دعوت صالح جنیع زیور زهد و حلیه و رع تعلی شده و اطاعت و متابعت
دی کرد و سایر مردم را صمعه کا بن دو اب بن عمر و انخ شدند و کذا استبداد دلت ایام فایز شوند . لکن کتب
و حضرت صالح را با حنفت داده مردم راه و سر در که دنیا جندع که مؤمن و موجود بود در اسسکام
بلا و هلاک اقوام دعا در خدمت صالح بارض فلسطین رفت در مدینه الرطبه با وی کین آمد و بقیعت عمر در خدمت
بنی نمبر کا حکار بجای دین پروردگار سو اظمت داشت و چهل سال بعد از هلاک قوم شود از جهان فاسی
بعالم افی رحلت فرمود پس از وی دولت و سلطنت آل تمود مقرر شد

جلوسن نان بن علوان سه هزار و دويست پست و چهار سال بعد از سقوط آدم بود

مسلمان بن طوان بن عاص بن عوص بن ارم بن سام بن نوح علیه السلام برادر خجاک و برادر زاده شد ادب
ازین پیش گفته شد که ستاد مملکت مصر را نزد وی فرمود و در آن هنگام اولاد مصر ائمه غلبه تمام بر ملک مصر
داشتند لاجرم مسلمان قدم طلب بجایش گذاشت بعد از آنکه اقبال نیزیش با بار دل ستاد و کار مصر مختل
اند مسلمان با گردی اندازاد و علی که ذکر هر یک در جای خود خواهد شد بعد است شده بمملکت مصر و
در شهر منف دست یافته بجای نیزیش بر سر سیلطف نشست پادشاهی با عصانت خرم و دلگرمی صاحب

حلد اول کتاب اول اسج الموارخ

احلاق و مواضع پر دو دمه آفاق بخت استیاد داشت و رمان او چهار تن اعدا را مردم آردار آشکار
دو بخت و تاراج فلک اثر ارجد اخو دیا کرده هر یک صاحب اغواں و انصار آه بدساکه دفع هر
ارین را لشکری عظیم ایستی دی دوشش بود و بوشی همت ملوکا به بر قلع و قمع ایشان گماشته در ابدک رمان جو
مملکت را از لوث و جوشان پاک داشت و چهار اسلام کرد و چون فرود داشت شیبا لودن را قاع مقام حیات
حای هر دو بخت مدد کشن چاه سال بود

۳۳۶۸

د آتش امداتن مردود جلیل را سه هزار و سیصد و شصت و شصت سال بعد از موطا آدم بود
چون حاضر مردودانی را حلی جلیل و دوشش مردم را در جلیل رنج شد همت بر حرقش گماشت پس در طلب بود
در آن شب و جایی را بکلیت سیاحت که لیل شمس در غ و لغرض جلیل در غ و آنگاه دو و چهار شصت مردود
صل آتش در آن حالت و طلب در دو لغایت شعل ماحصد و حصر جلیل از حصر را به ستاری بجمع و رمان
آتش امداتن مردودا در مریس فلک و سح از ایک برخواست و حریل مردیک جلیل آق و مریس
داشت که اگر حاجتی داری طلب فرمای ارا بهم گفت مرا نوحاحت باشد عرض کرد که ناگه حاجت دارد
ملت های مردود و صبی اند من شوالی علیه بخالی پس حکم با را کرد که بی ردا و سلا اعلی امر ایسم آن
حجم بود عظیم کتب و موانست جلیل از حصر را لکی صورت انسان دوی حاضر شد بعد از مردود آن ظالم
صقل حص حال جلیل را در محال مرقع شست و نظر کرد و ارا بی آرد و کما رکزار و آسمای حوشکوار باب
مردود ارجحال سخت شکست امداد گشت حرت مدد ان کریدن گرفت و فریاد و مراد و کرای ارا ایسم حکم
ایس آتش مردودان ریای مدیدی آنحضرت فرمود مرا پروردگار بخت که در آب و آتش نگه بمان است پس
مردود و دوی شکستی ویرا طلب فرمود آنحضرت بی کلف مردود و شتابه محمد ااوراد دولت مردی دلا
مود و بعد از آن ای تنید فرمود مردود در احاط ایان از جلیل از حصر جهلت طلبید و اما ناگهان خود که کز
جلیل بود و مردود را در مرش و شورت مردودان کتب بعد از چهار صد سال جدا و دی قول مسدک موش
هرا شرمسک است لا حرم اعصام اشراک شرک را حلی نیست و عا داشه آناشاک ما اسر و صبر من اسر
هجرت امر ایسم را مای سه هزار و سیصد و دوشش سال بعد از موطا آدم بود

۳۳۹۶

چون مردود و خود حضرت جلیل را در کار مملکت حلی برکن اف و داشت که اجراست یردالی سیامت
سلطانی رکب مد و لغرض و ادا و ایرد دولت و خود و ملک پروش بود لا حرم اصحاب ما ساره مت و بر
ماجو که در عیش بود و مردودا و دوشش لوطس با ران علیه اسلام و پدرش تارج من اجورار شه مال
اجرب کرب در نواحی حارای مرل ماحت و در حارای حصر ما ده را العتدار و دواج امدراج داده
ماوی هم مانس گشت و در آنوقت ما ده سی و هفت سال داشت و ارس مارک امر ایسم معاد و چنان
که شمه بود و بعد از جدی تارج در حارای در گشت و ارا ایسم حکم لکسان امور مریکسان گشت پس
مالوط و ساره و آنگسان که در حارای مد و پوسه بود و برین گسان مردود و آن اضرار مردود
گسان گفتند که گسان من خام من لوح موب بود و او لا و گسان در آن مردود و موقت داشت پس آن

حاجت حاجت
سکرت و دینالی
یکه بکری ای
مدد بکری
سکرت و دینالی
صلان صان و دینالی
مدد بکری

حاجت حاجت
سکرت و دینالی
یکه بکری
مدد بکری
سکرت و دینالی
صلان صان و دینالی
مدد بکری

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

و باب خطاب رسید که ای ابراهیم نسل ترا چون ستار آسمان فرو خواهم که در و این زمین را در شای غایت
خواهم فرمود و شکر از این موهبت را حضرت ابراهیم مذبحی برای خداوند بنا نهاده و چندی در آنجا مقیم بود
حق تعالی در کنعان دید شد که احتمال قامت برای سکه آن ساحت نماند ناچار آنحضرت عزیمت مصر فرمود و با
ساره و هصب نمود که مصاحت در آن است که مصریان ترا با من خواهد دانست تا اگر طمع در تو نبندد دفع این را
جان من نمایند علی بحکم چون برین مصر درآمد حاکمی از اشرافان بعرض سناس بن علوان که شرح حالت
مرقوم رسانیدند که انبک جمید که آفتاب از جرت جالس معج زوال سپرد و با مردی غریب بدین عرصه
در آمد که در خر خدمت فرعون و شایسته حضرت پادشاه است پس آن ملک جابر حضرت خلیل را
با ساره بدرگاه حاضر ساخت چون رخساره ساره که آزر م ستاره بود و نظاره کرد و عنان تا ملک
از دست داده دست بطرف محذره عصمت و تبر بوقت فرا برد و لاجرم آن جبارت موجب خسارت شد فرعون
دش از کار شد و بر جای حنک با نذ پس هولی عظیم دل فرعون در رفت و نسیاد ضراحت و انا
نهاد و از ساره استد عانو که سلامت مرا از خداوند منکلت فرمای تا بحال خویش باز نمود و از لی کار خویش
روم چون ساره باز گشت سناس بن علوان را بدانت بروی دعا کرده تا بحال خود باز گشت اینک
کینک را طلب داشته مباره بتجید گفت اما آن حرکت علی و فاکت بی و آن کینک بها جرمایده شد اینک
کو سفدان و کادان و شران و غلامان و کینرگان بسیار بخدمت ابراهیم هدیه کرد و کمال محذرت
بجای آورد و دو خدم خود را بکاشت تا ابراهیم را با احترام تمام بهر اهی اتباع و احشام از مصر کیل دستند
پس حضرت خلیل با مالیک خویش با اتفاق لوط و ساره و ماجرا مصر هجرت کرده برین طبعین نزول نمود
و بعد از چند می و مرز مصر چون که اکنون بقدر س خلیل مشهور است توطن فرمود و بخت عمر در آنجا بود
جلوس اغوز خان سه هزار و چهارصد سال بعد از نبوت آدم بود

جلد اول کتاب آداب التوابع

ایشان را غور جان قائل و لوق نام نهاد یعنی حدود و مرز و قوم دیگر به قلع و مایه شده مدان سب که در سبک
 رن چه آورده و او را اگر کسی شیر سوخته و طفل خود را بر کبک و شوهرش مادی بخای مالد و آن حال وید شغل
 تدوی میسید کرده و خود پسر و چلی مد و بر ماسک کرد و آن تدو را از شال کرفت و رن را مدان تدو و مد
 داده و سیر کرده و شیر آورده و هر مرد را اگر مد و جوع آرد و راحت آنکه رن را شوهر مساعت حتمه شکرگاه
 پیوسته چون ماساق اخو حال بود که در صبح حال کس را روی مارا مدان مرد و رنجیده گشت قال ایچ کی
 مان کرسه امر روی او و رع رافع خواهد و دوم و ذکر که آما سپیدی لب دارد مدان را توام اغور مد که بخت
 در حد و پشهاد داشته اند پس ایشان را علاج ایری گشت و بعد بی مرد و پشه و اخور خار را شش فرود و خود آمد
 که اسامی ایشان چنین است اول کون حال دوم آی حال سوم نوکده و در حال چهارم کوک حال پنجم خانق
 ششم و سکر حال و انتان هر یک چهار پسر داشته پس کون خانق پسر و وادل قایی یعنی پنجم دوم و یازدهم
 یعنی نهم اسم اول یعنی موق باشد چهارم و اول یعنی حرکا و سپاه اما پسران چهار کاردی حال یازدهم
 اول مار یعنی ولایب اما و مسد دوم و ذکر یعنی بخت کرده اند اسم دوم و در حال نامی و شامی کرد و حسام
 او را پاری و چهار پسر نوکده و در حال اسامی اول و شش یعنی حالاک دوم قریق یعنی دی حال سوم پیکل یعنی چرخ
 در کون غیر چهارم قاریق یعنی سر کسده و اسامی چهار فرزند کوک حال پنجم است اول نام یعنی آرمین بخت
 باشد و در چیمه یعنی یکو کسی که اسم چاول و یعنی اما موسس چنا هم چینی اسمی اما سی بی توق حکم که فرزند
 طاق خان چنین نام داشته اما اول سالو یعنی هر چار و شیر و چاق و اوران باشد دوم ایو یعنی نو انکو باشد
 اسم اول یعنی چار پاریا او یکو باشد چهارم او یکس یعنی چمنه کای یکو یک و چها فرزند دیگر خال را
 نام چس بوده اول یکو یعنی ررکی و همدی دوم نوکده و یعنی مواصیع سیم سیمو یعنی در حد و اولای همسا
 چهارم متقی یعنی در حد و عا غیر باشد پس بیست و چهار پسر و اولاد او غور جان وید آمد و آنچرا رسل این توام مد
 او را اله و دایران دین رفه متوطن شده و چون یکد و پشت مکدشت و بیات ایشان اقتصاد می جو و آنک
 و ذکر کون شد و رگان مایه شده یعنی سده و یک علی اسحق غور جان بخت لوکا به رها گیزی مقصود بود و اولاد
 و توام را هر یک نامی امور در مورد آنکس نالک است اما و چنا که عقیر حاجی و در توام شود

۳۴۲

مختون شدن اما ابراهیم سه هزار و چهار صد و سه سال بعد از بسوط آدم بود
 حل ارفقان حضرت ابراهیم ارام نام داشت و حضرت ساره سارای مایه و میش پس از کات غلام حکایت
 حتمه که ای ارام تو پدر چخور قایل خواهی بود اما تو ابراهیم باشد و سارای را بعد از یوم ساره و سحان او را بر
 ابراهیم دهم و در مدی کرامت فرایم او را بر سام استی سحان و بیت ترا و یک ریخ و او کم پادشاهان اریل تو پدر ابراهیم
 در بین کمارا تو و بعد از تو و سل تو تکلیف است مدی و ابراهیم و او پس بعد از آنکه و او و بعد از تو و بیت تو بعد پس نگاه دارد
 پس در میان شما این است که هر مدی ارشما خوں تو و بعد از تو هم هر مدی که شش روزه باشد لازم است که مختون شود
 پس در جسم انسان باید پس ابراهیم علیه السلام نام و در مختون گشت و هر مدی که در حال اواده آنحضرت بود و شرف جهان باشد
 بلکه بی یاس و خلوس اولس سه هزار و چهار صد و شش سال بعد از بسوط آدم بود

۳۴۸

حاج میرزا حسن

کتابخانه

وقایع بعد از نبوط آدم تا هجر

سبب زوال زندگی آن مرد و چنان بود که پس از یاس از احراق جلیل و حراست خلق جلیل مراراً بهر امر میبرد
 با خداوند فروداده بفرمود تا ابراهیم را حاضر ساختند پس وی بدو کرده گفت ای ابراهیم خدای خویش را که
 باشکر خود ظاهر شد. با من از در مقابل و مقابل بایستد تا فتح هر که را باشد غایب از میان برود و فرود که چهار
 شنبه است در ظاهر این بلد میضار بنبرد و طراکینم و مرد از درگاه سازیم آنگاه عرض سپاه داد و با ادا ان
 لشکری نامعد و از شهر میسر و نود در مصاف کاهی صف بر زد و حضرت ابراهیم در برابران چند نفر
 و چند پاسبان و بایستاد ناگاه بفرمان پادشاه قاورتا اسیران جویم نشسته که ضعیف ترین مخلوقات روی ملک
 شد و در حال سپاه فرود آمدن گرفتند تا نهایت کردند و بیشتر از آن اسیران عرضه دار گشتند و چون این طوکلک
 حال مشاهده نمود ترسیده و شرمناک پشت بپوشید و طراک کرده که گریزنده بجهنم خویش در آمد ناگاه پشه ضعیف
 از دبالش در شده لبش بگرید و بدماغش جای کرد بدجل سال فرشتش بخورد تا بجاری بر مدت ملک فرود
 چهار صد سال بود بعد از طراک فرودانی که نیاس نام داشت چنانکه مذکور شد ابوئس صاحب
 و تاج و آذین و خراج گشت سلطان فتنه دوست و جابری جنگ جوی بود مدت هفتاد سال با استقلال اولش
 فرماندار بابل و بنوا و سایر طراک فرود بود پس بدرو عالم کرده رخت بزادیه عدم کشید

۳۴۹

جلوس شیا بودن سه هزار و چهار صد و نه سال بعد از نبوط آدم بود

شیا بودن بعد از انتقالی نوس نو دوشی بر سر رخا فانی اورنگ جهانانی بکن گت پادشاهی عادل و خرد
 باذل بود در زمان او دوازده سال در ملک چندیان حجاب و سلاسل امطار متواتر بود و چنانکه طوکلک
 آب تمام روی زمین را فرود گرفت و بیشتر بلاد و امصار را عرضه مردم و حوض ساخت و مردم از آن غایب علمی
 غرق طراک و دمار گشته که بعضی از خلق که گشتیها مرتب فرموده در سفین سپو و دپاره در قتل چال شایخ
 میسر گشتند از آن پس که بارندگی اندک شد و زمینها بادی کشیا بودن گفت که نزول این بلاها را از اثر افعالی است
 من خواهد بود و در بنایش که از شومی وجود من مردم این مرز و بوم نیست و نابود گشتند آنگاه نقایا میبرد
 جمع کرده بفرمود تا رودخانه از میان بومی دریا فرو کند آشتند تا آنها از پست و بلند زمین بطرف دریا
 راه کرد و روی زمین یکباره خشک شد و خلق دیگر باره فراهم شده تارک فلاح و زراعت کردند و آب
 از سر گرفتند که بیدر زمان او مردی پدید شد که چل فرع طول قامت داشت مدت سلطنت شیا بودن شش سال بود

۳۴۱۸

ولادت اسمعیل سه هزار و چهار صد و هجده سال بعد از نبوط آدم بود

ولادت اسمعیل علیه السلام در نواحی موهلکات بود و از نیروی که در میان بنی جرهم بریت و بعز
 حکم فرموده باو العرب لقب گت چنانکه در قصه یرب بدان آت رفت علی الحجه مقرر است که چون خلیل اخلفی
 و خلیفه بنو حضرت ساره دست گیر که خود را جبراً گرفته بخدیمن برد و به فرمود پس از نماز و جت و مضاجعت باجر
 اما رحل در خود مشاهده کرد و بدان سبب که از ابراهیم عالم بود و مکنی دیگر یافت چنانکه گویا ساره بختارت نظر میکرد
 سرچرخه عیرت پرده مصابت بر ساره متع کرده ایمان شیده منقلب ساخت که سه عضو از اعضا باجر انقطع
 باجر از نجال مطلع شده از خدمت خاتون خود بگریخت فرشته خداوند در پاهان باجر ظاهر شد و گفت ای باجر کی میگریزی

ابراهم را که
 ستم و ظلمت
 با بنو حشر
 ستم و ظلمت
 ستم و ظلمت

ابراهم را که
 ستم و ظلمت
 با بنو حشر
 ستم و ظلمت

ابراهم را که
 ستم و ظلمت
 با بنو حشر
 ستم و ظلمت

ابراهم را که
 ستم و ظلمت
 با بنو حشر
 ستم و ظلمت

حلد اول اکیس اول ماسج تواج

الحمد لله

تا به خوشتر از این و اما چون خود تو اوج فرمای پس ابروهای خویش مراحت نمود و سار و شتاب میل آورد و در
 آنگاه رخ ابرو را بر دو گوشش ایستاد و او را خنده کرد و آنگون اینست در میان رمان غامد اما ای همه حاضر ساز
 مگرد و دوا غیرت با هر کی بخت آمد اسکا کشید که ابراهیم کب یک کبرک من احر که ابراهیم را تو بخندم مار که شد
 و دردی چون آید آورده با ما ریس روی نامن تجارت انجوان شد حضرت حلیل کب احر که کبرک است
 هر چه ما دی را دوا داری پسیدیده بود پس مار را حلیل از حق در خواست کرد که با خود اسمعیل را به پناه
 که در ارم و عمارت دور سازد رده بی را دوا را حله کند و مراحت فرماید با حرم حضرت حلیل در عمارت
 سار و را که موافق در آن بطل بود در رفته احسد و اسمعیل را بر داشته بود که معطله پس از قلی مار را
 موصی که اکنون حرم و مرم و اوج است رسیده با شارت حرم من احر و اسمعیل را فرود آورده و در شمار در درگاه
 توق که پس حرم جواهرت فرمود احر روی فرج لستی نمود که ای ابراهیم صیغه یکس و طلی بی را را درین
 پناه که پناهان آب و آنگاه که می ساری و من یکمی مسیح کو بی مار که آب و مال دهد و در ترو دود و دخی ملک که
 ابراهیم علیه السلام رقت کرده کبرک است و کب شمار با خدا و در میان مسکند ارم که نگاه دارند صغار و کبرک است
 و در روی رسامه مورد و مار احر که کبرک است و بیته را حسی الله علیه تو کنت پس ابراهیم از پیشان روان
 و چون تختی راه بود روی و پس کرده نظر روی احر و اسمعیل انکند و ایشا را در آن میان بی در آن و سها
 چاره و پسو بی مال و آب دید پس چشم پر آب کرده کنت زبانی انکنت من دردی بود و غیر روی درین
 عبد پیکت انخرم و ناصر و اوده تمام روی شام بهاد و در آن مسکام اسمعیل دو ساله بود و علی انکند چون حضرت
 حلیل را و شام کرب و آن لیل آب و طعام که با احسد بود در احسد شمشان و حواله ماد و دوا سب شرا
 پشاش الطاع نامه که در کسکی و شکمی و در دیش اسمعیل بر سرایت کرده و اما بر سطاقی بهاد و احر چون چشم روی
 پس در آن حالت مکرافه و یا مروی تنک کنت بی در کب و نخل ابر و اسمعیل رجاسته و دوا و دوا که دوا
 و محله و در آن که بهاده و روی نظاره کرده که اما شد که آب و اما دانی شانی کبر و هیچ علامت
 پس از آنجا حله خود را و کشیده شافت و اسمعیل او را دوی القضا که شد کوه مرده و صود نمود و بر محله
 آنجا اقامت فرمود و در حلاله انکند حریاس مسیح آیتی شاهت کرده و رعایت بهشت ویرانی است موت
 آب و حرم می نمود چاک که یک در دیش جان است و در موت احوال فرزد محس مکر و اما و اورد که مرده در ک
 احر چون رو کنت فرزد آیم خند آلی خوشگوار روی جاری آب که کاهی ابر و موت مسکی عفت قدم حویس پس کبر
 آن چشم که انکنت مرم اما مد ظله هر کنت پس اسمعیل را را آن آب نوشاید و در ویر پاشا مده و در و ازان حله و دوا

یا قس می حرم اسمعیل و احر را سه هزار و چهار صد و چست سال بعد از طو آوم بود
 و کرب حرم در دلی قضا که کنت اما دوا و احوادی تحت در و احوالی من موط داشتند و هر سالی را که خور کرد
 شام دیدند و در قانول تجارت حلت مایع نمود و صرف معشت مد داشتند و در کت چون بخالی که تفرحتند
 حوی را مرفان دیدند که در آن دای در طیر اند که مثل آن مسیح کا و یا و به بود و از منی نفس بود و در آن
 آلی خوشگوار استکار شده که ابر مرفان ادر اند پس و تن را کار و ایا را را اری محس این محس معین کرده

جلد اول کتاب اول تاج التوابع

و این است که
در این کتاب
مجموعه است

و این است که
در این کتاب
مجموعه است

و این است که
در این کتاب
مجموعه است

و این است که
در این کتاب
مجموعه است

کرد و ما س که این اسما و اموالی که در پیش سندی چنانکه حضرت باشد او را هم درود کس این موالی که شسته
و یک دال العین بر یکرم که هر مردی است که در کرده ام پس لوط را امرای خود که داشت و با او شده
و داغ کرد از این مرد و هم بخردن آمد و حضرت لوط را خبر داده او را هم در آن ملک مقیم بود تا مات صالحه آورد
و خود آمد و کمال سید و تفره است که آنحضرت را دارد و در حضرت و که العین را در کاین تو بر آن آید و با او
دست سی سال آن شکرین را در حضرت را هم دعوت کرد و در چهارده تن که آن مات کرامت و که در تن او را و او را
کسی سالت نبود و همچنان آن قوم در حرام علاقه در طریق و دعا و تا و این و اسما هم در سبوی
و سبوی میطای مرد و وطنی را بر اینها و حاضر ساخته بود و در فعل لوط تمام میسر و در د و هر چند لوط را اینها
و قوم و بعد و عیدیم و امید میداد و در دل عدالت بهید میسر و در جواب آن شکرین حرام را بعد از آن که در این کتاب
مرد چون جانش را دلالت آن قوم خود و دولت تو خدا یونیس گشت دست مد کاه و تا و چون آن گشت دست
تخی و آیهایی مایلمون پس برای تقدیر افراد و تحریک ملا ایشان در شکیان تقدیمی که بر صورت سران بری یک
او مصف لوط و رسید در حضرت لوط ایثار را و بهیست دید و گفت ایچو انکان چه باشد که امرای سده و خوش
و شود و با مای خویش نشوید و در صلح کرده با و ان جانب مقصود پیش گیر در این سال که از این
و در آن فرشتگان را نگاه و آورد و در لی جماعتی که در دل لوط حول در باطن با قوم مر لوط بود ایثار را و در
و با سطر حار و بهر سیه و درود و حتی غلبه مر و در که است و در سبوی لوط آمده و اما را و در طلب داشتند لوط
علیه السلام سر ایشان پر و آمد و گفت علیه السلام ای شکرین که در تقدیریم این امری حق و یکایک من و دو خردام
کای این امر هم سست بود و اما ما شما سکه دارم که شرط مرا و در مساحت مرغی و اما در معرض جهان را
ایشان گشتند و گفت انانی مانگست من حق و انک تعلم ما یزید ما در آن تو مل صحت ما شد و در شوی و
مرد و در سال آنه و اقامت کردی انک غوی حکوم داری چند که لوط را با و در است در این کشور و معینه و در
نکستند و در دل آمده و دست لشکرشان را بد ملک تقدیمی استی بران اثر را ای شکرین که چشم رطابه به پوشید اما
گشتند چاکم راه در و در می یافتند چون صساید اشرا را در این جبار احبار و او که گشتند کار لوط ایک ساهرن و حاد و
موقوف و مر لوط است حاکم حاد و ان نگاه دارد و نام مردم با که اگر گشتند و قوم را و لیل و در و در این سار و
پس شکی با معین کرد و حضرت لوط را ساد که در جبر و سر و دیگر در این و در میان و در یک گری که اگر صیحا کان را با راک
ایم با یال کیم لوط این سحران و سکر و ان آمد و ما شکران گفت ای که قوم میگردن و شکیان پل خوف و در
لوط مشا به سکر و در گشتند اما در سیکه ان فصلوا الیک پس لوط را و در است و یک متوج و ستر و در شکران
حزین گفت ای لوط ای و اهل و در و در و در این شکرین که ایک نامی شکر را و در این سار و لوط و خزان و در
خود را در دست و در دم پر و ان حزین گفت بحاکم که فرید و در دی انس گسید که سب سید لوط گفت
مرا ان توانی است که گوهر کیرم چه باشد که در شکر چاک دشوم و ان شکر طایفه را و این شهر در یک است و در
از عیسی و در و در ساعت لوط در است صحر و در ان و از سب و ان شکر صحر و عیسی و شد که عیسی که کاس
علی محمد حزین لوط گفت شکر صحر و در شود که از ملا صحر و ساد و لوط اهل و صحر و در می بود و در لوط که گشتند

بجمله بندگان نقل مائیک است یعنی اعلیٰ مقام نمود و در این منزل تزلزل مناسک و آداب حرمین آنجا
جایایست و بنویزدان و شمع تیز است مناسک که چون ابراهیم مقام حجاب را نمود و در بدو سر فرمود که کسی در خرابی
ما سرک آید پس در نهنگی آورد و دست خیل فرمود و کسی این یک پیمانید وین کت چون همیست طلب است و اینک نزد
صدای را که الو قفس را که ای ابراهیم برادر من و یقینی است و حجاب را نمود و اگر حجاب بجام طوعان در آن جیل بسیار
کرده بود پس ابراهیم نمود و آن حسرتی بخدی خود است و در فرمود و توبت آن بعد شریعه را همیست موصی است و در راه
تل خود در که حسرت که داشت و هر سال در موسم حاشام طی مساکت نمود و در که مراسم مساکت تمام می نمود

[illegible]

که غلبه طاعتی و پندرم نگاه داری تو مرا و صبر فرموده
جلوس کن سه هزار و چهارصد و چهل و پنج سال بعد از مسوالاتم بود

[illegible]

حق ایک دوا ہے

اصطلاحاً

برای

۱۲۷

جلد اول کتاب اول اسج الواریج

سباوی چون جانی شست هین مرد مسکی رسیه ریخته قالی لب و تویر شکر و مسک کور و مساجی لوکا و مرئی شست
 کوکب و برناب ملنگ پس و شاد و احسن و مت در اندر او چون مت به سال در مالک مرون دولت و اقبال رو
 گذاشت ارجمانی اسالی است

من
عمر

۳۴۴

جلوس پای کاگت میوه حسه و چها صد و ده و چهار سال بعد از موت آدم علیه السلام
 پای کاگت مسو در رود مشکلی بود و در استخوانی و دلاپت طری و حیات بدستور نظر عاقلت که ولایت بعد از
 ک و دین کی حکم مل مقوم حب سزای عدم کشیدنی ماری و در اجمی ملک و سپاه و صاحب سده و کاگت
 و دت سال و ملک حس و شاد و مت رب لعلش او شده لوام کزانی سپردن آنجا ارشرت و کرا
 چشمت سزای دیگر کشید

کوکب

من
عمر

۳۴۵

عده دو القریب بمصر حسه در چهار صد و ده و شست سال بعد از موت آدم علیه السلام

دو القریب اگر سیر حاله حسه علیه السلام از اداس لب و شراب حسه و از اداس حسه علیه السلام علیه السلام
 موان و است که معرمانه لب شک و لای و لکن کان حسه صالحو صبر علی ذریه الامس فی صاعقه الله فاب قضا
 صبر علی ذریه الامس فاب قضا و القریب علی حسه حسه لب شمی شود و نام سارکش صبر بود چسب که من
 و مایع کوب مصراع و الصب و القریب اصی با و دهم لکن پیر انصاری و دت و مت و من العا و یاس الی

من
عمر

۳۴۶

مسیر کرام و دو القریب مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب
 اکند و می است و هم سوای کوکب بن اسد چسب که من و دو القریب لب و دو حسه که و حای خود و مردم کرد و دت
 آحاب خطاب و قلاد القریب ظاهر و نام است لب شک و لای و لکن کان حسه صالحو صبر علی ذریه الامس فی صاعقه الله فاب قضا

من
عمر

۳۴۷

من گنسی سماع طین حسه چسب مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب
 مسحر صاحب وایشان خوالی بوی مار و کرم رسیم شک و آداب حرمت با حش و سه لکن مایع حای و او انکا و دو

من
عمر

۳۴۸

هر ابرار انحال حاله مایع حسه علیه السلام مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب
 انگشت از ساسان مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب

من
عمر

۳۴۹

انگشت از ساسان مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب
 انشس و آن و اوجی را و در کوفت و مردم را عدل و صفت تر و دو کوبی را که ماسک میا میاید و آن ساسان

من
عمر

۳۵۰

و داشتند و در چرم سولاب عامه کردند و در کوفت و مردم را عدل و صفت تر و دو کوبی را که ماسک میا میاید و آن ساسان
 ارجمانی و مالی انان و الاپی سپردن ملک و دما گشت کمال و انانیت ریل انانیت انانیت انانیت انانیت

من
عمر

۳۵۱

و در کمال کان طالع ماسک و می و حورم و تایت سر و مر ساسه اراشی مایع یورپ و در کمال انانیت انانیت
 عده دو القریب و مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب

من
عمر

۳۵۲

عده دو القریب و مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب
 رودک و شمارید و در حبش و حورم و تایت سر و مر ساسه اراشی مایع یورپ و در کمال انانیت انانیت

من
عمر

۳۵۳

و در کمال کان طالع ماسک و می و حورم و تایت سر و مر ساسه اراشی مایع یورپ و در کمال انانیت انانیت
 عده دو القریب و مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب

من
عمر

۳۵۴

عده دو القریب و مایع حسه و حسه لب و نام سارکش صبر بود چسب که من و دو القریب
 است و لب سارکش صبر اراشی و می و حورم و تایت سر و مر ساسه اراشی مایع یورپ و در کمال انانیت انانیت

نور

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

چنانچه پس از آنکه بر گواراست و اما قایق ظهور و عین قاضی محققین بجهت از اولاد آدم را است از کانی چوین
 باشد که در جهان تا یوم نوح علی الصوابی نام علی الحکامان خیر حضرت علیه السلام فرموده داشت و آنحضرت علوی در خانه
 عبادت پروردگار قیام نمود و صلا ترویج کواغب و تقویم غایب راغب بود و مکان چون تخرید و تخرید پس در
 که بعد از وی مسیح که او را شش کچان از لوله حایر نمود و دستبر که بیا گیر کی سید متنا بود و نری و در حضرت ساد چون
 حضرت حضرت آدم با وی بر دیکمی کرد و در دیکر و الکف که اس دارد از پدرم نمی دارد اگر گوید آنچه از مردان سب را ن
 میشود از سیر و توافقی که بونی چون آن و در خدمت مکان سید و صورت حال روی بر سبدها که که ایسر و اگر
 بود و دیکان مکان چون در و پارسانی حضرت داشته بودند و داشتند که را نیای تیر صحبت زمان استار که با مکان
 زنا نماند بکار واقع حال آنکه گشت چون مکان در آنجا استار که بر آمد معلوم شد که حضرت علیه السلام با احاطت آن
 طاق کرده است یعنی بر حاکم مکان که آن آدم بس صوابید و ساد و قیله رنی میرا که برای تخرید و روح کرده تا رسم را
 شولی بدی آموزد و از آن پس رفاش آگاه سا فغان بن سیر چون حضرت تشریف و ساری نای تیر نمود و التماس بود که ای
 بار از پدرم مکان پرستید و دارن که کشت چمن که لجن و روز دیگر بخت مکان سید برض که که کیر سوس است هیچ دن
 که در از نر دیکر و فرزند آن غضب بر مکان استولی بن نفرو و خسر از رز دانی مقید نمود و در رندان را با سبک گشت که
 بکل مبد و در دیکر که آن چشم اندک و روسته بود و شفقت پیری همچنان آن بفرموده آنحضرت را از محس هرون آورده چون در حضرت
 رندان بگام شد و جایش را در رندان نیافتند بهما قافا و متعال حضرت خضر آن قدرت داد که هر صورت خواهد نمود و بود
 نظرا بنیان بر و در در جبات ذوالقرنین پوسته با وی بودی و هنگام لنگر گشتی در حمله سید و حرکت فرمودی و در طاقش
 با موسی اول جای خود مرقوم خواهند و آنحضرت حضرت خضرانی است که از انسانی بنی اسرائیل است حیاله که مقرب و مجلخ و از او
 نامی سد ذوالقرنین سه هزار و چهار صد و شصت سال بعد از سقوط آدم بود

بر ۳۴

بنفادستی از اربع مصلحتش علی فوم لم یخجل لکم من و بهایسرا ذوالقرنین از تخرید فلک مغرب رین و اوقیه و عبیه بر و در
 چنانکه در کشته متوجه اقصی بلاد متروکت و کشته آن ملا چون خسر و صول موبک ذوالقرنین باقیه هجرت وی تا شافیه استار
 نمود که از ان سید و از او را و اوج و واجح و در کاری غایب میگذرد و هر سال چون حرات و در حاکم
 بر غم بچام صمد و اکو و از او رسیده به هم که مقل کینه و سب اموال و جل اقبال استمال نمایند و گشتی را هر سید به سید
 خود و آنچه بچام است با خود بر دنان جوج و ناجوج معیدون فی الارض فلعل لک صرا با علی اعلی میا و میهم
 مقرر است که واجح و واجح و لدان شیخ این یافتن نوح علیه السلام بودند و این در جانی که سب اسی عارات است از
 جانب شرق مرل که در آستان اولاد و احادیث آن رتار کان آستان فرونی جنب چنانکه گفته اند هر یک از ان طعه تا بر اس از
 فرزندان خولین نرید و بر برب باب و حده که بود و ذکر دای راصد ویت ذرع طول لا و صد ویت در عرض چه بود
 و بصیر اعراض از طول حیسری کفر نمودی و نصف احد که بچام کوسنس لیر کند بکشت بر اخیل ذراع بصور مختلف ریاضه و
 هیچ ملت و این بی نرود می و هر که لیرک و ارسدی و نرودی در مال خود و می علی الحکامان آن بلدان از ذوالقرنین ملت
 نمودند که در میان و در که که محل حیرت و حاد واجح است سب سید بر آورد که عویش آن را ان متخذ باشد
 پس ذوالقرنین صلا و ان پس را قبال آگهی میفرستی خبر غایب نونی لغو و جل شکم و غم و ما و تونی نرید و نرید و نرید

سید
 بن
 سید

سید
 بن
 سید

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

علاء العزیز بنی اسحاق و تامل سلطنت او را سه هزار و چهارصد و دو سال بعد از سقوط آدم
 ۳۴۶۳
 امویان بنی امیه را از خلافت برکنار کردند و در مقام دین و حکومت و سیاست و محنت و غیره از آن قوم هر دو نفر
 یکدیگر را از سلاطین و اعیان عالم مسلم بود و چنانکه در کتاب مبارک مستور است معاصرین امویان هر یک در مورد
 همان سلسله بزرگ داشتند و حتی کاری در ایران زمین و چون چینی یا ساسانیان که متوجه بودند
 در اصل بنی اسحاق بنی اسحاق و در مقام مصر و عراق و در هند و چین و کراساسان از طرف دزدان و اشیای
 امویان آمد که هیچکس را هیچ دست بر سر کردن نباشد بعد از آنکه و آلتی کویم امویان یکی مشغول بوده و در میان
 چون حشد در خدمت راست رازی و یک است شمس چون با سلاطین او تمام داد و تا تمامت ملازمگان را گرفت و ازین
 قاس و میرم تا کار را از اسیر فرمود و سواجی و رتبی و گرفتاری که در میان او بود و مراد و جمعی عظیم را هم ساخته هرگاه
 رتبی را داشت و طوی بزرگ کسرت و چنانکه بنده میزدان و دود هزاره که میزدان و طوی بزرگ کسرت و چنانکه بنده میزدان
 و دود بود در دوسه نفرگان را که سواجی علی الحکم چنانکه این پیش دین تبارت شد و عوفا را شش هزار و دویست نفر
 هر یک چهار و در دیران شش گاه بعد از بنی طوی روزی نگارستان شدند و در نگارگاه کانی را در دوسه هزار نفر
 و هنگام مراجعت آلت سردگان را بر یک پدر برده تا برپایان نمیدانند و فرایند عوفا را که در میان بزرگان
 و آویزان و دی و ران سپرد و تیرا را به سپر که یک گز که در میان و در میان و در میان و در میان و در میان
 بزرگ بود و بزرگ لب که معنی آن کردن است بزرگ آن کار انسان را که در میان و در میان و در میان و در میان
 لشکر است میرده ایشان باشد و اتوای که این را میسر آن کو چکر بود و اوج لب و ده که بهش اوج است میسر سردار
 لشکر که عمار را میرد و دست چپ است با و در عایتان شد و تمامت یورتمای دست رهس و چپ را در دست
 برپایان نمیدانند و در دوسه نفرگان را که سواجی علی الحکم چنانکه این پیش دین تبارت شد و عوفا را شش هزار و دویست نفر
 داده ام و بهر نزد امی بنی اسحاق کس که میرجهین است سلطنت روی زمین کند بنا علی ایوان خود را در میان
 کونان بوج و بهر سر سلطنت نشست و عوفا را بنای بود نام او را بنامی گفت اریق و بهر هم بعد از عوفا و زیر و بر سر
 خان کسرت و در حضرت یا شاه معروف است که عوفا و سرک و خانی بزرگ بود و خراس و دوفان روی زمین
 وی است شایسته سارک که هر یک را چهار که بخت رسید در سیرت و تان بتمه مبادا و قتی در میان میت و چهار
 تن برای زحارف دیوی چوبی و خالعی بدید و بهر زن آن که لب و تمه و تان هر یک را در میان و چهار گانه
 میس و مبین کرد و دوسه هر سینه علوری را و اوتون خوش دهن و استفاق این لطاف اریق است که در ترکی گنجی را که
 در جوب علوری و اوتون قوی است از زیر که از انبیا کی فعال کرد اندر هر کسند آن نور کسند و از کسرت آن نوره خانی که با کون
 این قاصد بر نه دارند و بهر مبین کرد که هنگام طوی چون آتش بخاک سپرد و از اعیان از گوشت مخصوص باشد و حصیه هر
 آشکار بود تا بر سر آتش کار را میزدند و در میان بکرادگان پوسته ابواب و او کس و دیو و با کونان بدر و دوجان فرمود
 هشتاد سال سلطنت کرد بعد از روی بادرش آتی بنی اسحاق و عوفا را بنای نشست و سلاطین بنی اسحاق و در آن بر
 گذشته را بکار میست و سوده میداشت و هم بر طریق آبی خطاست و در آن رسن بود و چون از بنزیت برادر کرد
 و در آن کاف و کسری جهان کس و در آن و معتدل و خنات و سارستان جهان یافت و مردم در خون و اسیرانی

اسحاق بنی اسحاق
 بنی اسحاق بنی اسحاق

اسحاق بنی اسحاق
 بنی اسحاق بنی اسحاق

اسحاق بنی اسحاق
 بنی اسحاق بنی اسحاق

[illegible]

۱۰۰

جلوس ملک سے ہزار و چار صد و پینجاوش سال بعد اس وقت آدم علیہ السلام ہو

[illegible]

۴۲۶۱ مجلس خبره معارف و اوقاف و صنایع مستظرفه در روز چهارشنبه ۱۳۰۳/۱۲/۲۵ در وقت صبح در محفل آستان قدس عظمیٰ اجلاس نمود

مدرسہ ہند ہذاک اولین نمک اہل مواصا حاح و راج لوگت ارکا رغاں احد و کرکساں را و ارو او حکمران بود
لوگ گندو دھماں ہمام داواں رو ریکدشت ہج مدعا حاب خود و امسا را اہل مذہب مردم اگر کثرت ظلم و اجالہ شعاں
ہج رو رکاری با خوش داشتند مت یکد سال دیگوہ لکرو اراعتد و در فارا راقب دہک نام حکم اہل مجوم و رہا
معلوم مادرست و مردم اور حش برشد

احسان علی

۳۴۸ ملاقات دو نفرین اراکیم سه هزار و چهار صد و شصت و سال بعد رسوای آدم نمود

[illegible][illegible]

۳۴۸۲ ولایت بعلبک و غصص به ہزار و چار صد و پست و دو سال بعد بسوڈا دم علیہ السلام بود

ولادت و نفوس و ارض جبر و نود و اس و سوسو عمل موت ارض رفته شاعرین طرح میں آخر چاکہ جو اساری
ای اچھی دکر سدو امان نعرہ شنید و حرامہ مد و خول و دیگر کام ولادت و ست معصوم و عقیقہ مسافر و نوئی را بقیتور نامند

دکھائی دے

دفاع بعد از سقوط آدم تا هجرت

نور و صیبه، سر سید زانور پنج کی گفت و وحش کرد و در آن روز بخت بد از آن در میان بی حرم خستاد و حاضر در ایستاد
 بجای حاج در آورد آن نور سارک اصل قدر در رحم حاضر و تر کرد که گویند روزی قدر هم کرد که تشریف بکنده را
 برکت با شای آواز داد که هر سیاحت این باب بکنند این روایت را بکنان برده قیدیم یعقوب علیه السلام که بر تبار که بر
 کنان نه مود و حاضر را و صیت بود که چون حکام وضع جل نور سید بخت حاصل بود که خدایت پسری غایت خواهد کرد و نام او را
 جل که اریس نبوت را بر و سید یار و از که کرم بودی کنان آمد و چون بوالی کنان رسید آوری را نبوت بکنده که کشتن زوال را
 ابراهیم گفت که همه از وصول آن آگاهی یافتند پس یعقوب اولاد و اتو ام با استقبال قدر و نبوت بکنده بر و سید یعقوب
 قادر در بر گرفته بر تبار نمود و او را نبوت داد که دوست حاضر پسری آورد و مرادش این رفت که ملکه بر تبارت او می نماند و حال
 نبوت را تسلیم کرده مادر گشت همانا محل متولد شده بود پس تربت و اقدام فرمود تا بحدی رسید و بلوغ رسید آگاه دست بر سر گرفته ولادت جل
 کوه انیس آورد و مادی وصیت کرد که وضع نور محمدی را خرد را حامی مظهرت روانداری و از آنجا جل را در استه که کوه سید بر کاه
 را نشان نخی طاهره بنده بر قرار اسلام کرد و گفت ای قدر را که می آتی قدر بصورت حال معلوم کرد و آنحضرت را نشانید قدر
 کشود و کمک مراد و شوقیت و پس آمد که خبری در کوشی که یار و افاض روح که در جل ارجاع و دعوت اند و با آنحضرت بکشت
 که در حق بدم چه اندیشید و جواب گفت که یک نظر کن که بدرت مرده بایز آن است چون جل بانیس که نیست آنحضرت را در است و در است
 که ملک الموت بوده حد پدر آورده که شیره مدون شده برای خویش آمد و بعد از خندی رفتی سید نام از سید که در همه کفر
 و نبوت از وی متولد گشت و یار دین نام بروی از بروی او که وقتی محل طرف بین میرفت و فتح خود سیده را که حاد بود و همرازه
 مت در راه متولد گشت و سیده و نفاس هر دو در آن هنگام با نالی سخت ببارید که کار جل ملک سندس فرزند برادرش
 بر تباری غاری که بحث و از نفسا نقل سید در آن بار بر بست و یار دین که شته یوست طایفه از عرب بدان مقام رسیده بود که
 لی بدروما در امتداد و کان کرد که کمال بود و سوزن چهل روز پیش داشت گفتند خداوند باری و از از زمین بروی این لایم
 به نبوت مامین شد و چون بحد رسیده و بلوغ رسید زنی بجای حاج در آورده و هم از وی متولد گشت و او را از علوت مین ولادت یافت
 نام نامیده و جناب بر قابل اعراب جاز و خجده فاطما سیلا و است و نام مادرش طارثت مراد بن زید بن میر بود و آن
 همیش بر تبار ولادت یافتی زنی که در رود و او چوبه بخت فحاش را نکاح در آورده و از وی وجود آمد و او را دل کی است ولادت از
 از ولادت همب لک کتاب آموخت و پست و چهار زبان سخن گفتی و پست و چهار خطا کس کردی و بیخ اولی باشد و او
 بنت الحارث بن ملک است که از وی متولد گشت و او را از بروی او گفتندی که او را از دوزخ و از وی میل را بستندی و او پس از
 و بلوغ بهنگام که او را ولادت یعرب بن فحان بود زنی آورد و او را در عذبان است و ذکر عذبان در جای خود خواهد آمد علی الحمله و ولادت اسمعیل
 خیال پستار شد که زمین که احمال کجاست میان نبوت لایم کرده و از آن زمین بارک بر و سید در اطراف و بار بر
 توکل کرد و هر چند که حاج میشد سبکی بجز الاسود را اچا که برد است به خود میزدند و از او را در حلی خاص بکنده است و چون که شش
 طواف میکردند این کار اندک بیهوشی ضمام و او مان منخرت و اینست بر سبند در میان ولادت اسمعیل را
 آمد و همجنس و پست به جرمیه مردوزی که صاحب نایله نام داشت و وقتی در خانه که مرکب رماند و دو تنم قسری است را
 بصورت سبک میخ فرمود و مردم را می غرت ظرن اصاف ابر سر کوه صا و یله از رفت که مرد و منصوب و شته و چون
 زمانی بر سر بگذشت عمرو بن لخی خراعی مردم را بعبادت صاف و الله دعوت نمود و در وی تاب کرد و در بخان بل را را نام

سرور تبار

ولادت سید

ولادت یحیی

ولادت اسمعیل

ولادت اسمعیل

جلد اول کتاب اول نسخ التواریخ

[illegible]

١٠٠

محکم دلائل سے مزین
محدث متنوں کی جامع
مجموعہ

والله اعلم

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

برادر یوسف و او را بنیست که او خوشتر از من نزدیک خود میآید و با خوان خود شریک ساخت پس میان من و برادران سافعی
بودند چنانکه مقالات و را با یوسف میگویم بجز و ندیچون آغز خورون کرد صد صد بقیه میان من گفت که حال بدتر است آن سیر کشت
چون است و چگونه زندگانی کند چنانکه میسر است در حال آخر که کیده که کون قریب چهل سال است در غایت الاخران تنه دین
در اوقایر که کیده که اینک دید که اسرافش از نازده یوسف گفت هیچ دوست میداری که یوسف گفت نه ما به هم میایست
این گفته را و در اصل من است لیکن یک دوست داشتمی که عزیز را با خاندان خلیل استیابی بودی یوسف گفت ای برادر ساد با من
که من جان یوسف گفتم که ام که برادرانم زید و رور ساشه در چاه انداختند چنانچه چون این سخن شنید رفای محو و بد هوس در جای
باید چون با خود آموخت و برادران را در ملک برآورد و یوسف گفت ای برادران را زید و رور ساشه و اگر کنون حکام امر را آن تنه میان
گفت و اسفاه و اطلول حسنه و اعظم صیبتا و بهر آنکه و بداس یوسف در دینچه گفت این من را تو جانی بختم و گرانه که یوسف گفت
اگر صدا و بی درین باب فکری اندیشم و در اچان بدارم که کیر لجال سخن نازد میان من گفت حکم تراست آنچه سندی رو با سندی
ازین مقوله چون بدینستند و کارورش و خوردنی ساختند یوسف فرمود تا هر یک از او را و بقوب را کوفتی خوب و تفسیری
مربوب پیش گذاشتند و با کیرایش را زبند آنگاه توان بود غله و خوب مقرر داشتند آنگاه پیران اسرائیل آن بضاعت پیش را که در میان
با دوشین یافته بودند بعضی عزیزانند که ازین را از آگاه بودیم و این قضیه زندانیم آنحضرت فرمود مرا این شایسته است چنانکه
باشد پس پیران یعقوب شاکر و ساد و خاتمه و اهلای خود را برداشتند چنانکه تو اسشد از غله و خوب میانستند هم با شاکر و یوسف
این کرت نیز کارداران آنحضرت بهای گندم را در میان جوانها تقسیم کرد و در صاع در دینی که مرض با جوهر و در دود و در بارینان
و ایشان بی لگی استر خاص را به تقسیم غله غرض خاص باشد از دوان مصر و ناساقتند چنانکه فلما تجزیم بجزایریم بجزایریم بجزایریم
بی رطل از حیرت شایسته است علی الحقیق چون حتی راه بود و ساشی آنک در نورید و ذکر می را دید که از دنبال ایشان فرایستد و از آن
ایضا از آنکه از آن رطلان تخی بانک زد که ای کار و ایدان ما تا شما در دوان بوده اید و بجای یکی داند سید اید احسان عزیز از عرضیه میان
ساحه اید جامی را که آن فال زده و تربت زلال نوتد و زوید با خود و میر پست ازین سخن و هشت زده و پریشان کشید گفت و او را و
سفر بنیم و تا کنون آنکه از امور را بطور رسد شما ما میگوید و از ما چه میگوید می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد
از آن نزد من اگر دکنه ما می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد می رسد
سابقین را در دال نباشیم و فدا و در ارض کنیم یک دوان شران جویتراستیم تا به راحت و هرات کس زبان فرسانند
چگونه آنکه امور را زده و یاد کار و دران سیر گفتند اگر درین گفته کاوب باشد چه میاید گفتند ابک بارهای ما بچگونه
نزدیک هر کس باشد آنکس بقانون سرع ابراهیم من ساخا و بود پس با ایتا را بر آورده و خود و هر یک با جستجو فرمودند آنرا
جام درین را در بار چنان یافتند و او را گرفته حضرت یوسف شتافتد برادران نیز بهای خود را چاک زده از دنبال در آمدند و
عزیز روی بر خاک نهادند یوسف گفت نه شما میخواستید و او را سپیدیم این چه ناشانند است که از شما بطور میرسد و با زبان تندر
گفته گفت ای عزیزان این جسم از جرم اعمال خویش نتوانیم تروایک ما و انکلین نکر کرده بندگان تو ایم یوسف حاشا که خجاشی
تا امانت رسانم بکس آنکس را که این سرت کرده بعبودیت باز خواهم داشت ایتان گفتند آن تشریف خد سرتی آخ که من قبل از
که بیا بین جام زین ملک زردیم بود برادران نیز سرتی کرد و مراد ایشان ازین سخن حدیث کرد که عه یوسف و براتیم است که من بیا بین
چنانکه مرقوم فدا پس یوسف فرمود چنانکه اگر قه بدستند و ایتا زلف ابک سرفروش کرد که کجاس اما شایسته نیست پیران

شما شنیدید
چنانچه در جای

تقسیم
چنانچه در جای
صانع
و صانع

جلد اول ارباب اول اسح التواریج

اوجوش آواز و کفیات و اول روی می پس بدعالمی حتی آسمان و قاعه کشته زار و در کد اسه و بجز را
 از مردان در اراضی جوس من فرمود و خطه مخصوص انگلیس است تخصیص داد ماں جوش من کرسپی ابرامیل
 رفاهت در جوس رسد و شامان استاره آسمان کجی حاکم عیبر پر مکر سودا است

221

وادیست معابد اول سه هزار و شصت و شش و ده سال بعد اسطوخودوس بود

سب علیہ السلام سر و یک غول من مرین صفاس من اہم است و من الط قلوب است و حضرت عباس بن

پولیس

وفاں سان محالہ کیلج درآورد چاکہ مرقوم افتاد و شیعیان علی مرالی سردام وارد و لقت آنحضرت صلب الاسلامو

دور رس سماء پیکار، اردو راہی لوط علیہ السلام و تعدادی مذہب اسماہم سماء دم انحرث اولاد محسن ابن حسد الی البص

میں میں سے اگر اسم بود و این آں شمس است کہ ہر ہرم بود و ہر قوم خصوصیت شد خاکمہ مذکورہ اہر شد علی ہر قوم

روان کدراں مٹھ مٹی اے تادو، اردو علی کلمن سمنس قرساب بودد الی سادو کہ داراصی حاکم مہر پڑ

سامی

۴۰۰ و حتی ملا و روح که اصحاب است تا درین محد را بحیثیت تصرف داشتند و کلمه معصوم و رسالت و نبوت را اس

سقطال می آید است بر سر حلقه کس دالی و نکات بزرگ بود و چون در ظاهر این جسمانی مایه و پوسته بود و در باطن

صحاح اکہ سر نما میدہ ہم میں ارما می مدرسہ ابراہیم علیہ السلام ہے اور اس کے اہل مدرسہ عبادت اور انوار و

عظام محمد و آلہ لایعنی سادہ کردہ عظام مواہد اکیال میر حیات میور در حضرت عقیب رشان صفت سہ

ووم وولیکمال ولسران العسط ولاحده اسس شهاشم ولاصون الارض مفیدیس ای ووم مال وپاها را عام مسجد و اسما مردم

پس اندک برادر بدو داد و ارض کسی که می فرستد بدک جدای سوار اعطای کند خدا که حضرت معصی احکام عیب را داد

للع كرسى و لعل كرسيه و عرصان پسر طعان گردد و اكناس كه از ملا دشام و اطراف ملكيت سوت داده و خود

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

مقصود ما تنها در بر آید چنانچه اگر ما می دانیم بر سر طرق و معارج عیسای هر کس آمده و در آید و این است حدیث عیسی که

سب اور انعام و دنیا کا لہلہا، امضا و ی کی کہ استندی والرحمن یہاں معمول عبادی پروردگار است

که خاک ورم بود غصه و سرس و ماسخین معرو و خطب الا سپاس روی دران کرده و لغت لاصعد و اعلى است طوی و اول و

[illegible]

ہمارا اچھا دوست و صاحبِ دل ہے۔ اس پر ہمیں سب سے زیادہ دلالت ہے۔ یہی وہ شخص ہے جس نے ہمیں سب سے پہلے سنا دیا کہ ہم کون سے کام کر سکتے ہیں۔

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ

میں نے اس کو دیکھا تھا کہ وہ ایک بڑے بڑے گھر میں رہتا تھا۔

[illegible]

امکان رفتار بد شما در حق خود مردم خواهد شد

221

سوس سہ ہجرت چیس سہ سڑ دس صد و ہند سال بعد ہمس و ط اوم علیہ السلام نو

میں کو بہت سی اور بدیہی میں چوں کہ اس کے لیے اس اور ایک واسطہ صاحب سرور و اہم سے

سفر میں ہم نے کدو کی لکڑی سے بنے ہوئے گھونٹوں اور

وفاقی بعد از مہبوط آدم تا ہجرت

وچس رایت استقلال و استبداد فرشت ہسکام مدود از جہاں فانی ز نام جہانباکی کف کفایت فرزند از چند یوکیا تک گذشت
و نفس کستہ دم در بت

۳۶۳۰

وفات یعقوب علیہ السلام سہ ہزار و شصت و سی سال بعد از مہبوط آدم بود

یعقوب علیہ السلام از آن پس کہ ہفتہ سال در جوس وطن داشت ولی خلقت خاطر روزگار یکدشت زائش نہایت رسید
ہسکام وفاتش فراز آمد نسہ ز زناں خویش را طلب داشتہ کرد و خود بنشانہد ہر یک را بحسب ولادت از نفسی برادرش مؤخر بود
آنحضرت در عاقبت دم داشت و یہود از پیش خانہ و از نرودان و دو و سہ ملت فرمود کہ سلطنت درودہ و بی اینہا نہ کفایت
یہودا یحی شیر است و سیر کمرالی را مانکہ از سید پنجہ بازگشتہ و سر برزد و دست خود گذاشتہ پاساید و نیز از روزگار آئندہ
ایشان و اولاد ایشان ہر یک تہی بار دارند چون این کلمات از قیل کا شفات و مر موزانت نگارنہ این کتاب بارک
بندگار آن پنداشت از نرودی کہ با سیاق موعین تہسباین دانست علی الحکمہ چون نینج سپای بر دیوسف علیہ السلام را ولیہ شدہ
و با وی فرمود کہ نفس مرا در مرقہ کفیلہ کہ قدس جلیل الرحمن است در جوار قبر ابراہیم و سارہ مدفون زندہ کہ ہم مدفن است و بقیہ و یعقوب را
اتجاسہ چون این وصایا را پایان بر دل بربت و دم بکست یوسف خود را بر نفس پدر انداختہ موسی و میکہیت یس فرمود
کہ ہند و قی از جہ ساح مارہ و نفس یعقوب را در آن نہادند و مدت چہل روز بد انسان کہ رسم آن بود آن تاوت را بخوبی نہا
می آلودند اما مالی مصر مدت ہفتاد روز در محبت یعقوب جانب سوکاری فرود گذشتہ و از پنج نام و زاری فغانس خستہ آنگاہ حضرت
یوسف کس نزو فرعون دستا و تمس داشت کہ اجازت و ہدای نفس بر آنگہان آوردہ و فرار کفیلہ مدفون سازد و یان نیز نینج
ہمد استان شرع رخصت فرمود و یوسف طفل و مواسی را در جوس کہ تہمتہ آلی یعقوب را با خود برداشت و نفس آنحضرت را
از مصر ہرون آورد و صنما دید دولت ریان و شاخ ملک مصر کہ کس بود شایست نمودہ ملازم تاوت یعقوب تہند و چون
بنواحی بر دین رسیدہ اند آئین نام داری و سوکوی تازہ کردند و غمت تہباز و بی اندان بگریستہ پس گمانیان از زمین را بلی
مضر انیم نام بہاد فیضی نام اہل مصر و از آنجا نفس یعقوب آوردہ و در مرقہ غفران ہی و فرار کفیلہ مدفون ساختہ گویند کہ گشت
شعبہ باستی بود و خالی بکین و مرقہ مبارک داشت و بر رخساری چون چہرہ یوسری چون یکشبہ لاغر بود و او ایام زندہ
پنجا سال اہل کفار و عوت بحق میفرمود و در جینی کہ جسد مبارکش را بجا ک می نہفتند نفس عیسا و ابنہ از خاک روم آوردہ و جوار
وی مدفون ساختہ کہ ہم در در وفات آنحضرت و در کتہ بود و این دو مبارک یکیک صد و چہل و ہفت سال در دار فانی زندہ گشتہ
کہند علی الحکمہ چون یوسف اہر ایل و عیسا و ارد قدس ضلی بہرہا ہر مان کہ شایست آمدہ بود و بد مصر رجعت فرمود پس آنحضرت و وفات
با خود اندیشیدند کہ مباد بعد از فوت پدر برادر آئینہ دیر نہ پیاو آید و ایسا از اسکا فاع عمل کنانہ رندیس ہی اجذبت یوسف
آن معروض داشتہ کہ بد را قبل از وفات با وصیت کرد و گفت بعد از من نیز دیکہ یوسف رفتہ گویند کہ تہاس من
کہ از آنکہ ہرادران خود در گذری و با ایتیان بچگونہ رحمت ز سانی و نرودا و بروی و رفا و ندو گفتند اسکا فاع تو ایستیم
یوسف علیہ السلام از سخنان ایشان محروم شدہ بگریست و گفت حاشا و کلام من ہرگز در حق شما اندیشہ مذکورہ ام و آنچه تو تو
ہست از کجہای الہی بود تہمی بسب بلای قحط و فلا عرضہ دار و ہلاک نوڈ پس شان بکارم یوسف امیدوار شدہ آسودہ
خاطر در مصر جلوس یوکیا تک در ملک چہن سہ ہزار و شصت و سی سال بعد از مہبوط آدم بود

سبب رفتن

مصر و

مصر و

مصر و

مصر و

مصر و

مصر و

مصر و

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

ابوب در صفائی از آن سی و نه میفرماید و در حدیثی از هر تقریری از او تجسسی میاید که بگوید در حضرت اله حاضر شد و با
از جناب که با خطاب آمد که ای ایمن چو بایستی صد حساس یوب را که با این همه روح و حیا و شکر و شاکو و جود و کماله
دو ای که بسپاس الهی از اید شیطان عرض کرد که مردم را دل و فتنه زنده و قایه نفس و کاهبان تن است عجب ناستد که
که یوب با یک خود را با پاد و خلاص خود را و عظیم شمارد اگر چنین است ایک مرابرت و جان وی مسلط کن تا باطنی احد
مستلا سازم که بروی خالی بخشایند و اسرا که خطاب در رسید که ای ایمن چو چشم وی که آثار ما کرد و زبانش که سخن را
و کوشش که استماع وحی کند و دلش که بایا و مامقرون است ترا بر همه اعضا و جوارح او مسلط کردم از هر چه توانی و دانی محبت
مجوی آوری که یوب یغیان نور زد و حصیان کند پس شیطان شاد و مسرور و بنزدیک یوب آمد و بادی در دماغش در و گویا
نفخه حسرتی بر مزاج مبارکش استیلا یافته و بر آب گرفت و گوشت اندامش از دقت تب محرق شد و همی بر جنت و کم
بران جراحات افتاد و بهیات عفن گشت چنانکه از رویا جبراحات بدن از علای و وطن ناگزیر شد رحمت افزایم این وصف
که ضعیف انجناب بود و جان ماند و آغاز ضحرت و دلنگی نهاد و یوب گفت ای رحیم چگونه باشد که رحمت و لغت خدا و نذر آتاک
و تقالی پذیرا باشیم و با ابتلا و امتحان رضایچنان دانستد که یوب از جمله کاران است که زوالت یکافات غل
معاقب و معذب دارد و در از شکر سیر و ن پرو و در ظاهر جایه ناسپانی مرتب داشته آن متحنی مقیم را در بیت عرش
مقیم ساخت و آنحضرت سفالی بر گرفته جامه خویش را که با جرات بدن بر چسبیده بود از تن دور کرد و عریان نه بر تو و در ظاهر
بنشست تا یام استلا با سارید چنانکه در حدیث خود گفته شود

جلوس صفر بن کورش در بابل سه هزار و هفتصد و پنجاه سال بعد از سوط آدم

NY 1 A

صنعت کورش چون سر جهانانی را از دوجو پدرتختی یافت و حوزه ملک را در بلاغت مخفی خالی دیدنی مناعت و مراحتی در طلب
دینوا صاحب تاج و لوگشت و ملک بدر از کران تا کران گرفت ویرانرا ضحاک تازی سازد است و همدستی در میان ملک و ملک
بود و پیوسته خاطر او را بر سیل بر سیل و ارسال برل افغان تخت و همه از دوجو رضا میداشت و در ممالک خویش جان حور یون
و تعدی فرو نیکداشت هم او را چون بدران بر رسیدن دین بود مدت پست سال بکارانی و جهانانی روز گذرانست از
جهان خلاصی حضرت ایوب از ابتلا به نژاد و مقصد دست و دوسال بعد از بسو ط آدم بود در گذشت ۲۷۲۲
در ایام ابتلا ایوب علیه السلام کسی حرفه در اگ حدت آنحضرت نیکو و چنانکه مدت هفت سال با کتس صدقه جانی
نقد سادی و هرگاه ممکن بودی مردی کردی و آنچه باقی صرف غذا و طعام آنحضرت مردوی و اگر زیاده ماندی رفت
ایوب تصدق کردی روزی مردی با وی دیار رسیده گفت ای زهر ران پی اسر سبیل نوری چهل یک شمس قبله ای این صورت
کس و جمال دلکش چهار بدایولی که از حدی محبوب است و مضروب و چه باید بدین زحف و دلت روز گذشتن و غم ایوب است
انک از کوره با سس تا مکی که زبردگان مصرم ترابری آورد و فرین آراش و آسایت دارم و حمه روی از وی آتش چاه
ایوب بخان ارگت آنحضرت فرمود در نهاردل بدو هر بان کنی که او سلطان بد فرجام است یس حمه به بنگ و بدین در حتمه روز
طرزوات ایوب میا ساخت علی الحجه چون وقوع طالت ایوب فرط طغات نام و مضغه خاص و عام گشت ایضا تسمی نماید
شوعانی و موقوفه بستانی که از اصدقای احباب بود بدین از اصدای اسقام آنجانب یکدیگر را اکی داد و در وقتی معین سعاد
نهاد هر یک از قریه خویش پرورشده و هم پوشیده و اتفاق نصیم خدمت ایوب دادند که آنحضرت راول و هد و سبلی حاضر

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

گفت ای رجه تو کیو ای سخن در از داری اگر از این بین کداری تا بموی خویش بپوش کنسم ترا این ندوه بر نام و قوت کرد
 بر نام رجه تی توانی و قتل کیو ای خویش بریده بموی سیر و در از ای جی سیری اندر دانی گرفت تا نزد ایوب آرد و از این پیش برین ندوه
 که با حضرت وی ایوب شیطان نزدیک او شده گفت رجه تو رجه مرکب قیاحی است و شعله شهر شیند و کیو ای او بریدیم ایوب کیو ای
 اکنون نزدیک تو حاضر شود و بموی بریده دارد چون رجه بر سید و ایوب ویرا بموی بریده دید و میگید که چوین تھا ابد
 اور اصدیوب بنده علی الحجه چون هفت سال و هفت ماه و هفت روز و هفت ساعت از امام متبای انحضرت گذشت آن چو
 که هر باده بوی بر سید که ای بار چوین و کیو ای یکدیگر انی انقطاع یافت ایوب دیکر تاب نیار و بنالید و استغاثه با جناب کبریا
 کما قال الله تعالی و ایوب اذ نادى ربه انى سئى الله فاستجب له و انت ارحم الراحمین یرو و در کار بنشاند ملت او را با جابت مغرور
 و انت بعدا فاستجب له فاستغاثه بربیع و انت ارحم الراحمین یرو و در کار بنشاند ملت او را با جابت مغرور
 بر چاک انداخته شد و حضرت ایوب بفران روح الامین ای خود بر زمین گفت و در جین و چشمه آب دید که یک آب گرم
 وان دیگر بار بدو بخشت انحضرت چشمه آب گرم تده مرون شیب و جراحات اندامش تسکین یافت نگاه جود آب سرد
 بنوتید و جراحات درونی را بهبودی شستید که آن چشمه هنوز در بلاد حوران تغای مرضی و مریح چارانت علی الحجه چون ایوب
 سیکو حال تده از آلام و استقامت است از آسکا هس مرغزاری برست و از زمین را نکل و دریا حین چوین برین گشت و کلی نازل شد
 دران جای نمر بادی اینس و عیلس شد و دیوقت رجه از راه برسد و پاره نان خشکی که بدت کرده بود برای قوت انحضرت با خود داشت
 چوین دامن مکان رسید و باریافت و بجای پت عریس بهارستانی دید که دوتن در آن نشسته و با هم سخن در پرسته اند و در دیکر
 و ازین پست نمود که آفرود چار و حروج را چه رسیده باشد اگر شمار از وی خبری است مرا آگهی دید ایوب و از نزدیک خویش
 خواند و از رحمت خدای ویرا آگاه ساخت پس رجه شاد و خاطر گشته بودی در اماند و در وی خود بر خاک نهاده و سجده شکر الهی تقدیم
 رسانید و از آنجا که ایوب سوخته بود که ویرا اصدیوب زنده بر چند پکنای او آگاهی یافت و اختلاف عین چارینی شمر دایر کرد
 خطاب در رسید که و خداوند بیک ضیعا فاضرب و ولا تخش ای ایوب کبر بکهای خشک شده چرا که بعد اصدیوب تده بر آن و تده
 کیه را بر رجه تده و در کند تا خبری کرده باشی و حات نوی پس انحضرت چنان کرد که نگاه بجا و و پنهان الله و در چشم هم هفت پر
 و سه و تده را آورد و نام در شان انحضرت اول نهاد و دم قصه سیم ترن فافخ بود و بصاحت و ملاحتی که اعجوبه عالم واحد و تری
 آدم کشید و اموال و مویشی انحضرت و وسای دی و درخت عطا کرده شد چنانکه مالک شش هزار نفر شتر و چهارده هزار سرگوسه
 و هزار دوزخ کا و هزار سه حاکمت و آنروز که برف ساقین تده پس از زوال آفتاب تا سکاگان شخ زین بخانه اش نشین شد و زول شخ
 و اگر کی از آنها آنسو تر از حد و خانه افتادی انحضرت خود و دین برداشتی و بدرون انکندی بعضی را بجا طرسید که کردار
 آن زده باین اتهام از غایت میل انحضرت است بحکم دنیوی انیمی را ایوب در یافته فرمود که این نعمت خداوند است فرامی سه
 در پذیرش نعمت و طلب رحمت خود داری و استخر فایسته بنده نیاز مندین آنگاه چون بنی اسرائیل از کار حراست و در را
 فراغت یافته بودند و هنگام آن انضایا قه بود خطاب رسید که ای ایوب از میان خود قدری نمک برداشته و در آغوش
 خویش بر افشان که ترا آنچه در خور است عطا خواهم کرد پس انحضرت متنی از نمک در مزاج خویش فشانده حدس که تا ارمال
 کس نماند و ببار آمد که یک از ایوب رسید که این لمبات کدام حضرت نبوت صعب تر بود و فرمود تات اعدا علی الحجه
 بعد از دفع آلام انحضرت چندان ماند که چهار لطن را احدا و جوش بدید آنگاه در کدست چنانکه در جای خود مکرر شود

کرمه
بجای سید

کرمه
بجای سید

کرمه
بجای سید

کرمه
بجای سید

کرمه
بجای سید

کرمه
بجای سید

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

برود و بریل آن استس را باز دستنه و بر آتش که است میس موسی گنجی افزوده بر گرفت و مردمان نهاد و زبانش موج و از نزد
 در خراج حرف میس قوی آگند فرعون چون این صورت مشاهده کرد از خون وی در گذشت به بادیم استس باز سر و دست
 او یام نماید یو کبد سر زرد را کمر خویش آورده پرستاری کرد تا همسنگام نظام فرارسید و او را از شیر مادر گرفت آنگاه او به
 آنحضرت را در خانه خویش نهاد و بر دوزیر اسباب تحمل وی میفرود چنانکه در ده سالگی او را چهار صد علام بود و بعضی از
 مصریان او را ایرنه چون میدانستند چهل سال روز بدین منوال میگفتند تا همسنگام چهارش از مصر فرارسید چنانکه
 در حای خود جلوس فارادین سه هزار و مئصد و سیاه و پنجاه سال بعد از سقوط آدم بود مذکور شود ۲۷۵۵
 فایر کاو بن کین است که بعد از مرگ پدر صاحب کشور و لشکر گشت و حکم وصیت کاو برادرش که انقیاد شده و پیرا
 بردار استند و به بزرگی نهند گفتند ایماں ملک بنز فراموش از اذعان داده مرده جلوسش در بلاد و امصار و جا
 و چین و ماچیس سه سر ساخته و بی خبریاد ستاهی روشن رای و ملکی کجایست بود چون ده سال از بدست حکومت
 فرزندانش کی را دیدند جلوس کتیوراج در مملکت هند سه هزار و مئصد و شصت و پنجاه سال بعد از سقوط آدم ساخته حای پیرست ۳۷۶۵
 کتیوراج بن چهارج بعد از در صاحب بخت و تاج گشت چنانکه ازین پس مرقوم شد و او را سیرده برادر بود که همه مردان و لایق
 و کردان شاور و دنیس کتیوراج هر یک را حکومت بلدی و فرمانفرمانی شهری یا امور فرمود تا رواج دولت دهند و حرج ملوک نه
 مملکت مانند آنجا که خود سپاهی ساز داده و مردان کارگاه و دلیان کاری به بلده کالپی آمد و کار آنجا را بنظام کرده
 روزی چند باند و آرا آنجا بکود واره و آمد و در میان دور و نزدیک را طلب فرموده هر یک را تشریفی در جوبد و دیگوشی
 لایق گرفت پس از کود واره کوچ داده با آن کسر کسب کرد و آنرا در زمین از آن مملکت کتیوراج یعنی نهادند و اظهار مکتبی در حصر
 سلطنت نمودند آنک اندک که در ایالتان بر کتیوراج دشوار آمده و طلب حراج و مطالب حراج و خونت آغار کرد و بعضی مردان
 و کس را ناموائی قنایس بجای بهم متعش شده رسته و تلفت برید و لایق مخالفت را فرستاد و لکریان خود تهرار اطراف
 مملکت خوانده و در دکن حاضر کردند و سپاهی کن فراموش آوردند تا با کتیوراج مصاف داده و او را زمین بردارند و آسوده و در
 خوش رود کند از کتیوراج چون یک نظر کردند و دانست که با ایشان اردو معادات و مبارات بیرون مکن خطر نزدیک باشد چه بود
 که بهضم امکان مقاومت نیست خبر ذمت بهره بخوابد و در پس اسباب مایه و جهاند و سار داده و مردان با صلاح و ضو
 در میان سیر ساحت تا بهایت خاتمان کار را بصبیح مقرون داشت و از آنجا گذشته سرحد سکلید آمد و کار را بخند و
 نیزه نس کرد آنجا بهر سلطنت و مصدر دولت باز گشت فرمود و درای که جهانبانی قرار گرفت لکن همه روز از خسار زمینداران
 دکن دلی رنج و نسی در شکیه داشت و اوات حیره ندن و غلبه کردن بر معاندان بجهت ناشی چنانست بخاطر رسید که از ایرانیان
 استمداد کند و خاک دشمن باد و پدر در آن همسنگام پادشاه ایران ضحاک تازی بود و ازین زابلستان تا قنور حجاب را که
 فرمانگذار بود و ضحاک از وی با ملایع سلامی و ادای تجمیدی خود را رضامیداشت و کار با او بلا عیبت و مصافح میگردشت
 کتیوراج چون از خوی ضحاک بهر اسناک بود نامه جوهر آئینه ساز داده با ارمغانی لایق بر و کسب فرستاد و از وی مدد طلبید
 تا با ستفزار او بر اعدا ظفیر با کسب سیر غم خو و زریان بن کوزنک بن اترطرا که در حد بقیه جدال و قتال تن نهال بود با قوی و با
 موج با عانت پادشاه هند امور فرمود و کتیوراج چون از و زریان آگاهی یافت و تا خاطر شده تا جالند ویرا استقبال کرد
 و مراسم همان نوازی تقدیم رسانید آنجا به اتفاق زریان و دلیان ایران متوجه دیار دکن گشت مردان نکات را پای اصفا

ادمان
سرور مبارک

کجایی
ان سبک
کونند واره
در سبک جاده

کشت
دور کشت
دور کشت
دور کشت

ایمان
سازگار

وقایع بعد از سهبوط آدم تا هجرت

نذیر بنی واثق را در خانه خویش پیاپی برده فاصحنی القیه تیر جانبا صبحگاهان موسی در میان شمر شده مراقب نمود تا ساد حدیث و شمر
 اشتها را کسی را طلبکار باشد ماکا و دید مردی قبطی را با باز ما سامری در آنجمله بادی حصوت و دواوری کند سامری چون موسی را
 دید بنسب یاد افروخته برآورد و بر امانت طلبید قال لموسی انک لثوی پهن شخرت فرمود چه کاره مردی بوده که هر روز تاسی خاصه کسی
 تاسب تو جوی واقع شود تو قسم شمر گذاشت تا دفع مرد قبطی کند سامری کمال کرد که موسی را دوست وی ششکین است و دور ما شد
 که آن ترست و شمس را و چنان در برادر کرد که ای موسی انبرید ان لثقلنی لثقلت لثقلنا لانس ایا راه کرده که مرا بکشی چاکه کشی را
 مدد کند شسته آید تو بخواهی در میان ما جارا مشی و خوریزی کنی مرد قبطی چون این سخن بشنید دست از سامری برداشته بر کاه فرعون
 آمد و قتل قانون و قاتل دی مفران در کاه را آگاه و ساخت چون این حدیث گوش زد و دعوی کشت دل در آن نهاد که خون موسی را
 چه همیشه شخرت دل مدد داشت و او را خرب دولت می نداشت خربل بخار که ذکر ایا نش ازین پس مرثوم شد این را زباز داشت
 و دو ان و دو ان نبرد موسی آید گفت که اینک بزدگان در کاه فرعون با هم شاد و رت کنند تا خون ترا بقصاص قانون بریزند هم
 اکنون ازین شهر پروان شو تا بسلاست مانی کما قال الله تعالی و جاء من اقصی المدينه یسعی قال موسی ان الملائکة یقرؤن کلامک
 یشتاکونک فاصبر فیس موسی رفع این غایله با طهرانی را در و راحله از مصر سپردن شده هفت شبانه روز فوت اریکاه فرمود و راه پیرو
 تا در کنار مدین فرود آمده در سایه درختی که برب چاه آب بود پاریسید چند تن از شبانان مدانی را دید که استعانت یکدیگر بکرب آب از چاه
 کشیده مویشی خود را سیراب نموده و سر چاه را لکی گران استوار کرده مراحت فرمودند و از ان پس دوتن از دختران که شغال
 این سبک را از احتمال نمائند غلام عظمی از فضول موارد ایشان بر دمیید اذن موسی را قوت ظری و مرورت ذاتی خویش کرده
 پیش آمد و گفت شمارا چه افتاده که درم خود را از دور بد شستید و اینک آب گل آلود میراب میخند قال انما نستی حتی یصلد راترا و انما
 یخیر فیکم لکن گفتند ما دختران تبسم هفت تن چنانیم چون آن خواهران خود سال اندک از خدمت می آیند لاحرم ما ربه پدر راستمان
 کنیم و تا این نوم که خود را سیراب میخند واری کا خود فروزد ما را کند از نزدیک آب شویم ازین روی که پدری برادریم و اعانت ایشان را
 در برداشتن سبک و کشیدن آب نمیتواند مگر موسی کام شمر گذاشت و آن سبک را که در بر گرفتن ده تن تبسم اینک میشدند از سر
 چاه برداشت و دوی را که ده کس از بر کشیدن رخته می نمودند در چاه میخند و گفته اب بر آورد و گو سفندان شیب را سیراب کرده دختران
 کین ساخت و بعد از آنکه تمام ثلثی اهل اطلق در میان سایه درخت آن بنست ایوان دختران شیب با جان آمده و در آن خدمت میکردند
 آنحضرت پیش نموده که چگونه امروز در روز ترا زیاده و بکرا ز خدمت خود فراغت یافته چای شستاده اید یا نه گفتند که امروز مردی از اهل
 مصر را مقصود فیروز داشت و شطری از اعانت موسی علیه السلام دارد و ای اغنام ما را انداخته است شعیب حضور را که از دختران کز
 طلب موسی فرستاده تا او را بدید که سیراب حضوره خدمت موسی شسته و برادر طبل جان در حقیقت یافت قال انی اذینک لیکم یخیرک
 اقرا ان شئت از روی ترم و حیایان روش که رسم دوشیزگان است گفتید من ترا بطلبند تا بجای خیر و بد را بد که ما مستحق
 کردی آنحضرت مسؤل ویرا حاجت کرده از بجای نجاست و صفورا برای دلالت بر موسی مقدم میرت ماکا بادی بوزید و یار
 از خانه صفورا را یک سو کرده بعضی از چنانین با دیده آمد موسی خسر مودای صفورا را نوارهای مس چاشمس و اسحق را پنهانی یکس کرد
 لبوی بر عقب زبان گزین نمود پس صفورا از دنبال موسی طی مسافت کرده ویرا بخانه آورد و شعیب علیه السلام مقدم او را مبارک
 شمرده از حب و لب و می با رجب و از شمر عیدایش مرده یعنی داد و خوردهای حاضر کرد موسی دست لطفا هم نبرد و گفت من نه از برای این
 مدد ترا ستایت کردم تا در ازای هر صرعه آب که در مالی گیرم شعیب گفت حضرت موسی ایکم مرا میانهان رسیده و ای صفا

نویسنده

ایضا

نویسنده

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

اوقطیان کرسند انسان بن علوان تا دلو که در دولت پیرس لباس سیر و دیگر باره اولاد بقطب سلطنت رسیدند تا برآمدن بعضی
از موزنین بنا بعد از اعلان اسن فرامنه رافس واحد نمیکند فرعون خوانند و در مان دولتس را متمد دانند و سلطان این اندیشه جای
حسن شیب اما در باره سون موسی که دی میکتس بوده یا دوتس هم در کلام حمید خنمن مسطور است قال الکیم یکتس فی سواد لید لکت
لنابلس غمیکت نین و این ظاهر شود که این فرعون همان است که موسی از وی یم کرده مسامت فرمود چه میگوید در بیان نمودن
سالمات انسان یکت خانواد بود و دلد و فالوس هر دو پسران مصب اندا که چه را تم حرف را رسم باشد که بد که احوال محمله
مردار و دلو که آن را می را که صواب دانند کمار و از اطناب پسر نزد کن چون این سخن بغایت مشهور بود و خلاف آن در حاطر ما
می افتاد شطری برای دفع خفا طرات خوانند کمال با نرند و امبد که حسد و یمان عفو فرماید علی الحجه بدت سلطنت ولیدن
مصعب در مصر می و کمال بود آنجا و در بحر افرغ شد چنانکه در حاشی مذکور شود

٢٦٩٩

ولادت چیرسون شہنشاہ اور مقصد و نود و نہ سال بعد ربوب آدم بود

چون مدت معاہدہ موسیٰ و شعیب بایان آمد و خدمتی کہ بر موسیٰ مقرر بود میای برد و حضرت شعیب صفورہ و خرقہ و خنجر را بدست
پیر و پس از نماز و جفت و مضامین صفورہ آئین شد پس موسیٰ آورد موسیٰ اورا چرخون نام نهاد یعنی غریب در اینجا کنایات
درین زمین غریب میباشم و پس از چندی باز صفورہ را حالہ شد پس موسیٰ از وی منو کہ گشت حضرت موسیٰ اورا العذر نام نهاد یعنی
خدایا من دستگیری انگاه موسیٰ نیز بچند در دین با من دانت و با شعیب روزی یکبار است چون اسقام مسافرت در رسیدہ اول
و تابع و فرزند و زنا بردار استہ غنیمت مسافر نمودت و ہاجرست حضرت از مصر تا زمان مراختن سی و ہر سال و یکماہ و یک
لود خانکہ در جای خود ہلاک اصحاب اکہ بدعای تعیب علیہ السلام سہ ہزار و شصت و دو از دہ سال بعد از طوطم بود مذکور شود

چون حضرت قطب الایمان از اسرار اعلیٰ مدین یافوس شد و هر چند در باب ایشان بیخبر بود زبان که سرخ را با وعد و وعده
دعا کرد و او را دید باز گفت مفید نیت باد و در جواب آن منعی احکام غیب گفتند یا سبب القهقهه کثیر اما بقول سخنان تو پیوسته
در میان است از نیروی که پیشتر از آنچه تو میگوئی ما فهم خواهم کرد و ناچار دست در کاره قادر قهار برداشت و گفت ربنا انسخ یا لک کتبا
و این تو میبایستی و انست خیر العاجین و مؤمنین تو را که هر آدمی بود و مرد است در مدین میروند و سخنان او را که شنیدند
و آن درختستانی در طاهر مدین بود علی الحجه چون بعد از ولادت او مادرش را گفت یا سبب القهقهه کثیر اما بقول سخنان تو پیوسته
که با وی پیوسته بودند از شهر سپهر و نشاندند خط و نشان بلا در شهر بودی گفت که محبت شان روز نام و در چو آن سفید بود و در
چو از کوره جدا کردن ریاضت حرارت می نمود و با کاه و مبطونه و اندیت الدین فظلموا البصیحه اواری حبيب الله ان الله انبأ به ربنا
و الله علم الرزقه فاصبر و انی و ادریم جایش را در لوله عظیم بنای از لوله که مفصل زمین را احکام میبرد و در آنجا کف برابری کشیده
ام و در بر سرشان فرود آورد و هلاک ساخت کردی که از آن لوله حرارت هوا رفته بود و در حوض اسفند و دست باز آمدند
گفته اند هر سر بر نشاندند و اما کن و مسکن را خراب گذاشتند باشد که جو در اندر خستنان او را رسد و از صورت حرارت هوا
بر مهندیس در باطن خورشید چنان بر تافته بود که گوشت قدم ایشان بخته نده و در میخند و بدنها در زیر حاکم بریانید
نگاه در حال او ای که ابری سیاه و دید آمد که بر زمین سایه گسترده بود و بجا گفت چون این بدیدند بستان تمام خود را در سایه
سحاب کشیدند آنگاه مصداق و الله ثم عذاب یوم الظلمه که کشنده بقا و در صاعقه دمالا بلش شراران اثر از مسافران و از
الوارتند و مقر است که صد هزار کس در آن دایمید و هیاهو دست فرمود و خاکست که چهل هزار نفر از آن طریق صلاب

مجلسی

دستورالعمل
برای تهیه و توزیع

۱۔ البعد
نصف اول و دوم
دوال

الم

دعای

خداوند ارکات اول حاج التوارج

و در این سپهر و در شش سراسر کالی بود که اگر چه در شراب داشتند اما در آن راهی مع سر و مد علی الحجه چون آن قوم
 که کار عمل آمد و در کمر کرده و خویش بدید میب روی ایشان کرد و امید و کت یا قوم بعد از آنکه رسالت ربی و نصیب گنج
 و سالی قوم کا در آن ای قوم من انجام پروردگار را آشکارا نمودم و شما را نصحت کردم و خبری را نمودم از من تسبیح و در کمال
 اندام حسد و در او ای که حسد کان لم یسوا لها گو امر کرد آن اقامت نمود و اند پس انوسان و پوسکان خود مدس در اندام
 و اسب نمود و داد امر در ازی است اتمام فرمود و در کلوک و کار در آن قوم شیب و عده ولادت آنحضرت مکرر شد و چون
 نوک دم ایشان میسر و س و اینهمه پاک شد و در سرس بدر مدلی شری حسد و باره ای جنگلوک آشکاره و لایق داشت که در
 آن ساد و نامردی مد چست نوک بی خطی و معصی الی اللہی و چو ترا است السید آنحضرت بهم نگذاشت و اینها را با و به
 کس شجاع آنس و در صورت و بهم نظر و آنست الحرام و در تو و ساد و نامردی و اینهمه

و ذات عمران در موسی سه حسد را در وقت و چهارده سال بعد از سوط آدم بود
 عمران من با شس لوی من نقوس ای حق من از اهرام فعل علی اسلام از عمران حضرت و معمران درگاه و خاوس
 مسب بود و لاد موسی و پی رسید داشت چاک در کشت و در به حضرت آنحضرت از سر هم خود را آشکارا ساخت و اینها
 و سر و مسک داشت تا ب و دشمنی الی اللہ در سر موسی داشت رسید که شست چنانچه وی شری را در
 حلوس شیک نامک در پس در نر و در حسد و عده سال بعد از سوط آدم بود

مسک نامک چاک در کور شد از اعدادی که کاشک شش است و اوایل حال در ملک مکرر از کال و از اشراف ملک بود و اینها
 نوک من مسک در ک و حسد شده و در پیچیده و ترمی سر ایسر و در حسد و در لری و معلوم و در این داشت که ملک در این
 مکرر آن مکرر و میرا شست شده و در دست دارد پس سران ساد و در کال و درگاه و دیده و اینهمه حد کار سنا العی طار
 و داد و هر من را و عده یکو کمال فرمود که اگر کت رفرا و حس کشا و در دولت موسی مگش ولات که سواد العی و در تو و اینها
 و صبی مثل و در و در حجه علی الحجه و اواد لشکر و صناد و مکرر به دست و به دستان شده ملک من را و اینها را که از دست
 اولاد وی اترع نموده و چنگله ترف آورد و در رحمت کلی استغفر ارباب پادشاهی عدالت سعاد و حسد وی نصیب آثار
 و در اواب مدک و بوست روی حل کشا و در در حجه حال عدا و اینها می تمام مسدود گاه و در این آثار را چو بدست
 و اسباب فخر و عدا و اینهمه مدح و اسلا و ایسا و و عدا و اقرات اساک موهبیه و دیگر چو شست و در حسد
 عدا و سابع و فخر و عدا و شکر و در حکا ای دس مدت فخره آنی از شری میانی و در حل عدا و شکی در ک جویدی در
 و در هیچ بر رازی در مسد کار بر حل صفت و و مردم معیر آمد شیک نامک که لعی می و دای طوست
 آراسته بود و کت دس ملک حرم و اعال که به سه و و اعال و مشوه و صناد و در نصف مست بهاموشی و سب
 من موس من حسی سر اس کرده و مردم را در شمسلا ساهه ایست آنی است افرجت و در اسوج و اعلی ارجاع صناد
 و عدا و عدا و اختصاص یا بد پس لغز و در حالی و بیج معین کرده چو بهای شیک از سر مکرر و در مردم بهاد و اینها
 و آن و در امر حسد و در حای کت نا خویش نا آتش مورا و در گاه و سحالی و در بهاد و دیده ملک مرا گم گشت و در این
 گرفت پس نصراعت مکرر آن درگاه و پادشاه را در این عیلت موری راه یافت و آن سحاب بهت ساه و در حلی گوا
 مار و مردم را در آن کت که حسد را و ساد و در و مناعت مغلطار چو طاعیر و در آن حرم و اسب و مسک

و در این سپهر و در شش سراسر کالی بود که اگر چه در شراب داشتند اما در آن راهی مع سر و مد علی الحجه چون آن قوم که کار عمل آمد و در کمر کرده و خویش بدید میب روی ایشان کرد و امید و کت یا قوم بعد از آنکه رسالت ربی و نصیب گنج و سالی قوم کا در آن ای قوم من انجام پروردگار را آشکارا نمودم و شما را نصحت کردم و خبری را نمودم از من تسبیح و در کمال اندام حسد و در او ای که حسد کان لم یسوا لها گو امر کرد آن اقامت نمود و اند پس انوسان و پوسکان خود مدس در اندام و اسب نمود و داد امر در ازی است اتمام فرمود و در کلوک و کار در آن قوم شیب و عده ولادت آنحضرت مکرر شد و چون نوک دم ایشان میسر و س و اینهمه پاک شد و در سرس بدر مدلی شری حسد و باره ای جنگلوک آشکاره و لایق داشت که در آن ساد و نامردی مد چست نوک بی خطی و معصی الی اللہی و چو ترا است السید آنحضرت بهم نگذاشت و اینها را با و به کس شجاع آنس و در صورت و بهم نظر و آنست الحرام و در تو و ساد و نامردی و اینهمه

و قایع بعد از سه سوط آدم تا هجرت

۲۸۰۶ تاوس امر بهت را این سه سوط را در هشتصد و شصت سال بعد از سه سوط آدم بود
 امر بهت بن حارت را تن بعد از پیر بر جابرالش کلکی مستر آمد و خلعت می داد و خطه تصرف آورد چون از ربه جلال رحمت و نظام کام
 سپا و پیر و اخ لکری ساز داد و معصوم فتح بلاد و امصار و یار مغرب ازین برودش و تمامت خلعت مغرب زمین را بکرم خود
 در رک آن بلاد و امر و لواحقش را میطیع و مقادمتا مذکور همه حدود و قنور مغرب زمین کرد و بر آید و هر جا که ریسایانی طویل الیل بود
 یا اجنهی عریس میکند شت رای ای که در آن گشت از صراط مستقیم بکوفت مناره را بر سر راه پنهان میکرد و آن را بهر تیر
 آیتی بزرگ بود و ابروی ابر بهمد و الما رطب گشت در سلطنتش یکصد و سی سال بود

۲۸۰۷ دواع موسی بنیصبر سه هزار و شصتصد و شصت و هفت سال بعد از سه سوط آدم بود
 چون حضرت موسی دواع شعیب نمود و از دین بفرزند و زن غنیمت مصر فرمود و آنس مبارکت هفتاد و سه سال و سی و هفت روز گشته
 بود از پدری که از حکام شام و کسان ایسان ریانی نمید کرد و آب و اسباب کشتی و اربابان راه و رونوسی علی الجبله چون پسر و زاده بود و دواع کو
 در شب روز ششم که هم شت جمعه بود و وادی ابن من کرد و از هفتاد و شصت از محبوب ارباب و ترشح مطار بهر اعیان سر گشت و شعیب
 صفوره سکن و فحاح مرکز شت حواس آتشی بر سر و در دوع برودت هوا را تارک که مکن نشد و داد و باران او را حال ایستاد
 و از پدری سحت بتوه بود و ندانگاه موسی بطرف کوه سینا نظر انداخته آتشی فروخته دید یک ساد و حاکم و عصای خود را گرفته
 اهل و شکر لک انمو الی است ما الی الی یکم منها بخیر و خد و بین التار یک آتشی می بینم شما بناید تا من نطقه از آن آتش برآ
 تا حاضر سازم و بجانب آتش ایستاد که در بایک و دوازده فرسنگ مسافت در میان بود و باندک زمانی در رسید و دید
 که آتشی از اخصان تخر خسته فروخته و هر سخته لعل آن زمانه میزد و هیچ دود و دودم ندارد و احسرت و جبروت ماند که چون آتش در برک آتش داد
 سبز گشته و آنجا هر زمان خمارت و نصارت آن شحرار زیاده که زمانی استاده و گران بود پس دستهایش بر هم نهاد
 قدمی چند پیش گذاشت تا بدان آتش و دیکر آمده و نزدیک اهل خویش آورد و آن آتش پر تاب از دوح غناب ناطقه بود و هر طرف
 که موسی بدان سخته تقرب میفرمود آن جلوه از جای و بگردید و می نمود و ابرش سختی داشتی و در خاطر مبارک سخن رفت راه یافت و تخر
 با دناگاه از پیکه و قدس خطاب در رسید که موسی موسی گفت لکن لیس یک چه کسی که مرا بخوانی و ترا می بینم گفت الی اما رنگ
 فاعلن علیک ایک بالوا و المقدس طوی سم سم پروردگار تو ای موسی بیرون کن مجلس خود را که این وادی معده و ساطی مبارک
 که من بگردم ترا و شایسته وحی کردم و تشریف نبوت در یو ثابندم ای ای انا الله لا اله الا انا فاعبدنی ثم خدی تو و پدران تو
 ابراهیم و احمق و یعقوب که اینک فریادنی اسر اهل را استبداد که از جور و جفا کاران میا لند همانا ابشاز از مصر بخت خاتم
 داد و برین گمان که تبر و تند دران بران است خواهیم فرستاد و بزرگ ابن و عن با خلیل و اسر ایل داده ام موسی را طاف و
 اینقال و متاده و بحال نامدر سبد و حری بر سر انخنده روی خود را بیوستید که هم از جناب کبر احاطاب آمد که و ما نلک نمیک
 یا موسی آن حبست که در دوسد واری موسی را برین سخن دل بجای آمد و آتشام را بجهت اس فرمود و دوست داشت که
 سخن را با خدای خود مدار کند قال ای خصای ائو کو غلینما و ایتش بنا علی عی و لی چنانما رب امری که اس خصای است
 که تخر بران یکشم و درویر بزم برک اردخت بر کوسعدان خود و دیکر حاجتها مان و آن را هم خطاب رسید که ای موسی آنرا در دوس
 پذیرا تخر جیان د است که آن برابر قبل انخنن لعل است و آن عصا را در قهای خود میدا حاکم و آری هول
 استماع فرمود چون باز گریب ماری در درک و بکه همچنان سخته بزرگ شود تا بهر اجمال که چون کام مار کردی حمل درخ

و قایع بعد از سه سوط آدم تا هجرت

وقایع بعد از سهبوط آدم تا هجرت

دانش دی با شما رسد قالاً ربنا اننا نحاف ان یقرنا علیک کفنه پروردگار فرعون مردی بتارو کردنش است با هم
 داریم از آن پیش که اصغای مقاتلی کنی طلب حتی نماید و بجهه به در سجده و مذاب ماستاب کد با خدا و نذر انما صواب
 کوید لا تخافا لای نیکو است و آری از حضرت که با خطاب آمد که ای موسی و هرون ترسید و از طغیان فرعون در پی می باشد
 که من بشارت خواهم بود آنچه فرعون گوید می شنوم و آنچه می کند می بینم شمارا عات کم و از امانت وی مصون دارم
 پس موسی بادل قوی با اتفاق هرون روز چهارم در حجه الحرام از برای خلاصی بنی اسرائیل و دعوت فرعون برت جیل بدگاه
 او شده طلب بار نمود و بارافات انداختند شش روز برین برگشت و کی از حال ایشان فرعون را آگاه نداشت ^{بدل بود}
 با دعا و در رتقم که یوم پنجم بود یکی از قسبان حضرت بعرض فرعون رسانید که ای یک روری خداست و دوش بدرگاهشسته ^{بجاء فرعون}
 با میطلبند و گشتی که سجده اندی بجز تو ایمان دارند و خود را رسولانی می پندارند و اکنون بران سر مذک حضرت فرعون را
 بالوایت خداوند و نبوت خود دعوت نمایند و لید بن مصعب ازین سخن در عجب ماند و کس فرستاد ایشانرا طلب فرمود چون به
 و هرون اندر درون آمدند و لید بر موسی کریت مردی شعیبه پوش دید که بغلینی از چرم کا و در پای دارد و عصائی از چوب
 در دست نیک نظر کرد و ایرایش ساخت گفت تو آن نیستی که سالها در خانه داده ما بودی و در میان ما تربیت یافتی و گفت نعمت
 الهی فعلت کردی آنچه کردی کنایت از آنکه قانون خازر اکتی و از پیتم قصاص بجز نمی موسی گفت این کردم و فسر از خودم
 از پیروی که از شما ترساک بودم تو هب الی ربی حکم و جعنی من المرسکین پس پروردگار من مرا حکمت و نبوت بخشید و نیز یک
 تو رسول فرمود و تابعی و بیت دی اعتراف کنی و بنی اسرائیل را از قید رقت آزاد کرده با من گذاری قال فرعون و ما نرا
 العالین قال رب السماوات و الارض فرعون روی موسی کرده گفت چیست پروردگار عالم که مراد میخوانی موسی علیه السلام
 از پیروی که در حقیقت وجود جلال گفت و تسود بنا شد از سوال وی اعراض کرده برپا آمد اما حکمت و قدرت پر دخت گفت
 پروردگار آسمان و زمین و سهرجه در میان آنهاست فرعون چون جواب را مطابقی نوال نیافت روی بال مجلس فرغانا
 درگاه که گفت الا تسمعون آیا نمی شنوید که اینم از روی دانش و حکمت جواب و سوال کند ان رسولکم الذی ارسل الیکم بخیر
 ما نارسول شما دیوانه است که با اینکه هنوز از آداب سخن چکانه است دعوی نبوت کند و غضب بروی متولی شده خشم گرفت
 و روی موسی کرد و گفت لئن اتخذت الهی غیر منی لاجلک من المسجونین اگر جزین که مرا خدا می دانی و عبادت غیر از من
 الهی را بنهبا و کنی ترا در بند زندان اندازم و پیوسته جموس با رم موسی گفت ای ولید اگر من حتی روشن و مجری هویدا
 آدم هم این سخن را و اداری و جانب مروت فرو گذاری فرعون گفت پاره آن بران خود را اگر راست گوی قال فی عصاه
 فاذا هی لسان بین پس موسی بکنند عصای خویش را و آن اثر دانی شد بغایت عظیم که از دالاش شعلهای نیزان بر مبرمت
 دید کانش چون کوه سهند گران می افروخت و هر سطحه جلیلا را نظاره کرده بر می آسوف و دندانه را چون سندانها
 آهن بر جسم می کوفت و دله را بل مجلس افشاد چنانکه مردم از بام و در فرو بختند و فرعون از سر بر زیر افتاد پس آنحضرت دست
 فرارده آن اثر و باراکرفت و هم در دست موسی بود پس از آن بمعاد و ترغیع فاذا هی لسان بین دست
 و چپ کرده و بر آورد دست مبارکش چون ستاره روزگیتی افروز گشت چنانکه کسی را با آن تاب نظاره نبود فرعون چون
 این بدیدیم که مباد امر دم با وی ایمان آورند و در کار ملک فتوری پدید شود قال لعلنا حاکم ان اهلنا حسرت عظیم
 روی با شراف قبط و آل علوان کرد و ایشان پانصد تن بودند که هر روز در حضرت وی حاضر میشدند و در پیشگاه او رفته می

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

که دست و پای هرت را یکی از جانب راست و دیگری از طرف چپ برید و بدنه های ایترا را از کتفها در آویختند و چون در آن تپه
 بمشاورت قیسله از قبطیان با موسی یان آورد و بودند فرعون بر هر که دست یافت جهان اردی بر داشت و فرماں داد تا آزار بی
 اسرائیل را دو خندان کنند و در تائیس قم و عیس شدت کند و ایترا را در کار احترت : هند و هر حمله بهانه با صدمت نایا
 قتلان در پنجه اندازند و از غرقه قست کاه بر آید و حمله بکند و چاه جویس آمد در آنجا فرعون میسند که ماسطه اینها دتر
 قابوس هم دایس موسی سده و او را طلب کرده گفت ایری آیس بار کش کس والا آس نی که دیگران دیدند ماسطه کست هرگز
 من از صراط المستقیم مایم و در حتم معاد و شکم و اگر شهادت بهم فروری دایم فرعون کف داشتی بر آتس کرده بر سر ماسطه گذاشتند
 و او را اطلی سه ماهه بود و در آتس افروخته انداختند و آن را در میان صبور بود و یای در میان استوار دانست با کاه قتل
 آن طفل از میان آس باکت بر آورد و که ای مادر صابر باش که و احسل شدی بوی خدا و رسیدی بمقام رضا و کس آلا
 نیک و بین الحجة الاطهره او خطوین آسیه مت مزاحم را چون رابطه ایمان با ماسطه در میان بود و این شید شتاب زد و بید
 آمد و در باره آن زن صالحه با سر عون مکار و نمود فرعون با در آسبه را خواسته گفت دختر نو دیوانه سده است او را گرفته حجرو
 خویش فرست و کمر تاب صبور ی با سده نازد و امان خویش آشکار کرد و گفت ای فرعون تو بادل بندگی دعوی خدا و ندی میکی و را
 دیوانه میخوانی فرعون از نیزوی که تریتم او را با موسی در حاطه دست یوسه در حق دی بد کماں بود و او آنها از فرصت صفر و او کماں قتل
 که ایمان وی با موسی سر حد ابقان یوست فرمود من را با چهار مچ رب شد و با انواع تنجه و عذاب رنجه نمودند آسیه روی
 بدگاه لی نیار کرده عرص کرد و این بی عرش که قیامی الحجة و نخی بن فرعون و علیه و نخی بن القوم الطالین و از مظلومه فنا
 محرومه قاحسه امیدار چون موسی میان بنی اسرائیل آمد گفتند اگر چه ما در دل عودیت و قید رفت بودیم اما اینجا تنجه و عذاب
 نمیدیم چنانچه این دعوی و دعوت تماشیری بود که رای قتل ما بدست فرعون و او دید حضرت موسی استخاره بنی اسرائیل را
 در گاه کرد کار حبیل عرضه داشت خطاب رسید که ای موسی من دست خویش در از خواهم کرد و ایت از به نیردی باز کرد
 قوی از مصدیر و ن خواهم آورد و علی الصبح با اتفاق هرون از تنجه هرون شده در کنی رمل با فرعون و دیار خواهم شد
 چه از اینجا عبور خواهد کرد پس بوی گوید که خدا و د مصر بای بنی اسرائیل را رخصت ده تا از مصر سیر و ن شده در میان
 مرا عادت کنند و چون او سخن تو سزید و عصای خود را ب نیل در از کن تا خون کرد و موسی علیه السلام در دیگر با مار و ن
 بکنار نیل آمد و با فرعون و چار رسده آن تنجه با کف استمال فرمان خدا و مذکر و موسی عصای خویش بر آورده بوی نیل
 فرو آورد و در حال آب حو نام کت و نیز هراب ک قبطیان در خانها و چاهها داشتند چون سرخ شد بل بافت و با سبب حو شدن
 همه در در و دبر و د و هوای مصر را حفر ساختند چون هفت روز برین و تیره گذشت فرعون با موسی گفت اگر آرا ما کو نه حو آب
 باز کردانی بی اسرائیل را حصن و هم ما بر جاب که خواهند بودند موسی در زمان عصای بوی آب کرد و با حال سخت آورد
 چند نفر از سحره مصر نزد فرعون حاضر شدند و فذری آب که فیه کونه خون نمودند و دل او را قوی کردند و او را ییرد و آ
 دی بگوشتید و نکذاشت ما و مده و ما کند و دیگران خطاب با موسی شد که رخصت بنی اسرائیل را از فرعون نخواه و چون
 با کند نمکلس را با عوک اما سانه کس یس موسی رو فرعون آن گفت خدا و ند میفر ما بنی اسرائیل را از حصن نرسانی تا از مصر
 بیرون شده نزد من قرمانی میت که را نه هم فرعون رضا ما و یس موسی عصای خود بوی نیل و دیگر حو بها در از کرد
 و عو کهما از آب حبس کرده و سهر دآمد و ما آنها را فرود کند چنانکه در نور دکانون در شیدند و سر و روی مردم در می

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

حداول اړکتـ اول ماسح التوابع

جلی سده آمد و فرعون موسی در جاست نمود که چون اس غلامان بدین بودی اسرائیل را حال جیش کرد و در پیشگاه
 آنحضرت بعد از مدت دور هم اس لامر معتمد ساجران بر صورتی چند سینه کرده صورت عموک و فرعون نمود و دل را
 و اکا وی دشمنه امو و دوا و دوا موسی بر دس فرعون آمده و عصای خود را بر عمارتین درگاه و حسیع عمارتین
 و اس سواجل سده و تنه را پیش فرود گشت چاکه پچاس چشم و گوش توانست مع کرد و ابروی و دمان توانست بار
 داشت و اقام موسی و اقام ایشان بر اساشنه در غل گشت چون بهت برور گشت مردم برآورد آمد و فرعون را موسی
 در غل آن غار اسسده خاکرد و آنحضرت منف دی اجاست فرمود این کت ساجران توانسته اساران کار کرد و فرعون گشت
 اس صفت بر دالی اس و اسال مدکان ساخته شود و لکن سسده عوراد لرم می شد و رحمت بی اسراصل برآ
 میداد و گرا ه موسی سسده فرعون آمد و اسکار و برآورد است پس دعا کرد تا مام سسده را پیشه فرود گشت و دعا
 فطمان پس که اکون فرود شد چاکه نام دورا رسیده آگده نو دور زمان هر دو کس چون اسر مظم حجاب سیکست هفت
 ظهور پس اسر ماضاع نو کار بر فرعون شک شد و کس اری موسی و هر دو رسا و کت ای موسی بی اسراصل را دال میدام
 و در عاها ی خود پیشه ان خوش قرانی کسده موسی کف اسر عکوره شود و در حصه ی که همه کس بحال باشد کسی کار
 رحلاف اشان کده رحمت ده تا و چان فرالی سسده فرعون کف اسر حست بر میدهم سراط آگده اسارده
 شود اکون و عاکس و اس طار ما کرد اسر چون موسی اجاست کرد و سسده فرعون حلت افت هم بر اسکار و اسساده و
 اسراصل را رحب داد موسی عسده اسلام لعرا و خدا و دعا کرد تا مواشی قطیان و در حرا هم سسده در و در فرعون
 خدا و آگده کاکو و کسده و سسده در مرغ و مرغ که دو در و در حصه مواشی اسراصل که اسار ابرج ریان رسیده
 را که بی اسراصل را جمع اسر آنها مخطوط و در و در پس طانی در جوس که شش اشان نو دال حلت علی الخجه هم فرعون را دال
 هم کس دی اسراصل را مر حص کرد اکا و لعرا و خدا و موسی و سسده بر و فرعون آمد و واری خاکسرا و گره شد
 و ان احواد آرد و کده استند و موسی و پس روی فرعون را ان خاکسرا و کت دست مت موسی آسار بر آگده
 و آن خاکسرا و ابرو آسار شده و اها بی آسار سورع شکست و در دال فطمان اود می آمد چاکه ساجران سر ادرش بی گزیده
 و آگده که آسار سوره کفرار نمود و سحان فرعون اسکار فرود یکد است دیگر آره موسی بر دس فرعون آمد و کف خدا و
 سسده که کردی کسی سخی و چند ان خوب و کمر یانی که قوم مزاحمت طاع مراد سسده ایکت کولی موسی و در هم
 که مرد و مواشی هر که در حرا و در دال کده و دایس کت کرد و در مصر ازل جوا ب بعضی اسر مردم که اسسده حدی
 سسده کس رسسده مرد و مواشی خود را سحاه آورد و در و دی که اسر سسده را آورد آسار سسده همچان کسان و اقام فرعون
 د مان کده استند و در و در موسی عصای خود سسده کرده و موسی آسار است ماکا و ان مظم و سسده که مدن کرب که
 اکون و مصر را آسار کس اسر سسده را هر که اسر موسی و مردم را و در و بی سپر کرد سسده های در اسر را شکست و در
 اسر ماضع هر خطه و سس که بی اسراصل را سس که اسر در و در معام یعنی دات سر عول فطمان موسی و هر دو اسر
 حاضر سسده کت که سس قوم سس که آه اسر اسر دال خود و اسر اسر طار ما کسده و اکات شمارا رحب میدهم ما هر دو
 سسده سسده کسده موسی اقام حمت را دال اجاست اسر سسده کرد و عا ی جرایس را سسده را ایتان بر داشت
 فرعون سسده اسر که در دال سسده موسی فرما سسده را رحب رص لعرو و در و در حطان موسی آگده کای

43

مردوں
کو

کاکر

و قایع بعد از بسط آدم تا هجرت

موسی دل سسرون ساخت آفریده ام نامخته چند بسب تو طاهر کم که همیشه دران با پسراں بارگود ایک سر و درون
 وقته از بهر بنی اسرائیل رحمت یرون شدن بنوا موسی و سسرون هم درگاه و لید حاضر تندی حاجت جویش ظاهر کردید و
 در خون بقانون خود برخلاف موسی و هرون سخن را ندیدگان قطعی برخاستند و گفتند ای مرحوم بیج مدانی که مصر رو
 یورانی نهاد و حاجت تو این قوم خاک ببار داد و ایشان را از کن تاسر خویش گیر و حلقی آسوده شوند سسرون با موسی گفت چه
 کسان این خصم یرون میگوید تا احارت و هم آنحضرت با با اطفال و رمان و اجمال و اطفال و هر چه داریم یرون خواهیم شد
 در خون گفت حاسا و کلا شایا یک یک بحد رسد و طوع رسیده اند از شهر پر دتده لبادت حد و اند خویش حاضر شود و
 قربانی پیش که رانید و مکر اطفال و اموال و رمد و کله دین هم چه کار اسب چون موسی از وی مایوس شد خصمای خود را برین
 مصر در آورده مادی اوطرف مشرق و یدین گرفت و لجمای کوما کون یا و در جده آنکه روی هوا تا یک و تیره شد و
 در زیر لجم ناید یکت کما بی که انطالات کرک بجای مانده بخورد و در حجاز تا یک بشرد و دزد و لاریان حلقی رخاست و هم
 فقط و علاول فطما نرا و دینیم کرد و در خون نیر بر اسید و موسی را بخواند چون بخیرت رسید گفت ای موسی من با تو که هر گاه
 و در لجام کوبیده ام ایک این بحر از نام و در دکه و رخ ترکراں دار و قوم خود را تا هر کجا خواهی سافرت فرمای نویسی
 السلام ارحم ای خواست تا مادی از سوی مغرب بوری و آن فخر را از زمین مصر برد استند در پای قلم انداخت
 چنانکه یک پر شخ در چه مصره کای نادم هم سسرون خویش داری کرد و بنی اسرائیل را کسل ساخت این کرت موسی و
 بوی آسمان در آورده چهار اطلب فرود رفت چنانکه سه روز قطیان یک گیرانیدید و در حجاز ای موسی حوسن روس بود که
 و در خون تنگ شده موسی را اطلب فرمود و گفت ای موسی ایک قوم خود را بر داشته ام و مردان این تهر یرون توید و دلت
 خود را عبادت کنسید اما کله و رمد خود را بجا مگرد موسی کف که مارمه و کله رای قربانی میخواستیم و اکنون چه داریم که باید در
 حضرت یرون میس که رانید یک پاره و رمد موسی خود بخای نانیم چه بجان سیر و دکه همان قربانی سوختنی شود و در خون بر
 و با موسی گفت دور نو ازیت من رهنما ریک روی مرانه می که هلاک خواهی شد و بجان امان خواهی یافت موسی گفت این سخن
 بخی گفتی زیرا که این پس من دوی ترا خواهم دید و از روی سسرون تده پمان قوم خویش آمد و اسباب خروج از مصر
 همیا فرمودت توقف آنحضرت درین کرت در مصر بازده ماه بود چنانکه در تهر کانون الاخر که جبرانش طیش کینند و در مصر
 شده و رینه میان سسرون آمد و این عزرات و قیانت در بندت ظهور یوست
 خروج بنی اسرائیل از مصر سه هزار و هشتصد و بیست و نه سال بعد از بسط آدم بود ۲۸۲۹

همانا عقیده علما یهود آنست که توف بنی اسرائیل در مصر دویست و ده سال بود و آنچه درین کتاب مبارک معین شد و
 تا نوزده سال تا مد علی انچه به سگام خروج بنی اسرائیل از مصر نزدیک آمد از سرات حلال خطاب رسد که ای موسی بی ابراهیم
 کوکی که زیور و حسی قطان را بستاند گیرند و بچشم خشم و از مصر با خود دارند مقرر است که از مخزن موسی و غله وی با
 خروج بنی اسرائیل حیدان در مصر اولاد و طب و آل علوان مررک میوند که از هر کس پیرایهای گرانایه و کمرای ررین و
 زیورهای کوهر کنین طلب بگرداندی مضایقه تعاریت می سیر و دنیا که در تهر مصر کنز کالانی نفیس مانده ابقان استاعت
 بنزد آنگاه خطاب آمد که ای موسی این ماه اول سال تماشای بنی اسرائیل را که می که هر تنی که سفندی یاری یکساله و نریم
 در دهم این ماه که رفته در خانه خویش بدار و در عرصه چهار دهم آرد چ که دوا قدری از خویش هر دو از وی خویش بخین آرد

از موسی
 از موسی

خروج
 بنی اسرائیل
 از مصر

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

چون شبه خروج بنی اسرائیل پیاپی آمد فرعون با خود اندیشید که قومی بدان کثرت از بند عبودیتش آزاد شدند و شهر مصر را غارت کردند و استیلا و غلبه حلقه را بخود بردند باین غرضش التماس یافت و روان شد که از بنیال بشتاب رود و ایشان را بیاوید و محاسن که آنروز بزم سوگواری مردم برای سخت زادهای خود حرکت متعذر نمود و فرعون فرستاد فی المبدأین حاضرین پس بنیان فرستاده از هر آبادانی که قریب بود لشکر را اسلحه داد و قوا و سپاه را در گاه آوردند لشکری انبوه فرستادند که چند آنکه در حق بنی اسرائیل با آنهمه کثرت فرعون گفت *إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ* جماعتی اند که اندک است از بنیال شما هم دانست که بندگان از حضرت رادیک کرده یا مال منطعا سازیم آنگاه آری به خاص منبر عوینا را مصر پیرو آوردند و شصت و سه دانه دیگر رفتن فرعون همین کردند که هر یک سیه سال را فرجی استقرار داشت پس فرمود تا شصت هزار مرد کار را نزد او بر مقدمه سپاه روانه نمود و خود با دو کارد و سواران را در مجیش آمد و با سرعت صحاب و شتاب نهاب راه درینوقت تا ایستاد و در میان بنیال و بنیال همسخا میگردید و در میانها راست میگردید یافت ناله بنی اسرائیل نظر کرده آن سپاه کار را نگریسند و ریایات فرعون دیده بستانند چاره و هر اسان شدند که اگر موسی حسیع شده آغاز زاری و ضلالت کردند آنحضرت فرمود چندین آتشفه و پرهم باشد این قبیله را بی رپی مراد و کار و کار راست امروز خداوند برای شما جنگ خواهد کرد و شما خاموش باشید پس بدلول *فَاَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْخَضِرَ فَاَتْلُقْ خَطَابَ* در رسید که ای موسی امروز جلال خود را بر فرعون و سپاه وی ظاهر خواهم کرد و ایستاد و اولیو را خواهم ساخت تا از بنیال شما تا نزد خود را بهلاکت اندازد و اندک عسای خود را بر دریا زن تا شمار راه و در موسی علیه السلام بر آب آمد عسای را آورد و بر آب زد و گفت *فَاَتْلُقْ يَا نَارُ* یا ناله خالید پس شگفت آب دریا و دو آذره که چرخ عریض و دید آمد و باد و مریخی و زید بن دریا را با خنجر آورد و در حال بنی اسرائیل هر بختی از راهی بدید و در شدند و آن ستون ابر که از پیش روی ایشان میوزد ایستاده از دبال راه میکرد است و میان اقوام را با منبر عوینا تاریک میداشت و آن آب که در میان کویها و اسباط جلیل بود مبتک میبود و آن قابل پنجم میبود که در امدن دخت کند علی الجمله فرعون با آن سپاه که آن معاد و ارفا نام الاخرین بر آب دریا رسید فرام اینها دند و از آن حال در عجب ماندند و آن قدم پیش گذاشته گفت ای دلید چه جای در یک و توانی است و حیر باید با خدا و پنهانی موسی ربون گفت *لَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ آلِ فِرْعَانَ* ایشان تا نزد با قرو عوینا فرعون دل سخت کرده رخت مدیرا دند و از آن راه و بی بجز در آوردند و لشکر بنان نیز متابعت کردند و بشتاب در آن میل طاراه میریدند که بنی اسرائیل را دریا بند چون دبال اصحاب موسی را دریا آمد و ساقه سپاه فرعون را موسی به بحر ورشد آثار احوال و ایست و لید را گرفت و بجز هلاکت خویش یقین کرد و بدانت از دریا راه پرسودند و خوار یافت پس با کبر دست بدر گاه و قاورها بر آورد و گفت *هَيْتُ لِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا أَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَصْرَئِيلَ* یا بنیال بنی اسرائیل آورد و در آن خدای منید انم حریل علیه السلام متی حاکم غریقین از بن بحر گرفته بر دان وی رد و گفت *أَلَا إِنَّ وَدَّعَصِيْبَ قُلُوكُمْ مِّنَ الْمُفْسِدِينَ* سالها که روزیدی و دعوی الوهیت کرد فرعون و با سپهران خداوند خصوصت نمودی اکنون که دانسته رمانی میترشو و و مجال در عقده محال باشد ما معذرت طرانه میکنی قیسیم *مِنَ الْيَمِّ* یا غیسیم پس آب دریا بحال جویس را آمد و منبر عوینا را لشکریان مرو گرفت چنانکه کتین از ایسان را بیا فتند و مدلول و آنجینا موسی *وَمِن مَّوْتِهِمْ أَتَجْعَلُ لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ عِزَّةً تَقْدُسُ لِّكَ* شتند و سالها که بکشد و سر اسر بکشد خداوند را حیرت مریم خواهر موسی بکشد را بای کویان و دوزنان بنی اسرائیل و فنا بکشد در خدمت مریم میخواست مریم بشارت گفت خداوند

حد اول ارکنا - اول ماسح التواہج

[illegible]

10

4

9

1999

5

1954

2

33

وقایع بعد از مسبوط آدم علیه السلام تا هجر

رئس جبل جبرائیل ساخت و این دو فرمود آن میسکه که در افرات و در زل عظیم در ارکان کوه پدید شد و هرگاه آوارگ را بدید
 شدی حداد و موسی تخم فرمود پس موسی لغز اصل را آمد و حق حل و علا و دی نرسد مود که ای موسی منم خدا و خدا می تو که را
 ارباب محسن مصر بر آورد و من خدا و دیو مجور هستم خمر را عبادت نکشید و حد و حرمت من سجد و روا اید و اشهاد رای من کرد
 که من مقام گیرم ام کنان ایران را دارا و لایسان تا سیم و چهارم طبقه قوم آن رعدا و ورقها میدهند و سخت در پیمن شد و
 موسی گشتند و با تخم نسی که از تاب اصعای کلام رب نباشد و از نزد حسل و در ترایستاد پس موسی علیه السلام
 نزدیک آسمان رحمت رفته احکام خدا و در انکذاشت و دولهای ایشان را حسرند داشت آنگاه قوم معروض داشتند که تا کون خضر
 بوی رقاقون ابراهیم حلیل بود و تربیت او را سالت میفرمود و تمس آنکه قانونی تازه و شیرینی حدید از خداوند مسئلت فرمائی تا
 ما را پس بدان امن بشیم و آن روست را گیسو خورشید ایم موسی فرمود ایک ما رو حلیه من است و در او میان تمام میگذازم
 تا اگر کاری پیش آید بادی رخصت کسید و فصل امور خویش از وی نخواهد آنگاه مدلول و او دادند و موسی از لغین کینه برای نزد
 احکام چهل شارب و با قوم میقات گذاشت و ما را در خواسته مدحی در بر کوه نهاد و دو دوازده ستون که ما را در اسماط
 موافق بود بر افراست و چند تن از حواریان بنی اسرائیل را و ستاده تا قرانی سوختی پیش که رابند و دو ساله را و سچ کرده میرا چون
 از ادرنج به شمشید ویم و دگر در روی قوم رافانند و فرمود این عهد خدا و نداشت که در مقدمه احکام با شما استوار می شود
 آنگاه ما و اب واپسورا با هفا و شایخی اسرائیل بر داتته و در اول تهر و دگر رحل بسیار آمد و موسی را آن کش
 عشق و کوشش طلب روان داشت که از تو مقبت جسته میتری سناست خطاب بر دالی ماوی رسید که و انکذاشت الیک و
 رخصتی کف پروردگار را بریزی میی بختم که خویش را تو هم صلیت هم که برای آستمال دعو شوند قوی تجیل کردم و اینک قوم را
 من در بر رسد خطاب رسید که ای موسی بر و از رحل برای تا آن لوهایی سخن که احکام تربیت را آنها تحریقه یافته ما تو بسیارم
 موسی علیه السلام شایخی اسرائیل را فرمود که شما بسید و از آنجا بجا و رکنید و امن لغز رحل بر آید و احکام خدا را
 بار آورم پس شایخ بایستاد و نذاست و تحرت به شیخ کوه برآمده اری تره دید گشت و جبل را در کف و شش روز آنحضرت در
 میان اربا پدید و در و در عظم تجلی حلال را آنحضرت روی نموده در میان ابر و ان تند و رحل میرب تا چهل روز و چهل شب
 در کوه طور بود و با حق صدوق عبدا و پاره آلات و ادات ما مور شد که درهای خود مذکور بود و الواح عسره را که
 احکام تربیت بر آنهاست بود و کف آنگاه خطاب رسید که ای موسی فاما قد فشتا و ما کت میرا و صلیتم انشا می
 در فتنه اید و خیم قوم را بعد از تو بر گیر که در تقدیر بود و دوسامری گراه ساحت ایترا مقرر است که آن احکام که در عیون
 اطال بنی اسرائیل را نقل فرمود و لی اقسیمه سامری که از اقوام بنی اسرائیل است میری آورد و ما وی موسی بن طهر
 بود ایم آنکه بدست فرعونان گشته بود و او را بر کوه در کانیل میان پسته چذاحت و لغزها که در کاه حلیل حریل و پراآت
 و طعام جهبا سر مود تا حد رشد و طوع رسید و در میان بنی اسرائیل میرب تا آنوقت که موسی علیه السلام چهل
 شب را در میقات هماده بطور رفت چون پست و در اوقات موسی بکدت موسی بن طهر که بسیار مشهور است و صفت
 در کوی یک میدانت و درین زمان ر مقدمه سپاه سرنگ بود با قوم گفت که وعده موسی سر شد و باز ما را با دگر
 دیدار و میرفتد و ایک فخر مبودی بایست کرد و پرشش بود ایتا کفشد خدا و دی با نمانی تا تابش و نیایش وی بهم
 نایم سامری گفت تا آن در دیمی که بنی اسرائیل را مصریان بعاریت گرفته بودند و هم آنچه اعرن سد کان سپاه و عیون

انجاب
 محاله حداد
 موسی
 سیر بن خلدون

بنی اسرائیل

تقریب

حکم
 سران

و قایم بعد از بسط و آدم تا هجرت

درین سخت ادوس سری هر دو از سخت روی شده اند و در تب می افتادند و تب میکرد در لاجرم سامری از مردم و مردم از سامری
 گریزان بودند علی الحجه چون بنی اسرائیل از یرشلم که سالها فرمودند و فسادتی در میان شرکین و موحیدین اشکبار بود موسی فرمود
 تا آن که ساله را مویان زده قراضه آرد آب بختند و حکم کرد تا قوم از آن آب بوشند هر کس آن کو ساله یرشلم کرده بود بر
 زناش خالی زمین پدید شد و شرک از موحیدین گشت آنکه موسی فرمود تا بنی لوی شمشیر را بر کشیدند و ایشان را دوازده
 هزار تن بودند پس حکم قارنهار و ایتیره و ناکرت و موسی در میان بنی لوی بایستاد و گفت فَاخْلُوا الْعَسْكَم دِکُلْمَ کَلِمَ عَصِدَ
 بِاِیکُم مِکْدَلُ خُورَ اَکِه اِیْن کَشْتَه شَدَن تَهْرَاسْت اَر دَم کانی تنه از د آفریننده تنگها و کار را برانور آردن سر را برانور آردند
 و بنی لوی برآستاد و یکانه رحم نکردند و او را با و آید اشکگاه سه هزار تن از ایشان عرصه شمشیر را حصد آنکه معاد فَاکَ کَلِمَ قَلْبَ بَنی اِسْرَئِیلَ
 اِنَّ هَؤُلَاءِ الرَّجِیمُ الذَّالِی قَتَلَ بَرَشَتَه و هواروشنند و تینها و یک بریدن ذناب و کردنها را دیگر آب نمیرسانند
 و این علامت حق را بود بنی لوی دست از کشتن برداشتند و قوم را بجال خود که استند علی الحجه این بدست زدند
 علیه السلام در طور بود و در این میقات کوید چنانکه مذکور شد و درین دست آنحضرت در طور همه وقت نشسته بود و در هیچ طعام
 عروج موسی علیه السلام بطور بسند و در این شفاعت و طلب رویت خداوند هم سه هزار و شصت و نیک بود ۳۶۲۹
 چون یازده روز از اربعین میقات برگشت از ترات جلال خطاب آنکه ای موسی بنی اسرائیل را بر داشته روانه ارض کنعان
 باشش اهل زمین که من با شما هستم و اسرائیل و عن کرده ام لکن من در میان شما نخواهم بود و همراه شما نخواهم آمد زیرا که
 این قوم گردنکش و جبارند اکنون بوی اجمعه و چهل حویب حاضرند و چلهای خود از تن پیرون کنند و زیور را بر بزند تا یکفر اربعین هجرت
 کردا یا شاراها که سازم زلزله عظیم در میان بنی اسرائیل افتاد و دوتی بزرگ روی نمود و لکن یا عازماست قوم در دامن جل
 حویب جمع شده چلهای برخیزند و منتظر عذاب بایستادند حضرت موسی خیمه خود را دور از مردم بهای کرد و سه گاه داخل
 خیمه میشد و بوی همه میرفت قوم از عجب او گران بودند و گاه میشدند متعاند و دخل موسی خیمه نتوان ابری فرود شد
 بدرواز خیمه قایم میگشت و خداوند با موسی حکم میفرمود و مردم هر یک از خیمه خویش بجهه دیگر گردنیاش میفرودند آنکه
 موسی بدلول و احضار موسی قَوْمَ سَعِیْن صَلَیْهِمُ اَیْمَانًا با معادق از میان بنی اسرائیل برای شفاعت امت بطور شد
 و این گرت را نیز پیش روز دشت بود و این چله را اربعین شفاعت خواندند هم در این ایام آنحضرت طعام نخوردی و آب ننخورد
 و شبانه روز سجده بودی چون بدلول تم عَقُوْا عَظْمُکُمْ مِنْ تَحْتِ الْکَفِّ غَدا اَلذَّوْبُ اَرْعَاضِیْ اِیْثَانِ و در گذشت و شایخ
 بنی اسرائیل آسوده شدند و مکالمات خداوند را اصل و علایا موسی شنیدند طالب دیدار پروردگار گشتند و گفتند یا
 مُوسٰی اِنَّا نَرٰکَ کَتٰی نَرٰ اَکْثَرَهُ جَزَاءَ مَا قَدَفٰی مِنْ تَحْتِ اَکْثَرِ اَیْمَانٍ که این سخن از برای عجب سخن حق است تا آشکار خدا را به پیغمبر
 اگر چند میداشت که آفتاب بروزن در نشود و دریا بکوزه در بخند مقید ادا ک مطلق بخند برای کشف ایضی بفرمود
 کَلِمَتِ رَبِّیْ اَنْظُرْ اِلَیْکَ پروردگار را خور انهای ماس تا ترا پی پرده شده گم و معاینه به چشم چون موسی این
 سخن بر زبان راند روزگار دیگرگون شد و ظلمتی شدید با دید آمد چنانکه هفت فرسنگ کرد اگر در طور را فرود گرفت و همه خیزان
 موسی دور ماند حتی لیکن کاتبین از دی جدا شدند و درای آنها نهادند و شد طبقات ملک بر آنحضرت ظهور کردند
 و خداوند با او تکلم فرمود و نود و چهار هزار کله ویرا بشنودند آنکه فرمود لکن زبانی ای موسی تو مرا نتوانی دید و هرگز نتوانی
 دید زیرا که روی من دیده شود و هر که روی من چند زن نماید و لکن اَنْظُرْ اِلَیَّ اَنْجِلْ فَاِنَّ اَسْتَفْرَغَ کَانَ قَرِیْبًا زَبَانِی لَکِی بَرِی

حجه
 بنی اسرائیل
 در این ایام
 آنحضرت
 طعام
 نخورد
 و آب
 ننخورد

طلب رویت
 خداوند

عبد اول اربکتاب اول ماسح التواريخ

[illegible]

744

[illegible]

آپ کے لئے ہے

وقایع بعد از مسبوط آدم تا هجرت

و از انکار ایشان ضحرتی بزرگ روی نمود و پس بفرموده خداوند تعالی که قتل الطوفان را بنیت کنم قوت و دست قدرت خداوند
 که در طور را بر آورده بر سر ایشان خلق بدشت چنانکه بماند بر دهنده هم اکنون فرود تو دوات از ملک کند و از پیش روی
 استخفاف آنی از وحده جلوه نمود و از بنیال دریا بی پایاب دید آمد موسی فریاد کرد که ای قوم اگر کتاب خدا را پذیرفتار
 باشند این دایره را می نمک است والا عرض هلاک و دمار خواهد شد بنی اسرائیل چون از هیچ روی مقری و مناصبی
 نیافتند قبول احکام خداوندی نموده بروی در افتادند و سجده کردند و چون دیدیم که مباد آن جنل فرود شود و ایشان را
 نابود کند و هرگاه رسد جای خود قرار گیرد باز بر سر انکار شوند یکطرف رخساره خود را بر خاک گذاشته از کجتم که راه افراط
 میکردند تا عاقبت کار باز دارندیم آنچه از آن روز تا کنون این است در سجده مرغی آمد علی الحلیچ که از فرار اسرائیلان بگریختند
 در حضرت موسی حاضر گشته آغاز ضراعت کردند و احکام جدید که آنجا است را صعب بنمود و تمسک تنه شد موسی علیه السلام
 از خداوند درخواست تا هر صعب برایشان سهل گردد و تا مامت احکام نوری تبسیصد و سیزده حکم استقرایات پس یکی شاکر
 شد و خاطر طبعی عودیت سیرند مقرر است که هرگاه موسی بطور بریند و خدا و بدای حکم میفرمود و حیره است مانند
 آسمان میدرخشد چنانکه یکس را امکان نظر با جمال مبارکش بود و چون از طرف مشرق و مدح حیران بنی اسرائیل حتی هرون از
 قهر و می ترسان بودند زیرا که همچنان عارضش در خشدگی داشت پس آنحضرت تقابلی بر چهره می ست و هرگاه بطور بریند
 آن نقاب بر میداشت و با خداوند مکالمه میفرمود و چون حضرت انصاف یافته بیا تو می آمد و دیگر باره روی خود پوشید

۳۸۳۰

ما خلق صندوق عهدا منه سه هزار و شصت و سی سال بعد از مسبوط آدم بود

در شرح اربعین میقات اشارتی رفت که خداوند موسی فرمود که پاره آلات و ادوات را هم بکنش آنحضرت چون از اربعین میقات
 و ضراعت فراغت نفران یزدان فصلی اس اوریس خود را که در صحت زکری در میان بنی اسرائیل پی عدیل بود و تحت
 و او مردی داشتند از اولادیهود او دو و پنجاه سال بیا بیا که از خداوند دان نموده داشت حاضر و او میرود
 کار دان و هر سندی بود پس بفرمود تا صندوقی از چوب تمشاد ساختند که طولش دو ذراع و نیم بود و یک ذراع و نیم عرض و
 اتعاع داشت مخوف بر زغالص بالگرمای زرد و قلعهای درین تا حای لوهای عهد نامه شد و آنرا صندوق الشهاده گفتند
 آنکه فرمود تختی از زغالص ساختند که آنرا تخت محرمت میگفتند و دو ذراع و نیم طول داشت و یک ذراع و نیم عرض و دو ذراع و نیم
 درین فرزانان رو بر روی یکدیگر نصب کردند که برای ایشان تمام تحب را فرود گرفته بود و آنرا بر سر صندوق الشهاده نهاد
 دادند آنکه خوالی از زغالص ساخته و دو ذراع طول داشت و یک ذراع عرض و در تقاضای یک ذراع و نیم بود و مالک آن
 زرد و قلعهای درین اران پس اواب و اوانی مانند جامها و دو سکه کاینها و شمعها و نهاده و غیر ذلک ساختند که یک قطار در
 خالص صرف آن حله شد آنکه مرایده راست کردند که قبه آرا بیکل نمایند و تیس کا هس را بیکل گفتند چهل ذراع طول
 آن بود و پست و هشت ذراع عرض داشت و آن باقیه ایشم بز بود با قلعهای درین و قلعهای زرد و پوشی بر زغال نیز
 ایشم قوج سرج بر افراختند و برای آنکه آرا باران و دایچ آسب نه بگذار یوست مواشی خود پوشی دیگر تقسمه کردند
 و آن پوستها را بیکل نمودند و بر زغال دو پوست را فاخته آنکه چهار ستون معلق بود و آنرا قدس القدس نام کردند و در
 الشهاده را در میان قدس القدس حای دیو و دو تخت محرمت بر سر صندوق گذاشته و ابرون خیمه جوان و درو الطرب سال
 و شمعانی درین که شش مآخذ داشت بطرف جنوب جای دادند و صحنی برای مکن اربابهای مار یک فراهم کردند که آنرا صند

و از انکار ایشان ضحرتی بزرگ روی نمود و پس بفرموده خداوند تعالی که قتل الطوفان را بنیت کنم قوت و دست قدرت خداوند
 که در طور را بر آورده بر سر ایشان خلق بدشت چنانکه بماند بر دهنده هم اکنون فرود تو دوات از ملک کند و از پیش روی
 استخفاف آنی از وحده جلوه نمود و از بنیال دریا بی پایاب دید آمد موسی فریاد کرد که ای قوم اگر کتاب خدا را پذیرفتار
 باشند این دایره را می نمک است والا عرض هلاک و دمار خواهد شد بنی اسرائیل چون از هیچ روی مقری و مناصبی
 نیافتند قبول احکام خداوندی نموده بروی در افتادند و سجده کردند و چون دیدیم که مباد آن جنل فرود شود و ایشان را
 نابود کند و هرگاه رسد جای خود قرار گیرد باز بر سر انکار شوند یکطرف رخساره خود را بر خاک گذاشته از کجتم که راه افراط
 میکردند تا عاقبت کار باز دارندیم آنچه از آن روز تا کنون این است در سجده مرغی آمد علی الحلیچ که از فرار اسرائیلان بگریختند
 در حضرت موسی حاضر گشته آغاز ضراعت کردند و احکام جدید که آنجا است را صعب بنمود و تمسک تنه شد موسی علیه السلام
 از خداوند درخواست تا هر صعب برایشان سهل گردد و تا مامت احکام نوری تبسیصد و سیزده حکم استقرایات پس یکی شاکر
 شد و خاطر طبعی عودیت سیرند مقرر است که هرگاه موسی بطور بریند و خدا و بدای حکم میفرمود و حیره است مانند
 آسمان میدرخشد چنانکه یکس را امکان نظر با جمال مبارکش بود و چون از طرف مشرق و مدح حیران بنی اسرائیل حتی هرون از
 قهر و می ترسان بودند زیرا که همچنان عارضش در خشدگی داشت پس آنحضرت تقابلی بر چهره می ست و هرگاه بطور بریند
 آن نقاب بر میداشت و با خداوند مکالمه میفرمود و چون حضرت انصاف یافته بیا تو می آمد و دیگر باره روی خود پوشید

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

از میان برگیرد و دانش را برایش برد نگاه بقیارش رسانیده در میان توش بکشد و خود را چون مصیبت داران آغاز کرد
 و سوگاری نهاد چون این خبر در حضرت موسی معروض داشتند و قاتل او را طلب نمود از نیروی که در میان دو قبیلۀ منازعه
 بود که هر یک بخت قتل وی را بدیگری میدادند حضرت موسی فرمود این آیه یا مکرّم الله تعالی بقره آی قومه خداوند میفرماید
 که او را بکشید و باره از کوه تنگس بردن کشته زیندارنده شود و قاتل خود را بشناساند بنی اسرائیل گفتند ای موسی آیا ما را
 میفرمائی که او را بکشیم چه نسبت باشد قاتل خود با الله آن آنگون بن النجا یعنی موسی گفت ای قوم بنیام میگیرم با خدا و خدا را بجهان
 با شتم و شمارا بجره گیرم گفتند پس از خدای سؤال کن که آن کا و چند ساله باشد موسی فرمود آیه یَعْلَمُ اَنْهَا بَقَرَةٌ لَّا فَارَسَ تَعْرِيفَ قَرَهُ
 و لا یُرْکُوْنُ اِنَّ بَنَی دَاوُدَ میفرماید آن کا و نه پیر است نه جوان بلکه میان این سه دو باید گفت خداوند خدای مستی کن کند
 آن کا و چگونۀ باشد موسی گفت خداوند میفرماید بقره صفراء فاقه کوهها تشریف ازین آن کا و در رعایت زردی باشد که رنگ آن
 نظر کنندگان را سازا کند گفتند ای موسی از خداوند سؤال کن که آن کا و چه کا و است کار کنندۀ باشد یا صحرا چه موسی گفت
 خداوند میفرماید بقره لَّا دَوْلُکُمْ تَمِیزُ الارضِ و لا یُفِی الْخَرْقُ مَسْکَنُهُ لَایَسَیْتُهُنَّ اَلْکَاوِیْتِ که رام کنند و زمین شوند
 و بادی آب و زراعت نداده اند از هر چه کارها آسوده بوده تمام خلقت است و در دست حتی سم و داس را بدست ای اسرائیل
 چون این بشنیدند کشفه اَلانِ خِشْتِ یا تَحِی کُنْ صحت وی تمام گشتی و در طلب آن برآمدند گویند در بنی اسرائیل مردی صالح بود
 و سیری نامالی داشت ویرا کوساله بود که آنرا ندیده می نامیدند چون مردش نزدیک شد کوساله را در پرشه آورده و با کرفت
 ایجاد ای ابراهیم این کوساله را بتو می سپارم که چون فرزند من بزرگ شود بوی مادر سالی و ما در طفل را از این راز آگاه ساز
 آن طفل درون شیشه رفته آن کا و روایات و با خانه آورد و درس گفت قیمت این گاو سه درهم است آنرا بفروشد و کلن
 حسیه چون بدو را آگاه ساز پس آن طفل کا و را سارا آورد و مردی با وی دو چار شد و گفت ای کا و را بر من بفروش
 گفت یگو باشد سه درهم میدهم آنرا دقت بستان و کا و را بیا گفت با من تا در آن گهی دهم گفت شش درهم بستان
 و ما دراجر که طفل گفت ای کار بخشم بدینگونه مبلغ بفروزد تا بدانجا کشید که گفت پوست این کا و را پرز کرده تو میدانی
 تا ما در خود را آگهی ندی و آن طفل پذیرفت و نزد مادر آمو و در آگاه ساخت مادرش که ای فرزند آنرا فروخته خدا
 و ندانست نه خریدار ما وی در سر دختن کا و مشورت کن و بگو باره آن طفل نزد آنرا آمدن بادی تو کرد و گفت
 ایچوان این کا و را در اندر که غریب حادثه در میان بنی اسرائیل باید آید که بدین کا و محتاج شوند آگاه تا پوست کا و را
 پرز نرختند و بتو سپارند که و را بدینان مفروض پس درین وقت که بنی اسرائیل محتاج بکا و دی شدند و آن طفل
 در آن یافتند آن طفل ازین بهاکتر رضا خدا و موسی علیه السلام با قوم گفت که چندان مبالغه شیخ میکنند که کار را
 صعب انداخته اکنون لی تکامل کا و را احسبیده دین نمایند پس قوم بهایان بکا و را بخشد و بدو بها و صلتا اضر نو
 یغنیها پاره از گوشت آن کا و را بر مقتول زدند در حال برخاست داشت موسی گفته او را روی سؤال زده تن
 کرد عاقل برادر زاده خود را که فائس بود باز نمود و در همان وقت افتاده حان بداد پس موسی قاتل و براتصال عاقل
 کرد و بنی اسرائیل آن کا و را سوخته خاکسترش را بانه هرونی سپردند تا هرگاه چنین حادثه افتاد و در آن
 خاکستر بر متول زدند و حال قاتل را باز دانستند و این مجزه بدی بایشان داد

تقریباً
 بقره
 در حدیث
 در حدیث

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

حوب رشب که مستان گذرید و فرزند سد در آید و ملا دو امصار ایشان را تجسس کنید و از میوای آن سرزمین قدری
با خود بیاورید و آنجنان که در آنجا سکونت دارند نیک نگریه که چگونه مردم اند و خبر باز آورید پس یوش و کالوب با میا
نقبای فرموده موسی از طرف جنوب قطع مسافت کرده اراض مقدس را ندید و نخست بگردن رسیدند و ارض را دیدار
یثاق ایحان و یثیسا می و یثیای را در آنجا یافتند که در خدمت عوح ابن عناق بودند و برزاقان جبرون در آمد و یک
اکو بر سر بدند و بر چوبی استوار کرده و تن از ایشان محل و نقل آن خوشه انکو مشغول شدند و از آنجا مقداری نار و خمر
نیز بر گرفتند پس از جبرون سواحل دریا کوکنا رسیدند و چون کوه و کوهها را دیدند ایشان از اولاد عمالقی ابن ایفار بن عیص
بن اسحق بن یعقوب بودند که در آنجا یوش نام داشت چنانکه مذکور شد و از مسکن ایشان خبر گرفتند و بعد از چهل روز
مراجعت کردند یوش و کالوب با سایر نقباء معاهده کردند که چون پیمان قوم در آید یکدیگر میهای ارض مقدس را
باز گویند و از بنی عناق و بنی عمالقی و بنو منسدی و بنو روی ایشان سخن زنایند مبادا قوم دریم شده در آمدن
بارض مقدس بیاورند هر برین سخن عهد استان شده روز چهل در پیمان فاران بجهت موسی و هر دو یوش شدند
و آن خوشه انکو و نار و انجیر که با خود داشتند نزد ایشان گذاشتند یوش و کالوب از یکدیگر میهای ارض مقدس و حضرت
اشجار و کوارش میا و پنجهای برین گفتند و مردم را تحریص و ترغیب بکوی آن مسکن فرمودند لکن نقبای عشره عهد
بگشتند و برخلاف ایشان قوم را ترس دیم دادند و گفتند بنی عناق را در جبرون دیدیم که هر یک از پیل قوی بنیاد
تند و از شیر چینی تر و بنی عمالقی در جنوب ساکنند و اگر و نیز بحالات طبع و رخامت خند و درازی بالا معروف اند و چنانچه
حقایق دیو سیان و اموریان بکوهستان سکون دارند و کوهانیان در کن ریر دین مستقر مردمان بنی اسرائیل را با این طوایف
هرگز توان مبارات و معادات نباشد اگر پیشه پیل پهلوانند و مور با شیر بزرگند لکن است که بنی اسرائیل با ایشان از
در مقابل و مقابل و آید ازین سخنان و حسی عظیم در قوم پیدا شد و با از بلند فریاد کردند و هر چند موسی گفت ای قوم اذْخُلُوا اَرْضَ
الْمَقْدَسَةِ الَّتِي كُنْتُ اَتَكَلِّمُكُمْ اِیْهَا مِنْ قَبْلِ هَذَا وَ قُلْتُ لَكُمْ اَنْ تَقُولُوا لِقَوْمِ بْنِ اِسْرَئِيلَ اَنْ يَخْرُجُوا مِنْ اَرْضِ
مِصْرَ اَمَّا اَنْ تَقُولُوا لِقَوْمِ بْنِ اِسْرَئِيلَ اَنْ يَخْرُجُوا مِنْ اَرْضِ مِصْرَ اَمَّا اَنْ تَقُولُوا لِقَوْمِ بْنِ اِسْرَئِيلَ اَنْ يَخْرُجُوا مِنْ اَرْضِ مِصْرَ
تو نموند که در نزد ایشان بمقدار طبعی سنجیده نشویم همانا تا این کرده از آنجا بیرون نروند و درخواهیم آمد یوش و کالوب
قدم پیش گذاشته بمقادیر رجال بن الدین یثیاقون اَنْعَمَ اللهُ عَلَیْهَا اَدْخُلُوا عَلَیْهِمْ اَبَابَ و گفتند یکم کنید و در
مسکن ایشان را که ما آنطایفه را یک میثاسیم اگر شما در مملکت اینجاعت در آید غالب خواهید شد همچنان سخن ایشان مفید
نیفتاد و قوم زار زار بنالیدند و از موسی و هر و ن شکایت کردند و گفتند کاش در مصر مرده بودیم تا این روز را
نمیدیدیم که خود بشیر بنی عناق کشته شویم و زن و سر زن با سری دهیم پس روی موسی آوردند و گفتند ای موسی
اِنَّ لَنْ نَدْخُلَهَا اَبَدًا مَا دُمُوا فِیْهَا فَادْهَبْ اَنْتَ وَ رِبِّكَ قُلْ لَایْلَا اَنَا هُنَا قَاعِدُونَ مَا هِرْكَرْ دَانْ زَمِیْنِ دَرِخْوَاهِیْمِ اَمْ تَقُولُ
سخن دو کس را می پذیرد که یوش و کالوب باشند و درایت ده تن را استوار نمیداری قبا خداوند و پروردگار خود
برو با ایشان مقابل کنید و در آنجا نشسته ایم چون بنی اسرائیل تملق شدند و عصبیان ظاهر کردند موسی و هر و ن
با یوش بن نون و کالیب بن یوفنی جا میهای خود را چاک زدند و گفتند ای قوم هر اسناک باشد و تملق خداوند
کنید که شما بر ایشان غالب خواهید بود همانا سلاط از آنجاعت بر جسته و خداوند باست قوم کوش برین سخن

حسود
مغنی بنی موزیز
ربک بن یثیاق
سکند و اسرار
در آنجا
مغنی بنی موزیز
صلی بنی موزیز
سیای ادریس
حسود و اسرار
مغنی بنی موزیز
و سکون نام زدن
نیای
حقایق
موسی است
حسود و اسرار
شهر و اسرار
بوسه
تند و ای موزیز
محمود و اسرار
اسرار
نام و اسرار
اسرار
موسی
داده و اسرار
اسرار
تند و ای موزیز
و آن موسی است
دشمن و اسرار
حسود

جلد اول از کتاب اول تاریخ التواریخ

بهرین واداد و شش گشته را درود خورایین عزت است و به شایسته اس دولت ادینه در میان را درود را به دست خدای
 مخصوص کس که اشپس شور که یکر حسی که درود را به در میان بی اسرائیل سیرام داشت بخوایسته و فارون
 دو همان دوسر و کف اس طفت ما و برای آست که چون در دانی نصیب دوم موسی بر سر شود و او نصیب
 کنی و کونی اس ما کرده سر در اکوف و اس سخن سپید حرف چون مسد داشت و موسی برسد و عشت دوم را که
 و معروف هم و امده و ادسی دسی کشید که هر کس را نگه دارا سکنا را است که درون اس ما روح اس و کف
 اگر مرد و انشی آنکس فرمود و حکم خداوند درج سدگان کنان است اگر چه من باشم ما سکنا را شوم فارون کف مردم را
 ن کنان آن اس که نو با سر را کرده باسی آنکس بر سر را حاسته فرمود اما چنین است که درون کوبه سی سبب آن دن
 و سست را ما کاره را کوف ما اس که سوات بر جی سبی که در عرض کرد ای موسی حی است که فارون و در حلقه در بر سوات
 ما که را لوث آلوده کسم لاک اگر چه من بدکار و تنه و در کارم اسکار و اس هم که دوست و اگر در آن و دسان در را
 که بهر خام فارون بر سر دست و میان آنکس که داشت و مردم را از نگه دی درج موسی آگاه و صاحب موسی کف ای را
 اس چه طغیان اس که بهر او کرده و ارا و امر و او ای خداوند با ر شده رکوة مال خود را که از هر دردم که مردم مقرر کردم
 محل و ردی و دادی و ادوات را انواع ما و وطرب و اسام بود و لطف سر روی اسکا و دسان که عظم بر اس
 معاصی اس را ان مکثانی و ارضال کقوم ادینه کنی فارون کف ای موسی خداوند در دسان اس و م است و همه کس
 و پاکره اند را چه فصل و بهرین را چه فردی در کوان است که رسالت و رسالت را مخصوص خود اس و حد صد
 مع اما در رب واداد و لطف و داده این مرتبه برای تمام کس پسدا است مدیس شرف بر راضی سدی اکون
 سها ر که سوا ای ال مردم را برای خود را اس هم کی و خوشن را می ساری و خلع فقر و بی مکات برای پیچکس
 سر وی خلاف با ما شد موسی کف ای فارون این عزت را به من برای خود معین کرده ام و شرافت هر دن سراسر
 بیست که خداوند معال این عبادت فرموده و هر کس را از سر بر داده و شکای موسی استند چرا سا که و شاد خاطر باشد
 که از بهر سی اسما اهل مزار و عبادت چید که لغز با کس مخصوص تا کف و محل و محل جمع بر سر اس اکون انده
 و کف ای و امده و اهر یک عمر به دست کرده و حیمه شخص برود خداوند حاضر تنوید و هر کس آتش در محرقه خود آکس و بجز
 را بیکر اند ما که کید خداوند معین کرد و دخی را باطل استگا شود پس درود که حکم خداوند موسی اس و د و اس
 خود که کوی د واره حیمه شخص با ساد و فارون وادان و اسرام و دوسب و سچا و اس امرای امار و در تهای قوم کاف
 دیگر و واره اسما و آتش در محرقه را که در د چون سکار بخور و جو اس حلال خداوند محلی شده و خطا رسد که ای وی در
 ارمان اچھا عرکا ر شود ما به در اعصه هلاک و در سارم انسان بروی در افاده چشائی بر خاک نهاد و در عرض
 کرده خداوند را پروردگار آنکس چون کما و کدومی را چه استند که ساه و دوس پس براری و سرات قوم را ساعص
 کرده و دکر ما به خطا رسد که ای موسی قوم را لغز برای که اگر کار کنی فارون وادان و اس ام دور شود آتش
 اچھا و در شاکر و پس مردم را بر دیک انسان دوری حسند آنجا و دشان و اهرام باران و دشان را احمد و س
 آند و اسما و موسی فرمود خداوند چاکه مرا فرستد چون سلاط که داسک رفارون مسروری وادان ای قوم آ
 آت و اما که بدست من با و آند بسور مرا رسالت او در آید اکون فارون و کسان و برارده و در کور جو اس هم کرد

سراسر
 سراسر
 سراسر

سراسر
 سراسر

وقایع بعد از مسبوط آدم با هجرش

تا ایند که من فرستاده جان و دم آنگاه موسی خطاب بارین کرد که کیر قارون و داثن و اسیرام را برین شکا شده بکس
 قارون گرفت قارون بخندید و گفت ای موسی با زبان چه سحر است که طار کرده میوسی و جسم شده دیگر مارده مارین خط
 کرد که کیر قارون را درین کرت مارافوزن ادرسد و سحر بر آسید و آغاز ضراحت کرده مالبذ و زهار حواس دیگر باره
 موسی باز من خطاب کرد که کیر قارون زنا هشا و کرت موسی زمین را بکرفن قارون مامور ساخت و در هر مرند قارون
 ماتخصرت پناه برده رهبار میطلبید و مییاد و همچا موسی در خشم بود و دحض دی حکم میداد و مردم از ناله قارون
 و داثن و اسیرام طاقت توقف نیاروند و از هر سوی مگر خشم ماسا در من این زانی ندیدم در کشد علی الجمله هر تن
 بنین فرو نند و زمین با هم پوسته شد حاکم قانی از قیان باقی نماند و یکبار ه ناید بد کشند بعضی از منافقین ی از
 کمان کردند که حضرت موسی قارون را برین فرو کرد تا اموالش را تصرف فرماید ای معنی در جمیع آنحضرت کف شد و دعا کرد
 تا اموال قارون یزد و زمین فرو شد چنانکه جدا و ذنبارک و تعالی فرماید *فَحْشَايِهِ وَبَدَا لَهُ لَازِئُ الْاَنْجَا* از پتکا که کیر با حاک
 رسید که ای موسی چه کرت قارون را تو امان طلبید و او را رهبر اندازی عرض کرد که معناد مرسته خطاب آمد که اگر
 یکبار ما من پناه جسد بود هرگز زمین را بر روی مسلط نمیکردم موسی عرض کرد در و رکارا من میرم نظر نمودم تا ترا سخا
 و از تو پناه خود علی الجمله چون قارون تمام شد آتشی از آسمان فرود شده اصحاب قارون را فرو گرفت و آن وقت
 چنانه و تن که مجسمه های سحر در دست داشتند پاک بوختند و ناکه گشتند آنگاه خطاب در رسید که ای موسی *الْعَالَمُ*
 هرول را برای ما مبرهای این را از رهبان شلها بردارد و برای پوستش برنج صمغهای بر بختین ترتیب دهد تا
 اسرئیل را یاد کاری بزرگ باشد و جز اولاد هرون کسی که در ایندل سحر را نزد خدا و مد حاضر نتو دیس العاد
 فرموده خدا و بزرگ در درگاه قارون و اخچنس بیایان آمد و آنکس که با وی در وقت حشرت پیر و نذ و بعدا *وَصَحَّحَ الدِّينَ سَمَوًا*
مَكَايَهُ لَا تَأْسِيقُونَ وَيَكُنْ اللَّهُ يَبْطِئُ الْاَرْنَ يَكُنْ اَيْتُ اَرْضِ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ اَنْتَسِدَ كَبْرَانِي رَدَقِ كَسْ رَاخَا وَنَدَ كَتَاوَه
 میدارد و نذ و نذ مقتضی نمکی شود بلکه هر کس را سخا ادر عزیز میدارد و هر که را سخا ادر ذلیل میفرماید بالجمله بس اخف قارون
 و حرق امرای می اسرئیل باز در میان قوم صمغهای ناشانته در میان آمد و مردم انو هتده گفته حیراموسی بزرگان را
 هلاکت گذشت و چون قارون مردی از میان مار داشت پس با هم همدت شده و در برابر موسی و هسدون آمد و در بخت
 ایشان اجتماع کرد و صمغهای خش گفته ناکه و دید ماری از آسمان فرود آمد و نیمه صمغ را فرو گرفت و جلال پادشاه
 تمام شکی کرده خطاب رسید که ای موسی از میان انچاعت بیرون توید یا یکبار ه اینا را هلاک کنم و انا غصب پدید شده هر
 الهی رقوم عبور کرد و مردم یک یک اربای در آمده اسبی بردند موسی را هرون کف ایک چشم خدا و ذیکبار ه اجتماع را
 نابود کند مجبری بریکه و از آتش نذج در آس سحر کرده شان میان این قوم گذر کن و در حق ایشان کعاره مده تا هر حد اند
 فرود شیند پس هرون محمره گرفته میان قوم آمد و موسی روی رخاک نهاد و دعا فرمود تا غفار القلوب از حرم ایشان
 گذشت و هرون با حضرت موسی چون ملک سدکان قوم باز پرس کرد و چهارده هزار کس درین دهیم مرده بودند اراان سرین
 پس خدا و نذ خواست رتبه هر دوازده بانی اسرئیل باز نماند ایشان با موسی رنورند که چهار هزار سجد مسب جسد صمغ مرکز
 بس حکم شد تا از هر خاندان عصائی آوردند چون در دوزخ عصا حاضر شد هر کس که اسر خانواد بود و دام خویش را عصا
 خود نوشت و دام اسباط یعقوب را با عصا غالب دادند از جمله نام هرون را عصای لیوی نوشتند آنگاه خطاب آمد

عصای هر دوازده
 سجد و نذ
 مسب جسد
 صمغ مرکز
 بود

حد اول کتاب اول باسج التواریخ

همی موسی بن عیسا اوجده محسب رده من مسدودن عهد نامه که با یکس که کرکین من با عیسا من کوه جواد آو دوش ...
 می سه اهل دخی دی که ماه و چهارده پس آن عیسا موسی دخی عهد نامه گذشت و چون رو دیگر حاضر شد و یکی را بر کند
 عیسا و ارام عیسا و عیسا نامه که بگوید آو ده و اودام و اوداس من هرکس عیسا خود اگر که و ارام و
 نه کرد و انجان اودک بود و خطاب جدا و موسی رسد که عیسا سرور انجان در پس عهد نامه که ارام عیسا من
 و صفت کار ارام که حال من را بخت بر عکس حکم حل بود

و استعدوسی دشتن سال امدار مسوط آدم بود

محمد صفت عیسا اسلام امدار پاک مائین و من و موسی دخی هم در ارض دس وطن داشت و ارام الی ارام
 و که عیسا کرده و اقامت فرود و مردی که کم کون و موسی امدار فانی امدار داشت و در ارام و ارام و ارام
 معقل دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 بخت آو دوا ان پس که موسی را و ارام کرده و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 سرین و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 که دخی و است سال ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام

محمد صفت عیسا اسلام امدار پاک مائین و من و موسی دخی هم در ارض دس وطن داشت و ارام الی ارام
 و که عیسا کرده و اقامت فرود و مردی که کم کون و موسی امدار فانی امدار داشت و در ارام و ارام و ارام
 معقل دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 بخت آو دوا ان پس که موسی را و ارام کرده و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 سرین و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 که دخی و است سال ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام

محمد صفت عیسا اسلام امدار پاک مائین و من و موسی دخی هم در ارض دس وطن داشت و ارام الی ارام
 و که عیسا کرده و اقامت فرود و مردی که کم کون و موسی امدار فانی امدار داشت و در ارام و ارام و ارام
 معقل دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 بخت آو دوا ان پس که موسی را و ارام کرده و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 سرین و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 که دخی و است سال ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام

محمد صفت عیسا اسلام امدار پاک مائین و من و موسی دخی هم در ارض دس وطن داشت و ارام الی ارام
 و که عیسا کرده و اقامت فرود و مردی که کم کون و موسی امدار فانی امدار داشت و در ارام و ارام و ارام
 معقل دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 بخت آو دوا ان پس که موسی را و ارام کرده و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 سرین و ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 که دخی و است سال ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام
 دخی ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام ارام

جلد اول کتاب اول ماسح التواریخ

عقل کرده و تحت پرده رازان پیر و آنکه آتش حاشا و دج و کج موی آسمان رشد و موسی علیه السلام دست بردار
کرده همان نوم آمد و اسرار و افاد سر و حروادی اسرار شل کشید حاشا هر و هر که برده نگه او مانا هر و او بود
او را ملک دوست مد اسم نوادی حید روی و او را کشی موسی علیه السلام از حضرت خداوند مشک فرموده آگاه
و دج باز آمد و مرد یک رهن با سواد و هر و از تحت روح بسته و او کرد که علوم کسی بر آتش که خود مرد و ام
ان کف و هم و حال رنج تحت و کمره و آنکه دج موی آسمان شد موسی در مصیبت برادر حاشا می جو کجا
دوسی اسرار و پای حل جو دست سی و در نام هر و مد آتش دج و وی در اول ماه آب بود که آن ماه
هم ارسال چشم است بعد از حروح می اسم اسرار مصر و در مد کانی انحصرت و در برای فانی که صد و دست و در
حکایت عر و ملک کسان با می اسرار و صد و شصت و شصت و شصت سال جدا بود آدم نو

PAPA

[illegible]

FAFA

چون ای اسرائیل و مدائن بواسطه یکبار پرونده و حوالی آنجا فرو شده و چهار افراتسندانی از سقز که ملک
ای بواسطه حور و روی اسرائیل شدند و آنجا اچماخت انموریان کردند و مراطلاع داشتند بواسطه آنکه شد و آنجا
پسین شورب کرده اند مرشد که رسولی بر دکنم انموریان تهموم فرستادند و آنس لوطس از آن که مردی سیاه

11/11/11

حدیث اول کتاب اول مباح التواریخ

[illegible]

PA:

و سال هفتم حج ارمصر کرده با موسی خطاب شد که مردان ای اسرائیل را آنجا که ارادت سال خدایان دارم و در آنجا
سال کم و در حرکت و کار در شمار پس موسی و الخاد و در میدان اباب بر یکجای بر دیس که قرب آثار خود و در
حج انشا الله و در یکجای شمار که در دار اولاد و حوک و خلوص و حسن و در گری که لب و در این
یعقوب میر مامد چهل و سه هزار و پصد و سی شمار آمد و اولاد و نوئل و یاسین و یکس و در حج و ساول
که سیمین و یعقوب علیه السلام میر مامد سب و در هزار و دویست و شمار آمد و اولاد و صفی و دجی
و سونی و اربلی و عسیری و آرد و آرنلی که فایل مام انشان نوکس و خادس یعقوب میر مامد چهل هزار و پصد
و سون که شمار آمد و اولاد و سیکله و در حص و در حج و در حج انشان حواد و شد و در
خاتول که اس حله سب و در پسر یعقوب میر مامد و در پسر و در شمار آمد و در پسر و در
که کنی و در کنی و در مام دست قل و حرکت یعقوب میر مامد و در کنان و در حاکم که در انشا الله و در اولاد

[illegible]

خداوند کتاب اول تاریخ

ملک سیدان شاه سرفراز و جهانگشای است که صاحب کاری جسدان بکای نمک شد و پیرانادی بود که هم او را بکریست
 در میان کربان او هم و مان این ملک آمد علی احمد چون سیدان بکای سلف برآمد و ملک بروی معروض شد که بکریست
 در میان کربان او هم و مان این ملک آمد علی احمد چون سیدان بکای سلف برآمد و ملک بروی معروض شد که بکریست
 بعد از این اصلاح ملک گرفت اقامت درانی کرناست پناه جز او را هم کرد و بران امر او بود است و حضرت و دولت
 آمد و شاه او را در کرناست معنی تمام حاصل شد و نمودارم حیرانی برآمد و شد و هیچ کارناست و در میان بخور و کثرت
 آنجا است را مشربان ملک معطر ساحه با کرناست فرمود که ملک چش و مصلان بپاره پاران با طریقی صراحت سپرد و در
 محف و پاره حاطه انداز او را خود شاه میداشتند هم صاحب کارم در دوش رفتند ایک چه سده که تا تحت ملک نمیشد
 من است اینچنین بکری بر سده و همسری لوطی عطا ده لا حرم افشار تا دچی در حور است کرناست عرض کرد که اگر چند
 من پیری سده و آفت پیری مراد نامه هم مناسبت پادشاه اس کار را عطا کم دو موقت کرناست شدند ماله
 علی احمد از حضرت دید و در حبس یا در عمار و صلاح پناه خوش را از دست و در میان برآمد و شد روی بحاس بران
 مهاد و اداری که پای بکری و دولت بود و پرورش و سلج آوار و آنجا موار و اله را در گرفت و من کرد و ادوار و اله
 در نه راه مسر و با نظار بکری طبع سده و در بی مسدود کرد اقتصاد را در عاود شد و در اول قلم که در
 محکم دی و در حرات کث و چهل و یک که اما شده و در باب بود و در ملک و آنجا ملک کرناست افشار و آن جوان
 مردان و مصلان روی مهاد و نامه ملک مصلان که ارا حاد و عو حان بود و کارش را و که امیک در دین بکری
 برسد و اد پادشاه مصلان و انصهرت محمدی برده و تیسری سده قانون آن آمد که خود داند و درگاه شده و کوا
 سلام کنی و عاود نامه بکری خوش راحت درانی ملک مصلان که که می مسو جوی فرد و را مدام و می بل و ا
 مدام اسمانی بکری هر که بکری بخواهم که چون و مساده کرناست رحمت فرموده او علی کرد و یک و را کرد و آمد
 کس اس مراد راده ملک مصلان که پوسه مغم خوش جسمی داشت و دره و از ملک او را کرده بود و کرناست
 در کرناست بکری برده شده و اری صاحب و ارج بملک او را آمد ملک مصلان و هم شد که او دوشین نوی بکری مصاف و در
 مصلان پس او را افشاران و گاه مشورت کرده و اری حان روده که هرات آمد که بکری و پاره و درگاه و در دین فرسده و ادوار
 و خود را بیکان و اد حراس قاعده و را صاحب که معر زوده و کرناست را مصلان بخواهد و مرامی موالات و اد اسوا و ا
 من من من بکری سده نامه پوسد و مامش بر کرناست و مساده و اد و اری صاف ظک فرمود و بر می مایه و را بر است
 کرناست بر طاب و عو ب می فرموده تا از او خوشی رک و مساده کرده و هم شدند و در دین حده و گاه سار و در
 چون عده و در ا حاطین بکری ملک مصلان او را و مسوده بکری ماس بر می وانی با کرناست را و دین و در ماله
 و می اساده و کرناست بکری خوش را و مساده و اغان ملک مصلان در حرکت بکری ماس مشحون و نقض و هم
 بر ملک سده و کرناست ملک مصلان که ملک او و بر م کرده و مسوده و اس حکما و بریان که ارم من هر دوی
 خود من مسوده و را و ا و در حرکت مساده بران ماسپاه خود و پیش بکری ماس شصت و در و مساده و شش
 من و دران بکری ماس را که ملک مصلان مادمه مساری سمر بکری ماس اجرت خوش روده و دین آن
 و مایه بران در می مراد و کرد و بران او را و ده که فرود ملک مصلان و کرناست آورد و لک و ادوار اکده و صاحب

در میان کربان او هم و مان این ملک آمد علی احمد چون سیدان بکای سلف برآمد و ملک بروی معروض شد که بکریست

در میان کربان او هم و مان این ملک آمد علی احمد چون سیدان بکای سلف برآمد و ملک بروی معروض شد که بکریست

در میان کربان او هم و مان این ملک آمد علی احمد چون سیدان بکای سلف برآمد و ملک بروی معروض شد که بکریست

وقایع بعد از نبوت آدم تا هجرت

ملک مملکتان شاد بیا کرده قش خسروالی برادر است و بجز آنکه این اقال بخشی می رود که کرناست و در میان بود و میکتبهای بنده
 بفرستد و در برت ساحت و تخیل آتش را برای عمل خود رساید که کرناست نامه حضرت دید و در کج رفتن داد و صورت اس
 وقایع را نوشت و ماتحت ملک مملکتان اسناد و درگاه داد تا دست و از آنجا می ویس غریب فرمود و نامه ماتی گلد
 یا د شاه ملک چین نوشت که حالات قدر رسیده و در ریاده و مصحاک بود و پیش آمد که آن یورس و یا س که با صحت ک مرتی
 داستی این حضرت در غ فرمودی اکنون یا حراج ملک را می فرید و در این کس یا سار حدالی آناه دار این سخن را کسی
 کران آمد و پسر است را لشکر پیکران با استقبال جنگ کرناست بیرون فرستاد که کرناست حوال را بر حسب انگی باف ریبار را
 داده هر اسوار جارا مور فرمود و نا پیش روی اوصاف برود و جنگی عظیم ماوی کرده اور اصیب ساحت چ که آب نگر
 یاد و همیشه کفر ل فرانس که بخت صبحگاهان زیان مردان جویش را برداشته مد بال وی ثبات و در درسد دیگر باره
 با هم مصاف داد و جان پیش بخت بکشید و پس از کشت و کوش بسیار پسر ماتی یکیک نخته شد و شهری پا هست که فقه بیس
 و حصی حصین دست بر میان اری وی شانه کنار شهر آمده و با سپاه خویش حکم یورش تهر را و در کرب و بعار و دست
 کشا و پسر ماتی یکیک از شهر پرورنده مسدود کرد و دیگر باره بر میان اردن بال او شانه تهر و دیار سکر کرد و سر را ترش بر گرفت
 جبر ماتی یکیک رسیده که بیان در بدور هم تعزیت بیر سو داشت و از آن پس قلا را که سردار سیاه و قایه لشکر و طلب است یک یک
 و با یکصد و پست هر اسوار را گردیده اش نرد و حراس را در زاده خود فرستاد تا با قایق با نریان سر و کسید چون حراس
 از حکم ملک چس و در و قلا انگی یافت ساز سیاه خویش کرده و اتفاق وی بر دیک زمان آمد و در برابر اوصاف رود و تحت
 قلا اسب خویش را بر جانده پمیدان و آمد و بر یا نرا طلب داشت که کار او یکسر و که بر میان چون آواز او شنید بی توالی یا
 آمد و قلا در آویخت و او را با یک چوبه بر تخت لشکر وی در پیم شده هر نه که در د و حراس نیز تات مقادس یاد و در و را
 کرده به پیشه درون رم و همه راه اسب عیانت ناگاه از دیر در جتی بر یکدشت که ماتی آویخته داشت در یک هم بود آن شای
 بر حلق جراس اسناد و اسب از بدوی بر گذشت و جراس همچنان ر شای آویخته بود چون این صر ماتی کسک رسیده است
 که اینکار دیگر با شونت نظام نکیر و بک معصیت بواسا و مارا با تندی نامه بکر شای لوت و فرار بدان داد که کج ملک
 که پسرش را هم کرده بود و متصرف کرناست و دهتا مازی آن تجا مادی قفسان ر لاحت و تاراج کید چون نامه کرناست
 بدین سخن عهد استان شد و عهد حکم کرده و قفسان در آمده خنسان و د فاس بیر ماتی یکیک را متصرف شد و فرمود ماتی کرد
 تجا ماکر و د قبا که نسب از سلاطین یکمان داشت به تجا در آمد و از آنجا بر تاداب اما تبه دید و بطع در نهادن و خنسان
 فرزان داد و تا تجا نه را بنا رت رن و بنا ترا نشسته جابر را بر یکیر نرد و هم شهر غوغا بر آورده و درگاه بر میان آمد و در قبا و شکت
 کرد و زیان را شفت و خواجه سرانی را طلب داشته گفت که شاه و قبا و دارا کس یا جراح عهد مرا مطلق جوارا کاسته جوامه
 مرا نرد و قبا آمده ابلاغ حکم زیان کرد و قبا و گفت بر یا نرا نرسد که در حق من انجمن سخنها را و ماوی میر دستم گفت حواص را
 بنزد زیان آمده و اینگونه سخن بدیننده بود لب شعاع کشود و گفت قبا و جویان فرید و اس و ملک وی دست نویسه
 خاطر پادشاه نخواهد بود زیان شونت آقا کرد و گفت ترا با یک کوه نهات مد اظمت روانا تهم در چس پاید رفته قبا در رانده
 بردار کنی خواهی سسای ما چار و یکبار نرد و قبا آمده و او را اردار پا و بخت و خوش ر بخت و کرناست چون ار بخت آگاه
 شد به نریان آنریس فرستاد که نقص عهد روانا دست علی الجبل اقل قلا و حراس ماتی یکیک را و تخریر لشکر کرد و دوس

در این کتاب
 وقایع بعد از نبوت آدم تا هجرت
 قلا اسب
 در این کتاب
 وقایع بعد از نبوت آدم تا هجرت

جلد اول رکت اول اسح التواریخ

[illegible]

و کتاب کا لوگ قاضی الاسلام سے ہزار روپیہ دے دیا اور بعد ازاں خود

۴۹۲

۳۹۳۱
فانی که از مسکن عادی که صاحب و در آن
خلوت یافته و مصرع هر چه که می‌داند
در آن گشت و در آن گشت و در آن گشت
فانی که از مسکن عادی که صاحب و در آن
خلوت یافته و مصرع هر چه که می‌داند
در آن گشت و در آن گشت و در آن گشت

۱۹۳۴
مهر

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

پس از هجرت را بعد از هجرت به بلاد فرمود و راه بیابان میش کرد و به تتراراهی سرتی را گرفت و آنرا تقصای زمین کلکه را تصرف آورد و دل کیو راج که در بوقت ملک هندوستان بود بر یکم کرد و علی الحجة تا که محیط ترکستان هر بلد که بر سه راه بود و صاحب و از رود گنگ تا توپنجای که از میان ملک هند و اصل قزاقیکه میبود میماند که سرانده طاعتش برآمد نه سال میخونند و در کداس و درود حور و ارجا که میمقتضی داشت آنجا که سما و اموالی که از حوصله حساب آورد و در داشتند مصر آمد دیکت که سران سپاه که قهرم رکاب بود و در حواسه و ارس کرد و شریف ملکی داد و در همدار تا در طر ساخته آسوده داشت آنجا که بگویند اسفند و در صد سینه چنان کرده و در دیوار هر یک را بر داس زب و او و باز ناخود آهسته تا داب مرصع ساخت از آن پس برای خط ملا و حواست عماد امصار ملک مصر را که بر لب زمین واقع بود و در حواست کرد و در ازای هر یک تهری بر میزند بهای ارض بنا نهاد تا در طغان نیل سیلاب بدان شهر را حوضه کند و مردم در میدانها میفیل شوند و برای استحکام یکبار در دیوار به از مش زینس هری عظیم و عین هر کرده از کیوی نزدیک بآب نیل داشت و از سوی دیگر به سیبهای زمین کشده نمود چنانکه هر آب بیل زیاد شود با دیوار زینان رسد چون این مهم نیز انجام پیوست آسوده برست و همه روزه در حوض و جلالت بر آید چنانکه هرگاه خواستی از مکانی مکانی شدی به تخی خواهر یکس ششی حال آن تحت نهرا و کان لوددی و آزارا و دوشش را چنانی بردندی مورطین ترکستان از بر روی که لکرا و کا نرا بقدر صاحب ویرانشت کنند و از پادشاهان خود مدد نمایند علی الحجة چون کار سناستیرش یک لاک گرفت و مؤنس برادرش با وی رشک بر دو جملتی ادیتید با خانه او را آتش زده برادر را اهل و عیال بپور انداخته سترش را یکی اردوستان ارجیت برادر آگاه ساخت و او حفظ خود کرده از آن آید رخت پروانده و چون خانه آتش گرفت هیچکس از کس او را ندانید و مؤنس چون این کیدت با مؤنس شد دانست که هم اکنون بچه این گناه تبا شود راه خویش گرفته از پیش برادر کریمت و در دایه متواری شد که بپند چون بد سلطنت سناستیرش بی و سه سال ریشش از دیدن مظلمانه جلالت کور یافت و از آن پس روزی چند شمرده دم فرو

در ملک هند
در دیوار
در کداس
در دیوار
در کداس

در ملک هند
در دیوار
در کداس
در دیوار
در کداس

۲۹۰۱

نور مرکوری در ملک مصر سه هزار و نه صد و پنجاه و یک سال بعد از سقوط آدم بود
نور گوری از حکامی داشتند ملک مصر است که در زمان امپایس سرانده حکامی عصر بوده و عمر و دهوی زینت سناستیرش
اگر کرده چنانکه در ذیل قصه سناستیرش بدان اشارت رفت علی الحجة مردی دانا بود و از نو و صنایع و حکم آگاسی داشت
و علم بحر و بیابان میگردانید چون سناستیرش بر یک پادشاهی فراد گرفت و حقوق استادی مرکوری در باره و
ثابت بود و او را بگویم داشت چنانکه همه و انواران ملک و زرگان و رگاه بر دایه و متواری کرد و نو و از صنایع
و صوامد او در کار دین و دولت که در نمک و دایه و این مرکوری پرشس امان و صسام بود و هم بدین کیش از جهان در گذشت

۲۹۰۲

خلو سناستیرش در مابل سه هزار و نه صد و پنجاه و سه سال بعد از سقوط آدم بود
او مؤنس چون داب الحواس کوس را در نهای پدر گرفت و صاحب تاج و دیهیم گشت و ملک بابل و نیوا در سایه لوای
او در آمد حک برای حفظ حدود و حواست فنور لکرا را را طلب داشته و عواطف حسروانی امید و ارساح و هر کس را بهد لوک بابل
گاه بجهت می بین و مشخص بر کاشت و یکی در گاه فشره و در فرتا و دما و تحف و به با حاطه و ارا و حوصانی کرد چون
ارجمه روی آسوده شدند مانند در آن خود رسم بتیرسدن مسما و کرد و دست مردم آوری بر آورد و همه روزه در مظل و دنگ
پنفر و تا در کارش سها میب رسد و در سی سال در ملک بابل و نیوا و اعمال آن با ستمتال و اسنبه و ایا و شاهی کرد

در ملک هند
در دیوار
در کداس
در دیوار
در کداس

در ملک هند
در دیوار
در کداس
در دیوار
در کداس

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

دواب مصافات و موالات مافیه و منسوج داشت و در بسیاری رمل و رسائل با کتابت و در بیان بر سار و الفظ ظاهر بود
تا ایشان در حضرت فریدش رفته مودت امود دارند و چون در سال پهل و یجم سلطه می کشاست در دو جهان کف انهم
محد را بر میان مفرود داشت و کفایت اینکار می میکرد علی الحیدر تا می شود تا سائیک راغب بود و دست مقامه و مقامه را اسما
ملکت کوتاه داشته با یکس در مرامت میگوشت و همواره همو و لب و در می کشاست و در سائیک سوه بدو است و برش
اوشان و اصنام میمود مدت هفتاد و پنج سال در تمامت چش و ماچس وقت و تا حکومت کرد و چون اصل مخوم در آمد مکنت ررا
که بهترین سوزند اس بود حاضر نموده ولایت دهند و هر درخت از جهان در رود

۳۹۸۳
جلوس کلوکس در سال سه هزار و نصد و هشتاد و سه سال بعد از بسط آدم بود
کلوکس پسر اوموئوس است که بعد از وی بر تخت جبابانی جلوس فرمود و ملکت امل و خوار ارد کرده ارکار ارکان تا شور که در سال
مطیع و مسافران صاحب سائیکش ملک مصر که پادشاهان روی برین روی هر اسماک بودند و ملکت اوموئوس و بعضی از اراضی سر
بچه نصیب آورد چاک در دمل احوال ادموئوس شده و در آن کد ایون ارتقدی وی مصون و محروم شد و همگام عور سیاه او
از اراضی مقدسه کلوکس در خدمت پادشاهان حلاوت و مرداکی نموده در حیطه حدود و ثلوث ملکت چندان کوشید که دوست و
او را تحس کرد و سائیکش بر جوی مسافری اوموئوس با با حضرت دیدن میدانت چیدان حسب امداد علی الحیدر کلوکس
ملکی حکاکار بود و بر سیدان مانش شمار دتا در سال دوم سلطه می سائیکش از جهان برفت و خاطر وی چون دیگر ملوک
از رحمت آسوده گشت و آنچه ارد و کارش را می بود که در طلیان و عصبان و عصبان بکشد مدت سی سال در ملکت امل خوار
پادشاه کارم و اود اسکا هر در خوشی هر در سیاق مقام خود کرده است مدالوار بود

۳۹۸۴
جلوس پوزیرین در مصر سه هزار و نصد و هشتاد و چهار سال بعد از بسط آدم بود
پوزیرین بعد از سائیکش بر تخت فرعونیت یافت و بر تخت جبابانی نشست اراضی مصر و اقلیه را متصرف بود و قابل بود
و نوبه و جسته در رفته و پیش را آمد و لکن دیگر ممالک که سائیکش متوج کرده بود مانند ملکه و دیگر ممالک تا در و ملک ملکت ملوک مصر
پوزیرین در میان هر کس رفق ساقی هر دو و ثلوث خوش استیلا یافت علی الحیدر پوزیرین اگر چه در ملکتش کار بعد و نصیب شد
لکن کلمی آسفته مفرود اندک هر دو و از وی کاری چند صادر شد که هر اودیایکی آسانی دانست از جمله دفعی بت ارس آس
طلیان یل در رود حای نیل بالا بر آمد و خاطر اربن محمی پریم شد که اگر در نیجه آب ریادت شود آرا و اینها اثری کای کام
پوزیرین بر ارد و داندیشی خرد مسدان و خاک کشت در ای جاره بدان سر شد که در و نیل را تر ساد و اد کد پس
صلقی خویش گرفته کما ریل آمد و عصب کرده کاس رود حای امدت مدت سلطش در ملک مصر و دیت و چاه و سلال
کلوکس ادریش در ملکت یس چهار هزار و سه سال بعد از بسط آدم بود

۳۹۸۵
ادریش اس ابریم بن جارش را پیش بعد از در ملکت می رایت جهانگشای را از ادب و چون ملک موروث را من کرد و دل پا
در عیت را از دستا و ساخت بدان سر شد که عرصه ملکا را حبس کد و مساحت خویش را وسیع سازد و چون پوزیرین فرعون مصر را در یو
مردی کجایت نیت غرم تخرار اراضی مصر کرد و پای جنگ دیده اطراف ملکت حاضر و در ارم ساخته ازین پس بدو
و همه جابا سازد و رک تمام راه بریده در بین مصر آمد و حیدر کت با عمل پوزیرین مصاب داد و همه جابا منظر و مصوکت و در
اراضی مصر استیلا یافت و در آن ملکت عرصه مدت آورد که سبب نصا و لطافت هوا و کوارش آب موصوف بود و نفوذ

در این سال
کلوکس
پسر اوموئوس

در این سال
پوزیرین
فرعون مصر

در این سال
ادریش
فرعون مصر

وقایع بعد از سقوط آدم تا ہجرت

و دوحه قوم شمرده میشد در ایام سلطنت و پوریس که اطوارش با صاحب حسن شهاست داشت اموال و انتقال خویش را بر هم نهاد
و اهل خویش را فرا بستم کرده از ملک مصر پرورش و با غلامان و خدام خود و بلاد نوزیطیه آمد و در درویشی حید بود چون آب دها
استخوان طایع می یافت و در مرغی که پسند خاطر باشد در نظر نمود و نوزیطیه نیز را درست و دردی را مرضی قرق سهاده بملکت
اینگا آمد و در آن زمین سزار کشت و داد و فرنگه را اینجا چون کرباب را مردی ساخته وید و اثبات بجای و شرافت را بر صفا داد
مشاهدت کردم ویرا سار که شمرده و ده روز در عظیم و کتریم و دینار و تاجار و مخالفه و موالات است اینجا که که دختر خویش را
کلیج کرباب در آورد و کرباب در جاده وی بکشتی لایق پیدا کرد و در نظر خود و بزرگ بملکت مقسم شد و در دختر گیس فرما کرد
ایشکا دختران و پسران آورد و همه کمال رشد و بلوغ رسیدند چون گشتن از جهان مادر بخت و رحمت لاری دیگر کشید و او
فرزند می مردم نبود که حامی پدر میکرد و در تخت ملک را بیدار حرم صفا بدید ملک بکلم مصاهر و مطاعیت بکرباب را
سلطنت رساندند و مکر حدت او در میان بشد و ی کلکی با مصامت و کفایت و دینار اسی را دارالملک فرمود و ششگاه
خویش را در آنجا فرمود و او را دای رعیت و لشکری نیک خاطر بکاشت و ویرانیز و داده پسر بود که همه کار میزدان
و ایوان میکشاختند و می ساز بزم در مردم بخود دانستند چون اصل او در یک تنه ایران خویش را طلب دانسته و در بخت
در یکان بملکت حاضر فرمود و در ارضی اینجا را داده قسمت کرده هر قسمی را به پسر میزدان را را در بود و در آن آگاه ساخت
و بحس اتفاق ترغیب فرموده رحل ارجا میزدان و در در بنوق بکاره حکومت ملک قرق را جدا جان جوان لمره اهل کرباب معلوم شد
و آنوقت اهل کرباب در بملکت قرق و هماده بود یکی آنت که حکم داد و ناسی در ملک وی دورن بکرد و کاس به خدای مردم و در آن
حلو سس کا دوس و سار پسران کرباب در قرق چهار هزار و چهل و سی سال بعد از سوطا آدم بود

خلد اول کتاب اول تاریخ التواریخ

کتاب بخار بر تو معصمه بود تحتانی کار طلب و با سید یکور کس که خاشاک من چون براد را موسس کم و دیس با ساد کس
 بلکه کون خاطر است که خانی دس ملک معروزم و قاعد اسوار و نام کم که ناما عدل سجده سود و مردم امری نصیب
 اینجا هر یک که آرد و تحت سلطنت شاه و برای خدمت وی و یزد سده صلی کرد توان سده و اما سال
 آنکه که مهابت کلی را دان دوشن معصل دهند و اسیر حرکت کرده سوی مصرفت و چ می در ملک معصوم است
 ملا و کجاشد ای مو ملک دای و نظام امور من قدر و انانی و اکرت و آتیا اسیر سروس صاحب کاران سلا دهند
 ف و اردوم و آداب ملک تیرا گهی حاصل بوده و کلی جسمه وی امر و دوفت سبانی و اما و خانی کارگاه را که
 وقت من که شد و ارضی اسیر آمد و رسم پادشاهی و سلطنت ارمان برداشت و کار نمک ارد دولت جمهور گذشت و خلا
 و اما سال لا و جویرا اطراف طلب داشته و از ملک حامد صحت و صورت خانه پیا نموده آن حسیع را با کاش
 داد و اما سال ای توان کار معصوم و اگر که نور ما و صحت و در و چون کاری را امور ملک دای می پس آمد و این شهر
 خانه عصبه دارد اما سال و پیا آن موردی که در هر چه یکی کدیل دیگران شد حکم کسب آرا معمول دارد و در
 مردم برج دانه سده و افسر و امان دای و با سبای صلی حسی حسیه و احکام همه بر طبق مدلی جاری شد و در
 حسان و سال وضع و برکت با داس دس بر بر کان ملک صلی احادی که یکی اما درستی صاری می پس آمد در
 سوب خانه حاضر سده در سال امان کا عدل صرفت و اصلاحات بر که اسب با کوچک میجو طای احادی که هم
 و ایضا ملک دل انکور کس مذکور و داری مل او که کسب را می که خلاوت طبع و صوف بود و در کار صورت خانه
 خاطری آورده داشت و می برای ملک یکور کس کچک شده که ری کرف و در معر کس با می شست چون یکور کس را و
 مکر و کس رسته آن کرد و در وی فرد آرد و کجکم او را که که ده ارش کرخت مردم عو جارا آرد و در دمال انکور
 ساقه او را که همه دست سده و حدیب یکور کس آرد و در او را که کات مل که کار که یکور کس دای کف مردی جان
 موده و جیر حسی را دانسته را که می حجت کشه و سالک معده مودوم و وجود از سلطنت مل کرده که در جمهور معروا ششم
 اندام لکری و صبر و فاه محاسن که و دلیل در کس ما شند و یک و با داس من با کیم اوجده مت ساحی و در
 در مسانی خاطر بودی اما من بر اسرا کیم و کفر فرام آمد که این عظمت را بائی و در که پیمان سوی پس بر بود و
 او را که سوده و را که و انکور یک مل سده در ساری و حدیب یکور کس و تقویت دولت جمهور یک سده
 اما کار اسوار سده و در دولت جمهور استوار یافت و در اسیر سده و کپا دمای صلی شخص بود که ام او در س کات می که
 عو ان شود اما و شمر اسس با اولاد و کرات باج سلطنت و سبیکر و دتا ظهور مل چاکه افش سده تعالی و حامی بود و

این کتاب در
 سنه ۱۰۲۵
 در شهر تبریز
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۰۲۵
 در شهر تبریز
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۰۲۵

۲۵۲

خوئیس با ولس و باطل چا هر اوسه و ده سال بعد از بسوط آدم بود

انوس در مد موسس اس که چون پدرت برای او که کشد در دارالملک باطل ای که یکی برآمد دولت سلطنت در کت
 تحت سالی عرب رمان درگاه مسلم و مردون و ستاده مواست در را و ای اسوار است و در صرب مردم و امراج
 اطمین حاصل کرده و مسلم دس باطل و موا ادر دانت و بر برادر دوشن آما و اهل و خود شوهت پرسیدن داس چون
 را در جهان مرغی سب و سلطانیم را که بر اگر کس بود و لعه و نام مقام فرموده به اسباب عدم که تحت دت سلطان و ملک

این کتاب در
 سنه ۱۰۲۵
 در شهر تبریز
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۰۲۵

باطل و موسی سال بود

وقایع بعد از نبی و ط آدم تا هجرت

در آمد فرشته خداوندی گفت ای یک جزیره بهائی میان سیاه دریای شورو کوئس و لوار و کلمات ایثار اصحاب و امای
 تامل دوست تو در حرب ایگوده تو می شود و اگر ارتهانه من رسائی فارا اعلام خود را بهمه مرده باشی پس چند حقون باغلق فارا
 در این تب لکتری یدیان در آمد و معکری یاف که مردان و سترانش ارادان حساب مهون بود کجوشه در حقه کوش فراوان
 دید مردی با هدم جوش که یکدیگر در جواب دهم کرده مانجی در میان لنگره ما بهر سوی حرکت میکرد چون در رسید به خیمه و
 و نغای سپاه سر پرده ایثار از سر کون ساخت اهدم دی در جواب گفت آن کرده ان جوش حقون اس و است است
 که در لنگره تا ختمه ایقوم را پرار کنده خواهد ساخت چون ایس سخن شنید تو دل تنده میان سیاه جوش آمد و ان میصد تن
 بر سه نسیم کرده هر کس را کوزه یاد یکی که تسمی افروخته در میان آن بود بدست چپ داد و لوتی دست راست بس نفر موجد
 نن ار طرف میمنه و صد تن اریرو لکتری میان داخل سوند و خود ماصدن سوی قلب لکتر و دیگران سوی دی فراوان
 تا آنچه که هم نام معمول دارم دیس بدین روش ارسه حاسب در آمده در برابر لکتری میان استاده شد و مسک اگاه
 آن کوز بارانگشته تنه های افروخته را رایش را آورده و در یاد کرد که این جنگ از برای خدا و حقون است و آن شمه را و آفته
 داشتند و در و بهار داند احتند سپاه میان پی جوش مفاصنه امن آتوب دید مد از جای جرسه رو بحریه نهاد و دیتخ درم
 که آتبه بکجه را همی گشتند و کشتند قایل لعلی و آسیر و متی که در از این جنگ بود چون خبری میان شنید فریغ میگیده آن
 هزیمندگان ماصد و ایثار تا تیر شطاه و حد و آبل لغاب که در مایس سوی صد عون رسولی بحسل او اتم فتاده بی او اتم
 در و دایک رب آب اود و در و شود و سوار و طرق را بر روی سپاه دریایی مسدود و در بد آت چون که چنگلانی پتان بد
 آمد خلاصی یا مبدنی او اتم پی توای ارجل بریرین راه بر هزیمندگان تنگ کردند و عورت و زینت که در سردار بر رک
 از بی میان بود گرفته بکشتند و سرایتا مراد استه سوی جدعون آمدند و بان شکایت گتود که گفتند از جره روی ما را بچنگلانی بد
 نخواهدی و حواسی ما مانیک شامیک یک با شیم حقون ایثار از انجس داد و گفت از یاده از شاکاری گمده ایم انیک و در و
 در رک را شاکشته اید و کارهای ما مان کرده اید پس بی او اتم غصب ما زنده و اسود نشند انگاه جدعون همان میصد تن را
 برداشته ماضی کرد و سوی اودن آمده ساه و بی سخت که سر نبوده و دین وقت را کار اهل ماحوت مکشت ما ایان گفت چه باشد
 که هر یک از مردان مرا کرده ای اعانت کنید که کرسه اندوس و طلب را باج و صلح و دلک دریایی ستانام در جواب
 گفتند هر وقت توان و بطا را دست نشاند آوردی ما کسان تران او اسیم داد و جدعون کف هر کار و من پتان راسته آوردیم شانه
 شما را و حار و خنک این صحر را اسیم انکند و از نشان که سته به قلعه قوال رسیده و اهل قوالان خواست ایشان میر چون اهل ماحوت
 جواب گفتند جدعون گفت اگر من سالها فاما اریس صحر را اتم هم قلعه شما را حصار او اتم کرد و از قلعه قوال گذشته و طلب را باج و صلح
 رواں تندو ایشان در قریب و فوار یکصد دسی و چهار امر دگاری که دستند پامده هر اس باقی بود چه آن دکران در خنک بی
 اسرا یل مقول تند بن علی الحجه سوی ایان حاضر کرد و یک اگاه ماس آن کار و ان در آمده یح در اسماخت نهاد و انرا بر
 کرد را باج و صلح نیز از میان بگریختند و جدعون از دسال ستانته هر دورا پاهت من و باج و صلح را به جوی آورد و ان در رکاه حیرت گزیده
 عرا شمسید و از انجا مامری از ان ماحوت را در و دوار و حار و حار و از ماس اهل ماحوت سوا که داد و اتم هفت تلخ سته مد و سیر و در
 سزا اهل ماحوت و قوال آمد و گفت ای یک را باج و صلح است که دست آورده ام پس انکند خود و فاحا اسیم کرد و ماس اهل ماحوت را که در ان
 و بر حار دانی در دست دست میبکند و اهل ماحوت را رخت بسیار ماید و قلعه قوال را اریس بر آورد انگاه ما را باج و صلح گفت

۱۰۰
۹۵
۹۰
۸۵
۸۰
۷۵
۷۰
۶۵
۶۰
۵۵
۵۰
۴۵
۴۰
۳۵
۳۰
۲۵
۲۰
۱۵
۱۰
۵
۰

[illegible][illegible]

۳۱۴۸ اندامی کو مہ بولایا اسی اسمہ اہل چار ہزار و صد و چھل دشت سال بعد از مہر سوط آدم بود

چون اپنلک مکانک اعمال خود کو فاش کرده شراب پاک بخشید دی اسرار اہل برای حاکم و مدتری اچار خود و نولوع اس

وقایع بعد از نبی و ط آدم تا هجرت

تو! این بزرگ نسب ما خاندان بنی هاشم بن عبدالمطلب علیه السلام داشت مردی با حضاف و کلمات بود برای تبر امر و استخفاف وقت می
رفت بحکم ایشان بر وی حمل او را نموده در سایه فردو شد و سنی اسرائیل را با طاعت خوشن خلق دعوت فرمود مردم فراتر شد متحد و امیل
وی آمد و او امر تو ای دیر امیطن و منتها کشتند پس تو را در میان پنهان مریت حکمرانی یافت و قاضی و مدبر است و در کلات

اویت دسہ سال بود مردم در عهدش با حق راستند

جلوس نمودن در محکمت چن چهار هزار و صد و پنجاه و پنج سال اندازم بسبب آدم بود
 شد وین سن ایر کیا با و ساه یا نه هم است از دودان شینگ نام که در دارالملک چن بعد از بد صاحب لنگر و کورشت اعیان
 واکا بملکت را اندر کاه حاضر نموده موارست و قلعہ نگار امیدوار مساحت و کارایت و کتیر بر اعظام کرد و درست ید را ان گشت
 و این ایسان بتجاها را یک بهمان کرد و رشت بر سید را ستوده و مار و اج داشت دوران او نیز قابل تا تار و مول ر کرد ملک چن
 و شرات مواعط بودند و هیچ وقت از دواقی نهیب و غارت فرو نمکند استند ایردی امور حدود و شلور ملک پریشان بود و در
 پسا لار ان و سر مکان بجاب مغول و تا فرستاده همواره با ایشان مبارقاته و دعا که طسیر داشت و از طریق مردم بسیار
 بهلاکت رسید علی الحکم در همه روز کار نمودن و چن قابل مول و تا تار با و دواقی بود و در زمان حیات خود از فرزندان یکم

لو یسعدی مقطر ساخته در دود جهان کرد و در سلطنت است و حمال بود

استدائی حکومت یابر دینی اسرائیل چار ہزار دیکھدو ہتھادو کمال بعد اوسط آدم نمود

چون تولاغ دواع جهان گفت و سزای دیکر حایمیدار پس یار چلندانی رشت حکمرانی یافت و در میان بی اسرائیل قاضی و مدتر
گشت مردم بضررت دی جمع شد و مبلغ و مناد او گشتند و دل برنفسه ان او نهادند و او را می پرسیدند که هر یک از فرزندان خود قصاصتی
و جلالت مکانی دیکر استند و می راس اب جوان مخصوص سواری ایشان بودند که در میان کتک میزد و مدد می فرستاد اسرائیل
متصرف بودند که مراغ یار چلندانی تحریر داشت مع القصد چون پت و دو سال آمدت حکومت او گذشت رحمت بجهان عادی
کشید و جدا و در ارض قنوں مدفون ساختند

جلوس بن ابی طالس در ابل چهار هزار و یکصد و هشتاد و سه سال بعد از موسی آمدند
بنابین ابی طالس بعد از پدر بار یک حردی جلوس فرمود ملک بابل و دنیا و موسی دریا بکر دارض روم تا بعضی از
اراضی که حصار اسخره و زمان داشت و از طرف دیگر با کمره مانس بودست او امر دواهی نو دوی بر منطالی جبار و حاکم
دوشتش اودان و اصالتش شمار دوا و همسواره با سلم و ایرج پیران خریدن تجدید موایت و ولایت میرمود و اظهار عزت
و بیا از منکر دعت بخانه سال بر سر جهان بانی نگش داشت و چون رخت ارجهان می بست اگر بنه زندان خود العده اس و بر تبه
و لعه دی سرافراز فرمود

حلوس العبدین ابرہہ در محکمہ میں چار ہزار دیکھ دہشتا دوسہ سال بعد از سقوط آدم بود

العبد بن ابرہہ بن حارث را بنی بعد از اذیت بنی سلم سلطنت ارتقا فرمود و ملک بنی را بیخبطه تصرف آورد چون کار ملک بزرگ
راست شد لکری فراہم کردہ اندازد و الملک بنی بیلا و الرقیعہ تا حقن کرد و بیشتر داد و امصار آن دیار را مخیر فرمود و اراقا
آن اراضی جاہلوی چید مدت آورد کہ صورت مردم داشتند لکن دودہ ایشان از سنہ بدیدار بود و انجماعت را اس
نیامیدند علی الجملہ چون ایترا چمن رساید و مردم آن صورت ہا را بدیدند و ترسیدند العبد را دوا دار خواندند و چہ

دانی
مسعود روح
ایمانی محمد
نقی

برادری و دوستی

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

کتابخانه ملی ایران

عبدالمجید

مجلس

و قایع بعد از مسبو و آدم علیه السلام تا هجرت

ایزیت بی اسرائیل پیشی که گاری منظم است و در پیش موجود واجب شاری پس یسایح سول ایثار احاطت کرده
 تقسیم مردم می نمود و آدم و مردم خود را بر دو دسته با تقایب تسایح حلقه از منتهای آدمی اسرائیل در حدت و اجتماع سده
 و او را حکومت خویش بنیت گفت پس یسایح نامه ملک می نمود و موت و دست رسولی بخدمت او فرستاد که از یه رو
 بر می بی اسرائیل در شده آقا زفته کرده و چنان محاصره مهاده ملک پی نمود گفت که این خصوصت می اسرائیل مهاده و دار
 آمد که در مصر می رود شد و اراضی را تصرف کردند اکنون در بین ما با که از یه آسوده باشند بیون رسول ما پس سده
 این حسد باز آورد و در کار یه یسایح با ملک بی نمود پیام داد که می اسرائیل اری مواب و بی نمود می موفته آمده که از مصر
 پیروند مدتی در مصر کردان بود و چون ما را منقام آمد سلطان آدم و ملک مواب و پادشاه حبیبی نام کرد
 که رحمت مدهد که ما را ارض تمام جو کرده بدان زمین شویم که خداوند میراث و حمایت فرموده و چنان ایشا احارت دادند
 و چون ملک حبیبی که خود را فراموش کرده آمل اسرائیل مصاف داد و حد از آنجا رفت راسته و منفرم ماحت پس ارا
 ایشان مخصوص قوم موسی گشت اکنون سیصد سال است در الملک حنون و اراضی امواتین و ملک بالاق بن صفور ملک مواب
 خاص برای می اسرائیل است و هیچکس را با انسان سخن نیست بهما اما در ملک می نمود قصد و اهنک شردار که سار
 مخاصمه با طار فرمود و مع الغصه ملک بنی نمود و غضب و خشم و در نشد و کار مقابله و مقاتله استوار گشت پس یسایح بر آیه
 حکم ایسان گشت شد و ماهدانی خود عهد کرد که چون بر می نمود طفلیه با مد و ایثار از یهیم کند انگاه سالها غایب ماحه خویش
 مراحت فرما بد هر گشت برای استقبال او اعرافه بد شد و در راه خداوندش قربان کند چون این مژد کرد سیاهه خود را سار
 داده بارص قلعها آورد و در برابر می نمود صف بر کشد و جنگ در پوست بعد از که در ایسار و ملکات جمعی از جانن سپاه
 بنی نمود از یهیم کرده و اعرافه غیر تا محل پایت که پس فرجه مساف بود و گریختند و خلقی که از آنجا رفت غصه شمر گشت انگاه یسایح
 با نفع و میردی غریب ماحه خویش کرده سوی مصیفها آمد و او را خسری ما که بود که منهد و در طلعت سار و برابر می دانست
 چون حرد و دپد رشید با دف و طسبو برای اسببال بیرون سافت و از همه بزرگان سمت حب و یسایح را جزی می پرسج
 فرزند بنود علی الحکله چون چشم یسایح بر دختر خویش افتاد و دس نزد که میان خود بدید و فریاد بر کشید و گفت ای دختر من
 ای پاره جگر من ترا چه افتاد این پدر دشتن که ایام بدست یدر گشته خواهی گشت و صورت با جوادان عهد که با نده
 کرده بود بادی بخت و دختر خواست فرمود که ای پدر با یدر در کار عدد موانی که با آنچه مدهده که وفان کرد و مرا در راه خدا
 قربانی فرمای اما کن از پدر آن ملک حارم که دوماه حملت ده ناما مهسالان خود در قتل جبال و شهاب اتلال سفر کنم و در
 هر سرسختی رجوی و دوشیزکی خود بکرم انگاه بخندید پرستانه ناما آنچه مذکر کرده علی فرماید پس یسایح دختر خویش را رخصت
 داد و او هر دختر با که در قوم مصحاب بود با خود برد و استه بدامن جبال آمد و دوماه مرستاد خود که رجب دان
 دختران خند با که به دی مراغت کردند انگاه بخدمت پدر آمد و یسایح چنانکه مذکر کرده بود فرزند را قربانی کرد و فریاد از بنی
 اسرائیل برخاست و اذان می هر سال چون آن ایام فسد ز آمد آل اسرائیل چهار روز بجزیت و سوگواری دختر یسایح
 می نشستند و میگریستند علی الحکله چون بنی نمود و دلیل و صیفت شد و یسایح با استقلال فرما که ز آل اسرائیل گشت بنی فرایم
 از که در یسایح در ختم شده و کس نزد او فرستاد که چون عرم مال می نمود کردی از یه رودی ما را انگی خدا و بنی ما را
 با توانا ز شویم و یکجام با یم بهما نام بگو از برای خود جاسی که پی اسما مدهین کار ایدام فرمودی یسایح در جواب

ایزیت بی اسرائیل
 رسول امام
 مواب و بی نمود
 می موفته آمده
 که از مصر
 پیروند مدتی
 در مصر کردان
 بود و چون
 ما را منقام
 آمد سلطان
 آدم و ملک
 مواب و پادشاه
 حبیبی نام کرد

موسی گشت
 اکنون سیصد سال
 است در الملک
 حنون و اراضی
 امواتین و ملک
 بالاق بن صفور
 ملک مواب
 خاص برای می
 اسرائیل است
 و هیچکس را با
 انسان سخن
 نیست بهما
 اما در ملک
 می نمود
 قصد و اهنک
 شردار که سار

District Library
TONG (Roman)

۳۳۴

20

موسم درود

130

میں نے

1991

100

...
...
...

سنة

رودخانه

31

مجلس شورای اسلامی

باب فیہ

۱۰۰

مفتوح رہی

برادری و مساوات

وہ

مفتی رفیع الرحمن

جس

مجلس

کتابخانه

وہابی فرقہ

تجارت

۱۰ داسک دیو

3

1-3-4

4

حد اول ارتب اول ناح التوايح

و مدت حکومتش سی و پنج سال بود

۴۲۸۲

ای ای حکومت میون دی اسرائیل چها هزار و دو و شصت و هشتاد و دو سال بعد سوط آدم بود

بعد از وفات عدول ی اسرائیل ارض او را دو سر برآمد و دگر با دست و دست شد و در سر دی دست را با
 طلسن قوی مدور آنجا بخت مسلط گشت چنانکه چهل سال انشا مراد شد کی دعوت و اسبده آنجا که شمشیر شد
 صابی و طوع رسید بختی اسرائیل گشت و طور او در مسکو بود که صهی لئوچ نام که لب و پله دای داشت در این
 صریح و مکتب داشت و اورا می آیند و دوشی در خواب دید که فرشته خدا در ظاهر شده مادی گشت این پس عمر ما شام
 را و خراب بر سر که رود ما به نمرای حرسند شوی که مرد خدا دوست کرد و سی اسرائیل را از شر خدا خلاص
 و هر صیحا آن را بر مرده نوهر رساند موج شاد خاطر گشته در کا و خدا و خدا شد و گفت پروردگار را بر
 میجو اچ که آن فرشته بر من ظاهر شود و مرا پانکانه که آن طفل را بچگونه تربیت کنم و رسول دی ماحات مصلود شده بود
 دیگر در سه خدا و در دیکه صبح دی آمد در آن چون تصور شد که در خواب شایه و گردانی توانی مرد شوهر شاد را
 ارشد آگاه کرد پس موج اعلان بختی آن کتب آمد و گفت بختی که در من ظاهر شدی و من در در
 وادی گفت لی عرض کرد که اکنون نمرای ناچگونه انفر در رار بر من گم و نام خود را بر بختی مانت مولود نام بختی و نام فرشته
 خدا و گفت نام من محمود است و مرا نام من کار رساند و خود را بر من گم و نام خود را بر بختی مانت مولود نام بختی و نام فرشته
 خدا و گفت نام من محمود است و مرا نام من کار رساند و خود را بر من گم و نام خود را بر بختی مانت مولود نام بختی و نام فرشته
 که تمام شول توانی است ارا آن سبک حس کرده می آسمان را آمد و آن ملک شد ارا آن آتش را گرفته تمام فک
 وانه موج و دی دانست که او فرشته او بود پس برای سده بر دی و ان ده چنانی رخا که بهادر و موج خدا
 کرد و دای و ان ده دری چند بر بد که در موج آسمان سده پیری آورد و نام او را سوسن بهاده و او در ما صفا
 و در شول بر پست می نام چون بخد رسد و طوع رسد و دری تمام شد که در ده و شری جوری ارا آن طلسن در
 دول در دی سده آمد و اراد و در وجود او است و موجود که او را بحاله کاج در آورد و هر چه بد و او در شول کعبه
 آن اسرائیل مانند که ارگاه و حر که در اماک و شرب بود و در کان پاکسده مطهر هر که ارکا ای بری مرد و نام
 شمشیر کف هر که حر آن و حر را هم سحر و اهرام سحر و دی که چهره او در چشم من مکتوبه و در من سوی او شمشیر کرده
 انا و موج در و خدا و سر را در شاهه طرف مشرقه سار شده و چون سر دیک قبیله فلطیان رسد به کالاک شول
 هر طرف صحر که شلی را و در که در دس مگر پس سوی او شمشیر فلانی که سلاح حرب مادی آمد آن سر را کوف
 و در پس که رخاله را نوبت از سر بردن گند آرا پوس از سر بر آورد و حده آرا اند احمد مار کب و پدر و مادر را بر
 اراگاه صاحت علی صحنه فلطیان در سده آن و حر را ارای شمشیر ما و در که در و مارا کما و جیس مزاحف نمود
 خدا و کجده در که دگر ما و برای احاط آن ختم کاشا و مودس بر شد و سحر را سحر رسید که در سحر آن اسد
 در حال آرا و در اد پس اوس را که اسب و در معبر بر د شده مرد یک حد شرا و دگر که کمان کل اسبه شرافه
 کرده مانی ارا غل بر آورد و اچاکه علی صحنه ارا در سلطان اسب در حال شمشیر شس رفته در دی مودس
 و مقداری سر گرفته سر و اوس آورد و انا را سر سحر را آمد و پنجالی آن را و مودسده داشت و انا کما به و

توچ سم و در
 سم و در
 سم و در
 سم و در
 سم و در

سم و در
 سم و در
 سم و در
 سم و در

سم و در
 سم و در
 سم و در
 سم و در

سم و در
 سم و در
 سم و در
 سم و در

سم و در
 سم و در
 سم و در
 سم و در

و قایع بعد از سقوط آدم ما هجرت

دادم و فاعل شمار بر برگ کردم و مفعول او را دادم و همچنان را را تمام نمودم و بر همه سی اسر ابراهیم فصل دادم آماجیث که بران
 تو سرار لیه طاعت یزدی بود و در طریق صلات و معصیت سدا ملک بهتر و یکسور دماج هر ارموم برای خود ستاند
 و ارقام مہیات میر ہمدرد داشتہ کہ حکما فاس اس اعمال امامت جماعت را از احاد ان تو مہر دوسرم دیسرا اسرا
 شیخ قبیلہ نجوا ہم ہر کس را احاد ان تو موجود آید در حوالی میسر انم وحی و فیجاس را ہلاک سارم و پتوانی ہا مسلح و سدا
 برای قوم برا کھنڈم داودا دوا خدا و لوحا دم ویر سار دی ماسد و مثقالی بیم کردہ مال احیرا تو مدوچوں اسی شہا
 شہ فرخشہ خدا ندما ید کت و از ان پس تالعت سموئل وحی اری اسر ایل القطع یات و امام علی لغاس صعیف
 و ناتوان کت و میس دید کاش اندک سندواہل لطلن بر ہی اسر ایل شوریدد و صد و حق عید ماسد را سمد دیسرا
 امام علی را مقول ساحتسد و این خرچوں لوی رسید اگر سی در افتادہ وفات یافت چنا کہ تفصیل این احمال در قصہ سموئل
 علیہ السلام سال خواہ شد مدت عمر امام علی ہفتاد و ہشت سال بود و از ہر جلد چہل سال فرما کند در مدتی ہر ایل بود

ظہور القاماعلیہ السلام چار ہزار و سیصد و دہ سال بعد از موطا آدم بود

انسانیں یروچم میں الیا ہو جس صاف افزائی از اولاد و احاد قارون است کہ تورج میں بصہار میں ہماش میں لوسے
میں یعقوب ماٹ دی از انکا سمیع بنی اسرائیل است و لفظ القانا طعت خبری معنی حد حاصل کر دے است اصحاب و
جل افرادیم ساکس نو دے اور اوزں بود کہ یکیر احاد و آن دیگر ارفا فینا مسیدہ دے ہر سال برای حج کہ کد اوزں و قرانی کر دے
بشیلو میآید و مناسک حج را یابی مرده ہر اہت میفرمود و بنی اسرائیل را یہ پید و مو اعطی ہر مہ میداشت و در ہفت
موسی ہوت میفرمود و سایر احوال و آثار القانا در ذیل قصہ ولادت موسیٰ مرقوم خواہد فاد

ولادت سنہ ۱۲۸۱ھ بمطابق ۱۸۶۴ء میں ہوئی۔ والد کا نام محمد علی علیہ السلام چار ہزار دس سو دودھ سال بعد از موطا آدم بود

مردم دانستیم که القانجه ساله زانی خویش حاد و فزار ابرداسته برای کدایتس حج بسیلو میاید درینوقت چون مکان
حج بای برود قربانی خویش پیش گذارید آنکوشنت قربانی فزار ابا و حتران و پسران بهره داد و حاد اگر چه عظیم بود و
چندان ایقان نفیسه فرمود در برودی که او را میک دوست میداشت لکن خادو غم حسرتی بود برای آنکه فرزندش
لب آب و مان میکند است و در خانه خدای آمده بیمار و نار مشول بود و در طلب فرزندی زاری و صعب سفر نمود و با حاد
عهد می بست که اگر سرزند ای آرد موی سر او را بنزد و در خانه خدایس بار و دار دتا و همه عمر خدمتگذارست اله با
دیروقت امام که بر کرسی امامت نشسته بود حنا را مید که رمای در برای نماز استاده باشد کف ای رن آیماس ماسی که در
ادای نماز اینگونه فرماده حاضر عرض کرد که ای مولای من من مستم و محروم شده ام ملکه ارفا غاب حزین و الم فرمادند
و صورت حال را عرض امام علی را ساد استحضرب فرمود در بنجه ماستس که خدای صاحب تر او ساخت یس حنا
نماز ارفع جنبه بنبرل خویش آمد و یس از دوری چند حالت شد و فرزند ی آورده او را سمول نام که اسب یعنی نام
است حد کتاب آنکه احدای ابن سلب کردم و اسب نامم علی الحکمه چون سال دیگر اسکام حج فرار آمد و القان
مزم شلو فرمود و حنا روی حصص جو اسبه بجای ماید و گفت حوین انجام فلام سمول رسد در الرشیر بار گیرم و داخه
آورده و ربت اللش گذارم یس القان او را که استبه با ایل خویش شلو آمد و کار حج کرده مراجعت فرمود و در سفر دگر که اسکام نظام
سمول بود حنا گادی چهار ساله برداشت و با سمول شلو آمد و آن کار و افرمالی کرده رسوم حج پای برد و فرزند را آورده است

حکایت اول از کتاب اسرار الواریح

امام علی سرور عالم پادشاه شد و خدمت القادر صاحب کرده برادر آمد و بچای سمول و خدمت امام علی برپا شد و بعد از او سمول با خواجه شده که آنقدر که سه سر و دو خرا دی وجود آمد و در سال بیست و پنج آنکه آمد و در سال سمول بر شاد و بخت و خدمت امام علی چند دره اصلاح و سداد می افروزد اما مرتبه شش و هفت و یاقوت که

ایشان به دقایق خود مدکور شود

۴۲۱۲

خلوص سادوس و ملک باطل چنان برادر و صد و سر و سال بعد از سوط آدم بود

سادوس بن اطروش بعد از برادر بر سر سلطنت خلوص فرمود و اگر کارمان احدی در کشتان را سحر و فرمان داشت و در آن ملک باطل مکرور و دم و مواعین مصوب بود و در کار ملک را نظام میفرمود مدت سال سلطنت باطل او بود و چون یکام پاکش در آمد فارغوس را که از زمان ولد این همه بسیار داشت طلب فرمود که کار ملک مدد کند و شب و رخت دیگر کرد و در دی سرور امام رمدانی بر دوس سال و احد و سر سادوس و اصنام تمام مفرود

۴۲۱۵

خلوص دوس در ملک چنان برادر و صد و پاره سال بعد از سوط آدم بود

دوس بن سولی پادشاه بخت و حکم است و در زمان سسک نام که در ملک چنان صاحب تاج و کین کش و مدت چش ملک چنان سال و ملک چنان و پس و م و حاکم الی و پس و دین رب با قایل مول و تا آنکه مصاف میداد و چهار و پانزده و سره ملک رای دین شراحت معاد و معاد بود و در زمان خات خود و یکسک را که از میان اولاد دوس طلاوت طبع و صفات رای بود طلب نموده مصوب و لشکر می داد و پسر و صاحب از جهان پسران بود

۴۲۲۲

خلوص دوس یکسک و ملک چنان برادر و صد و پاره سال بعد از سوط آدم بود

دوس یکسک پسر دوس است و پادشاه چش و دوس است و در زمان شسک نام که بعد از برادر چنان رحمت خالانی و ریافت و سره جهانمانی رسید و می سرکار از جماعت مول و اما اگر کار را بود و اطراف ملکس از سرکار آن کرده دی و نوری داشت که گاه و گاه نورش در این جهان مخلص مفرود و وجود را بخت و رسم مودت و مولات اسوار داشت مدت سار و ده سال و در دین روشن میگذاشت اهل محوم و وقت معلوم بر یک شصت و هفت و در کارانی ملک را در کارگاه حصر نمود و در شد اولاد خود را که را در مضر اجتماع مرتبه ولایت عهد مضر صاحب از جهان

حای سرور احب

۴۲۲۲

خلوص پادشاه شراصل دین چنان برادر و صد و پاره سال بعد از سوط آدم بود

پادشاه شراصل بن عمر حارث دانش بعد از طاکت و اولادها بر سر سلطنت بر شست و ملک من را سلطان یک لک دست تصرف دی از ملک او بر سر و سودان کوه بود و در مردی که چنان فرعون مصر در بوقت دست نوی داشت و پسر حار و نوی ای بود لا حصرم پادشاه خود و ملک من تجاوز میز است کرد مدت یک دی هماد و بحال بود

۴۲۲۳

خلوص سادوس در ملک باطل چنان برادر و صد و پاره سال بعد از سوط آدم بود

پادشاه سادوس است مردی حار و حاشیه بود مدت پنجاه سال در ملک باطل و موارات اسلاطین برادرش و هیچ دفعه از موارات خود و انصاف و در مگذشت و چهار و در کیش مت برسان و کاروان بود و با سلم من بود عقد مودت یکم محمود و ده ساله امان و امان و تحف و مکیات بهر یک مرتبه مفرود و موافق مکرور و در کار حاشیه

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

سیری تند و سار، افلاک تعری افتاد و موس را که از میان فرودانش سمب برتری داس و لعل، حتی نرسد و لعل

موده حامی سیر دانت

۴۳۳

ولادت داود علیه السلام چهار هزار و سیصد و سی سال بعد از سقوط آدم بود

مقرر است که در ایام نضات قحطی عظیم در میان سی اسرائیل پادشاه دکار بر کسان بم لخم سک شد الی ملک که مردی بخت بود و در جود و نیامار و دوسر که می چگون و آن دگر چگون نام داس بر داسه با رض مواب که ده ساکن شد پس از در در چند وفات ناف نهاد از مرک توهر برای چگون و چگون و دوزخ زار سی مواب خواستاری نمود و ما فرمود این مهم بایست که بجز اعتراف و آن دگر رادوت نامد مذجون من مبت سال راین کدشت چگون و چگون و چگون و چگون کرد و نهاد عرفا و روت را بر داسه با رض بود و امر احب فرمود و ما ایسا کف مرد می کرد و د و چگون و فرودا مرا نگاه داشتند و مرا همراهی نمود بدایک لوطن خود مراحت کبند عرفا این سخن پذیرفته سوی وطن متدلکن روت کف من هر کس را خدمت تو را بر حوا هم داشت و متعلق نماید لخم آدم ایک و ف در د و چگون و چگون و روت و داس و روت خسته حسی بر ابرج با جاده که از چوین الی ملک و د و ر آید ما ز اورا بتساح و انرو می که الی ملک کرده ترک وطن کف و د و او شود و یماه از بهر مد و د و روت اوی ساد و حاطر متده ماده پت نهاد و قصه با عار مار کف نهاد و مودای و خرتک من با عا از چوین الی ملک است یگو آن باشد که تو باوی هم لخر باسی ابکست من چوین راپانک بوی و حامی بگو چوست و هر چلی و زیور که داری ابر پا ویز و در منزل با عازرقه محبی باس چون شبانگاه از کار اکل و شرب پرداخت و در سر و د و یل حامد حواب دی در شود و پامای تا کار بر او شود و روت بهر موده نهاد علی کرد و شیب به بر سر عازد ررقه ردای او را یوس خویش ساخت با عازنون از خواب بر آمد و حال روت بدست ماوی گفت اگر چند زنی ما فابود و لکن از من به الی ملک نزد دیگر باشد که ایک حق او باشی هرگاه فرودا بهر ایش خود کناره کند و ترا برنی بگردن دینکار اندام کم روت چون اسب بشید با د و ا و از خدمت عاز من سر نه نهاد و صورت حال را کف چون روز و شکت عازده تن از شایع می پهل را د و یوس که در الی ملک ب دین بخت و در حاشی بخت که تو از الی ملک برویخت ایک و تو لور را اگر بزنی او ای خن تو باشد انحص در جعفر سناخ ارض خود بکشت و ما عاز روت را برنی گرفت و بعد از دوی چدر روت حاطه شده پسری آورده نهاد و مرد او را بجزه خویش رده نریت می کرد و او را و عهد ما م نهاد و چون بچد رسید ایما از وی مولد شد و اساید و د و ا و داس بهما نسب داد و چنین باشد و د و ا و ا اینان خویش من عازن سالابن نخون بن یمناد اب بن ارام من حصرون بن یمناد اب بن یعقوب علیه السلام علی بچد داد و از پسران بزرگ است و لفظ داود و لطف عمری یعنی دوستدار است آنحضرت در جاده بدر خود اساتیرب ماته چون اندک توانستند دی او کله بدر را برداشته متغول بشالی گشت اما مدراج علیه از قلمر مود حاکم که در حای خود مذکور شود

حلو سس اریکا در ملک چین چهار هزار و سیصد و سی و شش سال بعد از سقوط آدم بود

ارکان تو و لیک یا دتا ه میت و سیم است از خاندان شینگ تاک که بعد از پدر راریک یک بر آمد و منزن خاقانی با در عهد وی مایه دجان ملک فبا یل ما را رود و یکدل خان پادشاه اقوام معول اگر چه این دو طیفه همواره با هم میال و د و د و شزدقت اما مقالمه و مقالمه اشتغال داشتند لکن در چالی و قتل و غارت اراضی چین هر دو کرده کدل و د و د و یکدل

و در ایام نضات قحطی عظیم در میان سی اسرائیل پادشاه دکار بر کسان بم لخم سک شد الی ملک که مردی بخت بود و در جود و نیامار و دوسر که می چگون و آن دگر چگون نام داس بر داسه با رض مواب که ده ساکن شد پس از در در چند وفات ناف نهاد از مرک توهر برای چگون و چگون و دوزخ زار سی مواب خواستاری نمود و ما فرمود این مهم بایست که بجز اعتراف و آن دگر رادوت نامد مذجون من مبت سال راین کدشت چگون و چگون و چگون و چگون کرد و نهاد عرفا و روت را بر داسه با رض بود و امر احب فرمود و ما ایسا کف مرد می کرد و د و چگون و فرودا مرا نگاه داشتند و مرا همراهی نمود بدایک لوطن خود مراحت کبند عرفا این سخن پذیرفته سوی وطن متدلکن روت کف من هر کس را خدمت تو را بر حوا هم داشت و متعلق نماید لخم آدم ایک و ف در د و چگون و چگون و روت و داس و روت خسته حسی بر ابرج با جاده که از چوین الی ملک و د و ر آید ما ز اورا بتساح و انرو می که الی ملک کرده ترک وطن کف و د و او شود و یماه از بهر مد و د و روت اوی ساد و حاطر متده ماده پت نهاد و قصه با عار مار کف نهاد و مودای و خرتک من با عا از چوین الی ملک است یگو آن باشد که تو باوی هم لخر باسی ابکست من چوین راپانک بوی و حامی بگو چوست و هر چلی و زیور که داری ابر پا ویز و در منزل با عازرقه محبی باس چون شبانگاه از کار اکل و شرب پرداخت و در سر و د و یل حامد حواب دی در شود و پامای تا کار بر او شود و روت بهر موده نهاد علی کرد و شیب به بر سر عازد ررقه ردای او را یوس خویش ساخت با عازنون از خواب بر آمد و حال روت بدست ماوی گفت اگر چند زنی ما فابود و لکن از من به الی ملک نزد دیگر باشد که ایک حق او باشی هرگاه فرودا بهر ایش خود کناره کند و ترا برنی بگردن دینکار اندام کم روت چون اسب بشید با د و ا و از خدمت عاز من سر نه نهاد و صورت حال را کف چون روز و شکت عازده تن از شایع می پهل را د و یوس که در الی ملک ب دین بخت و در حاشی بخت که تو از الی ملک برویخت ایک و تو لور را اگر بزنی او ای خن تو باشد انحص در جعفر سناخ ارض خود بکشت و ما عاز روت را برنی گرفت و بعد از دوی چدر روت حاطه شده پسری آورده نهاد و مرد او را بجزه خویش رده نریت می کرد و او را و عهد ما م نهاد و چون بچد رسید ایما از وی مولد شد و اساید و د و ا و داس بهما نسب داد و چنین باشد و د و ا و ا اینان خویش من عازن سالابن نخون بن یمناد اب بن ارام من حصرون بن یمناد اب بن یعقوب علیه السلام علی بچد داد و از پسران بزرگ است و لفظ داود و لطف عمری یعنی دوستدار است آنحضرت در جاده بدر خود اساتیرب ماته چون اندک توانستند دی او کله بدر را برداشته متغول بشالی گشت اما مدراج علیه از قلمر مود حاکم که در حای خود مذکور شود

۴۳۴

حد اول ارتقا - اول تاسع التواريخ

و بحکم وی برود و پس از آنکه از مردم خبر میداد و میگفت همه در راه مارسان دیده سرسکان نوی خود را
مستول و ناما نام صاحب و مرج سرانان مرد و احسن کشش در وقت چنین شش سال بود در نانش نهایت رسیدن
سرگردان و پس از آنکه از مردم خبر میداد و میگفت همه در راه مارسان دیده سرسکان نوی خود را
مستول و ناما نام صاحب و مرج سرانان مرد و احسن کشش در وقت چنین شش سال بود در نانش نهایت رسیدن

[illegible]

۱۰۰

عالمی حضرت دہلیک مصر چار ہزار و سیصد و چل دو سال بعد از موت اولاد
مصر را حاصل است که شرح حالس مرقوم افادوی بعد از ادر تحت سلسل قرار گرفت و ملک مصر را
فران لمودوا اسی بود و مودان و اچیلہ را سر و گرفت آنجا و دست ظلم و قوی را آس بر آورد و سرکش را در و زند
ست و مردم را قتل کردل مع فرود و حد کسید با مران پس آن کرد که ارات و کل کسید آن مردم ملک
و کچھ نو و دہ پشرا حق و آس ما ارا کار شاکان ملک رسید تا بعضی ارا ہرم مصر پایاں آمدن اچھ دہ پی
س سال دیکوہ کمرانی فرمود و ملک مصر بر فرعون داشت تا اس مہام رسید مصر را کہ فرمود و

ffff

میں نے اپنے
میں سے
میں سے
میں سے

خلوص کس کس در صفت چهارم را و سید و جل و چهار سال بعد از مد آدم بود
کس را که با شاد دست و چهارم است او را شک نامک که بعد از در است حکمرانی را راست و بر نام ص
و خاص دم و حاجا مالی است او را صحتی حرامه و خان و پیکلی خان نامک را و معول بود و پسته این را
خاص و سارفت در میان داشت و خطه و دو و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را
ماری و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را
که و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را
که و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را و سارفت و ثور را

4401

۲۲۵۱
گفت سمون علیه السلام چهار بار رویه صید و سیاه و یک سال بعد از سقوط آدم بود
و بیس مرقوم شد که کس طعنان ولد نام علی و جی خدا و داری اسرائیل الصلوات و امام علی در خانه پروردگار
گفت سمون معک بود و سمون علیه السلام حاکم شریف خدمت و میگرد و در حضرت او طارم بود پس سمون در خانه
و رب الصدون جهدا و مدعو بود که آگاه دانی در رسید که می سمون آنحضرت حواله داد که امام فی در احوال
و رجاسه بر یک او شد و کف انکاف صرم امام علی کف ای در بدست راجح او امام برود و در خانه جواب خود
ما ساری سمون چون آمد و بحث دیگر را خواندند نامه کثرت و در هر مره حواله پدید است که امام علی او را سمون
و برودی شد و کثرت سم امام فی مادی گفت المرء به بما پروردگار بر او سمون انکاف برود و مدعو باشد اگر در کارها
ما شوی گویا پروردگار صرم و هر چه زانی طاعت کیم سمون ما آمد و در حواله خویش بحث آگاه و کثرت ما
رسید که ای سمون آنحضرت عرض کرد پروردگار الهامای شدند و تو را خواهم ششم خطاب رسیده که آن کیم
و اسرائیل که کس را طاف شنید ما سده و اهل بیت امام علی اهلک ما را در مروی که حصی و نبی حسن عباس
مدوم الفصح کرد و هر که گاه انشا را صحت او هم کرد و قضاهای اسرار او هم در رب پس سمون است

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

رسید حکم خداوند لشکری اسرائیل را در ارض جویان فرستاد که شمار مردود ایشان دوست هزار مرد و یکصد و ده پسر
 تن نیز از بنی یهود و احبار شد پس آن سیاه را بر کشتی انداختند و کشتی را در میان کوه ها و دریاها انداختند و کشتی را در میان کوه ها و دریاها
 بکشتی خرابی شده ایشان انجس را پذیرفته از میان قایل علقین برداشتند و از آن سوی چون افغان ملک عالمه خبر رسید که کشتی
 سادل بدانت سیاه و خود را فراهم کرده بانی اسرائیل صاحب داد و بیروی مقابل با ایشان نیار و در لاجرم تحسنته شد و هر
 یافت دال اسرائیل رخ در ایشان هاده بیکجه را بکشتند و افغان را بکشتند و هرگاه و کوه سبک که لاغری و بکشتند و بایشان
 غیر ضمیمه بوختند لکن رسد مواشی ایشان که فربه و نیچو و دند و آرد و دند و بچنان با افغان شست کرده و اقلتر معاف
 داشتند ازیر وی خداوند بر ایشان غضب کرد و خطاب با سمویل آمد که ای سمویل یک سادل در حضرت من بفرست
 کرد و افغان را با خود در رخ آرد و از کشتن مواشی عالمه دریغ داشت و اموال ایتا را مالک شد سمویل عیبه اسلام عکس شد و
 در طلب سادل برآمد تا حکم خدای مدور سازد و درین وقت لشکرگاه سادل و در تلجیل بود سمویل بدعا بجا شد و سزایک وی
 آمد و در انجس اوست و روی با سادل کرد و گفت ای ملک صهیل اسبان و بانک کو سفندان این لشکرگاه و شوم با سکو
 که هر اختلاف فرمان خداوند کردید و جانوران عالمه را با خود آوردید سادل عرض کرد که اندر او طبع این کار کرد ایم
 بلکه چون این کاروان و کو سفندان سبزه و نیچو و دند و آرد و دیم که در حضرت خداوند قربانی کنم سمویل گفت خداوند از
 طاعت خود بیشتر مایه شود از قربانی کنی و مان باشد و تو در گاه و یزدان گناه کردی و دود باشد که سلطنت او تو دیگر
 انتقال بپایان بگفت و درخواست که از نزد سادل بدر شود سادل قدم ضاعت میث آمد و دامن رادی انحضرت را
 برفت و همی کشید تا بدرید و زاری کرد تا سمویل باز آمد و پشت آنگاه فرمود تا افغان را حاضر ساختند سمویل با او گفت
 اینجا که شمشیر تو را زار را منم نرسد زندان کریمین فرمود اکون ما در ترا در قتل تو نوحه که خواهد ساخت و بفرمود تا او را
 کشند و از آنجا بوی راه آمد و ازیر وی که سادل برداشته انحضرت بود بر حال دی خنرون بود و عیبه میدانت که
 که را و تبا که کرد و درین وقت خطاب با وی شد که ای سمویل بر حال سادل خنرون میباش که او فرمان مرا خا و داشته
 ایک بوی پت لحم رفته پس ایاراد ریاب کمن او را سلطان بنی اسرائیل کرده ام سمویل عرض کرد که ایک سادل
 پادشاه است و چون من برای تعیین ملکی به پت لحم روم دور باشم که مرا مقتول سازد خطاب رسید که که ساله ما خود
 مردار و کوبی قسری را بدانجا خواهم شد سمویل که ساله که پت لحم و آمد و ایاراد با سبزه زندان برای انجام
 قربانی طلب فرمود چون حاضر شد ذالاب بن ایاراد شاه رسد که بود که قاضی موزون و چهره نیچو داشت کجا که کرد که ملک
 بنی اسرائیل دی خواهد بود خطاب رسید که در حضرت با صهای قلوب معتبر است به محاسن منظر آنگاه با ایاساف رسد
 تا پسرانی دینا و ذاب را حاضر ساخت هم فرمود که دی شمشیر خنرا خداوند نیست همچنان جهت پسر را ایاساف طلب داشت
 و باخت سمویل آورد و هیچیک برگزیده و برورد کار بود و سمویل فرمود ای ایاساف ترا بجران جماعت فرزند بی باشد
 عرض کرد بی پسر دیگر دارم که را عی کله من باشد و ایک در پال با کو سفند است فرمود تا او را حاضر ساختند
 و او پسر ی که منظر و شفرود و چهره های خوب داشت آنگاه از حضرت که خطاب آمد که ای سمویل ایک داود پسر
 ایاساف از ملک بنی اسرائیل وی خواهد بود پس سمویل مراجعت و دی روغن ندس را که ما خود داشت بر سبزه
 ریخت و سر و پیرامون و پیر و دران سج کرد و گفت سلطنت آل اسرائیل مخصوص داود است و صیقلان پت لحم

اینجا
 در مورد
 سادل

بک درون
 این کتاب
 در مورد
 سادل
 در مورد
 سادل

حلد اول راس اول نسخ الوارث

کرد و در پناه امانه خویش آمد و بموقع حال شادان دیگرگون شد چنانکه گاه که در حق مردم و بزرگواران اشرار میزد و بر ایشان
 حال سخت بر رکاب درگاه مادی عرض کرد و که در پناه امانه خویش آمد و بموقع حال شادان دیگرگون شد چنانکه گاه که در حق مردم و بزرگواران اشرار میزد و بر ایشان
 و او را اصل خود و حسن صورت مشهوره افغان است اگر با دانه فرماں و هر که او را بدگاه آید اطمینان دارد و در وقت لازم و امانت
 آمدن او در خود و در پناه امانه خویش آمد و بموقع حال شادان دیگرگون شد چنانکه گاه که در حق مردم و بزرگواران اشرار میزد و بر ایشان
 مامدار می آید و یکی از شراب و در حال درگاه شالی فرستاد و یکت مورد اعطاف ملک کتب پر شادان سلاح جنگ
 خود را وی سپرد و در حد خود را داشت و هرگاه مراضی از اسباب کشی و اذیت علیه اسلام بخش نجات او را
 سرور رسد مودی و امانت خویش را آورد

۲۲۶۱

قل حالت دست ظالوت چهار برار و صد و شصت و یک سال بعد از سقوط آدم بود

حکایت عرب کجاست است که هم آنرا حالت گفته اند از اول او و خروج است و در این میان یسیر است و او را شنید و از یکشنبه
 من جاکو طول نام نه و ده جوی و خوشی است و سراسر است که درین و شش چار شغال تدبیر بود که هر شغالی به شغال
 به دو و ده سال است و سراسر است که ساس او را را نو پوشیده داشت و ده سال معمرش که سراسر بود که در کشتن شغال
 و چوب بره است و در این حواله چکان بود و ساس آن شغال شغال تدبیر بود که هر شغالی به شغال
 و در یکصد و هشتاد و یک سال است که ساس بود و اهل فلسطین چون مدخلات مودی در میان خود دانسته آمدند و حکایت
 آل اسرائیل کرده لشکرهای خود را فرستادند و موسی آل اسرائیل را خبر شنیده و پناه خود را سار و او در دربار
 مردان فلسطین آمده صفوف خود را پناه اسب و حیوانات سلاح خود را پوشیده و میدان آمد و مودی از پیش روی او پیش رفت
 ای کشیده چون در برابر آل اسرائیل برآمد و در آید که آن ای مردان شادان اگر شما آن دانی است که اسب است
 و مدامک میدان آید و چون مرا از اسب گیرید و اهل فلسطین شما را شادان سحاح حکایت و دانی اسرائیل شنید
 گرفت و مرغ شد در میان اسب و اهل فلسطین را سدی آن بود که گاهی موسی او و ده یکی هر دو سر کرده گفتند و اهل
 لما انزلهم سحاح لوت و خود و گوید در آن روز حلیات را به شغل هر مرد و مرد و مع دلت و نمین می پسند می آید
 اصطلاح صحیح کرد و در او میدان در نگاه کرد و بختند و گفتند که من قبیله فیلد غلبت قبیله کثیره و اول الله و الله مع الهما
 برین چنانکه چیل دور را حلیات میهار آید است و دانا هر دو حلیات میدان آن سار و ظلمت میدان وی اسرائیل را
 سرش میزد و در یکت و گاهی او شکست بران شده معمر است که سراسر او بران ایسلام حدب ماول بود و که
 حکیمین یسایا ال و دیگر ایداد و آن سم تمام داشت و درین پیش گفته بودیم که داودس ایایا در حدب شادان بود
 حواله که در حدب پیش آمد و بر او که مال بود و حواله خویش مدنا که معمران خود را شالی که حواله اسب و مدت حواله
 در آید که در دانش و لشکرگاه طلحه معیشت که سید و او را طلب داشت و مقدار می که در میان حکایت اوی داد و
 لشکر شاه شد و این وقت را سار او ان خود در میان و حواله ماتی ایشار را آورده و عا پر سار و سپرد که در حدب شادان
 در سار و او در علیه اسلام آن ایشار را در اسب مسکه که آید و واحدت بر او ان پوست و دیکاییکه مردان ی
 اسرائیل و اهل فلسطین در مرا از اسب صفت گرفته و بود و در حلیات چون پیروی که کف بر دانا آورده باشد و پیش
 مودی صفت اسب و دانا قیسر آل اسرائیل در را داشت بر رکاب می اسرائیل چنانکه حق و دانا را مدد دانا

حکایت عرب کجاست است که هم آنرا حالت گفته اند از اول او و خروج است و در این میان یسیر است و او را شنید و از یکشنبه
 من جاکو طول نام نه و ده جوی و خوشی است و سراسر است که درین و شش چار شغال تدبیر بود که هر شغالی به شغال
 به دو و ده سال است و سراسر است که ساس او را را نو پوشیده داشت و ده سال معمرش که سراسر بود که در کشتن شغال
 و چوب بره است و در این حواله چکان بود و ساس آن شغال شغال تدبیر بود که هر شغالی به شغال
 و در یکصد و هشتاد و یک سال است که ساس بود و اهل فلسطین چون مدخلات مودی در میان خود دانسته آمدند و حکایت
 آل اسرائیل کرده لشکرهای خود را فرستادند و موسی آل اسرائیل را خبر شنیده و پناه خود را سار و او در دربار
 مردان فلسطین آمده صفوف خود را پناه اسب و حیوانات سلاح خود را پوشیده و میدان آمد و مودی از پیش روی او پیش رفت
 ای کشیده چون در برابر آل اسرائیل برآمد و در آید که آن ای مردان شادان اگر شما آن دانی است که اسب است
 و مدامک میدان آید و چون مرا از اسب گیرید و اهل فلسطین شما را شادان سحاح حکایت و دانی اسرائیل شنید
 گرفت و مرغ شد در میان اسب و اهل فلسطین را سدی آن بود که گاهی موسی او و ده یکی هر دو سر کرده گفتند و اهل
 لما انزلهم سحاح لوت و خود و گوید در آن روز حلیات را به شغل هر مرد و مرد و مع دلت و نمین می پسند می آید
 اصطلاح صحیح کرد و در او میدان در نگاه کرد و بختند و گفتند که من قبیله فیلد غلبت قبیله کثیره و اول الله و الله مع الهما
 برین چنانکه چیل دور را حلیات میهار آید است و دانا هر دو حلیات میدان آن سار و ظلمت میدان وی اسرائیل را
 سرش میزد و در یکت و گاهی او شکست بران شده معمر است که سراسر او بران ایسلام حدب ماول بود و که
 حکیمین یسایا ال و دیگر ایداد و آن سم تمام داشت و درین پیش گفته بودیم که داودس ایایا در حدب شادان بود
 حواله که در حدب پیش آمد و بر او که مال بود و حواله خویش مدنا که معمران خود را شالی که حواله اسب و مدت حواله
 در آید که در دانش و لشکرگاه طلحه معیشت که سید و او را طلب داشت و مقدار می که در میان حکایت اوی داد و
 لشکر شاه شد و این وقت را سار او ان خود در میان و حواله ماتی ایشار را آورده و عا پر سار و سپرد که در حدب شادان
 در سار و او در علیه اسلام آن ایشار را در اسب مسکه که آید و واحدت بر او ان پوست و دیکاییکه مردان ی
 اسرائیل و اهل فلسطین در مرا از اسب صفت گرفته و بود و در حلیات چون پیروی که کف بر دانا آورده باشد و پیش
 مودی صفت اسب و دانا قیسر آل اسرائیل در را داشت بر رکاب می اسرائیل چنانکه حق و دانا را مدد دانا

حکایت عرب کجاست است که هم آنرا حالت گفته اند از اول او و خروج است و در این میان یسیر است و او را شنید و از یکشنبه

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

رزق اهل لوت و جبرود قایل پناه ابرع عیناً صندراً و تحت قنطرة انظر علی القوم انکافین میکنند پروردگار را با این
 قوم کجائی ده و صبوری عطا فرماید که در میان بنی اسرائیل کمین ناشد که مار از غار برآمد و از چنگل این مرد طبع
 نجات دهد این قوم را چه پیش آمد که مایه که تناول فرموده و خرقه خود را بجا که کشید و در آورد و دروغی فرماید
 و در ملک خویش بنجم کرد و اندک کمین میدان مبارزت پرورن شود و این ملک را آل اسرائیل بریکرد و او چون این کلمات
 بشنید غرقتن خوش رود گفت من این مصاف دهم و حلیات را از میان بیکرم چو برادرش ایلین سخن از داد و بدستند
 با یک برادر و دکتان خاموش باش ترا گفت که از قهای آن چند که معبد بحرگاه در آئی و چنین سخنان که از سر
 داد و گفت چه شد اگر سخنی گفته ام این که در من مایه گرفت و از آنجن برادران پرورنده لوی دیگر گرفت و این سخن را
 ما مران سپاه در میان گذاشتند کمین انصنادید قوم بزرگ شاول شد و مرض کرد که داد و میگوید هرگاه پادشاه بیا
 وعده داده و فاکند هم اکنون در کار حلیات را تیره کنم و سرش را از من بیکرم خاطر شاول تا شد و داد
 بزرگ خود طلبید و گفت ای داد و تو چگونه با حلیات نزدیکی که کم و سر در در کار را دیده داد مردی کار از نو
 و جبار است داد و گفت من کاهی در قهای که سعدان خویش بودم شیری و دگر کی در میان که در آمد و کوه سفید را بر بود
 من حجه بروم و کوه سفید را از دامن شیر گرفتم و آن تبر را با کرک بکتم اکنون چنان بدان که این طبعی لری است و اگر
 نه شیری است هم در آب ششم و این عار را از بنی اسرائیل بردارم پس شاول جامه خود را داد و در پوتاسه دوش
 خود را برادر کرد و مغرور بر سر او نهاد و شمشیر خود را بر زبرجوشن بست و رخصت داد تا بجنگ حلیات رود
 داد و چون چند کام میدان رفت دوست داشت که اسلح شاول درزم کند ازین روی که هر که را تجربه راست کرده
 بود پس جامه او را بر آورد و اسلح او را بکشد و شمشیرش را پدیداخت و همان عصا را که با آن شبانی میکرد گرفت
 و فلاخن خویش را دست کرد و پنج سکه و در فلاخن ارمش برداشت و در محله که ات و بخت حلیات را
 شد مردان لکر از دوسوی نظاره بودند و یک دیدند که داد و بزرگ حلیات میرود اما که حلیات چشمش بر داد
 افتاد دید جوانی اشتر و یک منظر امضا و فلاخن بچک او میرود سخت در غضب شد و پس آن با یک مرد داد و زد و
 ایامن سکه بودم که با عصا بچک من آن نیک و شتاب کی که هم اکنون تحت راعه مرعان هواد سباع میابان
 و اهرم ساخت و او گفت تو با شمشیر دینه و سپر بزرگجوی و کرد کار حلیل را ما را میگوئی و آل اسرائیل تعمیر میکنی من بنام خدای
 تو می آم ایامن سرت را بیکرم و تن مرده ریخت راعه و حوتس و طیر کرم و شتاب کرده با حلیات مرد بکشد و
 دست فرارده کی از محله خویش بر آورد و در فلاخن گذاشت و جاله اما شمس کرد امیده را که در خاکه آن شک است
 بر پشانی حلیات آمده در شمشیر جای گرفت حلیات بهان زخم را پای داده حال بداد داد و بدستافت و خود را بد
 رسانیده شمشیر را کشید و سرش را از تن برید و او را حلیات را نیز بر گرفت و بجانب بیت المقدس روانه شد و قال
 تعالی *مَنْ مَوْحِشْ مِنْ اَنْ اَللهِ قَتَلَ دَاوُدَ* جالوت مع القصد حلیات کشته شد آل اسرائیل بخشنیدند و بنی یهودا حمله آوردند
 اهل فلسطین را هم بگرفت و پست بچک دادند و آغز و نواحی بجز بختند و بنی اسرائیل اردن را نال می آهسته و
 چنانکه عدو دشمنان از شمار میسر و بود آنکه همر اجبت کرده هر چه در لکرگاه اسباجت یافتند بنهب و غارت بردند
 درین وقت شاول را در ارمیجت داد و راغنی یافت پس آنرا اسلح دار خود را در طلب او فرستاده و میرا احضار

محله زریه

حدیث اول کتاب اول مباح التوازی

[illegible]

۱- کتب و اسناد
 ۲- کتب و اسناد
 ۳- کتب و اسناد
 ۴- کتب و اسناد
 ۵- کتب و اسناد
 ۶- کتب و اسناد
 ۷- کتب و اسناد
 ۸- کتب و اسناد
 ۹- کتب و اسناد
 ۱۰- کتب و اسناد

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

در این باب
در این باب

در این باب
در این باب

یافت و بایوت آمده ساکن گشت سمول علیه اسلام آمده در بایوت با دایوت و حدیث اورا بشا دل صفا بود
ازینوی شاد آگاه شد که داود در بایوت نزدیک سمول می باشد جمیع ابرای گرفتند او را و فرمود ایشان چون بایوت
آمدند در حضرت نبوت تقدم استندایش رفته سرازیر شدند با دنا به برافتنند کردی دیگر ابرای آن مهم حکم داد
هم از بنان کاری ساخته شد لاجرم خود را بجا شده و توفیق داد و کند چون در انجن سمول و داود در آمد هم حال شادول
دیگر گون شد چنانکه جمعی خود را بپسردن کرده یکتا روز عریان در حضرت سمول افتاده بودند اما حضرت داود
از بایوت نیز بگریخت و در راه با یونان بن شادول و چارست دباوی گفت آنگاه من صیت که بدت قصد پاک
من فرموده یونان گفت اگر شادول درین اندیشه بود از من پوشیده نمیداشت و من اکنون بدین راه رانده ام
داود فرمود فردا دل ماه است و هر سراه را سه روز با شادول نامار می کنیم صواب آن باشد که چون مسدود ابر
خوان پدر حاضر شودی چون مرا میزند و نیست که حال من از تو پرسد بادی بجوی چون در این ایام خوشان داد
دریب لطمه بانی کند از من رخصت گرفته هیچ است حاضر شد آگاه از سخن شادول بدیده او در بان من معلوم
تو دیس مرا آگاه که من تاملتقی وقت بکل کنم یونان ما داد و معاهده کرده سوگند یاد کردند که هرگز در حق یکدیگر مد
نمیدهند آگاه یونان داود را بر او اسنه در بای سکنی آورد و گفت چون چاشگاه هنگام نامار شکست فرازاید در
این سبک پناه گیر چون من اندیشه شادول را دانستم از انجن برود شده بجان خود را خواهم گرفت و سه تیر بجانب این
سک خواهم انداخت و غلام خود را برای آوردن آن تیر ناما مور خواهم داشت آگاه اگر دیدم که غلام بگویم آن
تیر در قهای تنه را در و بنزدیک من آر علاقت است که شادول دل با تو صافی دارد و اگر با غلام بگویم آن تیر در زار دارد
من روی تنه دانسته باش که شادول قصد جان تو کرده است پس حفظ خویش کن و در بای کار خود نوع القه روزی که از شادول
شادول در انجن خود بر نشست و یونان بطرف راست وی قرار گرفت و ابرای بجانب چپ آمد یافت خوان بختروند
و خوردنی بخور و غذا اگر چند جای داد و خالی بود پادشاه هیچ از وی نرسید تا روز یکاه سدا ایون روز دیگر یونان
و ابرای بختکن ناما حضرت شادول روی با یونان کرده گفت پسر ایار انی بنیم چو ابرای خوردنی حاضر
نشد یونان عرض کرد خوشان وی درین ایام قربانی کنند من او را رخصت دادم تا به میت لطمه رفته از منج ایشان
غایب باشد شادول و غضب شد و گفت ای پسر کم دانش من تو پسر ایار ارا بکالت میرانی و هر روز شش گوشه صحنه
و نمیدانی این قضیعت تو در سوئی مادر است ازیر وی که تا پسر ایار بر زمین زنده باشد سلطنت ما تو را نخواهد یافت
هم اکنون کس نفرت و داود را بدگاه حاضر ساز که قتل او واجب است یونان عرض کرد که ای پدر گناه داود
که سزای او کشتن باشد شادول در خشم تنه خواست ما مرزاتی که در دست داشت قتل میر کرد داشت که شادول
بر قتل داود بکجاست است و نامار شکسته از سر خوان پذیر خواست و بر دست و روز دیگر بهانه تیر انداختن بدان سرع شد
که داود فحشی بود و کجا نر بزه کرده تیر سی بدان سبک برانید که در میان ایشان علامت بود و غلام خویش را کعب
بشتاب و آن تیر را بر گرفته پا در چون غلام از پی تیر شد و یا در کشید که آنک تیر در پیش روی تنه برادر و ابر
داود بدان نشان بدانت که شادول از پی کشتن دوست علی ابجد یونان تیر و کجا از غلام خویش داده او را بیک
خود فرستاد و چون مرز از یکانه پرداخته تنه نزدیک و داود آمد و یکدیگر را در بر گرفته بوسیدند و از راز را بر کردند

مسیح مردم قسیر را رحمت دادند هر روز بایشان می آمد و فرمودهای آنجا بخت را بابت رحمتش و ما که فراموش کرد
 کرد و شورش از آنجا برقیلا کرد آن صاحب داد و چون این را آگاه شد در عرض کرد که ما مردم فقیر و سرساکیم چگونه حرب اهل طین
 توانیم حمت ما را از این سفر معاف دارد او ایشان را دل داده و فرمود آسوده باشید که خدای دفع دشمنان خواهد آنجا بخت را رانست
 به قسیر آمد و مردان فلسطین سر کرده ایشان را بگفت و محمی کیر از آن قوم گفت اس خبر رسید بشا دل برود که اینک داد و قسیرا
 فلسطین مسایف داده و نصرت بخت شاول میاه خود را فراهم کرده غرم سفر قسیرا فرموده داد را محصور داشته دفع او که چون
 از راه او گنجی بدو آمد اصحاب خود را که در یوسف ششصد تن بودند مراد داشته از قسیرا پرسیده به صورت آمده و شاول چون خبر
 فراداد و را بشنید نام در جای خود باز ایوانها را بنهانی با خدمت داد و آمد و او را قوی دل کرده مادی متحدید معاهده نمود
 مراجعت فرمود و از آن سوی رینا یون درگاه شاول آمد و معروض داشتند که اینک داد و در مصر و ثپان قایل باک است
 شاول شاد خاطر گشته این را از او پرس فرمود و سپاهی برداشته از دنبال داد و با حث آنحضرت از مصر و ثپان غیظه فرار کرده
 بشتاب تمام ارض متوکل آمد و شاول همچنان اپنی اوساقت درین وقت خبر داد که چه از دنبال داد و می شتابی پاک
 سیاه فلسطین با رضی ای اسرئیل در تنه غریب زیان کلی خواهد رسید تا و ناچار داد و را بجال خود که داشته متعلق
 و تمساخت و اما گمان از پیش روی پشان در آمد و مصافی مراد داد و آنجا بخت و مراحت کرده و دیگر باره
 در طلب داد و مراد داد و کیران مصر و ثپان در آمد و شاول سه هزار مرد از لشکر جنی اسرائیل برگزیده در آنجا بخت
 شد و لشکر خود را در فرودگاه ای که داشته خود بدانان آبل برست و در رخاره که در آن کوه بود در آمده بخت دیده مایل
 اصحاب داد و که مدانوی کوه بودند از حال شاول و خفقن وی در مغاره آگاه شدند و صورت حال را بر عرض داد و رسانند
 داد و بادل قوی از جای برخاست و بدان مغاره درآمد و با اصحاب خود گفت که شاول چون حق نعمت ما من دارد او را اهل پاک
 نمیکنیم پس دامن ردای او را چاک رد و او را معاره پرورن آمده درینا سبکی بخت چون شاول ارجواب پدار شد و از
 مغاره پسر و ن آمد داد و فریاد بر کشید که ای مولای من یا دشته نی اسرائیل چون شاول بر قهای خود کبریت داد و را وید
 آنحضرت برای شاول سجده گرم کرد و گفت ای ملک من هرگز بجای تو نمیدیشیده ام اینک دامن ردای خود را برانگیز
 تا بدانی که من بنسروی قتل ترا دادم و گردان بستم آیا پادشاه را چه افتاده که در پادشاهی این من چندین رحمت کندها
 در طلب سک مرده و پشته ضعیفی اینهمه برنج برده من کیستم که یا دشته از خود من در شجبه باشد شاول چون دامن ردای خود را
 برید و این کلمات از او بشنید حالش دیگرگون شد و باز بلند کبریت و گفت ای داد و تو فرزند نیکخواه من بوده هانا کار
 ملک بعد از من با تو خواهد بود اینک از تو میخواهم که چون من تا غم با اولاد من بد کنی و خاندان مرا حریف زنی داد و در بر اهل
 داده و سوگند یاد کرد که پی بسی با خاندان وی نمیدیشد آنجا یکدیگر را و ادع کردند شاول بشکرگاه خویش مراحت فرمود
 داد و با اصحاب خود بمصفا آمد و در آنجا ساکن گشت

اینک
 آیه و درین کوه
 تنه
 مسرت فتح
 و معاد و درای
 معلوم در اسرار
 رای شسته
 یقین را ای شسته
 در و یای تنه
 مدین ایمین
 معده در کون
 اینک
 مسرت در کون
 وین

وفات رسول علیه اسلام چهار هزار و سصد و شصت و دو سال بعد از هبوط آدم بود
 بعد از معاهده شاول با داد و و در آنحضرت بمصفا نراج رسول علیه اسلام از صحت بخت و جنبش مریض گشته پس از
 روزی چند در گذشت قایل بنی اسرائیل در ارض رامه جمع شده بر آنحضرت کبریتند و حد مبارک را در مقبره ازین رامه فرو
 ریختند و در مدت حیات مردم را مدین موسی علیه اسلام دعوت میفرمود و مدت مدید پیش درین سرای طال پناه داد و

اینک
 آیه و درین کوه
 تنه

حلد اول اركتاب اول ساح التوايح

اودنت سرا مردی لوی ایل روانه داد و علیه السلام با صحنش درین جشن کتیب و اورمکان طعنه چون
 او را در مدد آتش کینه اس همان داد و اس که را ان منده و سر و شکسته که شاول را را شکند و داد و هر اهر از امانت
 بحرب مولای او مرد و هم حکم کرده ای این موافق بود و در س که در و در کار که کیدی اید و کار که را پرش را
 و جشن با نادر داد و در اطلب فرمود و یک گون کمال فزون است که در مردس بکون داری و سر بکونی اید و مدد
 لکن اهل فلسطین را و این ساسته هر آنک که ممکن است مراحت فرمائی تا ما از صرب سی اسرا سل بار ایم داد و با نادر
 اصحاب خود مراحت کرد و چون در دهم به صلیب رسید معلوم کرد که جمعی از عماله مداحا مخته اند و مردان ایشان را
 و در آن دفره را را سپیری مرده اند و پنجاهان اسعام و این حال را ان آنحضرت اسرند داد و فرادار اصحاب و راجس و در
 علم در و فرمندان سر شد که داد و اسکا ر کند و آنحضرت لعنت و تسک و اند و هاک کتب پس اماره که از جمله ام
 مانه سمر شاول بحاب اید و چسب که مردم شد پس حوا و فرمود و عای دخی را را صراحت و برای چاره و کار
 هدای اسعاش رود و سلب کرد و پشکا و حلال حلال رسد که ای داد و در سال و تنهال شتاب که در و در تنهال
 و طهر جوی داد و علیه السلام و دیت س از مردم خود را برای حلا مساکن بجای کد اسب و چهار صد تن و کمر را در دهم
 ا و دمال عماله سافت و در راه مردی را در ردا عت کاهی مسد که عایب خورع پیچ و تن سخی داشت داد و فرمود و چری
 کلوی او فرود بچسبده اند که اندک ما یر و شد انگاه کسند و کیسی و مدحا ادچه روی افتاد ای آنرد که سبکی از مردم مسرم
 که اسب سده و سی از اهل عماله بیاسم دیس سحر که آنحضرت صلیب تا سبده و آتش و لده و در و دهر چه یا سبده و در دیس
 با اسنل لودم در مرا حب مر لیس کستم چون مردم عماله تسنا سبده و مولای س مرا حاکمی کد اشته خود عرف انک سده
 لود که لب با خور دنی و آسانید لی آلوده داشتیم داد و فرمود و اما متوالی ما را دال جیش را اهنائی کی عرض کرد که چون سوکده اید
 که فصل س سده ان دبی و دیت مولایم پیاری را سربیک اسنل سرم داد و اورا مطمئن صاحب دان مردم مصری آنحضرت
 اصحابش سربیک پای عماله رسا و در کجا یکیک آنحضرت آسوده شسته بخار ایل و شره مشغول بود و داد و اصحابش سبده
 حکم داد و کشنده بدیشان با عقده و بی ار کجاست کشته چهار صد س از ان کرده مرشتران مسک سیر سده و ار که در و دگر هر که بر و ل
 با عماله کتب داد و علیه السلام موافق و اموال و اسرا را راجحیا را را ان خود اسر و در کرده مراحت صلیب فرمود و ان هر کس که
 سبده و فرمود و داد و ان عیبت سرجع شایع سی بود و انحره و سنا و اما ان سوی اهل فلسطین چون داد و در ارمال
 لشکر خود خارج فرمود و بخت برای رم سی اسرا سل شتاب کرد و در و دال حل طوع و قتی قریب شده ارد و طرف
 صعبا را س کرد و حکم و موت و ای اسرا سل مردم بسیار مقتول کتب و جمعی از مردم فلسطین که سزا را ص سبده
 طراف شاول افرو کرد و سده حاکم دالت حال در کجا اهر و دس روی با سلاح دار و در و دگر و کتب سح مرکس و در اکس با دت
 اس کا در ان حسده ما کرده که سده موم سلاح دار و در و بی سح مدیر ف شاول خود سح بر کسیده و سبده خود بهاد و در ان کیده کرده چی
 فرور و دال داد و سلاح داریس چون حال داد و سر و در املاک کرد و طاربان ساول سبده کت و سپاه سی اسرا سل
 سده و دال و شوی و کسوع سده ان ساول هم سبده املاک کشته و در سده سی اسرا سل حلال صلیب شد که چاره
 و قریه کد ارض خود و معسار و در ان سبده که سده و کد و دال فلسطین بی باقی دال ارضی در شده و معسار کشته و کد
 مردان فلسطین کرد و بعد از جنگ سحر کاه آید و دال حاکم کشته را بر و ل کسده و معنی بر و دال معنی کد ساول و دیر

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

و سلاطین را در این وقت سران ستاول بر گرفتند و ما را در پیش بردن کردند آنگاه سرش را به تنهای خود برداشتند و از دیوار قلعه ما سائادیکه را بپشت چو بن خرسندید در حال ستاول گرفتند و بدست مردان قوی دل جایک بستند و بر جاسته میستی به پاسبان شدند و حد ستاول را گرفتند و پایش آوردند و پایش لوکت در آن خاک مدون ساختند و در غریب و سوکواری او هفت روز زنده پادشاه

اسرائیل
بانی تخت و تاج
بود

پادشاهی اقم داد و در جبرون چهار هزار و سیصد و شصت و سه سال بعد از سقوط آدم بود ۴۳۶۳
چون داود علیه السلام از قتل عماله فرانت یافت تقریریه صیقل مراجعت نموده ساکن گشت و در اندیشه بود که آیا در میان سیاه فلسطین بابی اسرائیل چه کشت روزیم مردی را دید که کتاب زده از در در آمد و احاطه های چاک خاک بر سر پیرخت داد و گفت کیستی و از کجا آمده و او چنین از به روی سوکواری آن مرد گفت من بی از مردم عماله گم در ارض اسرائیل گشاده ام و ایست از صحرای میرسم همانا لکن بنی اسرائیل گشته اند و ستاول با فرزندانش مقتول کنند داود فرمود ستاول را در کجا دید و او چگونه گشته اند مرص کرد که در میان جنگ و قتی بدو رسیدم که اطراف او را دمس فرود گرفته بود و او بر زمانه بنهر خویش میخک کرده بود و خود را هلاک کرد چون پیش بر من افتاد گشت پیچ برکت و مرا گشت تادست کاران مقتول نمودم من چو دانستم که او زین سخاوت نماندیش رفتم و او را بکنم و تاج و یاره او را برگرفته برای تو آوردم و آن تاج و یاره را برد و او دنها و آنحضرت از من سخن آفته گشته انگشت بروی زد که هیچ ترسیدی و هیچ پروردگار را گشتی پس یکی از علما من خود گشت و سران آن مرد علفی برداشت آنگاه حاره رتس یاره کرد و با اصحاب خود بر مرکب ستاول و دیوانان را می نمود و آورد و از ناشام زنده ماند استند و آنحضرت درین سوکواری نوحه میگرد و بهی گشت درین از ستاول و فروردش که از سر سریع نروا شیر دلیر بود و ایست دختران گاه خسته نگرده در مرکب آنها سرد میگوید و سرور میکنند چون اس تعزیت میایان بود از چکاه کبریا خطاب رسید که ای داود اینک بریخروایض حرو من سر کل که کار تو استجا مارکب سودا و داود علیه السلام زمان خود را جیغ نام و اسغال را برداشته با اصحاب خود سحر و ن آمد و اقامت حست بنی هو را از اطراف کوچ داده نزدیک آنحضرت آمدند و اسطفت مردی سلام کرد و در بوقت جنابش میروشد و قوتی عظم گشت کما قال الله تعالی و ادگر خجندنا داود و اولادیه اینه آوات صیغ سی بود و حکم آنحضرت را میطخ و منفا و گشتن تنی چند را کرد و اراهل بایست بت ما ستاول دیوانان در جناب و معروف و دانشند و از آنچه با جد ستاول کردند بازگفتند داود علیه السلام چند کس بحاس بشین جلعاد فرستاد و اهل آن ارض را در دو گشت که یکو کرد و بدو جدید مسیح پروردگار را آید و تنی در میان گفتار کند استید و تنی لوکت در زمین خویش مدون ساختند و خدی شاما برای خبر خواهد داد و در مکه ایک سلطان سی یهودا یم با شمایکی جو اوم

یادشاهی اسبابسول پسر ستاول چهار هزار و سیصد و شصت و سه سال بعد از سقوط آدم بود ۴۳۶۳
درین مین مذکور شد که یونان و یونانی و کلیسوع میران ستاول در بنک ططین با پد گشته شد و پسر چهارم او ستاسول زنده مانده پس از مرگ ستاول چون بی یهودا و جبرون مجتبع شده داود را با روغن قدس مسح کردند و بطلس رشتند و آتار بن ناکه پسر داکتر ستاول بود و شتابشول را برداشته مارص خجندن آمد و آل اسرائیل را برای سلطنت و دعوت کرد و جسیع خایل خجندی یهودا و او را یاسا سلام داد و در سلطنت اسبابسول در میان شعب اتوا گشت و درین وقت از عمر او چهل سال گذشته بود و علی الحکم آتار سپاه اسبابسول را سار داده برای حاکم داود بختیون

پادشاهی
استاسول

بقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

کمال تبت پس عرض کرد که بنی اسرائیل در خدمت تو کجاست اندامک بر خیز و در میان قنابل عورگر
که همه کن بلشت تو سر و خوابه بود چون از جانین بچین پستان امانار برخاسته راه حوتش کش گرفت
رفت و بیوقت یواب باجنسی ار راه بر سید و ز دخول و خروج نازگشت یافت پس بنزد داد و آمد و عرض
کرد که امانار را چرا بیاست را گردی باینکه او برای خدیت بدینجاست آمده بود پس از خدمت داد و
پرونده در میان رواند که بکین شست و پی اطلاع داد و دید کس طلب ناز فرستاده و اورا بار آورد و نگاه
که امانار بکینا میگذشت یواب کینا گاه پیرو شتافت و شتیری بر شکم امانار زد که در حال برد چون این خبر
بدا رسید جامه بر تن چاک کرد و گفت مرک امانار چون مرک یونان بر من صعب افتاد و در سوگوار
او سخت بگریست بنی اسرائیل چون دانستند که آنحضرت از قنابل اماناری خبر بوده بلکه یواب و را بنچان
برادر کشته از داد و امیدوار کنند و بکن سخت و پاکی طبت او از ار که در امانا چون استباشول این خبر شنید
دنیا در حمتش تیره شد و او را بیکر در سلطنت وزلی نماند چنانکه ابیسیله بنی میناسین سیرامی رمون که کینه
بعنادان دیگر را حجاب نام داشت چاشکا هی بخانه استباشول در آمدند و او بر سر رخنه بود چنانکه گاه
عناد را حجاب بر بالین او تاخته و شهای خود را بکشد و بر شکم استباشول زد و بر دزد و سرور از تن بر کشته
بریزان از خانه او مردن شدند و از انجا شتابان آمده بجهنم داد و رفتند و سرشال را در جد
و نهاده عرض کردند که اینک سر دشمن است از تن بر کفریم و ترا از حمت او فارغ ساختیم داد و گفت
بن نظیر آن حدیث است که غلام عقیق در صفین خبر مرک اساول بن آورد و من او را کشته و حال
یکه او جایزه بشارت از من بجهت پس بفرموده قاتلان استباشول را دست و پای بریده تن استبار
بردار کشیدند با سلطنت از خاندان اساول نفرض شد و میت او را بکینا استباشول و مال بود

جلوس کنین در خلعت چپن چهار هزار و سیصد و شصت و پنج سال بعد از زوال و آمدن
این پسر لم سن است که بعد از مردن خلعت چپن صاحب تاج و کین گشت و او فرزند نیست و پنجم است از
نات ثانی که بدرجه سلطنت ارتقا یافت و برشت پدران به بیت پرستیدن مشغول بود و عبادت صام
رست تاجا بنهارا سر مایه نجات و فلاح می بنداشت و باز در دستان بطف و مدارا سلوک نمود و مردم
تس همه در جهاد امن و امان بودند و خبر در حد و آمار و مغفلان که همچنان اسباب جدال و نزاع آماده
و سازمقا که و مغالبه برقرار داشت چهار سال در جن و واجن و تن و دغا حکومت فرمود و پسر می آید
داشت که او را در ولی نیامید و چون مرگش فرایید سلطنته خواهر شد و متبر کرد

فهورا مقصد قلیس حکیم چهار هزار و بسصد و شصت و شش سال بعد از حبوط آدم بود
 قلیس از آنکه بر حکمای یونان است و اول کسی است که در ساختن لوحی و کتابی از دانش
 مایذات واجب الوجود است و وجود او ذات او و صفات او و وجه عین ذات است و زاید بر ذات
 ان صفات عین ذات موجب اختلاف در ذات شود و او را کمالی است در بطلان معاد و حاکم
 اعن بحسانی سلیمان بن اوعلی بنسناد علیه السلام در کتابی که خود مصنف و مؤلف بوده اند و در آن

برای همه میگردان
روان آبهای بانی منده
و عین همه دول را ب
ارای همه و عی نشیند
گردون شد آب

کتبیں ایک عربی دکان

استغفر الله
سبحانك يا ذا الجلال والإكرام

حد اول کتاب اول نسخ تواریخ

کتاب خود را و باثبات امید که معنی جامع باشد عاید مقصد قلیس را مصلحا بر گشته اند و میفرمود
وی متدای حکمای دهر است که قتل اردشیر و هریه مظلما تیغی بدادند و فاضی صاعدی در
در طعانت الامم مداسحه آنحضرت مرقوم فرموده نظری بر گشاید

۴۲۹

خلوص روی در محبت چهره هر از یکصد شصت و سیال اندر موطا آدم و
روزی پیر کس دیس بادشاه پست و شتم است اردو دمان شیک تاک که نادر پدر چارما نس کلکی برآ
و در محبت چسباند فرمان گشت لکوی و ریت را و اطاف ملوکا به جرسد و امیدوار صاحب آفر
مکس بوده در برنگار لکرمول و اما آرمای شگایت آمیز می گشت و دستیار ری رسولان آنحضرت توری
در مدون میفرستاد و در بوقت تور برای تسخیر مغلان بخت نمود و مسواره با آنحضرت محمدی و
اسمال داشت و روی جسد آنکه مواتش انباشد امیر میر و جهان مبارعت را استوار میداد
ما حاطه دشمن را سحاسی و دیگر مشغول کند و اطراف خلعت راحت و تالار لکرمیکاه محوطه مایه محله
روزی پرچون پدر کم در کار بود و مدت چهار سال در خلعت چسبید و با چسب وقت و حاکم کمرانی فرمود و رقاب
پدر اینست بر سیدل داشت چون رحب از جهان رفتی سید حلف با احمد خود بای دیکت را طلب
فرموده در محله بر کال منصب و یسندی سرادار است

۴۳۰

سید ملک داد و در اول آنحضرت در پست تقدیس چهار هزار و سیصد و سیال اندر موطا آدم
ارال پس که اتنا شول کشته سیدی یهودا را راسب مایر شعب آسوده شد و در داور و فراموش شد انکار
قابل مدت چهل بی سلطان رستند و سلطت داد و در اکرون نهادند تا که را آنحضرت ملک بالا
گرفت و بادشاهی او بچشم گشت چنانکه حق حل و علا فرماید شد و آنکه و نیشاه الحکیمه و فضل الخطاب
آنکه جمیع مشایخ اسیر ایل مد کاه او حاکم شده و بر السلطت سلام داد و مد و تادریف است
سال و شش ماه بود که آنحضرت در حردل سخی داشت و سلطت او مخصوص بی یهودا و در چال است
سی اسیر ایل پادشاهی یافت از حردل کوچ داد و به میت المقدس بر دل فرمود و در ارض سرورش
در قریه صیول ماکل گشت و ارا پس آفریه داد و امید بدیول حیرام ملک صور حلات قدر
آنحضرت تشید سجاردان چاک دست و تجاران بیکو کار در مد کاه وی رستاد و ارجو بهای صبور ط
کرده بر رسم همه العاد داشت تا در حردل سلطت داد و قسری رفیع مسال کرد و دو کوشی و لید بر آفر
و آنحضرت بر کرسی سلطت استقرار یافت اما چون اهل طلسین دانستند که سلطت داد و بر کشتم کرد
که ما داروری بر ایشان خیره شود و دان شد که من ارا که حاه ویران کرد و سکا ملار انکر داند
پس لکرمای جویشرا آفراسم کرده برای درم داد و داریص عور فرود شد و داد و علیه اسلام امر داد
نهی اسیر ایل بر دل تاخته در برابر ایشان صف بر کشید و مصافی مراد داد و آنحضرت را بخت و ارجح
تأخیر مد مال ایشان تاحت اصحاب آنحضرت درین سر نصی از صسام اهل طلسین را از سوی مبارک
ببارت آورد و اما داد و مدین بایه قاعت مکرر و دیگر باره مبارپاه کرده برانی خیر مالک یکاه بر دل گشت

سید ملک داد و در اول آنحضرت در پست تقدیس چهار هزار و سیصد و سیال اندر موطا آدم
ارال پس که اتنا شول کشته سیدی یهودا را راسب مایر شعب آسوده شد و در داور و فراموش شد انکار
قابل مدت چهل بی سلطان رستند و سلطت داد و در اکرون نهادند تا که را آنحضرت ملک بالا
گرفت و بادشاهی او بچشم گشت چنانکه حق حل و علا فرماید شد و آنکه و نیشاه الحکیمه و فضل الخطاب
آنکه جمیع مشایخ اسیر ایل مد کاه او حاکم شده و بر السلطت سلام داد و مد و تادریف است
سال و شش ماه بود که آنحضرت در حردل سخی داشت و سلطت او مخصوص بی یهودا و در چال است
سی اسیر ایل پادشاهی یافت از حردل کوچ داد و به میت المقدس بر دل فرمود و در ارض سرورش
در قریه صیول ماکل گشت و ارا پس آفریه داد و امید بدیول حیرام ملک صور حلات قدر
آنحضرت تشید سجاردان چاک دست و تجاران بیکو کار در مد کاه وی رستاد و ارجو بهای صبور ط
کرده بر رسم همه العاد داشت تا در حردل سلطت داد و قسری رفیع مسال کرد و دو کوشی و لید بر آفر
و آنحضرت بر کرسی سلطت استقرار یافت اما چون اهل طلسین دانستند که سلطت داد و بر کشتم کرد
که ما داروری بر ایشان خیره شود و دان شد که من ارا که حاه ویران کرد و سکا ملار انکر داند
پس لکرمای جویشرا آفراسم کرده برای درم داد و داریص عور فرود شد و داد و علیه اسلام امر داد
نهی اسیر ایل بر دل تاخته در برابر ایشان صف بر کشید و مصافی مراد داد و آنحضرت را بخت و ارجح
تأخیر مد مال ایشان تاحت اصحاب آنحضرت درین سر نصی از صسام اهل طلسین را از سوی مبارک
ببارت آورد و اما داد و مدین بایه قاعت مکرر و دیگر باره مبارپاه کرده برانی خیر مالک یکاه بر دل گشت

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

مردم فلسطین مصاف داد و اراض را به بخاور از نشان بگرفت و لشکرش مال فراوان نصیب گرفتند و از آنجا
 بسوی بنی مواب شدند و مدتی کثیر از مردم اینان بجنگ و اراضی آنجا رفت و گرفت و شیخ بنی مواب و دیگر
 مردان تنده امان طلبیدند و قبول خراج کردند پس آنحضرت عمال خویش را بدیتان منصوب کرده بگذشتند و
 رزم را بر سر زمین را خوب داد که ملک نصیبین بود و تا گنای رفات را بریر فرمان داشت مع انچه درین جنگست
 هزارتن از لشکر در غرار اقبل رسانید و او را دلیل و زبان کرده مال فراوان از او گرفت و او را بنی
 و حمله ای کاس نیز از وی بست آنجا ملک آدم و صاحب دمشق بمقام آنحضرت تسامند و درین
 جنگست و دو هزارتن از اهل آدم کشته شدند ایشان نیز سر بر قله طاعت در آورند و قبول خراج
 کردند هم ایشانرا گذاشته بگذشتند و بسوی قوع ملک حمات روان شدند و بنی علبه داد و در آمدست
 فرزند خود را بر او را طلبیده با انا از و سیم و نحاس بخدمت آنحضرت فرستاد و از جنابش امان طلب نمود
 داد و او را ایمنی داده تصیم مراجعت کرد اما بنی آدم و در غیبت آنحضرت دیگر باره خود را امانی کرده
 هنگام بازگشت داد و از در مقابل و مبارات پرور شدند و جنگ در پیوستند درین کت نیز پنجاه
 هزارتن از لشکر ایشان عرضه دمار و هلاک گشت و اراضی آنجا بقت تصرف داد و در آمد پس آنحضرت
 عمال خویش را در بلاد ایشان منصوب کرده بمقرر خود باز آمد و اموالی که از غزوات آورده بودند
 بیت الله فرمود و یو اب بن صوری و یوشاف بن خیلو که در هر مصاف اظهار شجاعت و دلادری
 بودند آنحضرت بر تبه سر جنگی سر بلند شدند و صالو بن خیلو و ایشار بن خیلو که متی یافتند
 چون کار رسید ان نهایت رسید و روز رزم و فراغت شد و قتی داد و عیبه السلام فرمود که دوست دارم
 از دو دمان شاول تنی باقی باشد تا بجهت یونان او را با دایش کش کنم و جزای خیر فرام شاول را
 غلامی بود که صیبا نام داشت در بنوقت حاضر بود عرض کرد که یونان را فرزند می است که میفیش نام
 دارد و از هر دو پای ملک است همانا در قسقه قتل شاول که اهل پیش بر سوی میکشیدند و ایه او دیر
 در بر گرفته باستجبال فرار میکرد اما گاه بر وی در افتاد و هر دو پای طفل را در هم شکست و او همچنان ملک
 و زمین با ندامت دزدان اخیر بن جلیل میاشد و او کس نفرستاد و میفیش را حاضر ساخت چون
 چشمش بر آنحضرت افتاد و پشانی بر خاک نهاده زمین پیوسید و عرض کرد که من چون سک مرده
 باشم داد فرمود که ای پسر یونان ل قوی را که پدر تو در حق من نیکو کرد اینک تو ندیدم و حصا منی او
 بر نه منادمت خود سر بلند ساخت و صیبا را فرمود که هر مال از خاندان شاول و فرزندان او بجا بماند
 فراهم کرده به پسر یونان تسلیم کن تو نیز با ولاد و هر چه در دست داری ملوک و می خواهی بود و صیبا
 پانزده پسر و پست بنده بود و جمعا با اموال شاول بصره میفیش در آمد و در بیت الله دس و طین گرد
 همه روزه با او دنا را می شکست و مصاحبت او میکرد و میفیش را درین هنگام میری صغیر بود که پنجاه نام داشت
 و در خدمت پدر میریست بعد ازین وقایع خبر حضرت داد و او در مذ که ملک بنی عمون رخت بر سر
 دیگر بر د پسرش خون بجای او بر نشست آنحضرت سی چند را فرمود تا بنزدیک خون رفته او را در ملک

نوع
 ازین وقایع در جدول
 جایی ندارد و ای نظر

صیبا و عیبه
 تنه و ابی موصه
 مصف
 رکن و ابی تنه و ابی
 ای موصه و شین
 مشوح و ای شینه
 ریس بجم
 است
 و ای نظر در جدول
 تنه

وقایع بعد از بسط آدم با هجرت

تفاوت فرزند از ابراهیم که ساله استوار بند و خدای بروی غضب کرد و در جای خویش برود تا چنانچه
اندیشه و بیم دست فراتر بود برده و او را از مرکب وی لول گشت و تا بوقت را در خانه غوطه خورد آدم جانانی
فرود آورد و مدت سه ماه در خانه وی بود پس از انقضای آن مدت دیگر باره آنحضرت با قبایل بنی
اسرائیل بجای خود آمد و دوم آمده همان حثمت تا بوقت را بر داشت تا بقیه خویش آورد و در پیش روی
آن بنی اسرائیل یک آهنگ فریاد میکرد و میگویند که اری یزدان میگرداند و گرنه ما میخواستند و پایی
کوبان و دست زنان بودند لکن دل دختر شاول که همچو ایه و او بود و از آن پس که بنی اسرائیل نزدیک شد
و باکنت با ایهومی ایشان بشنید بر لبایم بر شده بدان جماعت نظاره بودند ناگاه جنش بر او افتاد
و دید که آنحضرت اندکی از مردم پای کوبان و دست زنان است و سبحان و سرود و سرود و سرود
در نظر خادداشت و مانند تا بوقت را بخیمه داد و فرود کرد و آنحضرت قربانیهای خود را پیش نهاد
و گوشت آنرا بر قوم قیمت کرد و هر تن را یک کرد و نان و باره از گوشت برداد و ازین هم فراغت حنه
با خانه خویش آمد لکن او را استقبال کرد و معروض داشت که ای ملک بنی اسرائیل کی روا باشد که با دشمن
در زمی مردم بست بایه حرکت کند و چون یکی از ایشان لهو و لعب فرماید و او در فرمودای ملکال من بدینگونه
زیست کردم و خود را چون یکی از زندگان خدا دانستم و بگویم و عجب از خود و مردم که خداوند مرا بر شاول نصرت
داد و پادشاه بنی اسرائیل ساحت من هیچ فزونی بر این مردم که تو میگوئی ندارم و این ذلت در راه
پسار کم بوده که مرغی داشته ام مقرر است که ملکال عقیق بود و او را از او در زیر پوچید

۱۴۳۲۳

ظهور لقمان حکیم چهار هزار و سیصد و هفتاد و سه سال بعد از بسط آدم بود
لقمان بن عقی بن مزید بن صارون از مردم ارض نوبه بود لبهای سطر و قدهای کشاده داشت بعضی
از مورخین که ویرا بصر حواهر یا خاله زاده ایوب دانند و بنفش را بنا حور بن تاریخ رسانند و عمرش را
هزار سال نویسند همانا جنابش را از لقمان الا که که شرح حالش مرقوم شد باز شاخته اند و سطریش را شامیل
و آثار او را در حق وی ایراد کرده اند علی الجمله لقمان حکیم در قید رقت قین بن خسر کنی از آل اسرائیل است
مربوط بود و او را رعایت اغنام میفرمود و روزی با وی گفت که کوسفندی و بچ کن و هر عضو شش که
میجو تر دانی را کتاب ساخته نزدیک من حاضر ساز لقمان برفت و کوسفند را از پوست پروان کرده دل
وز بانش را کتاب ساخت و بنزد قین آورد این خوش پسند خاطر خواجه افتاد اما دیگر روز با لقمان حکم
داد که هم اکنون کوسفندی را بچ کرده ناخوب تر عضو می از از بنزد من آور لقمان نیز کوسفندی را
بگشت و هم دل وز بانش را بر میان کرده بنزد خواجه گذاشت و عرض کرد که اگر دل باز بان موافق
باشد بهترین اعضاست و اگر با هم مخالف باشد بدترین اعضا خواهد بود و ازین سخن حصافت رای و
زانت عقل لقمان در نزد قین استوار گشت و از آن پس جنابش را بچشم عظیمت میگویند تا روزی که قین
برای تفریح از این المذکس میرونده و رکنار رودی میروند و با حریفی همی قمار باخت و میبرد و
که هر که مغلوب کرد و با تمامت آب رود و ایا تا میانیمه از مال خویش را با مدعی گذارد و از انقضای قین ظهور

عبدی
اصح
موصد

عبدی
وقایع
دار کردن
اصاح
نقش
دول
نقشه
در این
نقشه

حدود کتاب اول باس التواریخ

گشت و در حدود آب با سر دال محور و سپس اردی گیر و رحلت حواسته ماهه جویش آمد و اولی غار
 القمان شوریت آنحضرت فرمود که مردان که می آید و ترا از شر خصم بکند میدارم و اما حواسته جویش
 بخار و دشمنان و حریف را در این حالت مادی گفت ای مرد مقام حواسته من تا و اشراط کرد که هرگاه
 که از سخت روزا چشمه خوش شده ما آورد که باریستد پوشیده باشد و چون این سخن بگیدیم یکبار یاد آورده
 و ده تواند داشت یا مقصود آتی است که دیروز بکام احسن قمار درین رود و جاری بود و آتی که هم اکنون
 در جوی سرود ما آتی که سیر و این وضع است هر کدام مختار است معین کن در جاری دار که بخرد و دیگر بیاورد
 چون چس کی حواسته من پاک شود و شرط مقامی بگذار و جسم را تبدیل یا محسوس در کار و در و ما در
 دست از نماند است پس قیاس پاداشش این عمل قمار را که پس مثال در جریده بود و در اساحت و انجست
 حکمی بود که از آنحضرت کوش رود و هم سر مطوقه و نقد است لیس الحکمه اذید آمد چنان روزی هنگام خواب
 فیلوله حسد تن از در میان سجده آنحضرت در شده سلام داد و القمان اگر چه ایشان را دید و خواب سلام اقام
 فرمود پس در میان عرض کرد که چه او در مسراید اگر خواهی ترا رت بعمری بختم و خلعت فرمایم تا در میان مردم
 عدل و نصرت حاکم باشی القمان گفت اگر یکبار بر من ختم باشد که درون تخم و اطاعت کنم اما اگر بجز نام عایشه
 حواهم که در و در یک استلا و امثال سخا هم کشت پس جدای حکم ارد کرد و حکمت مدوا حواسته فرمود چنان
 بر روی در آنحضرت صا ددی اسرار شسته بود و لاطاع مواسطه و انسانی حکم گشاده داشت کی در روزگار
 قوم گفت ای القمان توان سده سیاهی که تسالی قیاس و در یکدانشی از کجایین مقام ستافتی و این روزگار
 یافتی لیس فرمود از بهر سخن همه راست گفت و اماست همه راستی که انتم کرد و هرل و کاریه و ده بخت منتر است
 که هر که در اقبال سرور کردی و دار و دارش بر سر روی و در جوف حد افسح بحد مدی و اما بچاکس اراج
 لهرمودی و در هر حد کسی بجنب رواداشتی و چنان میریت که هر که کسی و در حالت تول کردن و لاطاع و قیاس
 و عمل گذاشتن میدچد همیشه درین احوال جویش را پنهان میداشت با سلاطین و قصات کاه کاه و معاشرین
 و در انشان تراحم مفرمود که حسد ما و بیامطن خاطر مدد که رویا با طس و حدت داود و عبید اسلام را چنان
 ممکن بود و یافت مفرمود و کدالش و بختیمیم و در و روی او بایست که این دقیقه باید القمان گشت که دید داود
 آن سرور را حلقه ای که در او بود و در کجایین مداسست و آنحضرت از یکجا بخت لاکس جاموش بود و آن هم
 با حکام موت اکاه داود فرمود و بگو در و ایست که مردان را در حاک و سر و کار آید پس القمان بی دولت بوال
 آن می زیادت مقرر است که القمان را و ان دست قادی که بدان تجارت میکرد و امر دم بی آنکه رسمی کرد و
 سودی طبع که ترص میشد و آنحضرت را در بی چندی اسرائیل در حال کج بود و در ایشان مردان داشت اما
 ماران تهر و تهر در مردان دی بود القمان را و اطلب داشت و فرمود که ای فرزند القادی در و در کسی بود و در
 که در کار و دریای شام ساکن است و اکنون را آن است که ادای دین کند و بر جری و نویا و شده آن بعد از آن
 و اما آرا را آنچه اتوا مدد کویم فراموش کن سخت در طی مراحل مدتی و چشمه آتی حواهی رسید در سایه آن در
 میاسای و چون از اسکا که ری لهر و حواهی فرود شد و رئیس مله دختر و تهر اما مال و را و ان تا و غرض آن

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

کردار تزیین آن دخترکاره گیر و چون بیدار شد تخلص میون رسی تو را بخوان خویست دعوت خواهد کرد شب در خانه وی مخب لکن اگر مصاحبی راست کنی تا تو دوچار شود و بن از تو بهتر باشد هر چه فرمان دهد بپذیر که عین صواب خواهد بود ای پند بیابان آورد و دیگر ادعای خیر بگفت چون باران از بت المقدس بیرون شد و اندک مسافت به میوه و سبزی با وی دوچار شد و گفت ای جوان اگر از مصاحبت من بجهت نباشی درین سفر با تو همراهی کنم باران گفت نیکو باشد چه دیدار پس بران مبارک و میمون است پس با هم برآه و درآمد و در میان درخت و چمنه رسیدند پیر گفت ساعتی در سایه این درخت پائیم چون حدت و سورت آفتاب بگشاید شود و سپاس میوم باران گفت که از پدر اجازه ندارم که در ظل این درخت فرود دوم بپرکشت آیا پدر با تو فرمود که بزرگتر از خود را بپذیر عرض کرد بلی و در سایه آن درخت درآمد بخت امیر بخواست وی مشغول بود ناگاه ماری از درخت بریز آمدن تصدیق باران کرد و آن پیر با عصائی که در دست داشت آن را گرفته پنداشت چون باران بیدار شد حکمت نمی پدر را از وقوف در اینجا بدانت و معلوم کرد که هر کس در ظل آن درخت حتی بزخم مار لگام شده پس پیر آن مار را از تن جدا کرده با کرباسی پیچید و با خود برداشت و از آنجا روان شده بقریه رسیدند و در خانه رئیس آن آبادانی فرود شد رئیس ده و حتمی صاحب حال است او را با اموال فراوان بخدمت باران آورد تا بزرگی با و سپارد و باران بر حسب فرموده ید را مانود و پیر او را امر کرد که این دختر را تزیین کن پس باران او را بجمال کج در آورد و ناگاه پیر سر آن مار را با وی داد و گفت قبل از آنکه با وی هم بترشی بفرمای سزار بر آتش گذارد و دختر دامن خود را بر سر آتش فریاد تا بخوان در اسافل اعضای وی صعود نماید چون باران با گفته پیر عمل کرد و آن بختا بدرون اعضای دختر در رفت ناگاه فریادی برآورد و در هوش گشت و گرمی مرده از قبل او پستاد پس از زمانی دختر به هوش آمد در کنار باران میاسود و پیر بجاگاه با وی گفت هر کس این دختر هم نترسد بسبب این جانور که در رحم داشت کارش هلاکت منجر میگشت و اکنون آن مانع از پست برخواست پس روزی چند در خانه رئیس بسر برده و قصد خانه تخلص میون کردند و چون بنزد وی آمدند ایستادار بضایف دعوت کرد و غایت مکریم فرمود و گفت یک استب را بیاست و از رنج راه آسوده تو چون فردا شود نقد دین را گرفته مراجعت فرمای باران خواست که سلت وی را مقرون با جانب ندارد پس از نظر کبری هر اس در خانه وی پائیم با اتفاق بر در خانه تخلص میون ماند و چون تباهان کام کار اکل و سبب نهایت شد و وقت غنودن رسید نخی برای باران در کنار دیانها دند و جامه خواب بران گسترده و درجا که قریب بخوابگاه پیر تخلص میون بود و در رسم آن شخص این بود که چون قرض خوا را بضایف طلب کردی در همان نوازی بگذشتی بختیب برالین او شافیه میازا با سیر بدیا انداختی علی ایجا چون باران بخت و پیر بزرگ نیز بخواب شد پیر در دل بر خواسته ببالین باران آمد و او را از خواب را بخت و با اتفاق او سیر باران را بجای تخت پیر میزبان برد و تخت او را بجای باران آورد و بعد از ساعتی شخص میون با یکی از فرمان خود پیر آمد و با نذیه انگه وی باران است سیر را در بر گرفته بدیا در انداخت صبحگاه باران به خواسته تزیین رفت و او را کار خود ناگاه مرده دیار چشمش تیره گشت تا چار نقد دین را داد و نمود و بسوگاری پیر نشست

جلد اول کتاب اول اسح لسان

پس از آنکه من و دو خدیو من و والی مرادان مراحت کرده بخت پرآوردند و در خدمت او میرست
 وقتی ان نصیحت و عفت را از ارمی طلب ماحت و فریاد می داشتند که ای سرکشتی عظیم ای
 پسرک من سرک ای ماور که که ترستی است مرعوض در ای دیگر فرمود ای ایها ان کتب شغال خدیو
 مردی من فی صحرة اولی السموات و فی الارضیات هاتل ان سرک من کردار تو که چه مقدار دانه سسده ای
 باشد در بر چهره تمام در طغقات سما مصوط است و خدای در قیامت آنرا حاضر ساخته و حساب جوید و مرد
 یابی تویم است سوده و امر بالمعروف و نه عن المنکر و هیر علی انما صاگت ای پسرک من پای دار مارا و او من
 ریسکونی و می کن ایردی و صبر باش مدیچه میرسد و او را محج شداید و هم فرمود ای ماران لا تسخره
 لیسایع لا تمس فی الارض هر جا روی خود را بر ستاب از مردم رای کمر و غم و بر من کدر کن از روی مرج
 و خود کامی که خدای دوست مدار و آرا که ارد کرد و حیلار من کدر و و اقصی شیک و انشخص من یک
 ان الحک الوصایه لصوت الخیر لکه به چندان شب که در کن که بخار و حیض صراشی و چه چندان در
 سیر باش که اظهار تحقیر و رزگاری فرانی چه رفتار ستوده و سطا این هر دو خواهد بود و در کفرا که خدای
 پست دارد که بدتر از او را ما کت حرا ان دیگر فرمود ای ماران تو امان رور که مدیا ده شدی شب بیا
 کردی و در سده ای دیگر آوردی پس آن سراما تو رو یک تر باشد که روی مایان واری هم کون انرا آگونی
 ای مرد چندان از رویا که ره ماش که عقال دیگران باشی و آتقد رکوش که ریاده ارا کباب سب
 آری چندان روره مدار که شوت بر ریاده اقد که بی روی مار که اشترا عادی فرید و دیا ریای غشی است
 که کشی آن امان است و تو کاش امان و پر سرکاری را دو تو ش آن شد ای فرید در جور دسالی طول آت
 کن با چون سالخورد و ماشی بخره آن می و چون با آواب سید مع فرین ماشی حلف مکان گذشته خواهدی بود ای
 فرید اگر در کار دیار تو طفر جوید اید و در جلد کن که در کار اسجالی مقهور باشی ای فرید علم خود را پوشید
 و ارجا که در خود را پنهان داری و در خدمت خدا و مدنا حوف و رجا ماشی بر اگر که اگر دل و من را شکافد و
 نوبیامد که هیچکس از یگیری فرونی دارد همسایه ای ارجوف و بی ارجا ماشای فرید هیچ آفریده و در
 خدا و در بر دیا ماشد آن می که نعم آن را در روی طیجان لغزوده و لای آرا عنصوت خاصا کن
 ای فرید و دشمن مدار ماش تا آنچه در جالط دارد ظاهر کسب دراز دوست کیم و کم است و یک دشمن کیم
 که بسیار است ای فرید صرحت کیم ارا تکه خدای در وصول ررق خاطر تن استوار است و حال آنکه
 ارا نگاه که گوت و خود نوشید بخت در رحم مادر روی نیت و چون متولد شد ارا پستان مادر روی کرف
 و چون اریسش با کرد و مدید و مادر سه پاه روی او بود که بر سجک معیشت وی را کترده داشت
 و شکست است که در آن سه حال کس را بی روی طلب و قوت حمله سب شک آنکه در حال چهارم که دانا
 و امیر و شد کمان کرد که خدای او را فرو کرد از دس هر روز کار وجود و خیال خود تنگت راحت ای
 فرید طلب امری را که بر تو پشت کرده و اسباب حصول ارا داده و اری و مرتاب را کاری که مار
 ردی دارد و ادات حصولت هیا نو دای فرید و ارجو در اپنهان و ارجو در ایکو فرمای ریح

وقایع بعد از سقوط آدم با هجرت

پسار را در طلب آنچه سودبخش اندک شمار و رحمت اندک را در حصول آنچه زیاده مان کند بسیار دان ای فرزند
 با مصاحبان نحوی انسان زیست کن و کار و توار معمرای و اگر نه تهامانی و چون انقدر مال بدست آید
 که باد و ستان بذل کنی از خوش روی و خوش خوی با ایشان تقصیر مکن که هم بدان صفت نرا دوست خواهی
 داشت ای فرزند اگر عزت خواهی قطع طمع کن از آنچه در دست مردم است و بدانچه خدایت داده را بپذیر
 با تن ای مرد در حذر بانس از حسد و بختاب کن از بدی با خلق که این هر دو صفت زیان نفس تو رسا
 پس نود شمن خویش خواهی بود و خصمی تو مر نفس خود را زیاده زیان رساند که دشمن بیکانه ای فرزند چند
 احسان کن که خود محبت توانی کرد و نه امساک فرمای بدان اندیشه که اندوخته خواهی آورد ای فرزند
 بدترین بریتانی پرستانی عقل است و عظم ترین مصایب مصیبت بین ای فرزند هرگز نادانی را رسالت معرکه
 و اگر دانائی نیابی خود رسول خویش باش ای فرزند از بدی دوری کن تا از تود دوری کند و چون سفر کنی با
 آنجماعت که همراه تو باشند بسیار در کار مشورت کن و با ایشان از آنچه از راه و راه داری کریم بانس
 و ارتکاب کاری مکن که خدای برای تو متکفل آن است و کاری را ضایع مکن که خدای بعهده تو گذاشته ای فرزند
 بنده بیکان باش و فرزند بدان شود و علم میاموز تا مجادله کنی با سیفیهان یا مباحثات فرمائی با دانایان ای فرزند
 اگر در مرک شک داری ترک خواب بکوی و بختوانی و اگر در حشر شک داری بیدار شو و بختوانی ای فرزند هر
 مجادله دوست دارد و ستانم شود و هر که بحالست ناسیسته در شود و متهم کرد و هر که از زبان باختیار نباشد پشیمانی
 برد و آنکس که بدان نشنید از سلامت دور افتد ای فرزند توبه را بتاخیر مگردان که مرک بی خبر میرسد و شتاب
 بر مرک کسی مکن که هم عاید تو خواهد شد از مردم پند بگیر پیش از آنکه از تو پند گیرند ای فرزند پسران مشورت کن
 و از مشورت با خرد سالان نیز سرمه دار و تا شیطان در دنیا است از گناه ایمن مباتس ای فرزند گریز مباتس
 مردم را که ترا دشمن دارند و زبونی مکن که خارت شمارند چندان شیرین باش که تو را بخورند و نه چندان
 تلخ که دور افکنند ای عزیز فخر مکن در دنیا و چگونه کسی فخر کند که دو کت از جرای بول بدر شده باشد و از خود
 بازن خود بکوی و در خانه خود محل نشستن قرار داده زن از استخوان دنده که خلق تنده است چون خواب
 آنرا است کنی بشکند و چون بحال خود گذاری که ماند آنجماعت را که از خانه بدر شوند و هرگاه کسی کند
 بپذیرد چون بدی کند هم صبر فرمای که جز این چاره نخواهد بود ای فرزند هیچ باری که آنرا از همسایه نماند
 و هیچ تنی چون خسیاج با خلق نیست مال توانست که دهره آتشان شود نه آنکه از تو پیرا شد ای فرزند چون دوست
 اختیار کنی در حال غضب و براتمنجان اگر با نصاب باشد دوستی را شاید و اگر نه از وی بر حد را باش پسر
 از طعام که رسنه دار حکمت سیر باش چون مردم ستایش کنند بدایه داری آن میتی فریفته شو و باریست
 منازعت مکن و ایسان را نیز حقیر شمار و با سو وطن مباس که با هیچ کس جای صلح نماند ای فرزند عزیز از همه
 کلمات حکمت چهار سخن اختیار کرده ام و آن این است که دو خیر را پیوسته یاد داری و دو خیر را در
 فراموشی نخست یزدان یا کلاه و پیاد باید داشت و از مرک نیز غافل نبود اما چون احسان با کس کنی
 بانسیان محوسازی و چون کسی با تو بد کند آنرا عراموش فرمائی علی الجملة کلمات حکمت آیت لقمان

جلد اول کتاب اولیای ساج الابرار

بپارامت و دماچہ مرقوم افاد و اختصار رفت و آنحضرت در او امر عمرت کرد و ارمیان مردم مسند و شد
و هر که روت هیچک از مردانش داری نمود تا در آن یوس سی علیه اسلام درود و حجاب عالی فرمود
و حد سارنگس را در آنکه از اعمال طلیس است مدون با عقد و مدت گذشت و دو سال

اینگونه
در این کتاب
در این کتاب
در این کتاب

۳۲۳

خاوسس نامی دیک در ملک حسن چهار هزار و سیصد و هفتاد و سی سال بعد از آنکه او آدم
نامی دیک فرمود و بی است و پادشاه پست و معتمد است از عبادان شیک تاک که بعد از در ملک
چس حکومت یافت و در دران موسج حال در مسئله با مار یا د شاه و فرما کردار بود و در طبقه منول اهل
حکمرانی دانت و در یوقت کار مردم چس یک سگ کرد و چاکه ملت از ملکیت پش پی پسر ساجول
و تا نرگشت و ملا و امصار عراب و ویران افاد و اگر چه در حد چسیان بر دشمن مردی داشت که پس
اجتماع پست اهل حرفت و صنعت لود مد کار مردم را بیست و استند راحت لایحرم هر روز تر کار مردم از
و موسج حال در اراضی چس مقرر بود و هر طره در میشد مردم مست را قتل میکرد و دواتش در جها در سر آمد
و آنچه نانت سب و عمارت میکرد متسد با سداستی که حکم گاه و راقند چاکه پست میوحت و پست شد
دسما نامی دیک اراں کرده هراسان و تار بود و هر جاحر و رویش را اصنام میفرمود و پست
انکه معصوف راست کند و تیری کشاد و دماچہ کچ مسدا و مد کار ملک ایریون سخت ریثان بود
و در این عایدار نامی دیک کاری ساخته شد تا زمان معلوم و اصل محتوم فرامید فرمود و هر
حدود که دی بی نام داشت و از حدود سالی بخلا و ب و حصاف را می شتخر بود و پیش جواده ولایت نهاد
داد و در کرد ش مدت گذشت سال بود

در این کتاب
در این کتاب
در این کتاب

۳۲۵ ملور اساد قاس حکم چهار هزار و سیصد و هفتاد و سی سال بعد از آنکه او آدم علیه اسلام
اساد قاس در میان مدت نظر متفرد و ممتاز است و در او ایل حال است تحصیل علوم بارص
اساد قاس متسد آمد در پ القدس سرف ملازمت داد و مشرف شد و دتی قند اتحاد متحر بود و کاهی از
حکم حکیم اسعاده علوم میبود بعد از تحصیل کالات بار بارص یوان مراحت فرمود و چون هم عوام از
کلمات وی فاصه بود ترک ملازمت او کرده در صد و آزار و انکارش برآمد اکثر طبیبه کبیله
رای و بیامجد سمسد اندامی که از جمله شاهین غلامی قرطیه میرزا تندرست کت وی و طالع سحاش مول بود
علی انچه اساد قاس مردی متراف بود و او را بیامتصرص و آنحضرت مقفل و او اول کسی است که حکامی یوان که معانی
صات متعارفه الیه را شنی و احد راجع داشته ایمار دوات قدس را از یکد که کشتی که محض باشد اما
مختلفه مجال میداند و کوی اتحاد عیارات و حیثی که اجمع استسارات سر و مرست و حوضی بخلاف انی
مجرد اب که انا و ایشان فاعل کثرت است و اما با سمسد انما از معانیها و مظایر جوادات حق ارجع جهات
کثرت تره اسب گوید شمشیت مقدسه حق پیکمائی مصف است و آنات لیسیم علم حص داراده فصح
و وجود و عت و در رب و عدل و حرو حق است یعنی این اصافات شریعه عیس دات است و کدو شیا
انجا کرده دوست و اول که در وان یستی کشوده سیطی معقول ادراع فرموده بعد از ان سایر شمشیت

در این کتاب
در این کتاب
در این کتاب

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

از آن بسط مبدع اول اظهار بسط یافته مرکبات از بساط تکون در کسب پذیرفته و کوی ابداع صور از بار
تعالی نه بطریق اراده سابقه بود بلکه نحو علت فاعل باشد و چون ذات مبدع عید می دارد او ست پس ابداع
آن اشیا را بنحو علت مسلم آن است که در مرتبه تحقی علت البته معلول متحقق نباشد چه اگر معلول در مرتبه علت
متحقق داشته باشد میانه ایشان محبت ذاتی خواهد بود و هرگاه که معلول بالذات مقارن علت باشد پس
معلول معلول بودن اولی نخواهد بود و علت و محققیت اولی نخواهد بود از معلول چون این بدیهی است
پس ناچار معلول مقارن علت نخواهد بود و معلول البته تحت علت بود و کوی معلول اول عنصر است تا فی
توسط عنصر عقل است و معلول ثالث توسط آن دو نفس نزد او این ترتیب بساط بسط است و بعد از
مرکبات و کوی که لطف از قسیر لطایف اسراری که در عقل و ولایت نهاده شده قاصد است چرا که عقل
بسط و متحد است و لطف مرکب و تجزیه و کما عقل اتحاد اشیا متفرق است لهذا منجزات را در موطن عقل
مجموع و متحد باید بود پس موضوع پوست که هستی است حتی صف بود و هیچ از عوامل بسط و مرکب بصفت و متحد
نمود و چون هویت مقدسه هستی متصف بود و هیچ از اشیا نبوده پس هر انیه سی ولایتی هر دو مبدع باشند
و کوی عنصر اول بسط است نسبت بعقل که عقل از وی فروتر است یک مرتبه اما عقل بسط مطلق یعنی واحد
مفصل نیست از حیث علت چه علت اولی واحد محض است و باقی همه مرکب یا ترکیب عقلی یا حقیقی پس عنصر اول
بالذات مرکب خواهد بود از محبت و غلبه و ازین دو وصف از عنصر اول بواسطت این دو صفت جمیع جواهر
بسطه روحانیه و جواهر مرکبه جسمانیه ابداع پذیرفت و چون این دو صفت عنصر اول با دو صورت
او مبدلگویند جمیع کلمات اند هر انیه جمع روحانیات بر محبت خالصه تنوع منطبق اند و تمامی جسمانیات
بر غلبه و مرکب از روحانی و جسمانی بر مجموع طبیعت محبت و غلبه کوی مفصل محبت و غلبه شناخته شود و بقای
روحانیات در جسمانیات و این چهار است که انواع و اصناف مزدوجات یکدیگر استلاف و استیام دارند
بجلاف متضادات که با یکدیگر مختلف و متضاد و آنچه در مرکبات از استلاف و محبت است بواسطه غلبه صفا
روحانیات و آنچه از اختلاف و غلبه است بواسطه استیلا، صفات جسمانیات و میشود که محبت و غلبه هر دو در
نفس واحد جمع شود باعتبار مواضع مختلفه و گاه باشد که هر یک در نفسی باشند و انبیا و انفس محبت را بیشتر
و نه هر دو اضافه کند و غلبه را رذل و مریخ و کوی کوی این دو کوی که شخص میشوند بصورت سعد و نحس و کوی که نفس مایه
قشر نفس همی حیوانیت و نفس حیوانی قشر نفس لطیف است و نفس نظمی قشر نفس عقل دارا آنجا معلوم توان کرد که نفسی
که در مرتبه ادنی است قشر مرتبه اعلی است و گاه از قشر اول بحد و روح تعبیر کنند و کوی عنصر اول تصویر نمود
در عقل آنچه نزد او بود از صور عقیده روحانیه و عقل تصویر نمود و نفس کلیه آنچه از عنصر اول استفاده کرده بود و
کلیه استفاده خود را در عقل و طبیعت تصویر نمود پس در طبیعت تصویر حاصل شد که هیچ وجه متماثل نیست بطبیعت و این
و نه بعقل روحانی لطیف بعد از آن عقل چون از روی بوجه منوج آن صورت و مشاهد ارواح و بلوی که در ا
و قشور غشقی بودند بر و جاتم و کحل نمود بروی محقق گشت که بسی از صور حقیقه شریفه بهیة یعنی صور نفوس خریفه
که متماثل صور عقیده روحانیه لطیفه را در بینمای اجساد که قرارند خواست که بنمیر و تصرف آن بلوب را از قشور

حکله اول یکا اول اسح اول

حد اسحقه نوعی باید که آن لب و راسل خود که عات از لب کلیمه منحنی کرده اند و گوید که خاصیت لب کلیمه عشق
 و محبت عقل است حد هرگاه که لب کلیمه را لطف حسن ما عقل می است آنگاه محبت و عشق و بروی مستولی شود
 که خیر از لب اتصال عقل بلکه اسما و ادوی هیچ چه دیگر تنوع میسر و در محلات طبعیت کلیمه که خاصیت آن حد است
 بواسطه آنکه چون طبعیت کلیمه در اصل مطر را در آن مرصه لب و عقل و در اوقات کمالات اشان محبوب
 در روی شوق اسال و طلب استخوان ایشان که عمارت از محبت و عشق است معقود بود و لید از طبع کلیمه
 قوی تناسله ظاهر شود اما در سلسله اسد که آن که هر یکی را باها صد و کما است و اما در کمالات اسد و می اسد
 طبعی و مالی و حوالی و گوید چون طبعیت کلیمه را در آن باق و فوق خود محبوب است لایزال و اطاعت لب کلیمه
 و عقل مرصه و سیان و سوم است و پنجم لب و سحر و حوی چون بواسطه آنکه اگر کلیمه خود در اسد و اما و در آن اسد
 لطایف حس و اما عالم عقلی روحانی ماحراده در مقام اطاعت و انقیاد طبعیت کلیمه در آن ماستیغاف
 لایزال عالم محسوس که سائر مدار مطاعم هیئت و متار و رده و طالس طر و مساطر هیئت و مساک که هیئت معروض
 گشته آرا متفصل اصلی خود داشته اند و چون لب کلیمه تمرد و صیغت کلیمه و اتصال اعوای آن لب و سحر
 حد و اسما این مود حس و وی را اصرای خود که لطف و ارکی و اشرف بود از لب سحر ماتی و لب آن حد
 لب و سحر مرصه و در ادوات محسوسه لب و ایان و ستاد و اسعی و صلاح اشان مامد و ایشان را
 عالم حویس گردانده و دود اسحه را فراموش کرده باشد و پاک که ایشان را در دما سات کسه و سخا سات
 عارضه و می و مکر که در هر دوری را در و در وقت استلاد احکام طبعیت و امتداد آن عالم را در است
 عقل و عصر اول احرا میفرماید مرد اما و قانس عبارت از آن حد شریف است و گوید در تان لب حد و اشان
 که ملاحظه رعایت قانع محبت و علمه که طرقة مرصیه عمل و عصر اول است بعضی لب و سحر مرصه و رنگت
 و اما مرصه این قه یا موعظه حسه و دلایل خطابه اس لطف گردانده و بعضی را لطف و قهر و علمه بر اسد
 رسد و گاه محس خلق اش را سحاب محبت و دود و دود و گاه ماصرت شمشیر را در آن مکر ایی را در و لب
 درین اسکام ما چار آن لب و سحر مرصه که در هر دو قویات ملاحظه آن لب و سحر مرصه ممتو به بود
 کموت صلاح و مداد و در اید و صفت شوا یث ایشان محب حد و صدق تبدیل مامد و صفت عصبه لعلیه رشو
 مطلق مل شود لب و سحر آن لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد
 عالم این لب و سحر مرصه حد آن لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد
 عایه لب و سحر مرصه است از طبعیت کلیمه تمرد و اما در آن که سی حلقه و حلقه مامد و لب و سحر مرصه مامد
 و انشایل ناش بخشی که هر حد و فراید محبوب و مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد
 مرصه و حد و عالم تواند آمد و لب و سحر مرصه را استخوان نوامد و اد علی اسحقه و ی اول کی است از کما
 یوان که فاعل کمون و مرور شده و کون و مامد و استخوان و مامد و لب و سحر مرصه مامد و لب و سحر مرصه مامد
 هیچیک را حاصل مرصه که اسط ملاحظه اند که یکراستخوانه بدیریت و آنچه سار حکما آرا استخوانه میداند و در
 ادراج سکا ثف و متعل و کمون و مرور و ترکیب و تحلیل و ترک در مرکبات بروی می رحمت است

وقایع بعد از بسط آدم با حشر

چنانکه تحلیل در محلات منی بر غلبه و حق تعالی انوعی از حرکت و سکون بسبب میدهد که عمارت ارجاع و ارجاع
 باشد و در اثبات معاد گوید که این عالم بروحی که گفته اند نفوس جزویه تثبیت بطایع و ارواح احد و ارجاع متعلق
 بنیایک ابدان و مدتی برین حال باقی خواهند بود تا آنکه آخر الامر نفس کلله استغاثه نمایند و نفس بعقل الجبار
 و تضرع کند و عقل از حضرت باری تعالی طلب استخلاص کند باری تعالی نفس خود متوجه نفوس حروبه
 متسا که کرد و زمین نور الهی روستن و متضی خواهد شد و نفوس حروبه را سخای نسکات ابدان و است
 بکلیات خود ملحق میوند و در عالم خویش سرور و محو قرار و آرام بسکند و در آن وقت سرور و سرور و سرور و سرور
 من نور ظاهر شود و بعضی از اصوات زمین نور الهی که در کلام حکیم است گویند که مغفقت بعد از جسمانی بوده
 و از اراض درین عبارت مراد نفوس حروبه است و این سخنان ترجمه ابن جبار است قال ابن جبار
 فی امر الماعی یعنی فی العالم علی الوجه الذی عندنا و من النفوس الذی تثبت بالطایع و الارواح الذی تثبت
 بالشبایک حتی تثبت فی آخر الامر الذی نفس الکلیه فضرع النفس الی العقل و تضرع العقل الی الباری تعالی
 و یرجع العقل علی النفس و یرجع النفس علی هذا العالم کل نور ما فی نفس الانفس الجبریه و تشرق
 الارض و العالم بنور یحیی حتی یطوف من البحر و یات کلها فیها فحاصل من انشایه فحاصل کلها فیها و تشرق فیها
 منوره و تشرق و من لم یحیی الله له نوراً فماله من نور

انجلی

جلوس دبی در محکمت چهل هزار و سیصد و هفتاد و شش سال بعد از بسط آدم بود
 دبی پی پیرامی دینک است و پادشاه هست و ششم باشد از دودمان شینگ نامک چون بعد از بدر بر سریر
 برآمد و کا محکمت را از ترکته را قوام مغول و کرایت و نامان و تا آیریش بافت و بهر چه دفعه سوخ خان
 ملک تا آروا یلخان پادشاه مغول را نتوانست کرد قبیله او نکفوت را که از ابطال و شجیان و ساکن حیات
 بودند بدرگاه خواسته بزرگان ایشان را با نعام و احسان ملکی بخوانت و تشرفات لایق و در خور فرمود و بجا
 امر کرد تا ادان حرب خویش را آماده کرده سجد و دو نفور محکمت شود و لکر بکانه را از ملک خویش بیرون
 سپاه چین نیز درین محم باشان همدست و معین شد پس طایفه او نکفوت ساز رزم داد و دات نبرد را
 برار استه سجد و محکمت تا خنده و از ساحل دریای جورج را تا کنار رودخانه فراموران که مبان خنای و ختن
 و پاچین است همه روزه بخطر و صراست مشغول بودند و این مسافت بعیده را در هر جا که محل نشسته و تا خنکاه
 سپاه دشمن بود عدوی کثیر بازداشتند و در مدافعه و مقاتله با مغول و تا ناکمال مزواکلی و غایت جوانمردی
 بطورور رسانیدند چنانکه از جانبین مردم بسیار عرضه هلاک و واکشت و با اینهمه لشکر چنانکه از پای نیست دوست
 از قتل و غارت بازداشتند چهار سال بدینگونه روز بگذشت استند و بجز خالی محکمت و هلاکت رعیت ثری
 بنخشد و یک ثلث ممالک ویرانی داشت تا آنکه صدی در حدود ابراهیم خود را است کردند و آسوده نشدند
 چنانکه انشا الله مرقوم می افتد

دبی که در سال ۳۷۴
 دبی که در سال ۳۷۴
 دبی که در سال ۳۷۴

بنامی دیوار چین بدست دبی چهار هزار و سیصد و هشتاد و یک سال بعد از بسط آدم علیه السلام بود ۳۸۱
 چون کا محکمت چین از ترکته را قوام مغول و کرایت بخراپ کشید و خند آنکه پادشاه وقت که دبی بی بود بکا
 چینی

حلد اول کتاب اول تلخیص

عرب ریح بر همه ی مختار کس و اقلان حال فرما که در حای مرستا و اورا طلب و تبت و مقرر است که مثلین
 حای الملب اقلان کوبید علی الحاکم اقلان در کاه دی پای و چنان صسا وید مملکت چس و قوا سپاه را
 حاضر کرد و در کار حسد انی مملکت و تعدی ممول و تا مشورت نمود و عافت الا و دایا و کار دایا
 حضرت دایا شد که چای مدی سدید در سرحد مملکت را آورد و در سرحدی حسد سپاهی در حور حلد و چای
 فرمود که عور و شکر چکاه ارا ان حال شد چن اس رای ر کرده و محتار اقا و فرمود تا جسد سا و انشور
 و دیوار کران چاک دست ارا اطراف ملا و امصار حاضر شد و در مردم مملکت که صصارا انرا انشا
 تشدد کرد و بود چاک که در د و تاریخ چس مرقوم اقا و فرمود تا یک شت که کار بسیار باشد و در و
 تواند کرد و درین مهم مرد و را شده انگاه ارا حراس موردی در و سیمی که کفایت ایکار کس خارج فرمود پس
 ارا ان حال که در حای دست نشان دی بود حکم باد شاه آن بایه را ر کرت و مردم را ارا هم کرده بر سر
 کار آورد و ارا حاصل دیای حور حلد در پین شمال و معر ارا اعمال را صی سسی انکار و دوحا قرا موران پان
 دیواری کرد که مولان آرا انکوه و ترکا و قورقه کوبید و طول آن دیوار هر دو پا بصدیل بود و چند ان
 داشت که شش سوار و فرار ان هسم ماری تواند کرد و یک رشته است ماری تواند نمود و در هر جا
 چه در ارا قتل حسل و چه در پان دره و معاک ارتفاع آن آخده در اع است و درین مسافت متمد و همه جا
 ر حور و ارا و در د تا برین حجت رسید و سپان دیوار را مسک و صا و در حجت مکرر آورد و حد که مثا
 ارا ص کشت انگاه داشت بخته و کج دیوار را مربع ساختند و در هر صفا صله رچی مربع و حکم ارا حسد
 و در د ارا مقرر داشتند دایا استواری که تا کون که سال بر هر ارا و دیت و دیا و دهم حجت سومی بر
 سه ارا و د هتا و دشت سال شمی است که سپان آن ساخته و دسور ر حای پاییده و حکم است علی
 دت پچمال پی که چکاه مردم ارا که رشید ایس مهم سبایت شد و این حرد در حضرت یا د شاه معروض اقا
 فرمود تا دو کرد و مرد سپاه و دلا و در هواره خا رسل و کاسا نوده باشد و هر کر روح و در و ب آرا
 حالی نگارند و قوم انکوت یرا ارا تحکمه بود که با مور حرا است آن سپان کس لا حرم مردم چس ارا تعدی لکر مبول
 و تا آسوده شد و حاطا دسا و شاد شد پس ارا در احتی این موردی پی مالک محرومه رالی و شش قسم
 معس کرد و در هر قسمی حاکمی عادل بکاشت اما حیات رعیت را بخوبی میصل و هر رای انکه در تاریخ چس پسدا
 سخن وی باشد و مردم پس کس بکایت مکند فرمود تا یکت تواریج ساله را ارا هر جایا فیشدی آورد
 در آتش میو حسد و علای مور حس را که احار که شیدیکو ما و داشتند بی حاضر ساخته نقل میرساند
 القصد پی لیس ارا حاتم آن سپان بر میت و دعت سال سلطه کرد که همه حبت بدت حکومت دی
 هت سال بود و در هر حور و جوس را که ما دسای خا دایا شیک نام ای می میو بد حکام و عا طلب

استیاری و جمع
 انکوه ارا
 و کاف علی صدم و در و
 دای ارا
 و قورقه مای و حور و ارا
 و در د ارا و حلد و دای
 و دای و حلد و دای
 و دای و حلد و دای

و کاف و دای و دای
 و کاف و دای و دای
 و کاف و دای و دای

و کاف و دای و دای
 و کاف و دای و دای
 و کاف و دای و دای

ساخته و لی بعدی مد و دای و حای حرد
 خلوس سوا و در موس و مملکت ارا چار هر ارا و صد سوا و سوا سال بعد و حوط آخود
 سوا و در موس سوا فایوس است که بعد از در صاحب تاج و لو اک و در مملکت ارا و مو ارا و ارا

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجر

آبای هلف و حضرت سلم ابن فردون خاضع و خاشع بود و با خدمت ابرج نیز دستبازی و سیل و رسائل آنها را
 محبت میفرمود و در بنو قوت چون سلطنت آل اسرائیل را وود علیه السلام داشت و با کثرت نیک با بنو و
 قوت بود و خاطر سوسا و موس را هر لاساک داشتند تا با دوزی بزرگ از ملک و بر فرزند لاسم
 پیوسته حدود و ثغور ارضی خود را بخواست مردان جنگی و محروس و محفوظ میداشت و پس خود منوش را
 که دی بعد و قایم مقام او بود و نظم و نسق حدود و ملک و رفق و رفیق کار سیاه حکم داد تا در مدت حیات وی
 روزگار بدین مهم گذشت و ملک محروسه از آفت لشکر پیکانه ایمن داشت پس از چهل سال حکمرانی
 شربت هلاک چشید و دین وی نیز بربت پرستیدن بود

قصه نمرود و اوریاداد و چهار هزار و سیصد و شصت و هشت سال بعد از هبوط آدم ۴۳۸۸

داود علیه السلام در سال هجرت و پنجم سلطنت خود یکبار به یوایب بجنگ بنی عمون فرستاد و او را لشکرهای
 ساز کرده بدان سوی شد اما آنحضرت خود در بیت المقدس بکنی داشت از قضا روزی قریب بفرودش
 از مجلس برخاسته بر بام قصر خویش برآمد ناگاه چشمش بر بام خانه یزنی جمیده افتاد که از برای شستن بدن بجا
 اندن برکنده بود بدنی از سیم سفید تر و رخی از راه روشن تر داشت هر چند آنحضرت دیده فرو خواهم
 لکن خاطر مبارکش بادی مایل گشت و صیحا با کس برای خواستاری آن جمیده فرستاد معلوم شد که او
 قبیله نام دارد و در آخر این مقام است و اوریای جانی نیز در طلب او برخ میروید آن سر است که دیرا
 بجمله کج در آورد و در بنو قوت اوریاداد لشکرگاه یوایب بود آنحضرت کس نزد یوایب فرستاده و اوریاداد
 طلب فرمود و بدان سر بود که تشیع را با اوریاداد چون اوریاداد خدمت داود بر سید سخت از کار جنگ
 و لشکرگاه سوال کرد و از آن پس فرمود که هم اکنون بجان خویش شده روزی چند اسوده باش در بام
 کا و تشیع و خواستاری او نیز از برای منشن اما اوریاداد چون داشت که آنحضرت در طلب تشیع بوده بپای
 ادب وی دست از کوته داشت و هم تشب را در استان داود بایا سبمان سخت و با خانه خویش شد
 چون با دادر خبر داد او دوا داد که اوریاداد را در حضرت پایی برده و با خانه خویش شده ویرا طلب فرمود
 و گفت ای اوریاداد ما از سفر رسیده و رنج راه برده چهل خانه خود پیوستی و سر دق نمیشوی اوریاداد عرض کرد
 که تا بوقت عهد نامه در میان است و یوایب پسر لار ملک با بنی اسرائیل در آمون وقت میکند رانند من چگونه
 با خانه خویش بوم و طلب آسایش کنم قسم با سر و جان تو که هرگز اینجا نخواهم کرد اکنون بدان سرم که بنده
 خود را ساد فرموده رخصت دهمی که لشکرگاه روم و بادشمان دین همدان کنم پس داود او را در روز دیگر
 و رافت فرمود و مجلس خود با وی تا شصت و او را رخصت داد اما لشکرگاه روم و او را با بیای که باز در خانه
 خود کند از بیت المقدس پرورنده و نیز یوایب شتافت و پس از روزی چند در میان بنی عمون و آل اسرائیل
 جنگ در پیوست و بنی اسرائیل جلادت کرده پیکار و یورش بجهن بنی عمون بردند آنکاست از باره قلعه از
 بجای و کمان فرد گرفتند و ضرب پیکان ترزل در ارکان سپاه بنی اسرائیل افتاد و منافعه از دروازه
 پرورنده تیغ در لشکر یوایب نهاد و جمعی کثیر از ایشان کشته شدند و نیز در آن جنگ بقتل رسید و این خبر

اینجا که بنی عمون و اسرائیل جنگ کردند و بنی عمون را شکست دادند و بنی اسرائیل را در آنجا کشتند و بنی عمون را در آنجا کشتند

نصفه
بکامه

حد اول کتاب اول اسرار

در بیان
امور
دینی

اصحاب داود رسید اول و محمد کشته شد اما چون او یاد جنگ گشته شد تشیع را خواست و دیگران را
سزا چای داد و علیه اسلام او اسحاق کجج آورد و ماوی هم تشریف داد و او علیه اسلام داد
کشته پس چندی سر می باردی و خود آتش بر او و یا آنکه او و سریه در سرای بود
طو اما بی علیه اسلام چنانچه هر دو سده و ششاد و شش سال بعد از سوط آدم بود

اما علیه اسلام اراک و ابا سی اسرائیل است و اسطران غسری می داد و شده است و هم جان را
اما ایل خواند که عماره غسری می داد و او را تندی ایل اندر او کویید و معرب این نام ما را باشد که
سما می می توانی می باشد آری علی ای حال آنحضرت در جی داد و بود و در شریعت موسی علیه اسلام
میفرمود بعضی را ماز احوال اصحاب در و دل قصه داد و مرقوم خواهد شد

۴۳۸۸ توبه داد و ترک اول چهار هزار و سیصد و هشتاد و شش سال بعد از سوط آدم بود

چون داد و علیه اسلام اراک پس که بود و در سریه در سره و است مع اسحاق کجج در آورده بود
فریدی آورد و روی حاکم حق حل و علای را بدو ایل یک مؤتحم او تشریف الحرات و دوش عصا و تاج
در آ و اما بی انسان بود آنحضرت را در و حل ایشان رعنی در دل داد و آقا و الا تحف خمال

می یمنی علی بنی فاطمه منی کشته شد کس ای داد و با حمایم بعضی رسم کمره ایلم در میان
راستی حاکم باشا تاج ایلیه و قیون فقه و لی غده و اجده پس کی ایشان عرص کرد که این مرد در
ظرفت را در پس است و او را بود و پیش باشد و مرا یک پیش بود تا که میهمانی در رسید و در جی

که از مهیای خود یکی در جی که حال افسانه و تریبی انجذاب پس علیه آتش را بر اس کوفت و مرا در
در لون خود ساحت داد و علیه اسلام لی آنکه اروی شادی طلبد یا آنکه اراک دیگر اقا و شود و فرمود که

طلک بیوال تحشک الی علیه اما ظلم ما تو کرده است که ما آتیه مویشی یکمیتس برای تو گذاشت شاید
آن است که اروی چهار سریتس گرفته شود در ارای یکمیتس تو یکمیتس عل کف را بد و بعضی را مد که ترک
اد لای آنحضرت اس بود که لی طلب شادی و تسمه صورت حکم بر رانست جاری شد علی ایله چون این سخن

مهاست شد آن دوش از نظر داد و بدید شد و حناش این حال مشکو کرده اما آن فرمود ای داد و فرستاد
رب صوب حال ترا تو عرصه داشتند آنکس تویی که او و در تن رن یکوروی مرقعه تشیع شدی داد و

داد و رای حائلی که استی حد او میفرماید ای داد و در ترا روض قدس مسوح داشت و در دست پادشاه
سخت داد و ملک سی اسرائیل کرد ایدم و سرای ترا ماران یکو و حار ریت تحشدم آید و او که در لیل
ار حکومت چند فراس دهی ایک اگر چه حدای ترا پلاک سار داد اما آن فرمود که ارشع داری ما تو خوا

که است حولی این سخا پایا آمد اما آن ارجاست داد و در و سه سحاه خویش شد اما داد و حاه
رتن در و در حاک افتاده را در راجی کریت اراک می می آنحضرت این عاه یکمیتس جمع شد

و جسد آنکه خواستند ویرا کریم را در دیا اراک کریم میقتدا حاکم حدای فرماید فاستصر
و تفرغ اکتفا و اما بدت بهمت سار و رهی کریت و در بدت سحت و طعام بخور و آب بنوشید

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

روز هفتم آنفرزند که از تبع داشت وفات کرد و ندای توبه و یقین فرمود چنانکه میفرماید قصه که ذلک را
که عید انزل آتش آید و ترکان اولی که بی طلب شاد و پیته صورت حکم بر زبان مبارکش گذشت
بود از حضرت پروردگار خطاب رسید که یا داود انا جعلناک خلیفه فی الارض فاحکم بین الناس انما
ای داد و ما ترا خلفه روی زمین کردیم تا در میان مردم برستی حکومت کنی پس حکم باری فرمای پس
داود از جای برخاست و غسل کرد و توبه فرمود و خانه خویش را تبدیل کرد و بیت الهه در آمد و سجده
نمود و از آنجا با خانه آمده بر سر خود نشست و طعام طلبیده تا ول فرمود پس ازین مقدمات از ول
رسول بدرگاه داود آمد و عرض کرد که کار بر بنی عمون تنگ ساخته ایم اگر سپاهی ما عانت بفرست
شود ایستادگار که ما را مقهور سازیم داود علیه السلام مردان بنی اسرائیل را فراهم کرده بنفس خود بران
غزاشافت و در ارض ربث فرود شده حصن بنی عمون را محاصره فرمود پس از روزی چند فتح آن قلعه
نمود و شیخ در بنی عمون نهادند و از ایشان همی کشند و خون مکاشفونم را بغسل رسانیده تاج بر سر که معمار
یکفشار و ذهب و مرصع بود با جواهر ناداب بر گرفته و بنزد داود آورد و مردان بنی عمون را گرفته در
سلاسل کشیدند و همه جا در پیش روی سپاه تاباختند و بعد ذلک در دیگر اراضی بنی عمون تا حته هیچ از
هنب و غارت فرو نگذاشتند و آن کرده را بکلی ذلیل و زبون نمودند آنگاه داود بیت المقدس باز
آمد و مردم را با سائیس رخصت داد

۴۳۸۹ قتل امنون پسر داود و بدست ایتالوم برادر خود چهار هزار و سیصد و هشتاد و نه سال بعد از بسط آدم
ازین پیش مرقوم شد که ایتالوم و امنون از جمله فرزندان داود بودند اما ایتالوم را خواهری از مادر خود
بود که بحسن و دیدار بسیار و دختران ایتالوم داشت و او را اما میسما می نامیدند و امنون که از مادری دیگر بود قتل
فریفته جمال نامارکت و هر روز در پیش در خاطر زیاده قید و با خیال و میزیت یوناداب بن سکا که هم
از احاد برادر داود بود و با امنون غایت صهر بانی داشت روزی گفت ای امنون ترا چه افتاده که هر
صبحا بخت بر در خانه نامار می بنم و سخت پر اندیشه و متفکری امنون گفت که حقیقت حال آنست که من فریفته
نامار شده ام و عشق او در من کار گرفته و چگونه راه بقصود تو انم برداگر ترا درین کار حیلینی بخاطر
مرا یا موز یوناداب گفت چاره آن باشد که تارض کنی و فردا از بستر بخیزی چون داود حال تو باز پرس
و معلوم کند که ناتوان گشته از آنحضرت برای پرستاری خود نامار اطلب کن چون او را بخدمت تو بکشند
مقصود حاصل کرد و امنون بفرموده وی عمل کرد و نامار را برای تهیه دو داود اطلب داشته بخانه خود آورد
چون نامار باین برادر حاضر شد امنون بختی که دانست مشکومی خوشتر از پیکانه قحطی ساخت و رحمت
نامار گرفته نوی خود کشید و گفت هم اکنون پاتا در بن حاصه جواب هم بفرستیم نامار گفت ای برادر گمان
میسبرم که دیوانه شده این چه نصیحت است که در راه خواهر خود اندیشیده هیچ بشکوی که ابن نمکت هرگز
از بنی اسرائیل مخوشد و داود بدین گناه بر تو سخت گیرد هر چه نامار استخلاص جست و سخنان مهبت آید
گفت و امنون اثری نبخشید و او را قتل کرد و خویش کشید و ما وی هم بترکست و چون از ان کار

حداول کتاب اول اسح التاج

شیخ مراعت حست در حال آن عشق بعد از مدت مدید چنانکه بخواست دیگر باره دیدار او میسر پس یکی روز تمام
خوابیده لغزیده مانا مادر ار حاضری پرور کرد و در روی او استوار نمود و مادر دست بر دهن او ببرد
که مخصوص و حتران مکره بود و در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
آمد و اس حسرت و حتران مکره بود و در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
دارد و محیی داشت تا امون چنان گمان کرد که کار نا مادر در روی عظیم موده چون مسکام با کرد
موی پرشت احمام رسید و امون مادر در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
پیرا و سال ایشان رفت پس امون مادر در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
اما فر این داد و در این کردار عی و در دل پدر گشت و محیی راه فرار رسید و فرستاد و اس موسی می
داد و در هر دو که امون مادر در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
کرد و نواداد معروض داشت که گمان کنم امون مادر در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
صحیح خواهد گشته اس در این سخن بود که اولاد داد و در راه رسید و معلوم شد که حتران موسی کی
مستول میب اما از اسوی امون مادر در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
سال در حدت او بود

۳۳۹۱ ولادت سلیمان علیه السلام چهار هزار و سیصد و نود و یک سال بعد از طوفان نوح بود
این پیش رو گشته که داد علیه السلام در آمدت که در حوض ساکی بود و مردان از احتجاب نوح و
آمد و اسامی ایشان سیر و قوم افتاد و اسکا چون به بیت المقدس بر دل فرمود هم زمان بحال کجاک
در آورده بیزان و در حتران ایشان متولد شد که اسامی از پسران آنحضرت بدینگونه است تحت
سائووع دوم سائووب سمان چهارم سلیمان پنجم نوحا نارششم الشیخ هفتم لغاع هشتم یحیی نهم
دهم ایدوع یازدهم یطوط اما چنانکه مذکور شد فرزند تحسین که داد علیه السلام از شیخ آورد و وفات
کرد و از این پس حاطه شده پسری سکو مطراوی نوح و آمد و اس و اسلیمان نام گذاشت که بر این عمر
معنی سلامت گنایت ارا که نام لغال بکوست و این سرور سلامت خواهد ماند و چون سلیمان مطر
الحی نواری شگاه نس خطاب ما مانا سی علیه السلام شد که هم اکنون سرور سلیمان ش و لغامی با او
پیدا شود و ما اورا دوست بی و ارم و لغط دیدار پیر لمعب عمری معنی محبوب است پس ولادت
آنحضرت معاد مسطوط و دو سال که او و سلیمان عمر القده افتاد و اسکا نقش بست و حاشا و جاع
در هر دو کواریت و او را موت و حکم هر دو را در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
افت چنانکه عمر برب مذکور خواهد

۳۳۹۲ مراحت امون مادر حاشور سرور داد و چنانکه سیصد و نود و دو سال این احوط آدم بود
چون نواب من صور یا پسران را داد و او است که آنحضرت را دل با فرمود و امون مادر در دشت چاک رود و حاکم بر برق بر جیب و در دکان ما حاضری نهالو
و در بیت که گناه و مرا معبود دارد و اسکا هم این هم تدبیری اندیشیده پس رلی ارا اهل قنوع طاعت

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

بادی گفت که بجهت ترا بدست داد و فرستم اما بدان روش که ترا دستوری دهم باید غیبت کنی و
 ازان قانوں منحرف نشوی نخست جامه سوکولاری در بر کن و چون مصیبت زدگان مخزون باشی و آنگاه که بخت
 داد و پیوستی عرض کن که زنی سوهر مرده ام و بعد از سوهر مراد و پیرو و از نصاب فرزندان من در میان از دور مانده
 برخاستند و کار ایشان بمضاربه و مقاتله کشید و یکی از برادران آن دیگر را بکشت و با خانه آمد اکنون قوم
 فرا هم شده اند و از من قاتل برادر را طلب بمدارند تا قصاص فرمایند همانا چون این فرزند نیکوخته شود
 من نیز بی غضب خواهم ماند جای آنست که پادشاه بنی اسرائیل بر من رحم کند و فرزند مرا حفظ فرماید چون
 اندر یوآب بنهایت شد آن زن رخصت خواسته بخت داد و آمد و بدانچه دستوری یافته بود معمول
 داشت و او را وی فرمود که پی من در نیکو دارم ما فرمود تا پس رسد اما بنور بنوت دریافت که یوآب ویرا
 بدین کار تعبیه فرموده پس روی بسوی آن زن کرده گفت از آنچه از تو پرسم بر اسی کشوف دارم
 چنان دادم که یوآب ترا بدین کار مامور داشته و این تدبیری است که او اندیشیده ان زن قدم بر آید
 پیش گذاشت و حقیقت حال را معروض داشت آنحضرت رادل برایشا لوم نرم شد و یوآب را طلب داشته
 بفرمود تا او را از جاشور پت المقدس باز آورد و در خانه خود جای دهد لکن هرگز نجاس او و حاضر نشود
 در وی پادشاه را نه پذیرد پس یوآب کس فرستاده اپشالوم را به اورشلیم آورد و او مردی یکور خسار و خوش
 اندام بود چنانکه از فرق تا قدم هیچ نقصان در وی دیده نمیشد و سه پسر بر او داشت و هم او را دختر
 نامار نام بود که با افتاب بخوبی چند میزد علی ایحال اپشالوم دو سال در پت المقدس بماند و روی داد و
 ندید چند گرت کس نزد یوآب فرستاده او را طلب داشت که بخت داد و دش فرستاد از درباری و عجمیت
 شفاعت وی کند سؤلش مقبول نیفتاد پس در خشم شده بفرمود ائتس در مراسم یوآب در زد و خرنهای
 ویرا بخت ند چون این خبر کوش نزد یوآب شد بنزد اپشالوم آمد و گفت با کدام خصومتان زبان بمن روا
 داشتی اپشالوم گفت چند گرت تو را خواستم تا بنزد پدر فرستم اجابت نمودی هاسکون و در جاشور را ای
 من نیک تر بود که در پت المقدس باشم و روی پادشاه را نه پذیرد یوآب از سخن وی متاثر شده بخت داد
 آمد و از وی درخواست کرد که اپشالوم را معفو دارد و رخصت بآورد و داد و شفاعت وی پسر را رخصت داد
 تا هرگاه غولهد طانه م حضور باشد

۱۳۹۵

طهور انجیما یس حکیم چهار هزار و سیصد و نود و نیم سال بعد از بسط آدم بود

انجیما یس از اکابر حکمای یونان است که از جهت استفاده علوم بخت داد و آمد و مدتی به تلمذ بنابش روزی
 میکذاشت و توقف وی در ارض مقدسه سبب آن شد که بعضی از مورخین او را از اهل فلسطین نوشته اند علی
 کوید باری تعالی ازلی و ابدی است یعنی اولیت و آخریت را بر ابد و اقل جلالش مجال تطرق نیست مباد ایجاد
 اشیا است و از حوصله او را ک خلق پرست هویت او که مبدع جمیع هیوات است یکتا و منفرد و واحد
 نه مانند واحد اعدا و چرا که این متکثر شود و ذات باری تعالی از کثر منزله و مبراست و کوید بصور جمیع مبدعا
 در علم الهی ثابت بود پس در علم قدیم جل شانه صور غیبتناهی خواهد بود و چون انتقاس صور مبدعات در علم

طهور انجیما یس حکیم
 چهار هزار و سیصد و نود و نیم سال
 بعد از بسط آدم بود
 انجیما یس از اکابر حکمای یونان است
 که از جهت استفاده علوم بخت داد و آمد و
 مدتی به تلمذ بنابش روزی میکذاشت و
 توقف وی در ارض مقدسه سبب آن شد که
 بعضی از مورخین او را از اهل فلسطین
 نوشته اند علی کوید باری تعالی ازلی و
 ابدی است یعنی اولیت و آخریت را بر ابد و
 اقل جلالش مجال تطرق نیست مباد ایجاد
 اشیا است و از حوصله او را ک خلق پرست
 هویت او که مبدع جمیع هیوات است یکتا و
 منفرد و واحد نه مانند واحد اعدا و چرا
 که این متکثر شود و ذات باری تعالی از
 کثر منزله و مبراست و کوید بصور جمیع
 مبدعا در علم الهی ثابت بود پس در علم
 قدیم جل شانه صور غیبتناهی خواهد بود
 و چون انتقاس صور مبدعات در علم

حدیث اول کتاب اول جلد اول

۱۱ مستعد است تسریح اریث صورت اشیا که در دلائل مکتوبه ما وجود اشخاص صور غیر متناهی است
ماری تعالی بخردات منکر مخلوقات و تغییرات تغییر مخلوقات لازمیت و حلاصه دلیل وی است
که که در حال اریث دو احتمال بیرون است یا آن است که ابداع اشیا از حق بحسب اتفاق روی نموده
روقی علم او اس احتمال مسیح است اما کامل بردالی و احتمال دیگر این است که ابداع اشیا بر روی یک
در علم اریث اولو و نمود و این ما را تسلسل در صورت است و گوید ماری تعالی اولو و حدایت خود صورت مختصر
ابداً فرود و صورت عقل ابداع حی از این مسله بطور رسیب و معاری از عشر طغات عقل یک و بعد از آن
زمانی که در غیر مسایق متکسر شد و بعد از این صورتی که در آن طغات حادث گردید و در هر عالمی بعد از آن
حسب ترتبی که در طغات عوالم قرار یافته تسلسل می یابد و ظاهر یک دیدنا که هر مرتبه رسید که انوار وجود
در چوکی کم شده چوکی بی نظمت موسوم شد و در پست دست مرتبه رسا که استعداد قبول صور پس در عالم
و پس جوانی و پس سانی پس در وی منک کشت و اما الحکماً آیه صورت قایت چو قه و حسن دارد و از آن نور
تواند بود و گوید البته این عالم در حال بدیر است چیز که مست این عالم آن است که تسلسل است مالم لازم
تشراف و در ادوار بدو شات این عالم تقدیر آنچه از انوار آن عوالم در وی ماتی مده خواهد بود و اگر انوار عالم
ما عالم مخرج بودی ملک طرقة العین غالی و با چه بر شدی لمدامادام که هر یکی از عقل و پس در حدو
که مخرج است ماین عالم صانی و حاصل کرد و اما در و الی را در این عالم را در حدو خواهد بود و چون این هر دو
احراز و در استخلص کرد و اما این شاد و شراف طلمت اصلی که قیل را مخرج ما عوالم نورانی و شرف مار
میگرد و دو لوس جیشه جبرکلی نور و در درین طلمت آتانی بنیاد و گوید مسداً صحیح کلمات عالم
حدوث را احرام علوی و احسام معلی چه است آنچه از صعود هو انگول پذیرفته لطیف و روحانی است
و آلوده و پس طبیعت میگرد و در و الی می میرد و آنچه را که در جو انگول پذیرفته کیف و جسمانی است و اما
و پس و معروض ما خواهد بود پس هر که را ساکنان این عالم مستندات با پایدار این عالم انس بیکر در عالم کثیر لفظاً
دایم التور و خواهد بود و در معارج نور صعود توان نمود و هر که در این طمارت خود را آن چهر که آلود گردا

۴۳۹۱ خلوص مسررس در ملک مصر چهار هزار و سیصد و بیست سال بعد بسو ط آدم لود
مصرین پس بر صیر است که بعد از مدت و غرضی یافت و در ملک مصر با و فرماست که مردی یک
مصر پس بداده اخلاق لود چسبده که چنانست و صغر در ملک مصر ظلم و تعدی کرده و مردم را رنج و شکنجه داده
مصر رس بعد از دست کوشیده و در آن آدمی ملک سعی مشکور فرمود و فرما داد تا در معاد را دیگرار کشود
در هم قرانی و عبادت رقا لول سابق معمول داشتند و تاجا هارا مرت کرده و در بهشتی که در معان
داشت که محصله رای داد و رسی مردم در دوا سجا به عدلی می است و جمیع و شریف را با هم داد
تا هر کس هر چه در جمیع دارولی یعنی بعضی پادشاه رسا بد و ما بد و مشفق عور و کار مردم میسر و در
و لها را بر هم علوف لقمه داشت و قانونی را در دست ملک و در راه رعیت را حاضر و شایسته

مفتوح و بیابان
ایرانی و خانات
عراق و مدیترانه
سیستان و هند

وقایع بعد از بهبوط آدم تا هجرت

فرمود که پسندیده خردمندان روزگار بود و جمهور خلق بدان آسوده نمیشدند یکی از اهرام مصر که نظیر هر اهرام
اوریس علیه السلام است چنانکه مذکور شد از بناهای اوست لکن در پنهان آن چرخ کاربشایگان روان داشت
و مردم را دست مزد لایق داد و ای ابراهیم که دختر هیچ فرزند نبود و او نیز در حیات وی وفات یافت بدو
سی سال در ملک مصلطت کرده آنگاه به کدشگان خود پیوست

۴۳۹۸ جلوس بلقیس در ملک یمن چهار هزار و سیصد و نود و دو سال بعد از بهبوط آدم بود
بلقیس دختر همدان در ساحل است که روی چون باغ و ارم خونی چون بهار خرم داشت بعد از زید و سر بر سر
وجود خویش زینت داد و در ملک یمن پادشاه نافذ فرمان گشت و کار ملک را بجهت عقل و زان را ملک
روشن دیگر داد سیاهی و رعیت در خلل موهبت و عدالتش شاد و ساکنان برین مدت سی سال بکمال استقامت
سلطنت یمن را داشت آنگاه زینب بنجر ساطع سلیمانی گشت و دیگر احوالات او در ذیل قصه سلیمان گنجانده خواهد شد

۴۳۹۹ خروج ایتنا لوم برداد و علیه السلام چهار هزار و سیصد و نود و دو سال بعد از بهبوط آدم بود
از آن پس که داود و کنه ایتنا لوم را با شفاعت یو اب معفود است وی همه روزه بدرگاه داود آمد و در هر روز
انجمن می نشست و هر کس از بنی اسرائیل از دور و نزدیک بدرگاه داود می آمد و حاجتی میداشت نخست
ایتنا لوم و او را بنزد خویش خواند از وی سؤال میفرمود که مان بدین دراری چه آید حاجت تو چیست
یا با که خصوصت داری چون آن مرد عرض حال خویش میکرد خواه سخن او بر حق بودی خواه بنا صواب باشد
تصدیق او کردم و او فوس بروی خوردی و همی گفتی چه سود ترا که سخن تو با حق مقبولست همانا در انجمن خروج
داود کس نیست که گوش با سخن حق کند از خدای مطلق که روزی چند پادشاه بنی اسرائیل تو بود و ایتنا لوم
مطلوبه مان دهم لاجرم آن مرد از زمین سخنان ایتنا لوم دلش بر مهر و می میجست و چون میخواست
برای او سجده نکردیم کنده ایتنا لوم محال با وی نمیکند داشت و پیش تنده دست او را میگرفت و میوسید
و بر خشم میکند است چهار سال بدین جلیت قلوب جمیع بنی اسرائیل را با خود مایل ساخت آنگاه
بحضرت پدر آید معروض داشت که در ارض جاشور نذر کردم که چون از غربت با وطن آیم و روی
پدر پنم روزی چند بجهت تنده بشکرانه عبادت خدای کنم اکنون اگر ملک آل اسرائیل رحمت
دهد نذری که با خدای کرده ام خواهم گذاشت داود او را دستور داد ایس ایتنا لوم با دوستی تن
از اعران خود ارباب المقدس بیرون آمد اما ایشانرا از اندیشه خود آگاهی نداد علی الحکله بعد از خروج از بیت
المقدس کس فرستاده ایشانرا فال را که بجهت رای اشتها رداست بنزد خویش طلبید و او را ویرود
خویش کرد و جاسوسان با طراف ملک فرستاده جمیع قبایل را طلب فرمود و روی چند بر نکذت که جمیع
بنی اسرائیل در خبر و نبرد وی حاضر شدند و در دفع او و یکجاست کشند چون این خبر بداد رسیدند
که در آن مقامه پامی نذر ادریس مردم خویشرا طلب کرده فرمود بسیار از آن پیش که ایتنا لوم را رادید با بدو با پی
بگذرانند از بیت المقدس بیرون شد تا خود را شویم و اهل بیت المقدس نیز با تاس و اندیشه این بخت
دو تن از کنیزگان خود را برای حراست اثاث الپت در خانه بازداشت و اهل جویشرا حرکت داده و از

ایتنا لوم
نقش برده که خانی
وای تخیانی وای سلمه
داود و داود و داود

جلد اول کتاب اول تاریخ

القدس برود شد و شخصاتی را مردم کار را روده و دارم کتاب آنحضرت نمودند نگاه داد و ادب را
 دید که مردم کج داده فرمود که تو میمانی و مرا آتیش دین و افتاده لاین مست که ما هیچ جرب پس
 شایسته آن آمد که بیت المقدس مراحت فرمانی و آسوده نشی آتی عرض کرد که سوگند ما حال و سر بود که هر
 اردو دوری یکسم و حای تمام رس و او و اصحاب راه پیمان پیش گرفته اند همه حای نامی میگویند
 آنگاه داد و صا و وق و اعمار و سایر بی پوی که تا وقت عهد نامه برود و داد و فرمود که هم بیت
 المقدس را گردید ما وقت رب را بر ما خود میدود حای خود را و اید پس صا و وق و فرمود
 اصحاب و انبار و پیرتس با آن باور تلیم با رگشته و داد و اصحاب سر را بر همه کرده ساد و مسد
 و میگویند در بیوت و آنحضرت گفت که ایشو فال بر عیسیا کرده ما پشالوم سوت و ایک در او
 ویر و پشدار است داد و علیه السلام خوشی از کالی را فرمود که ایشالوم بعد از حروح اصحاب و در وقت
 شده مرد او شود در حضرت او حور او در دوستان و چهره آن مار نامی و هرگاه ایشو فال در زمان
 ما و ن رانی رو صا و وق و ایشو فال را آگاه کنی آتیاں فرمیدان خود ایشو فال و ما آن را بر و پس
 و مرا را بد نشه حرم حرد و پس خوشی سب و ایشالوم آمد و طارم حرس او و داران پس عیسیا عالم
 که در کرد و مردم افتاد و احاب مولای خود صحبت داد و آمد و دیت کرده مان و صد بار و هر چند
 سدا و سحر و دوسر جا را کرده سدا و در و و عرض کرد که دلای من این دو سر جا را سدا و در سدا
 ما اصحاب اگر خواهد چلی بر آن همه داد و آن ایشو فال را عیسیا به فرمود و او را راجست انصاف داده
 و خود به یب جویم آدم و مردی را قندله شاد دل چون رلت داد و را سریر خلکت شید کس کس را ای طر او
 مردوی شد و همه ما اصحاب آنحضرت طی مسافت نموده زمان دشنام ما میداشت دست بخت
 سوت ما شایسته خلکت و گاه کاه مک را آنحضرت می رساند و او را نام شید با غیری نو ایشو فال صو را
 داد و عرض کرد که عادت ده تا سراسر کلف مرده بر کسیدم که چندین هر روز میاید و ساس کند داد و
 فرمود که اید تا دشنام کید و ساس کند تا این کردار بایه فردی حضور ما کرد و و حدی حسیا چهره را
 و همچنان نمی در را ر اصحاب سلمات و در حم الحار مشول بود تا مار ص بریت برود و فرمود ما ایشالوم را
 آسوی دار و بیت المقدس شد ایشو فال رای چنان زد که هم اکنون در قصر داد و فرمود و شو و حال
 او را صطلک نامی اسرائیل که کار تو را در راست شود و در حد مت تو بخت باشد ایشالوم رای او را
 اسوار داشت و هر مود حیه را نام قصه داد و در نامی کرد و در آنجا برود و فرمود و آنگاه در احام
 کارید را ایشو فال مشورت فرمود و عرض کرد که در ده هر ایتس مرد سار را ر آل اسرائیل بر
 و در طلب داد و ما مگر آن نگاه او را دید و ما اصحابش لعل رسا و منیاسی اسرائیل برید پس
 همه استان شد ایشالوم خوشی از کالی را طلب داشت و آن ایدیه را نامی در میان گذاشت
 خوشی عرض کرد که ایشو فال این رای را بیکورده چنان مردان که با پدر تو کج داده اند و بر این کار
 و داد و را خود می شناسی که دل را بر قوی تر دارد و در کار کار حاک و سپاه حاضر باشد با ما

سوی چپ
 و چپ نشسته
 و چپ نشسته

حسی
 عیسیا عالم
 اسرائیل
 و چپ نشسته

وقایع بعد از بهبوط آدم تا هجر

بدو دست یابند و پی شکست مقتول کردند و بهتر آن است که مردان آل اسرائیل را خورد و بزرگ فراهم کنی و لشکری چون یک بیابان کرد آوری و خود از فضای داود با چنین لشکری کوچ داده هر جا و رایا یک بنزای خود رسانی ایشالوم رای وی را اسوار داشت و برانزیده ایشوفال نصیلت مهاد آنگاه مخوفی پنهان با خدمت صادق و ایشار آمد و ایشان را از آن راه را که می داد پس صادق و ایشار پسران خود اختیار نمود و آنان را طلب داشتند فرمودند که بسرعت تمام نزد او دودسته او را خبر دهید که اینک سپاه عظیم در طلب تو انگیخته میشود چنانکه دانی تدبیر کار خویش کن ایقان از بیت المقدس بیرون شتافته بارض حوریم آمدند و در خانه مردی فرو دستند از آنوی کوشش زد ایشالوم شد که اینچنین و آنان بر یک خدمت داد و بیرون شتافته چند کس طلب ایشان را کماشت و آنگر ده نزار برض حوریم درآمد و سرای می جستجو میکردند این خبر بد آنجا شد که اینچنین و آنان ساکن بودند رنی از اهل سرای بدوید و ایشان را در جای که بیابان خانه داشت فرو گذاشت و لباسی بر سران کشیده مقداری جو بر زبران پخش کردند برین کام طار ایشالوم بر سرای در شدند و چون از گریختگان جبری بنا فتد مراجعت کردند بعد از بیرون شدن آنگر ده اینچنین و آنان از چاه برآمدند و بسرعت تمام خود را بدو رسانید و او را از غرمت ایشالوم آکھی داد پس داد و برخاسته با اصحاب خود از روداردن عبور فرمود و آنان از آنوی چون ایشوفال مکان خود را نزد ایشالوم اندک یافت اینزدی که رای او را در شورت بکار داد و استوارند است از غضب بر اسب خویش بر نشسته با خانه خود آمد و خود را هلاک کرد و ایشالوم بعد از وی عت بن شیرا اسپدار کرده با لشکر خود بخوارون آمد و وقتی رسید که داود از آب عبور کرده در ارض خیم نزول داشت پس نایا را ایشالوم در ارض حلیا لشکرگاه ساخت و درینوقت مردم نزدیک داود فراهم شدند و از بلده رت و جلعاد و غیر ذلک انواع پوشیده و کتهدنی و خوردنی بجنرت او آوردند آنحضرت رای جنگ با ایشالوم بجهت شد و فرمود که سپاه چون بعد بسیار باشد و درخت بلکه مردان کاری بکار آید پس ده هزار تن مرد جنگجوی برگزیده ایشان را به فرمود بیک طایفه یوآب را پس از ساخت و بر طایفه دیگر آمنتی صویرا برادر یوآب را بر کماست و قسم ثالث را با آئی جانانی مفوض داشت آنگاه با ایشان فرمود که چون در جنگ با ایشالوم طفر جستید و راهها کنید بلکه تندرست نبرد من آید و حکم داد تا مردم برای جنگ بیرون نشدند و از آنوی ایشالوم با سپاه کران بیدان آمد و در برابر ایشان صف راست کرد و جنگ در یوست و در آن روزیت هزار تن از لشکر ایشالوم مقتول گشت و در آن پابان طعمه و خوشن طیور شد علی ایچک لشکر ایشالوم پشت با کرده نبریت جستند و ایشالوم بگریخت ناکاه دید که اینک مردان داود بدو در میرند وی بر استری سوار بود و مرکوب را بر انگیخت و پی رویا شتاب میفرمود در حین شتاب بنکی استروی به میثه در رفت و درختان شاخی بر حلق ایشالوم در افتاد و استر از زیر وی بدر رفت و او همچنان آویخته ماند تنی از لشکریان او را بدیده نزد یوآب آمد و صورت حال باز گفت یوآب فرمود که چه با این نیزه که در دست داری و او را کشتی تا راده هزار مغال سیم عطا کنم آن مرد عرض کرد که اگر ده چندان دادی هم بدین کار

جلد اول کتاب اول ناسخ الموج

اندام کردم زیرا که سعی داد و راستیدم که فرمود کس در امانک بکند بلکه رنج آورد و اب سید چه سر
بر داشته ملائمتی شد و ایشالوم راهب فرود هلاک صاحب و قش را سحای در انجک و ان
سک ران یجت که از روی قلی عظیم برآمد آگاه ایضا م بر دیو اب آمد و عرض کرد که مرا جسته
تا مرد او در فیه او را شارت دهم یو اب گفت ایس چه شارت اس که ارقن پسر بخت د او دیگر
تو ساکن باش و کوشی را حوا ده ما موراحت که حفر قح د او در ایضا م الحاح نمود و گفت
که چه ناید کوشی دیس مرده ارم پشی کز دیو اب رحمت گرفته شات و ارقن پشی قلی عظیمه جود را حفر
د او در سایید و مرده قح د او د او علیه السلام ارجال ایشالوم ما بر رسید و ایضا م حال او را بهال
دات و دیو قوشی در رس و حفر قح گفت و هلاک ایشالوم را یال کرد و او در حر و ت فرود
و عیسا ل و در راه حوا و سح کمرست و امان سو کواری پشی لوحه که در حریو اب فرود که د او
مرک فرود میگردد و مردم سر ایس را د استند بچسک را قدرت آن نماند که دیدار او و مید مردم را
شاد و مساکن خویش تا نقد یو اب بخدمت آنحضرت آمد حاش را وید که روی پوشیده داشت و
نامای میکریست عرض کرد که ای اوشاه سی اسر ایسل مردم هر اساک شده اند و هر سوی برانگه
گفته اند اگر مرد پر دل شوی ایس سرای و صا وید و م را در انجس جود حاضر لغزانی ایچس با تو مساد
و قیه حادث شود که کار ایشالوم محصل ناید یس د او در اورد استند یسا ل قوم آورد و مردم بر روی
صحیح تند و اکر ایشالوم ترا سوده اما انگیزا ل ایشالوم اریم هر سوی میکز بختند و در مساکن جود
شد و او علیه السلام کس بر ایشا ل فرستاد و همه را امان د او فرمود و تما کوش دیس میساید
ایس که ره محمود و مطش خاطر ما س ریت کید پس مردم قوی دل شده بصر و ی آمد آگاه
ما عا فرمود که حد انکه ره ما شی در مردم سر بک سپاه و اهی نو و سیمی س خا را بر ما بر ایس
چما س بخدمت آمد و صسا علام مصش ما باره قش پسران و پست قش علاما ل جود در رسید و حفر
رای عمو را بخت مرد و ارقن است اما در مسکام عو بر سیمی س حاراد پیش روی آنحضرت جیس
رحاک نهاد و عرض کرد که ای ملک آل اسر ایسل نماند که ارحم م در که روی و ارنج که نشه پاد
ما روی ح قیل ای یوسف بخدمت شما مقوم و یا د شاه را د مره شدم ایسی اس صو یا بر شفت گفت
ای سیمی اریکوه سح کوی که مرک رای و عرض ما شد نایس گاه که کردی و عیسا ل با د شاه و در
د او علیه السلام ما سحی ختم کرد و گفت ای سیر صو یا ترا چه افاد که در کار م ماحلت کسی م ابر
بسیج کس ایس اسر ایسل را ریا ل بر ما م و ما سیمی سو که یا فرمود که هر که جود را آورد و ارنج که
مصیبت سیر ما ل س ناول ما سقال آنحضرت آمد و ارنج که د او در پالقدس پر دل شد
و د او در یوقت هر که موسی سر شد و تغییر خانه د او پس ارقن و ی اس رلای حلا دی س ما
و مرد استاد ساله نو د او د فرمود که اگر خواهی را دیت المقدس بر ما ماس ما شی اس رلای
سب شجوت و هر م تخم فرود جود را م ارام رکاب آنحضرت صاحب جود رحص یا نه مسکن چو

کے لیے

[illegible]

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجر

باز رفت بس داود بایک همه آل اسرائیل از رود اردن عبور نمود و بجلال آمد با بنی یهود از ساری
 هنگام عبور بنی یهود بنی اسرائیل از خصوصیت ایشان با داود رنجیده خاطر گشتند و در میان شایخ
 بنی یهود او را بکربیل خنایان خنوت آید گرفته شد ساموئیل بن جاری که از قبیله نیامین بود بر آن صف و مردم
 برخلاف داود با خود منفق کرده بیست بهضرت وی فرمود و راه دیگر پیش گرفت لا جرم داود علیه السلام
 با آل یهود اطمینان یافت کرده به بیت المقدس نزول فرمود پس از روزی چند حکم داد تا یو اب بسیار
 عظیم از بنی یهود از فرا هم کرده در طلب ساموئیل بیرون شود و قبل از آنکه از وی فتنه حادث کرد و دفع
 او کند پس یو اب لشکری بزرگ ساز داده از بیت المقدس پیروند تا قبل از بیرون شدن یو اب غلبه
 از جانب داود به فرا هم کردن بنی یهود اما مور بود و در آن خدمت مسامحه و رزید در بنوقت که یو اب
 طی مسافت میفرمود در ارض جیون بنجدت وی پیوست چون چشم یو اب بر عافا داد او را ملاطفت
 پیش خوانده چون نزدیک شد دست یازید موسی زنج او را گرفت و لبوی خود گشاید و با دست و بگریختن
 بر شکم او زد که احشای درون او فرو ریخت و او را همچنان در خون خود غلطان بگذشت و بگذشت تنی از
 لشکریان بدو رسیده جامه از تن عفا بردار و در جوی زراعت انداخت تا وقت عبور
 محل نظاره لشکریان نباشد و سبب توقف و بطوئیس ایشان نکرد و علی ایچ یو اب و ایمی در طلب ساموئیل
 راه سپرد و ندانست که ای او را در پست مکه دانستند پس بدانوی شتافته آن بلده را محاصره کردند پس از
 روزی چند کار بر اهل حصن تنگ شد و فریاد ایشان برخاست چه در قلعه هیچ از خوردنی و آشامیدنی
 نداشتند پس زنی که بچهار دست و دانت آراسته بود بر فراز دیوار قلعه آمد و فریاد بر گشید که مرا یو اب
 سخنی است چه باشد که نزدیک آمده سخن کینک خویش را صفا فرماید چون درخواست وی گوش زد یو اب
 شد نزدیک او رفت آن زن گفت ای پسر آل اسرائیل آیا گروهی را که ایمان با خدای دارند و متابعت
 با من می نمایند هلاک میکنی و عتاب میفرمائی یو اب گفت حاشا که من چنین در خاطر دانسته باشم شما
 بن جاری منضوب حضرت پادشاه است و بدین حصار پناه جسته اگر او را با من فرستید هم در حال کج
 دهم و اهل این حصن را این گذارم آن زن گفت هم اکنون سر ساموئیل را از بس قلعه بریزم اندازم و بیست
 و مردم را بدین کاری بجهت کرده بر ساموئیل تاختند و سر او را از بدن بر گرفته آوردند و از فراز باره
 نزدیک یو اب انداختند یو اب بی توانی از جای بچینید با جمیع سپاه و سرهنگان به بیت المقدس آمد و
 با خدمت داود پیوست در بنوقت بنی اسرائیل ببلای غلگرفتار بودند و همه روزه علت حرم در میان
 زیادت می یافت داود علیه السلام بهضرت پروردگار استغاثت برد و طلب مغفرت برای امت کرد تا
 از زحمت قحط خلاصی چنین خطاب رسید که ای داود بنی اسرائیل را با اهل جیون معاهده بود و با ایشان بود
 با و کرد که هرگز با شما عت زیان نرساند چنانکه در قصه یوشع مرقوم افتاد علی ایچ خداوند فرمود که این
 بلا بکفران است که شاول قصد انجاعت کرد داود علیه السلام اهل جیون را طلب داشت و فرمود با یک
 بلایی بسبب شما در بنی اسرائیل حادث شده است و دفع آن پر ضای شما میر شود اکنون آنچه از من بخواه

آسمان
 زمین
 و غیره

جلد اول کتاب اول مباح التوسیع

ما تمنا سلاکسم ما سرم ایشانرا محو داد و این یله مرتفع کرد و ایشان عرض کردند که همت کس را عاید ال
 شاول را ما نمکد ارتاد استخوان حاره اول نقل رسایم چون حسین کی باشد و او ایسیم بود و او پیشتر
 که از سخت ایمان مداحصرت داشت این کی داشت و دو پسر شاول را که از رصفای دختران آورده
 بود باج تن پیران ایجاد اب دختر شاول که روحه عریال من سر را لود ما بل جنون سپرد و ایشان
 آن سمت تن را ده مقتول ساختند آنجا که او دو نفر و دو حسد کشکارا استخوانهای شاول را
 در ارض سیاهین مقبره قس در شاول رساییده مدون ساختند و حد او در حرم سی اسرائیل
 که سه آت خطا ریمان برگرفت پس این وقایع چون دوری حید استجماعت را آورد و دیگر ماره اهل
 فلسطین اردر کیس پرورند و برای مردم ما مردم داد و سیاه ای علیم راست کرد و چند گرت ماسی
 اسرائیل مصاف داد و در هر مرتبه شکست یافتند و حیارتن را اولاد و عوح من عیان که هر یک دولت
 حوی و سطر ای امام و خشوت طبع شهرد آفاق بود و مقتول گشتند حامان من ملک و شکامی حوی
 ارا تحک بود و تنی اربتا را دست و پای تنش بکشت داشت و طول هر یک را استخوان او چهار
 اصبع بود و او را طاعت مام بود و لب سخا دامن عجب داشت حوی اس میسر دوری و لصر مر
 شد و او دلکواه دست برداشت و مادرگاه جدای روی کرد و کت الهایر و در کارا لود ما را اعدا
 طهرادی و ارشتر شاول مراست فرمودی و هم این کلمات بر زبان آنحصر کشید که منی عدل
 ابرکت دحق تو حسد افرم و عرض کرد که و ما اعد لک بارت لایکت کنون مع الصالح صالحی
 وَنَحْنُ الرَّحْمَلُ الْحَيْثُ كُنْ كُنْ مَحْشَا وَنَحْنُ الْمُتَحَبِّ كُنْ مَتَحْشَا وَنَحْنُ الْمَقْشَا مَقْشَا عَلٰی سَيِّئَا عَلَيْهِ
 القتلوه و السلام

[illegible]

۱۴ سپاس مسجد اقصیٰ حضرت داود علیه السلام چهار هزار و چهار صد سال بعد از موسیٰ آدم بود
چون داود از نظم و سنن ملک پرداخت و کار ملک بر وی راست شد و روی با ثباتی علیه السلام
که رواست از من خود در دست و تصویریت کم دینی برای خداوند سازم با ثباتی عرض کرد که آنکه در
پادشاه را که رسیده باشد پس آنحضرت درین مسجد اقصیٰ را در مقامی شایسته معین کرد و در
مدان اراضی حمزه داشت از وی آتیعیان فرمود و از کائنات مسجد را سپاس کرد و چون دیوار آن
مالای مردم شد شیاری پشگاه قدس با ثباتی دخی رسید که مادر دخی متعده من داود ستان
داد و کوی که تو برای من خانه کن که من هیچ خانه و مالی منزل کرده ام و از آن رو که باسی اسرائیل
در مصر بودند و ام خانه من در میان جبهه بوده است اما بعد از تو یا دشاهی فرمود تو سلیمان را
خواهم داشت و برای او پدر خواهم بود و او هرگز من سرزد خواهد شد و او نام من خانه ساو او را
که ادا یافته باشد پس داود علیه السلام دست از آن سنا برداشت و چون روی جید برگ
مدان سر شد که مردان سی اسرائیل را شماره فرماید اما اسمی نداد و سپاه آنحضرت که در خدمت
وی در محاسن می نشستند میسائل نمود و بخت خدا نام داشت و او مردی بود که در حاکم طلیس

مردانوت عهدہ سرحد
ہاں ہرم کہ سہا
کم

مدت اولیای
پیش و اولیای
و حای اولیای
اولیای

وقایع بعد از سقوط آدم و هاجر

هلاک نداشتند علی بن ابی طالب میفرمود که کوهی و کوه صحرای را بجای کاو و کوه سفید میباشند اندومی برورده اند و
 از آنها شیر مبد و تبده اند و هنگام کج دادن رخت خود را کوهی میباشند و هرگز از پیشه سپردن بسند نیکو
 و از پوست درخت نور و درختها اندک سایه مان و الا چون برای کرده و در ظل آن میآسود و هرگاه درخت
 نور از تخم گردنی آبی تیره بران برآمدی و او را بجای آب نوت میددی و بدین زندگانی چنان کامیاب
 بود که مردم صحرای را در شکار و عذاب میباشند و چون در رستان حدود ایشان را برت وادان
 فرد میگوشت و در برمی مابد تخم ساخته و عانی از دوال بران استوار میگرد و بر بر تخت میایستاد و نذ و نیکو
 چونی دیگر که بر زمین قرار میدادند از چنان میراندند که کجا کوهی و در کجا نوران میرسند و شکار میگرد
 و در روز و شب بدین روش نوانا بودند و همچنان تخت دیگر با تخم که بدان ایستاده بودند بر میسند
 و میگردانیدند تا چون شکاری گردنی بران بار کرده و کشیدندی و چنان بود که اگر در حصار من بار بران
 بنهادند چون اندک قوت بدان میرسید بر سر برت با سانی میگردانیدند و آنکس که بدین کار دانا نبود نتوانست
 که ایستاد کرد و اگر نه در افتادی و رحمت بدور رسیدی مقرر است که غار از خان در زمان دولت خود چند
 تن از ایشان را در ایران حاضر کرده نفرموده آن تخت بنشینند و آن کردار را معاینه کرد و این قانون در
 مخصوص در اراضی بور و چون تو کوم و ارض قوری و زمین فخر بر متداول است و قبایل او را سوت و نیکو
 و ثنات این شیوه نیک و اند و دیگر قوم و قزاقان و سبله شغایت است که بمردا کنی معروف و بجلالت
 طبع موصوف اند و دیگر قوم کرایت است که با جاعتی عظیم بوده اند چون دعوت عیسی علیه السلام بدان
 رسیده با وی ایمان آورده اند و منزل ایشان ارض اویون و کلوران است که قریب با حدود ختن باشد
 و این قوم از آن روی کرایت نام یافتند که حکمرانی از ایشان را هب بهر بود که همگی سیاه چرده بودند و لاجرم
 ایشان را کرایت نامیدند و هر یک از فرزندان ایشان لقبی مخصوص یافتند اما آن شصت که بزرگ و حکمران بود
 کرایت نام داشت از جمله تبعه ایشان جرقین است و دیگر توختجایت و دیگر باووت و دیگر قوم ایمان
 اند که بحدی تبخه شوند و محل سکنه ایشان در فراقورم بوده و قبیله قطعی که در دیل قصه اغوز خان مرقوم افتاد
 با ایشان نزدیک بودند چنانکه از کنار رودخانه اردیش موران تا کوهستانی که در میان رود اردیش و دلا
 قیر میگذرد رفته اند و دیگر آنکس از این قوم نامده مغول اند و چهار همنه از خانه بوده اند و پوسنه در
 حمایت بادستان ختاریست مکرده اند و دیگر قوم شختوت اند که عظیم جنگی و دلاور بوده اند و در کوهستانی
 که بر کجانب ملک ختای واقع است تهر و دیه فراوان دانسته اند و دیگر قوم اوینور است که در دیل
 اغوز خان مرقوم شد که این مام بدستان افتاد علی بن ابی طالب و در ولایت اوینورستان کوهی عظیم است که
 از او قزاقان و توران و کوه و دیگر است که آنرا اوستقونوق میگویند و کوه قزاقورم در میان این دو کوه
 افتاده و در جالی این کوهساران کوهی دیگر است که از اقوت طاق خواند و از جانب این کوهستان صوبی
 هست که از انجاده رودخانه بگذرد از موضعی دیگر رودخانه رود و مقام قبایل اوینور در آن رودخانه
 بوده کسانی که در کنار آن رودخانه بودند اوینور نام داشتند و آنان که در کنار رودخانه بودند

[illegible]

جلد اول کتاب اول نسخ تلویح

تکرار این کلمات
در روز و شب و در هر وقت
در روز و شب

خود را که میسر دارد هرگاه که میسر شود هر یک چهار پالی دست کرده نشینند و همه جا تاخته شود
صعب رسیده و این هم دشمن را و کوی اذیت میگرد و در حمت تمام بر میشتند تا نطقه کوه برآمدند و در آن
عصره و گلشن و ساختنی برده یا فصد و درختانی ماسوه بود و چمنهای فراوان داشت و در آنجا آن یک
و در هر صراط و دراعت بودی قیام و کوراه و در دل خود مداحی فرودستند و در آنجا بر میزدند و در آنجا که
چه اگر که تدرک و مدون کمر را چنانچه میسر شد کوه طلیح که این چهار تن در آنجا که تون سکنا نمودند
و در ایشان رسد و در آنجا آمد و چون در کار رسد و در آنجا که تون سکنا نمودند و در آنجا که تون سکنا نمودند
سرد آمد و حاکم در جای خود کوراه شد و آن قایل که به بخور لب سیر و در آنجا که تون سکنا نمودند
گشته و آنچه را در او دیا قیام بود و به قیامت لعنت شد و در لب معدل قیام یل قوی را گوید
که اگر در کوه نشین رود و قیامت جمع قیام است ایک جمع قایل مولی است اریقات و در آنجا که تون سکنا نمودند
دارد و در این دو سلسله قایل بسیار و طوایف فراوان مشغول شد که هر یک مامی جدا گانه داشتند
و کار کرده این کتاب هیول اسمی آن جمله را در جای خود و در آنجا که تون سکنا نمودند و در آنجا که تون سکنا نمودند
خون تو و سوخ حال از کار حاکم پاسود آتش نمود و در دور دیگر مردان حکم را کرده کز
نموده هر طایفه را نظری مامور فرمودند تا هر کس از مولی یا مدایع کند را مید و لکرمان از هر سو
تا حته حال قسیده مولی طلوع و غروب کرد که بخور و قیام و در آنجا که تون سکنا نمودند و در آنجا که تون سکنا نمودند
از آنجا که مامی مامول این سرت سلطنت مالک رکنا و تون راست گشت و در آنجا که تون سکنا نمودند
بر پا چار سر در رفته بخت بسا و در حد ملک وی دیوار چمن گشت که آنرا ترکا و تون سکنا نمودند
چنانکه این پیش بر قوم شد

۲۴۱ واقعه اصحاب است چهار مرد و چهار صد و یک سال بعد از موطا آدم بود
کردی از پسران بنی اسرائیل در کابل حلیج بحر مدینه که از ارضی شام مدین متقی شود و حسی حسی قلعه مدین
برآورد و در آنجا بر قافون شریعت موسی علیه السلام میرستند چنانکه حق جل و علا فرماید و السلام علی من اتبع الهدی
است انی کانت حاجره التجر و در آنجا داد و علیه السلام عدت آن مردم هشتاد و چهار تن رسید و از آنجا که تون سکنا نمودند
و حسیان همداد و در ریشه را که بر قافون شرع از کار ماموع بود و مدتی بعد از آنجا که تون سکنا نمودند و در آنجا که تون سکنا نمودند
و لند علم الدین اعتد و امکنه لی است پس جلد و در ایشان درای اسحاق و استلامار و است
و معاد او تا نیم چنانکه نوم سستم شرفا و یوم لایستون لانا نیم روز ریشه بهاسان لی ایشان
می آمد و در سحالی چسب در می شد که نام یک در می فاد و در آنجا که تون سکنا نمودند و در آنجا که تون سکنا نمودند
لیکشت انجاعت جلیتی امیشید و مردالی چسب حمر کرد و تکرار برود و در آنجا که تون سکنا نمودند و در آنجا که تون سکنا نمودند
تا چون روز ریشه فرار آمدی و ما پیا لی ایشان تا حق کردی مدین مرد آنها و افاد
و دیگر راه پس و شدن یا نشد و انجاعت روز دیگر چمنی آن ایا را بشکای میگردند و در آنجا که تون سکنا نمودند
مدین حلت حرمت شده مند استند و در هر ایشا که اصلح و در آنجا که تون سکنا نمودند و در آنجا که تون سکنا نمودند

در آنجا که تون سکنا نمودند
در آنجا که تون سکنا نمودند
در آنجا که تون سکنا نمودند

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

زمانی که بنده خدا و خداوند را حرم از هم گم کرد و راتس ابران سوخته شود از آن بلده بدر شد و در جاکم که خدا
فرموده فَاذْكُرُوا مَا كُنْتُمْ اَعْبَادًا لِلَّهِ الَّذِي اَخَذَ نَاثَانَ مِلَّةَ اِبْرٰهٖمَ بِمَا كَانُوا اَلْفَصُوْنَ
و نجات داد و خدای ایشان را رعد آید و آن هفتاد و هشت تن که دست از عصبان باز نداشتند و سر زدن
بر تافتند و بنده یاران مشفق را اصناف فرمودند که هر خوب کرد تا رسد و کما قال الله تعالی فَاذْكُرُوا مَا كُنْتُمْ
فَاذْكُرُوا مَا كُنْتُمْ اَعْبَادًا لِلَّهِ الَّذِي اَخَذَ نَاثَانَ مِلَّةَ اِبْرٰهٖمَ بِمَا كَانُوا اَلْفَصُوْنَ
ماند و من سه روز بر این صورت زده بماند و روز چهارم رعد و بر فی عظم برخواست و بارانی سنگین بارید
و بادی سخت از غیب خداوند قها چشمت کرده آن بوزینه کار بر گرفت و بد برادران داف و همه را کشت
ساخت اما این قوم در اصل از بنی اسرائیل بودند بلکه از آل تود بودند که کتس بی اسرائیل داشتند و موطن
ایران طبریه بود که مسرف است بدربار جاکم که گفتیم

۴۴۲

محاکمات سلیمان در عهد داود و ولایت سلیمان و چهار روز چهارصد و دو سال بعد از سقوط آدم بود
داود علیه السلام را چون شیخوخه دریافت و آمار هر م پد بکت هم دقری با کرده که بحسن کسبه و مهارت و کجاست
برای آورد و او اشیاع نام داشت و در بنیوت انخست مادی هم و شاق کت و در زیر شمر و امانی هر یک
در اندیشه بودند که بعد از او و کدام یک از سران انخست بر سر پر بر آید و سلطنت آل اسرائیل بر سر
وی کرد و او و یما که از میان فرزندان داود و بصاحت منظر معروف بود و از دنبال ایشا لوم از مادر
خود که چیت نام داشت و توانان برادران سر شد که صنادید ملک را با خود بکشت کرده تا تمام یدر بار
بعد از بخت ملک بر شود پس چند سر کا و دو کوسفند و بچ کرده دعوتی بصاحت و بزرگان آل بود ارباب
فرمود و برادران خود را نیز بنشین خواند و یاب بن صوریاد و یسار نیز در این انجمن حاضر بودند اما ناثان نبی
و بنایان یو یا ذاع و سلیمان بدان دعوت در نشاند و ناثان بقیع مای و سلیمان را از اندیشه او و یما که گاهی داد
بیشتر می توانی بدر کا و داود آمد و عرض کرد که ای ملک آل اسرائیل تو روز که مر خوا ستار بودی و بجای
کناج در می آوری سوکیدا کردی که ولیعهدی با فرزند من عطا کنی اینک او و یما انجمنی کرده و بزرگان چه
اسرائیل را حاضر ساخته تا طوق سلطنت خویش را بگردن ایشان در اندازد آیا پادشاه را درین کار چه
فرمان باشد من و من و من با داود در سخن بود که ناثان بی علیه السلام از در آمد و در حضرت داود پیشانی
بر خاک نهاد و عرض کرد که ای ملک آیا تو فرمان داده که او و یما ملک ملک با ناثان انجمنی کرده و
بزرگان بنی اسرائیل در سلطنت تمس کنند داود و فرمود حاشا سخن همان است که با ناثان گفته ام ولیعهد
و قائم مقام من سلیمان است و فرمود صد و بی خادم پند و بنایان یو یا ذاع را حاضر کرد و در میان
با اتفاق ناثان در پیش روی داود ایستاد و از نگاه فرمود سلیمان را برداشته بر استر من بر نشاند و او را
در چشمه سیکو جا برده مسج کشید تا معلوم شود که ولیعهد من او خواهد بود پس ناثان و صد و بی سلیمان
علیه السلام را برداشته بر استر خاص داود بر نشاند و کرد و بی از غار زمان ملک بر امون او را فرود کرد
و بطقت تمام به عین سیکو جا آورد و ناثان بنی و صد و بی خادم بیت اله آن جناح که روغن قدس را

عنه علیه السلام و سلیمان علیه السلام
المدونه بهاد و بنی علی علیه السلام
سپه و بنی مشق
ایام
او و یما با دال و جلد در
در عری جای دال و جلد
زاد معجبه نهاد و اند
تخت با جای و جلد و جلد
و ای حاکم و نای
مرد حجب
جای نای مشقته مای
و نای

سلطان
و لام
ساکن و حاجی
و لاف

جلد اول کتاب اول ماسح التواریخ

ارماه جدای برگرفتند و سلیمان را مسح کرد و که نام او در میدان حننی کسیر آل اسرائیل بر سر پاشان پیش
 و از روی لب و در جبهه فریاد و هوا هوی ارا را کرد و روح او بسجناگاه اس نامک کوشن او دنا رسد
 گفت آیا چه دی داده و این نامک و هو یا هوی ار چه در مانند و بوقت ماتن من امتا زار در آمد
 و گفت چه آسوده نشسته ای نامک ماتن من و صا و وق سلیمان را مسح کرد و در سلطنت آل اسرائیل مدو
 تفویض یافت و این نامک اهل این ملامت که تسادی ریختند حاصیرین چون اس داستان شدند یک
 یک روح بسته مفرق شدند و دیاتها نام و از سلیمان تحت ترسید پس روح او سه پناه به مت الله
 رود و در آنجا شست چون این حرم سلیمان رود فرمود چون او یار در طاعت باشد گموی از سر او کم
 سوا شد و اگر به هر جا مست آید عرصه ملاک خواهد گشت او و ما چون سحر سلیمان را شنید اربت ابرو
 شدند و راه دوستی و رین بوسید و سر طاع بن داشت و سلیمان او را مطمئن کرد و بر سر پیش
 مار فرستاد چون کار و یلجهدی بر سلیمان ملک گشت حد او بدو است تا نصیحت و اسب تحسرت بر مردم
 آشکار شود و چاکه میسر آمد و او و سلیمان او نکالان فی الحزب اید نقش میتم القوم و گنا یکنهم شادین
 روری و دوش که یکی را ایلیا و آن دیگر را یوحانی نامید و تحسرت او دو سه مد و ای یا عرس کرد که مرا
 مانع انجوری است که ماسو و ثمر آن میشت کم و شب یوحنا کو صمدان خود را بدان مانع را کرده
 و در حستان بر پاک حورده اند او و علیه اسلام فرمود اگر کو صمدان در حتان ترا اصلا فرما حورده
 اید یوحنا ماید کو صمدان خود را ما هر ولد که در شکم دارد ما تو که ارد و اگر برک و قدر را چیده اند و در حتان
 در حال حورمانی است ماید کو صمدان را خود دارد و هر ولد آمد ما تو سپار و آنجا برای آنچه حکمت سلیمان
 ماحلن و اما بد ما ماسد پی موجی و لعن شده ایشان را سر داد و فرستاد و آن تحسرت معاد و صفتها
 سلیمان و کلا ایشنا حکما و علما سپه جهان حکم داد که داد و فرموده بود در رکاب قوم کما حسب است
 آن تحسرت مستطیر گشته و دیگر جهان افتاد که دورن اری اسرائیل که هر یک طلی شیر خواره داشتند
 و در یک مشکوی میریستند شی در جواب یکی ایشان بر سر فرمود حین طلید او را ملاک ساخت
 یسار جواب را آمد و طفل خود را مرده یافت حد او را بر گرفته و بر پهلوی آن زن دیگر که داشت و طفل او را
 آورده و در کنار خود حنا مسد صبح چون آن زن از جواب را آمد و حد مرده را ساخت و است که مادر او را
 چهار ماه فرما و مل کرده که پنهان او را گرفته طلب فرمود و کرد و او ایجا رموده کف آنکه رده است
 فرما من باشد پس در میان ایشان کار میخانه میخشد و تحسرت او و شتافتند و چون هیچیک را در
 مدعاستا بدی مود طفل او و الله طلق داشت پس آن تحسرت فرود که طفل را آن مادر که هم اکنون صفت
 سلیمان علیه اسلام حاضر بود فرمود تا متی آورد و گفت چون ایشان را در اثبات مدعاستا بدی ماسد
 طفل را بدو هم کم و هر چه ایکی و هم تا هیچیک لی خرد ماسد یکی ایشان مدین حکم رها داد و آن که
 ساله در آن دعوی کرد که من از هر خود که شتم این طفل را بدان زن سساید و از حوش در کرد و سلیمان
 علیه اسلام فرمود که این طفل از این زن است که سالی و به نصف فرمود همه داستان بخش و حاضر

وقایع بعد از بهبوط آدم تا هجر

حرکت و دانش آنحضرت تحمیل کردند

وفات داود علی نبینا وعلیه السلام چهار هزار و چهار صد و سه سال بعد از بهبوط آدم بود ۴۴۰۳
داود علیه السلام ختنه کرده متولد شد و کار دین را با شمشیر است کرد و با اسب که بر بی اسرائیل سلطنت یافت
و آن مکان است که بعد از تحسین داود انجیل بنحس و الطبر و کثا فاعلین جبال و طبریا و یسوع
گفتندی دستخوار بودندی بحبل رنن جویترا به بنسلف باقی معلق دانستی یا بزره ساحقن کار معاشن کورن
زیرا که آیهی در دست آنحضرت چون موم نرم بود چنانکه خدای فرماید وَاِنَّ لَهٗ الْخَبْرَ اِنَّ اَعْمَلَ تَابِعَاتٍ وَقَدَرَ
فِي السَّعْيِ مَفْرُورٌ است که آنحضرت در زندگانی خود سیصد و شصت ربه ساخت و هر یک را هزار در در هر فرخت
و این صنعت مردان بجای داد قوی دانست تا از زخم اعدا کتر هر اسنده بودند کما قالَ اِنَّهٗ تَعَالٰی عَلٰی
صَفَةِ الْبُؤْسِ لَکُمْ لِحْشَکُمْ مِنْ بَابِکُمْ قَهْلٌ اَنْتُمْ تَاکْرَهُنَّ و دیگر سلسله بر فراز صومعه آنحضرت بود که یکجوی است
پوشته داشت و یکجوی نزدیک است با زمین بود تا هر کس را سو کند بر ذمت لازم افتادی پای آن سلسله
آمدی و اگر در گفتار خود صادق بودی دست دی با سلسله رسیدی و اگر نه دست از آن کوتاه داشتی و اگر
بیا بری دست بدان رسیدی سفا باقی و اگر بلائی از آسمان نازل میشد با کنی از آن سلسله کوش زود بود
میگشت و حقیقت حال معلوم آنحضرت میتد بعد از طلب داود شخصی از بنی اسرائیل کوهری ثین نزد پیری بود
گذاشت و چون هنگام تقضا امانت خویش را طلب داشت آن پسر بی دیانت انکار نمود و کار رشان
بو کند افتاد مرد پیر جلیلی اندیشیده آن کوهر را در میان عصای خود تقیه کرد و چون پای سلسله آمدند صاحب
امانت بر صدق دعوی خود دست فرآورده سلسله را بگرفت پس مرد پیر عصای خود را بدست صاحب
امانت داد و گفت این عصا را بدارتان نیز سو کنید یا دکنم دگام پیش گذاشته گفت پروردگار را تو آگاهایی
که من امانت این مرد را بدست او داده ام و دست یا زیده سلسله را بگرفت و باز آمده عصای خود را
و استند و بمنزل خویش شد مردم از این خیال در عجب ماندند و بسبب این جلت روز دیگر آن سلسله ناپدید
گشت علی بحکم چون داود علیه السلام را اجل محوم و زمان معلوم نزدیک شد سلیمان را طلب و ااتب
و فرمود ای فرزند من خداوند ترا بنوت و حکمت عطا فرمود و سلطنت بنی اسرائیل را زانی دانست و خبر
داد که آنخانه که من رسم کرده ام تو بپایان خواهی برد اکنون پادشاه را تا بد انسان که خدای فرمان داد
آن بنا را بر آوری و اندازه آن خانه را بر لوحه بنگاشت و مقدار اسطوانات و غرفات و درواقا
معلوم کرد و جای طباقان و ستایان و دیگر خدایم باز نمود و مواضع منابر و اوانی زرین معین کرد
و چند آنکه خوان برو کاسات زرین که در پست اند و هیچ بایستی بر شمر و آن نوشته را با سلیمان سپرد
آنگاه خدمت خانه خدای را با بنی لیوی مفوض داشت و آن مردان که در قبیل بنی لیوی بودند و
و زیاده ازین روزگار برده بودند برای این خدمت بر شمر دسی و هشت هزار تن بشمار آمد و از اینجمله
چهار هزار تن را برای خدمت بنیان مسجد اقصی معین کرد و شش هزار کن تعلیم هندسه و دیگر کار را
بر کجاست آنگاه بفرمود و ما جمیع بزرگان بنی اسرائیل در بیت المقدس حاضر شدند و سر نشان لشکر

جلد اول کتاب اول تاریخ

و تو دسمه و صد و بیست و یک و مالی دادند و روح ام پت حد و مکر و آمد و دهم و یکت انگس
 فرام کشید پس داد و در میان جماعت آمد و سر شد و بد کرد که ای ال اسرائیل ای خوشان و برادران
 من بسو آید ما شما فرامیاد او و سلیمان فرزند مرا اختیار کرد تا بعد از من برگردی ملک و از او
 و آن خانه که من برای حد او در رسم کردم پایان بردایک حرمین در دهم اما شسته ام و بر دارا
 محاسن و حدید را و او شسته ام دلالتی سادات او و حقه کرده ام و در چوب سر و دو و یک و حبس
 و اهرام او ده ام و از احزاب عظیمه حصه که ایستی داده بوده ام اکنون در احکام آن مسال پنج
 آلت و ادائیج صلح یقین کتاب و کجور آن را تحو است و پنج هزار دهره در باب و ده هزار دهره
 سم خالص و صد هزار دهره حد و دکر فلکات برای احکام آن محم بار بود و حد و در انکرا کشیج
 فرمودی اسرائیل من خواست عظیم ما خاطر کشد و ملک مسرور و متوقف شد و دیگر باره آنحضرت
 روی با سلیمان کرد و گفت ای فرزند من خط شریعت خدا را استوار دارد و در دوس موسی علیه السلام پت
 و راسخ ما و از آنچه فرام روی بر متاب یو اس صور ما را دانستی که ما عظمای لشکر چه پیش که پیش
 اسارس و در غمناک ما را رانی موجب عرصه هلاک و در اساحت و اپشالوم رانی همان من قتل آورد
 او را و رین رده مکر و بکیر اعمال گرفتار کن و سمعی اس جاری از فیله میامین آنکه که را میثالوم
 ارب نو و در اوشام بیگت و سک همی پر آمد و چون طسریه یاقم وارد و در وقت عمو میگردم و همثال
 من ستافت و من سو که ما کردم که در این ایام او سر آمد هم بعد از من و او را شمع گذران اما اس را
 صعدا وانی ما من بگو حد مت کرده او را و او اش بگو کس و در رمره دمای خوش مصوب فرمای فلان
 داد و در حق جمع سی اسرائیل و همه امور و صفت خوش را با سلیمان پایاں برد و جهان فانی را و او پایا
 کرده برای خادو الی شتافت معر است که در شیع حاره آنحضرت چهل هزار تن از علما و کاری پرا
 حاضر شد و حد مبارکش را در ارض بیت المقدس در قره داد و من صاحب مدد مطلب اکثر
 چهل سال بود و در این هفت سال شش ماه چاکه که کور شد و در جدول بکاد است و دیگر امام و ارباکس
 ت المقدس بود و کتاب آسمانی آنحضرت رو بر اسب که آرا مر امیر داد و خواست و مسل است بکشد
 بجاه مر مور و این جمله راجع ستر شده و آخر سمر اول مر مور چهل ماسد و آخر سمر ثانی مر مور و بعدا دهم
 سمر مالت مر و ششاد و آخر مر چهارم مر مور یکصد و بیست و آخر سمر پنجم آخر مر بود و همه حقوقی رشیج
 و تدریس و معارف و معاجات اسب و بکته حصه در آن کتاب مبارک اندراج یافته که ما اسد
 ارباب کاست و خطاب دلالت که بر ظهور ما و انمه همی که بعد از او و ما عرصه شود و آمدند
 کما قال الله تعالی و لقد کنسنا فی الریه بر من بعد الکر آن الارض یرتها عباد و فی السائجون در آن
 اربین مر امر سمر موروی مخصوص داد و است که خلاصه آن این است که میفرماید که من در حقای
 که سب ان سانی میگردم و انکشتای من ما را پرورد است حد و در مرا احتسار کرد و ما را ع
 قدس صج فرمود تا یس و ل سدم سووی حلیات و سه سبک و انکندم و او را در اندام دهم

میدان سه شش
 مدیس اسب و کجور
 من و قسط اسب
 عارت اسب و کجور
 دو و یک اسب و کجور

وقایع بعد از هبوط آدم با هجر

بامتیراوسرازنش بر گفتم

سلطنت سلیمان علیه السلام چهار هزار و چهار صد و سه سال بعد از هبوط آدم بود ۴۴۰۳

بعد از وفات داود بدلول و دیرت سلیمان داود سلیمان علیه السلام بر کسی مملکت نبین یافت و کار ملک
 بروی راست پس از یک ماه قدس خطاب رسید که ای سلیمان تو رب رحیمی و منظور عیادت آنچه طلب کسی
 با موبت نزدیک باشد و هر چه سلطنت داری با جابت مقرون کرد و سلیمان عرض کرد پروردگار تو کار
 مملکت با داد و موافقی کردی و ملک او را میراث من عطا فرمودی اکنون از تو حکمت و معرفت میطلبم تا که
 این امت را با صلاح آرام خطاب رسیده که ای سلیمان چون تو طلب ملک و مال خودی و زمین بسیار
 در میان خاستی بلکه حکمت و معرفت را بر حطام دینیوی ترجیح نهادی من با تو از حکمت و معرفت و مال میروا
 چندان عطا کنم که نه قبل از تو ملوک بنی اسرائیل آن کمیت یافته باشند و نه بعد از تو بدان مکان برسند
 پس رحمت خداوند شامل حال سلیمان شد و سلطنت عظیم یافت و بمقادیر سلیمان الریح عاصقه شجر میبارید
 اِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا حَمًّا أَنْخَسَتْ بَرَبَّادُوانِي دَاشَتْ وَ دِيوانِي سِنْدَ بَفَرْمَانِ اَوْ بُوْدُنْ كَمَا قَالَ اَللّٰهُ
 تَعَالٰی وَ مِنْ اَلْحِجْرِ مَن لَّعَلَّ يَذَرِبُونَ رَهْ وَ زَبَانِ وَ حَوْشِ وَ طُورِ هِي دَاشَتْ وَ بَرَّانْجِهْ نِي كُحُوتِ
 دَاشَتْ عَلٰی اَلْحِجْرِ لِكْرًا اِنْ هِي هِي نَفْتِ مِثَالِي بِرْجَاكِ نِهَادَهْ سَجْدَهْ تَشْكُرْ كَمَا دَاشَتْ وَ دَرْطَرْتِ سُرْمِي پَتِ لَيْسِ
 بَارِصْ تَقْوُونِ دَرآمد و انجمنی کرده و لیمه سلطنت بگمزد و گفت اَيُّهَا النَّاسُ عَلَيَا مُنْطِقُ الطَّيْرِ اَوْتِنَا مِنْ كُلِّ
 شَيْءٍ خُذُوْهُمُ اِبْرَكَدُ زَبَانِ مَرْمَانِ پاموخت و دیوانرا مسخر من ساخت و در سلطنت ان و دیعت باهن
 گذاشت که هیچیک از نوک را میسر نکشت و این نیز بدست نخواهد شد اکنون بدان سرم که وصیت پدر را
 فرد گذارم و از اندرز او برگذر م آل اسرائیل زبان به تنیبت بگشایند و او را بسلطنت سلام دادند پس
 آنحضرت ارپت تهنون به او رسیدم در آمده بر سر برید بر پشت درینوقت او میان داود که مادر حضرت
 نام داشت به نرد و شیخ مادر سلیمان شد و عرض کرد که تو میدانی جمیع قبایل برای سلطنت من فراخ
 شدند و چون داود این مکات برای برادرم سلیمان خواست من در ذل بندگی در آمدم و هوای
 فرمانگذار پیرایست کردم اکنون یک آرزو دارم که از پادشاه گذارده شود و شیخ گفت آن کدام است
 بگو تا در انجام آن محم جدی بنمزم اودونیا گفت بدان سرم که سلیمان مرا حصت فرماید تا پیشانی
 که خدمت پدرم داود میکرد و ترویج کنم شیخ این سخن را از وی پذیرفته او را بگذاشت و نزدیک سلیمان
 آمد و درخواست برادر را ما وی اظهار کرد آنحضرت بر آشفته و گفت اودونیا که مرد و مرد دوست
 ام اکنون در طلب کینرک داود پاشد و سو کند یاد کرد که روز را به چکا و خبرم تا او نیار اقتل میاورم
 و بنایا من یو یا داع را حکم داد تا در طلب او شافقه او را یافت و با شیخ بگذرانید بعد از قتل وی که طلب متار
 که از جمله خدام پت اند بود فرستاد و او را حاضر کرده فرمود اگر چه قتل تو با وجوب نزدیک باشد آیا
 ترا هلاک میکنم و فریاد خویش شده بکار زراعت باش و او را اخراج کرده از خدمت پت اند معزول
 ساخت و درینوقت جبر یا یواب رسید که سلیمان او دنیا را بگشت و اپنار را که از انصار او بود از پیش براند

سلطنت

تقوون
 یاقاف داد و عین صبه
 بدورس مجنون

اور جسم
 ب المهد

ایمان
 نقیض
 وای خاتم سکن وین
 و الف و عین

جلد اول کتاب اول المسح التواضع

سخت تر رسید و دانست که دوستان او دنیا حال در محو اهد بر پس فرار کرده به پست اند ما دست
 سلیمان را کرد و روی آگاه شد بایا پس بر ما و اع و امرمود که هم شهاب و دیوان را رست اند بیرون کرده
 معقول ساز چون ما یا بر دیوان آمد و حکم ملک دور ما بدیوان گفت من این خانه در شوم اگر سلیمان
 و باید هم در چاس من ارس بر کردی که ما را ما یا ما خدمت سلیمان آمد و شرح حال ما رگت آنحضرت فرود
 که چنان کن که دیوان خود قوی داده پس ما یا مراحت کرد دیوان را در پست اند قتل آورد و خدمت
 او را در ارض ریه حکاک کرد و آنگاه سلیمان سید اطلب کرد و فرماں داد که خانه در بیت المقدس بر آورد
 در آنجا نشسته بر کرد و نوادی شد و ول دو دیگر حاکم و کرد و روی اراں ملج سیر و شود خویش
 هدر را شد سببی رحب امر دیت المقدس خانه راست کرده ساکن گشت و احکام کارش چنان بود که
 سه سال ما می در واره شهر بهاد پس از یعدب وقتی دو غلام وی که تحت ما رص حالت شستا شد و سببی
 لی آنکه ارباد شاه رحمت مادر نشسته رص حالت تاحت و علماں خود را گرفته مار آورد و چون اس
 حتر کوشش و سلیمان شد او را حاضر ساحت و فرمود بکتم ترا که چون این ملده بیسروں شوی
 حوب هدر را شد اسک خود در قتل جویند که شیدی پس فرمود او را بیک سر ارس بر کرد و شیدا
 علی الحکم چون دصا ما می در واره هر کس ما یا بر دو در سبب استقرار بات ما یا بر واره
 که تا صف من بر جیا تغییر کسید و بر و شیر خویش ساحت و تپیر لک و کور را د و موص و اشد و لک
 و اجیا پسران شیشاں را د پر حضرت فرمود و صادق من حر را سر هکی داد و نو شافطس اینک
 در ماں مردم صا امارت داشت و در یک و بد خلق بعدی و نصف کار می کند داشت و صادق
 و ایستار را مخصوص خدمت پست اند فرمود و غریاس ما ناں را و رو کلا ملک امیری و ادانسا
 و مار ایثار را در حضرت یا د شاه کثوف دارد و ارد و قول هر یک آنجا رت را آگاه سازد و در فرود
 من ما نا ارماد و جویس اختیار فرمود و اختیار حار و او و پیرام من عدا را غافل و کارا
 حراج ما ملک کرد چون این آنجا رص را هر یک بحد متی لایب سر اسد را فرمود و او ده من ابر مرکان
 ملک و صسا و بد حضرت را بر کرد و هر یک در بر می معص حکومت و ادان حراج آن لک را گرفته هر کس
 یکگاه حواسا را وکیل حصر ما شد و اسامی ایشان در ماں است که مذکور شود اول من خود که در
 حل ادایم حکومت دانت دوم من و قمر بود که در ارض مقاص و تعلیم و مت شمس و آیون حکمران بود
 سیم من خد که در بر من از نو ت حکم میرا د چهارم نھاسن خبیلو که از ملک شاس تا ایل و ارد قولا ما
 نقصن را مقصرت ستم من کس که ارض را نه طلا و را دانت ستم آید اب من عید که در ارض من کما
 بود و مقتم نسبی من خویش که در ارض آسیر امارت داشت و ستم یوشافطس فروج که در ارض میا خا رکار
 کر ارمیو و ستم سببی من الا که در ارض شیشاں حکمرانی میکرد و ستم کرس اوری که حکومت ارض
 خلعا و مملکت انور لبس و لا و عوج من عراق ماوی بود و دوش دیگر د اسام کار شرف مصا
 آنحضرت را در یا خند و برقت و اما وی بملک شد و اول من الی اذ اب بود که طایف و حریک

تسلی و سببی
 در پست
 سببی
 در پست
 سببی
 در پست

دقایع بعد از بهبوط آدم تا سحر

بجای نجات آورد و دیگر آنحضرت بود که دیگر دختر آنحضرت را که بیثیت نام داشت بزرگی بکرفت و در ارض نقابلی حکومت میکرد علی بنجله این دوازده تن از جد مصر تا پایان اراضی سام و کنارفات را بتصرف داشتند و همراه از سال را یکتن کفیل حسیج و خوانسار بود چه آنزمین را که حکومت داشتند خراج آن زیاده از یکماه را کفالت نبود و خرج یکروزه مسیح و صرف مائده آنحضرت در هر روز شصت خروار نان خشک و سی و یک خروار نان فطیر رطوبه کاد پرواری و بیت سرکا و گار مواسی میکردند و صد سرکو علاوه بر بطور مسمن و جانوران که از میانان بخر میکردند همه روزه مقرر بود دیگر اشیا را بدین قیاس بخر گرفت آنحضرت را دوازده هزار سوار رزم آزموده بود که از همه لشکریان منتخب بودند و همه روزه از پنج پادشاه اجری میسر دهند و چهل هزار اسب بر او رهنه داشت که همه روزه از او کلاه حضرت گاه و خو بدینان میرسد دیگر تا آنحضرت هر یک در جای خود مرقوم خواهد افتاد انشاء الله تعالی

۴۴۰

قتل ایرج بدست سلم و تور چهار هزار و چهار صد و چهار سال بعد از بهبوط آدم بود

چون تور بن فریدون بر مملکت ترکستان دست یافت وایلچان را بقتل آورد و سونچ خان ملک قابل نام را را مطیع کرده چنانکه مرقوم شد نام او در سلطنت ملذکشت و خیلاد در داغ او راه یافت از آنسوی سلم ضلبه و جلالت برادر را بستید و استیلای او را در ترکستان بدانست بخاطر آورد که در دفع ایرج را از زندان چهره فریدون او را بولی عهدی اختیار فرمود و جانب برادران بزرگتر را مرجح داشت پس نامه بر نگاشت و با خدمت تور فرستاد که سالهای دراز است که فریدون دلیل و زبون ساخته و مرجح برادر کمتر فرموده اکنون که کار بسیار مان است و در اقدار بازوی ماست که خاطر از این کج و کورت صافی سازیم کار را با توانی و کسالت حواله نماید داشت تور که خمیر مایه غرور بود این سخن بغضب آورد و بدو کس فرستاد که من نیز از پای نشینم تا دست و راغوش آرزو ببرم و سپاهی که از حوصله حساب فرونی داشت فراهم کرده از جد و ترکستان بجای آرد با بجان آمد و در باب الابواب فرود شد و از آنسوی سلم آهنگ داد که با برادر پیوندد و درینوقت سونسا او متوسل ملک بابل بود و در خدمت سلم طریق عقیدت میکرد داشت و مانگنار را من زمین را خسرده فرمان داشت پس سلم بی مانی با سپاه فراوان از دیار بکج و ازین البروم عبور کرده بجنرت تور پیوست و با برادر همدست و همدستان شده رسولی بدرگاه فریدون فرستادند که ما را چه نقصان بود یا چه عصبیان و ایرج آنچه کمال بود یا چه جلال که او را از برادران جبین کرین کردی و ولایت عهد بردستی و پادشاهی روی زمین را بدو گذاشتی اکنون ایرج ازین خدمت خلع کن و ارجال خصومت را ازین قطع فرمای و اگر نه این آتش جز با آب ستمبر فرو نرود آتش و این داوری جبر با زبان سنان فیصل نخواهد پذیرفت چون رسول برسد و این سخن در حضرت فریدون بگذشت پادشاه در جواب گفت که با فرزندان من بکوی که دل با سلطان موافقید دارید و این خیلاد داغ دور نگنید من نه بخود ایرج را ولی عهد کردم بلکه دانستم بهد مملکت و موبدان حضرت را کرد آوردم عالم و عامی بلکه حاضر و پادی همدستان شدند و ایرج را بدین کار خستبار کردند من نیز

حکایت اول کتاب اول تاریخ

حکایت جمهور را رواست و این هم را ما می‌گذاشتیم و فرستاده را کیل صاحب و در حال ایرج را طلب نمود
و گفت ای عزیز برادران تو است صاحبک می‌رسد یا چار شربت مدحی تا اگر دایم کمین تو بر خفته اند
و دل ما تو کرده اند من برانم که منتظر آنکه مدین نوم تاضی گسند و یکدیگر اندیشد سپاهی لایق بنگار
و انشا را گوشمالی مراد هم ایرج عرض کرد که ای پدر بر سر کواد اگر چه برادران مرا در پی حصر حساری
شیع رفته و کرده در رشت نشان در خدمت یا دستانه مشکرا فاده انگول اگر فرماں رسد و حصب شد
من خود اجیت برادران روم لی آنکه جلی اسماں بالوده شود یا سنی مامان سوده کرده داس
حصی را بخر آرم داس را و بریرا ریاں کرسم و در اسحاق اس و هم جسدان الحاح فرمود که
فرمود و رادل برم کرد و جمعی از حردمدان و نمودار اما خود برداشته لغرم خدمت برادران بود
فرمود و نام مدلمان نوشت که اسب ایرج سلطنت روی رین را که داشت و شمارا بر کرد و در صفا
شمارا بر پادشاهی چنان خوشتر داس برادر است که حاسب او را فرمود که باید و ما و او در
هر مالی و دعوت پرور شود مع القبه چون ایرج لشکر گاه سلم و تور رسید و ایستان از آمدن
او آگاهی یافتند ویرا استقبال کرده و دست بگریختند و سراییده و حویث فرود آوردند و مردم میان
فرقه سمال ایرج بودند و یکدیگر از محاسن و صفات او سخن در میان داشتند سلم ایمنی را گفت
دریاف و در خدمت کسی که در ماطن داشت پیرو دد و تور را رطل او بخت کرد و پا چول در سر پر
ما هم گفتند و سخن از گذشته میان آوردند و چون ایرج را رسی و شربت کرد و موسی سفید پیر را
شفاغت آورد تور چشم رخصت او و دوا اظهار تحتر و تهور نمود تا دایم کا که ارجای تحت و
کرسی که در پیر پای داشت مرکب و در سراج و کوفت چاکه خورد و دهم بخت ولی لوالی دست
برده و حواریان بخت و سر او را در شمرکب صبحگاه دیگر حرقل ایرج در او آه قادی و سلم و تور
حسد برادر از خاک راه آنکده کوچ دادند و هر یک دارالملک خود شناختند و مردم ایرج حبه
او را بر کرده بدرگاه پادشاه آوردند و در درویش در چشم فریدون سیاه شد و در سوگواری فریدون را
را بر کمر بست و چندانکه در جهان ریتن داشت مرکب فریدون را فراموش کرد و مقرر است که بر
است با ایرج داده اند و حای جیم الف و دین مباده اند علی اسبکه ایرج را در برده ستوده بود
که از تهر جل داشت و چون از بهادرموچر متولد شد و فریدون دل مایه را داشت و داشت بخت
رشد و تهر رسید پس او را گرامی و از حمد فرمود و حای ایرختن و لیعهد و ابیت مات خوش حیات
و اعیان بملکت را در دول طاعت او حای داد و چون مام سوچر طرکت و آواره خلالت او
کوثر و سلم و تور تها و گفتند ما و این کوک چو قوت گیر و سوچو ای پدر بر خیزد و ما و او
یکو آن شد که شیتا را که قه حادث تو و کا رصع احمد در مع این غایله کو شرم داس کار را
اصلاح آرم پس چند کس از مردم بر یک سار جرب را با حساسار کردند و بچینی که در جوبگاه

وقایع بعد از سقوط آدام نجات

فریدونی بابت بدیشان سپردند و گفتند بخت پادشاه شده این سپاه ایشان بگذرانید و بقدم عذر
پیش شده زمین درگاه را بسید و عرض کنید که ما از ابل عصیانیم و از کرده پشیمان بسیاریم
که پادشاه از جسم بندگان درگذرد و گناه عذرخواه را مسخوار دارد اگر منوچهر را بدخانب کیل فرمایند
اورا بسلطنت برداریم و چندان توابع و تخاش کنیم که شاه مقصود را دست در آغوش کند و خود
پدر را فراموش فرماید چون فرستادگان سلم و تور بخت فریدون شتافتند و پادشاه از آمدن
ایشان آگاه شد فرمود تا انجمنی گرداند و بزرگان درگاه را حاضر ساختند قارن بن کاوه که سپهسالار
لشکر بود در محل خود قرار یافت و سام ابن زریان و شیروی و شاپور و قباد و گتاسب با دیگر دلیران
و جنگجویان هر یک با ساز و برگ تمام در جای خود آرام گرفتند و از پیش روی چهار سوار زن از
غلانان ترک صف برکشیدند و فریدون بر ابریک سلطنت مکنی آمد و منوچهر را در کنار خود جای داد اسکا
رسولان سلم و تور را رخصت بار داد تا از در آمدن و زمین خدمت بویده منطوقه ایشان را معرض
داشتند فریدون در جواب فرمود که سلم و تور آن فعل شیخ نموده اند که هیچ شیعی تدارک ندارند کرد
بهانامن خوب نمیداشتم که با فرزندان خویش طریق محاربت و مقاتلت سپردم و بیوقت آن نهالی که غرس کرده
بارور گشته و آن تخمی که حرث فرموده اند بار آمده اینک منوچهر بخونخواهی یدریا سپاهی بسورت شاره
نیران و عدت ستاره آسمان کار رزم را ساخته بسوی ایشان خواهد ناخت و جدا کند در قوت بازوی و
باشد در کوشش و کفر مساحت نخواهد فرمود این بخت و فرمان داد تا رسولان را اختیارات ملکی و انعامات
خبردی مخصوص داشته بخت انصاف داد چون فرستادگان بخدمت سلم و تور پیوستند و سوار
ار غلظت فریدون و زمیندگی منوچهر و عدت سپاه و نیت بارگاه بارگشاد و مقالات فریدون را برشته
پان کشیدند ایشان سخت بفرسایدند و داشتند که این سخن جز با زبان شیر راست نیاید و این کار
جز فرسیدن کارزار با صلاح نکرد پس عرض سپاه داده لشکری چون موج دریا و ریک پاهان
فراهم کرده بدانوی رود چون فرو شدند و ازین جانب منوچهر با سیصد هزار مرد جنگی کوچ داد
چون سیلاب بلا از چوین عبور کرد و در برابر ایشان صف برکشید و روز دیگر از باد آتاپیکاه آن دو لشکر
شیخ در هم گذاشته از یکدیگر همی کشیدند اگر چه هیچیک دست در آغوش ظفر نزنند لکن شته از لشکر سلم
و تور دست فرسود اجل و پایمال تور گشت چون روز بکران آمد و هر دو لشکر با آرمگاه شتافتند
منوچهر قارن را بجا است سپاه برکاشت و طلایه با او داد اما از آنوی تور تقسیم داد که سچون
بالشکر منوچهر بر دو کیصد هزار مرد مقاتل بر نشاند و قریب بپسیده دم بمشکرگاه منوچهر تاختن کرد
و با قارن دو چار شده جنگ در پیوست و منوچهر از کیر و دار دلیران انگلی باقیه برشت و بجز کما
در رفت از جانپن مردان باستاند و مصاف دادند اما گاه تور با منوچهر دو چار شد با هم در او
و منوچهر بانیزه او را از اسب در افتخند و فی الحال فرو شده سرا و از تن برگرفت چون این خبر
در میان لشکر پراکنده شد سلم جای قرار یافت و با سپاه از پیش بکریخت و بجنی پناه جست و بهیدار

جلد اول کتاب اقل المساج

لنگرگاه کج که از چاک ترادداشت سپردن مسوق و مردم او را و صبح مقرون بود و او را هر
 تنده است و لا حرم فارل انحراف تو را رگت و جمعی از دیار اسیروی در کین شا و کفت چل
 من دروا و اس جنس در سم اکیس بر ایند و احسن کسید و سما که و خود یک ماره آمد و اختیری بود
 و حارسان دروا و سمو که ایک ارجاس و آمد و ام خون در راکت و دما جسدق، رول فرت
 و ماک و ادات در مال شیروی اکیس امردان کار احسن کرد و حاک و پیوست در آتش دوا
 بر ارس از مردم سلم عرصه و مار و ملاک کت اما در ان تب کا کوی حکمای مرده کرد و اربای
 رور دیگر امردان حکم را راسته و ارجاس صهاراست کرد و کا کوی ارجاس سلم میدان
 و جد کس را مانع که را یار موسی موچر چون تیر حنکس اس بر کخت درین حاک را کا کوی
 تنک کرد و احمه بختیا و را مانع که در اس سلم چون کا کوی را ادا محال وید است که دیک محال
 در یک سات ماره خویش را بر آخت که اریش در رود موچر و را محال، او دار و مال او مانا
 کرده در رسید و هم در حال راست در امانت و سر اریش مرکب لکس سلم چون چان و دما صلاح
 حکم اریش بر ستمد و اما ن طلسم، یس موچر با فح و طفر من کت و عایم با مصور اریش حرب
 دست آورد و اریش حمله و دیب هر اریش کیر کان و علا مان اسیر و بخیر سیاه وی نو دند مع لیس
 موچر سلم و تو را اهریب که با فح نو دند که فرید و فرستاد و خود بر داکسرب موبست
 فرید و لنگرگاه پشالی موچر را نو سه گاه ساحت درام سلطت را کف کفایت او هاده خود کوته
 عرت و را وی حمل و رفت و طاعف حد او و پرواح بانا و روی جسدش با، که پشت اسر
 فالی کرده و عالم حاد و الی شتاف در سلطت او پانصد سال بود و ارجاس حاکت و دالش طلق
 و مو دود و اول با و ستای که در اریش بریل تب و سار حرب برانست وی نو دود و دآورد و
 اسرار با سح صیراوست و در عالم طب و نجوم بر سر آد اعیان شکست و طیسما را یکو میداشت و
 سخاان دست که فرمود و عدل فی سلاطه اشقی عن احواء و قال اقد الامراء سوء المیرة و انه الوراء

عقب النفس و هم کو د الایام صحایف حاکم فاصحوا حسن اعما لکم
 اختلاف تواریخ عقیده اعم محله اریش خروج سی اسر ایل از مصر تا میان قصبه
 در کتاب توره مرقوم است که ارسال خسرو سی اسر ایل از مصر تا اریان که سلیمان علیه السلام
 مسیح اقصی میگذاشت چهار صد و هشتاد سال است و آنچه نگارنده این کتاب مبارک فصح کرده و
 مضمون داستانه و هفتاد و هشت سال است و این سخن با تاریخ سایان عید یوایان
 بر ریدیک باشد و هم در توره چون قصات را یک یک مدتی معص و دوا ریوتع من یون تا داود
 هر کس را رانی شخص است این جمله را چون شمار کسی ما آن عدد که را تم حروف احتیار کرد و مطابق
 اقد پس با سح اس سخن در توره به هم اری توره توان و د و سیحان آن سلاطین که معاصر سلیمان بود و چون
 ایجیس فرعون مصر که و حتر خویش را سلیمان و ستاد و لقیس که یس که خود سحت و تحسرت یوس

حداول کتاب اول باسج التوابع

که بویک میب الی داد و آں قدرت و مار و نو که جاہ حدای را پیاں کند و چپا که حواد میایان د
 لکن چون آنحضرت را مشعله فراوان بود و کارش بارم و حواد بسیار می افتاد و حدایس هم را می
 گذاشت که داوره در آستان و آسایشم اکنون بیاید نویسد یاوری کسی و مردم خود را بر کار می آید
 لسان چو مسوور قطع کرد کجای بجزارد و من گس میبستم تا آلتاحای میب المقدس جل کسای و هم
 کجاشکال را در آرای ایچ دست اصری و هم دوست مرد و سام چون فرستادگان حیرام مراحت کرد
 و دران سلیمان را در ساسد مدسک تا و حاطر کنت و جمعی کشر مدین حدب رکجاست و ارسوی
 سلیمان می سدر مرداری اسرانیل مامور فرمود که بتر ماه ده هزار تن بحل لسان شود و هر چوب که مرد
 حیرام آما و کرده اند ب المقدس آرد و میت هر اصر و ار که دم میت هر اصر و ار جو دست هر
 اصر و ار و عنایت در آرای تو و دستم در مردم حیرام دستا و آنگاه و رای سسک بر آورد
 ار که و بر آستند آن بستا و هر مرداری اسرانیل عین کرد و هفتاد هزار تن رای حمل و نقل آن
 مامور داشت و سه هزار و شصت مرد سسکس و دانا و ران داشتند که در حله مرد و ران حکم را با
 و دران دم و علا و در احجامت کروی ای ارد و ان مرد و ری میگرد و در معاد و سحار لایه
 و کهر می آورد و کجایان اله تعالی دین سپایین من یخو کون که یعلون غنادون و لیک و سلیمان را
 حیرب پروردگار آن عرت بود که بچیک اردیوار اسرو می نرد و عصیان بود چیا که حدای فرما
 و تن یسع میهم غن امر مایه من عذاب الشعر چون این اسب و اجم سدا آنحضرت شروع در پیا
 مسجد بود و قطعه اراض را معین کرد که شصت دراع طول داشت و نایب دراع عرض بود
 و دیوار اما سسکجای کران که هر یک ده دراع داشت دراع طول و عرض داشت بر آورد
 و ارتفاع دیواری دراع بود و در واتی مرکوی ان حاطه پیاں کرد که ده دراع عرض داشت
 و طول آن بر عرض حاطه واقع بود و ب هر حص حاطه که میت دراع باشد فرد داشت و بر اطراف
 آنجا حرایس مرست داشتند و در اقامت مستطرات سه مرتبه بر درهم نهادند که عرض هر مستط
 در مرتبه هشت یج دراع بود و در مرتبه ثانی شش دراع و در مرتبه سیم که بر در واقع بود و هفت دراع عرض
 داشت و این حله را سسکجای مسب و احجار مقوره بر آورد و در تراستید و در بدل و احجار
 استعمال حدید و دیگر فلز موع بود سلمان آلمی به حجاران سیر که سه تصویر جو میود و آرا را
 عمری شایر میسایمید و در میان آرد و کجای میب استند و حرد میایان داشت آن آلت صفت بود
 زیرا که آرا را بر هر چه میسایمید و طبع در آن رجه میگرد و اگر چه در سسک و فولاد بود و میشد علی الحکم
 چون مای حاطه و در اقامت مایان آمد پیاں قدس المقدس کرد و آن سارا است دراع عرض
 و میت دراع طول بود و هم دست دراع ارتفاع داشت و این جا به مخصوص تانوت عهد بود
 دیوار اما به های سر و و صورت که میت دراع طول داشت استوار کرد و در صفهای تقبل
 ار در مات ساخت و بر تمامت دیوار و صف قدس المقدس را بر و ان و اندر ان نصب کرد

این کتاب
 در بیان
 سیرت
 و احادیث
 است

وقایع بعد از طوفان نوح

و آن صفحهای ز جسد ان فیصل و خیم بود و با منجمای زر که نجاه متعال قدس وزن داشت محکم میبود
 و باب میت المقدس را نیز از زر خالص کردند و چند استاز در بهلوی یکدیگر مرتب داشتند و در آنجا
 پنج ذراع طول و پنج ذراع عرض داشت و مصرعین آن را بچوب ریتون بود که هم صفحان زر بر آن
 نصب کردند و این جمله مثبت و مصور بصور اسجاری و ریاحین بود و شصت و سه زرد را درون میت تقدس
 بخرج رفت آنگاه و دو فرسته از چوب بساختند که ده ذراع طول و ده ذراع ارتفاع هر یک بود
 در بهلوی هم استوار کردند چنانکه بالهای آنها که کسرتده داشتند میت ذراع عرض داشت
 تا با بوی رب را در زیر بال آن فرسکان جای دهند و هر دو فرشته را در ذهاب خالص پوشیده
 کردند و جمیع منبرج و خانهای آن بنا را با ذهاب پدید و دند آنگاه کس فرستاد و حورام بر مصورا
 را که مادرش از قبیلہ نقالی بود و صنعت زرگری و نحاسی دست قوی داشت حاضر کردند و بهر دو
 از ذهاب خالص چند خوان بساخت تا در میت اله مان تقدیمه را در آن جای دهند و ده مناره از زر
 ناب بر آوردند که ازین جمله پنج در یکین خانه منصوب بود و پنج دیگر در بسیار و مذبحی هم از ذهاب خالص آورد
 و صورت لکن و شمع و یالاون و حجر زبرین و غیر ذلک چندان از اینگونه اشیاء با زر خالص بساختند که از
 حوصله حساب پردن بود علی الجمله چون از کار زر خلاص یافتند بر ترف آلات و آذات نحاس پرداختند
 پس حورام بفرموده سلیمان دو عمود از مس بساخت که طول هر یک هجده ذراع بود و دایره هر یک دوازده
 ذراع و بر سر هر ستون طبقی مدور از مس نصب کردند که سخن آن طبق از طرف ارتفاع پنج ذراع بود و آن
 طبقها منتقل بصور مختلفه بودند و هفت سلسله در هر طبق استوار کردند که هر سلسله نجاه ذراع رشته داشت
 و در هر سلسله صد نازارین تعبیه کرده بودند و صد نازارین بر طبقها نصب کردند و پرده بر طبقها
 کسرتودند که چهار ذراع آویخته بود و تارهای زرد را در آن پرده تعبیه کرده بودند و مصور بصور مختلفه بود و
 صد نازارین نیز بر زبر آنها نصب کردند آنگاه این دو عمود را در یک کل آورده یکی را از طرف راست
 منصوب داشتند و آنرا یاخین نام نهادند و آن یک را بطرف چپ نصب کردند و با عاز خوانند آنگاه
 دعائی از مس بساخت که از لب تالب دیگر آن دوازده ذراع بود و پنج ذراع ارتفاع داشت و آنرا
 بحر نام نهادند و دوازده کاوسین ساختند و از هر سوی سه کاو را باز داشتند و بحر را بر سر کاو
 منصوب نمودند و ده کاوسه مبن بساختند که طول هر یک چهار ذراع بود و بر لب کاوسات صویر
 و کاو و فرشته مانعیه کرده بودند و ده سطل از مس ساختند که هر یک چهل مثقال را بگیرد
 پس بحر را در پیش روی میت جای دادند چنانکه موخر کاو داخل میت بود و پنج سطل و پنج کاوسه
 در یمن و پنج کاوسه در یسار آن داشتند و آلات دیگر که از شماره فرونی داشت نیز بستند
 که شرح آن جمله موجب تطویل است و اینهمه صنعت را حورام بمقادیر استلنا که عین اللفظ از برای سلیمان
 از مس بپایان برد و در ارض خاخار که قریب به ارجاست این صنایع میکرد و دیوان نیز در آن
 و صنعت کاری با مردم همدست بودند کما قال الله تعالی یَعْلَمُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَخَابِرِ السَّمَاءِ وَ

حد اول کتاب اول با فتح القلوب

چنان که خواب و بیداری و دیگر مایه های آن حصر هر یک در جای خود موقوف خواهد شد بنابر
 خلوص جوس در ملکیت چنانچه هر چهار صد و سی سال بعد موقوف خواهد شد

۴۱۳

چون جوس سردی است و مادرش دایم و بزم است از حادان سبک گشته است در تحت خانان شست
 در ملکیت چنانچه و حادان وقت دست یافت و از شرمول و تانایس آن سده که بی درج
 ملکیت استوار کرد و آن علیه که توریس سیدون دایم قایل یافت ایمن و آسوده بود اما تخی که دایم
 نام داشت و دختر جو که پیکوی حادان واقع است ساکن بود در کرکاجوس از در طاعت پرور
 از آردی که دایم است و عتقاس جد و دو و نور و حلال کا سلب از کرکاجوس و تانایس
 در زمان وی خود سری آغاز کرد و وی چون گرفتار شده ادا و مشول را آوردن دیوار بود و حاکم
 مردم اقا و متصرف احوال دایم گشت و محال آن یافت که او را از میان کرکاجوس دایم که
 مردمی با حرات و صلوات بود و مردمی دلاور و ارام داشت و بیوقت بیروی ماری و او در تشریف
 و آلات حرب و مردان جنگ او مشر و دلاور بود در حاکم مردانه شست و اطراف بلاد را از
 خود را بدست یاری جنگ آوردن مصبوط فرمود و اصداد در رتبه طاعت جوس در میاورد
 تانایس دولت او سپری شد و مدت سلطنت جوس در ملکیت چنانچه سی و سه سال بود و وی از
 سلاطین و دایم شیک نام است و بعد از وی این دولت انقضائ یافت و سلب با اولاد
 خود را قرار گرفت چنانکه در جای خود مدتی بود

۴۱۴ آوردن تاوت یکسره را مسجد اقصی چهار هزار و چهار صد و سی سال بعد موقوف خواهد شد

چون سیما مسجد اقصی بنیان آمد سلیمان علیه السلام فرمان داد تا جمیع یاسرائیل در ارض صهیون
 گرد آمدند تاوت عهد رب را حاکم کرد و در میان ان الواح احکام حادی نمود که موسی علیه السلام
 تاوتیکه بود و بیت بها و چنانکه مرقوم افتاد علی الهک سلیمان جامع سرکان یاسرائیل در پیش روی تاوت
 مسجد اقصی روان شد و جمیع قایل احور و سر و تمام دریرانول آن راه سیر بود و صد و صد و صد و صد
 روی مردم نو قبا و کرمانا و جوتسد و یلوی که حادان بیت الله بود و گرد تاوت یزده داشتند
 درین گنجه و عظمت آرا حلال داده و در قدس القدس فرود آورد و در تحت مالهای و شکال برین کاف
 دادند چون آرا سحابه و شد ماری ما دید آمد و جمیع یکدل را فرود گرفت و چنان آن سحابه مترک بود
 که هیچکس را در آنجا محال توقف نماید و این آیتی ارحم بود چون این کار با نهایت شدت ادا و علو آمل
 داود و کزاد قلیل من غنادی انگور سلیمان سجد و سگانه بکد است و دست بخت چنان برداشت و خدا
 تسبیح گفت من خطاب ارحام که مادر رسد که ان سلیمان اس حابه را بیک عمارت کردی و من کی خط
 سیما آوردی لکن در روی آید که یاسرائیل کا و شود دست برستند که در آنگاه اجماعت دلی
 و اسیر خواهد شد و این حابه حراب خواهد گشت مع القبه چون سلیمان را مار و یار فراغت حساب
 دو هزار کاد و صد و پست هزار کوسعد برای قرانی پیش که در اید و آتش را آسمان فرشته قزاقها

وقایع بعد از سقوط آدم با هجرت

بنای قصر در مدت حضرت سلیمان علیه السلام چهار هزار و چهار صد و هفده سال بعد از سقوط آدم بود
 سلیمان علیه السلام بعد از انجام عمارت دارالاماره که در جنب مسجد اقصی پیمان کرد و غایت سفر بود و ابراهیم
 کعبه داده از کنیه دمشق که زخم و بابت تدمر و آمد و تدمر را شش منزل مسافت با دمشق است و هم از آنجا تا
 حلب پنج روزه راه بود علی الحمله سلیمان در بیره تدمر پیمانی کرد که نگارنده این کتاب شرح آثار از آنکه در پیمان
 که هزار و دویست و پنجاه و نه سال قمری از هجرت نبوی میگذرد باقی است مرقوم بمسار دو راه پنجه بجای
 مانده معلوم توان کرد که چه اشیاء فیضه دین پیمان بکار رفته که اکنون عرضه انجا و انهدام هستند آن
 قطعه از ارض معین کرده اند که سیصد ذراع طول و دویست ذراع عرض دارد و چهار طرف این ساحت در
 هر جهت ذراع یک ستون از سنگ رخام نصب کرده اند پس اطراف این ساحت که هزار ذراع
 میشود یکصد و پست و پنج ستون خواهد داشت و هر ستون را هجده ذراع طول و شش ذراع دایره باشد
 و این یک پاره سنگ سفید است و هم از تن هر یک از این ستونها از جانب بالائینی بمقدار دو ذراع
 خروج داده اند و این ششین علاوه بر طول آن ستونها باشد زیرا که با ستون از یک پاره سنگ است و این ششین
 از جانب اندرون آن ساحت همه جایجا ذات یکدیگر باشند که در زمان آنحضرت حجرهای بنحور و دیگر اشیاء بر آن
 اما ستونها را هر یک نیمه زیر ستونی از سنگ باشد که سه ذراع ارتفاع دارد و از سوی بالا مساوی است این
 ستون و از آن سوی که بر زمین است گشاده تر باشد و این زیر ستونها کلاً از سنگ سفید است که زیر هر یک
 بصورت مختلفه ثبت کرده اند بدانسانکه صور گران حیرت کنند دیگر این ستونها را هر یک سر ستونی است که ده ذراع
 طول دارد و سه ذراع ارتفاع که هم این حمله از سنگ سفید منقوره است و دو سطح ستونها را چنان بر بزرگتر
 نصب کرده اند که از هر جانب چهار ذراع خروج یافته و با سر ستون دیگر متصل شده و در فرار این سر
 ستونها هم در سنگ خنجر حفر کرده اند که همه جا بر دوران ساحت میگذشته و سر ستونها چنان با هم
 پیوستگی داشته که آب از طمعه آن نفوذ بریزد و از دو جانب این ساحت دو دروازه است که مصراع
 آن تادزه طاق از یک پاره سنگ سفید است و دراز دروازه با فرار ستونها مساوی است تا مانع درآید
 آن جوی نباشد که بر سر ستونها گذرد پس سنگ مصراعین پست و چهار ذراع طول خواهد داشت زیرا
 که با ارتفاع هر ستون و زیر ستون مساوی خواهد بود اما این زمان و آن ساحت بجز آنچه مرقوم شد
 هیچ علامتی نبود علی الحمله چون از دروازه این ساحت بیرون شدی و دویست ذراع مسافت پیروی بر
 یکجانب قلعه واقع است که دیوار آنرا با سنگهای گران مرتفع ساخته اند و پلیز دروازه آن از دو سنگ
 باشد که هر سنگ را پست ذراع ارتفاع و پنج ذراع قطر آن باشد علاوه بر آن ششینی با اندازه طول پلیز
 بمقدار دو ذراع از تن هر یک از این سنگها خارج نموده اند و این دو سنگ در تمامت و پلیز با ششینی
 طاق تادزه سقف یکپاره است پس از پلیز که با سس قلعه باوید آید که بصورت ششینی باشد و این یک
 نیز از دو پاره سنگ است و سقف آنرا مترنس ثبت کرده اند پس از آن ساحت قلعه است که شود و آن
 رجه ایست مربع که هر طرف آن دویست و پنجاه ذراع مساحت دارد و از هر طرف شش ذراع

بنای قصر در مدت حضرت سلیمان علیه السلام چهار هزار و چهار صد و هفده سال بعد از سقوط آدم بود
 سلیمان علیه السلام بعد از انجام عمارت دارالاماره که در جنب مسجد اقصی پیمان کرد و غایت سفر بود و ابراهیم
 کعبه داده از کنیه دمشق که زخم و بابت تدمر و آمد و تدمر را شش منزل مسافت با دمشق است و هم از آنجا تا
 حلب پنج روزه راه بود علی الحمله سلیمان در بیره تدمر پیمانی کرد که نگارنده این کتاب شرح آثار از آنکه در پیمان

منقوره
 در هر یک ستون شش
 دایره که شش

سنگ سفید

سنگ سفید

حلد اول رکاب اول مانخ التواریخ

در اقله فاصله داده اند تا که از سر هشت دراع در چهار چاس تنوهای یکی نصب کرده اند که عدد آنها
 تنوهای یکصد و یک است از هر جهت چنان است که در مسافت بیرونی مرقوم افتاد این یکصد و یک و پنج
 تنول خواهد بود و در میان قلعه نصری سا کرده اند که پنجاه و پنج تنول است و دیوار را با مسکاس تنو کرده اند
 و در ادرون آن حایط روانی ساخته اند که هفت دراع در ده دراع است و مسافت اس رواق از چهار
 پاره مسکاس است چنانکه از سه جانب مسکاس مارداشته اند و آن دیگر را سحای مستقیم در بر
 نهاده اند و از بیرون این حایط هشت دراع فاصله نهاده اند اطراف قلعه و کنار ای مسافت هر یک
 تنوهای مسکاس نصب کرده اند و هر یک را با صورت محمله مقرر نموده اند و این تنوهای هر جهت
 تنوهای اطراف قلعه مساوی است هر یک چهار دراع بلندتر باشد چنانکه آن تنوهای را هیچ دراع
 طول بود و شش دراع سرتون و در بر تن داشت این تنوهایست و دو دراع طول دارد و از سرتون
 در بر تنو است و شش دراع باشد طایفه ای که کون سه سون از جهت این تنوهای را به طول افتاده باشد
 حله همه رحای خود مصوب است و در حین تنوهای این اوراق یکی ارتفاعات که با فاصله حایجان که غوریش
 در آنجا افتاده و هر مسافت را مسافت کرده و هر شاخص را خود شخص اداره فرموده و مکتوب داشته
 تقریر نمود و مرقوم افتاد و سیلیمان علیه السلام را آمد این ساواریس ریاده و مسراوان بود که در میان
 مردم مسرور و شایطین کل مآ و غواص و آسمین مغربین فی الاصفه و سالیان آورد و چون سالی
 میت الله حاکم بر قوم شد و سالی قلعه بیت المقدس طوی و جاشور و معدود و عار و در پست حواله
 و علوث و لسان و اگر سحر اهرام این حله را آمد ما نیم سحی مدار کشد و احجام این سالیان جمیعاً در وقت
 پست سال بود چنانکه ده سال پست سال و در اولاده و ثمارت شده ده سال دیگر سالیان سالیان
 علیه سیلیمان پس بعضی از مملکت هندوستان و قصه را با تنوهای چهار چاس و صد و پنجاه تنول مرقوم

چون سالیان علیه السلام بر ممالک اموریان و حاکمانیت و فراریان و جواریان و یوسایان و اراض
 مشیه که مملکت اولاد و عوج س عنان بود و قایل عالمه استیلای تمام یافت و از کار و اوقات تا سرحد
 دستهای ارض شام را مسخر نمود و آن طوایف را که تاکنون حدت آل اسرائیل را باو احی میسر کرده
 مطیع و معاف ساخت و این ممالک را مسلم و مس کرد و پانصد و پنجاه تن حاکم و فرمان کرار رکاشت
 تخرید و دیگر ممالک را تقسیم داد و حیرام ملک صور را برادر خود که سیاه بود را با کشتیهای حکمی همسایه
 و خود بر کشتیهای حکمی ساخت و با مردان در رم دیده سپرد و این حله را فرمان داد که بحالت هند
 شده آن مملکت را تخریب نماید و سکنانش را با سلام دعوت کند پس سپاه سالی اسرائیل اتفاق مردم
 حیرام کشتیهای حوشر اعان ما سپرده همی تاختند پس از روی حیدر کار را را ارضی پس و با
 آمدند بر سر مکان و بر در راهی که در بوقت ملک هندوستان بود و در و دوشک میگاه آگاه شده بدو
 دادان را اسم کرده سالیان را به پسر کشند و چندین مصاف با مردان سیلیمان داده همه وقت
 شکست یافته هربت شده و آل اسرائیل از دسال ایشان در سحر امصار مشغول بودند تا مامت مملکت

در اول

چون سالیان علیه السلام بر ممالک اموریان و حاکمانیت و فراریان و جواریان و یوسایان و اراض
 مشیه که مملکت اولاد و عوج س عنان بود و قایل عالمه استیلای تمام یافت و از کار و اوقات تا سرحد
 دستهای ارض شام را مسخر نمود و آن طوایف را که تاکنون حدت آل اسرائیل را باو احی میسر کرده
 مطیع و معاف ساخت و این ممالک را مسلم و مس کرد و پانصد و پنجاه تن حاکم و فرمان کرار رکاشت
 تخرید و دیگر ممالک را تقسیم داد و حیرام ملک صور را برادر خود که سیاه بود را با کشتیهای حکمی همسایه
 و خود بر کشتیهای حکمی ساخت و با مردان در رم دیده سپرد و این حله را فرمان داد که بحالت هند
 شده آن مملکت را تخریب نماید و سکنانش را با سلام دعوت کند پس سپاه سالی اسرائیل اتفاق مردم
 حیرام کشتیهای حوشر اعان ما سپرده همی تاختند پس از روی حیدر کار را را ارضی پس و با
 آمدند بر سر مکان و بر در راهی که در بوقت ملک هندوستان بود و در و دوشک میگاه آگاه شده بدو
 دادان را اسم کرده سالیان را به پسر کشند و چندین مصاف با مردان سیلیمان داده همه وقت
 شکست یافته هربت شده و آل اسرائیل از دسال ایشان در سحر امصار مشغول بودند تا مامت مملکت

وقایع بعد از بهبوط آدم با بخت

فرد گرفتند و غلای فیروز را می را اسیر و تخییر کردند و اموال و ائصال کا فزانز انهب و عارت بر گرفتند از جمله اموال و ائصال منسوبه که بخت سیلمان فرستادند چهار صد و پست بدره ذهب خالص بود و باقیهای رنگین و جواهر شین و چوبهای مختلف که بصورت مختلفه مصور و بنت بود از حوصله حساب فرونی داشت و اینچنان مردم آنحضرت در دلمی ممکن بودند و در هر سه سال یکنوبت کتیبهای خراج بدرگاه میفرستادند که همه انبائنه از اموال هند و ذهب خالص و جانوران مانند فیل و بوزینه و طادوس و دیگر اشیا بود و فردی را چون آن قوت نبود که لشکر سیلمان را از غفلت خویش بیرون کند از دیورنش و نیایش در آمد و بدینحضرت اظهار ارادت و عهدهت کرده بدستیار می رسل و رسایل خود را این داشت و بدینچه از مالک با او باقی بود ساگر گشت اما سیلمان بعد از فتح هند از ترمذ با لشکرهای فراوان خیمه سپردن زد و در موکب آنحضرت دیوان داد میان مختلط بودند و مرغان بر فراز لشکرگاه طیران میکردند چنانکه حق جل و علاسه مایه و خوشتر سیلمان جزوده من اینجن و الیس و الطیر فیم یوزعون چون طی مراحل کرده بحوالی طایف رسید موری در پاسبان کوبه و عظمت آنحضرت را مشاهده کرد پس با موران گفت که بساکن و موطن خود در شوی تا ازین سپاه رحمت نه منبید و مبتدا کردید کما قال الله تعالی حتی اذا اتوا علی وادی القل فالت علیهم یا ایها القل ادخلوا مساکنکم لا یحظنکم سلیمان و جزوده و قسم لایعرون سیلمان با علم نبوت که بدیشان احاطه داشت این را زبانت و بعد لول ایه قتبسم ضایحاً کما ین قولها بخت و او خدا ن گشت و باور که بفاد فخر ناله ابریح تجربی با مریه دریا پذیر آنحضرت بود و بفرمود تا آن مورد حاضر کرد و با او خطاب فرمود که از چه روی مورد انرا انهبیداد که از موکب من گریزان شوند و حال آنکه میدانی من پیغمبر خدا و ذم و بی اراده من زیان مردم من هیچ آفریده نتواند رسید آن مورد عرض کرد که یم کردم از آنکه موردان فریفته زیور و شوه سپاه تو شوند و از حیدر دور مانند و دولت فانی را بسلطنت جاودانی ترجیح نهند ای سیلمان مسیح میدانی که خداوند چرا با دریا خضر تو ساخت این کنایت از ان است که ملک تو بر باد باشد این سخن حکمت امیر بخت و رخصت خوشه بار و این کلمات تنبھی بود برای ملوک روی زمین و ازینگونه مرموزات مخصوص آگاهانیدن ناقصان است و که نه آنحضرت از مثل این خطرات معصوم است القصه سیلمان بزین بطحا آمده فرو شد و کس نزد بلقیس بنی ملکین من فرستاد که اینک من با سپاه گران تقسیم تخیر من داد و ادم اکنون یا سر بخلقه اسلام در کن و خراج یم بوی من فرست یا برای خنک جیبا باشل چون فرستاده آنحضرت خدمت بلقیس پیوست و سخن سیلمان بدو رسانید سخت هراسناک شد با اینکه او را سیصد و دوازده تن سرنهنگ بود که هر یک هزار مرد و فرما کند بودند بدانت که با آنحضرت پای نزار و اگر از در اطاعت و انقیاد بیرون نشود ملک موردت و کتب را از دست خواهد گذاشت پس دانایان درگاه را بحضرت طلبیده در کار سیلمان با ایشان مشورت کرد و همگی متفق الکلمه عرض کردند که امر در روی زمین هیچکس را در اقدار با زینت که خود را با سیلمان هم تراز و داند و با اوس از فصاحت طراز کند از ان پیش که زلال زندگانی بخاشاک حوادث که دورن پذیرد و بایست موارد و خاطر او را با صدق و صفای صافی داشت و در ظل عطف او در آمده از نزول

جلد اول کتاب اول تاریخ

لیا ابیست یس مقیس در زمان رداری سلیمان یکت شد و نامه بحدت سلیمان کاشت که مراد آنحضرت
 عزادیده عودت عقیدتی بیت و از آنجمله سالی سماعت رواد، ارم اکون اگر لیس کشت را که اگر در
 میراث دارم ماس کلداری چون در کمال تو که در مالک مسوسا بد حدت یای مردم دهه ساله صراح کلام
 و اگر به ارجط و مان پسرون بخواهم شد و از آنجمله فرمالی سر بخواهم تمام آنگاه در سادده سلیمان را پیش خواند
 و او را موی احسان و اتصال لکاه امید و راحت تو در مد سلیمان سخن گوید و نامه را بد و سپرد و آنقدر
 ملکی و عطای حسد و امیش مواحت و یکصد و ست مدره و ده نام مقداری از حوا هم برین و بر سر
 و دیگر اشیا رسم صراح در کاه سلیمان در ساد و چون در ساد دکان مراحت که بد و بخش کاه میس را در کاه
 پا شاه موش را نمود و در عرض یار او را که گفت سلیمان از این پس شاد خاطرند و در حفاست رای او سخن
 فرمود و بران داد که همچنان در ملکیت میس را که را شده و دهه ساله سراجی معس بحسرت ما و شاه و
 آنگاه از اراضی سلطانی که در ویت المقدس آمد و درین سال شصده و ست و شش و ده و ده
 خالص ارباعرت ملکیت همدستان و سراج ملکیت میس در کاه سلیمان آورده بود و در آن علامه در
 صراح مالک محروسه و مساج تجارت بود که در آنحضرت و اهرام تد و بیوقت سلیمان فرمود تا دیس
 سیکه از ده صورت بخریخت سکه که هر چتر را شصده مثقال قدس بر آن بود و سیصد پیر بر سر شست
 که بر یک سکه قدس سه بر آن داشت و این سکه را در حوا عیله لیسما بر سر رسم که شست
 و تمامت اوایل آنحضرت اما حوا و اقلح و کامات و طاسات و غیر دلک همه را در رماست
 ویم و حضرت او بخری شمرده می شد چسکه که را ای کرا ابریم سید سیکه کرده و در بیت لهدی
 انکده بود و چون احکارم بها بود علی انکده سلیمان پس ابرین و قایع فرمود که اگر چه می شست
 که از مسد آورده بود و در حکم و جعاه و عود و دیگر چیزها ساخت و به یی یوی سپرد و بد تا بد
 تسخ بر در دکار کسد و برای رواق دارا لاه و فرما و داد آتختی ارجاح لسا خند که شش مرتبه
 و صیغهای در باب تمامت آن لیس که در و دو و ده صورت شیر از ده و ده خالص ساخته بر در
 آن تحت بار داشت چسکه شش صورت تیر برین و شش دربار بود و در مرتخت مسد حکمرانی آنحضرت
 کسر و دماست تح و آن صورت را با حوا هر که احسا مرصع و شکل بود و درین رحمه دارا لاه و در و
 او طور صانی کردند

شست اگر سلیمان
 عاب است و این
 عده است
 برین نیست و این
 نیست و این
 نیست و این
 نیست و این

۴۴۱۹ خلوس موجر در ملکیت ایران چهار هزار و چهار صد و نود و ده سال بعد از مود آدم بود

موجر پیرامج اس سرمدون است قفقه میلاد و غله او بر سلم و تور مسطور کشت چون فرمودن سر
 حا و دالی شتافت وی را یک جاسالی را آمد و اگر گمار چجاب تا سر حد باب الا نواب را حکم در
 سلطنت داشت و در مالک سلم و تور برادر فرما و چون کار حکمرانی روی استوار یافت بر
 ملک و صبا دید دولت را حاضر ساخته شرفات حسد و دالی و عوارف ملکی هوا حب تهراف و بطبه
 و سران قایل ترکستان و تا آنکه دستر او را با سلم و تور مشا هه کرده بود و در و تو اضع و تجاش

درک
 این

وقایع بعد از بسط و اتمام هجرت

پروند شده نامهای ضراعت آینه بر کاه پادشاه الفاذاستند و عقیده خویر در حضرت وی با نفوذ
و حیوسن ملک چین بر نامه هر انگیز سال است و جنابش را بسلطنت تنیت فرمود با این همه خست منوچهر
در خدمت سلیمان اظهار ارادت میرفت و او را پیغمبری باور میداشت و با نصرت موسی میرزب و از ارباب
نخ و دها بد رکاه سلیمان مضایقت نیفرمود علی الحکم مردان جنگ دیده مانند قارن پسر کاه و وارث
کناز و دیگر دلیران در حضرت منوچهر جمع بودند اما پهلایاری ملک و جهان پسوانی حضرت با سام نرنگ
بود و حکومت سیستان را تا سرحد هند وستان از جانب منوچهر وی داشت همانا شرح نسب سام و نرنگ
که با چشمدی پیوست ازین پیش مر فوم داشتیم اکنون مظهری از اولاد او اخذ و او کاشته میشود که خوانندگان
در نزد و نسب این سلسله کار بر بصیرت باشد مقرر است که سام را هیچ فرزند روزگ نشود و پیوسته از
خدای احد و طلب ولد بود تا یکی از بر دکیان او حمل برداشت و چون مدت معلوم نگذاشت فرزند وی
آورد که موی دابروی او مانند پیران سالخورده سفید بود مادر فرزند روزی چند سام را از دیدار
آن طفل بی بهره گذاشت و پسر را از پدر متور داشت تا سواد اهلوان غیور فرزند رازنده در کور نهند
و زیستن او را در سرای خویش ننگ شمار و لاکن عاقبت الامر این راز از پرده بیرون افتاد و سام بداشت
که فرزند وی گمراه آورده او را طلب داشته معاینه کرد و سخت از دیدار او بکراهت شد پس حکمی را که سمیع
مینامیدند حاضر ساخته در خوا و اجبه ای مقرر فرمود و فرزند را بد و پسر دتا در ساری خود برده بکنو
بداد و سمیع را که بر د و تقوی روزگار میرفت در دامن چهل مسکنی بود پس فرزند سام را برداشته بمقام نش
بر مدت هفت سال پرستاری کرد و درین هنگام در هر فرزند دل سام بجنبید و او را طلب داشته باخا
آورد و شایل او در چشمش پسندیده افتاد پس او را در میان انجمن بار داد و ازین روی که چون پیران موی
سفید داشت او را زال نام نهاد و هم او را زار نامیدند چه ز پسر سرخ روی سفید موی را گویند زال
بدین صفت بود و همچنان دستان از اسامی زال است علی الحکم زال در خدمت پدر نشو و نما یافت و بکمال
فرویت و فراست بلند آوازه گشت و این خبر گوش زد منوچهر شد که سام را فرزند وی بردمند باید
آمده که مصباح و دودمان و صباح خاندان است شاه بیدار وی شایق شد و نامه بسام فرستاد که پسر
بهمراه خویش کوچ داده بد رکاه آید چون ثور منوچهر بسام رسید و از حکم پادشاه آگاه شد در حال زال را
برداشته در خطه ری بحضرت ملک پیوست و منوچهر را دیدار و گفتار و کردار زال پسند خاطر افتاد و او
در هر مهنه که مجرب داشت در خور تحقیر و تمکین یافت پس بنحان و خست شاسان را بفرمود تا در رانچه
طالع او نظر کنند و درجه میلاد او را باز و مانند و بنمایند که در مدت زندگانی از وی چه بظهور رسد و چگونه
در جهان معاش گذر بنحان بعض رسانیدند که زال چراغ سلسله و قلعه قبیل است و در مردی و مردی
مانند زمان و کمر شایب نامی کرد و در پیشگاه کیان پیوسته گرامی باشد منوچهر از کلمات ایشان
خاطر تاب داشت و پس از روزی چند او را بشیر فایات مکی مفتخر ساخته در خدمت پدر رخصت و اصراف
و او پس سام فرزند را برداشته بسوی سیستان ره پارسد و چون از راه بر رسید و بکچند مدت پاسد

چندین ماهی جلوی بی
تخت و در پیش منوچهر

حد اول کتاب اول مباح البایح

حکومت یستان در ازل کامل اما مال موصوف داشت و خود را می نظم و نسق مملکت بحاجت و حدود و سپاه لایق برداشته اند اما متان پرورش و درویشی داد و حساب چاه آمد و مال بعد از مرگ کردن پدر در رفتن وقتی امور سپاهی و رعیت مساعی جمیده معمول داشت و کار مملکت را بیک نظام گرد و چون حکام بهار شش آمد برای حصد و بخر و نظم مملکت کامل مردم خویش را و از هم کرده ارمیده را مل پرورش شد و همه حاظمی مساف کرده و حوالی کامل فرود آ، هراب که نسب صاحبان داشت و در حکومت کامل و ب نشان سام بود و چون رسیدن رال گنجی نایب بر رکان کامل را و از هم کرده باستقلال پرورش شد و واحد ب رال سوته او را ستایش و پایش در خود کرد و شکشی لایق پیشش که را مید و حوالی را شد که در سام را برای خویش مسدود آرد و از روی که هراب را آیین مت یستان بود و ستان را صا د که بجا آورد و شود وادی همگانه و هم شست باشد در کنار رود حاه که قریب برای هراب بود سر پرده را برای کرد و جهان سلطان در آنجا اقامت تحت لکش بر ما د که آفتاب سر بر روی هراب بصره ال آ، ای و آنجه از جوری و آتش میدلی در مایست او را الطال او بود و میا کرده نگاه برای خویش باشد بیکچه در رال میگو رود کار گذاشت و همه روره حاظمی باست و آنجا اقامت بکاشت ما که حکم قصا کار بر روی دگر کون افتاد و حق ریشانی او سحر روحی نهاد و آن جهان بود که یکی از مجربان حضرت ما و گفت که هراب را و حری چون آفتاب و بریده ستراست و آن شمایل دارد که بری از حرکات و لغزب او شتر کس و حمل باشد و چندان ارجس و جمال و عجب و دلای و مار گفت که رال را دل را حاکم رفت و موای غنق او را سخای حصد و در معر هاد و نام او را مار بر رسید که ستد و دوا به نام دارد و او را در سین دخت گوید اما را آنسوی چون رود و او را در و دپس در لو انگلیت و حصاف رای و حمایت طبع و سطر ی مال و بر او را همه شب در صحن حکایات بر در اصفا و مو د اسم دل او را هر رال حصد و از حاکمین رسته هراتوار گشت و ما هم بدستیاری نکاتیب و آمد و شد معر اکون حاظم را و در ما که استند و سا کاهی بهای رال را آب شور کرده برای هراب در شد و دوا را بهما سخا به حالی از نگاه و ریافت و ما هم موایق محکم کرده که را شونی یکدیگر را بخار آرد و در کار را حکام حاظم که از د پس دال مشوقه را و دواع گفته مقام حوتش آمد و هر روز عشق و دوا در صمیرش ریافت میشد تا که از اداره صوری فردی گرفت با چار نامه بحضرت در ککاشت و برده از راه بقعه برداشت و صورت عس جویس و آن مواسق که مار دوا به نامان محکم کرده بود و مار بود چون نامه او را در یک سام آورد و از حال رال آگاه ساختند بخت بخت فرود آمد که اگر سبک فرار را ما حاسب مقرون مدار و حاکم عهد کرده باشد چه آوردش که از سمرع مار میگوشت سو که ما د کرد که در ارای آنکه حار شش داسه و در حرمت بکاه انش که است هر که در اسحاق مارب او مساحت رو د و دوا و داسه کاه ما او حصد شود و در سا شد که ایمنی بسا حاظم موچر صمب یا متحه که ارس مو اصلباده آمد همه ریا یان ایران کرد و و حصد و دوا مان صحا ک رال و مفر و دپشی را و رس اندیشه بیایان بر و در و دیکر صکا

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

بحضرت خواننده با ایستادن دین سخن شورت کرد ستاره شناسان درین کارینک نظر کرده معروض داشتند که ازین پیوند هرگز گزند نمی پذیرد نشود و فرزندی که از ایشان بوجود آید پناه ایران و پشتوان کیان خواهد بود سام ازین سخن شاد شده فرستاده فرزند را رخصت انصراف داد و فرمود با زال بکوی که اگر چه پیوند مهرباب را صواب ندانم اما از ان سوگند که برای اسعاف مطالب تو یاد کرده ام انحراف نخواهم جست و بهم اکنون بجا ایران شده بحضرت پادشاه خواهم شتافت و اندیشه او را درین معنی خواهم سیاحت چون پیام سام بزال رسید در مای شادی بروی دی کشاده گشت و آن زن محاله که در میان او رود و ابه رسول بود پیش خواند و این مرده بحضرت متوقه فرستاد و از قضایین بخت که هم از رود ابه بد کانی داشت پی همگام آن زن محاله را بدید و بغض و فرست از ان کار لکھی یافت و تنها نگاه در خدمت مهرباب از ان رازیوشده پرده برداشت مهرباب اگر چه پیوند خویشی زال را کمزوره نمیداشت لکن چون از پادشاه چنانک بود و میدانست درین کار با دستان همدستان نباشد بدان سبب که فرزند را گزند رساند سین دخت او را ازین اندیشه باز داشت و بنوید اجازت سامش آدم داد اما از آن سوی خبر بد رکاه پادشاه برد مذکوره زال را دل شیشه وصال و دوا پادشاه و با مهرباب هوای موصلت دارد و منوچهر ازین سخن در اندیشه شد و گفت پسر منج بروم تا از انرا ازین کجای پیر دایم و دشمنانرا از طبع این محکمت مایوس ساختم اکنون فرزند سام بدان سراسر است که در کنار دختر مهرباب بجا کند همانا فرزندی که از ایشان با دید آید از کجوی نژاد با ضحاک تازی دارد چه توان دانست که از رضای مادر که زکند و سود مردم ایران در نظر گیرد و در حال کس بطلب سام فرستاد و چون سام بدرگاه نزدیک شد فرزند خویش نو در برابر استقبال وی مامور ساخت تا او را با حشام تمام بحضرت سلطان آورد و منوچهر یکچند روز با سام بشام برو و از رنج سفر و رحمت راه باز پرس کرد آنگاه با وی گفت که از دودمان ضحاک جز مهرباب کس بجای نمانده صواب آنست که جهان از لوٹ وجود او نیز برداخته شود سپاهی ساز داده بوی کابل شتاب کن و مهرباب را از میان بر گیر و آتش برایش در زن سام نیز سرب بقبول فرو دست و زمین خدمت بوسیده پادشاه را و ادع گفت و از ان زمان کوچ داده بر ابستان آمد و از آنجا بغرم قتل مهرباب شتاب کرده پس از روزی چند بکنار کابل فرو شد و از سرای مهرباب بکنک اشیر رسید و زلزله در صغیر و کبیر افتاد زال ازین خبر طال انیخ چون شیر خشم کرده بر آشف و گفت تا سخت سرازق من بخیزد یکموی از سر مهرباب بر نتواند گرفت و در حال استقبال پدر را میان بر ببت و بر سمند خویش بر نشسته بدگاه سام آمد و چون روی پدر را بدید از اسب فرو دشته روی برخاک نهاد و پس از زمانی دراز سرب برداشت و چندان آب از دیده ببارید که دل سام در تاب شد و روی با فرزند کرده فرمود که چندین غلجین باش که کار بکام تو خواهم کرد و رضای دل تو خواهم جست پس نامه بحضرت منوچهر نگاشت و هر رنج که در راه او سپرده بود بازاری و ضراعت تمام بشفاعت آورد و پادشاه کناه مهرباب را معفو دارد و زال را با او رخصت خویشی فرماید آنگاه تا ممد را زال سپرد و او را بدرگاه منوچهر کبیل فرمود اما از آن سوی هرا در تب و تاب بود و با زن و دختر و رعقاب که اینک بشومی شلم بنیان این شهر پست کرد و دغا ندان بجا

وقایع بعد از بسط و آدم تا هجرت

در خدمت پادشاه کربمیان داشت و هیچ کاری را از کار می فرود نیکند است و منوچهر مدت بیجا
سال بی آفت عین الملک حکمرانی فرمود و آنجا و تبرکازی افراسیاب بن بنگ کار بروی تنگ سد چنانکه
در حای خود انشا الله مرقوم داریم

۴۲۲۲

سردی فتح
بیم و هر یک
مهر و در یک

مهر و در یک

جلوس سردس در مملکت بابل چهار هزار و چهارصد و بیست و یک سال بعد از بسط و آدم بود
منوچهر و نس چون در مملکت بابل صاحب تاج و سیه رگت و ارکان رعایان تا و یار بکر و کرجت از افرو گرفت
نامهر صراعت انجیر با خدمت منوچهر و انانداست و اظهار ارادت و طهور عقیدت خویش را انجوس
که در خربود و بار منوچهر پسته سلطین بابل را با سلم عقد نمود و استوار بود و درین وقت که منوچهر کاه
از سلم و تور بسته و بدیشان مظفر و منصور آمد ملک بابل از وی در بیم بود تا مبادی یکفر خصوصیت با سلم
اطهار خصومت فرماید و ملک سوروث و کتب را از دست او ویردن کنند چون نوبت سردس
رسید با سال مکاتب و اناندا و تحف و هدایا و مملکت نمود تا خاطر منوچهر را با مهر آورد و از اناندا
با حضرت سلیمان نیز اظهار عقیدت میفرمود و هیچ از اناندا و تحف و مهاد امساحت نمیدانست علی انجیر
بیجا ه سال دار الملک بابل دنیا در تخت فرمان سردس بود انگاه زمام سلطنت را بکف کفایت طایف و کولان
جلوس سنجین در مملکت مصر جایز و چهارصد و بیست و یک سال بعد از بسط و آدم بود

۴۲۲۸

مهر و در یک
بیم و هر یک
سردی فتح

مهر و در یک

انجیر که در توریه نیز با حال او اشارت داشته اند از بزرگان آل قیظ است مردی با جلا و طبع و وزارت
رای بود چون مصر بنس جای بیرواخت درخت بهرامی و یکبر و وی بدست بیماری اعوان و خورشیدان دست
یافت و بزرگان مصر را طوعا و کرها مطیع و منقاد ساخته بدرجه فرعون رسید و بر تامت ملک مصر نوبت
و حبشه و سودان نافذ فرمان شد و چون بر مسند علی استقرار یافت بفرمود که تعال و حکام و لایات محرمه
در نظم و نسق و حرج است اموال مردم بحال اجتهاد مرعی دارند و نگذارند و ادای دیون و احقاق حقوق
خلق تا خیر و دو حکم را که هر کس را اهل محترم و وقت معلوم فرارند و دیون باشد جسد و را با خاک نزارند
تا قرض او ادا نشود و باز مدکان کفایت کنند همانا بدین سبب مردم با نذازه بر نیتند و کمتر طمع در مال بکار
بستند علی انجیر چون کار ملک با سنجین راست شد و غلبه و استیلا سیلیمان را در ملک شهادت کرد و بدست
که جز از در طمع و اعتیاد با و انخوان بود پس بدست بیماری تحف و هدایا و ارسال رسل و رسائل خاطر آنحضرت را
با خود مایل کرد و دختری در ساری داشت که با پری همسری صحبت او را با سیلیمان کابین بست و بقریه داد و
فرستاد و نوبتی لشکر کشیده با رضی کنعان آمد و مدینه غار را را احصاره کرد و پس از روزی چند آنحضرت را
با علبه دیورنس مرد گرفت و کنعانیین را که ساکنین و قاطنین آن بلد بودند و با سیلیمان از فرمان ببردن نمیشدند
با تیغ بگذرانید و آتش در زده هر سوستنی را بموخت و ارض غار را را با اموال و اقلی که نهیب و غارت پرت
کرد و بود با دختری که در ساری سیلیمان داشت بگذاشت و خود مراجعت کرد و بهار الملک مصر درآمد و از
ملک سیلیمان و عات یافت و یور بعام بن باط افغانی که شرح حالش مرقوم خواهد شد بعد از فوت او از
درگاه سیلیمان فرار کرده به مصر پناهنده شد و او ام که سیلیمان زنده بود و در زمین مصر سکون و در زید و هم موترین فرنگستان

۴۴۴

[illegible]

وقایع بعد از هجرت اودم تا هجرت

وَحَلُوا كَذِبًا أَفْهَمَ زَيْنًا بَلْقَيْسَ فَرَمُوهُ كَمَا بَسِيْلَمَانِ بَجَلْ تَوَانِ كَرُو دُرْ بَرَابَرِ سِيَاهِ اَوْتَوَانِ مَصَافِ
 داد چون سخن بارضای اودگویم بالنگرامی فرمودان بدینوی تا حقن کنند و ملک من یکبار به بافتو را بیدستی
 مستور کرد و بهتر است که پیشکشی در خور اوسه انجام کرده با فرستاده کارگاه افشاذ درگاه اود
 دارم دستفر رسول باشم هرگاه باز آید دار آنچه در پیغمبران از منجزه و کرامت بود چون از سلیمان بنیز
 مشاهدت کند و خبر بار آورده کیدل بادی ایمان آریم و از نزول حوادث این نشینم کما قال الله تعالی
 إِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْكُمْ بِهَدِيَّةٍ قَطَاةٍ يَوْمَ تَبْرُجُ الْمُرْسَلُونَ پس بقیس منذرن عمر و را که یکی از ایمان حضرت بود
 پیش خواست و تاجی مرصع از جواهر که آنها با سبلی از لالی دیو اقبه و مقداری از مشک و عنبر
 و بزرگشت زر بد و سپرد و پادشاه تن غلام و پادشاه تن جواری با سبهای تازی ترا داد که همه را ساز و برگ
 زین و دین مرقوب بود با و تسلیم کرد و هم خرمی بانی با مندر داد و گفت ای خیر را در حضرت سلیمان پیش
 گذران و از وی درخواست کن که جلع رابی اتی و مشقی سوراخ کند و رشته بدان در بر دین مندر
 اشیار ابر گرفته بجا و تاج و آن شد چون خبر با سلیمان آو و دند فرمود و انجمنی در خور سلطنت وی بر آید
 و آدمیان و دیوان صف راست کردند و دوازده هزار عرادای جنگی را که صفت آن مذکور شد از دوطرف
 برداشته تا هفت فرسنگ مسافت در پیش روی رسولان بقیس مرد و مرکب سواره و پیاده فراهم بود
 چون مندر آمد لول فلما جاء سلیمان از آنجمله جو رک و دو حضرت اعلی پوست متخیر و ایم زمین خدمت سید
 و پیشکشی خویش را پیش گذارید و پیغام بقیس را بگذشت آنحضرت فرمود تا گرمی رشته در دمان که قرار آن
 جلع و رکشت و آنرا سوراخ کرده رشته در کشید پس سلیمان با مندر خطاب کرد که بقیس چنان دانسته که من
 با حطام دینی و رفیق شوم و حال آنکه خزان من از اندوخته جمیع ملوک روی زمین فرونی دارد و هرگز دل
 بدان بسته ندارم باز شو و بقیس بگوید که خبر قبول اسلام روی سلامت نخواهی دید هم اکنون برخیز
 مسلم و مومن بزرگ من شتاب کن و اگر نه فلما نلتهم بخنود لا قبل لکم بهما بالنگری بدین تا حقن کنم
 که از یک بیابان و سار آفرودن باشد و اجتماع را از مساکن خود پرانده ساخته عرضه دار و هنگامی که
 فرمایم پس مندر رخصت انصراف یافته بجا بنین سافت و شرح عیلت و سلطنت سلیمان را بیان کرد و آن
 اجماع را که از آنحضرت دیده بود و باز گفت بقیس سخت بهر اسید و بزرگان درگاه و قواد سپاه را فراهم کرد
 فرمود که سلیمان بن پیغمبر خداست و خبر با ایمان از وی امان توان یافت بهما هتفه سلطنت و حکمت آنحضرت را
 انصاف نموده اید صواب است که بنزد وی شتابیم و آنچه شنیده ایم معاینه کنیم که نبات دارین در آن خواهد
 بود پس ساز و برگ راه کرده بزرگان درگاه و متعجب بیت المقدس گشت چون ایخبر سلیمان آوردند فلما
 قال یا ایها الملأء ائیکم یا یسیر لیرثا قبل ان یاتو فی مسکین با طارنان حضرت فرمود کیت از شما که از ان
 پیش که بقیس با مردش فرار شد تخت او را از دامن حاضر کنید یکی از دیوان عرض کرد که من سخت او را
 حاضر کنم زودتر از آنکه بجای خویش بیا و ده موی کما قال الله تعالی قال غیرت من انی انی کت ببر
 قبل ان یقوم من مقابلک سلیمان فرمود آیا کسی باشد که از من زودتر حاضر کند آصف بن برخیا که بر اسم علم

جلد اول در کتاب اول مباحات و تاریخ

و اما در عرض کردیم اما ملک - مثل آن برده انگشت حرکت می اران و در آرم که چشم بر هم زنی و بحث
 غیبی داد خدمت میلمان حاضر ساخت آنحضرت با عیال و یکایت نفس را محبت فرماید و فراموش
 و او تا بر و سپید آید آن تخت را و بگرگون کرد و در حاکم چون نفس رسد و و گفتند آیا ایست که تو را
 و در داشت تخت و در اصل و صل کرده با دست که کوه آن باشد کمال الله تعالی علما خاصه
 مثل آنکه اگر سنگ کاف که به هو علی آنکه چون نفس به عیله لسان رسید و صحن آن سحر ای و ملو
 صافی و در حاکم مرقوم شد کمال کرد که آن رحمة را آن فراد و در سن فامه جو در ار کسید چاکه ما من او
 کشت و آنرا عمو کرده و رواق درآمد و خدمت سلما را در یاد چاکه من مل و علما فرامیدل و علی آنصح قمار را
 خیمه نموده و گفت عس ما چو سلما آن به بد و با در کشید و گفت که صریح فرمود من تو را برای نفس
 ساخت و آن در ماهه که آید صامیت فامه رکش و کام در در و حکرام نفس او عیله و بر که رس
 آنحضرت در حرمت رف و با حد و امانت حث فاکت رب الی طلب نفسی و اطلب مع ملکمان بعد
 لایق گفت پر و کار اس نفس جو دستم کردم و در و کار ای پر شش آفتاب و در مردم بلکه اسلام
 مردم سلما و کار را حد ای که ششم و شش شده و در خدمت میلمان نفس موسسد و شریف موسی و موس و
 اهل استوار کرد و در حد و داشت که و طلب و گفت تو آنچه و دم فرول و در آنچه می شدم علی آنکه در
 چه شمس و مت المقدس نمود نگاه و سلما - شرفات کلی معترت و محکومیت میا رسد و همه ساله عراج
 ملک بحسرت او میسرست و پس اس فایع و در حیات سلما طبع دلی بود

و اما رای سلما رکش آنحضرت و در حد و رای سلما چهار برادر چهار صد و بیست و نه سال از موس و آدم بود
 سلما عیله اسلام را و در و همه بر عرا ده چکی بود که مر عرا ده را چار اسب رای حل و صل نفس داشت
 و عیله شمس و شغال حدس و هم فالص سه اکام شد و بیشتر وقت حد ام آنحضرت حاضر میرفتند و
 و کات عرا را از هر شمس آورد و در پیش روی هر عرا ده پرده را بیضا حله را در داشته بود و در که رحم تیغ و
 کمتر و آتی اثر داشت و در و در حاکم اس هر پرده چپ و هر دم را در می شست و در نقشه چپ که در پرده
 کرده بود و در موسی دشمن تیر می انداخته و در حله عرا را همراه و چار صد عرا ده چوبه در میب آنحدس حاضر بود
 و سایر برادر حد و و شعور ملک میا داشتند و اگر در رای آنحضرت را امیاح می امان و معاطله پیش می آید
 حکم میداد و آنکه را در حدی که مقصود و در حاضر مکر و در و در کل چل سده و در و در شمس فامه رسد داشت که کرا
 صد و چاه شغال رسد تیرماع کرده بود و در و این حد را در میت المقدس حاضر داشتند و هنگام حد و مردان
 حکم را نگار ما شد و در رای سلما رای بار وید اسما انعت اندس سروا شد و عا و اید عس عیله
 انصافات آنجا و بر سماران ملک یک اسما و شاد آنحضرت مکر را مید و حاش طار و بود و آنا
 و من کوه شد و در ا در هیئت وقت متعنی گشت پس سلما فرمود ای آنحضرت حث آنحضرت عس در رینی حق و آرت
 آنجا و دست ای اسان و شاد و حول مرار داشت را و عا و و آنا که هیئت را از من مع گشت
 و اما در پس کوه شست پس روی ما دران کل کرده فرمود و زو و با علی اوقات را را را و در حد و

۴۴۹

در تاریخ سلما

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت پنجم

خدا را پس موت نمود پس فرماں خدای آفتاب و یمنانی آسمان بار نمود و ستاره انحضرت مسیح سرور و کردی کرد
 باین وضو بجا شد و نماز که است پس بیک ناکه آفتاب ناپدید شد و ستارگان حسیه نمود و مدعی انجیل
 پس ازین هجرت با هجرت سلیمان علیه السلام فرمود تا ما به این سخن ملک مصر که است که در وقت هجرت
 برآمد و بود بدست رسولی چهره زبان سپرد و گفت افرعون مصر کوی یا ایان با خدای تو پسر را و احب
 شناس با هجرت سلیمان علیه السلام فرمود تا ما به این سخن ملک مصر که است که در وقت هجرت
 کرد و خاک مصر را با دهن من خواهم ساخت چون فرستاده انحضرت با رض مصر آمد و در بارگاه فرستاده
 با ر یافته فرمان سلیمان را با ملک مصر در میان گذاشت این سخن بدانت که کس را با انحضرت میزدی ملک
 نیست و با مردخت باز و یمنانی ضراعت خاک ها دن بهر است تا کنان منازعت گشادن پس با فرستاده
 سلیمان آغازند اهنه و ما و نه کرد و همه نرم کرد و فرودتن بود و در پاسخ نامه سلیمان دست که مرا و انحضرت
 حر بر طبق انقب و عقیدت روی میت و هرگز در که اتس خارج مسامحت روا ند ارم و مرا در برده و در قریه
 که محاسن خلق و غفلت به ابا کشید که در خور سلیمانیت اگر احارت رو دهم او را انحضرت فرستم
 و فرستاده را بشرفی کلی و اعلام خردی ش و ساخت و رخصت انصراف داد تا چون رسول از مصر
 باز آمد و محاسن سلیمان معروض داشت انحضرت دیگر او فرستاد و در حرات او را برسم زنی او و
 و در قریه او و دعای داد انسخیر بعد از روزی چند سپاهی ساز داده به بلده غار زار آمد و آن مدینه راجع کرده
 اموال آنرا را و در خریش فرستاد و چاکه در ذیل احوال سلیمان بی قفله اثار رفت و سلیمان و دختر فرعون
 از قریه او و کوچ داد و قلعه آمد و او و دعای او و شرح های تهر و عمارت آن را ازین میس فرمود گشت
 خلوص سلیمان را بک در محکمت مصر چهار هزار و چهار صد و سی و سه سال بعد از پیغمبر آدم بود

۳۴۳۹

—
خدا را هر روز

سجده پس هر روز
در سجده سال رس
حسد دیگر از سجده
غیر سجدات
کسر به سجده
در سجده و کلاه
دانش در آن کلاه
مسکین و در آن کلاه
ماک و کلاه

الی نفعی او را به بیت المقدس در آورد و چاکه دعای خود گفته شود و تکیه در مصر بخواند
 و در عریان اعرج عبارت از بیت و بیت یقین با او نسیه در آن راجع بیت المقدس فرمود
 علیه دیو سلیمان و قفله انحضرت چهار هزار و چهار صد و چهل سال بعد از پیغمبر آدم بود

۳۴۴۰

هزار زن سیکو صورت در سلیمان علیه السلام بود که انحضرت ایشان را بزم ستر سدی و منشا حضرت سلیمان

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

از آنسوی سیلما را فدای بی‌تابی زمین آورد و آنحضرت بر جاسته پیرودید و قریه عبور میگرد و میفرمود
 من سیلمان کلم مردم را در آنحضرت میگرد و در جانش را دیوانه می پنداشتند و میخواستند این سیلمان بر تخت نشیند
 یکند ترا چه افتاده که یاده سدرای میکنی ناچار آنحضرت بر دوری کعبه محاش کرد و در نیش و دغمت
 کبر ان میفرمود تا حال اتقاق و که دوری مردی مایه فروش در ازای دست مزد یک ماهی بوی داد و
 سیلمان سینه و اشکاف که قوی میاکنند آنحضرتی خود را در شکم آن مایه یافت چه آرزو که استند
 آنرا برادر افکنده همان مایه بپسیده بود و مع القه شادند و دانست هنگام دلت گذشت بدلول قال رب
 اغفر لی و عیب لی ملک لا یستغفر لحدین بعدی انک انت الوباب عرص کرد و پروردگار امر معفودار و سلطنتی
 ما من حاکم که سوار است از برای دیگری بعد از من تا بیسیچ از لوک جو آن مقام را در دنیا بندد آنحضرت
 خویش را داشته بهمت المقدس آمد و بنحان بزرگان درگاه و قواد سپاه خویش در میشت و صورت حالی
 خویش داشتند ای را باز می گفت اگر چه در وقت مردم از خویش بدو ستند ای بدکان بودند و با خود می پند
 که دور نیست این پسر بر تخت خود سیلمان نباشد لکن بچشم را نیز وی اظهار تنگی نبود و در جواب سیلمان
 می گفتند اینک سیلمان باین غفلت بر سریر خود نشسته حکومت میکند چگونه سخن ترا استوار داریم عاقبه الامر
 بدان قرار شد که سیلمان را با خود بیا رگاه سیلمانی در آورند و او با استادی خود و اندلس روزی جمعی از بزرگان آنحضرت
 با خود برداشته جارا لاهاره آوردند و در بان و از منخ دی بار داشتند و رابر درون سده ای بودند
 پس سیلمان آنحضرتی خویش را در برابر چشم استادی باز داشت و بانک بر او چون چشم دیو بر آنحضرتی و اسیم عظیم
 افتاد از جای جتن کرده بگرخت و از بیت المقدس بیرون شد تا بیکس از مردم سیلمان توانست دست یافت و
 و سیکر کرد علی بکله بدلول و اعطای فاقه من او است که بغیر جناب دیگر بباره سلطنت با سیلمان باز گشت و بر ابریکه
 استقرار یافت اما این سلطنت بزرگ در خانه سیلمان نباید و صدق انتخاب که خدای با آنحضرت کرد
 با دید آمد در وقت دشمنان عظیم از ملک آنحضرت که همه با سیلمان ساز مخالفت داشتند از جمله هاد بود که نسب
 با لوک بنی اوم داشت و آن هنگام که داد و علیه السلام بر بنی اوم علیه یافت و جمعی کثیر از ایشان بخت نیخته
 مذکور شد و او از پیش روی داد و بگرخت و بارض مصر در شد و نخست برین فاران آمد در آنجا ساز و برگ
 خویش را جمع کرده و جمعی را ملازم رکاب ساخته بخدمت فرعون متاف و در وقت ملک مصر خیرین بود علی بکله
 صفرن قدم هاد را غنیمت داشت و او را در مقامی تالیسه فرود آورد و زنی معین مخصوص وی داشت
 و در سوی لایق در دجرا دست کرد و دخوا هر شخص زوجه خود را برنی با وی فرستاد و هاد از خواهر زن پادشاه
 فرزندی آورد و شخص پسر خواهر را گرفته بنحانه خود برد و جوت نام نهاد و جوت در خانه فرعون بود تا مگر رتد
 و طوغ رسید و صاحب زن و فرزند گشت و هاد نیز در مدت سلطنت صفرن در مصر نشست و در مصر بود تا در وقت
 که میان شمشک فرعون داشت خبر وی در آمده رخصت انصراف حاصل کرده بارض اسد ایل آمد و بسبب
 آن رحمت که داد و بد و رسانیده بود دل سیلمان بدو داشت و بهانی اسباب مخاصمت او میا میگرد و دشمن
 دیگر سیلمان هاد را در مصر انداخت بود که در زمره مکرر سککان و غلامان هاد اعدا ملک نشین نظام داشت و نیز در قتی

خصیص از قریه
 متوجع و در میان
 و در آنجا بنای
 کردند پس بعد

۱. گور
 ۲. گور
 ۳. گور
 ۴. گور

۵. گور
 ۶. گور
 ۷. گور
 ۸. گور

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

او بود و بنصاف و به تبعید علیه السلام مقام وحی و الهام دریافت و خطاب با دوست که رجاء و اکل بهی دارا
 بگوئی که ما را در این زمین نمیکشد و گمانهای خود با نشوید و خوشتر می رود اندازید تبعیض حکم خدای را با خلق نمیکند است
 و مردم را از آن اندیشه باز داشت و احرم سلطنت آل یهودا و ی مایین ما رجاء م مقررست و یاد نما
 آن ده سبط دیگر را و رجاء مخصوص کشتن محاربات و مارات در میان را و رجاء ماتی بود و در دنیا
 حکمرانی یوسته معاقه و محاکمه متول بود و در ایام هر کار از مصالحی و مافرا می ناره میشت چنانکه هر یک را چنان بازی
 خود مذکور خواهد شد ان شاء الله تعالی

طوره عد و علیه السلام چهار بار در چهار صد و چهل و دو سال بعد از هبوط آدم

۱۴۴۲ هـ
 عدد

عندئذ ارا غیای بنی اسرئیل و لوطه عد و طیف عبری معنی زینت بود و بهم معنی تهادت باشد متفرقت
 که چون لطعمان و عقیبا را به ایام بنی با باط کمال یوست عدد علیه السلام ارجاء اسی نامور گشت که در اقامه
 فرماید پس از میت المقدس برآمد و در جل فرایتم بزرگ و او مرد و شد و در ایام در مسجد و مدحی که خود بنیان
 کرده بود دنیا که غریب مذکور شود در کار صلوة و سحر و در چون عدد از راه رسید و پیش روی مدح مایه و
 و بانگ بر آورد و در کعبه گفت ای مدح ای مدح خدای معنی مایه که از خدا نال داد و دوله ای بود خود
 شد که بوی نام خواهد داشت و آنجا که در تو مایه صلوة از آن مسجد که سال که سه خواهد گشت و خوا
 سوت و استخوان کافران که گشته باشد از خاک بر آورده در آتش خواهد آمد و دلیل صدق این سخن آن
 باشد که بهم اکنون این مدح خواهد شکاف و خاکسترش را کن خواهد گشت و در ایام از سخنان عدد و در چشم شد
 و دسب فرادست حکم داد که در اگر در پیش روی مدح باز گشت دسب او بر جای حشک نماند و در حال
 مدح نگاهت گشت و خاکسترش را کن شد ازین حادثه عظیم یعنی در دل را ایام با دید آمد پس از در ضراعت
 و زاری بیرون شد و عرض کرد که ای پیغمبر خدای ایام پناه با تو میجویم که از خدای خوش طلب کنی تا دست
 ببال خود باز شود و درین سخن الحاح از حد بر برد پس آنحضرت از درینا زبانه است و شغای او را از حد
 سحاب و در ایام ببال نخست باز آمد و عدد و گفت اگر برای من در آئی و با من باز نشینی عظیم منت خواهیم داشت
 و پیشکش در در حضرت بشن خواهیم گشت عدد علیه السلام فرمود اگر نصف مال خوش را با من عطا کنی سه ای
 نور نشوم و با دوست لطعمان نبزم و از آن راه که بدجواب آمده ام بهم باز گردم بلکه از طرق دیگر منصرف خواهیم
 زیرا که از خدای برین جمله مورد این بخت و راه خوش میش گفت کی از من نجاتی ای اسرئیل که مدروغ و خوش
 بتوت داشت چون حبه عدد و و محجرات را در اسرئیل گشت که در آن اشخمن حضور داشتی اصفا فرمود گفت
 تا حاضر میش را ایام گرد و بخت و از قهای عدد و بخت و آنحضرت را در سایه در می نشاند از خا خوش فرود شد
 سلام داد و عرض کرد که ای پیغمبر خدا من نیز بگزیده خدا و دم دمانند تو تشریف نوت دارم و اباست
 که بجای من در آئی تا روزی بهم بشام ایتم و خوشش با هم خوریم و ابرام خدا دان کرد تا آنحضرت را بگانه
 آورد پس با هم نشستند و در کار اکل و شرب پوستند ناگاه از نیگاه قدس نادر رسید که ای عید و انیر در در
 خود کا ذب بود و تو غریب خورده بجای نماند و بر خلاف حکم خدای آدمی آب و طعام خوردی اینک

و در این روز
 چهارصد و چهل و دو سال
 بعد از هبوط آدم

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

زوجه یوربام از چهره ی خویش را از شاست مس خنجر میبرداری پس خرام تا آنچه خدای فرموده و ترایا کا با هم
هم اکنون با رتو دایو رجام کوی که حسد ای میزند باید که ترا از بی اسر ایل بر گردیم و سلطنت و آدم تا چون پادشاهی
یافتی معصیان در زیدی و خلق را بکوساله برستی بداشتی مکارا تا ای اعمال عنقریب دولت با تو بست کند از
خانه ای تو هر که در صحرای بمبیره و طمطیر که در دهر که در بلده کند و قلعه مکان تو دوازده اسیر ایل دیگری بدرجه
سلطنت ارتقا یابد و ایل یوربام را نابود و ز در بر خیرای مادر افیم و بجان خویش شو که قبل از آنکه تیریه خوش فرو
شوی نرسد زنده تو از دیار گذشته خواهد بود پس مادر افیم از خدمت اینجا رخصت انصراف جست نزد یوربام آمد و در حین
در دوزخ زنده آمد و دیانت پس بر او نوحه کرد و زبانه خاکسپرد علی انکه در میان رجعام و یوربام سازجاست پخته
طرا بود و کاری دله و معاند میگذشت تا ایامش سپری شد مدت ملک یوربام در سی اسیر ایل میب و دو سال بود
و بعد از وی سلطنت با فرزندش و اب متعلق گشت چنانکه در جای خود مذکور شود

جلوس نهمین عیون ترحیل در ملک مین چهار هزار و چهار صد و چهل و سه سال بعد از یوربام دوم بود

پس از وفات سلیمان علیه السلام طیس بحیال زندگانی داشت و همچنان در ملک مین فرمان میگذاشت و حراج ملک بکاره
رجعام پس سلیمان علیه السلام میفرستاد پس از امدیت چون روزگار طیس نیز سپری شد و رخت برای دیگر برادرش
عمرون تسلیم کرد که عزا ده طیس بود و بیکار و طمع و حماقت عقل و سخاوت طبیعی استوار داشت و سر بر سلطنت
بر نشت و قواد سپاه و بزرگان درگاه را بشرفی ملکی و انعام خردی و خواست و خندان مایه های و رخت بدل
مال و ایش رمال فرمود که بنحیم ملک گشت و چون رجعام را آن نیز و بنود که باین غلبه تواند کرد و سر از خیر طاعت
او بدر برد و دیگر بر دیک و خراج ملک نفرستاد و خود به تنه ای و به تدا و چنان سلطنت کرد

جلوس انگانیست در ایالت چهار هزار و چهار صد و چهل و شش سال بعد از هبوط آدم بود

بعد از وفات پیش رو و که کویتا نام داشت و شرح حالش مرقوم شد عاقل بود و چون بی شوهر ماند خریال
از آن حسنی و حسد که در باطن داشت ظاهر نمود و با او از در مکارا و مت و معادات میروند شد و هر روز او را
فدا گانه رسانیدند و لا بد و لوینا از بلده کویتا کوچ داده بکوته میشه در رفت و در آنجا رحل اقامت انداخت تا زمان حمل
سپری شد و سپری از وی متولد گشت نام پدر بنسب زندگانی است و هم او را پیش خواند و لقب بسلوکیش کرد و اندیشه
لک و حیثان کویتا هم دست از او باز داشتند و گفتند وی بکوته گشته و از مردم کن رسته بدان اندیشه است که هر دو
هم بهتر شود و در کار زنا قیام نماید چون در بوقت انگانیست سپر بزرگتر این که مادرش از ایل طرای بود بجای بد حکومت
داشت و خبر دلاوت سلوکیش و قنچی روزگار و لوینا صانع پدر خود را اصفا فرمود کس نفرستاد و سلوکیش را اما در سنجانه
خویش آورد و در هیچگونه ادخاوت و مهربانی در حق زوجه پدر و منسه زنداد در بی نداشت و بلده یقین که از محنت متعلق
بیتنس پدر کویتا بود و از اضنی تابعه آن به برادر کوچکتر خود سلوکیش متوجه شد و اوست و او را در خدمت مادر خود
فرمود و انگا زانگالانگام نهاد که بستم دم و ایالت یعنی زمین دراز باشد آنجا از انبالا کوچ داده زمین دیگر
رفت و در آنجا حتی بنایه متین کرد و برای نشین خود میان شهری نهاد و نام آن بلده را نیز کویتیم گذاشت و در کار
بکار حکومت و نظم و نسق ملک قیام فرمود و مردم لاتی را بیسی آنسان که سخن ایتان زبان لاتی بود و پخته

۴۴۴۴
مورک
نشر مین و پیش
معه بر دوازده

۴۴۴۴
مورک
نشر مین و پیش
معه بر دوازده

۴۴۴۴
مورک
نشر مین و پیش
معه بر دوازده

حدال اربکاب اول باج التواریخ

منطقه قرآن داشت و آسوده خاطر در کار ملک داشت و چون مدت سی و شش سال از حکومت او می‌گذشت
 پادشاه فرارسیده و از جهان رحلت و سلسله او را در کتبش مقرر گشت مع انقضای او را و اسیر پادشاه
 شد و امایا حکمرانی کرد و دیگر در سر ملک حامی خود مردم جوانان

مجلس خود ایک ملک صحرای چهارده چاه صد و چهل و شش سال بعد از پادشاه

۴۴۴

در کتب

بعد از وفات حرمس سلف از علوانه سبک بامک اعراس نام برار که خویش را و مردمی در حوز جاسان
 بود پس خود ایک که سر او را از که عاقبتی بود وقت ملک برآمد و سی و شش سال از حرمس را و در سلسله سبک
 چنانکه در حال ملک و حامی خود مردم جوانان است مع انقضای او را و اسیر پادشاه
 حکم و دانشور بود و حاکم در تمام مملکت پس بجهت عقل در برابر رای هشتاد و شش سال و آن عالی که بعد و
 مردم پس حل از هر سواد و علم است تمام بود و کی نام آورده و و حاکم که در مقدمه اس کتاب مزارک مطبوعه
 و هم انصورت عالی نایب صحت محمود و حیران و آن سال عامه آرا و شش صاحب و مشکلاقی صحت را
 آسان حرم و دمای آن صورت را که رسم بود و پیش و پیش بهاد صحت و چهار صورت از آن حاصل
 گشت و ما هم مردم جوانی شد چنانکه هر کس از آن حال کردی و در حق نمودی علی آنکه حرم و آن سرک
 دانش و حکمت چنان در نظر بارگ شد که اگر فی ایش جو اسی میرفت جو صحرای در سلسله سبک را و در سبک
 و در سبک و امور جایان کشی پس چون ملک را و دولت را بر می داشت و بحصل حالت را در عامه حاکم
 حال می پیداشت همواره در راه و در حمله شت و دل با حاکم دومی در دست و خود ایک حرم و دومی
 سر و خدمت پدر ملک حاکم و وصول با دقایق مشغول بود و از حمله حکامی و دانشور گشت و بعد از حرم و دومی
 و دو سال شیک بامک سبک شد یاسی و ماری رسمی رسم و عاقبتی شت و در وقت جهانی نام و او را
 مدد و صنعت و چسبده جایان باره داشت و مردم هم طر و در حاکم و سبک و اما ان همیده و از هر دو
 و قواعد سبک و کار دوی و دولت آورد و از حمله صحرای در سبک و در مزار از حمله عاقبت حاکم و دومی
 چون کار پادشاهی بودی علم گشت و در دفع و ایک که ششج حاکم و دوی شش گشته آید یک شد و ایک
 از آن رود که کار سبک صحرای سبک مول حاکم با سامان بود و دوی حاکم را و حاکم و در شهر حاکم
 که بر یک نام از صحرای شش است مکنون حرم و دوی سی سال بعد از کار حاکم و مردم هم در مایه حاکم و دوی
 داشت و نگاه مایه ظلم و قسط می نهاد و دوی سال بر می سبک و در کار داشت و از حاکم و دوی در سبک و دوی
 مسمی و دای و خود ایک را و دوی حاکم و دوی بود که شش و دوی حاکم را و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم
 در میان امور و شورت و از اصوات شمر دوی اسیر حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم
 حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم
 و در حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم
 شت و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم
 که آقا طرب حرم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم و دوی حاکم

وقایع بعد از بسط اوسمانی

نات انجا نذا چول ساحت کاشن و روز روز دستن آوردی و یکصد ستمبار و ز علی اتوالی شرم مد اوم روزگار
 بز دی مهرن از ان سرای بدر شدی این عهده را یکیت تهرودی و یکی از چاکران او که اولی نام داشت برای ترتیب
 و تحسین فرود گیر مسکرات در مالک محروسه که در برجی آمد و دهایی کران از شراب مرقوم میا کرده بد رکاه
 پادشاه میفرستاد اگر وقتی و انک سر از خردن بر میداشت خاطر پادشاه را و اضرا ر خلی میباشست و مردم را
 رنجیده و سبب میفرمود و پیش از زبان خاص و عام و قلهای نهیست کام مضایقت میکرد تا آنجا که وقت محاکمه
 نزدیک شد و جووانک بر ملکیت معین و ماچین و تلبت و خا و خلی استیلا یافت و برای دفع و انک کجاست شد
 و لشکری چون رکت بیابان دستاره آسمان فراهم کرد و از دار الملک نیکن کوچ داده باراضی خا بایتن آمد چون
 در و دوجووانک و لشکر کشی او در جووانک و شش زد و انک کست چند آنکه برای مدافعه و مقاومت در تخریز و ترتیب لشکر گردید
 میفید متیقا در مردم از وی خاطر بخشیده و دل گر خنجه داشتند و سیاهان از آلاب و ادات حرب و ساز و در
 رزم عریان بودند و انک بدانست که دیگر مخلصی پدید نشود و غفریب بدست دشمن مضبوط کرد و بفرمود تا انتی عظیم
 برافروختند و دستاری بر سر فرو کشیده خویش را در میان آتش افکند و بپود پاک بوخت آنگاه جووانک بی آن
 کردی و کلفت بز دی به بلده جو کوه درآمد و مردم بتکراه آنکه از تقدی و انک بستند بی اگر اه بجزرت او میروند
 و آن ملکیت نیز ضمیمه مالک کست و در سایه امن و امان درآمد مع القصد چون جووانک هفت سال در ملکیت حین حکمرانی
 فرمود در روزگار تن بهنایت شد و فرزند او که خود جنگ و کف را بجای خود و میسر ساخته بجای پدر خود

۲۲۶۷

خلیبه سلیمان شیک ملک مصر بیت المقدس چهار هزار و چهار صد و چهل و هفت سال بعد از بسط اوسمانی

خلیبه و خلی
 مصر و خلی
 الحاکم

سلیمان شیک ملک مصر که شج جوس او بر سر پادشاهی ازین پیش مر قوم افتاد بعد از وفات سلیمان علیه السلام
 چون آل یهود او بنی بنیامین نیز از رطغان و عسبان درآمدند و مرکب شکرکات و منیبات کشند و از حر است
 دین و دولت باز ماندند مستوجب مکافات آمدند پس جهان شد که سلیمان شیک لشکری افزون از حوصله
 حساب فراهم کرده بارض اسرائیل تاقین کرد و در کناره بیت المقدس مکن حبت رجع ام بن سلیمان علیه السلام
 که در وقت سلطنت آل یهود اوست در وقت اربا زوی خود ندید که با سلیمان شیک از در کارزار رنج زنده را جرم نرم
 کردن و فروتن سرطاعت و صراحت پیش داشت با مشایخ یهود و ابستعال تمام او را استقبال کرد و فرعون
 مصر بنی مانی و منازعی به بیت المقدس درآمد و هر مال که در خزاین مسجد اقصی سلیمان علیه السلام بود بیعت نهاده
 بود و بنوب غارت برگرفت از جمله دوستی چهر زربو که هر یک متصد مشغال قدس و منهب خالص وزن داشت
 و سصد پیر بود که هر یک سه من قدس که هر یک سن چاه مشال قدس زر باشد و دیگر تحت سلیمان علیه السلام بود
 که صفت و صورت ترتیب آن در قصه سلیمان علیه السلام مرقوم افتاد علی الحکیم سلیمان شیک خزاین مسجد اقصی را
 از پنج زندی کرده بازگشت لکن پیش از آن یهود از راحت ز سرانید و تنید امقتول نساخت و چون بابت خو
 یوست بر آن شد که بر سر سلیمان بی برود و او را تحت سلطنت گرداند و آن تحت چنان بود که چون سلیمان بدان
 بر میشد در پای اول آن شیرهای زیرین که از جانین تحت بودند سرهای خویش را فراهم کرده فرود میزد
 تا سلیمان پناهی بر سر شیران گذاشته صعد و میفرمود بدین درش در ج تحت برود و از ده شیر زین میگرفت آنگاه

حکایت سلیمان شیک
 که در روزگار
 او بود که
 از او
 در روزگار
 او بود

حکایت سلیمان شیک
 که در روزگار
 او بود که
 از او
 در روزگار
 او بود

جلد اول ارکات اول، ص ۱۲۵

در شش ماه و دو روز مال پیش مدائن و سلمان پای را میگرداشت و در هر رخت شده هزار مکتوف چون
مکان سبک را از رسیدن آن بک انگی بود و دوازده مرد را بر او اعانت است آنگاه که پای را مال نهاد و در
از رخت و ادا و دپایس خود شکست و دادم که رده بود و دلک که مدح اخصه چهل مکان مشک که
مف اخصه و از گرفت و در صف رجاء و دارای آن سپهر با چهره های و به مال و در و شمار و به
و هزار کاس صحت و در حراش مسجد و در و نمودن و در مال سلطنت و عیش ارماسی و طایبی و حرار
داشت و پوسه با نوزادان من با ناطار و در حاکمت و دواوری بود و آنگاه که در کشت و سلطنت آن بود و ادا
و در مدش اسام که داشت چاکه که در حای خود که در و ادا و پش و مهر است که در حرام من سلمان علیه السلام چاک
که در رخت ملی طوس هر دو و چند سال سلطنت کرد و در حاکم نام با دناسی کسان و در من ایستاد داشت
و با شش ماه و دو روز شراجل سلطنت من را و در و ادا و در کوف چاکه که در حرام ادا و سلمان این سرور در و ادا و در
سالگی انهای حماد بهر ساسد و آنگاه که در حرام و ناکت کرد و در حاکم نام با دناسی کسان و در من ایستاد داشت

۴۴۴

۴۴۳ عروس ملک و ملک میں جاویر و چار صد تھانہ و تھانہ از موطا و تھانہ

حک دایک سهرج دایک اسپ و او اول ملک ارجاع ال خودایک که برار یک ضروری بر آمد و ملک
چس و داپس و حاد و ص را فرود کرد و در حر و در ترک با قدر ال گشت مکی خاصات محل و در ام را
و در دار داش و حکم پدر عسره وانی داشت و در مال او سپاهی و در عیب آسوده حال و در مسد و مال
و آرایش روزگار و در دچون مدت چهل و صفت سال از سلطنت او گذشت و در و در گش قرار سه
فرید اکبر و ارشد و ملک دایک را طلب کرده و در و در خوش شاد و او در العدل و صفت و صفت
کرد و او را امور ملک واری و حاکمانی آگاهش ساخت و در و در سلطنت او کی گذاشته دم کرده و سراسر ای ای ای ای ای

PPS

حلوس ایام آل سعود چهارم و چهارم شصت سال بعد از سقوط آدم بود

انام بجز حرام می نیلست که بعد از پدر آری بود و ای حایین عظمت یافت و اسم و روی می نمود
و پشاهان و مومنان که در حرام او را از ارض رها آورد علی آنکه ایام پیرامند پدر را رعایت ندای پیرامین معمود
و در اعمال و اعمال اقامه داد و در نیلایان علمه اسلام میبخت چون رسید بر یک رآید و کار ملک دای راست
شد لرم حک و در حرام می نامد که رست و چهار صد هزار مرد و خان شیرین آری بود و اگر که و هر یک در
حک ماری و در آرد و دل وی داشتند و در ایشان سرنگان و پسالاران رنجاشت و در حق اهداس
کوب داده محل از اسم آمد و از اموی و در حرام چون ایچر شید مردان حک را از اسماء عشر طلب
فرمود و بهتصد هزار مرد متبع در حرام آمد و در و در امان حل ملاقی فرقی شد و آن نام مرکب خویش را در آ
و در پیش روی پناه و دستس بایا و دو کمت ای نور حرام و ای آل اسر اعلی حد اود این پادشاهی را داد
عطا فرمود و در پس او و مرآت فرزدان او باشد چنان نور حرام که مدد میلایان و دما مولای خود و عصیان در ش
و در بدش حرام حالت آما کرد و دستار خلاف حق کرد و در آید و آغار است پرسی ها و در دلو
سخته کرد و در مرکب اناس اعمال رنجاری بخوانید و با و خلاصی بخوانید حمت امام درل سخن نو و در لک

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

یوربام اطراف آل یهود را احاطه میبناخت تا گاه بی یهودا یک نفر که دزد خود را در میان سپاه و ستم
یا ضد عوفانی عظیم از بنی یهودا برخاسته و آدمیت اند و در بوقها دردا خستند و گرنای نجیب
جو خستند و دلسکر نزرک در هم افتادند و تیغ در هم نهادند جنگی صوب در یسوت و در بان کار سپاه یوربام شد
چنانکه یاسعد پسندارن از ایشان پراکنده و زخمی و مقتول گشتند و یوربام از بنی کریمیت و ایام چون شیر کلکی
از و بنال او بی تاخیر کرد و اموال و اقبال آنجا عت را سبب و غارت آورد و بهر دیه و قریه که رسید مانند
بیت ایل و عفرن و دیگر جای هر چه یافت بر گرفت و مظهر و منصور به بیت المقدس باز آمد و در وقت آل
یهودا یک بزرگ شد و سلطنت ایام عظیم گشت و در مدت زندگانی چهار ده تن دختر و پسر را زنی کرد
و از ایشان بیت و شش پسر و دوازده دختر بوجود آمد و از جسد پسران او ساقایم مقام پدر گشت چنانکه در جا
خود گفته شود و مدت سلطنت ایام در بنی یهودا سی سال بود

۴۳۶۳

جلوس اما در آل یهودا چهار هزار و چهار صد و شصت و سه سال بعد از هبوط آدم بود

آسمای پسر ایام بن رجحام بن سلیمان علیه السلام بعد از وفات ایام در بیت المقدس بر سریر ملکی برآمد و بر آل
یهودا بنی بنیامین سلطنت یافت مردی نیکوئی و پاکیزه سیرت بود و بر آیین داود و سلیمان میراست چون کار
ملک بر وی راست شد هر بدعت که ایام و رجحام نهادند بود و نذرانداخت و تنها را خراس کرد
و بهنادر هر یک که مادی میخواستند و در تن میخواستند و در تن میخواستند و در تن میخواستند و در تن میخواستند
شکسته در وادی قدر زدن بنجاک هفت و در ملک خوش بنای صین و عمارات و دقت بر آورد و مردم
وزمان او یک آسوده و فارغال زیست کردند و او را سیصد هزار مرد از آل یهودا بود که با شمشیر و نیزه
مصافت میدادند و دوست هزار مرد از آل بنیامین بود که بهر زره و سلاح آهنین در بردارستند و کمانها بودند
و مدت سلطنت وی در آل یهودا چهل و یک سال بود و دیگر احوال او در ذیل عریان عدو علیه السلام و سیرت
پسندید که در خواهد شد و در زمی که در میان آسمان و ملک مصر و شش واقع است نیز در قصه نیراه فرعون مصر و قوم فیه
جلوس نواب در سباط عشره چهار هزار و چهار صد و شصت و سه سال بعد از هبوط آدم بود

۴۳۶۴

جلوس نواب در سباط عشره چهار هزار و چهار صد و شصت و سه سال بعد از هبوط آدم بود

چون بر ایام بن ناباط رخت از جهان برست و سرای دیگر متعلق شد نواب مین فرزند او بجای پدر بر سریر
ملکت برآمد و بر سباط عشره سلطنت یافت و بر آیین یوربام میرفت و بهر هیچ دقیقه از عیسان و طغان فرود آمد
و پوسته بیدادت صنام و او ثمان روز و نیم و مائش سیری شده بدست بقا حرضه هلاک و دمار گشت چنانکه
در ذیل قصه بشانده خواهد شد مدت شش در آل اسرائیل و مال بود

۴۳۶۵

جلوس نواب در سباط عشره چهار هزار و چهار صد و شصت و شش سال بعد از هبوط آدم بود

نصایب اجازا خدا داد و اولاد بن یعقوب علیه السلام است چون دو سال از ایام سلطنت نواب بن
یوربام منقضی شد جمعی را با خود متفق کرده رایت مخالفت بر او فرخت و بر نواب شورید چون او را با نواب
پای مقام دست نبود با برص عیون شده محصور گشت و بنی لشکر عظیم گرد او و در آورده کار بر وی تنگ ساخت
تا آنکه بنی یهودا و یورش بر نواب دست یافت و او را به تیغ بکشد و او را بر سریر ملکت برآمد و چون کار ملک

در سباط عشره چهار هزار و چهار صد و شصت و سه سال بعد از هبوط آدم بود

در سباط عشره چهار هزار و چهار صد و شصت و سه سال بعد از هبوط آدم بود

در سباط عشره چهار هزار و چهار صد و شصت و شش سال بعد از هبوط آدم بود

در سباط عشره چهار هزار و چهار صد و شصت و شش سال بعد از هبوط آدم بود

وقایع بعد از بهبوط آدم تا هجرت

ابراهیم و هارام که کشته شدند و ایام توری عظیم شد مع القه چون موجب از غریمت در کشت افراسیاب
 آنکه کشت افراسیاب در آن جنگ از هر جانب که گشتند و سپاهی عظیم ساز داده بسوی افراسیاب
 و در حد و دژ آن مان هر دو لشکر بهم رسید و جنگ در پسندیدند از گشت و کشت بسیار بسیار و هر چه چنان گشت
 شد که دیگر باره افراسیاب نتوانست گشت و افراسیاب از دنبال ایشان تا صحنی همی کرد و بهر دین و قریه که رود سد
 ویران ساخت و امصار را بر اهراب عاجور داشت عرصه سب و غارت فرمود بدین قانون علی مسافت کرد
 تا بحوالی مملکت رومی رسید منوچهر بدانت که با وی نیروی برابر می داشت و اگر چه طوطی که از زبانهای اوست
 محکم بود مگر آنکه احوال ستم و دیکار بستاند از گشت و کشت و بعضی که از آن کور سبده رستاق کونین فرود آمد و قبا
 توشه ده و قریه کش را خدق کرد چنانکه از کوه تا دریا در حیطه آن خدق نمود و پس از آن را آنچه میان کرده یا بدست
 مع القه منوچهر خود و لشکرهای و سران سپاه و قارن که در نیوفت بیکای او در حضرت معلوم بود در آنجا اوقات
 فرمود و زن و فرزندان خود را بقلعه مو که در ارمان یا تهر مشهور بود فرستاد و بده رویا که در ارمان ملک
 رستم است بیا که افراسیاب نیز چون مملکتی را غارت کرد و آموادی را مندم ساخت و قنات را
 محو فرمود و از دنبال منوچهر رستم را در آمد و او را محصور نمود و مدت دو سال این محاصره دراز کشید و هر روز
 در میان مصافی میرفت و از جانبین مردان جنگ بسیار و مقاتلت میزدند و چندان عرصه هلاک و مگشت
 چون زمان کارزار سخت می شد و منوچهر از کارزار دورنگ فرودان خسته خاطر یافت برای پدید درگاه افراسیاب
 از سیم خالص و زرناب و جواهرین دلالتی خوشاب و جامهای زرین را و ادائی موضع بجا اهراسه ابرار ساز و سرکه
 که سندی خدمت طوک بودی افراسیاب کرد و بدست رسولی حیرت زبان سپرد و گفت این استیار ابریم
 پیش در حضرت افراسیاب پیش گذران و از من بگوی که امت را در محاصره و ستم را مشاجره مورت تحریب
 مفرین و قیصع جانین خواهد بود و بهم پایان کار اینکار بسیار می خواهد رف و قح این قله میسر نخواهد شد لا حرم صلاح
 و صواب آنست که در کار مصالحه محرم روا اندازی و این مقاتله و مقابله را بدها منته و جهاد نه تبدیل فرماید
 چون فرستاده منوچهر با خدمت افراسیاب آمد و شیاد خویش را پیش داشت و رسالت خود را بگذاشت و از
 آن تهر و مکر که در نهاد بود و پیش کرد و فرستاده منوچهر را از پیش براند و گفت هرگز این اندیشه بر نگردم و ادام
 که این بیزار عرصه انجا و انند ام سازم بر بنیخیم و ایمان حضرت و سنا دید و دولت چندانکه در اصلاح ذات
 البین اصلاح کردند و گفتند اگر گناه دیگر پادشاه در ملک فرماید از قلت زاد و علوفه کار و لشکریان تکستود
 هم نمیدیند و مردم چون دیدند که آئینه زاری و ضراعت در کار مراجعت و قی بداشت خاطر بران گذاشتند
 که بیکای پست بر پادشاه که در روی با وطن مالوف آرند افراسیاب بفر فرست و تشدید کیاست بخشی را در یافته
 و ضرورت داعی افتاد که درین اندیشه بالنگریان مسامحه و رز و دیبا منوچهر از در مصالحه بیرون نمود پس بآید شد
 سفر کار را صلاح آمد و مقرر شد که از کنار آب جیون تا باب الانواب منوچهر را بامد و ما و اراء آلنرو صحت
 ترکستان نمکنا ری و دیوار چین را افراسیاب سلطنت کند و برین قانون بتکی کردند و موافق اسوار استند که برین بعد
 مخالف نیافزاند و ازین گفته بدستورند آنکه افراسیاب بالسر خویش کوب داده همه عار و زید تا هم

حدود اول کتاب اول ماسح الموارج

[illegible]

میں از ہر سوی کہ مترکان مضاف داد و ایات را بہ نیت کرد و بدو بعد از اہرام سیاحت شصت و ہشت سال
 دیگر منوچہر و ایران یاد شاہی داشت کہ تمام سلطنت او یکید و میت سال و دہ و با سلیمان علیہ السلام
 ایام داشت و بر سر تخت موسی میرفت و کونست نوبت در صبح و شام از محترعات اوست و این کلمات
 حکمت امیر با وی منسوب دانستہ اند من تور طرینی الامور غیر طرینی العوارف تعرض لقوات النوائب و ہم او
 غنوا الملکب اعظم من ملکہ و ہم از دست انخند السلطان کا لاحقہ للظیر مقرر است کہ چون منوچہر جل محکوم و وقت
 معلوم را قریب دانست فرزند خویش نوذر را طلب داد و ولایت عہد خویش را بدو گذاشت و بایند
 و اندر رست از روم و جہا گیری و جہاد ارمی آگهی داد و کہ ای عزیزند بحصل و صعب و یا عبور کرد و منوچہر
 عظیم متحضر و روم و پادشاہی رُک یا فخم کہین ارج را از سلطہ و تور با خیمہ مدتی فہ اوایل با محبت معیت کرد و
 اکنون کہ ہنگام و دم گستن و وقت باز پیش است ایچہ در شش شیم من و خواہی و خیالی نمودار میت یں دانہ است کہ
 دل بدینا دینہند و در بہند از خویش و نمودار جدہ غمہ شود و در ہر کار حق تسید و براہ حق رود و چون این سخنان

444

جلسه طایون در مملکت ایل جیارهرا و چهارصد و هفتاد و سه سال بعد از سقوط آن

每

طایون بن سروس بعد از پدر بر سریر ملی جلوس فرمود و در مملکت بابل و سیواسلطنی بر یک و نوا کرد و در حصار منوچهر باطنی عقیدت مبارک در نزد سب ری تخت و هدایا عقد موالات با وی استوار داشت چنانکه بغیر منوچهر منوچهر دامن وی برد و مال نه فرات بفر کرد و عساق را از آب سیراب ساخت و انواع اشعار و ریاض من از کوه سار و پیشها آورد و باغ و بوستان چدرار است و آن مملکت را منوچهر کرد و بسواره اوقات خویش را بهیچ ممالک محروسه مصروف داشت چنانکه رعیت و لشکری ارض سلوک و بسط مآثر و بذل عوارف و بی راضی و شاکر بود مدت سی سال در مملکت باطل و فنیو او دبار کرد و در صن روم بهیچ سلطنت کرد و آنگاه فرزند اکبر خود طایون س را حاکمیت لولاست عمه کرد و خود در ممد خاک عمود کست

4444

ظہور حنفی علیہ السلام چار ہزار دو سو و پچاس سال بعد از مہبوط آدم نمود

خانہ

خانان از جمله سغبران بنی اسرائیل و این لوط طبعت عبری می تقویت کرده متده است مقرر است که چون لغت
ملک اسباط عتره که ذکر کمال مرقوم اتفاقا بدان سرست که کار را بر آساید شاه آل اسرائیل ملک که در سرحد
مملکت وی بنای حصن را ماث گذاشت تا جمعی از مردم خویش را بدانجا سکنا بجسد که بچکن را ملک آسابعور
نگذارند و کار برضا درودار دامن کند و باید اذن پلتر نمون سرخریون ملک ارام که در دست حکومت میفرمود
نیز مود استوار داشت و در امور خویش با وی پیوست و بهمدستان بوده آسابعور اندیشه او را بدانت
خواست تا یردی او را اندک که نخب کس رو بداد فرساده و از نیت المال در رسم فراوان و دیگر اشیاء
نصیب برگرفت و بزرگ او را مال داشت و کف مام در تو بد رسم سه سواره عهد دوسی محکم بود و من یرمانو
همیشه از در مصافات و حواص بوده ام اکنون لغت با من سه حصی دارد و اندیشه ظلم و تعدی میثها داحط
چو بان که ان قلیل بدیه را از قول کنی و معاهده خویش را با لغت با من دوی چون سخن آسابعور بداد رسید

[illegible]

جلد اول ارکات اول ماسح التواریخ

[illegible]

سرمد و سرسرا او مانی ر مع کر د و عطر یات و محرمات کی پناشده د شمسد
طهور و عطر مانیه اسام چهار سرا و دجا و صد و دجا و شش سال بعد از سقوط اقام

4444

عمر اس عذر دار اشرف پسر ای ای اسر هلس و لعل عمر طاقت عمری حد اند و کرد و مانند چون مرته موت
سر و آساکل آل بود آمد و ما و اد حطاس کرد که ای پادشاه هیت اقدس اگر حد ارا طاعب کید عمر ای صر
ناید و چون حد ایر او کند ار مد و مر شمار او کند ار دو چهار و در کاری دار میسکه و ر که آل اسرا ایل عمدا
و در ید و پشت و فراق حد اند که در و ار مردی سوخته و دست اعدا بسلیم افتاد و در هر کس طر شاد
ما اثنان و سار کشت چون آسما حمان بکسرت را انصار مود و شیت عا طر مع انام و کسر مسام کاش
و مالک محمد و رار تفت پرست عالی ساحت و مردم داور داسم ار مال پاور دهم سلطنت خوش
در مت اقدس جمع کرد و مخصه کا و دشوار اگر کسب برای قزمانی و کج فرمود و حکم داد و حاصل در پیش و کار
در گاهانی سار کجمت باشد و سو کند یا که هر کس ار شریعت موسی تلف کند حوا صیغره و حوا کمر او را
مقتل رسد و هر چند ار ادانی دهب میاب بگو و ار هیت بود و آراء میت اقدس او رده و مود و دس
و در یوسف ال بود و ار انهن آسا یکس تا و عا طر و سر و کشتند

عنوس راہ درمختصر چار ہزار دو چار صد و پانچ سو چار سال ہزار ہوا آدم

عصم و عصم علم

[illegible]

3

در معرود
در معرود
سکون باز
رحمتی
عده معرود
کبریا
سکون

سایه کرمی از آسمان
بر زمین می‌بارید

شمیر زن آریال بود و اهرامسم کرد و دودیت هزار تن آری بنیامین جمع ساخت که یکی مار رو و خوشن بود
و در آنجا نذر آری دست اندازی دست قوی داشتند مع القه اسلخ خود را بر آورد و باستان رزم
بر راه سیردن ستافت و در ارض بر ساقی در یقین افتاد و از پیرد و طرف صوف خاک راست کرد و در پیش
آنها در حدی لشکر زیاد دل پریم داشتند بنیامین از این دو روی رخاک مباده سخت نماید و از خدا و
فا طلب نصرت کرد و حکم داد و لشکر جنگ بگردن سندان و تیغ در هم نهاد و بعد از کیر و دار بسیار سپاه در
نخستند و آل یهود از زبان ایتان ناخن کردند و از آنجا عت همی گشتند و اسیر گشتند تا مرض غادر که از
مسیر است درآمد و آن اراضی را حرام کرد که دزد و هر چه در هر آبادانی یافتند بر گرفتند و اجبت کردند و در
هر جا با قایل عرب و چار آمدند هم از ایشان برده گرفتند و شتر و گوسفند و گاو و گاو را غارت کرده و اسیر
نمودند و آنها را از نصرت و عطا و شکر که بود آنرا از آن سوی دیراه بصره آمد و از آن گشت که مادی رسید
بود دیگر ترانست آن یهودی که از آن یهوده اکیل خواهد لا حرم باری در دامن حبیه هشت بار در حرم
درست و ششصد و دویست و هشت سال بود

مار و عریضه
در آن

سایه کرمی از آسمان
بر زمین می‌بارید

۴۴

ملک تپالیا

چون آنجا رئیس از جهان مار بربست از وی پسری بجای ماند که او را یونس می نامیدند بعد از مرگ
سنان رست و جمعی بگرد و اهرامسم شده و در آبادی تاخت کردند و از آن سوی سکوتیس را در کتیر بکایتیس که
ترج حاصل این تس مرقوم شد هم در هوای جهان بنانی نود و جمعی را ماخوتیس بعد استان دشت لاجرم در میان سلوک
و در از زاده کار مجادات و مبارات اینجا مسدود و رزی چپ بمقتله و محابله و رکارد و دود و کار محکم
از نیروی پریشان شد و حلقی بسیار بهر سوی پرانده گشتند برزگان لاتن انجمنی کرده و اهرامسم را می زدند و گفتند
اگر کار بنیامین گذرد و زکاری بریاد که این محکمت ایران نمود و عثمان از اطراف مدین عرصه تاخت کند و بکایت
فرود گیرند و صورت است که اینجاست و مجادله در میان سکوتیس و یونس بر خیزد و در محکمات انا لکها و یونس حکمران کتیر باشد
و در صورت چون سکوتیس یونس بنیامین آمد و دختر زاده لاینس است صلاح و یونس بکایت سلطنت زیاده از یونس است
و میراث ملک او را مات پس متقی اله سکوتیس را سلطنت برداشتند و یونس لاینس را و متقرر شد و یونس را
گفتند تا بزود که مذهب و قرینیت باست و ازین زیاده طلب کند و مدت سلطنت سکوتیس در ایتالیا بیست و سه سال بود
چون سکوتیس از دنیا رفت و در ایتالیا بیست و سه سال سلطنت سکوتیس در ایتالیا بیست و سه سال بود

سایه کرمی از آسمان
بر زمین می‌بارید

و لایسیر بنان آخیا است که بعد از زید بر ایتالیا بیست و سه سال سلطنت یافت و ارض ارضار را حاصل فرمایم دار الملک فرمود
نفری که مردی با جلالت طبع بود و یک نیمه از نواران او را اسبیا لاری داشت در آخر دولت او را بنان
مکرو و بدان سر شد که از از انبای در آورده خود بر گری محکم قرار گیرد و متفرق فرست شود و از وی ایل را در
ارضامیت یافت و کنارش را بنواختن آن تنی دیدن تیغ بر گشته بدان عاصفت دبا کثیر بن شمیر تن
عرضه هلاک صاحب پادشاهی از او گرفت و خود در سیر چابانی برانگید و هفت روز سلطنت یافت و حکم داد
تا جمیع ایل بیت الاله بنان را عرصه تیغ ساختند چنانکه حانوری در غار و دوا و ماتی کند است و چون بنی اسرائیل

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

سورج بعد از رسم دستان بتمهید قوانین ملک داری پرداخته تمامت میبندد و تسار فرود گرفت و پادشاهی
بستقلال داشتند و گوشت خفا که در لب دریای بخاله تا سرحد دکن نافذ فرما بود و حکام و عمال تسخیر امصار و توغیر
مزارع منقول بودند اما این سنت پرستیدن در عهد او و رواج تمام یافت مقرر است که ملاطفت مبتدا زمان سلطنت
همه راجه یزدان ریست بودند و در عهد دولت همه راجه کی از شاگردان پوزا مس که مختص دین صائین بودند چنانکه
شرح حالش مرقوم گشت به هندستان آمده مردم را یکیش صائین دعوت نمود و بسیاری از قبایل او را برید
کردند و رستاقاب و ستاره اختیار نمودند و در عهد دولت سورج برهمی از کوهستان همه کنده بکسرت
سلطان ستادت و چون در فنون سحر و امارا و در علوم غریبه یک توانا بود در خدمت سورج حتی سحر ایات چنانکه
بهر چه حکم را ندی سورج اطاعت کردی و سخن او را استوار دانی پس بر همین با سورج گفت که صورت بزرگان سلطنت
از زر و سیم ساخته و دین آن سجده بر دلی مایه فتوحات عظیم است پس سورج نفرموده وی صورتی
چند شبیه مردم که دست از زر و سیم بباخت و بجو اهرشاداب منقش کرده و قله عبادت نمود و پرستش آن همه را
سبب صلاح و علاج دانست و مردم با پادشاه اتفاق کرده بکلی صورت نمود کمال خود را بباختند و بدان سجده
بردند زمانی بسیار بر نیامد که در هندوستان خود طالع هر یک نظر بقی جدا گانه مبت پرستی داشتند لکن سورج بدیده
فتوح را بر لب آب کف بر آورد و در عمارت آن یک بکوشید چنانکه ستاره عقیق آن اندر درشت و دورا کا
کاس سلطنت و گیسنت پرستی قیام داشت و همه ساله بدرگاه کعبه و ارسال رسل و در سایل و انعام و تحفه و هدایا بخبر
عقیدت و اطهار را دانی میفرمود و مالی برسم حراج میفرستاد و خواهر زاده خود را که دختر وی خوب منظر بود با جاس
در خزانه بنی نزد رسم کسب ساخت و پاس حقوق او را انگوشتی داشت علی آنکه سورج و دوست و چنان سال داشت
هندوستان سلطنت کرد و سی و پنج هزار و سی و بار آمد و ولایت همه را ببارست و اولاد خود به راجه کج داشت و گداز

٤٥٠٣

جلوس طاہر اوس در مکتبہ ثل چار ہزار و پانصد و ستمال الجبار مضبوط اوست بود

ملوک

طاعان دس بهر طاعان بوست که شرح حاشیاء مذکور شد میسر دارد و در مملکت مال بدرجه سلطنت است و قاضی ملک
موروث را فرود گرفت و آیین نژادستان داشت و در اخذ مال مردم و تقدیم باطن زیاد و از ریشیای شدت
مینمود و همواره در هوا می تحریر مملکت می اسیر ایشل و تخریب ملک تنان روز میگردانست و اعدای این محکم
میفرمود که از دی کاری ساخته شد و در رمان حیات خود بیایان دست یافت چیل مال در مملکت مال
که در چون زمان پاکش در رسید مرزنده معین خود افروخت و از حکم ولایت عهد یکای می نمود که است

۴۵۰۴ بیوتات پیرا

جلوس ہوتا فاطمہ در آل یہود اور ہزاروں اللہ و چار سال بعد از رسول آدم علیہ السلام

لَقَدْ مَرَّتُهَا وَصَمَّ

باز سرور سکون و آس

وہیں سے واپس آئے

عمر بن قيس بن مهران

والصبر

سلحشری قلعہ میں

لام و حار و حله مسو
فایستخالی

و طو ریا

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

معدا دی ہر کتاب اول و سیم و تویرج

[illegible]

۲۵۲

اعمال عمری بعد از پدر بر اسیاط عشره حکومت یافت و آخر عمری و قضا در ارض مهاباد و اراک و تبریز
اصناف را که بر قصد دوم فرما کند از خود در بی طرف و جسم آنکجا که را که میل نام داشت پرسش کرد و بعد یکی بر آس
تکت را آورد و در اراک آنرا سحر ساخت که در آنکه کس با سیر نام آرا اعمال کرد و پسر همدانش که شوق نام داشت
پایان آورد و علی حکم اجاب و پیشوای اراک و معاصی اراک و کس می اسماعیل مش دسی داشت چنانکه نوشین و لول
ارود و داده بود دست و دو سال در اراک اسماعیل سلف کرد و سارا احوال و در در اراک و اسماعیل سلف اسلام
و دیگر اسماعیل که در اراک آمد شد پس استند

[illegible]

ظہور الناس علیہ السلام جاریہ از روایہ صد و شش سال بعد از مہبوط آدم بود

444

[illegible]

محکم دلائل سے مزین
مکمل و متنوع
معارف کا مجموعہ

حسد اولیٰ، ارکاء اولیٰ، سجۃ اولیٰ

[illegible]

وقایع بعد از نهجبوط آدم تا هجرت

و در زند خود را هیتا نکند و اگر نداند چه کند از آن روزگار که سبکی هلاک خواهد شد ایام فرمودیم که در جهان آنروز است که در کویک بسازد و دیگر مخصوص مدان چون چنین کسی چند آنکه از آن دل دروغ برداری نقصان نخواهد یافت و بکمال خود خواهد بود تا آنروز که از آسمان امطار رحمت فرویزد و ملت خداوند مراد او شود پس آنرا بفرموده ایلیاس عمل کرد و روزگاری مدت ایلیاس و آن زن پاره و فتنه زنند اهل قریه آنرا دل دروغ بر نیکو میزد و میخورد و همچنان بجای بود تا پس از مدتی فتنه زنند آن زن سیوه و هشتاد ساله شد در گذشت مادر او اقبال بر آورد و در مرکب سر سحر سالیله و ایلیاس علیه السلام نشست که در آن روزها در آن روزهای خمریه او را انجا بد و در حق وی دعا کنند تا دیگر مادره زننده شود و آنحضرت حد اقل مرده را در بطن کشیده در دستش بجا میاید و بهار ایتاده زندگانی را در آن روزهای بخار است قبل از آنکه آنحضرت مادر خوش را بای آورد اقل زننده شد پس او را گرفته بنزد مادرش گذاشت آن زن شاکر و شاد و حاضر گشت و عرض کرد که اکنون آنروز داشتم که تو پنجمین خدائی را ازین روی که ایلیاس افضل را در بطن کشیده او را حقوق نام نهادند و حق توست عبرت معنی در بطن گرفته شد و حقوق نیز از تو بفرموده است چنانکه شرح حالت خود در جای خود مرقوم خواهد شد و تهنه فتنه ایلیاس و بخت آنحضرت در ذیل قصه طوک بنی اسرائیل و دعویا بر علیه السلام نگار تمییز

و سجد و استخفرت در ذیل قصه ملوک بنی اسرائیل و عواید پر علیہ السلام کہ ارتقا سیما ہے
ملوک بنی علیہ السلام چار ہزار و پانصد و شش سال بعد از مہبوط آدم علیہ السلام بود

خزئیل علیه السلام سپهر نگریان بنیون بود و اعراب میثا از جمله پنهان بنی امریشت و لفظ خزئیل لغت عامی جمله کسره را
مجموعه دهم که کور و سکون یای تخفانی و لام طفت عبری معنی لایق خدا باشد آنحضرت از دودمان سی یوی ارفقیله
بنی اسراف است مقرر است که بنی نواب و بنی عنون متفق شده لشکرهای خویش را را آورده تا با یهویش فاط
مصافحه دهند و انبیر چون با وی رسید سخت بر سید مردم را از هر سوی طلب کرده به بیت المقدس حاضر ساخت
و در مسجد اقصی در آمده در میان جمع نمازگزاران است و اسنخا ش بد رکعا، یزدان برد تا او را از مرتبه بنی نواب بخون
محموط دارد و در وقت خزئیل برخواست و ردی پایا و ساه آل یهودا که فرمود خدا می عیسای مدح کنید
و عجم بدرید و از لشکر دشمنان خایف نباشید از نیروی که این جنگ با شما نباشد بلکه این بر و با خدا و خداوند است
خود دفع اعدا خواهد کرد اکنون تجلی کنید برای جنگ ایشان که منبره را با دوازده پیش روی شما بیرون خواهیم
شد و سمار ایاری خواهیم کرد و یهو تا فاط بروی در افتاده بجهد مشرک که باشت و آل یهودا و بنی لادی خدا را
با و از بلند تیغ کشند و روز دیگر لشکر افراهم که ده بسوی مامون شدند و از آن سوی بنی عنون و بنی نواب با چهل
سایه آمدند تا ماین آن ادا صبی را قلع و قمع کرده اموال ایشان را غارت بر گرفتند در وقت در میان مردم
بنی عنون و بنی نواب بر سر فرات کارزار معارضه و مشاجره و مناقشه و متناهی گشتند و چنان خصومت چنان سخت
افتاد که بر قتل یکدیگر کجاست شده تیغ بر یکدیگر میزدند و از هم می گشتند تا کمر گران بسلاست برد که وای مقتول و کشته
بحر و جوی و در انبیر چون با یهویش فاط بر سید مردم خویش را بر داشته بسوی ایشان تا حقن کرد و یکدیگر را از آل
کشته انباشته ساخت پس یافعی و منازعی اموال و اطفال هر دو قبیله بتصرف آل یهودا ویران آمد و پس از آنکه
شاد کام و متضی المرام هر جهت بر بیت المقدس کردند و در حضرت یزدان پیدایی مشرک که از اری بر خاک سوختند و از آن پس آل

حقوق نفع ما
و ما من مصلحت
و ما من مصلحت
و ما من مصلحت

عزیز علی
منو باری

منو ما راجده
دار سخا دول
یرا دواع ما راجده
مصرم دوا راجده
دار سخا دول
والک دول
حمله دل
عقله
میا مع سیم
قوا مصرح
دول کورده
تخا دول

بسم الله الرحمن الرحيم

و قایل بعد از سه بوط آدم تا هجرت

دشمن و کار در پیش میا عقد چنانکه چون از اعضای ایشان رسید میرفت بدان اندیش که حدایان ایشان بدین
 زاری وضاعت رحم کنند و قربانی آنکس را مقبول دارند و ثقی ارجاست که هارفت و اثری باوید بیاید
 پس انبیای کذب با سکت و مایوس ماندند آنگاه الیاس علیه السلام دوا کرده پاره شک بعد از سباط برهم گذاشت
 و بدیجی بر آورد آن کار و آنکه انبیای کذب بجای گذاشته بودند بدیج فرمود و گوشت آنرا پاره کرده در دندک
 نهاد و فرمود چندان آب در دندک ریختند که در سر گوشت و حل گشت و از برای قبول قربانی دست دعا
 برداشت آنگاه آتشی از آسمان فرود آمده در دندک افتاد و آن آب را فرو خورد و قربانی را بپخت چون
 این سخن را الیاس با دید آمد بنی اسرائیل پشانی رحاک نهادند و نموت آنحضرت اقرار کردند پس الیاس بر بوی
 قانیای کذب را گرفتند و ایشان را نکاح با تیغ گذرانیدند آنکه هر وی با عاص کرده فرمود که اموال و اطفال خود را
 بیکو بدار و بنیست نظار بن بائش و بر سر جبل کرل رفته دست بد عابر آورد و بارانی عظیم میاید بدین که هرگز
 بنی اسرائیل مثل آن ندیده بودند و همه تار و شاد خاطر گشتند

۴۵۰ م
 ظهور ملائکه

ظهور ملائکه جلال و جمال را الیاس چهار روز و پانصد و بیست سال بعد از سه بوط آدم نمود
 معجزات که چون احباب و تاهه اسر ایشان معجزات الیاس و قتل انبیای کذب را مشاهده کردند چنانکه مذکور شد
 با خانه خویش آمده آنچنان آنحضرت دیده بود با انیابیل زوجه خود سیال فرمود و ابراهیم شده و اورا بر قتل انبیای
 کذب حرامت کرد و کس نیز دایا لیس فرستاد و پیام داد که چهار صد و پنجاه تن از پیغمبران را که خدمت تجانه میکردند
 مقتول مانتی زود باشد که ترا مانند یکی از ایشان عرضه بیاک ما نرم الیاس علیه السلام چون این کلمات را
 اصفا فرمود از نشو و رون کچ داده غنیمت فرسوخ نمود که در میان آل یهود اساک با سدر و سطر راه در آمان کو بهی
 بنیاد دخی بنیست و روی بد رکاه بران کرده عرض کرد که پروردگار من از پدران خود بهتر است و در دیار ایشان
 کرده ام اگر وقت رسیده میل آن دارم که مار از نیجیل رسیده ام این بخت و در سایه درخت شک ملائکه خدا
 بروی فرود شدند و اندام او را لمس کرده خاتس را از خواب برانگیزند و قدری آب و نان بزد و س
 گذاشتند و گفتند بخور و بیا تمام آنحضرت قدری از آن آب و نان تناول فرموده دیگر با رنجت گشت و دیگر طایفه
 او را بیدار کردند و گفتند این راه که در پیش داری بس دور باشد هم ازین طایم بخور که تا چهل سال دور گرسنه
 نشوی باز الیاس قدری آب بنویسد و مقداری نان بخورد و از خدای یزدی قوت حیل شبهار در نیافت
 و از آنجا بجهل حویب آمد و بر در معاره فرود شد و بیار مبد آنگاه خطاب از پنجاه حلال رسید که ای الیاس
 برخیز که تجلیات جلال و جمال مشاهده خواهی کرد الیاس برخاسته میای ایستاد و نگاه آنرا حلال پیوسته
 چنانکه که دالز که گرفت و دچار خورد و در چشم سخت ملائکه خداوند که فرماں که از ریاح بودند بروی ظاهر گشتند
 و از پس ایشان ملائکه را رعد در رسیدند و هم از دنبال ملائکه رعد و نار حاضر شدند و دیدت جلال آنحضرت را
 فرد گرفت چنانکه غماخه خود را کتوده از جمال مبارک فردا دسیح آنگاه جمعی از ملائکه بروی عبور کردند که همه
 تسبیح خداوند میخواندند و بوقت کینه دار می برای آنحضرت حاصل شد و خطاب در رسید که ای الیاس علیه السلام
 حال تو ایس عرص کرد که آتیا بر در دکارا بنی اسرائیل از فرمانی کردند و دست پرستی شمار ساختند بدیج ایتا را

عزل من بعد از آن

مهم گردم اما عیالی که مرا مهمل ساخته بودی که در دین تو غور نمودم اکنون کردی در طلب حلالی من بجا که
 من بعد از آنکه حساب آید که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 باشد و من می رانم حلالی من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 و من بعد از آنکه حساب آید که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 آورده و در وقت ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 علی بن الحکام بن علی بن اسلام را عزل کرده و من بعد از آنکه حساب آید که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 ردی داشت و کجا و چنانی من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 و در زمان حال این که من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 مردم منت کردند و در زمان حال این که من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که

مستوفی بود چنانکه مشیخ توفیق و حلالی من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 حکم اعصاب من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که

خانی ارام دارایی و من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 با ایشان مشکب و وقت شاه ایشان من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 هر دو در هر دو من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 قهر آرد و من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 دست او و پیام کرد که اگر سلامت خواهی در مدد کانی خود را دست داری چنانکه سیم در در آسوده
 کرده در دین من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 و اگر نه بر او هر کسی را که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 آوردم چنانکه در مدد کانی من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 خود را در دین من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 اعصاب من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 هر شاد و گداز که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 مردم من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 تو هر که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 حال دار ایشان و من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 رضا داد و چنانکه ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 و اگر نه مدد کانی من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 گفت که سخن من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که
 نارمان من بجا که ای الهی من آسوده باشم و هم اکنون در من رسد حلالی من بجا که

وقایع بعد از تسبیح و آدم تا هجرت

در مصد و المشرک حکم داد که میاید خاک شومر و دل را بار و وحید در نیوقت یکی از امیای سی اسره ایل برد
 آحاب آمده فرمود که خدای میسره باید هر اساک باشد اینک ایسایا عظیم را بدست تو مقهور میسارم تا بد آن
 که خد و انداخته اعلی منم کنون جوانان نورسیده نرکان سی اسره ایل را برای ایسایا حکم اختیار کرد و خود بر او
 شده باین پاد و مصاف ده که نصرت ترا خواهد بود پس آحاب دل خوی گزیده جوانان عیسان مله را اساک
 فرمود و دست و سی دو و نشت بهار آمد و سایر لشکریان نیز بهشت هزار تن بودند که غم رزم بن هاد کرد و
 آحاب این اندک پاد را بر داشته از تهر برین تند و در برابر سپاه بن هاد وصف بر کشید و پسران نورس را از پیش
 روی لشکر میدان فرستاد و در میان سپاه پرده خویش مست نشسته بود و کا جمعی از جوانان خرو سال را دید که کوش
 او شتابنده اند و حال ایشان استعجاب کرد و گفته ها تا آحاب ای مردم را برای طلب امان بدینوی حست داده بیا
 گفت ای جوانان را خواه برای امان آمده باشد خواه از بی جنگ بجای و اگر گفته زنده بزمین حاضر کنید مردم بن
 نیز از حای بچسبیدند و جنگ در پیوست بنی اسره ایل از دنبال جوانان رسیدند و با لشکر بن هاد در پیوستند
 بعد از کوش و کش بسیار بهر زمت بالترس هاد افتاد و از پیش کر بختید و بنی اسره ایل از حای ایشان شافید و کوش
 یا قند با تبع گذرانیدند بن هاد با مردمی اندک فرار کرد و بهسک خویش تند و آحاب با فتح و نصرت بشومر و
 آمد در نیوقت همره حای رودی آمد و کت آسوده هاشم که چون این سال نهایت شود و دیگر باره بن هاد سانچ
 سپاه داده با تو مصاف خواهد داد و اینک در اعداد رزم و تویر لشکر و عدت سپاه باس تا در کار از در کار از در کار

۲۵۱۰

رزم بن هاد و کت ثانی با آحاب چهار هزار و پند و ده سال بعد از تسبیح و آدم

بعد از بحال بن هاد دیگر باره اعداد سپاه کرد و هر که از وی مقتول شده بود دیگر کسی بجای او مقرر داشت
 و سپاهی مانند ریک بیابان مرا هم کرده رسد تو مردن آمد و همره حای نزد آحاب آمده فرمود که سی هاد را
 کمال آشت که در حال چول جنگ در آفت و ظفر آتال اسره ایل باشد و اگر در بیابان بنر و کشند نصرت ما ایشان
 خواهد بود حکم خد و انداخته است که هم در بیابان با ایشان جنگ در افکنی و نصرت جوئی و بدانی که تفر با خد و انداخته است
 نه با کثرت الباطل پس آحاب سپاه خود را که بسیار اندک بود و نذر داشته از تهر برین شد و در برابر سپاه بن هاد
 فرود شد و هفت روز از طرفین کس بهادرت بیدال نکرد و روز هفتم همد و لشکر در هم افتاد و در اعداد
 تا شامگاه کار با تیغ و دسان میرفت چنانکه در بهار روز صد هزار کس از لشکر بن هاد مقتول گشت تا هار هرت
 شدند و بهر سوی پراگند گشتند و هفت هزار تن از آن جماعت که نشت پناه بقعه ایق بر و نذر هتار لر لر
 در رسید و دیوار و با قعه بر سر ایشان فرود گشته جنگی کردند و بن هاد فرار کرد و در زادی از اراضی خویش
 خفی گشت و از بیم سپاه بنی اسره ایل بغایت هراسند و بود ملازمان وی با و گفتند که سلاطین سی اسره ایل
 مردمی بنکو خضالند و مردود و قوت لازم طبع ایشانست صواب آن باشد که از آحاب طلب امان کس
 دار آنچه کرده معذرت خواهی بن هاد این سخن را پسندید و جمعی را بحضور آحاب فرستاد که هر یک رتبا
 بگردن در انداخته طلب امان کردند و آحاب ایشان را اطمینان داد و گفت بن هاد را در دست و او را طلب است
 تا یکدیگر را ملاقات کنند پس بن هاد با جدت ملک بنی اسره ایل آمد و آحاب او را مطمئن فرمود و گفت هرت

نزد اسرا و در میان

ایق شمع هجرت
و در میان دیگر

جلد اول از کتاب اول باج التواریخ

و در که از حد اهل و کرمه ام ملک باو معلوم است و سرکار که پدر من در شومرول کرده است مثل آنرا و من
 برای و میال کم و او را از صاحب در بیعت کی از غیب را ما را یحیی حوس کف که کم حداده است که مرا مراسته
 رسائی که در آن مجلسی خواهد رفت آنرا و من سخن را از وی پدید بیعت و من کار ما در دست کرد و قندی در بود و چون مریدان
 حدای را اثر است ای را می که از مردمی مردن حوای بکمال شتری که عارته پلاک حوای کف و چون اگر در از
 قندی مردن شد که بکمال شتری در عاده ما و کف از پس او دیگر می را پیش خواهد و حکم در ارا وادی که است
 آنرا و او ای رحمی رودی و دوش که در صومر حداد در میان صحر آمده کاک در عاده و چشمهای خود را با کاکت آواز
 صاحب در صومر عات از آنجا عود صومر و دشا کردی مراد و آنرا و در دوش ای ملک ال اسر ایل من
 از سه جنگ مردن شده و من مقام و قادم و شخصی مردی را اسیر کرده مردن او در و او را من سپرد و کف
 کرا و از ناکی را کای او و او هم گشت و من آن سخن را از وی پدر من و اکنون اسیر را در من گریخته است ای
 کف تا ارا و کای او و من آنرا و دشا کردی پیش شده چهره خود را در عارضانی ساخت و احاطه در شاحت
 آگاه ما و گفت خود در حق خود حکم کردی حدای میعرا که من پدر دست حق مل بود و او را در مس و کرا قار ما هم حداد که
 ردی سلا شای او را را که دی ملک و کای او و کاک حوای شد عات از من سخن پر اسماک شد و او کف
 لشومر و آمده و در مس که مراد کف که در حب سرای عات یکی از رر رکانی است اسر ایل
 که او را باو شام بود و باغ رر رستانی و است و عات مدان سه و او که آن باغ را سطحه بصرف آورد و
 مردن اسر ای خویش مراد و روی باو شام کف که از باغ را من کرد و او بهای آراستان و اگر حوای است
 و از ای باغ را در استانی از من سه و یحیی کم باو شام گشت کی که از پدر ای مراد و دارم هر که از در
 که از در عات و من مردم از من باج شمر ما رسد و کما آمده و سر در حوس شمس و از صحر لب نظام
 کوه و مساحت ای را و در و کف ترا چه احاده که چیدین مخرون و ملوای عات صورت حال کثوف
 و اسر ایل کف و ما آن حال در حور سلطنت می اکنون در حور نظام ما و ال کف که من باغ باو شام را را است
 تو و او هم کف و چند پاره که از حداد شتری مشایخ قوم کاشت و ما عاتم عات مخوم فرمود که عات مجلسی
 آرا سه کید و باو شام را در آن مجلس صدر عاتید و دوش از مشایخ قوم را کما رسد که در آن آنکس در می و می شاد
 و پس که باو شام حدای بدگشت ملک الفت کرد آگاه او ایل خرم سکسار کرده عصبه ملک دارد چون در
 مسایحی اسر ایل رسد که از بدیکه که است و باو شام را ما و در دوش حروت باو شام اسر ایل رسد
 ما عات کف که در حور که باو شام چون تر عات داشت عصبه ملک کشت در استان و را می ملک کف
 عات حور انحر رسد و عات در حور است و باغ باو شام در آمد و در اسوق و اسر عات اسلام از عات حداد
 مرد عات آمده و او عات کرد که حداد و صحر ما که باو شام را ملکشی و مال او را میراث عمری در حال موضع
 که کمال دای خود را اکنون باو شام آوده ما حسد هم باو شام و آوده خواهد که عات شیب و ما ایلان
 کف که حور را با هم که با من عصبی دیر رسد و دوش الیاس فرمود و ما با کافات عمل خویش را ما و کفر آن
 عات که در صحر است که را داد است و یکی از عات این دوش ما و دیواری رسد و کما هم کف است و دوش

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

از دودمان تو حاتم بر آنخت و خانه ترا چون خانه بر عالم بنیاد و پیش بنیاد ویران خواهم ساخت و ایرل
ز دیر تو طعمه سگان خواهد شد و از اهل تو هر که در آبادی میرد و طعمه سگان خواهد گشت و هر که در محراب که در طوبی است
خواهند خورد و در این نخلان میثی عظیم احباب را فرو گرفت و سخت بر سریده بدانت که نخلان ایلاس خشنه
و صوابست پس بهای خود را چاک زد و فطین خود را بدور افکند و پای برهنه می در کوبه و باز از عو رکرد
و بناید خطاب بایلس که چون احباب خاضع و خاضع گشت او را در ایام زندگانی منی داشتیم و بعد از هبوط
او این دو هجرت به اهل او خواهد گشت

این دو هجرت به اهل او خواهد گشت

۴۵۱۲

جلوس لایم در ایالت چهارم از روی قصد و دوازده سال بعد از هبوط آدم بود

لایم پسر سکون است چون تاج و تخت از وجود پدر خانی دایم سوگاری و مصایب را پای برد و در طلب ملوک لایم
ملک موروث برخاست و پسر از ملک ایالت را فرو گرفت و در آبادی بنده اهل آنجا و شهر و زمین
جمیده معمول داشت و نام یک بر آورد و صنایع و ترفیع ملک احکام او را مطیع و منقاد شدند و سی و یک سال
با بر سلسله اشتغال داشت و چون زمان پادشاهی پسرش آمد و فرزند خود لایس سکون را و پسر پادشاهی جای برد

۴۵۲۴

طو را لایم در چهارم از روی قصد و دوازده سال بعد از هبوط آدم بود

این دو هجرت به اهل او خواهد گشت

لایم دارا از جمله پسران بنی اسرائیل است و او را اوست و لفظ لایم از بیخ هجرت و سکون لایم و
محل و لایم و ذال مجر و الف و رای محله ملکت عبری یعنی خداوند است و آن حضرت در قریه میرزا
سکون داشت چون یهوشا فاطم از جنگ بنی عول و بنی مواب آموده گشت و بغیر اغت نهشت و در میان
اسباط عسره سلطنت به احزابی بود که بدترین سلاطین بنی اسرائیل بود و فطرت گشت یهوشا فاطم لغیر طاعات او
ببوی دی رفت با هم عهد و موت استوار کردند و پسر اکت بیغیر چند با حسن که بجانب تریمس فرستاد
سو و تجارت برد لایم و از بنزد یهوشا فاطم آمد و فرمود که خدا میفرماید ازین رو که با احزابا میبختی و عهد نمود
استوار کردی اعمال حسن تو محبت ما را ازین خیال که اندیشیده سو و نخواهی بود و پسر از تجارت تریمس
نخواهی یافت لایم در همان لایمهای ایشان در دریا بگشت از مقصود نماند و سلطنت یهوشا فاطم
بود پس جای بنفرزند که استه میرای دیگر شد و او را در قریه داد و فون ساختند

۴۵۲۵

جلوس جویانک در ملک چین چهارم از روی قصد و دوازده سال بعد از هبوط آدم بود

این دو هجرت به اهل او خواهد گشت

جویانک پسر گنگ و آنخت داد پادشاه سیم است از اولاد جویانک که در ملک چین مرثبت جاقانی یافت
و اسباب جهان را از فرایم کرد و در نزد مردم چین پادشاهی مرغ پی و فرزند قدم است چه تا ایران ملوک چین
کیش بت پرستیدان داشتند و عبادت اصنام و اوثان اشتغال میفرمودند و دعوت هیچ پیغمبری را اصفا نکردند
و معتبرند داشتند در سال بیت و چهارم سلطنت جویانک صیت پیغمبری و دعوت شاکونی هندی که شرح
حالش در جای خود مذکور خواهد شد بمکتب چین رسید و قبایل هند و کشمیر و ختا و سکوب و اعور
او را به پیغمبری باور داشتند و فرض و سن او را معتبر دانسته طاعت او کردند و توائس او را در پی
پذیرفتند علی جمیع اینها گشت و پناه و کیال و ملک چین و ختا و مت و با چین به استقلال سلطنت کرد و در دم گنج

و قایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

سوی اجاب ناختند و مردی دلاور از قهای او کمال خویش را بزه کرد و تیری کا سب او گشاد و آن تیر بر خوش
وی آمده زخمی کاری بد و رسانید و جبک پوسته شد اجاب دانست که با آن زخم رست نخواهد کرد و با کاران
خویش فرمود تا او را از مسکن بیرون بردند و شامگاه در کدکشت ناچار سپاه او شومردن مراحت کردند و وجد
اجاب را بر مرکب بنده را آوردند و با جاک سپردند و چون او را که از سلاح و مرکب گشته بود مکان دمان زدند
چنانکه ایاس مفرموده بود و در پس مرکبش علیه اسلام نجات یافت

۱۴۵۲۶

ملوس اخرا یهود را سباط عشره چهار هزار و پانصد و بیست و شش سال بعد از هبوط آدم بود

اخرا یهود اجاب بعد از یزید بر سباط عشره فرمان کردند و سلطت آل اسرئیل یافت و بر آیین پدر دینا
ست پس یسین گرفت و بر روش را عاقل من با باط دست تقدی بر او و دوازده وی صل در کاکمک گفتند
مکنت می مواف که هر سال صد هزار گاو و صد هزار گوسفند و گاو اجاب بر رسم خراج میفرستاد و بعد از عدت بر تافت و دیگر
این موافی را در گاه احرا یهود افغان و فرموده و در آن دست بود که با می مواف تیر که سید علی انکلی چون در آن
ارادت سلطت اخرا یهود گشت از روزن نام عاقل در افت و در هر هم در کشت و در پس گشت بر بستر رگور
بخت آنکه جمعی را طلب کرده بهر بود که اکنون شناسد و صل و زبوت و طاعت که حدایان قومند
از اراض عقرون آسمی دسده و استغنا گنید که از این رنج مرا شفا بخند رسولان اخرا یهود رحت حاصل
کرده از خدمت او بیرون شد و خبر یسین علیه اسلام ایاس مارل شد و گفت حدای میفرستاد که بر حیر و کبر راه
شومردن رفته بایست که بوی که گشت حدای دوزی در آل اسرئیل که شایبوی اصمام و او تان میروید همانا اخرا یهود
از آن تک که بر آن میفرستاد بریر میگردانید و با تندی ایاس نیز رسولان اخرا یهود آمن کلام خدای را
بایست که گنایند و انجاعت با خدمت اخرا یهود و در از آنچه دیده بودند آگاه ساختند اخرا یهود گفت همانا
اه ایاس است و سر یسینی را با چاه تن از مردم خویش مامور نمود که مستانده و او را در گاه آمد ایشان از
ایاس علیه اسلام بیرون شده و او را بر سر چلی یافتند سر یسینی آل لکفر فریاد کردند که ای پسر خدای ابرین که خود
مؤ که ترا پادشاه آل اسرئیل طلب فرموده ایاس گفت اگر من میفرستایم آتش از آسمان بر تو آید و ترا
با چاه تن از مردم بدم در کش چون ایاس این گفت در حال آتش پدید شد و انجاعت را فرود گرفت و بنا بود
نجات اخرا یهود بر سبب یسینی و دیگر را با فایدی مامور ساخت ایشان نیز نزد ایاس علیه اسلام آمدند
و از آن سربت که فوج خویش کشیدند چندی اخرا یهود بر بحال ایشان و قوف یافت و هم بید گرفت چاه تن بزرگ
با عظمی طلب ایاس علیه اسلام فرستاد که ده تالت بزاری و ضاعت میث شدند و در حضرت ایاس
چنین مکنت بر جاک نهادند و در وقت خیر علیه اسلام با ایاس نازل شد و گفت خداوند میفرماید هر اسیر را
و اتفاق انجاعت بزرگ یک اخرا یهود که عتق میباید آتش عمل گرفت و دست و پس ایاس نیز اخرا یهود گفت
ای ملک آل اسرئیل از خدای یحیم کردی و بت بر ستیدن گرفت و در طلب تعاکس بزرگ اصمام میفرستی
همانا ازین تخت بریزانی خرا میگردانده باستی چون ایاس این سخن بخت اخرا یهود جان بدید که سده ای برودند

سلطت او دو سال بود

در این کتاب از کتب معتبره است

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

ملوک نبره

چون احرار با یون اخاب را و لدی بنود بعد از وی برادرش هیورام تحت ملک برآمد و اسباط عشره را
 میطیع و مستاد ساخت و مانند پدر و برادر پیچ از غیصا و طینان فرد گذشت و سخن با هسما و او شان کرد
 و از نیروی کی میاش ملک مو اب استخراج که بدرگاه اخاب میفرستاد موقوف داشت هیورام بدان سه بود
 که اورا تبیی کرد و بر قانون سابق بازدارد پس سال سپاه و یثار تو مردن بیرون شد و کس نزد هیوشا فاطمه
 آل هیو دامت و گفت میباید که هر سال صد هزار سر گرد و صد هزار سر کشف بدرگاه اخاب ارسال
 داشتی ای یک روی از خدمت ما رتافه و خرج معتبر موقوف گذاشته و طیفه است که مرا عانت
 فرمائی تا او را کوتاهی بسنه اکم هیوشا فاطمه در جواب گفت چنانا از توبه ای تخم و کین ترا از بنی مو اب بگویم
 و ابطال آل هیو را فرما هم کرده بر دیورام آمد و با تاق از راه بریه بسوی بنی مو اب روان شدند و ملک
 دوم نیز بدیشان پیوست چنان اتفاق افتاد که هفت روز آب بدست نیامد و کار بر لشکریان تنگ شد
 هیوشا فاطمه گفت آیار میغیران کسی باشد که ما را راهنمایی کند گفتد ایث بن سافا که شاکر دی ایاس کرده است
 تواند شد که بدینجا عبور فرماید پس هیوشا فاطمه و هیورام و ملک دوم کس بطلب ایث بن سافا دزد و اخضر ت حاضر
 شد و روی مایورام کرد و فرمود ترا باس چکار است بلکه لایق است که با اینانی کذب تو تسل جوی کی میغیران بید
 و ما در تو بوده اند هیورام گفت ای ایث کسان گذشته را معذور و اینک بر ما ترحم فرمای و مال حال
 ما را باز گوی ایث فرمود ای ملک آل اسر اهل اگر نه این بود که از دیدار هیوشا فاطمه شرم داشتیم هر گز نجاب شما
 عیو نمیکردم انگاه گفت خدای سفر مایند و باشد که این وادی بر آب شود و مردم سیراب گردند
 بر بنی مو اب طفر جویند و بر حسن و قریه که دارند ویران کنند و اجمار عمارات ایشان را بربازند از دیدار اجمار عیان
 انجماعت را قطع کنند و روز دیگر چنانکه ایث خرداده بودی ابر و باد و وزعد زمین از قطرات اطراف سیراب شد
 و ارا را ارضی مو اب سیلاب رسید چنانکه همه روی ارض پر آب شد و لشکریان از رخم و استند و آشود
 خاطر شدند اما از آنسوی جوی شایع ملک مو اب است که سپاه دشمن نزدیک سده مردم خویش را جمع ساخت
 و لشکری عظیم بر آورده با استقبال جنگ بیرون شتافت چون چاشمکه آفتاب بر میا تابید آب
 در چشم ایشان بر ملک خون نمودار گشت و این معنی را بفال گرفتند که دلالت بر خون ریزی کند و زود
 بشاقتند زمین جنگ بر هر دو لشکر تنگ شد و عربی عظیم در پیوست بعد از کشت و کشتش بیار بنی مو اب
 هزیمت شدند و بی اسر ایل و آل دوم از دنبال ایشان باختند و از انجماعت می گشتند و بهر
 و بلده رسیدند ویران کردند و اجمار بنیسه را ازین بر آوردند ملک مو اب هفتصد تن از لشکر برگزید
 که بیورش ملک دوم را بر گیرد و قدرت پس فرزند تختین خود را که هم و لعین او بود و بر بالای سور
 قلعه آورده قربانی کرد و حراست قلعه را آگاه بود و در بنوقت بنی اسر ایل مراجعت کردند

۴۵۲۹

رفع ایاس چا و هزار و پندصد بیت و نه سال بعد از هبوط آدم بود

مقرر است که ایاس علیه السلام بعد از فوت احرار یا یوسجا بن جلجال شد و ایث در خدمت وی بود پس
 روی با او کرده فرمود ای ایث مرا خدای فرما داد تا بهم اکنون به بیت ایل شوم ایث عرض کرد که قسم

جلد اول از کتاب اول ماسح التواریخ

چو در دیار و ملکائی و کس، و معاف بگویم و دم در خدمت انحضرت روانه می آید شد
خون دال رس بر دینک شد جمعی را انقباض کرد و میا کرده بودند با سمع مال مروان شدند، لهذا
گفته شد بعد از آن که مولای امر در حداد و در توجوا بگذشت فتح کتب علی میعاد انما سکت باشد و در
و ادوم ایل کشید ایاس علیه السلام را اینج فرمود که مدای حکم داده که من ام اکنون منوی اریکا شوم این
مار سوخته یا دگر و گرا تو خدا بگویم شد و در خدمت انحضرت را بجا آمد هم در آنجا شاکه دال انما انشع
آه و نسبه که مولای امر در را و گویند که خدا شد این فتح گفت مدام انما شاد انکار سخن را سید هم در انجا
الاس را اینج فرمود که ای برادر انکس ما را درون شوم و دگر ما را اینج طلب مدای در ملکائی وی سوخته
و دگر دگر او در شوم و در خدمت انحضرت را درون آمد و در کار و در حاه با سدا و در دچاه و
از شاکه دال آمده در بر ارایش صف بر کشید بد آگاه الاس دسار خود را را و در دگشود و از ارا
روشن رود و حال آتش شده و در دچاه پیش آمد پس اساق اینج درون رود و در
و در هر یک کام غور و دی کتب دال پیش که مرا به می سرچ و در داری امری بخواه و رای تو دال
کم اینج عرض کرد که سببست من است که تا دوست من و در چندان است که سید مراست الاس علیه السلام
فرمود ای شیخ من الله در سوال فرمودی اکنون که تو ما می دس ما و اس مرتب ما مسلم داری بگویند
شد که در رس دس عالی صمود و زمانی و در جی و دی و جای حیر فرمود و در سبب کام که ما هم محاطه و سبب
در سبب رود و در فرموده ما که که و بی اسوا و انشیس پدید آمد و مگر می ار اسس بود است انما
پیش شده و ان ملک رشت و کاست سما عرج فرمود اینج نظاره نمود و فریاد آرد و در
گفت ما سدی سدی و در ملکات انحضرت جمعی یا دگر و دال اس از چشمش می کس و در کافله
فی لاهرن سلام علی لایسن اما که کت بحری الخیس علی انکله بعد در درج الاس الشیع دست
برده که میان خود را بد و پاره و ساست و دال من در معارف انکسر بحسرت و بحسرت

404

الحمد لله

الحمد لله
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده

الشیخ من شافط علیه السلام را در حلقه پیمبران بنی اسرائیل است و لفظ الشیخ بمعنی پسر و کسر لام دایمی است
 ماسک و من معجز معجوز و من مظهر زمان عمری معنی فرج اند است و معرب آن العید است که لام کسره در ماسک
 و دایمی ماسک است مفتوح ساحه اندکای شمس معجز من مظهر آورده اند چنانکه حدادی در احوال مجیدیه فرموده
 علی آنکه معنی او سیر ابهرت در وقت فصل الناس علیه السلام که در وقت که الناس را مغان الشیخ آوردند
 عاره آوردن مگذشت و موسی سموا بعره فرمود و سار جوش را کاس الشیخ بگشود و حاصل آن مبارک
 را آورده بر آب رده است مفتوح چنانکه من رود بداند ارکشت و در رود جاری شود فرموده شاکر دانی اما
 چون این معجزه را الشیخ دیدند و استند که وی حلقه الناس است و مرا استعمال کردند و با دستانی را که
 بهاد و عرص کردند اما یک پای او را حاصر صواب است که نفس حال الناس را در ماسک باشد که در شمس
 حداد را در سیر کی در حال فرود که استند باشد الشیخ فرمود و معجزه ابهرت و کمر استند که در شمس

وقایع بعد از سقوط ادم تا هجرت

ایشان ایح کردند چه آنکه اشع سکت متعالی دست روز و سهیل و صعب زمیں مختس کردند و انحضرت
 ناشانی یافتند و اریکا مراجعت نمود و خدمت ایتع معروض داشتند که این قریه برای توطن میگوید و
 جزا میگوید آبی مذکور دارد و زمینی با سب زکار انحضرت پاره از یک برگرفته بر سه چنمه آب آمد و آن
 نمک را در آب افکند و فرمود که خدای مبرم یار من ترا برای منهای که دم و آس آب خستگوار شد تاکنون مرا
 از رخ شفا بخشید انگاه از اریکا کوچ داده به بیت ایل آمد و آن پسنگاه که از اریکا بیرون میشد و اطفال بسیار
 از دنیال انحضرت بیرون شدند و هیمی سجره مذامیکر و مذکرای اصلح ز و دسفر کن ایتع علیه السلام تعاف
 کمزیت و این زانعت کرد در ساعت خرمی ازینکه در آن نزدیکی بود اشکار رکت و ازینمیت بیرون تیده
 چهل دو دوتن از ایشان را نو و ساخت و اشع از بیت ایل بجیل کرل سفر کرد و از آنجا بشومرون آمد و رفیق
 ز و جیکی از شاکردان اسبابا با خدمت ایتع آمد و عرض کرد که ای پیغمبر خدای تو هر من که مردی بی مصانت
 بود و دیون ببرد و ایک قرض خوانان ببرد یک من آمده و دوسر مر اریکای قرض پدر طلب می کند که ایتا
 به بندی بدارند ایتع فرمود که آیا ترا در خانه از خطام دینیوی پاسخ موجود باشد آن زن عرض کرد که بجز خطری که
 روغن زیت دارد و مالک هیچ چیز نیستیم انحضرت فرمود اینک بجانه تود و از همایکان حید آنکه توانی
 از کاسات و اقداح و قد و در انداختی ^{ساعت} کن و ما سپران خویش بدرون خانه رفته در سه ای ^{بنا} برنگاه
 بر بند و از آن روغن که در خانه داری بر آن انداختی و سر و بر که حمله مملو خواهد شد و هسنور روغن بافته
 می باشد از آن با خانه آمد و چنان کرد که ایتع فرموده بود پس از آن که هر چه ظرف مستعار داشت مملو ساخت
 همچنان آن روغن اندک بجال خود باقی بود درینوقت از آن صاحب که بخدمت ایتع شتافت و صورت
 حال را معروض داشت انحضرت فرمود اکنون هر روغن که موجود کرده و بفرویس و دیون شوهر را
 ادا کن و آنچه زیاده ماند سه رما به زندگانی خویش فرمای پس از آن از رخت قرض خواه و صیق معاسر بخت
 یافت از آن پس ایتع از شومرون بارض توینم شد و در آنجا زنی صاحب بود چون خبر در و د انحضرت
 بدو رسید شوهر خویش را گفت اینک پیغمبر خدای میرسد برای او تمینی لایق و مایه و در خور میسباید و در خانه
 خویش محلی دلکش خستیار کرد و دسیری برای خوابگاه انحضرت نهاد و ایتع را بجانه خویش دعوت فرمود و بجا
 بعضی از ایام بد آنجا شده آرام می یافت روزی ایتع با حاجری که شاکرد و خادام انحضرت بود و فرمود که حاجت
 این زن چیست که اینگونه رخت مایه و حاجری عرض کرد که این زن را فرزند منیت و شوهری میسر دارد
 سنت وی از حضرت نبوت طلب فرزند منیت انحضرت در حق وی دعا کرد و زمانی معین فرمود که در آن
 هنگام او را فرزند می خواهد شد و از آن عامله تن و در وقت معین پسری آورد و نشود و نمایافته سحر دست و مهر
 رسید و چنان اتفاق افتاد که با مادی در خدمت پدر خود که از جسد در و در آن بود بر راعت گاه میشد ناگاه
 درین راه صدای عارض او شد و از آسیب آن بچ پدربنا لید انفر و اعلام خویش گفت که این کودک را
 به خانه برده بلا در بسیار تو اید او که غلام او را بجانه آورد و آن طفل بر سر هر دو زانو باستاد و هیمی اورد
 فرید و که چندانکه چون زوال آفتاب بر رسید جان پدر و پس از آن جد فرزند را برداشت و بران مهر کرد و

حلد اول ارتقا اول باج التواضع

البش که ده و پنج باشد و خود در دوشوهر رفته و آن را در روی چمی در آب و در و رخت یا حله ها خوش را
 نام کرد و در رشت و با علام خویش راه رفته و در البش شافت و بصورت را در حل کرل یافت البش نام
 کلب ایک رن شویله مرشد و در استقال کنی و در شلامی شوهر و در رشتش بار پس فرمای ماحری اورا
 مدیره کرد و در میان البش را از مامد در جواب گفت نمیکو و مد برسد و حل بصورت البش پوست عرص کرد
 که ای پسر مدای من از تو هر مد طلب کردم و در آن بودم که قطع امید از روی کنم انک بر سر بر حقه است و هیچ
 حلد و باغ شاف وی تو انکم کرد البش ماحری فرمود که مکر خوش را استوار به مد و عصای مرا کرده و مکر که
 شود در من راه با کس سلام کن چون کسی تو سلام کند جواب گوی دآن به حکام که رالمس کو دکت وی شده
 عصای مرا در برابر روی او در انا در جواب رحس و ماحری ار پیش روان ستد و در آن ار خای او بر
 ما یسین ظل رسید و عصا دپس روی او داشت و پنج میله معاد و بچان آن ظل رسد رفاده بود و لام چم
 مراحت کرده صورت حال را در من البش رسانید در سوف البش رجواسته که آن دن صاحب در آمد و ماحری
 در دن حله رفته و در ای راست و لطل را رسد بر مرده یافت پس بحس در حصر لی سار تار که
 آنگاه بر سر رشت و هر دو کف دست بر دستهای آن حلد گذاشت و چهره و چهره او بهار و چشمها و چشمها
 او داشت و در آن سر دل کرده نفس مبارک روی دیدم در یوسف حرارت عیری در حلد آن میت ره کرد
 گوشت بدنش گرم شد پس البش رجواست و در میان رجواست که او نمود دوم هفت کرده بر سر رشت
 و هم با آن حلد میگوید عمل کرد درین کت لطل را که گوشه چشم کمر آن شد مع انصه چون هفت کت البش بدلا
 عمل فرمود و آن ظل را و در مدگانی یافت آنگاه ماحری فرمود در شویله را که در انا مکر در خوش را و مکر
 ماحری در سمدای بخند و آن دن را در آورد و چون چشم رسد انا در پیش قدم البش روی رهاک
 بها دپس از تخته و خمید مکر در خوش را که کت و البش او آنگاه کمال آمد و در یوسف خطا سال و دو صی
 در پر و آن آنحضرت فرما هم بود و البش ماحرم خویش فرمود که یکی را آتش بهاده طعامی رای آن صح
 میا کند مادم آن دیک بر پای کرده و دگری در بر آنگاه شد که در حرات چری مدس کرده در میان
 و یک طبع و مانه در صفا مقداری حطل یافت و ماست آن حیبت پس داس خود را حمل ماحری ما و در و در
 طعام هر در یک چو آن طیسج را حاضر ساخت و شخصی دست رده لمد آن در دباں نهاد و در ما و در آورد
 که امولای من پنا را هر درین طعام تقسیم شده و هر کس را آن تا و ک کسد در حال جان خواهد داد البش فرمود
 حنکی آورد و دست مبارک دیک انکند و آن مرادب از طعام رجواست پس یکی را آن جور رس
 بخورد و مکر ده داشتند و در دیک مردی بخد مالبش آمد و میت مان حوی رسد به آورد آنحضرت فرمود
 کمان ما را در قوم گذار و نا خویش سار مد مادم عرص کرد که اس مردم صدس باشد چکویه میت که ده مان
 حوی کحایت انان که البش فرمود پنا ایت را سیر خواهد کرد و در باده خواهد ماند و همچنان شد که وی از
 مقرر است که همان سپهسالار ملک ارام را آفت رص مکر و کت و او را در عاصه دخترکی بود که در آل اسرئیل
 ماسری داشت و روی آن دختر را در دهنان کت اگر مولای من شود و دل شود و در سمری است و انا

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجر

تغافل چون ایجر نعل رسید صورت حال را عرض ملک آرام را میسید وی گفتم ای سوسی یهورام پادشاه
 آل اسرائیل گشت و ده مدو سیم دشت متعال ز روده جامه تنایتیه بنان سپرد و کعب ایخه را بکوه
 یهورام رسم پیمیش که در آن کتاب مرا رسان که ریج ترا چاره که نعلان چون خدمت نکستی اسرائیل آمد مقصود
 حین معلوم دست یهورام سخت نکلند گفت من که باستم که تو ام کس را بمیرانم یا زنده کنم یا برص بر من فرمایم
 ایخه با ایلع و انداخته کس نزد یهورام فرستاد و فرمود ازین حادثه دلت شک مباش و نعلان را بس
 من کیل کن تا برص او را اندو اکتم نعلان چون ازین سخن آگاه شد با مردم خود رشت تا بخضر ایلع شود و نخرت
 بدو پیام داد که بم اکنون رو دار و ن تو دبت کرت در آب اردن فرو شده بدل خود را بشوی تا شفا یابد
 اگر چه نعلان این سخن را عجب است و باور نید است که آب رفع مرض کند باصرار مردم خود را بدو نشاند
 و چون هفت کرت غسل کرد شفا یافت و گوشت اندامش چون طفل نوزد کشت و از آنجا نخرت ایلع
 آمد و در برابر بایت و توحید خدا و پای بردن چند انکه کاح کمر و کال آتیا را ایلع سپید و میفید نیقاد
 لاهرم نعلان پدایای خویش را بر گرفته با مردم خود مراجعت کرد و حاجری با خود گفت چرا باید این مال را ازین
 مول نکر دو بهمالی از دنیای او روا نند چون با دوست عرض کرد که اکنون و نفر از شما کردان بنوی از جبل
 اخرایم رسیده اند و مولای من مرا در ستاد و از تو برای ایالت دو بدو سیم دو دو جامه بگیرم نعلان را در حقیقت
 این سخن مرده بزرگ بود و در حال و وحاله بنکود و دو بدو سیم کاجری سیر و دبرت حاجری آل استیا را پنهان
 کرده بنزد ایلع آمد آنحضرت فرمود ای حاجری اگر بگویی آئی وی در جواب عذری اندیت بدایع فرمود و دیگر دل
 من با تو است نلوهما نزد نعلان شتافتی و از وی سیم و ثیاب گرفتی و اکنون بدان اندیشه که کا و کو سفند فرادان
 فراهم کنی و غلامان و کنیزکان بدست آوری و زیتون و زرا تاده داری و ازای این جایست برص نعلان
 بهره تو خواهد شد و در حال حاجری بر ص کشته از خدمت دور افتاد دیگر از مخرات ایلع است که
 وقتی تا کردان آنحضرت در خدمت وی معروض داشتند که اگر رخصت فرمائی و با ما رفعت کنی بارض اردن
 شویم و در آنجا خدایه بنیان کرده اقامت نمایم چه بسبب فتن مقام کار بر ما صعب افتاده آنحضرت شت بشارت
 ماعبت مفرودن دست و ابایتان بار دین آمد و اجتماع در کنار رودخانه قطع و تاج مشغول شد و نداد
 این پادشاه دارنده نگاه تیرگی از ایالتان از دسته بیرون تده باب در افتاد و او روی ایلع کرده عرض
 کرد که ای مولای من همانا این تبر در نزد من مستعار بود و اینک در آب مخفود گشت آنحضرت در موضعی که تبر
 افتاده بود مشخص فرمود و بیا ره جوئی را گرفته بجهان موضع انهد و در حال تیر ازین رود برآمد و بر فراز آب
 بایستاد آن شخص دست برده برگرفت و دیگر آنکه بن بداد ملک آرام غم کرد که با ملک اسرائیل مصاف و
 وجهی را بکین نازد است که چون مردم یهورام از آنجا عبور کنند اسیر و دستگیر شوند ایلع ایخه با ملک اسرائیل
 بداد و لشکریا را از عبور دیکانه منع فرمود ملک آرام چون با مقصود نیت یوست مردم خویش را طلب کرد و
 در مود کعب در میان مکه پادشاه آل اسرائیل را از اندیشه مانگی و در عرض کرد که در میان ما هیچکس نباشد
 نخرت که در میان بنی اسرائیل سیم نیست که هر روز پیوسته بروی عیانست و عندا کاجه یهورام را

و قیام بعد از بسط آدم تا هجرت

و نیمه و فرکه دهم باشند و راه فرات برین گرفته آن چهارتن سر و سر بر خیزد و فرستند گس یا قندیس متذاری طعام بخورند
و قدری از نسیم و زعفران هم که در راهی خود نهان ساخته و در همان شب مراجهت کرده دیده بامان متعه
تومرون را اکسی داد و بدو رام سخت چندان را فرستاد و تا شخص حال کنند مبادی را ام حلی اندیشیده
و کمینی ساخته با سنده و معلوم کرد که آنجا است فرا رنوده اندیس مردم تومرون مطمئن شد و بلنگه
تا قند و هر چه یافتند برگرفتند و خود کدم چنان از زان شد که ایستح فرموده بود و عجب ملک بخت خود انجیل
دید و از نیروی که سکه پهره های تن مردم قتل او بر خوانند و بهرام حکم کرد و اما او را در سه درواز و از هفت
مردم بر بدن او عور کرد و تا جان داد دیگر از معجزات ایست است که آئین را که در حشش دعا کرده فرست
یافت و فرزندش را بعد از وفات حیات سخت فرمود که در تومرون هفت سال قضا خواهد بود و صواب
است که ازین زمین بسید و نثوی آن را اهل خود را بردارند و استیاض فلیس رفت پس از هفت سال حجت
کرده چون در زمان غیبت خانه و ملک او را دیگری بخیطه تصرف داشت استعانت مددکارا و بهرام بر دانا اکل
خویش را استرا داد و درینوقت پادشاه بنی اسیر ایل با محری غلام ایست در سخن بود و از معجزات انصرت نول
سیف فرمود از قضا هسته آن زن و ایحای فرزند او را در میان داشت ناگاه چشمش بدان زن افتاد عرض کرد
که ای پادشاه آل اسرائیل ایک آرن و آن دیگر فرزند و سیت چون پادشاه از آن زن سؤال کرد و آن
قصه را استند فرمود و اما احوال و خانه او را باز داد و در منصف که از انصرت از رر علقه او بردارند و بود
رد کردند و دیگر از معجزات انصرت است که وقتی ایست بدش سفر کرد و چون به پادشاه او را ام بر فیض
بود چون خبر و در انصرت را استید چاکر خود خزال را با بدیه فرستاد و آن که چهل ستر در زیر خزال بود و انصرت
ایست فرستاد و در خواست فرمود و با سنده که ازین مرض نجابت یا بد خزال چون نجابت ایست آمد انصرت فرمود که
او را سخن بسجی مگوی مکن زود با سده که میرد آنگاه روی از خزال بگردانید و ساعتی بر جای بود و پس از آن
سخت بگریست خزال عرض کرد ای مولای من ای که یار چه در است انصرت فرمود و آنچه تو بانی اسیر ایل خوا
کرد بهمانا قلعه های ایست را با تسخاری سوخت و جوامان ایست را با تسخیر خواهی گشت و اطفال ایست را اسیر خوا
گشت و حامله های ایست را اسیر خواهی دید و خزال عرض کرد ای بر کزیده خدای من چه سبک با ستم که چنین کار با کم
فرمود که زود با سده که تو بر قوم او را سلطت خواهی یافت مع القه چون خزال مراجهت کرد و در دیگرین هداد
در گذشت و خزال بجای او سلطت یافت و قوی حال شد تا آن زمان که با یورام ملک اسیر ایل از در مقابلت بیرون
مدد یورام اعزایا یو ملک آل یهود را که با او سمت و امانوی داشت خواسته با اتفاق بجنک خزال بیرون
شدند و در ران موث جلا و با بی او را مصاف دادند و شکسته شد و بهرام در آن جنگ زخمی مگر بر دست
چاکه تاب درنگ نیار و او را بر بیرر حال آوردند که مدد کنند هم در ایجا بدان رخم در گذشت و لشکر وی

اسیر و دستگیر خزال گشت

سلطت یورام در آل یهود چهار هزار و سیصد و سی سال بعد از بسط آدم بود

یورام بن شافاط بعد از پدری درستی و دوسالگی بر آل یهو و سلطت یافت و دختر آخاب را برین گرفت و او را

این کتاب در بیان
 تاریخ و احوال
 و معجزات و غیره
 است

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

۴۵۳۹

محسوس نوذری منوچهر در مملکت ایران چهار هزار و پانصد و سی سال بعد از سقوط آدم بود

نوذری منوچهر است بعد از بدو در مملکت ایران لوی جهان داری بر افراخت و بر سر فرمانداری قرار گرفت
مردی درست خوی و نامش را ربو و مردوم دون را عزیز میگرد و حسن و دید مملکت را خا می داشت پهلوانان
حضرت دبر رکان درگاه از سو و سلوک وی رنج میبردند و از خدمت وی بقدر امکان کناره جسته و آخر
سام رسید که زود باشد سیراره ملک پاره و جل ایمن جهان با کی گشته کرد و غنیمت عیان مملکت بر نوذری
شورید و شمشیر خلافت از خلف بر خواندند و در سام بی توانی از سیستان کوچ داده بدار الملک آمد و نوذری را
در یافت و او را زنده و نصیحت تمینی بسزا فرمود و مردوم را با جد متادامید و در ساحه هر یک را بنوازش
جدا گانه خرد ساخت و دیگر باره کار مملکت را بطلم و فسق کرد و از خدمت نوذری رخصت حاصل کرده بر انبسان
شد و روزی خد بزرگداشت که سام و داع جهان گفته برای دیگر انتقال فرمود و زوال مملکت اداری او پشت پنجر
بایست بر بد که سام جهان پهلوان رحمت برست و بر رکان ایران نیز از سو و سلوک نوذری طر رنجیده و از
روی با فریاد کرد و گفت بغیر زده سلطنت باقی آسانی بر نیاید هر که اجمت جانگیر است زحمتی بقدرت
میاید کشید اینک کار ایران قرین اختلاست اگر کین سلم و تور جوای کسید کمر استوار کرد و سپاهی در خور
تا فتنی سوی ایران واجب شمارم و فریاد پاه خویش را راست کرده با چهار صد هزار سواره و پیاده متوجه ایران
و آن هنگام که از آب حیحون عبور میفرمود و سی هزار کس با دو سر بنگ کباب سبزان کباب ساخت تا مردان آن کوه
با راز استول دارند و اعانت نوذری کردند و خود کوچ داده از جانب کرکان غریت ایران فرمود چون خبر باورد
بر بد که اینک فریاد بتاب میرسد بفرمود و تاسیه فراهم شده از روی بیرون شد و بسوی مانزدان تباحث
و در برابر سپاه فریاد صف بر کشید و روز دیگر جنگ پیوسته شد و از باند او تاسیه گاه برد و تسکین و تیر دهم
مها ده اریک دیگر همی گشتند و قارن رنججوی کار برد و انکی همی کرد و خدایک بزرگان صعب اتحاد و غار دیگر با شمان گشت
ید که در قله ترکین یافت و ان اتارت سد مشول شدند و هوا تیره و تاریک گردید و لاجرم هر دو سیه دست
از جنگ کینه باز آمد و کاه خویش باز شد و نوذری سخت تر سنده بود و از ضعف خویش هراسیده و فرزندان خود
محسوس و کسرم را با فاق قارن با مور ساحت که تاس تمام بسوی فارس توند و اموال و اقبال و زن و فرزند
پادشاه را بر داشته بلبر کوه آوردند و در قله طرک های دهند فریاد از نیال آگاه شد و قراخان و با طرا
که دو سر بنگ دلاور بودند نیست خواند و حکم داد که از قهای تاسه ندادگان و قارن تاحته بیار که قار ساند
قراخان و بارمان جمعی از مردان کار از نمود و با خود برداشته از قهای ایشان تباحثه و پس از روزی چند
به پتان رسیده جنگی عظیم در میان اتحاد و قارن چون سیر جنگین بسوی بارمان حمله برد و او را یک ضرب تیغ
از پای در آورد و مردوم او را یک نیم با شمشیر بگذراند و نیمه دیگر را کشته شد اما فریاد روز دیگر جنگ
در انداخت و مردمانه بگوشید بعد از کیر و دارنده اوان ساه ایرانان گشته شدند و در با جمعی از بزرگان
درگاه و پهلوانان حضرت امیر و وسیع گشتند فریاد خواست اتیان از عرصه هلاک و در فرمایند اعتر
را در روی که یعنی در اسپنبر رکان دانند شفاعت برخواست و براری و ضراعت تمام شجاعت را از قصد

مجلد اول از کتاب اول ناصح الملوك

دی گاه داد و ستد اخراج اسباب اسیران دست اغیرت سپرد که در طبع ساری خوش جاد و در غرض
معمود عمل فرمود و در کرات دوسر مسک که یک سحران با مورود در راه رسید و در من حد مس
وسعه در حضرت امیران معروض دسد که ما رجس فرموده و شاه رسد قلع کامل با من در دم نه
که آن یک دست نشان الوداد در جاده و دایره بیرون شد و کس در ما دستا که من اراد و
صحکم و چاراد و لا فرید و سر طاعت فروداشته ام اگر اسیاب صیص و ما و ما شد کین صماک در
رجوم، السحان خویش عره صاحب سالی کس در رال در مساده و در ارحال ناگنی داد و رال چون رن
و در ب، هاشک که در سپاه مارا نفسی معقول و در می پراکنده صاحب ایک با ما معد و دی اران در نگاه کاس
و به بخت آمده ام اسیاب ارضای کسحان غایت شما که شد و فرمود و در حاضر صاحب
مع برارش را که رسد و بدت پادشاهی و در دیران من بهت سال بود و لغت او آرا ده است و بعضی
ارحان او را که بخت کوسد

۴۵

سلط ناموس می در آل اسه این چار و هر چه در چال سال بند و هر چه

مک کنایه چون هوام از یک حال ملک ارام حی با آمد و در رغال رای داد و بخت اشع عده اسلام کس از شاکر
خوش را خود فرمود و در امانی از روض حد مس و نسوی را موت جلا و شتاب و باهون ششی را صبح کس که
می اسه اصل بهره دوست آن مرد طری از روض بیت رکف و در اموت جلا و شد و باهون را
صبح روداشته بخت کاه رود آ - روض را رسد و دی فرود بخت و صبح کرد و بخت عدا می میفرماید که نور که
آن سر اصل کرد و کار جلا ن سولای خود استقام کنی و در ارای حن اسما و سد کال مس که او بخت جلا
در دوان اوانی که اری و الی او را چون ایل را عام من باط و نشان ایجا و دکنی و ارا ایل رود و اخبار
و در رغال لغه مکان خواب شد و در اقمعه بجا بود و اس بخت و در سه ای بخت و در اپی کار خود و
ار پس و باهون سه دل آمن و میان جماعت شد و مردم روی جوا شد که شاکر الدیش را باو چه من و دها بود
فصل در بخت مردم چون من شیب شد شاقه و شنوری و گمانی که رفته سوخت و باهون را سلط سلام
کند من باهون سولای خود و سوام شود و جمعی در اسم که در کتاب بر رغال با من کرده و دها مان صا رغال با
و دها مان شمانست پیوژم را گنی داد و دی فرمود و سواری بیرون شد و حال نشان معلوم که آل سواج
مکش باور رسیده و در ارا بخت مع فرمود و در شش خود داشت پیوژم سواری دیگر دستا و اریا دها مان فرمود و
لنگر ام شده و خودان محروم بر رشت ارا باهون یک آل پیوژم که بیدار دی رفته بر روی تمس شده و مردم
خوش در پیش آمد و در دل شایب چون هوام با لنگر دشمن رویک شد و باهون را شاست فراد که در آل ای
با که ام اندسه معوی شدی با موکت چه مبرسی اما عادات جسمام و قل اما و معاصی در و ارا ال روی سنا
جوانی دها مان باهون که کار و گز کوسد قوت ماری باهون در دها مان روی رفته بر سنا و باهون
ار قاضی و شاست و کال خود را ر که کرده تری سولای و کسا و داد و حاکم رسد و بی آمده و رشت و کس دها
و قاضی باهون روی دها مان که ارا سر مکان در نگاه نو کرده فرمود که حسد او را ر گرفته و در و باهون

مجلد اول از کتاب اول ناصح الملوك

دقیع بعد از ہبوط آدم تا ہجرت

اور ایجابی چون باوشت و فرزندش چنین خواسته مع القصد چون اخیر با هو حال یهود را م ر ا ش ه که در پیش گرفت
 تا خود را معنی رساند با هو نیز از قاضی او بخت و تیری سوی وی انداخت و آخر با هو زخمی یافت و مردست او را
 از میدان بدر برده با رض مخد و رسانیدند و در آنجا وفات یافت ملازش حبس و او را محمل کرده به میدان
 بردند و در قریه داد و مدفون ساختند اما از آنوی یا موسی از قتل کلین به ایرتزال در آمد چون ایرتزال با و یهود را م این خبر
 بشنید چهره خود را آریس کرده و سر و در چشم کشید و سام انچه که با یهود ساکن بود و فرزند بر آورد که سلام تو
 می زمری قتل مولای خود ازیر که زمری نیز مولای خود را سخت جانکه مرقوم شد چون با یهودی ایرتزال را بشنید
 و او را بشناخت حکم داد تا چند کس بسوی او ستاقه و او را از نام دارنداخته چنانکه خویش بر سواران و زمین حایل را کند
 شد و مردم او را با چال گرداندا که با یهود کارا کل و شرب پر داحت و فرمود حبس این ملعونه ازیر دی که دختر کو
 با حاکم بپارید چون خواستند اعضا ی او را فرا هم کشند بجز از استخوان سرد دهر دو کف دهر دو پای او بچیر
 توانستند برگرفت چه بجز در زیر پای مرد و مرکب باو دنده بود چون این خبر با یهودا و روید گفت این معصیانی سخن
 ایاس علیه السلام است که فرمودن ایرتزال در ایرتزال غیبه کلاب خواهد شد مع القصد چون با یهودا کارا ریشان
 پرداخت نامه بزرگان سومرون نوشت که از اولاد آخاب نزد شما بسیار ندکی را بر کرسی محکمت بنشیند و در کار
 او مصاف دهد چون نامه ایاس بر رسید در جواب عرض کرد ما از تحت فرمان تو سیر و ن شویم و هر چه تو حکم کنی
 چنان خواهیم کرد چه دو پادشاه بر یک با تو نتوانستند مصاف داد ما را چه افتاده که از فرمان سیر و ن شویم چون این خبر
 با یهود رسید دیگر باره بدیشان نوشت که اگر افرامان پذیریم اکنون بکلی اولاد آخاب را گرفته سیر و ن بردار
 و سیرایتا را از دمن فرستید چون بزرگان سومرون از حکم انکی یافتند اولاد آخاب را در حال گرفتند و بکلی
 هفتاد و دویست بودند و بکلی را سر برداشته و راؤس آنجا حاکم را از دیا یو فرستادند با یو فرمود آن سیرا را
 به بیردن در دانه خانه افکندند چون شبگاه مردم جمع شدند فرمود شمار انداخته است که من مولای خود را را
 در آوردم آیا این سیرا را که ام کس از حق برداشت به ما حکم خدای چنین است و فرمان داد تا کلین زنده و خاندان
 آخاب نکند استند و همه را با تیغ بکشد زانیدند و انگاه عزم سومرون کردند از قضا در بین راه بچکل و دوتن برادر
 اخیر با یهود دیا دست که از میت المقدس بشور و ن میدد تا از خاندان آخاب باز پرس کنند و تیار تیان
 زنده نمود تا آنجا که رانیر گرفتند و بکلی را با تیغ بکشد زانیدند و از آن پس با یهودا آداب آخاب که از دوشان
 دی بود مافات کرد و او را با خود برسانده سومرون آورد و هر کس از اولاد آخاب بجای مانده بود
 بقتل رسانید آنجا جمیع آل اسرائیل را فرا هم کرده با ایسان خطاب کرد که چنان ندانید من از کیش و امین یهودا م
 تخلف کرده ام کار سلطت با دیس جدا گانه است دمن در عبادت نقل و دیگر احسانم زیاده از ویم اکنون عبده
 احسانم در خانه بعل باید حاضر شوند تا رسم قربانی بجای آریم و ایستار از بتشریف مکنی و جایزه سلطانی ممتا ز دارم
 ست رستار بدین نوید طمع کرده بکلی را در بنگه حاضر ساخت و نیک پرست کرد تا مؤمن و موحده ی در میان
 ایسان بماند آنکه هسته دتن از سر مکان را کاست گفت اگر کین اریخا جعت را مانده است تنی را بجای
 تنی خواهم کشت و حکم داد تا آنجا که را با تیغ بکشد زانیدند چنانکه کلین کثافت و بنگه را را خراب کرد و آتش در زد و کلین

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب مدظلہ العالی

[illegible]

جلد اول از کتاب اول ماسح التواریخ

[illegible]

۴۵۴۱

شاگونی حکم میرشد و دوست و دشمن و دوای ایضا دید محکمت همد و ستان بود و همد بهمدان در حق
شاگونی است که چون بگذرشد و میرسد آغار زیادت مآخذ فرمود و ارمال و حطام و سومی اعراض کرده
سحر و لغو و احتیاج نمودار خلش مال در مانی و سر یک شک مشب و بر و در کای حد ادا و ناشی فاع
کرده و در صفت نام او سر و در و بود که محکمت همدی نام کار و را گویند چون اس رحمت پای نرود
آسمان بر شد و من ار چند بدست آسمان کوه سر اید و سر و در آمد نشان هر دو پای او در کوه سر اید و
نام و در صفت مس و ده سال و اسب پس حرم سر رکان و در ناگذا ران و تر کرد که سر و در و اسب آسمانی و در
دم است که محض و او چو سب و او را در صحت و نانی فرما شد لا حرم کدمت او شامد و او را ش کول
نام نهاد و او لفظ منی آدم است و اس فرما کند ارن چهار کاسه با خود آورد و در کوه سر اید و در
هم نهاد و مسور جمعی که در کوه سر اید و ش و او را ش چهار کاسه را بگوید او بد و یک و بد ان شاگونی را
سر بهور نماز کی محفوظ و او بد علی آنکه مش کونی لغت می هسان و چهار بهر را را بر صور بهای مختلف مآ آمده و ام

سہ ماہی
دہلی
پاکستان

و قایع بعد از هبوط آدم با هجرت

و ادعای موت و پیمبری کرد و مردم صد و کسیر دشت و حای و عیس و سکوت و ایو را و راجه پیمبری با و داشتند
چنانکه در قصه چو ایک ملک خلیس بر آن اسارت رفت و عقیده ایشان در حق تا کمونی و ولادت و رست او و پیم
چنین است که سید بروی ملک کشمیر بود و مقدم بر هشتاد و چهار برابر او دست و وقت رئیس و حکمران بود و
داست که او را موجه و خلیس می کشند بنور آرمی با که بود و ما تو هر یک هم بسری مذاشت که دوری از خدا در با
که آرا لم یسی نام بود و تسبیح می نمود و گاه در سایه درختی که آرا بوی که گشتی سخت و دوری از آسمان در وی
افا و چنانکه پهای باغ و دشمن گشت و پهلوی راست او شکافه پیکار آن میروند آمد و فرستاده و دنده آب یک
رومی بیکریت و حق او را در طستی و ریزش و فضل روح است بهت کام بدوید چون تو هر ارباب حال آگاه شد
با موجه و خلیس گفت من بسوز با تو رد یک شده ام و چنان تو دوستی را این طفل را اگر گنج آورده صورت
حال را بعضی دی رسانید علی آنکه تا کمونی چون مس ساله شد بر سر شکشت چنانکه تخم بعد از شش سال دیگر
را آسمان عروج کرد و در ورده سالگی بوجه سزا اندیش آید و از آن پس چهل سال در که لب بحر دنی داشت مدتی
بیالود آگاه راه حق یافت و پس سال محبوب پس در شصت و پنج سالگی دعوی پیمبری کرد و چون بناد و هشت سال
از عمرش بگذشت و دواعی جلال گفت که یافتم است که زبان هندی او را و کشور کویند و اهل خاکرتی خواست
کار او است که در وجه را از صورت ناقص حیوانی خاص داده بر سره اسانی رسانند مع القصد قوانین و قوا
که در دین ساده و احکام آن شریعت که بیان کرده که می نویسم است و نگارنده این کتاب مبارک لایق مدیکه و تم
دار و دیار ریافت کارش سرسیر و نود و هفتاد و پنج سال این چند که که حکام پرشش و مناجات بحضرت حق خوانند
قاعت نمود که ترجمه آن زبان فارسی چنین است که یکه یکی هدای برکت ارجانی نیانده و بجای زنده از همه کارها
و آخرش با پر داخته مدتی و راستی سید اروهش را در جبهه علوم بکست و در پنج شکوک و در دیت و عیب نیست
و انما به کلی و حرانی اندیشهای خلیانی پنج خبر با و مانده و او بخیری شیه نه پروردگار و در لایحه و پیمای مرید حافظ
و ناصر لایحه و معین ایشان به افش تمام اول بزرگ و آخر بزرگ فاضل با خست سازنده و باقی تا یوم بنیاد و ایام علم غفر
ظهور زکریا که چهار هزار و پانصد و پنجاه و شش سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود

۴۵۵۶ زکریا

زکریا بن یحیی علیه السلام از جمله پیغمبران بنی اسرائیل است و لفظ زکریا معرب از خریا باشد که بجای خای بمعنی کاف عربی
نهاده اند و لفظ خریا در لغت عبری بمعنی خدایا و کرده باشد معنی راست که بعد از فوت یحیی ادا آل یهود از تفرقه
موسوی روی بر تافتند و بعد از او ثمان و هشتاد و یک نام قیام نمودند و یواستس از یحیی و یحیی از یحیی و یحیی از یحیی
و مدارا بود در وقت فرزندی یحیی ادا زکریا در جنون یافت و بمیان قوم خود شایسته بر سرستونی بلند بر آمد و فریاد
کرد که ای قوم خدای مهرباناید و صایای مرا خفا گفت کردید چنانکه راستکاران بخوابیدند و چنانکه شایرک مکنفیه من ترک
شما خواهم کرد و مردم کوشش با سخنان او ندانند و بفرموده یواستس در خانه جدا او را بستند که در دوا پس یواستس
سایر فرزندان یحیی ادا را بفرموده یواستس متوال با خند از زیر دی غصه خدای بیش کرد و خیرال بر یواستس رسانند
و تو دساره و یکی گشتند چنانکه در قصه یواستس مرقوم افتد

این کتاب در کتابخانه
مجلس شورای اسلامی
تهران موجود است
در سال ۱۳۵۶
تألیف و تصحیف
در سال ۱۳۵۶

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

۴۵۶۳

مدرس کتاد در مملکت ایران چهار هزار و پانصد و شصت و سه سال بعد از سقوط آدم بود

نیکتادس و ادب بورکان ناموس نوذر سوجیه نخستین سلاطین کیانست و ایشان با یکدیگر رومی دوست
باشند که هفتصد و سی و دو سال در مملکت ایران سلطنت کرده اند چنانکه در هر یک در جای خود مرقوم شود و شاهانه
و نفوذی در ملت عجم یعنی ملک ایلیکست چون این سلاطین از کتیرین ملوک رومی زمین بودند بدین نام لقب یافته اند
چون نام از جهان بیرون تدبر برکان مملکت را می بیند سلطان از دودمان میشد ادیان مشا و ره مرود در
این نال نام یکبار و انداخت و کف امر و زشتی پادشاهی جرمالای او را است و یا چه مردیست که عت
جلی با حاکمات طبیعی امارد و دصای میت با خلوص طوبیت همسار و رزم دوی القلب و شدید الطیش است و در
کثیر الاحسان و طریق القسان امیر مملکت چون رومی زال را با دوی دیدند بدین گفته همه استمان شدند که قبا و را
طلب کرده سلطنت برداشته و او را با دوتا هی تنیت گفته کتیا و سخت روز که تاج ملکی بر سر نهادن و کین دیر
میان برست و بر دوش پدران برکنده شده و اب عدل و احسان بر حیدر سپاهی و رقت برکتا و و سپهسالار
لشکر را هم از سخت برستم دستا توغیز فرمود و با همیسلوانان ایران و محمود سپاهیان بزم تغیر توران زمین از پنج بیرون
شد و مراب کابلی و رستم و قارن و کشو و ارمر مقده سپاه روان داشت و با لشکری دیراموج نامون نور دگشت
چون ایجر با فرسیاب شدند و حال ابطال رجال را خراهم کرد و مردان کارزار را از دور و نزدیک پیش خود
و سپاهی عظیم ساز داده با استقلال جنگ بیرون تاخت و در برابر کتیا و صفت بر کشید و روزی که کار بر او پیش و خو
ر نخستین میرفت رستم دستا مردم خویش فرمود که اگر افراسیاب را بمن باز نمایند سبک او را از پشت آب
برگیرم و با خدمت ملک ایران رزم تا خوش بریزد و ای دوشکراز گشت و گشتن آسوده شود و طایران را کاب او
لشان افراسیاب و جای توقف وی را با او مازنود و رستم چون سیر خنکین از جای خویش گزید و بی اندیشه آب
همی تاخت و مرد و مرکب بر زبیر هم انداخت تا صفها را از هم دورید و خود را بقلب لشکر رسانید تاگاه افراسیاب
باز گرفت و از وی آشفته و چشم خویش رستم دید همانا مرک را معاینه کرد پس بیدر یک بهر نیت جت و آب
خویش را از آنجکه از پیش روی رستم بدر شد و رستم از دنبال و تاختن کرده بدو رسید دست فرار و ده مکر او را گرفت
و از اسلحه ساخت تا بهنجان او را بزد و کتبا و در د و سواران ترک دایره و از رستم را در میان داشتند و با
و تیر رزم میجند افراسیاب از نیم جان چنان اضطراب یافت و جنبش نمود که بنده از میانش گنجینه شده بریزد
پس بی توانی خود را بیکوی کتیده و در میان سواران بکریخت و مردان وی او را از دست دشمن محروس داشتند
پس رستم بگرگاه خویش شد و روز بکران آمده بر دوشکرو دست از جنگ کشیده داشتند و کتیا و چون آن نبرد
باز و وقت دل رستم بدانست او را حاضر ساخته بیکو بنواخت و بشرف ملکی و اعلام خسروی گرامی داشت
اما آسنوی چون افراسیاب که خود را از جنگال سیر و دمان اژدها را یافته بود و غفلت و جلالت رستم
و قوت یافت و آن تهور و ضرب دست بدیدار داشت که درین حرکتگاه کار بردار نخواهد رفت و لاجرم بهر نیت
نیمشب با ریس و بسوی بلاد خویش همی شافت و از پس چند روز رسولان رزم کتیا را چرب زبان بخت
کتیا و فرستاد و پیام داد که آن عهد نامه که منوچهر بر داخته است مخفی نتوان داشت همانا در قسمت مملکت ماند

[illegible]

سَلْبُ اِهْوَانِ اَلْاَمْرِ اَنْ يَحْبِسَ رَهْرَاهُ بِصَدَقَتِهَا وَبِوَجْهِ مَالِ الْعَدَاةِ مَبْهُوْطًا وَتَمَّ لَوْدُ

FA VO

[illegible]

۴۵۷۶ جلوس مردان کے ملکیت میں چار ہزار دوا صدہ دھما دوشش سال بعد از سقوط آدم بود

4079

مردانک پادشاه چهارم است و در دوران حیاتش که در ملک حبس در شرف قاتلی و مرتد جماعتی ناف مرد
دانشور در دوش رای نو دور رانی و یکی را امرای حسرت که او امام داشت که دینی صاحب که آری است
کشید ای داکر خواجاستی صد در سبک را کشا و رطلی مسافت کردی با چاه مرگ همه روزه در سر دلو که
نود و در اطراف جماعت عالم عور کرده اگر مشی مشک مشک شده که و نامدب مردانک آمده معروض شد
معروض که در میان کعبه و ملک اراک آمده آب و هوای مشک را که رسیده معروض مردانک شده

وقایع بعد از مسبوط اوم تا هجرت

و از آنکه دیده بود با نرکت و در عهد انقضی غور کرد که در او خوارن گفتندی در علم کیا و سیما دستی قوی دانت
و در لبست بازی میب توانا بود چپ که مشهور ملک محروم گشت و اگر خواستی بهر ساعت ماحور تی دیگر
جلوه فرمودی گویند علم لبست بازی از محرمات خاطر او بوده علی آنکه بدت چاه و چنجال در تامت مملکت
چنین و خا و ثبث مکرانی فرمود و هنگام ارتحال از چنجان کوه و امک را که میرا شد و اکبرش بود بولایت عهد کند
جلوس لاویس در مملکت بابل چهار برابر دینا قصد و تها در سال بعد از مسبوط اوم بود

۴۵۸۲

لاویس سپه اقدس است مردی متاع و دلاور بود و بعد از پدر صاحب تاج و کمر گشت و در دارالملک بابل
تحت ملکی رسید و کار مملکت را بنظم دست کرد و در پرستش اصنام و سایش او شان زیاده ارشپیان بهشت
نمود و از اربابان ابالی یور و پسر و پسر کوسد و او احرین ملکیت که بابل را پای تحت داشتند
دی سلاطین این سلسله نیز اربابی تحت فرمودند و علی آنکه چون بدت چاه سال در بابل با استقلال سلطنت کرد
زمان و فاش فرار رسید گشت پلیرا که بهترین فرزندانش بود پیش خواند و از روم و مملکت آگاهش ساخته بولایت
عندت مخصوص داشت و در اع جهان گفت

عندت مخصوص داشت و در اع جهان گفت

سلطنت انصیا در آل هیودا چهار برابر دینا قصد و تها در سال بعد از مسبوط اوم بود

۴۵۸۴

انصیا میرپوش است و اسمش یهوعدان بود و بعد از پدر در سن پانزده سالگی براریک ملکی برآمد و در آل هیودا
پادشاهی یافت و چون کار ملک بروی قرار گرفت قاتلان پدر را بدست آورده همه را عرض تیغ ساخت و فرمود
با اولاد و اخا و انجاعت زیان زمانه چه حکم بد پسر را عقوبت نتوان کرد و بگناه پسر در ازیان نباید رسانید
آنکه هجده هزار مرد جوان تمیز زن که یکی از نیت سال افزون روزگار داشتند از آل هیودا برآورد و
هر ارمه را از آل اسیرا بیل صد بدره زر جریمه گرفت تا با بنی ارام متعاف و بدو نوبت بیکدیگر اسلام که شرح
حالش مذکور خواهد شد و زودی شده و فرمود خدای میفرماید که لشکری اسرائیل از میان سپاه خویش بیرون کن که چون
با ایشان مصافقتی تحت غازی شد انصیا عرض کرد که اینک صد بدره زر با ایشان تسلیم کرده ام انصیرت فرمود
که خداوند و مسادی آن با تو عطا خواهد کرد پس انصیا لشکری اسرائیل را از میان سپاه خود اخراج کرده و بگناه
خویش فرستاد و مردم خود را برداشته با رض بنی ارام متعین کرد و از انجاعت ده هزار کس محبت و ده هزار
تن با سیری پیر و غنایم بچید و عدد بدست لشکریان افتاد و بعد ازین ظفر انصیا سدا طاعت یزدان بجای مجید و بخت
انصام پیش گرفت و غضب خدای را جنبش داد و هم اموص علیه السلام نبرد و اورفت و گفت از خداوند بر تافتی
و بت پرستیدن گرفتی زود باشد که عرضم بپاک و دمار روی دارا و مفارقت چنین ما فرمود تا از آن ظفر که یافته
بود عظیم منکر و تمیز گشت و با صنادید آل هیودا مشا و ره کرده ایت را با خود همه استان ساخت و کس نزد
با هوش ملک آل اسرائیل فرستاد و گفت یا هر اهل طلب تالش کن یا برای جنگ بیرون شو یا هوش چند
او را انصیرت فرمود و بموت و مولات ترغیب کرد و معین بنود پس نایا لشکر برآورد و در بیت شمس گشته
فریقین شد و پاه آل هیودا شکسته شدند و انصیا و بکر گشت یا هوش او را برداشته به بیت المقدس آورد و حیا
صد ذراع از قلعه اورشلیم را ضرب کرده شهر را گرفت و هر مال و خانه و زر و سیم و دوا و انی سیم و زر که در مسجد

انصیا میرپوش است و اسمش یهوعدان بود و بعد از پدر در سن پانزده سالگی براریک ملکی برآمد و در آل هیودا پادشاهی یافت و چون کار ملک بروی قرار گرفت قاتلان پدر را بدست آورده همه را عرض تیغ ساخت و فرمود با اولاد و اخا و انجاعت زیان زمانه چه حکم بد پسر را عقوبت نتوان کرد و بگناه پسر در ازیان نباید رسانید آنکه هجده هزار مرد جوان تمیز زن که یکی از نیت سال افزون روزگار داشتند از آل هیودا برآورد و هر ارمه را از آل اسیرا بیل صد بدره زر جریمه گرفت تا با بنی ارام متعاف و بدو نوبت بیکدیگر اسلام که شرح حالش مذکور خواهد شد و زودی شده و فرمود خدای میفرماید که لشکری اسرائیل از میان سپاه خویش بیرون کن که چون با ایشان مصافقتی تحت غازی شد انصیا عرض کرد که اینک صد بدره زر با ایشان تسلیم کرده ام انصیرت فرمود که خداوند و مسادی آن با تو عطا خواهد کرد پس انصیا لشکری اسرائیل را از میان سپاه خود اخراج کرده و بگناه خویش فرستاد و مردم خود را برداشته با رض بنی ارام متعین کرد و از انجاعت ده هزار کس محبت و ده هزار تن با سیری پیر و غنایم بچید و عدد بدست لشکریان افتاد و بعد ازین ظفر انصیا سدا طاعت یزدان بجای مجید و بخت انصام پیش گرفت و غضب خدای را جنبش داد و هم اموص علیه السلام نبرد و اورفت و گفت از خداوند بر تافتی و بت پرستیدن گرفتی زود باشد که عرضم بپاک و دمار روی دارا و مفارقت چنین ما فرمود تا از آن ظفر که یافته بود عظیم منکر و تمیز گشت و با صنادید آل هیودا مشا و ره کرده ایت را با خود همه استان ساخت و کس نزد با هوش ملک آل اسرائیل فرستاد و گفت یا هر اهل طلب تالش کن یا برای جنگ بیرون شو یا هوش چند او را انصیرت فرمود و بموت و مولات ترغیب کرد و معین بنود پس نایا لشکر برآورد و در بیت شمس گشته فریقین شد و پاه آل هیودا شکسته شدند و انصیا و بکر گشت یا هوش او را برداشته به بیت المقدس آورد و حیا صد ذراع از قلعه اورشلیم را ضرب کرده شهر را گرفت و هر مال و خانه و زر و سیم و دوا و انی سیم و زر که در مسجد

انصیا میرپوش است و اسمش یهوعدان بود و بعد از پدر در سن پانزده سالگی براریک ملکی برآمد و در آل هیودا پادشاهی یافت و چون کار ملک بروی قرار گرفت قاتلان پدر را بدست آورده همه را عرض تیغ ساخت و فرمود با اولاد و اخا و انجاعت زیان زمانه چه حکم بد پسر را عقوبت نتوان کرد و بگناه پسر در ازیان نباید رسانید آنکه هجده هزار مرد جوان تمیز زن که یکی از نیت سال افزون روزگار داشتند از آل هیودا برآورد و هر ارمه را از آل اسیرا بیل صد بدره زر جریمه گرفت تا با بنی ارام متعاف و بدو نوبت بیکدیگر اسلام که شرح حالش مذکور خواهد شد و زودی شده و فرمود خدای میفرماید که لشکری اسرائیل از میان سپاه خویش بیرون کن که چون با ایشان مصافقتی تحت غازی شد انصیا عرض کرد که اینک صد بدره زر با ایشان تسلیم کرده ام انصیرت فرمود که خداوند و مسادی آن با تو عطا خواهد کرد پس انصیا لشکری اسرائیل را از میان سپاه خود اخراج کرده و بگناه خویش فرستاد و مردم خود را برداشته با رض بنی ارام متعین کرد و از انجاعت ده هزار کس محبت و ده هزار تن با سیری پیر و غنایم بچید و عدد بدست لشکریان افتاد و بعد ازین ظفر انصیا سدا طاعت یزدان بجای مجید و بخت انصام پیش گرفت و غضب خدای را جنبش داد و هم اموص علیه السلام نبرد و اورفت و گفت از خداوند بر تافتی و بت پرستیدن گرفتی زود باشد که عرضم بپاک و دمار روی دارا و مفارقت چنین ما فرمود تا از آن ظفر که یافته بود عظیم منکر و تمیز گشت و با صنادید آل هیودا مشا و ره کرده ایت را با خود همه استان ساخت و کس نزد با هوش ملک آل اسرائیل فرستاد و گفت یا هر اهل طلب تالش کن یا برای جنگ بیرون شو یا هوش چند او را انصیرت فرمود و بموت و مولات ترغیب کرد و معین بنود پس نایا لشکر برآورد و در بیت شمس گشته فریقین شد و پاه آل هیودا شکسته شدند و انصیا و بکر گشت یا هوش او را برداشته به بیت المقدس آورد و حیا صد ذراع از قلعه اورشلیم را ضرب کرده شهر را گرفت و هر مال و خانه و زر و سیم و دوا و انی سیم و زر که در مسجد

انصیا میرپوش است و اسمش یهوعدان بود و بعد از پدر در سن پانزده سالگی براریک ملکی برآمد و در آل هیودا پادشاهی یافت و چون کار ملک بروی قرار گرفت قاتلان پدر را بدست آورده همه را عرض تیغ ساخت و فرمود با اولاد و اخا و انجاعت زیان زمانه چه حکم بد پسر را عقوبت نتوان کرد و بگناه پسر در ازیان نباید رسانید آنکه هجده هزار مرد جوان تمیز زن که یکی از نیت سال افزون روزگار داشتند از آل هیودا برآورد و هر ارمه را از آل اسیرا بیل صد بدره زر جریمه گرفت تا با بنی ارام متعاف و بدو نوبت بیکدیگر اسلام که شرح حالش مذکور خواهد شد و زودی شده و فرمود خدای میفرماید که لشکری اسرائیل از میان سپاه خویش بیرون کن که چون با ایشان مصافقتی تحت غازی شد انصیا عرض کرد که اینک صد بدره زر با ایشان تسلیم کرده ام انصیرت فرمود که خداوند و مسادی آن با تو عطا خواهد کرد پس انصیا لشکری اسرائیل را از میان سپاه خود اخراج کرده و بگناه خویش فرستاد و مردم خود را برداشته با رض بنی ارام متعین کرد و از انجاعت ده هزار کس محبت و ده هزار تن با سیری پیر و غنایم بچید و عدد بدست لشکریان افتاد و بعد ازین ظفر انصیا سدا طاعت یزدان بجای مجید و بخت انصام پیش گرفت و غضب خدای را جنبش داد و هم اموص علیه السلام نبرد و اورفت و گفت از خداوند بر تافتی و بت پرستیدن گرفتی زود باشد که عرضم بپاک و دمار روی دارا و مفارقت چنین ما فرمود تا از آن ظفر که یافته بود عظیم منکر و تمیز گشت و با صنادید آل هیودا مشا و ره کرده ایت را با خود همه استان ساخت و کس نزد با هوش ملک آل اسرائیل فرستاد و گفت یا هر اهل طلب تالش کن یا برای جنگ بیرون شو یا هوش چند او را انصیرت فرمود و بموت و مولات ترغیب کرد و معین بنود پس نایا لشکر برآورد و در بیت شمس گشته فریقین شد و پاه آل هیودا شکسته شدند و انصیا و بکر گشت یا هوش او را برداشته به بیت المقدس آورد و حیا صد ذراع از قلعه اورشلیم را ضرب کرده شهر را گرفت و هر مال و خانه و زر و سیم و دوا و انی سیم و زر که در مسجد

جلد اول ارتقا سے اول ناح التواہیح

[illegible]

و کتاب سبع مہرہ راویا بعد و شاد و کمال بعد از سبوط آدم بود

μδ λδ

Es

معمر است که چون اشع علیه السلام مرضی گشت و معلوم شد که حاس و دواعی همان جو اندک است ناموس بگفت
ایضا آنحضرت آمد و در ارشاد می فرمود که ای پسر دانا! آنکه اسل آنرا پس از او بر مردم
چه را بداند که اشع در موفد اشع با ما هوش فرمود که گمانی بخوار و تیری چند حاضر ساز چون با هم پیش بر دین
ما در دین اشع فرمود که اراده کنی دوست منارک بر رز و دست با ما و اشع هاد و کعب چند را که نوا ایست
دارن ایضا که اسوی شرف گشته و در اسوی اران کشاده چون آن سرسوی شسته و اندک صاحب فرمود و این
سهم خلاص است چنانکه او در دست پی ارام خلاص می شود و با پانوا ایضا استقامت شافیه علی ارم را
مصول خواهی صاحب و فرمود و ما که در سهری و کرکه را برین سهری و کرکه و دست کرب و برین
کوفت و در پای حواس اشع وادی عصب کرد و فرمود که اگر چشش کرب اس برادر و برین کوفه وادی
هم دال سساره بری ارام علیه بحسب و انمول ریاده است که کرب را اشان طفر بخوا ایضا است
و دوم دست با هوش و مرکز اران اسر اسل حاضر بود و آثار را بری و مقصد بری بود و حواره به حضرت
که کوفه لغز سمان آورد و در آن مسکام که حد ساز کش را با حاک می سپرد و حسی از حوش می خواست
حاضر شد و در سهری معمر آنحضرت بایستاد و درضا چون مقصد اشع را نکشود و سهم می دایگان
کسی معمر آنرا در دین کش و حد ساز کش اشع را بر رست سابق نهاد و چون اعصاب او با
اشع اتصال یافت و حال بدی که در سهری که رعای بخواست و مردم حالات بد را آنحضرت را
سکود اسل مقدر است که بعد از وفات الصبح حال ملک ارام عرصه ملاک گشت و پس چادر در دین
سحای و سلطنت یافت و ده سال گزید که چنانکه اشع خبر داده بود و با هوشش لشکر سوسی او را در دین
و قریه که ارسی اسل سحر تصرف داشت اسر و او فرمود و ما که آنحضرت قصد می نمود گشت

طہور آسمان چار ہزار روپے صدقہ شہاد و بحال بعد از سوط آدم بود

4515

155

[illegible]

لشکر آں امر اہل الحاکم و جماعتہ در ذیل قصہ معصودہ کورسد

مطلب العام من ما هو مشرق الـ سراج حابر لردو العصبه و هو دوسب سال العداد و هو آدم لود

FDAA

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

برای نام من به واسطه این بیو جانم از وفات پدر صاحب تاج و تکریمت و بر اسباب عشره پادشاهی یافت
 و در پرتیبدن اسهام و اوایل را کس جد و پدر قیام نمود و ما سید را ایام من با طمردم را انجذاب از داشت و از
 آل اسد ایل را از تصرف یکا نکان و قایل اطراف را گرفت چنانکه یوس علیه السلام فرمود و در آل اسد ایل
 چهل و یک سال پادشاهی داشتم چون در اعجاز گفت جبرش را در قریه و درون من خفتند
 سلطان آل در مملکت ایالتی چهار هزار و سیصد و نود و پنج سال بعد از هبوط آدم بود

۴۵۹۵

آل اسیر سلویس است که سنج جانش این پیش مرقوم شد و ی بعد از پدر در مملکت ایالتی نام نلب بر آورد
 و در عده یویمیم و دار الملک آل لاکا راست فرماندهی را فرخواست و مستر مردم آن را رضی او امر و نو بهتس را
 کردن نهادند و او را بهر سال گذاری ستایش کردند و مدت حکومت او در ایالتی سی و نه سال بود و چون حکم است
 ار جان فانی کنیس که فرزند بکرش بود و سحمانی کد است

۴۶۱۳

سلطنت عوید را آل یهود چهار هزار و شصت و سیرده سال بعد از هبوط آدم بود
 عوزیان انصیا شاره ساله بود که بر سیر مملکت بر آمد و مادرش از زنان بیت المقدس بود و الی سونا نام
 داشت علی اسجور را در سلطنت مرتبی بر رک یافت و بناهای عظیم بنیان کرد و بر وجه متبیده در بیت المقدس
 و دیگر اراضی خویش را آورد چنانکه نام او مصر و دیگر جاهاک عظمت گفته و سپاهی که پخته در دار الملک داشت
 سی و شش هزار و شصت و نود و سیصد هزار و شصت و سیرده سال و چهار هزار و سیصد و سیرده سال
 او همیشه شمشیر را در گردن آویخته داشت و هر روز با ریا فته در پیشگاه او صف بر میگشایند و او را با بی عمن و قایل
 فطیس و عمالقه معامله افت و او برایتان علیه یافت چنانکه بی عمن هسواره خراج کحضرت او میفرستاد و عوزیا
 او را مواعظ کریمه در بنسیر و در پنج شریعت موسی علیه السلام میرفت تا آنکه که در سلطنت تحت نزرک شد و عمر و کثر
 در دماغ او راه کرد و از طاعت خداوند انحراف جفت مقرر است که روزی عوزیا بهیکل قدس در رفت تا بجا خود
 بردارد و هم عوزیا نام مردی که رئیس خدام بیت الله بود از خانه ای اندرون شد و گفت این موضع تو بیت دال محل
 نداری که از خدام بیت الله میگیری و در حضرت قدس بخور کنی درینوقت عوزیا بی ملک بر استغف و حکم کرد تا عوزیا
 خادم را از نیت الله میردن کسند ناگاه رعی در میان هر دو حتم پادشاه پدید شد و بدانست خدای او را میفرمود
 داشبیس متجلا رخو است از نیت الله بیرون شد و تا آنرا که وفات یافت مروض بود و منفر و در خانه خویش
 میرزیت مدت سلطنتش در آل یهود ایجا و دو سال بود و چون وفات کرد از میر و کس مروض بود و در من او را آورد
 ملک مکدا استند

۴۶۱۴

طهور غاموس چهار هزار و شصت و چهار سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود
 غاموس از جمله هسبران بنی اسر ایلست و لفظ غاموس با عین جمله و الف و میم مصموم و او و اسامی و سیم معده لرت
 عبری بمعنی مارکت است جانش در عهد عوزیا را نبت بتوت یافت و بی اسد ایل را بر اه حق دلالت فرمود و در
 یوس میسریت کتاب بتوت آنحضرت متل است بره فضل که میسرید و مواعظ و مستر از اخبار آئنده است

۴۶۱۵

طهور غاموس چهار هزار و شصت و چهار سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود

این تاریخ منسوب به کاتب است

عوزیا نام مردی که
 در دار الملک
 و در خانه او
 و در خانه او
 و در خانه او
 و در خانه او
 و در خانه او

جلد اول ارتکبات اول مباح التوازیح

و معنی موسی علیه السلام جمله پسران یاسر اسلم و لغو معنی هم نامی پسر و سکون داد و شش پسر پسر
و معنی جمله دلت عمری یعنی مرغ ماهه باشد و گاه سبب انحراف شکل رجاء داده فصل است همه شش را چهار
شده و گاه است مد امر معروض که خطاب با انحراف سه گاه موسی فی امر مردم عاصه بخیر و در مد اول
که او در وجود آمد از رحل نام که در دشتانی حواله آورده و در اولاد و عاصه بخوان و در حرکت سیم پسر ی آو داد
لا عی بخوان و این همه کلمات از حوالی و ملاک یاسر اسلم و دو پسر یاسر و رحل و معنی عمری چنان است
در راع مکند و این گاه از پرانده شدن یاسر اسلم چپ در راعت و او را پرانده مکند و در
و در ادعای موسی رحم کند معنی انعام عمر مردم چرا می شود و دو معنی موسی می رسید و این شش را معنی و طردی
باشد و موسی یاسر اسلم رعد و صاعقه شده و در اولی انکه چوب علیه اسلام در آقام عور را و او انهم
و اعان و حرافه و ف باشد و سبب مردم اند است معنی و راه را سبب دلالت می کند و معنی علیه اسلام

سرسه کی چو
سر را چو
سکاه
عل کوه
تی که
به سورا
مرده شد
دعا نام
ارمیه
حاجی

عمر بن الخطاب
عمر بن الخطاب
عمر بن الخطاب
عمر بن الخطاب

سلطنت رکھ کر اور آل سرہیل چاہا ہر شخصہ دست و پیالہ لہو لہو ہوا دم و

434

در کمال بر اتمام بعد از پدر بر اسطیاط عشره مکی یافت در روشنا و احد او دو همه عصفان و در مدد رسد آغا رعد شالوم بر باشد که یکی را صد و پنجاه اسیر اهل نو و اودلی که در دوری درمان دانی اسطیاط را مردم که او معنی نو و مدح کر سید و کرنا را بحسب دانی چهارم کس نو و اودلا و او که اسطیاط رسد

حاکم اور مباحرا درود و دلہاں لہر میں ناف و دہر

سلسلہ کرباشیں سال ہود

حنوس کو رواں ملک میں چار ہزار دس صدوسی و یکسال اعداد میں آدم بود

۴۵۴۱

گورواک نا دشا دچم است ار جا واده واک نادر پدر علم شهواری را فراموش و ملاک من و حاکم من و
در حکم فرماں آور و مردمی روش رای و دانشمند و دود و عدل و صنعت کاچیکر دوا بدل و احسان روئی خدا
و مردم و ران او فارغ حال و آسوده خاطر و در کار مردمان آگاه که اگر همان رحمت الهی دیگر میسر در دره اگر
و امشدن شاد واک را پیش خواهد ران - سید و اندر رر گر کشا و در رر سوره عکس آگاه ساخته و بواسطه عبادت

گوردامک کا
محلہ
میں
میں

مہاراجہ مودت لکھنؤ در ملک میں دو بار دو سال ہوو

جلوس غلت غلبر در ملکات اهل چهار هزار و شصت و سی و سه سال بعد از سقوط آدم بود

۴۶۴۴

غلبه پلنگه که در وره نام او به طبعش را مذکور است اول پادشاه است از سلاطین مملکت است که دارالملک را در
مدل صاحب و امیر را پای تخت فرمود و از ثمر در دای همان واحد و ذکر سایر احوال و صرف در آن و در دای
نکرد و هر دو را به مسکنانی ملک فرمود و میس آن پادشاه بود که سالی شهر میو اگر دو چاکه در دای خود مذکور شد
علی احمد چون در کار مطلب است و از اوقات سپاهی رگ را آورده فرمود و از احوال مملکت شد که از احوال امیر اهل
مملکت صرف در آن و در تخت مذکور است پادشاه آن است و اصل بود چاکه که سیرج حاصل شد که در آن و از احوال مملکت
سم صاحب و رسم پلنگ و مسعود و از احوال مملکت و از احوال مملکت و از احوال مملکت و از احوال مملکت
مراحت کرد و همچنان در آن علاج و مملکت سرافتمند مذکور خواهد شد و گویا به شکر آورده و با مصداق و ملا

[illegible]

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

آل اسرئیل تاخت کرد و زمین و ابل و محو لا و قنور و عتقا و جمیع ارض نشانی را در حد گرفت و سلطان آن را اصری را
اسیر و دیگر کرده بسوی بابل فرستاد و اموال را بجاخت را اسب و غارت را گرفته بدار الملک بابل مر جت فرمود و
صنف دولت آل اسرئیل وی شد هنگام انتقال ازینجاان فرزند خود دستمال نظر را و لبید ساخته جای بر خیزد

مدت مکث در بال چل و دو سال نور

جلوس کتیس در مملکت ایالتی ایاچار ہزار و شصت و سی و چار سال بعد از نبوٹ آدم بود

५५५५

کپتس لیر شاف
و کمر و عمر و شاف
و سکون سن معبودم
معقود و تختی سانی
و داد و کسر و دیار سخا
سان

۱۷۶۳

سلطنت شالوم در بنی اسرائیل چهار هزار و شصت و سی و پنج سال بعد از نسب سبط آدم بود

سالوم بن یاسیس چون زکریا را بخت فرماز وای آل اسرائیل گشت و بر اسباط عشره پادشاهی یافت و درینوقت
 امور ملک مختل بود و سالوم را آن اقتدار که با اندازه سلاطین است دست نداد مخم حادی که در ارض ترصا
 سکون داشت جمعی را با خود بحدت و عهد استمان کرده که سالوم را از سر که بحیث پادشاهی را از میان برگیرد و خود بخواند
 آل اسرائیل حکومت کند پس با گردوی از ابطال شومرون بباخت و بر سالوم غلبه یافته او را بتابع بگردانید و دست
 حکمرانی سالوم در آل اسد اشل نگاه نمود

۴۶۲۵

سلطنت منجم در اسباط عشره چهار هزار و شصت و سی و پنج سال بعد از هبوط آدم بود

مصنوعه
مصنوعه
مصنوعه

۴۵۴۹

طوبیٰ بن مخزوم چار ہزار شصد و سی و نہ سال بعد از نبوت آدم بود

معیب مانع
حصور مانع
دستار نقطه دار
سور و حصور
سور و حصور
سور و حصور
سور و حصور

جلد اول از کتاب اول اسامی التواریخ

کہ وہ دماغ میں رہ رہ کر سداوت رہا جس سے وہ دیکھنے میں غلطی ہو گئی اور اس کی عقل کھنکھرائی اور اس کی عقل میں خلل پڑا اور وہ دماغ میں رہ رہ کر سداوت رہا جس سے وہ دیکھنے میں غلطی ہو گئی اور اس کی عقل کھنکھرائی اور اس کی عقل میں خلل پڑا

عالمی ساداکہ درمکک من جہاد ہر ارشد و جد و سال بعد از سورتہ ادم بود

4643

سارو کھانہ کھا کر
دو لکڑیوں کو
پون ساکھ لکڑی

شاہد ایک پادشاہ شہم است اردو دہان جو ایک کہ گنہگار پدر در محکم میں سلطان نام دہان محکم صبا
حسرت را حاضر حاضر ہر یک را شہر صلی را عام خسروی ہند و اردو و کاکار ملک دودہ را نظام کرد
و کرکش پدران خود اس مت پرسی داشت معر اس کہ در رائل او سری کہ آرا و پای تو دو کر کی کہ جہا شرح دہ
ار اسکی محکم تحسرت آورو دہ دہان در گاہ ارشادہ النعم آمد علی الخیر حوں رائل جلست شاہ ایک و از
فرمد انکر و ارشد خود ساد ایک را پس حادہ در انکس بر رکان مصب و لہدی مد و لوص فرمود و در کشت
در محکم میں ص و جمال نو د

علوم و طبابت و دوا ساطع عشره چهار برابر و شصت و چهل و پنج سال بعد از سوط ادم بود

۴۴۲

صلى الله عليه وسلم

صحن محرم بیدارید سلطانای نام دور اسب و عشره شه جهانای کرم و امرای جدای را سپهبدان طایر ساج
و نوحات خوش را پریش مصام داد و دل داشت و رسوم بر انعام می ما نظر را در خطا کاری ناره که علاج می دوا
که سپهسالار لشکر وی بود در مولای خود نشوید و در ارض خلعا چاه مرد دلا و خرد و صنف کرده ناکاه و تقصیر ملک در آمد
و همکار اسرارش بر کرم مکتب بخش و سال بود

فلموس و منطبت الفاح در اساط عشره چهار سرار و شصده و چهل و هفت سال اندر بهبوط از آسمان نمود

۴۴۴

تاج محمد علی

فلاح می رود معان فلاح را ما و صاحب خود را که سلطنت پر واجب و بی ساط عشره را مطیع و بیضا و در شش مردود
و سبب عدی را آورده و هرگز خود را عساکر رف و در بی و مسا و کوشید و در میان آن جناب پادشاه مال که
مردم انگلیس را انگلیت علیه خود با سپاه عظیم را حسی معده حاصل کرد و در خاک اهل و حوالا و عاشق و جوانان
و جمیع ارض معالی علیه که در میان آن را حسی را نامسری مال فرساده و اموال و افعال ایشان را غارت و بر گرفت
و در آن ملک حوس مرا حب کرد و او سر وی سلب فلاح صفت شد و موشع اس الا که یکی از رزگران حضرت
او در وی نشود و او را مقهور و داشته عرصه لاک دو را صاحب تپ یا د شای فلاح در آن اهر بل مال بود

خلوس انوماک در می چار هر روز شصده جل و شست سال بعد از سر و ادم بود

۱۴۰۳

انوار ملک سے شمس افراسیہ سے ارتدادی حادثہ دیشیہ صدر اقلی اعرش راعم دولت وصال کرب و راز گم
مکرماتی ملک مد و صبیح و شرف ملک میں طمرانی اور اگر دین ہوا و چون طلب استسلامات لکڑی مردان

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

فرماهم کرده ملک توبه و سودان و حبش را فرد گرفت و حان غنیمت بوی اراضی شمالی مسطوف داشت و شیشه
 از حدودان اراضی را گرفت آگاه بوی دارالملکست هر هفت فرمود در بنوقت کاوس کی غنیمت ملک دی کرد و بوی می
 تاختن کرده بدست ابوالکاک گرفتار شد چنانکه شرح این داستان غریب در ذیل قصه کاوس مرقوم شود چون هنگام آنکه
 فرامی رسید فرزند خویش افری را نایب جناب فرمودت گلشنه و پنهان بود

طیور عدد چهار هزار و شصت و چهل و نه سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود
 عهد و علیه السلام از حبه ای اسرار نیلست و لطف و عدل و بصیرت و حکمت و کسری دال بی لطف و سکون دال آخرت عبری معنی را
 وی به رزق با علیه السلام است که شرح حالش مرقوم شد اگر چه نسبت آن بود که عید و رزق را مقدم باشد کن چون ظهور
 بنو ت عد و علیه السلام در بنوقت بود مؤخر افتاد علی آنکه عدد زمانی نسل او ان بنیت و پسته بهدایت و دوست
 قوم متول بود چنانکه در زمان هوشاع بن الاداکا زن یو نام که ذکر هر دو در جای خود مرقوم خواهد شد پسای فرمان
 هوشاع با اراضی یهودا تاختن کرد و دوست هر از آن ازال یهودا گرفته با سیری بردند و خود را متولد نمودن و آوثر
 عدد و بر سر راه لشکر یان آمد و فرمود اقامت با فرمان خداوند بسبب معاصی آواز برآل یهودا غضب کرد و ایتان بدین
 روز رستند و بدست سما گرفتار شدند و تنها با استیلاحت رحم نکردید و اکنون که برادران خود را به بندگی میآورند و خیم
 خدای جنبش خواهد کرد و تنها بحال ایتان خواهد نشست اکنون وظیفه است که اموال ایشان را از دست بکشند و بخت
 سنجیم تمام خانه خویش با فرستند و بختی را باین یوتها و بار خا بن معتدی که از بزرگان آل افراسیم بن یوسف علیه السلام
 بودند از سخن را الصدق دانسته گفتند که ما هرگز باین سبب با یهودان در شوم پس جمیع اسرار ارضت انصراف
 دادند و مال و جامه ایشان را زد کردند و خوان نهادند تا همه شراب و طعام پر داشتند و سبب دادند تا هر علیل و
 که در میان ایتان بود و مویش و گوشت و آتاقه و تقریه شکوفیه بیت المقدس رسانیده خود را محبت بشومرون کردند

جلس کاپس در ایالت چهار هزار و شصت و شصت سال بعد از هبوط آدم بود

کاپس پسر کیش بوی است که بعد از پدر در ملک ایتا یارایت سروری و ولای حکومت بر افرخت و بختان دارالملک
 وی ابلاک بود و بر رسم پدران کیش صابین و آیین ستاره پرستی و زمیبر و مدت بیت و هشت سال
 در ملک ایتا یارایت فرمانفرما بود و چون دختش نزد یک شد فرزند اکبر و ارشد خود کاپس را بر تبه و سمید

مما ز ساخته بختان و بکر شد

جلس کاپس دس در ملک ایران چهار هزار و شصت و شصت سال بعد از هبوط آدم بود

۳۶۷

کاپس دس بن کی فوه بن کعبا دارالملک سلطین ایرانست ملکی خوب منظر با کیزه صورت بود و طبعی غیور داشت
 و آن توان در طبیعت بودش که بسیار امور جزو به مخالفت کردی و باز پرسی نسل او ان فرمودی و با سست
 که در کار ملکی مساحت در زیدی و جانب خرم و احتیاط فرود گذاشتی بدنی قوی و جگر بزرگ داشت
 چنانکه اسبهای قوی توام تاب رکوب او میا و روی دارا و انز و دلق نهادند و از زیر دست که بعضی غلط
 نزد دابر انیم غلیل را الکیا و سس دانند علی آنکه وقتی ملک باز نذران که از چاکران حضرت وی بود و از در
 طینان بیرون شده مخالفت آفرانید و از گذشتن خراج و رساندن باج سربازانفت انچه با کوس آوردن

و عو ۴۴ کاپس کاف
 و عو ۴۴ کاپس کاف
 و عو ۴۴ کاپس کاف

جلد اول النکاح - اول مباح التواضع

[illegible]

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

سیاه و ده سوسی بمن ده سیار آمد از آن سوی چون ابوالکاک که در یوسف سلطنت یمن داشت از خبر آنکه همد مردان خویش را
 که راوری کرده و سگبری فردان فرمایم فرمود و بستانقبال جانب بیرون شده و در برابر کاوس صف برکشید
 و جنگی درآید و کشتن و کشته شدن بسیار و کشتن و کشته شدن بسیار و کشتن و کشته شدن بسیار و کشتن و کشته شدن بسیار
 تیغ در ایشان نهاده و غنای عظیم را قتل آوردند و ابوالکاک بر حمت بسیار از آن هملکه خود را بطرفی کشید
 و از آنجا بشهر در فتنه متحصن گردید از پس این مقام بعضی کاوس رسیدند که پادشاه یمن را و خنصری سیمین در
 که انخاب از دیدارش در حجاب شود و ستاره از نظاره اش گریبان پاره کند و درین باب چند ان
 بهانت کردند که کاوس نا دیده دل بدو داد و موتمنی را بنزد پادشاه یمن فرستاد تا سخن از در صلح صلاح
 فرمود و دختر پادشاه را که سودابه نام داشت برای کاوس خواستاری نمود و ملک یمن چون از احوال
 ناگزیر بود و دختر را برنی نزد پادشاه ایران فرستاد و کاوس بزم ملی برپایی کرده اسباب سوره و سرور
 میباده داشت و روزی چند را بلهو و لب بگذاشت ملک یمن که متهز فرستاده بود و در یوسف دشمن را غافل
 یافته ناگاه بر کاوس پشورید و او را با طوس دگستم و بیشین و بیاری از پهلوانان گرفته در قلعه خویش برد
 فرمود و سگریان کاوس را بکنده شدند و بسوی ایران باز آمدند چون این خبر محوش بر زبان رسید و رستم
 و ستان از این واقعه آگهی یافت بمقامی از بهشت بیرون شدن و با هزار تن از ابطال رجال بسوی یمن روان
 کرد و از آن سوی خبر پس کاوس را با فراسیاب بردند و نیز با سپاهی گزیده بسوی ایران شتاب کردند و بعضی
 از بلاد ایران را استخرخت عرصه نهب و غارت فرمود و کاس بکتمان مرجهت کرد و علی الحمله چون مر
 پادشاه یمن رسید که اینک رستم چون شیر آشفته بطلب کاوس می آید و پس دیر نشود که ازین بوم و رشتانی نخواهد
 مایه ملک یمن بدانت که این سخن با راستی مقرر است و کس را نیروی بازوی نتواند با جرم رسولان
 چرب کوی بدرگاه رستم فرستاده سخن بصلح بگفتد و کاوس را با پهلوانان حضرت کیل فرمود و سودابه دختر
 خویش را بسوی سیر و هزار گیرنگ پرچم در خدمت او باز داشت و از جوهر خوشاب و سیم و ثیاب خندانه
 ستایش پادشاهانت نیز با دختر خویش عطا کرد پس کاوس سودابه را برداشته با مقربان حضرت و جمعی
 سپاه با ایران مرجهت کرد و در پادشاهش انجمنست در باره رستم و ستان منشوری نگاشتند که رستم را از در حرم
 جاکری بر تبه متری بردیم و او را جهان پهلوان و تهن لقب دادیم و گناه ز رنب مضع که حراید ستان
 عجم را دستوری منت که بر تارک نهند بر سر او نهادیم و تحک زترین و سیمین که خراسان را مسمو دینست او را
 رخصت نشستن فرمودیم و سلطنت تبتیان و کابلستان را تا سرحد حجاب با وی تفویض نمودیم پس رستم زین حدت
 بوسیده ناکر و دنا و خاطر بمقره دولت خویش باز آمد و کاوس ملک مرجهت کرده بر سر بیگلری برآمد و تاج
 حسودی رسد نهاد و سلاطین اطراف و زوکاران آفاق چون خبر جلوس وی را شنیدند و یکبار به هر کس در خور
 خود تحفه و هدایا بدرگاه فرستاده پادشاه را از تهنیت داد و کاوس روزگاری لغزخت که آستانه
 مردم را نیز در سایه امس و امان میدادست تا دیکبار به روزگار راحت بگری گشته ایام رخ فرا رسد و
 بود که وقتی رستم دستان برای تکرار دل از دار الملک شمع در شد و از طرف ترقی تلخ میخده فرسک تهنس کرده را

مکتب

وقایع بعد از هفت سوادم تا هجرت

آن مار و دشت چو سرمدی بردند که اینک لشکر ترکان کوه و دشت را برین پی سپرد و عاری سخت درین
 حور و در خط و حر است و به کجاسته خود نیز با کوهی از حصن بیرون تاخت و تاراج در راه است سهراب - سیر
 حسین مرکب بمیدان راند و در حمله اول او را گرفت دست برست و سر و پوین و لبه فرستاد که در دم را که هم پهلوان
 کاوس است و خنری بود که دخت آفرید نام داشت چون حال چهره را نگویم دید جلالت و زبید و قلعه زیر آ
 و اسب آلوده را درین جنگ بر سهراب کش کرد و مردانه کوشید چون یکدیگر دمل با هم بردند دخت آفرید را بر سر
 بار و با سهراب نامد لاجرم روی بر کاشته خواست که از پیش بد رست و سهراب ازین و تاخت و کار بر بخت
 آفرید صفت افتاد دست برد و متعده از سر بر گرفت سهراب چشمش بر روی او افتاد و دست او ده دل داد آنگاه دخت
 آفرید بادی گفت در میان دولت کس نیستی من نخواه چو امان دهمی که من سلامت بحسن در تو هم با من رفتم خواه هم
 شاف و تقاون بجایه خلق تو در خواهم رفت سهراب را اسکو حمال دخت آفرید مجال نداد که سهراب را
 سخن بیرون کند لاجرم حال باز کشید و دخت آفرید قلعه در آمد و در حال بر سر بار و رسیده با سهراب خطاب کرد که
 ای جوان نا محرم کمر این مدانی که ایرایان را تو را اینان هست نخرند و ما ایستادیم بهتر نشود دست اریش باز
 دارد بدین خنری باز شو که این آرزو هر که بر میاید سهراب ازین سخن در تابد شد و سخت عکس از نای مار و حجاب
 فرمود تا از نینوی چون شب فرا آمد کردیم صورت حال را نگارست داد و با یکی تری بد را که کاوس کی فرستاد
 و ناسا را از زیر دی بازوی سهراب آگاه ساخت و خود همیشه انحصار را را مرد و مال تنی که در فرا نرود
 چون این خبر با کاوس رسید کیو پس کرد و در را طلب کرده فرمود که هم اکنون کاتب سیستان ساق کن و رستم را بی تو
 بدحضرت آرتا پرنده سهراب را سار کند و بجای این فتنه را با آب شیشه فرو تابد و کیو از نزد کاوس بیرون شده
 تیجیل عام نزدیک رستم آمد و فرمان داد که از دست تهن فرمود در اینجا چپ دین ستاد کی و واجب است
 روزی حید با هم بیایم و با ده کساریم آگاه تقسیم مصاف سهراب با هم چندا که کیو عرض داشت که کاوس
 مردی آشفته معرو و تد فخی است حاصه اکنون که از صولت سهراب خاطری متو تس و ادوبی فرمانی
 جهان پهلوان درینوقت ناخوش باشد معین نیفا و در رستم بچان در کار داده و بزمن بود چون خویشتن را
 از کی رسیدن سیراب ساخت برای رزم سهراب بدرگاه کاوس شتاب حست و قی برسد که جهان
 در شتم با دشا به سباه بود و دل از رستم خشم داشت آگاه که دیده کاوس بروی تهن افتاد و خونت آغار کرد
 و جندی جهان پهلوان را بر شمر دو با کیو نیب داد که دست سپرد ستار بر بند و او را زنده بردار کن کیو ازین حصار
 باز نشد و بدین خسارت سر فر و نگر د ختم کاوس ریاده شد و روی باطو پس کرد که هم بر خیز و دست رستم را
 بر بند طوس نو ذبحا با کاسب رستم و دید دست کاتب او یارید رستم روی ارکاوس کرد و اند و تد روی طو
 کوست و دستی سخت بر بسته طوس زد که به سیست فاد و چو شیر ختم کرده از نزد کاوس بد رست و چو کفست اگر ترا قوت
 که دست سپردستان بر بدی چرا با سهراب هم ترا ز و نشوی محنت کار دشمن را با ریس قصد و ستان کن این محنت
 و از درگاه کاوس بخو شده و باره خویش نشست و راه سیستان پیش گرفت متنا و دید حضرت اربین حاده نشت حیرت
 به ندان کردن گرفته گفتند که رستم بدین جنگ هم آهنگ ستاد سهراب حاکم ایران با آب بر و دین کاوس در حال

چهارمین

وقیع بعد از هبوط آدم تا هجرت

ار ما داتا ردال آفتاب چون برق و ما در هم تاحسد و یکدیگر را بر خاک و خون ساختند و همچنان طهر
 ماهیچک روی نمود و هر دو از خاک مایه شدند ماکاه سهراب است مرد و سوس سیاه کاه و
 حمله در رستم چون چنان دید روی مادر کان نهادن ماحودا دست کرد که ماحودا از سهراب ماکاه و سوس آتشی رود
 عاں رخس بر تافت و نردا و ستافت و گفت ای جوان دست از خاک مدار ایست روزگراں رسیده
 بار آگاه خویش شویم و مرد با ما دهم از نو سر دیکیم تا مرد از مرد پدید شود و سهراب از ضرب غان بار کتید و لشکر
 کاه حوس شد و نختی از مردی و مرد از نختی رستم ماکاه و ماکاه بخت و یار میدار میوی رستم خمر کاه و در آمد و
 گفت حن مردان کنون با من هم نبردندند اگر من بدست او کشته شوم تو مردان خویش را در دست بجان
 سیدان ستاب کن که کس هم سنگ سهراب نشود علی الحکم ما در رستم رین بر نهاد و برشت و سیدان در
 و از آتشی نیز سهراب رسید هم دلت با رستم هم بود گفت ما تکه تو با من حک کنی و این مضم با بر نیا کن
 هم اکنون ساعتی با هم بیاییم و سخن اردر آتشی و هر کو تیم رستم گفت ای جوان من روزگار فرسدا و ان رده ام مرد
 فریب و لیرانک نیستم روز ضرب و پنهام طعن و ضرب است مردانه بکوس و افسانه مغروش این بخت کاه
 بگرفت سهراب نیز ناچار رسد کاه از آن پس که آلات حرب فرموده کشت هر دو را اسب فرو دشتند
 و دست در کمر و میان یکدیگر برده بختی در آمدند و حدان بکوشیدند که دل در زیر جوش تخته سد و زنا نهاد
 در کاه که کشت در وقت سهراب پیروی یافت و دست یاریده بر دو دست رستم را گرفت و دفت و
 بر رین زد و سبک از رسیدن آتش بخت و تیغ بر کشید که سرش بر کمر در رستم گفت ای جوان هما ماقول حک نیت
 چه این ما آن باشد که گشتی گرش چون بخش چیره تویم در کت سبک او را را سارم و اگر دیگر بار مد و طهر حستم بی سخن
 از میانش بر گیریم و اگر نه زنده خواهد بود و سهراب جوانی را مجرب بود و مهر رستم نیز در دل داشت و کوشش در
 و رستم را را ساخت و لشکر کاه خویش ستافه صورت حال را با هوامان میان فرمود و هوامان گفت ماحودا کاه
 کردی و خود را اسیر دشمن فرمودی آن دام دیده دیگر ثا تو نخواهد شد این بخت و دل از سهراب رگرفت و از
 رستم نه نین خود ستافه شرح حال را با فرزند ان خویش بخت و دل را جان رگرفت بخت صیقا که نیز هر دو میدادند
 و حنک در پیوستند و یکبار کاه را بکشتی افتاد و درین کت لصر با رستم بود ماکاه سهراب را بر رین و دواست که
 یروا بگفت ماکاه تا نوت و دیگر طفر جوی بی توانی تیغ بر کشید و هلو یسیر را نکافت سهراب آه بر کشید و گفت
 من افتاد بر قان و خوش زنی و در کت سبک مرا کشتی هما از من مردم مکن با رستم آگهی دهد که کشت زنده تو در حو
 تو کمر بست و خواست روی تو مید و در پیروی تو شدند تا مردی او را بخت و از پیمان خویش بخت بد را ز تو
 کین من بازوید و خون من بخور و چون تهن این کلا تسید جهان در جیمس تار یک سید و کاه را جاد و کسو و آن مار و سبک
 در بازداشتند بنید و ساخت یس دس زد و کربال چاک کرد و بر فرق خاک تا رخت و دیو کناں نرو کاه و
 آمد هملو انان بر زاری و افان کردند و کوا ری کردند و یکی فرایم کشته در بال سهراب حاضر شدند و بغیر از
 سهراب گفت ازین افان که حاصل آنچه قصا بر پیشانی من نوشته بود هم بطور رمیست انگاه روی
 با رستم کرد و گفت ای بد این سپاه بهوای من از ترکمان بدیس در مگاهه ستند اکنون که قصا خن رفت

اینست که در این
 کتاب
 مذکور است

حد اول ارتقا - اول ناسخ التواریخ

[illegible]

وقیع بعد از سبوط آدم تا هجرت

مفت سواد است

از عکس جل پلچتس سد جبر سواد به رود که باهی از راه رسیده و سر وی از کستان بستان آمده و در حال
 مدیبا دین در دوش جای کرد و کادوس فرستاد که سیادش را بکشد محرم فرست تا اشراق دارانه در حق و سه
 مرتی اندیک کادوس از قدر سودا به بخیر بود و در راه فرمود که خادمان محرم سهرای را از زیر سی دیح تحویل
 داشت و او را رخت واد تا سوی محرم سهرای روان گشت چل خور و دست هزاره را سودا به بردید
 با استقبال دی بدید و در نظر اول چنان میفرارند که یای از سر تاحت و آتش عشق از اطوار او پدید آید
 سیادش از سبهای سودا به اندیشه او را باز داشت لاجرم می توانی عزم کرد که از محرم سهرای بیرون
 شود و راه در وی آویخت که اینهمه شتاب از مهر حسیت بکشد توقف فرمای تا یک از دیدار تو بهره و در
 بشیم سیادش فرمود که چون کت سختی است که بدین سهرای در شده ام مرا شرم میاید که شیش این خال
 محرم کرانی کنم چون از حاسین رسته موالعت سخت شود بار و روست که درین تستان بپای جوابدند
 این سخت و از سهرای بدست آتش عشق دی هر کج در سودا به سر و دی گرفت و کار را در صعب افتاد
 آنگاه اندیشه دیگر کرد و با کادوس گفت که سیادش را از خجعی گزیرا ستاد اگر پادشاه رخت فرماید و خج
 از ملوک را که خود رعب نماید بجای که نجات او بیرون آوردم کادوس را بدین سخن همدستان کرد و کس نطلب
 فرستاده او را بدین بهانه آو رود و ملوک حیات ما کرده با سیادش بنشت و سخت قنای خود را بعرض
 رسانید و الحاح و ابرام فراوان کرد سیادش از حقوق بدری اندیشیده از اقدام چنان فعلی شمع سوار مات
 و سودا به را از چنین اندیشه ناپسند شماع فرمود و دست در بر سینه طمتمس او نهاد و در جلوت بیرون شد
 سودا به از سیادش بپوش گشت و دل با او بد کرد که پس از کشف راز و اظهار مطلب و ذلت سوال مسؤل او
 ما اعات مقرر و کشته لاجرم کینه سیادش را در سینه اباته کرد و نزد کادوس آمد و گفت این چه بد فرجام سپر
 بوده اسب که محرم سهرای راه داد که ما من که او را کهای مادر با ستم بجایات نظر کند و از در جنایت
 ما سد کادوس که طبعی عیور داشت چون این سخن شنید دینک در غضب متدویا و ش را بمعرض خطاب باز خوا
 ما داشت سیادش حقیقت حال را بعرض بدر رسانید و خود را از چنان همت بکوی میکشید و از آسوس
 سودا به در حایت و جبار روی ابرام داشت عاقه الامر کار را آنجا کشید که آتش ملد را فرود و هر دو
 تن در آتش عبور فرمایید هر کس لی کند از آتش بر آید از کناه منزله ما سد کادوس بفرمود تا آتش بزرگ در حلق
 وسیع را فرود خستد و حکم داد تا ایشان در آتش تنیده سودا به که از کناه خویش آگاه بود از اقدام میجان منبت
 تهایل فرمود و سیادش تمضایت و مساحت بای در آتش نهاد و آتشی سلامت بیرون شد کادوس چون پگاه
 سر را در اسب و همت سودا به روی معلوم شد و خواست او را عرض تیغ فرماید هم سیادش از در صراحت
 رخواست و او را در حرمت پدر شاعت کرد تا امر که اناش داد و روزی چپ در ایوانقه بر بکشد مت که جبر
 کحرف کادوس آوردند که اینک امر سیادش لنگری افزون از حوصله حساب از رو و چون عبور کرده
 ملد تلخ را بکشد متصرف در آورد و بکم اکنون در رای نیخ تمکک ایران یکدل و بخت اسب کادوس خواست
 تا نفس خویش کام شش بند و بچ آنگاه در ربن بر آورد و سیادش که بنوا از همت سودا به خاطر آرد و دانه

چندین

جلد اول انتخاب اول باسح التواريخ

[illegible]

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

کتابخانه

وقایع بعد از بسط و آدم تا هجرت

در قیامت ملا توران از بایستب و در طلب کخیر و کام رود چون کخیر و از افراسیاب پاک بود و بی نام و نشان
 میزیست کخیر شمشیر او متوقفتند تا روزی در مرغزاری کخیر و بدید که در طلب کخیر کردن و صید اخذ نیست
 آثار شد و بجانب از حبس او مشا بد کرد کام می کند است به طریق رقی و د را پرش حال او نمود و او را
 کخیر و نیز از حال او آگاهی یافت پرتوئی هر دو بنزد و فرنگیس آمدند و بران شد که بتاب شهاب و سرعت
 صبا بایران شوند گویند سیاوش را اسبی بود که دور و در قبل از قتل وی غایب شده در میان راه میبود
 و با تجسس رکاب نمیکند است کخیر و نیز تا کنون بهوای رکوب او نبود درین وقت با اتفاق کبویمان بر آمد
 و آن اسب را میر غم رین و کام بر نهاده سوار شد و برای امتحان غل آنرا فرود گذاشت آن اسب
 چنان ریس را در ووردید که گویو رکاب افتاد که کخیر و را دیو در بر بوده است علی آنچه دیگر باره سردر میس آمدند
 و او را برداشته بجانب ایران استاب کردند و بعضی از نهیای یجر را بر سپیراں و سه برد که به آسوده
 کیون کو در ز صنف فی دین اراضی آمده کخیر و فرنگیس را بایران بر دیران استیصال سده فرمود و سبب
 از مرکز بکال سپاه بنستند و در قهای ایشان تا ختنه میستی که فرنگیس و کخیر و حفسه بودند و کیو بحر است و دید
 معلول بود فوج پیران رسید و کیو از جای بر جبهه بر مرکب خویش رنست و با آنکه ده مردانه بکوتید و جمعی را
 مانع که را دیده دیگران منهرم شدند و صورت حال را بر عرض پیران رساندند پیران نیک منتر نمایند که چگونه
 یکس با سصد سوار رزید و طغریا بد انگاه مفس خویش بر نسیب و کجی اگر مرد و مرکب حاضر بود و ملازم رکاب سخت
 و در قهای کیو و کخیر و ماح و هیچ روز و بسی از راه ناسود نادر داناان است را دید که ره سارند و از بیع
 کوه مد انوی خواهند شد پیران در شتاب آمد و کیو و حفسه و فرنگیس و کخیر و حفسه و کجی و کجی و کجی و کجی
 نامول شوند و از قهای کوه بر آید و خود و خان با زین کشیده حرکتی با دانه مفرمود و بعضی موجب حصار است
 پیران تب و خیال همسم کرد که او را تواند گرفت پس اسب خویش را بر جانده از مردان خود جدا شد و کجی
 کیو با ختن کرد چون نیک نزدیک گشت کیو روی از راه بر تافت و بجانب پیران حمله برد چون زمین را بر روی کرد
 که حویش را بر کردن ایان افکند و او را از نیب اسب فرو کشیده همچان زنده بنزد کخیر و در دحو است
 سر ارتق دی بر گیر و کخیر و چون چشم بر پیران افتاد بگریست و او را بعظیم و تکریم کرده با کیو فرمود که دی حد کرت
 مرا از دست مرگ رها نیده قتل او سزاوار نیست کوناچار فرمان شاهزاده را پذیرفته گفت هم اکنون
 او را بسلامت را با کتم اشرط باشد که دستهای او را بر نیزه جابه بر بندم و بر اسبش سوار کنم تا بجای خود رسد
 کس را نکوید که دستش را گشاده دارد این بخت و دست پیران را است بر مرکبش بر تابد و با زین فرستاد
 و خود در خدمت کخیر و و فرنگیس باستعمال تمام بحار چون آمد از گشتی و گشتی بان خبری یافتند لاجرم بی بیم
 و باک اسبهای خود را رو د آب در انداخته مانند ادا از چون بد آنوی شدند و از فرود غله افراسیاب
 این اینخبر در حد و دایران شایع شد و مرده برستم دشمنان بردند خلق ایران از هر جبهه و دیر برای استیصال
 کخیر و استعجال کرده کرده که ده بکهر و اوقی پوسند و از دیدار او شاد خاطر میشدند و منتظر و درود
 بمفرستادند تا هزاره ملا و اصهار را یک یک در نوشته بدرگاه پادشاه آمد و کیکاؤس حسن چنین فرزند

سپهسالار

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

روی از تربیت موسوی برآورد و شش بخت پشیمان گرفت و در زمان اوسمانف رملک بابل که تورج بن علی
 اوراشما لنگر کوبید چنانکه در جای خود مذکور شود با ابطال بر جای بردی ترک زنگر دو پوست را چون باو
 امکان برابر می نمود از در خنجر و عبودیت بیرون شده بدستباری تخت و پادشاه حضرت او تقرب جست
 و خاطر ملک بابل را از خود جدا ساخت تا مراجهت بدار الملک خویش کرد و بعد از پنج مدت خبر باسلما
 بردند که هوشاع با تو از در کیدت و خیانت است چه هر سال خراج مملکت را بدرگاه فرعون میفرستد و از
 از سال آن مال که بدیخترت مقرر داشته مضایقت میفرماید باو شاه در غضب شد و ابطال لشکر را
 طلب فرمود و با مردان کار از من و ده بشورن آمد و هوشاع را گرفته محبوس ساخت و سال در شومرون بنیت
 انگاهان بلند را احزاب و دیران ساخت بنی اسرائیل را از اینجا کوچ داد و بارض بابل آورد و زکنا رهبر
 غوزان سکون فرمود و در وقت بنی اسرائیل بکافات عمل گرفتار شدند و از آن طبله جزال یهو داد و از
 مقدسه باقی ماند علی آنکه هوشاع هفت سال در آل یهو و سلطنت کرد و سه سال محبوس بود و سلیمان را
 در شومرون سکون داشت و در سال نهم جلوس هوشاع اسباط عسره اسیر شده جنگی را بارض بابل بردند
 و ملک بابل یاسی بنی اسه ایل از ننگان بابل و ساکنین کولی و عا و اوجاه و سفر و بیم جمعی کنسیر را کوچ داد و به شومرون
 و اعمال آن آورده سکون فرمود و اما نیز دم در ارض اسه ایل از شیران درنده رحمت میدیدند و زنده گانی
 برایشان صعب مینمود و لاجرم کس نزد سلیمان فرستادند و عرض کردند چون ما شمر یعنی نذر ایم و رسم خدا را
 نمیدانیم و بجای خدا بر سر آزار آلوده سبیل این بیابان را بر ما تسلط کرده خانه که را بر تخت هرگاه باو داشت
 کسی را بسوی ما فرستد که ساخته هر کس را آموزد و باند که از تیران سباج محفوظ مائیم پس ملک بابل یکی از شانشینان
 آل اسرائیل را که با سیر من و اینها بود و نزدیک ایشان فرستاد و آنجا بخت را شمر یعنی الهاکس و دهم نشان
 رسم بت پستی داشتند چنانکه بابل بناوخت و اهل کوئی زغال و اهل حمه و شام و عوایشین میراج و ترماق را که از
 ایشان بود بر تنش میگرداند و بیکه شمر و دهم فرزندان خود را بر ای قربانی در نقش موقتند و دیگر که نمرسینند

علی اکبرؑ ہوا شاعِ نہ خدین ملکِ سہا ط عشرہ است

جلوس ساداک در مجلس چهارم هزار و شصت و شصت و بیست و یک سال بعد از میلاد م.

۴۶۶۸

2

سلا دانگ پادشاه پنجم است از خاندان چودانگ بعد از پدر بر کرسی مملکت نشاند و اراضی هس و هچن وقت خوار
بگرفت و باندک مدت استیلائی تمام یافت آنگاه دست جو رو تقدی بیرون کرده مال رعیت بگرفت و مردم
سنگری نداد و کار ظلم را بجائی کشید که خلق بروی بشویدند و از اطراف و انجا و مملکت گرد آورده دقل پادشاه
بکشد و بکشتند هر چند سادانگ طریق چاره حبس را بجائی بنزد و قاعبه الامر مرمم کردند و بمر
او ماضن کرده بروی غلبه یافتند و او را بقتل آوردند مدت سلطنت او در مملکت هین پانزده سال و دو روز

و این روش تیرستان داشت

جلوس شما نظر در مملکت باطل چهار هزار و شصده منقباد و خیال العذر مربوط ادم بود

۴۶۷۵

شاهانظر بعد از تکیه پلسترد در مملکت بابل خداوند تاج و تخت کست و دارالملک را در شهر غنوا مقرر داشت

میں نے اپنے
دعا میں
کے لیے
میں نے

عبدان با فرستاده در راه
مسجد و الف و را

کے لئے ضروریات میں
اداریہ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

عاشق و نامہ غریب و نامہ غریب
حماہ و نامہ غریب و نامہ غریب
و نامہ غریب و نامہ غریب

بسم الله الرحمن الرحيم

ساختن پان
مهره و لب دعا
معه

روای بانو و
مجلس و غیره

آپ کا نام

موتده در ارمیده
الف خارجه
باق ایای یوفا

۱۰۰

دو عالم

میں نے اپنے
میں نے اپنے
میں نے اپنے

و ق ی ع بعد از هبوط آدم تا هجرت

چون زمان نیراه بنایت نمدار از جهان بر بست و مملکت مصر را صاحب فرمانی و فرمانگذاری نماید پیش
که از هر دو چشم گور و نابینا بود مردم مصر سلطنت برداشتند و او را بمیرا پ تاج و تخت دادند پس
ایمیس بر تبه فرعون رسید و مملکت مصر و مجلس و نوبه و سودا را بر تصرف در آورد و در آنست استقلال و
را فراحت و مدت بیت و دو سال یا دوشاهی داشت سخن که یکی از صنفا دید سودان و مصر
زین بود ملک از دست وی گرفت چنانکه در جای خود مذکور بود

تجس
و نام
و نام
و نام
و نام

۸۳ ع

جلوس سیوانک در مملکت عین چهار هزار و شصت و هشتاد و سه سال بعد از هبوط آدم بود

سیوانک یا دوشاه هفتم است از دودمان جودانک بعد از پدر مرقت حاقانی و درجه همانانی یافت مملکت
چون را سخره حکم و مطلق فرمان ساخت و برکتش آبا و اجداد خود این بت پرستیدن گرفت و در قهر و دانا
تجاشها مسیحی بیخ فرمود و انا با رعیت و لشکری بر سر عدل و انصاف میرفت و مردم را بوفور بدل جهان چنانچه
مانده سال بر نجات چمن و ماهین و بخت و خا سلطنت و اسب چون هنگام رحالش در رسید فرزند
و متفرخ و دیوانک را حاضر ساخته به پند و اندرز از رموز مملکت و انا و دنیا ساخته تاج و تخت را بپذیرد

تجس
و نام
و نام
و نام
و نام

و خود درخت از جهان بسرد

جلوس کاشش در ایالتی چهار هزار و شصت و هشتاد و سه سال بعد از هبوط آدم بود

۸۸ ع

کاشش بر کاس است که شرح حاصل ازین پیش مر ق م ا ق ا بعد از پدر و در هوای فرمانگذاری کمر استوار گردید
ایالتی است یافت و دار الملک ابنا لاکا را یای تخت کرده بر سر حکومت نشست و خود و وزیر ک سپاه
و رعیت را بدگره حاضر ساخته بر کس را نوازی و در خود و مردم را با لطف و همان خود و خرسند ساخت
و بر روستی پدران این صامین است و پرستش اقب و سناره میگرد و چون زمان مجلس از جهان فانی گردد
نزد فرزند بر دمن و خیت قی بر پیش را طلب داشته و است و دلاست عید بدو کند است و خود در گذشت مدت و تائین

تجس
و نام
و نام
و نام
و نام

در ایالتی سیرده سال بود

جلوس شامرب بال چهار هزار و شصت و هشتاد و سه سال بعد از هبوط آدم بود

۸۹ ع

شامرب سیرتکام نظر است که در توید او را رخا ریب نامیده اند علی بنک بعد از پدر در مملکت نینوا صاحب تاج
و لویش مردی در تخت جوی و نایب بود و بر روش یدران خویش این بت پرستان و مشرکان داشت نگاه
که در مملکت استیلا یافت و در کار سلطنت مستقر شد لشکری نامحدود و او را ده بیستم تخریت المقدس از بابل بر آمد
و تخت با داضی جو زان دجاران در اصف و تاسار و حما و عو که ده همر را بر هنب و غارت ساخته متوجه
مصر گشت و بعضی از بلاد و اوصاف و مصر و مفتوح ساخته اموال و اقبال کین از ابا راج بر گرفت پیش از
هر دو چشم نابینا بود و در بیوفت پادشاهی مصر و است و در خط و حراست مملکت خویش بر خواسته سپاهی را آورد
و برای جنگ شامرب بیرون فرستاد چون مقصود پادشاهی بابل تخریت المقدس بود در مصر حیدان در جنگ
و از آنجا کج داده بخار بیت المقدس آمد و در شاقار که هم سال لشکر بود بنزد خرقا پادشاه یهود و فرستاد پادشاه
و اد که یا خراج چند ساله بدگره فرستاد اما ده جنگ شوند خرقا بدگره حدا و ند بنالید و بدعیای تینا علیه السلام

تجس
و نام
و نام
و نام
و نام

جلد اول کتاب الفوائد

[illegible][illegible]

طوبیغیا چهار هزار و شصت و دو و دهم سال بعد از سقوط آدم بود
 ششاس آنوقت در جنگ پسران سی اسرا بست و از طوبیغیا پنج بای بکائی و ششین معتمد متوجه و عین معتمد کائی و بای بکائی
 و دگر دالف در وقت عمری معتمدی فتح الله است و معتمد آل اشعاس که کجائی بای بکائی همسر و مادر و مادرش
 صالح و عین الکر و خود و اندو که است و محبت آنحضرت مثل رشت و شش فصل است که پیشتر می ار چهار عیب شد
 و عینی معتمد رشت پسر صلی الله علیه و آله است علی آنکه کجائی عیب ملک بای که شش حاشا اری پیش مردم سدد و عید
 سطلب حرفا پادشاه بود اسپاهی بر رک سار داده رای فتح معتمد الکر سار مل سرون شد و در شاقا
 که سپهسالار لشکر بود جمعی از اطفال سپاه ارا را بر کس سر حرفا فرساده و اسحق ارم و امیه کعبه اورا را بر سر خود
 اندازد و حرفا چند ساله را در شاقا چون به سطلب الکر سار و آید آن فتم حلقه که با طرب اندو در ساسا
 کائن و حرفا صاف که مصعب و در داری داشت ارحاب حرفا سر در شاقا سرون سدد و سخن باز آید

٤٧٤ ع

میں نے یہ سب کچھ
سن کر اس وقت
کہ وہ میری طرف
دیکھ رہا تھا

مجلس

کتابخانه

دائرة المحفوظات
البريدية
البريدية

مجلس
مجلس
مجلس
مجلس
مجلس

قدّمه

۴۶۹۸

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

نام صاحب

میں نے یہ سب کچھ دیکھا ہے

عالمی مہمیں
میں

۱۰۰

10

و قایع بعد از بسبوط آدم تا هجرت

یا ستاه با بل را نازد ندر قفا . با این گفت که بخاریب میفرماید با کلام شکر چه توانائی از رقبه
 طاعت بیرون شده دید و از عرب بن هر اسم که میفتند و منکر رفتیم میگویم صلاح حال شما آنست که گردگان
 بنزد بخاریب فرستید و خراج مملکت فدا حضرت دارید این امید نگاه برخواست و با از بلب گفت ای کرد
 بودیان پادشاه با بل منبیه باید که خرقا شتار انفریب که او نمیتواند شمار نگاه داشت و نمیدخای مس
 ستار امیر باید که حصن کند بست آیا خدای جاده دار فاد و سر و نیم دسار و ن اراضی ایشان را از ترکنا ز سپاه سن
 امین داشت که خدای در سیم شمار نگاه دارد و بجای در جواب او سخنی نغف بس ایای قم و شما دیواج از
 نزد او بیرون شده که بیان بدریدند و با خدمت خرقا آمده آنچه داده و مسید و بودند باز نمودند خرقا جاده
 بر تن چاک زد و به بت العبد آورده یلاسی در بر کرد و بر کال و م را یلاس در بر کرده در استیاء فرستاد
 که برکت دعای انصهرت از دست دشمن خلاصی جوید استیاء فرمود که خرقا دل قوی دارد که بخاریب را بدار
 خود را خواهم فرستاد و در خانه خود عرضه پاک خواهد شد علی انچه رضا قاهر اجبت کرده سر د بخاریب رفت
 و آنچه با ال میود ابلاغ داشته بود بعض رسا بد بخاریب دیگر باره نامه سر خرقا فرستاد که مگر نشنیده جلالت
 و غلبه مرا ایلیک بار ارضی جو ران و حاران و اوصاف و طلا سار و حیات نظر کن و پیرس چه میدند بر کال
 ارفا و سر و نیم توکان کرده که خداوند تو نگاهبان تست همانا بیت المقدس را محو خواهیم کرد و خاک ارا بر باد خواهیم
 داد و چون نامه سر خرقا رسید ارا بر داشت مسجد اقصی در آمد و ما به بخت و در دست نهاد و گفت پروردگار را
 کوشش فرادار دست و چشم بکشی و بین کلمات بخاریب را که بر خدای سحر کرده است و از راز را بر کوبست
 در یقوت از لیکه جلال خطاب با استیاء آمد که خرقا را بگوی خدای بمنزله من و در سلیم را محاطت خواهیم کرد و تا به
 بدان چه نشود و بر او راه خود را زد و چون ایخر با خرقا رسید دل قوی کرد و بر رکان ال میود افرمود تا هر ضمه و نه
 آب که در اطراف بیت المقدس بود پوشیده داشتند و مجرای میاه را سد فرمودند تا چون شکر بخاریب
 فرود شود آب نیابند و مرجی ریش بر بخت قلعه بر آورد و جمعی را برای حراست در آنجا بدست و سلاخ
 جنگ از هر سوی فراهم کرده بر تن کین بخش کرد و مردم را بر حوط و حراست شهید بخت ساخت و ارا بر
 بخاریب با لشکرهای فراوان بظاہر بیت المقدس فرود شده آن بلده را محاصره فرمود و چون بشا نگاه
 در آمد بدعای استیاء فرستند خداوند لشکرگاه بخاریب شد و یکصد هشتاد و پنج هزارن از لشکریان او را هلاک کرد
 چون بداد این خوف برخواست این حادثه را سخا رب مشاهده کرد عظیم تر رسید و در کرم جال و قوف بر آست
 او خداوند چار بار بر بسته روانه با بل گشت و از آن ترساری که از مردم خوش داشت بجا نه خود درینا بد بلکه هم از را
 بهیلک اند و خ که نام کی از اسنام ایشان بود در رفت و بجا بدت صم خویش پر داخت و حکم قتل ال میود کرد که در
 عهد شملطراسیه می آورده بود و چنانکه کور شد علی انچه در سپردی کی یکی طح دان دیگر تر صرام داشت بهیلک
 شده پدر را با تیغ بگذرانیدند و خود را ارضی ارمیتیه فرار کردند چنانکه استرج ایما حرمی در ذیل قصه سخا رب مرقوم
 مع القصة بعد از دافه سخا رب ال میود در جاد دت هدای را سجدند و در ای تقرت قرمانیه است الله آورده
 و در ایاج حضرت خرقا ارسال داشتند و در وی حید چون این وقایع بگشت خرقا را کور رسد و استیاء ما وی گفت که قویا

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

کرده اند در ملک انکار می نمودند و در راه اصداف راست کردند و اتفاقاً در کنار رود الکول بود و بعد از آن
طریقین مردی و مردانی پائی مسترد و جمعی از مزاران عرصه هلاک و دمار شد تحت برکتی پیران اتحاد و هجرت
شدند قی رئیس سیرانیدان بکشت و دشمن در قهای وی تا خستند و او را از میان برگزید چون کار برتی رئیس
تکند سداب حقیق را در رود و الکول را بداند که از دست دشمن نجات یابد سداب و قی باب بنیاده عزیمت
وقی برین هلاک گشت ازین روی آن رود را اختیار نمودند که باز آن اهل ایالت موافق افتاد و تا آنکه زمان آن
رودخانه برود و غیر متصور است

تبریع شرح
و سکون ازین
و ای سده و کون

۴۶۰۳

جلسه اقرن در مملکت یمن چهار هزار و هفتصد و سه سال بعد از هبوط آدم بود

اقرن بن ابی مالک بعد از پدر بر سر کار مانی نشست و در مملکت یمن پادشاهی یافت مردم در کله و دوانه شدند
تا در مملکت تحت قوی حال شد و ازین روی که هر کس رغبت تمام طاعت او را کردند و نیندا و تمایلت او را برآورد
میدانست بر تنقانی لقب یافت علی بن کچون بر سندن کی قرار گرفت و رئیس پادشاه مصر را که نسبتاً ضعیف
یافت لشکری ساز داده ازین بیرون شد و بعضی از اراضی حبش را گرفت و جمعی را با سیری بامین آورد و به قتل
با کسب طاعت پرداخت تا زمان رحلت در رسید مدت حکم پنجاه و سه سال بود

۴۶۰۴

جلسه شمس در مملکت مصر چهار هزار و هفتصد و سه سال بعد از هبوط آدم بود

تبریع شرح
و سکون ازین
و ای سده و کون

شمس بنی فرعون و سودان و اراضی مغرب است مردی باصفا و رای و جلالت طبع بود چون حال پیش
بدانست که مردی بنیاست و آن نیز که با سلاطین مصر بود وادی میت طبع در مملکت دی که ده لشکری فرادان
از اطراف و انحاء ممالک مغرب فراهم آورد و تقسیم بنهر مصر داده و آنوی تا قن بر رئیس برای مدافعه سپاه خود را
ساز داده از مصر بیرون شد و در برابر دشمن صف راست کرد و بعد از آنکه زمین بر هر دو لشکر یک شد و جنگ در فساد
خفگی بسیار از مردم انیس گشته شد چاره نیست شدند و چش از دنبال ایشان تا قن که ده شهر را گرفت و رئیس را
و دیگر که در آنکه که شهر را آمد و تحت فروغی بر شد آغاز عدل و نصفت نهاد و با مردم از در احسان و انضال بیرون
شد تا دلهار و دلسوی خود کرد و مسجدی بزرگ بنیان نمود و مردم در آنجا شده به بیستش اصنام و اوثان را بشکستند
این نیز برای غریب مردم و در افت ایشان بود علی بن محمد مدت پنجاه سال بدین شیخ در مملکت مصر پادشاهی کرد و رئیس
نموده و محترم با خود همید است لکن غم مغرب زمین کرده مصر را به انیس تفویض فرمود و او را از جانب خود در آن
مملکت باز داشت لکن بعد از بیرون شدن شمس مملکت با انیس نماند و در میان ملک از او گرفت چنانکه در جاس
خود مذکور شد و ان الله

۴۶۰۵

جلسه امیر نادان در مملکت بابل چهار هزار و هفتصد و چهار سال بعد از هبوط آدم بود

امیر نادان بن شامش پسران شامش شرب است چون کج و سراسر برادران وی پدر را در بیکل سرود
قتل آورد و در شامش و دی و شامت اعدا مرض ازین فرار کردند چنانکه در قصه شامش شرب و شامش علیه السلام
مذکور شد امیر نادان بر محنت بجای پدر تحت مکی بر تده و سلطنت بابل یافت مقرر است که در ایام سلطنت رورشته
آفتاب را دید که ده ساعت و پس شد و ازین معنی تحت و غیب مذکور ازین شخص و سحر بر آنده معلوم کرد که این امر

جلد اول ارکٹ - اول ماسح التواریخ

عجب از معجزه اسما علیه السلام دیدی نموده و آن آب زر که از برای حرقا پادشاه آل سعود دادی و پس مراد
آل و از آنکه از صفا و در درگاه خود وقت المقدس در مساجد و ماهر قیاسا در ملاحظه و دعوات در میان
حاکم در قبه اسما علیه السلام باز نموده و شد اما حول حرقا از حال رفعت و فرزند او مشبه پادشاه آل سعود
عزتیه که در شوق به تشریف المقدس گزشت و لشکری با محمود فرستاد که ده نوی از ارضی معدر ممل
بر دو آب الفه منس را حاضر کرده پس از روی چپه عده و نورش گرفت و شد را اسیر و دیگر و
مارص باطل آورد و در هر در انکال شرف با صفت و عاربت بر دچون و در کارهای رسد آمدن در انکال
باطل و از آنکه در آب المقدس مرخص بود چاکه و رعای خود که شوق چل و در سال از سلطه دیدی که
نویس و در مجلس را کما سی خود که استه سبکمان و کما استقلال مسعود

کتاب دکن اور ہندوستان
میرزا حسن علی

عده من اگر زیاد و تنگ ایستالا چهارم را در قصد وارد سال بعد از مقرر آدم بود

اگر با پسرش بر سرش آب چون پدرش در دو حانه شمر عود شد چاکه مکر را قادیون شکر اعدا از عدد و دود و نور و
 مژدن شد اگر چه کار ملک نصیبت صحیف بود و مردم بهایت پرتان اگر با چاکای چو پیاپی رسد بر بهادر و ران
 او ای خوش را ند که گاه حاضر فرموده هر کس را نام دادن منع پیشی جدا گانه فرمود و چنانی طلحه که در باطن بد و
 دل کرم کرد و نصیر مکه اری او بمسد و ارشد مد آنکه ستمگره النالاکا و دختر لومیم پر د جسمه سر حرائی که از شکر کلا
 و آنکه دودنده بود و مرید فرمود و کار ملک را در مکر ناره مقام کرد و ملک اما اندون داد و سپاه را از مکر ناره
 دار و سر دی باوشی باف آنکه که برانش بهایت رسید فرمود و دود و دال و بس را و نموده فرمود و
 پادشاه همیشه و ایالات هشت سال بود

۴۶/۹
مجلس شورای اسلامی

۴۶۶۶
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

قسمه علم عارف
دار معرفت
صاحب معرفت
قادر بر معرفت
دار معرفت

بادشاہیش و ایالات سال بود

[illegible]

۴۶۶۶
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

قسمه علم عارف
دارم خود را
صاحب علم و دانا
فراوانی دارم
با جمع

۱
 علویس لادوس در ملک امانا چهار برابر جمیع دود و رو سال اعدای خود را آدم بود
 الودس اعدا را که با یکدیگر ولایت عهدی گاهی به پادشاهی بافت و تحت سلطنت می آمد و ملک امانا را و با یکدیگر
 کش و آتش چو دانی بر یکدیگر در دشمنی شهادت نمود و پرستش آفتاب و ماه و دیگر سارکار امانا به کار
 و تلاح و دست امان ملک امانا حاصل و اتصال کو امان سوا حرم مردم در در و در کار و دی امان
 و در امانت بر می نمود و امانا در دله و دله امانا بود و دود و دود چهل و یک سال بدید که در در کار و در دله و دله
 خود امانس را پیش خواهد بود و بداد در دود و در دود و در دود و در دود و در دود و در دود و در دود و در دود
 علویس شده در امان بود و چهار برابر جمیع دود و رو سال اعدای خود را آدم بود

۴۶۶۶
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

قسمه علم عارف
دار معرفت
صاحب معرفت
قادر بر معرفت
دار معرفت

عالم مشهوری است و ما در این مختصه و حراشنا علیه اسلام است و دوازده سالگی سلسله آن بود و از این
در سوم پدر را حاکم کرد و در این ایام و اوان برادر و دو تن مت پرستان را روح داد و
پرسیدند از مکرر گفت و مریدش را برای قرآنی ایضام در این مکتب و صحنی صاحب که آنرا چهار سوره چهار
دوی بود و آن را در مکتب اندکای داد و در موم را سلسله و سلسله پدید آمد و در وی ایضام چند که او را
مع کرد و در حق و شریعت موسی علیه السلام دعوت فرمود و بعد معاندان را اصرار و ارام اشخاص را در مکتب
شد و در موم و آن حضرت را که فرقه سلسله را در چوین اجرا میاتیار و در موم و اوجک و حال سلسله را در موم

۴۶۶۶
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

قسمه علم عارف
دار معرفت
صاحب معرفت
قادر بر معرفت
دار معرفت

نشد و گوید و بار از دوازده سال اینجا در کنگا بود و نگار برایش صاحب اتفاقا دناگاه نیز دیک در حق رسید و حکم داد و بابت
سکیم باز کرد و آنحضرت میان درخت تنده تا خویش را اینها بدارد آمد و درخت دیگر باره بصورت نخست پیوند
ناف کل مقداری از جگر آنحضرت را شکاف درخت بیرون ما چون ملازمان فتنه بدانشا رسیدند و آن
پاره از جگر را از شکاف درخت بدیدند و از حال آنحضرت آگاهی یافتند بکلمه فتنه آنحضرت را با آن ستمگر حلقه
بمبارق قطع کردند و جانش بدرجه تهامه د رسید و لاجرم غضب خدای بخندید و ایشانرا دال که درینوقت پادشاه
بابل بود لشکری را مخصوص فرماهم کرده لغزیم تیر بیت المقدس از دارالملک بنوا بیرون آمد و باراضی محدثه
لشکر کشیده بیت المقدس را گرفت و بر تنه دست یافته او را دستگیر کرد و زنجیر بر نهاد و همچنان در بند وصل
او را با دین بابل فرستاد چون روزگار مرث و دیگرگون شد و کار بر روی صعب افتاد و آغاز تو بوب و اس
هناد و در حضرت خدای را زار زار گریست و از اسحه کرده اظهار اندامش نمود از قضا جان اتفاق افتاد
که از شک ملازمان امیر نادان رمانی یافته بکرنجیت و به بیت المقدس مراجعت نمود و دیگر باره بر سر
سلطنت برآمد و بادشاهی آل یهود یافت لکن درین کثرت عبادت خدای پرداخت و هر معصبت و بد
که برای انسان کرده بود بر انداخت و بتا زار هم شگفت و قربانی بجای خدای برد و در قربان او دوسال
عظیم بر آورد و مدت سلطنتش در آل یهود ایامه و خیال بود و چون از اینجا بگذشت جدا او را در خانه خود
که به بیان عار متصور بود و دفن ساختند

۱۴۲۲۲ ظهور یونس علیه السلام چهار هزار و هفتصد و بیست و هفت سال بعد از مولا آدم بود
یونس بن یونس علیه السلام از جمله پیغمبران بنی اسرائیل و لفظ یونس بضم یاء یحتانی و سکون و او و کسر هه سه ر یونس
و لام ساکن بلیت عبری بمعنی برادر رسیده است جانش در روزگار دولت فتنه بدرجه نبوت ارتقا یافت
و مردم را بدین حق و تشریف حضرت موسی علیه السلام همی دعوت فرمود و کن نبوت آنحضرت مشتمل برست
فصلت که به شعر از نیم دایم و وعد و عهد است

۱۴۲۲۸ ظهور یونس چهار هزار و هفتصد و بیست و هشت سال بعد از مولا آدم بود
یونس از جمله پیغمبران بنی اسرائیل کما قال الله تعالی و ان یونس لمن المرسلین و این لفظ معرب یونا باشد
و لفظ یونا در لغت عبری بمعنی کبوتر است جانش فرزند از حبه الیاس علیه السلام است که گنایم آنحضرت ایتامی بود
چنانکه در جای خود مذکور شد و هبستی را معرب کرده متی خوانند و از نیروی جانش یونس بن متی مشهور است
و کتاب آنحضرت متعل بر چهار فصلست که هم شعر از نیم داند و منی از اجازت مستقبل است مقرر است که خطاب
آگاهی یونس شد که برخیز و بارض باعی و بنشین و سفر کن و ایشانرا دال پادشاه بنوا را با مردم او بدین حق و شرفیت موسی
دعوت فرمای ایتامی چون بطور یونس است که خداوند بایونس چنین خطاب فرموده فتنه که درینوقت سلطان
آل یهود است و از تقدیم امیر نادان در نیم بود در حضرت یونس معروض داشت که بحسب فرمان باید
برض نشینا شوی و مردم آن یقین دایم یونس خدای دعوت فرمائی یونس علیه السلام چون این مهم را در حدیث
بازوی خود دیدند نیست مستغفار و دستها هم میفرمود و ملک آل یهود اصرار بر بلع میداشت چه آنکه کار بر یونس

دقیق بعد از تسبیح و آدم تا هجرت

دیم و امید سخن را ندکس کو شمس و بی برادر و همگی بنو و حناست خسته خاطر شده و مای بد و در حق ایت ن در
و خدای با بابت مقرون داشت و خطاب در رسید که روز ما شور آبجاعت هر و ریح و بلا حوا بهد گشت
یونس علیه السلام را دو تن از دوستان بود که یکدیگر را میخواند و آن دیگر را در وسیل میامیدند و ویل مردی عالم بود
بود و میخانزد و درع انبار داشت چون امید است از یونس علیه السلام با دوستان در میان گذشت و
گفت که متقی گشت آنست که بنده کال خدا را در بلاکت روانداری بلکه بقدم خزاغت ایشا را ستاعت
فرمانی چه پروردگار بسندگان خود را دوست میدارد و تا میخان عرض کرد که ای مردم دشمنان خدا میداد
خدای دوست بودن و و بانشد و مراد آنست که از خدای بخواجهی تا اینجا عفت مترک را از میان
بریکر دیوس علیه السلام سخن میخان را معتبر شمرد و بمیان خلق آمد و گفت اگر ایمان با خدای میاورید و در
عاشورا عرضده هلاک و و را حوا بهد گشت یکس اورا مطلع گشت و سخن او را با و رند است لا حرم
یونس علیه السلام با تقی میخان از شهر نیوا بیرون شده بطرفی از صحرا اگر گشت و مسافتی در نور دیده در
در دوازه شش زین را میخان کرد و مسکن فرمود و منتظر عذاب الهی میخان کافات اهل میو میسبو و بعد از
علیه شجره یمن یقظین درخت کدوئی بر رست و سایه کسیده جانش در ظل آن بنست اما از گسوی رویل
ما مردم گفت که یونس علیه السلام بفرمود خدای بود و چون اندک تا را سجدای دعوت که تعذیب میخان و لا حرم در حق شما
و حای پدر که در از شهر در شد عقرب بمکافات عمل گرفتار حوا بهد گشت و بهره هلاکت حوا بهد گشت اهل
میو از سخنان رویل تبرسیدند و ایرادان پادشاه خود را انگیز دادند و می نیر بر اسنک گشت و فرمان
داد تا آنحضرت را بشهر آورده و مای امان آورد مد و یکس از یونس علیه السلام سانی یافت تا روز وعده
زدیک مدخلی مضطر بشده و زلزله از شهر برخاست رویل گفت اکنون چاره ایکار جز براری و عشرت
و طلب عفو و انابت میر شود پس ایرادان خلق شهر را برداشته از نیوا بیرون آمد و بر سر پشته سر آمدند
و حکم داد تا اطفال شیر خواره را از مادران باز گرفتند و سهام را بر بچه جدا کردند و پادشاه پلاسی در بر کرده و
نشت و مردم همگی لباس پوشیده دست بد عابر آوردند و ما خدای باز گشت نمود و دوزار از بر گشتند چون
صبح عاشورا برآمد و روی که علامت عذاب بود بوزید مردم چون آن بدیدند میخان را ناله بر کشیدند و خدا را
و مومانی نیر از دوری بچکان و حرمان از آب و علف همگی میانی شدند و اطفال بی مای میگریستند خداوند ببار
و تعالی را ایتان رحم کرد و آن عذاب که با یونس علیه السلام وعده بفرمود از ایتان باز گرفت و روز عشا
بگرا آمد و خلق با شهر مبحث کردند اما همگی در جستوی یونس علیه السلام بودند تا آنحضرت ایماں آوردند
و یونس علیه السلام را گوی چون روز و عن متقنی شد و طلب قوم برآمد تا بداند که حال ایشان چگونه است
چون بکران شهر رسید مردمی را دید که در کار رحمت و ذریع مشغول است احوال اهل بلده را از روی پرسید
شرح حال را بعرض رسانید که ایشان بدستباری ناله و اطفال از ببار میاشدند بونس علیه السلام سخت خجل و تر
گشت و عرض کرد پروردگار از نیر و می شمس زینس میگریم چه میدانستم تو خدای را و ف جیمی دمس در کار
فرخواستیم ما ندانیم مرک ازین زندگی بهتر است و مبحث کرده و در ظل میایان خویش بنست نمت و در

د قایع بعد از بسط و آدم ۴ هجرت

نفسه بدعوت مردم اشتغال فرمود و مردم را بدین حق و شریعت موسی، پیغمبر خداوند و شریع موسی که در آن
او بنیت کتاب نبوت انحضرت مثل بر سه فصلت مشون ما خا رعیب و تشریح حال بنی اسرائیل و اوشت

عواقب امور ایشان

۴۷۳۲

ملک و حقوق ۴ چار هزار و هفتصد و بی و دو سال بعد از بسط و آدم بود

حقوق از جمله پیغمبران بنی اسرائیل و لفظ حقوق بفتح حای معمله و بای موحده مفتوح و قاف مضموم و سکون
و او قاف ساکن در لغت عبری معنی در بل گرفته شده است و این نام بدان یافت که ایاس بن جدد و را در
دعا کرد تا دیگر باره زنده شود و شرح این اجمال در ذیل قصه ایاس ۴ مرقوم افتاد علی آنکه حقوق در عهد سلطنت
مشمردم را بدین خدای دعوت فرمودی و شریعت موسی را رواج دادی کتاب نبوت انحضرت مثل
بر سه فصلت محتوی بر سپند و موعظت در حق آل اسرائیل و از اخبار آینده و احکام غیب نیز آنها فرماید
و در آن کتاب غلبه ملوک کلدانیون را بر بیت المقدس و آل یهودا تصریح گوید علی بنیاسا و علیه السلام

۴۷۵۰

جلوس سون دانک در ملک ۴ چار هزار و هفتصد و پنجاه سال بعد از بسط و آدم بود

سون دانک نام پادشاه دهم است از دودمان جودانک که بعد از پدر در ملک ۴ چار هزار و هفتصد و پنجاه سال و مرتبه
چهارم را رسید چون بر سر سلطنت بر نشست ابواب عدل و داد بگشاد و مردم را با انصاف امیدوار ساخت
و با افراسیاب ترک از در مصافحت و موالات بیرون شد و بدستاری رسل و رسائل سلسله دوستی محکم
کرد و مقرر است که دو سال در زمان سلطنت وی زمین از زراعت اطوار و زراعت سحاب بهره نیافت
و درین وقت بیت سال از روزگار سلطنت او گذشته بود و سون دانک گفت همانا من باریعت و شکر می ظلم
و تقدی کرده ام که از ثمرات اغفال من مردم به تنگی و محنت گرفتار نشین باشند این نیت کرا کرد و ارمایه صواب
و خلعت من که روزگار بر سر و دشا دی برم و از کار خلق غافل نسیم لاجرم ترک معاصی بخت و از شر بخ
و دیگر منای کناره جت تا خدای بر ایشان رحمت کرد و اراضی او از زیرش سحاب باران گشت و مردم
آسوده شدند و از سرچ براجت رسیدند در زمان او و سو جو که یکی از حکمای چین بود ظواهر شد و خلق را که خط
معطلی نمایند اخترع و استخراج کرد و علی آنکه مدت چهل و شش سال در ملک ۴ چار هزار و هفتصد و پنجاه سال
رخت بدیگر برای میر و فرزند پسندیده خود و سی و دانک را و بعد ساخت و جای پر داشت

۴۷۵۲

جلوس بهراج در ملک هندوستان ۴ چار هزار و هفتصد و پنجاه و دو سال بعد از بسط و آدم بود

بهراج بن سورج بعد از پدر در ملک هندوستان خداوند جاه و سپاه گشت ملکی خود را می و در دست طبع بود
چنانکه در هفت سورج مذکور شد و ارامی و چهار برادر بود چون بدرجه سلطنت رسید ایتا ترا را بجوت نام
نهاد و هر یک از طبقات مردم را نیز نامی دیگر خواند اما برادران خویش را بر تن بکجوت بلدی نصب کرد
و از خود خوشنود ساخت و در تقسیم و تکریم ایشان نیک بکوشید و بلده بنارس را که سورج در زمان سلطنت
خود بنیان نهاد و در کار موافق میقتدا تا با انجام رساند وی پایان برد و در تیسر آن مساعی جمیده معمول
داشت و هم بلده بهراج را بر آرد و نام خود بر آن نهاد و آنگاه که در کار ملکی استقرار یافت روزگار

وقایع بعد از بنسوط آدم تا هجرت

مملکت ایران از دارالملک نوایردن آمد و از ارضی و این و اعمال آنرا مستقر کرده موسی حراق عجم نخست
کرده فرمان گذار بهمدان که دست نشان کا و دس بود چون حال بدانت مردم خویش را احراهم کرده
بستمال جبک بیرون ستافت و در برابر سپاه شوش چپ و تنب رز و بد بعد از مقابل و مقابل بسیار
شکت و لشکر عراق افتاد بعضی کشته و بعضی برزیت شدند و پادشاه بنوا از دنبال این تاخت دار
برزیت شد کان هجی مکت مع انقبه بر ستر بجهان طغر جبت و دار و آن بلده ست و اموال و اطفال مردم را
بهنب و عارت بر گرفت و خلقی بسیار میسر و دستگیر ساخته بهتر بنسوا امر اجت کرد و آسوده بست
مدت سلطنت وی میت و کمال بود

۴۲۵۶ جلوس و حبس شدن در مملکت مین چهار هزار و هشتصد و شصت و شصت سال بعد از بنسوط آدم بود
دو حبس بن اقرن مکی جابر بود عزمی راسخ و سطوقی لایق و است چو بد ازید در مملکت مین فرمان گذار گشت
در سر ریادشای رشت تخت بر قلع و قمع قایل طسم و جدیس که از بقایای قوم عادی بودند که بر بست چه نگار
که بجلا و انتاف و اسلند مغل ملک و محراب دولت مید است پس این را از را با بر اسل ساه در میان
هناده ایش نزدین گفته بهدستان ساخت تا برای آن کار آمده شد و اعدا و سپاه کردند و ناکاه
حکم قتل آل طوایف کرده تا جنگی را از اطراف و انحاء مملکت برانداختند و جدا نموده است آوردند و
ساختند عرض تیغ و تیر فرمودند چون از سر دستن آسوده گشت امن بست و روزگار بعینش داده همداشت
و ایام را ماسد و روسا دی همی گذاشت مدت بادشایش در مملکت مین بقا و دود سال بود

۴۲۶۰ جلوس آوینش در مملکت ایتالیا چهار هزار و هشتصد و شصت و شصت سال بعد از بنسوط آدم بود
آوینش بهر لادیس است که قصه او ازین پیش مر قوم افتاد چون بجای پدر تخت بر آمد و پادشاهی ایتالیا یافت
در آبادی ایتالیا که دارالملک بود مساعی جمله معمول داشت و آن بلده را انیس آبادان ساخت و این
پدران بر نگذشته را گرفته بر رسم صابین پرستش ملائکه و ستایش ستارگان روزگار گذارست و از فرزند
بود و زکس نام در زمان حیات خویش او را وارت ملک و دیویم خواند و ولایت عهد بد و سپرد و خانه سلطنت
او در جای خود مذکور خواهد شد علی الجمله آوینش چون مدت نوزده سال در مملکت ایتالیا پادشاهی کرد و روز
برای بنجیر کردن و صید کنندگان از شهر بیرون شده تما سایی کوه و صحرا برگزید و در دامن جبلی رسیده و
فرودست و چون زمانی بر آمد حاش و دیگر کون شده تا توان گشت و هم دران جبل جان بداد و از پس او مرد می
نام آن جبل را نیز آوینش نهادند

۴۲۶۷ جلوس سرکا در مملکت مصر چهار هزار و هشتصد و شصت و شصت سال بعد از بنسوط آدم بود
چون سنان رخت ازینجا بد بر و زپاد و تاه زادگان مصر کسی آن نیر و ندانست که زمام ملک توان
گرفت کار مملکت نخل نازده سرکا که یکی از سنان دید سودا و دار ارضی مغرب بود طمع در ملک مصر بهنگام
لایق بر آراست و شوشه ارضی مصر گشته آن ملک را فرود گرفت و مرتبه فرعون یافت مدت بیجده سال
بر تامت مصر فرمان راند و کار کجایم گذارست و هنوز با اعیان مملکت از در بیکانی بود و برنج رفی و دراز

در مملکت ایتالیا
پادشاهی یافت
و در مملکت مصر
فرعون یافت

در مملکت مصر
فرعون یافت
و در مملکت ایران
فرمان راند

عبد اول ارتکب اول ماہ التواریخ

یست راه سعادت دل و مخدول بود و دگر ارشاد نصیب میکند شست و معرهم یکی با هم
 شست شده و اما در پادشاه شوریده و او را از میان رکعتیست از پس مرا که دو سال نکست معرهم یکی
 حکمران بود و دگر در اسبالی و پرفشالی معروف مردم از مردی سرسود آمد مدعا فله الامر و او را شربت
 و مرکان ملک را آن شد که دوازده هزار اهل شهر را که ید که سید و کار حکومت را بدیشان
 قومن فرماید و بکمال کرد و دچا که در سای خود مرقوم شود

۴۲۷۴

مدرس سلکوس در ملک نال چهار برابر قصد و همتا و چهار سال بعد از بسط و آدم بود
سلکوس بعد از محضر اول در شهر سوارک و نوا امانت و ملک نال را پادشاهی کرم کرد
نالن اراضی ارس چه کس او را نرم کردن و او را بر باش را اطاعت و انقیاد و میفرمود چون در کار
سلطنت استقلال یاب دست سحر و دقت می رکشاد و پنج دقیقه از مردم آزاری و اعتصاب
نرم و مکشاد و آس دی پریش همسام و او را نال و او در سمت پرستیدن داشت چو مس و دو سال
رو مال غلش رکشدت فر بردار شد و اگر جو دست پرورش حوائد و او را در امور مملکت و اداری
ساخته اوقات عیدش رکشاد و دو در دو جهان کرده و کرم می شد

۴۶۷۹
رواج هر دو سکون
کاف
مصحح حسن محمد
ساز

عکس پر دکن و مملکت ایالتیا چهار روز و چند بهشتا دوم سال بعد موطا دوم بود
مرد کس او مفس است بعد از دکن و مملکت ایالتیا بعد از آن کشت و در آن سپاه و اعیان در یکا و در حاصر
سخته هر کس را در حبس حال با کرام و احسان علی همید و در هر دو احوال عدلی و بصفت هر چه بود
مکش و در هر دو شصت و شش سال و ده ماه و اوقات متوال شد و معاند و منکسل ستارگان و ابر
آورد و در او دو پسر بود یکی را نامش محمد و آن دیگر را ابو یس با میبد و چون نویسنده فرمود اگر کسی
در دلایت عهد بد کند داشت کس بعد از پر دکن ابو یس سر او وصیت پدر بد کرد و در او را در زمان
خود تحت علی را مدحا که در حای خود بد کرد شود بد با و شایسته پر دکن در ایالتیست و سه سال بود

[illegible]

حکومت آموختن در آن ایام و چهارم برادر و هفتم در شاد و کمال هند بر سر پادشاه بود
موتی پسر متولد است و نام مادرش سلماست و در حدود دس و دوی مین و دو ساله بود که بر سر مرکب را
در دست ظلم و تعدی و رکشا دور و روستا پرستان گرفت و چند ان مردم آرازی نگه میداشت که کارهای
و سود و ملک دی و دینش کند و در کار برایشان دشوار افرا و دلا حرم را نگه میداشت و چند استانی شده
گاه بر پادشاه شوریه میداد و در ادسیک کرده و قتل آورد و در این ایام و قه بعضی اوصفا و بد قیامی این کار را
پسیده و داشتند و در پی خود کوهی پادشاه فراموش کرده و میت انداختند و در آنجا که پادشاه حیات
نمود و در آنقتل آوردند و ملک را گرفتند و باقیمانده مدت ملک آموختن در آن ایام و دو سال بود

۱۰۰

امدادی دولت سلاطین ارض و دین میان شهر کرج چهار هزار و پست شد و داد و ستد سال بعد از سلاطین ارم بود
در ظهور دولت سلاطین و میان شهر کرج که میر محمد که شطری است سر طرای و مردم آن مله در لنگه از چرخ سبک
دولت کرج مردم طرای بود و در امر است که دو هزار و پست شد و میت و پنهان بعد از سلاطین ارم بود که یکصد

و فی الجمله از بسبب طاعون ماهجرت

میت پرخال از سلطنت شد و اما دگر گشته بود بعضی از صحرائین و دمشق بحال در دیای شام آمد و نیشی در خور
خویش بر کردید و نیشی را اختیار کردند که از سه سوی روی او ریاد است و از پنج باخشی پرمسته بود
و دور از زمین نوره میل مسافت داشت و در میان آن زمین شهر طرای را بر آرد و در بد آن که نجا
ذرع ارتفاع دیوار داشت و فیانی بجایت استوار بود و دوره شهر بر چهار میل مسافت میرفت چون خانه
نیکو در آن مله آراسته گشت و خلقی بسیار بنوه شد و نخل شد و در آنجا حکومت یافتند و آن شهر نیک
آبادان شد چنانکه از زمان پسته در آنجا عبور کردند و مسود تجارت بر دندی علی ایچکه وقتی بختیگر که خیر
شرح حاش مذکور خواهد شد تقسیم نیش طرای داده بسیاری بد آنجا فرستاد و سیزده سال آن شهر را
کردند و طغیان یافتند چون سپاه بختیگر یوس شده مراجعت کردند و مردم طرای برای حفظ شهر خویش است
زمین را که بخشی انتقال داشت و عرض آن نصف میل بود و هر که دزد و بداریا متعلق نمودند چنانکه آن زمین
خریده شد و از چهار جانب محاط و دیار گشت و سلاطین بابل را تخریب آن دست باز داشتند و وقتی دیگر بود
که یکی از صف وید و تجماع مملکت اینجا بود و مردم تخریب طرای کردند و از مردم فرق و بلدان یونان زمین هر که توانست
با خود متعلق ساخته لشکری بر آن گشت و طرای را محاصره نموده پانزده سال این محاصره طول انجامید عاقبت
الامرا چوب صورت اسبها تعید کرده همت دین از دلیران را در آنجا حای داد و آن صورنها را بگرد
بسته باینرنگ بدرون شهر برد و آنجا همت ارمیان کرد و سب بیرون تا ختیج بر گشتند و در واره طرای را
بگرفتند و از میوی لشکر خویش پوشش آورده بشهر درآمدند و بدال بدن غلبه یافتند و اینوا قه بعد از این
که تخریب بود که مذکور شد و علی ایچکه بعد از غلبه بولس جمعی از نکان طرای را گشتند و بعضی بکلیج رفته سکون اختصار
کردند و جمعی بنیس آمد ساکن شدند و فیس در طرف غربی قطعه طایه واقع است که اکنون به دندیک مشهور است
و چون مردم فیس و کتیج اصل یک طایفه بود با هم مخالفت و موالات مینمودند چنانکه وقتی بختیگر بدان رسید
که تخریب فیس فرماید مردم آن مله در حضرت دی معروض داشتند که بانی استعمال تیغ و تیر در حضرت سلطان
طریق چاکری میسپاریم بشرط آنکه هر که را از آنجا بکلیج بکشیج ما و نیش مایچه با یک نسب و مذہب داریم
و مردم یک شهریم بختیگر و این سخن را از ایشان پذیرفت و آنجا همت از در اطاعت بیرون آمدند و بکلیج کتیج چون
این سخن شنیدند بکلیج کرداری ایشان هر سال یک گشتی از بشمار فیس بر رسم هدیه بنیس میفرستادند و از بختیگر
که بدست میکردند و همیگ نزد ایشان انفاذ میداشتند و هر سال قربانی برای سلامتی آنجا همت در تجماعهای
خویش میکردانند و از این خون مدتی چند برگذشت بگذشت و روی که نیش تخریب حاش در جای خود مذکور
خواهد شد برای تخریب طرای تا ختن کرد و هفت ماه در کنار بختیگر عاقبت الامر حکم با سپاه داد و دیگران
از زمین را با خاک آباستند و باخشی اتصال دادند آنجا به یاور رس آن بدن را گرفت و چون اسکندر حجت
کرد پس از روزگار یکی از بزرگان روم که آفریانی نام داشت بشهر طرای درآمد و بفرموده آنجا کشت
بر گرفتند و باز از زمین را جزیره ساختند و عاقبت الامر بدست لشکر عرب مستخرنند و خراب گشت چنانکه بکلیج
در جای خود مذکور شد اکنون که از حدیث طرای پر داختیم با سرد اسنان شویم و باز گوئیم که سبب میان شهر کتیج

اینجا
ساز
ساز
ساز

ساز

ساز
ساز
ساز

از زمان
ساز
ساز
ساز

حراس کرد و سوار در برهم شک و فکستند بچ اسنام را بر مقابر انکس که پرستش تاں کرده بود و بدین
و خدام بنگه بارانکت و آن خدام که مرده بودند حکم دادا استخوان ایشان را از مقبره برآورده و حقه
و چون بقبر جد و علیه السلام رسید با وی عرض کرد که ای قرآن مجید است که ازین میت بدین روز
داد و نام ترا همین کرد پس یوسیا مقبره او را گرامی داشت و استخوان آن بعبیر کما و ب نیز بر کتخت
مخطوطه و شرح اید استخوان در قفصه عد و علیه السلام مذکور شد علی الجکه ارض یهو و اوبیت نشی و فرم
و شمعون و نقالی را تا سرحد رؤث ازت و بت یرست می ساخت آنکه حلقه که رئیس خدام بیت
بود طلب فرمود و با وی عطای فیه او ان کرد و سایر بنی لوی را بیدل مال فرستد ساخت و از
بنی مراری ناحاب و عوبدیا و از بنی فاهیت سخر یا و س لوم را حاضر فرمود و اینجمله از حکای اهل سنت
بود و حکم داد تا خانه خدای را مرمت کنند و در و سیم فرادان بنها و داستان حار و بخار و بنا
و دیوار که معین کرده اترمت بب الله را پایان برزد و برین هنگام حلقیا نیز اموالی که در خزاین بیت
بود بر می آورد تا برای مرمت خانه معین باشد و در میان آن اموال لوحی چند پیدا شد چون بک
نظر کردند این همان الواح که موسی علیه السلام کلمات توراتیه را بدست مبارک خویش بدان نگاشته
بود حلقیا ان الواح را بدست سافان که یکی از صنما دید و قوم بود سیر و با نزدیک پادشاه رده کل
توراتیه را بر وی بخواند سافان آن الواح را بنزد یوشیا آورد و در کلمات آنرا خواندن گرفت و ناگاه
خندید بر وی بخواند که سر بر هلاکت بنی اسرائیل و عزابی بیت المقدس بود یوسیا از شنیدن آن کلان
در برجم شده جامه بر تن چاک زد و مشایخی یهو دارا حاضر ساخته با تقای این بیت الله در آمد
و در حضرت پروردگار بنسخه مشغول شد آگاه حلقیا با ساجی که ملازم خدمت پادشاه بود مد بخانه
خو که آگاه او را بنیت میدانستند درآمدند که صورت حال را معلوم کنند مقرر است که سی اسرائیل هفت
سال را غنیه میداند و اول ساره صبیح ابراهیم حلیل علیه السلام دو مرم حوا بر موسی علیه السلام ستم بدور را کرد و
هفته هفت بنی اسرائیل ترجع حاش مرقوم شد چهارم ابی غالی زوجه داد و علیه السلام حتم خا و در موسی علیه السلام
و شرح حال اینجمله بیان شد ششم حوله ایهتم استر که شرح حالت غریب مرقوم خواهد شد علی الجکه با سر داستان
شوم چون حلقیا و مشایخ بنی لوی بخانه حوله درآمدند و مسئلت پادشاه را بدو رسانیدند حوله ابایشان گفت
که خدای میفرماید با پادشاه بگویند که بنی اسرائیل پشت با من کردند و عبادت حسنام را پیشها و خاطر خستند
و بنگه بار آورند و بنها غضب من بسوی ایشان تا خلق خواهد کرد و آنجا عت بهره قتل و سی خواهند شد اما
از آنجا که یوشیا از بقیه بنی که بیرون نشده و بر پنج تربیت رفته این غضب و مخطا را سادت نخواهد کرد
بلکه بعد از زمان وی بطیور خواهد پوست چون حلقیا و مشایخ خبر یوشیا آوردند بنگرانه به بیت الله در
و سوگند یاد کرد که هر که عصیان نورزد و طینان کند و در اورشليم مردم را از اطراف طلب فرمود و عید
فضح کرد و سته هزار سرب و غنم و میش و سته هزار سرگاو و برای فضح عطا کرد و حلقیا و زکریا و نا حایل و سایر
برزگان بر انی لوی دو هزار و ستمصد سرگوسفند و سیصد گاو حاضر ساختند و گاو و شمع و حقیقا و دعا

مجلس اول

دستورالعمل

جہاں کی طرف اشارہ ہے

سلام و داد و دیم

واللہ اعلم بالصواب

ما حائل مانوں دا
دعا محمد دا
ولام

سید علی محمد علی

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابخانه عمومی

چهارم که سید و اهل سید که تا در حدود سی سال بود احوال سرشته و عمده هر طبع و کج کرد
 و در این سال سید استقامت نمودن بچای از طوک جیس سید طبع پایی داشتند و او را حد و سال
 بیست و یکم بود و در این سال سید ده سال آموذ و شاد و طراطم سلسله پیام نمود و بعد از
 و شتر کارم پاره های و دکانها و پادشاه مصر که متحس نام داشت فرموده بود که شش ماهش که آن
 و در دوره مصریون اعرج مذکور است لشکری از حصد حساب داد و اعظم تخریج کرد و آن موصی دکانها
 و در یوشا پناه خوش از آراسته رای دفع مریون میدون شد چنانکه سر داد و سید که ان کت
 آن بود از امان چنانچه داده من محک و مریون سده ام برای سرباک تواند و ام تمام و شش چوب
 فرمای و اگر آن حدای که است را بدست من مودر و احداثت و شاکوش استحال او سپرد و
 خود برده و محداند و راه مریون کرب از سر و دوی لشکر سم افاد و دکان در چوبست و در سال ملک
 ح عدم مریون پیش که استند و چوبه تیرکاب و شاپا باید و رچی منکر مد و در و شاد است که مال
 در بخا پدر و مریون و در اراغاری شاد و مدب المحدث آورد و مدد لشکر از هم جدا شدند و در
 المحدث و دکان نام و او را در قریه داد و مدون صاحب و در رکان قوم مریون سوکاری داشتند
 مدت کلش آن بود اسی و کمال بود

چهارم که سید و اهل سید که تا در حدود سی سال بود احوال سرشته و عمده هر طبع و کج کرد

و در یوشا پناه خوش از آراسته رای دفع مریون میدون شد چنانکه سر داد و سید که ان کت

چهارم که سید و اهل سید که تا در حدود سی سال بود احوال سرشته و عمده هر طبع و کج کرد

سلطه و او در این امر است که در هر چهار درجه شاد و در شاد سال از بهر آقام بود

۱۴۷۸

چون سه انکارت بجهان و دگر کشید و احوال سلاطین کسی مصر که خود که او اندک سلسله کرد و
 ملک مصر از نظم و نسق افتاد و احوال مردم مختل و اصلاح و ضوابط و دستوران محکمت حکمی مصر و از
 می از بر رکان مصر که سید ام ای رای بود و در رای طم و نسق نکت رجو است و رتی و می مردم را
 که بر میان ردد و فراموشی داد و که اراعی سر را منقسم و دارد و هم کسند ترکس در قسم و حکم
 فراموشی که در یک دگر می نامد و ایال تد پار و ده سال جسم مری و دلد را اراده و
 سلطه مصر کرد و در دو دهه راه برکت در بر رچی ساخت که هر یک سوی سوزن یکراه داشت
 و در اندرون شش محله و بیست متقد و ده میسر و چاکم هر کس در آنکاشی از کثرت طرق و سیرت
 راه میدون شدن توانستی هست و ابیحه محس رای های آثار و ام یک و دبع القعه چون مدت پاره و
 در سلطه ایال که شش چنانچس که یکی از رکان مصر و در ایشان علقه کرد و سلطه از آنوقت
 گرفت چنانکه در جای خود مگور شود

۱۴۷۸

موس کید از بر بر منحد و ستان چهار هزار و پصد و شاد و شش سال بعد از بهر آقام علیه السلام بود
 کید از بر منحد و ستان پادشاهی در دست و سلطانی وی رای و دمدار سراج نکت همد و سمار
 گرفت و در تحت جماعتی رتست دکان لشکری و رعیت را یک ساخت و در سال با رسالت تح و دما
 و ککاش کایت طراکم دس را از خود شاد و مد داشت و در حضرت و اطهار و عود و دیک و چاکری منکر
 و چون در سلطه استهلال یافت قلعه کالهر را محال کرده و پایان آورد و در او هر آقام دی مرد

چهارم که سید و اهل سید که تا در حدود سی سال بود احوال سرشته و عمده هر طبع و کج کرد

وقایع بعد از هبوط آدم با هجرت

با جلالت که اورا تشکیل مینامیدند و چنانکه شرح حالات در تالی خود مذکور شود و بر کعبه در رحمن بتوریه و مردمی چند که خود فراهم کردند و او را واهی کوچ خروج نمود و با کسین حمل اراضی بنک و بهار را گرفت و از اینجا به سمت بزرگ اردو لیان ساز داده سیاهی از حوصله حساب افزون را و در و بر سر کعبه در رحمن با حق کرد و مردانه چند مصاف داده عاقبت الامر او را بخت و سلطت هندی را از وی تسلیم نمود
پادشاهی که در رحمن نوزده سال بود

جلوس بن بلس در مملکت بل چار هزار و هفتصد و نود و شش سال بعد از هبوط آدم بود ۴۷۹۴
بن بلس بن سلکوس بنیر مختصر اول ویدر مختصرتانی است چون سلکوس از بنیان رخت بدر برد
بر جای پدر بخت یا دتا های برآمد و مملکت بل را فرو گرفت و در دارالملک نیوا کار مملکت را با خود
موافق ساخته سیاهی و رعیت را مطیع و متقا فرمود و چون بیشتر وقت بقیه و بیجای میقیم بود و رعای
مملکت و عظمای دولت سر از فرمان وی بر تافتند و دست اریما را بکشدند و درین وقت فرزند
اکبر دار شد و او مختصر مرتبه رشد و کمال داشت لاجرم او را بدفع اعدا ما مور فرمود و دتیمان را مقهور
سازد و در حوزه حکومت محصور دارد و دین مختصر بقدر موده و در سیاهی ریا ده از حد شماره بر آراست
و از دارالملک نیوا ایردن شده تخت آن دتیمان که در مملکت محصوره وطن داشتند از میان
بر گرفت و از آن پس با راضی مخته تا ختن کرد و پیت المقدس را فرو گرفت و آل یهود را اسیر
و دستگیر ساخت و پیت اند را خراب کرد و توراته را هر چه یافت سوخت و با خدمت پدر مراجعت
کرد چنانکه عنقریب شرح حال مختصر در جای خود مرقوم شود و دتا های بن بلس میریت و کمال بود

جلوس سینوانک در مملکت چین چهار هزار و هفتصد و نود و شش سال بعد از هبوط آدم بود ۴۷۹۴
سینوانک یا دتا ه یازدهم است از دودمان خود و انک که بر سر بر ملکی ارتقا یافت و بعد از پدر
مملکت چین و اچین و اراضی بت و خا را مستخر ساخت و مردم را کار م یا دتا ها نیک بنواخت چون
کار سلطنت با وی را سبب بر آید و دوستی و موالات با فراسیاب ترک صواب شمرده و نامه
بحضرت انکاست و بدست رسولان بخور سیرده بدرگاه او فرستاد و با تقاضا زیاده نسخه تحف
شایسته روی فراسیاب را با جویت کرد و واسوده بکار سلطنت قیام فرمود و در زمان حیات خویش
مینک و انک را طلب داشته و در انجمن بزرگان چین ولایت عهد بد تفویض فرمود و از میان
فرزندانش برگزید و چون دوازده سال از زمان دولتش سپری شد رخت بر برای دیگر کشید
جلوس میانیچین در مصر چهار هزار و هشتصد و دوازده سال بعد از هبوط آدم بود ۴۷۹۴

میانیچین که یکی از اصحاب و بد مصر بود و دلی قوی ویدر قوی توانا داشت در آن مدت که آن ده تن
امرا چنانکه مذکور شد بزرگت سلطنت مصر میکردند که ره جسته بطرفی از اراضی مصر سکون داشت
و جمعی از مردم و لیر پوسند ملازم رکاب وی بودند و گاه چید کشی حکمی که از ابطال و جنگوین ترق دروم
در آن بود مدظوفانی شده بخار و دایمی احراق داد و مردم کشتی ساحل دریا بر آیدند میانیچین این قصه آسکس

جلد اول از کتاب اول ماسخ التواریخ

[illegible]

علاء الدین
نورالدین
میرزا
محمد
ابو
الحسن
ابو
الفتح

الحمد لله
والصلاة والسلام
على محمد وآله
والمؤمنين

حکومت اولیٰ اربکے ساتھ اولیٰ حاکم ہوا

[illegible]

Hydrogen

سید احمد علی خان

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

چنانکه مردم دسته چند در طلب بر گرفته و رسد چو بهالصب کرده افغان بر آوردند و بر پادشاهان
گفتند و در یوقت رموس نام مردم جویش بتهر درآمد و غم خانه پادشاه نمود و اما حال رجال بد آنسو
تا نفس کرد و کرد خانه امویس را فرو گرفته در اندک زمانی غلبه یافت و او را گرفته تا تنگ کند را این
و مردم شهر را از غوغا فروت مذاکا و پدر را در خود میستار راخت سلطت بر تاجا که غریب
در جای خود مذکور خواهد شد و در خود دست یار را از رحمت جس فایغ ساخت و باست پادشاهت هم پیش
فرمود مدت سلطت امویس در این اچل دو سال بود

۴۸۰۷

جلوس ششگل در مملکت هندوستان چهار هزار و شصت و هفت سال بعد از هبوط آدم بود

ششگل از آن پس که بر کدو بر همین غلبه یافت چنانکه بدان اتا ره رفت در مملکت هندوستان بدو
پادشاهی ارتقا جست و صفا و دید هند با سلطت دی متفق شد مذو حکم او را کردن نهادند چون بر سر
خسروی متکلم شد تهر لکنوتی را که مشهور بکورا است بنیان فرمود و در درصان و در زانت دیوار و برج
آن یک بوشید چنانکه دو هزار سال دار الملک فرما کند از آن مملکت بنگ بود و در زمان دولت امیر
تیور کو رکا نی چنانکه در جای خود مذکور شد و در آن کشت و بجای آن بلده تانده محل جلوس زمیں داران
مک کت علی اکبر ششگل را آن مکان در سلطت حاصل شد که صد هزار سوار و چهار صد هزار پیاده و
هزار فیل در لشکر گاه او فراهم میبود و از نیروی بدان سر میرفت که با هیچ سلطان فروتنی نکند و نرم کرد
بنا شد و از زمیں کا دس کی و کفر قاریهای دی حو کخیر و بر خوخواهی پدر کاشته داشت و همواره با افراسیاب
از در سخا و اب و مبارات بود و سپکا و غیبت هند نمیفرمود و در جانب آن مهم محل میداشت و لشکر رستم
دوستان نیز از پنجاب بر میگذاشت و قدم آنو تریکد است لاجرم افراسیاب طمع در تخریبند درست
دکس نزد سسل فرسا که هم اکنون یاز در اطاعت و انقیاد باش و خراج مملکت بجزرت فرست یا اعداد
سپاه کن و آما ده هرگاه و ششگل که سالها بر سر سلطت خود را یگانه میدید و روز طعن و ضرب خویش را نمود
میدانست بر خسر طاعت افراسیاب فرود کرد و فرستاده او را بخواری براند و سخنان با هم سوار و در
کف چون انجیر با افراسیاب رسید بخت غضب شد و پیران و دینه را که سیهالا را لشکر و طلب فرمود و گفت
ایک لشکری چون مور و بلخ فرابسم کرده بوی هندوستان تا حق کن و بغیر خاطر خنکین را با آب شمشیر
ششگل را دست بسته نزد من آور و خراج چندین ساله را بدینجا نب حمل فرمای پران زمین خدمت بوسد
و دیران سپاه را فراهم کرده با پنجاه هزار سوار و لاور غنیمت هندوستان فرمود و انجیر چون در حضرت
ششگل معروض افتاد و حکم داد تا سپاه بجمع کنند مردان کار زار تیغ و جوشن بر گرفتند و پیران قوی بیکل را
آلات حرب بر بستند و با استقبال تمام با استقبال پران از دار الملک بیرون شد و همه جاطی مسافت و معا
نموده و در حد و دیگالسا زمانه و مقابله طرا کشت و دو لشکر جارا با هم دوچار آمدند و دو شب از روز از
طن و ضربت باز داشتند ترکان در آن روز کاه چندان پای افشردند که پنجاه هزار تن از دیران سدر را
تا تن بکند را نیندازد و از آن دی که لشکر هند بر فراوان بود و از نقصان انبغدار مر و زانی در ایشان پدیدار شد

جلد اول رکنات اول نسخ التواریخ

و در رکاب که به سر و سر ارق رکبسته بود و بیا نمود و لاجرم کار بر ایستاد شد و آثار سرقت و چال
 آنجا عباد و بیدار پیران و سکه مروی و در اندیش و دعای حال را معاینه کرد و در میان داد و بشکری
 اندک اندک از میدان حرب کنار گرفته بود و در آنجا که کشیدند و در شرف قلل شامه محبس گسند و در
 بهمد را بعد از دره باغ دسدر وجود و در کردید پیران و سکه و بیوقت صورت حال را انگار شش داده
 مدسب پی سرقی در گاه و احواس است کیل صاحب پادشاه بر گمان حواله این عاود و انگیزی است هر نمود
 بالکری انبوه کرد و سکه گسند مزاد و مزار را در ماه مرکزید و در شهر گنگ در که آن سکه هم بگون
 داشت حیدر سرون و در دولی ساکت از سر حیدر و شریعت ساریه منشی گرفت و منشی رسید و شکل
 و جمیع رهن داران سده و مردان حکم کرد پیران را فرد داشت و کار بر ترکان سایب ملک بود
 هم از کرد و راه حکم داد و جهت و شکل مصافی و رکب در پوست ار آن پس که رهن از حواله و لیران گرس
 شد و جمعی کثیر عرضه تیغ و تر آمد مردم سده حیدر شده و عیان بدست پیریب داد و در افراسیاب اردکان
 ایشان بی شرافت و هر که ساخت بی شک آنکه مشکوک و بار کشید و اموال و احوال دیگر حرکت و با
 مرکب در لشکریان خویش قنطرت کرد پس از حال شکل حتم نمود معلوم شد که در اراضی ملک شهر کهنه
 که بحیثه داران احواس پناه ترک حال در یک مایه و در دشت عام جود را کوستان رهن سینه
 و احواس حکم داد و پناه بر گمان و سب میداد و در آرد و در مملکت ملک و در آنکه آنکه رید پی بسپرد
 و هر که را ماضی قاتل آورد و در هر چه و در در تجارت رکب سده مروی و قلاع و بلاد و امصار آری انا خاک کمال
 که و در کلاه راه کوستان تحت را پیش گرفته موهبه شکل شد و در بجز چون پادشاه سده سده پهل
 چنانس در حرکت که در حال فرار ماضی و در سوب در یک داشت و چادر رسولی حرب ران با حکم
 در گاه و احواس ماضی و در سوب و اسب که در پادشاه و ارجون این سده مسکن در که در دل بود
 سحر است آیم و خاک آستان و سیم احواس چن با در دیار شکل را میداد و حرم او که شت و در سول او را
 و کوفی کرده سکون و در سده و آنکه است شکل تیری رکب سده و دکنی رکب و در افکند و ماضی احواس
 آمد و راری و در صرعت از حد در بر و پادشاه ترکان مروی بخشود و در امور و در و در شش سیکران حرم
 شکل بهایب شاد گشت و در احواس ماضی و در حواست نمود که پیوسته ملازم رکاب نامد و در احواس
 میگوید و در شش دی احواس معرون احواس و آنکه احواس ماضی و در سده و در سده و در سده و در سده
 فرمود و حکومت بهد دستار را و دی گد اش چاکه در حای خود و در حواست و در سده و در سده و در سده
 ساخته نموی تر گستان مراحت که و در هموار و در شکل از در عود و سب و عقیدت با احواس ماضی
 و همچنان در در میگرد و در یک رکاب با سپاه احواس بدست رستم و سنان با و در گشت چاکه عقرب
 صورت ایوانه در دولی قصبه کعبه در قوم شود و در پادشاهی شکل در سده و سانی شصت و چهار سال بود

۴۸۸

جلوس ملک و ایک در مملکت چن چهار هزار و شصت و شش سال بعد از بهبوط آدم بود
 ملک و ایک با پادشاه و در دهم اسب اردو و آن خود و ایک که در مملکت چن را به فرار و در

وفای بعد از بهبوط آدم تا هجرت

را از آن

دعای است از این چنین و این وقت و حاتم را متحرک ساخت آنگاه که در سلطنت عظیم یافت موالات
و مصافات با افراسیاب ترک کرد و وزیر که هزار در بر او میامد را با او میردن توانست شد لا حرم
رسولان نرم گفتار به تخت و بدایمی بسیار به حضرت وی افتاد فرموده مرا بت صدق و صفای خود را
مردم را می پادشاه ترکستل داشت و از جانب افراسیاب نیز با او مکتب متفانه برسد و در
موالات در میان چنان محکم شد که آن هنگام که افراسیاب را با کینه و جنگ به پوست ملک و انکشت
بنفس خود با لشکر فراوان تقسیم نمود و ایرانیان داده نزدیک افراسیاب آمد و از وی رخصت یافته
بجنگ ایرانیان شتافت و به سالاری لشکر خویش را به پیشکش که یکی از پهلوانان چمن بود و قوی بود
و در روز نرم چنان بکوشید که بدست رستم دستان گرفتار شد متفصل این محل غمگین بود و در قفسه
نخستین مردم خواهد شد مقرر است که ملک و انک را در ساری خواندنی بود که نوئی نام داشت
و قی از خوشن پادشاه بنجیده خاطر گشت و بر خود فرض کرد که هرگز جز ترش رویی بجانب شوهر نکند
و لب نشین را بشکر خند باز نرساند چنانکه ملک و انک از پی چاره شد و در دل آن با پسران ره کرد
عاقبت خان افاد که در آن اراضی کوهی بس بلند بود که هرگاه لشکر گاه خواستی که بدان ناحیت در شد
بر تیغ آنگاه آتشی زرک بر می افروختند و در میان آبادانی دهل میگوشتند تا هر که بانگ دهل شنید
و فروغ آتش مددی از حال آگاه شده برای جنگ حاضر آمد می روی پادشاهی آنکه دشمن بدانیست
لشکر بر دهنر خود تا بر قلعه آن جبل آتش افروختند و دهل نیز میگوشتند نوئی از پس آنکه این معنی یافت و بدست
اینکار را حقیقی نیست سخت بر او شکفت آمد و بی اختیار بنجید پادشاه خوشوقت شد و بشکرانه
عظیم کرد و در زمرگان حضرت را تبراب خوشگوار و اسباب اهل و لب کامران فرمود مع تقصه چون
ملک و انک در جنگ ایرانیان نابود شد فرزندان و انک و انک سبای او نشب چنانکه مرقوم شود

۴۸۱۳

جلوس کینه در ملک ایران چنانچه در دست قصد و نیزه سال بعد از بهبوط آدم بود

نخستین پسر سیاوش بن کاوس است و لقب جمیون او مبارک بوده شرح ولایت او را در ترکستان
و آوردن او را کیون که در زیر ایران و تقویض امور سلطنت را با وی در ذیل قفسه یکجا و س مرقوم داشتم
علی آنگاه چون بر سر بر پادشاهی استوار یافت کور را از امرای لشکر خواند و در پیش کاویانی را با طوس
ارزانی داشت و در حضرت کاوس سوگند یاد کرد که تا کین پدر را از افراسیاب بنجید از پای نشیند
و کمر برای قلع و قمع ملک ترکستان بر میان بست و سخت یکصد و ده تن از دوده کیان را بر سر پیکر
و برین جمله فریز بن کاوس را حکمران فرمود و دهفتاد تن از اولاد او را بخواند و در اسب سوار
بر ایشان حاکم ساخت و دهفتاد و بیست تن از اولاد او که در زایش خواند و بر آنجماعت که در زود خدا
بود و شصت و سه تن از اولاد او که در دهم را اختیار فرموده با کسب سوار و صد و سیار از اولاد و سیار
با کسب گذشت و گرازه را هفتاد و پنج تن که نواز خوشان او بود و وزیر دست فرمود و مغان و مردمان
داد و عرض سپاه داده بر تمام لشکر طوس را به سالار کرد و در تمام دیکو و بدید و شش و شصت و شصت

حد اول در کتاب اول مباح التواضع

دو کمر پهلوان و سرسگال را ملازم رکاب او ساخت و ماطوس گفت که اس لشکر اسوه را بر دوش
دار ای نوراں غسور کی و جمع ملاد و احصار رکسار احزاب کی و اخرا اسباب را بحیرا چک با ک
کرده طلعه عصاب اهل فرمای آناداسه داشت که میادوش را از دختر پراں و لبه پیری اس که مرد و دام
دار در دما رو رکاز مرادان بر دی که شده است و سب ماسلاطین کماں رسامه و دوست که چو ل لشکر
پیکاه عدلی که مدد و سپرد اسب را بخیر و حاکم در اندازد و دست لشکریان پیکاه شود و لاجرم صورت
آست که دوار کما رجس وی غور کمی دار ملاد و سکوی گذری آنگاه که مدام اس جنگ و جوش برای جول
سماوش سب و مس کار و داز اس لشکر کم بخو اهی پدر و جیر اندیشی را از لشکر گاه و اید ششاست دکن
پدر از ارم اسباب خواند دست چو ل اس بحال بی پای رفت طوس بر من حدیب و سید هار و اندک
در شد و آل پناه مامد و در ار داشته روی حکام ترکستان بها و چو ل را را صبی تلخ گذشت از
مرد و دشمن او آنگهی یافت اما چو ل آب و علف در دگر طرف اندک بود و راه طلعه ماحصار رس کما
عراب ساه داشت طوس بحال کجی سر و ارضی که است و حال عریب مداموی معطوف و دو
دکن رطله مرد و اسماوش مرد و آمد و چو ل پادشاه را ده ار و در و لشکر پیکاه حرمانت سراسر
و حشر و در اقلعه در مرد و روح آن حصن حصن را مردان خود سپرد و اسرا را کما ر حط و حر است
با داشت و خود اسکا و دکنی را پهلوانان رو رکاز نو و اقلعه مردن ششاسته بر سران جسل که مشرف
را لشکر گاه طوس بود دست و سظاره لشکریان مشغول شد با که چشم طوس رتبع که ده افاده و دوی را
دید که مدد مالی مشغول روی ماهر ام کرده فرمود که رو و دشاب و مدس که رتبه سوارین دوی
ر که مرد و دس آورده اما را حاسوسان لشکر اخرا اسباب باشد بهرام اسب را کجیت و رجم تمام مد
حل شامحه رانده حال مرد و معلوم که و سب او را داسه یا شافت و صورت حال را انصر
طوس ساید ار اسکا که مدی طبع و خود دانی در حلت میسر بود و و عیب بود در استفت و ماهر ام که
که من حکم دادم مرا یثرا اسر دس حاضر آنکون احسانه طرامیسی دحاب پهلوانان ایران کریت
که یکس یاسب خاص که و مرا یس دیده اما را ارتش رگیر و چکس ار لشکریان بر من حصار عادت
صرو دو قتل را در پادشاه حصار جوش بخواس لاجرم رو که داما و طوس بود اسب رو و د
که شده که چو ل مرد و بریر و در و تیر نهی او کشت و داد که پراں اردی که دشت دار اسب در انداز
مداد جمال در چشم طوس تیره کشت و در بر دس را اسب را انصر و که چو ل رو را را رو دس را اسب
است تاحت و داران شرت که ریو و شش کرده بود و چیت و دگر جمال در یک بر طوس مامد و خود اسب
را کجیت مرد و در کار پرشش ملو که حال امیوار را مار کوی که چسپس مچا ماموی مس ششاسته اسب
تخا انصر رساید که اس طوس سپرد و در است و سپهسالار اس لشکر امک کول داما و دسپر حاکم
مرد و دگر مار که مارا ره که دوسری را اسب طوس پراید و در حال اسب حال مداد و طوس مامد
دما چا را که ره ر شده میان لشکر اندر رکان امان اس دلت و سکت را ماطوس رو اند

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

کیوس کو در ز اسب بر جانده و غم نبرد فرمودیم از میان راه اسبش از تیر فرو و نابود گشت و ناچار
 مراجعت نمود دیگر مجال مدارا برترین سپر کیو مانند اسب بر انگین چون نیکو گره را در نوشت هم فرو و تیر
 بنده کرده بر اسب او بنزد که با همان زخم مجرب دشن از اسب در افتاد و برخواست از غایت خشم دامن کمر
 استوار کرد و سپر بر سر آورده پیاده راه را بپایان برد و تاخت را فرو و گفت که جای قرانیت اینک شرن
 کیوست که از راه میرسد و تر آن نیرودیت که با وی نبرداری کنی درین سخن بود که پشرن بر رسید و تیغ کشید
 باز خیم تختین اسب فرو و در بجست و پادشاهان پیاده بقلعه کر سخت و در حصن را استوار کرد پشرن مراجعت
 فرمود اما آنکریان اطراف قلعه را فرو و گرفتند و فرو و را محصور داشتند روز دیگر با فرو و در قلعه
 بیرون آمد و بجک در انداخت ازین سوی رتأم میدان وی رفت و او را رجمی منکر برد و ملازمتش
 او را بقلعه در بردند و فرو و بدان رخم مجرب در جیره مادر او بر سر نخس فرزند زار زار مکرست انگاه آنچه
 در قلعه بود با آتش بسوخت و خود را بر سر جبهه فرزند هلاک ساخت و کسیر کان که در قلعه بود و خود را از آنجا
 در انداختند و هلاک کردند اما اریایان بدیشان دست نماد از اسب اینوا قلعه لشکر طوس بقلعه درآمد و پیروان
 سپاه آنحال را مژده کردند و نخس فرود را از خاک برگرفته بهم با خاک سپردند و از قلعه برآمده منوجه
 بلاد ترکستان کشند و هر کس را از ترکان بیافتند بی پرسش بکشند جبرافرا سیاه شد که اینک لشکر کهنه و
 از راه بر رسید و یک نیمه اراضی ترکستان خراب کرد پادشاه ترکان بخشیم سده بلات را که یکی انچه پهلوانان
 درگاه بود با سپاهی نامعد و با استقبال طوس فرستاد و مادر کاسه رود با ایرانیان دو چار گشت و صف
 برار است پشرن کیو بفرموده طوس بمیدان شده بلات را بخت و مردمش را منیم ساخت از پس او
 تراد با بنو جی از لشکر بر سید و نیز بدست پشرن تباہ گشت چون افراسیاب از حال گاه شد پیران
 و یسه را فرمود که درینکار اندیشه نیکو بایست صواب آنست که فوجی از لشکریان را بختیار کرده برای
 شبیون بری و اینجاعت را پرانگند سازی پیران بر حسب فرموده جمعی از مردان کار بسته را انتخاب
 کرده یمنی بلشکر گاه طوس تابخت و تیغ بر کشیده جمعی را عرضه دار و هلاک ساخت چنانکه مجال در ناک ابر
 سپاه طوس نمادنا چار نیمت گشته تا کاسه رود باز پس شدند و کار بر صند و دید قوم صعب افتاد
 لاجرم صورت حال را انکارش داده بدستاری یکی تیزی انفا حضرت کهنه و داشتند پادشاه
 چون از حال سپاه و قتل برادر آگاه شد جهان در چشمش سیاه گشت و در حال فرمود تا خطی بعبیدرز
 نگاشتند که سپهسالاری لشکر را بتوفیقین فرمودیم و کود و زار خدمت نو وزیر و رای زن خستیم
 اکنون بی توانی طوس را بند بر نهی و بسوی بافرستی و خود نیز دافر اسباب از پنج در یک و ستاب محبت
 نودری چون این فرمان با فریب بر زبرد و بربط حکم پادشاه طوس را با سلاسل و اغلال بحضرت
 فرستاد چون او را بپنگاه حاضر کرد و بکجسر و روی با وی کرد و گفت ای سپهسالار بخت دیوانه بوده بخت
 بچین من تاختی و برادر مرا عرضه دار و هلاک ساختی انگاه در حرکاه میان کار جام دبا و بسته
 داز دشمن غافل نشنی تا ترکان دست یافته بر شبیون تافت نام ایرانیان را به ناک آوردند و حرکت

حله اول از کتاب اول باج انوار

مشب و شب موعظه نمود و خود بودی است که گشتی هم اکنون به امرای تو سرادار قرار
 پیدا است این گفت و مردان داد و او را از بحیرت رساند و در میان حامی داد و نه داد و سوی حرم
 سپید لاکش و کاس سپاه را اسطلام کرد و با هم کو در راه پیش طلسم و کتب هم اکنون نشاء و لشکرگاه
 رکال شد و ارم با پیران دیه گوی که سخن کار مردان جنگ مانند دشنام ارم نام و ملک کو
 مدین کاراجت آهنگ کرد و دودان مارا اما مردی آکسده ساجید اگر اکنون رحما دسپه
 مانجا و مردان خاسی از جنگ دست کشیده دارند و وانشدین اریخت هم و در کار آمد و مرد
 ارم و پدر که در نام نوشته مرد پیران و سپه آمد و سخنان فر سر را از پاری با سوار گفت پیران
 چون مردی دور اندیش بود منم از امانات مقرون داشت و در نام را با اسب جلست و
 انصراف داد و امر فریر رحمت فرمود و مردم از طریقین آسوده نمود و چون امید
 مایان آمد و در مردان فرار سپید فریر کار لشکر را ساز و در دوزر نگاه شد و صف راست
 کرد و کو که در و اشکس دلا و در دگر پهلوانان ارمی و سوار با ستاد و در طرف رکال میر صف کشید
 و لنگ در شید و در دکه و و هیکل حکو و دد اسب را بختند و سوی فریر راضی کرد و دگر که با اسب
 در آویخت خوش رختند و کار فریر رنگ شد و با چار هر هم کشت و سپاه ارمی با ماب معایب
 میا و در ده پناحک داد و مد و حسی شیر به ست ترکان و او گشتند که در ریر مردان شد و در نام
 مقرر احتیاج کرد و عیان از جنگ رتاف چون کو این حال دید و رسد راه دی آمد و گفت این
 مردی یرو و سهر است که درین جنگ بگویشم با حال و بهم و اگر نام رفته را را و در نام گواره و کسب
 مردی سخن با گوید است و بعد استمال شده و کو در در جنگ بخت شد و پای بخت کرد و مع انصراف
 لشکر مردان بگویشد بدو تیغ در هم میا و بد چسبند که از طرف رکال سیصد تن از خویشان از آن
 احمی کثر از شکر یا ل مقول کشت و از ایرایان بشتاد تن از تخمداد مسجاک در افتاد و از حاد
 کو در و دلا و دگر بر مردم بسیار عرصه دار و هلاک کشت و از اموه سپاه یک سید ماه شد و لاجرم
 شست مرا و یا را افتاد و از مردان جنگ هر بیت شده و رتخ کو بی یا و حشده و دد ای محصور کشت
 و پس از رودی چند سوی ایران راه سپر شده و در گاه تاه آمد و کیچمد و ارمی حاد شد و در عصب شد
 و در انکاهت حشم گرفته اش را را و دد پهلوانان سپاه میر محل و شرم را آمد و در پانی چاره حوس
 مزد یک رستم شده و آحاد صراحت کرد و دد و از ارای سعادت را بختید و طوس و در ریر بخت
 دس و رسایل رستم در و اشع کاه و ساحت آنکه و چور دستمال بخت پادشاه آمد و پس ارمی
 و ششم سده سیه و استار شد که ملک ارمی از حرم پهلوانان در گند و دد ایش را مسطور و نظر
 عظمت داد و کیچمد و نظر حقوق پور دستمال طمس و از امانات معرون داشت و کاه پادشاه
 دیده انکاشت و کس فرستاده طوس را از محس را آورد و از امانات پهلوانان در گاه طمس
 چون طوس بخت پادشاه حاضر شد و روی ملک رجاک بود و در عرص کرد و کس ارمی شرم کرد

جلد اول ارکتاب اول مباحات

از من بعد و حد و دوا و اوله بر مردان حکم بر دهران شده چند که در کران ماکران
و مرکب گشت پیران عظم شادکوب در سوب کا موس که در درجک مسعود مرکب می کرد
پیران کتب که با دشمن دارا دوا و اساکر در این حرم بعید است لا حرم در و چون آفتاب بر آید
حک در آمدت و کسب ان اراما را از میان مرکب پیران دلس و در انجیس فرمود و در ان
که در انما و حکم در انکسدا و آسوی اراماں خود را در معرض طاک و دما و مدید و ارجا
عربا آمد و در دس حکام فریر که پسر و سپاه اراں خود را عددی کثیر را که در راه رسید
و شروه رسیدن رستم را برساند دلیران ایران صبح شادمان شدند و طوس بود که سپاه لشکر
دوا خود را پیشه که در این جوی در تیغ کوه نشو و دوی و دیسکو و مقهور و محصور گشتن و انوار
خوات و حلاوت پر دست و چون بهن در رسد و ای ل شام که در انکاتی در و دوا و کوا
و دهر آس که در دوا و حکامه فل را رسیدن رستم سپاه جنگی ما یکیم و در دوا و کوشیم باشد که در دوا
حره شویم و نام رستم را در آیم چون در کال سپاه را در اندیشه خود نگاه داشت انان اراں
حکم بر رستم و کفند و دسم دسال بدین جریگاه حاضر تو طریق بر رستم سپه دوی جوش بر دس
ا و آسوی چون پیران معلوم کرد که فریر را که دسی ار لشکریان ما و دوی اراماں رسیدند و ان
جوش گشت چند که پسرستان دین مصاف باشد کار عمراد است و در رسیدن فریر و ان
و صبح اک صبا این گفت و در انما و حکم دادا و صعبای حکم راست کرد و دوا کا موس اس
را انجیس در پیش روی سپاه رکال با اساد و مرد میدان طلب داشت و در دلیران ایران بر
حمی کسر میدان شدند و حکم در پوستان آن کرد و در کا موس با کوه و طوس دو چار شدند و با هر دو
سخت کوشیدند چاکه طایف طرف بود و صبح انقضاء آورد و در حرکت کرد و آفتاب در دشت و در دوا
سکره کس جوش را شدند همیشه رستم دستان با سپاه جویس را راه رسید و در کال اراں در
استعمال کرد و در چون چشم پهلوان بر رستم افتاد و در ار در کریت و در گشتان خود و حوضه بر رستم
کرد و اگر چه در رسم نمی شد لکن ایشان را عسکری کرد و کف محکم می شد که در دوا باشد که آب را در حوض
دارد و مردم با سخن تهنیت آورد و گشتند و داشت جوش سخت چون آفتاب بر آمد و در اسار حکم طارک
و در طرف رکال یک و ایک ملک چپ بر پهلوان سوار شده و در قتل با اساد و پیران و رستم
و مهره و آراست و کا موس چون شیر طمیده را سبب گشت از میوی رستم اراماں گفت
یک امر در کار حرکت را سارید و در اسحال جوش گذارید که اگر کوسکی راه در شوم و در حش می
از حشکی تندرست شود و در کار حرکت باس خواهد رفت اس گفت و در قله که مشرف بر جریگاه بود
مشب اراماں صف راست کرد و در حرکت در پوست از طرف ترکال اشکوس که مرد سپه
مشترب و دهمیدان آمد و دهم آرد و طلب کرد و از میوی رستم اسار و دهمیدان شده و ادوا
اشکوس از جای صفتش کرده با رستم محو و دوا و در دس و دوی خود مدد که حاکم اشکوس با

وقایع بعد از مہبوط آدم تا ہجرت

لا حرم غناں بر تافت و ملکہ کاہ خویس کر بخت رستم رال خون حال رہام بدید در خشمند و چون
 سیر حنکس بنحو اسب و دو چوبہ تیر و کانی برداشتیہ پادہ میدان آمد خدی برای اسب بگوس بزدنا در حال
 برد و بایر بگوس را بخت دارم دال باز گشت پادشاہ چن از دیری آن پادہ واکونہ رزم بکنک
 حیران ماند و کس فرستاد تا جہا بگوس را بر گرفتند و تیر از وی بیرون کشند چون ملک اسب
 و بزرگان سپاہ بدان تیر کہ بتاہ نیزہ بود و کزین سخت بیناک شدند و پیران و بیہ گفت این
 تیر جز از کمان رستم نتواند بود اگر او بدین رزمگاہ تاختہ باشد بچکس را با او مجال جنگ نیست
 کاموس گفت چند از رستم در بیم خواہی بود فردا اگر ہر این پادہ رستم باشد سرازتش بر گیرم و روز
 دیگر کہ صفا کشیدہ گشت کاموس بمیدان آمد و یکتین از مردان ایران را بخت از اس اورستم
 جبک بر کاموس تہک کرد و او را بہ بردی کند کہ قہقشان کشان پیمان سپاہ آورد تا مردم ایران
 قش را با تیغ چاک چاک کردند ملک دانم خون انحال متاہدہ کرد چکنس کہ یکی از ہسلوانان نزد
 آزمای چن بود پیش طلبید و بہر رستم را با او حوالہ دانت چکنس اسب برانخت و در بزا
 رستم بچنگ تدخنت خون اژدہای خشنماک حملہ بدو برد و چون ختم چکنس رویدار رستم افتاد ہمانا
 ملک الموت را معاینہ کرد و دیگر مجال در ملک ندید عنان بر تافت تا زینست بدر و رستم
 رخت بر جہاندد و رسید و دست فرا بردہ دم اسبش را گرفت و بر آورد و بر زمین کوفت
 بد انسان کہ جان از مرد و مرکب برد شد آنگاہ سر چکنس را نیز از بدن دور کرد و ازین رزم آزمائے
 منیب بزرگ در دل ترکان قاتل و عظیم تر رسید پیران و بہ ہامان گفت ہمانا این حر رستم دستان
 نیست و ازین پس روزگار ما تباہ است ہم اکنون بزد او تباہ کن نام او را باز دانی و اگر رستم
 دستانست چارہ دیگر باید اندیشید ہمان بزد یک تہن آمدہ اورا سلامت سلام داد و نام و نسب
 او را پرسش فرمود رستم گفت نام مراد استن برای تو چہ سود بود و اگر خواہی دست ازین رزم باز
 دارم قاتلان یادتس را دست بستہ بوی من فرست تا بخون یادتس اتیانرا مقول سازم ہمان
 گفت ای شان کہ آمدند تہن فرمود سخت کر سیزو برادر افراسیاب است و دیگر کروی زن و اگر
 دیدہ ہمان دلہاک و فرستید و رد و کلبا و دستہن چون ہمان از میانہ نام خود را بسیند بر خود
 برزید و خویش را از تہن مخفی دانت آنگاہ رستم با او گفت پیران و بیہ از میانہ نیکنہ کردہ اس
 و دل بخیر و در از خود شاد داشتہ اکنون برد و او را بزد من فرست با او سخنی چہ بگویم ہمان
 خلاصی خود را فروزی عظیم تہدہ بی توانی مرا بخت کردہ نزد پیران آمد و معروض دانت
 کہ کمان دارم این ہلوان رستم دستان باشد و ہمہ کین او باد و دمان و بیہ است و قاتلان یادتس
 طلب کند و برادر افراسیاب را دست بستہ خواہد جز با تو بچکس از در مہر ندیم ایک را طلب کردہ
 ہم اکنون شباب باشد کہ او را باز دانی پیران اسب باخت و بزد یک رستم آمدہ ہلوانرا
 تنیت فرمود و سخت نام او را پرسش نمود چون رستم نام خویش را اسکار کرد و پیران بی توانست

معد اول ارکاب اول باج التوازیج

اراست مردوده رین موسسه وادراحت مرادال فرساده رستم مردود کای پراں لوکچر
 یکنوی کرده ددل من باوار در جراسب اگر بخوابی این مسه را در دشتانی و جمعی شیر را در جراسب
 دود را با کشیدگان سیاوش را دست بسته مردمن درست با اس لشکر را مرد شده پس خود
 با رستم پراں حلی کرد و گشت انکار مرد سوری افراساب را دست نشود اگر رجب دهی اس
 را را با و در میان هم واداردی مدارم با کاره مردم مرد و کور را و جوری مراعت خود
 بدین حلیت از دست رستم مردن شد و میان لشکر گاه آمده مردان خوش را آگاه ساخت
 که در پسر و ساست حک او بر کس آسان میت ملک و ایک ملک چن و شکل پا و سوار
 بهد و دیگر بر کان او را دل داد و بد گفتند رستم هر کس میت با او با و تنک در اندام و گاه
 را و دهم این کشته و شکسته و صف رکشد پادشاه چن در ملک لشکر با سنا و و شکل در پیش
 صف با گرفت ابروی لشکر ایران محمد و رسم رختن رجهاده میبدان آمد و دو لشکر بر رک
 در خوش و در پیش آمد و دکار کرد و دارا لا گرفت سخت رستم بدی شکل با حق کرد و او را
 در پس برداشت اگر گاه در میجه عور کرد و ده ساد و را که کبی از حیثان کا موس نو و گشت و به
 لشکر را در هم گشت و در آنجا بدی میره تاحت و کهار را با این کده را سید و مردم مره
 بر شمشیر شد و آگاه و ایک قلب کرد و لشکران مکرده و اد حکم در آمدند و تنس از کشته
 ایشان همی پشته که دور راه مردان ایک و ایک پادشاه چن بر و یک شد و کاسب او
 ر و یک و ایک چن رجهاده و رسم طعان کرد و صوت و سورت او را شانه
 نمود و در کشت ما و در د رنج را با ف که از پیش او گیر و دهن چن شیر مردشن
 میوشید و کده و یک چن راه سد آتور و د کاسب خود کشته و ار پشت پل بر ریاده
 و لیران ایران روی تاحت وادرا گرفته دست لشکر گاه آورد و در رستم پراں دست
 از حک ما برداشت و تاشا مکاره مردی گشت و اسیر عیقت چندا که می اران هم لشکر
 سهای با چن چن در در پناه کشت و سپاه پنج کرده و طفر ویده لشکر گاه جوس تند پراں از آن
 با مردان حیثان کب که و کرامت مع در جیر گاه نشستن با و سپهر تنس است و در مو ذ اول
 و اشغال و همه و در گاه را سهای که اشته میشت رشتند و کاسب ترکسان کر کشید و محمد
 رسم ار حال با کبی بافت و در مو دآهر ر و مال که ما را مد و نو و فراسم کرد و د و یک
 لشکران به شمشیر و میزد و کرامت رستم و پل ملک چن لهر ر رستم و تا مرد کجیر و در و جسته
 و قبح را بر مسه و ص دارد و خود با سپاه در چنان لشکر گاه میشت فریر ر سخی نام
 مرده و سحر پادشاه آورد و آن عیبت فراد را پیش که را بد کجیر و سباب شاد خاطر گشت
 و با رستم کارش داده هم و فریر را در فرستاد و حکم داد که تنس سپاه برداشته و
 افراسیاب با حق و کین سیاوش را جود فریر رین حد مسه و سید مراحت کرد

تشکیل

لورانی
کلچر

و قایع بعد از بسط و آودن تا هجرت

درستم را از نیکم پادشاه آگاه ساخت بی توانی کوسس بز و کوچ داد و در هر زمین که عبور کرد و ایران ساخت کوهر گریامت از پای در انداخت ایخربا فراسیاب بر دند که روز چند رکود کرد که رستم پلتن چون سیل خانه کن ار را و برسد و خاک این مملکت را بر باد داد پادشاه ترکستان از هر جانب کس نکرد که درون سپاه فرستاد و درین وقت دامنک و امانک سیر ملک دامنک که ذکر جالش در جای خود مرقوم خواهد شد بعد از پدر سلطنت چن داتسب افرا سیاب نام فرسیده بدست رسولی تند سیر بسوی او امانک و اوست و از دیواری جبت چون خبر با ملک عین رسید فرمان داد تا فولاد و دند که بکھنجد و د و د و قور و مملکت با سور بود و در حضرت دامنک و امانک رتبت سپهسالاری داشت اعانت افرا سیاب با سپاهی فردن از حوصله حساب بتوران زمین شده با خدمت پادشاه ترکان پوست و افرا سیاب عرس سپاه داد و لشکری آمد و د با استقبال جگت ایرانیان شتاب کرد و در برابر رستم صیبت راست کرد و جنگ به پوست و چند آنکه در خور خیر دی او بود و مردانه بکوشید و خلقی بسیار کشته شدند و با طفره با ایرانیان افتاد و چنانکه افرا سیاب سلامت نفس را بر بقای ملک و مال اختیار کرد و از میدان جنگ عیان باز گشیده چون با دصر صرا از پست بکمر سخت فرزند بر و مند او شنیده و دیگر خاصکان و حیثانش نیز لشکر را بجای گذاشته از دنبال او شتافتند لشکریان چون چنان دیدند آلات حرب بر ریختند و از تهن امان طلبیدند رستم فرمود تا جنگجویان دست را کتن بد استند و ایشان را زینهار داد و انداخته اموال آنجماعت را از لال و سفال و طریف و تالید برگرفت و در بلاد ترکستان هر جا عبور کرد و بر زرد و جو همه که یافت بکھنجد و تصرف آورد و حمله را حمل کرده بدرگاه کجینر و رسانید و خاطر پادشاه را چون کاشن فردوس شاد و خرم ساخت اما از آندوی افرا سیاب بچنیدند دست در حد و د و جن دارا ضی مملکت دامنک و امانک مدو ز شش و د تا خبر مراجعت رستم بد و رسید آنگاه راه مملکت خویش پیش گرفته بار اصفی ترکستان شافت و دیگر باره تاج و تخت را باقبال بخت بیا راست و همه روز و در اندیشه میبود که ساز کار خویش کرده از ایرانیان این انتقام باز جوید اما کجینر و از رزم افرا سیاب فراغت یافت و از غلبه بر مملکت توران خرم گشت غرم قنیر مملکت قرق دیوان فرمود و چون آن مملکت کار بر ملوک طوایف میرفت و پادشاهی که بر تامت آن ملک حکمران باشد نبود لا جرم تمام را با سپاهی در خور جنگ بد آنجا سبب با مور ساخت و زنگنه شاد و از آنکه خط حدود و د و د و مملکت بابل با وی حوالست بود و با تمام همدست نمود و درین وقت اقول مراد آج پیر بخت که شرح جالش در جای خود مرقوم خواهد شد پادشاهی بابل داشت چون تمام باز نگهشاد و ران به پوست و تجیز لشکر فرمود و اول مراد آج تخت هراسناک شد و بقدم مصافات و خضوع پست شد کس

از جنگ

از جنگ

جلد اول از کتاب اول ماسح القوارح

مرد نام فرستاد و دست کیخسرو اظهار فروتنی و انصاف نمود و نامه پیرکارستس داد و مانتخ و
 میانه درگاه کیخسرو فرستاد و دهانما این رویت که بعضی از مورخین مختصر را از جانب ملک ایران
 دانسته اند که سحرانی مت المحدث نامور شد بلکه رهاستس و اسد علی انکه نام با سپاه حوش عربیت
 یوان نمود و اگر چه در تحت فرمان یک فرمانده بود و مدتی در کار جنگ و دل قوی و ماردی توانا
 داشتند و در یوقت که لشکر ایران رسید مردم آن ملک بکلی هم بیت شده در حیطه و حر است
 خویش متعول گشته و چندان یاسی سخت کردند که رها نام بدیشان دست یافست اما مملکت ماکا و دیه
 کیو و انش بر طرف حوب و اقصیت پیر می می بود که کیسه و بیجا میل از طرف طول مسافت در آن
 آن ملک را بر هر که بکلی مستقل بود و در هر یک چون یکصد و پست و دو سال از زمان حاکم کلاوس
 گذشت یکی از مردگان ماکا و دیه که قراس نام داشت رایت استداد را فراغت و آن ملک را
 مسخر داشت و سه سال در تمامت ماکا و دیه یا و تناهی کرد و سپس اردی پیر هر که مسطانی
 ماکا مت بداشتند درین هنگام که رها نام از تنجیر یوان یا یوس کتت عمان عربیت لظرف
 ماکا و دیه مظلوم داشت و آن مملکت را بخیله تصرف و رآورد و رعیت و لشکری را
 مطیع فرمان کیخسرو کرد و حاکمی برایتان منصوب داشت و مردم ماکا و دیه همواره
 فرمان بردار ملوک ایران بودند چون مدتی بر این مکه متت مردی که ادرا اللطیس می گفند از میان
 سر رسید و مرا را طاعت ملوک ایران متافت مردم آن مملکت پیر حکم او را کردند و مباد
 و رای او را متانت کردند و متا را پیش طس و دوار که و کر آن در حامی خود خواهد شد
 کار به سکو و دمع القصر رها نام بعد از فتح ماکا و دیه مراجعت کرده و احد مت
 کیخسرو پیوست و اد احسان و اتصال بکلی بهره و رکنت اما رآن سوی ادرا سیاب
 چنانکه گفتیم همواره منتظر فرصت می بود که وقتی آن پیر و هم کند که شک کیخسرو را ساحه
 آید از فصا کار چنان امتا که این مدعا حاصل مقصد و آن چنان بود
 که سهراب سر رستم دستان را که در حالتس در قعه کا و سس مرقوم افتاد و مردی
 بود که مرد نام دانت و مادر برود چون از اولاد مرد گران و کسا و رران بود که سسی
 از قصا سهراب برداشد و یک همچو انکی خاله کتت چون حرقش تو هر شدند هم
 که در چون پسرش بر رک تو دار سرت پدر بوش کند لا حرم نام و سب پدر را
 از بر رویوشیده میداشت و او را بکار رراعت و حر است می گانت و حول برود
 در خانه و هتاهان متولد شده بود و هم بخوی ایشان ریت می کرد و انکا که سب
 رستد و طوع رسید و در و مار و سطر که در سر و در سیدی و تناور سس ادرا
 ادرا سیاب رود که خوانی کث و در راده در و ران ریس با ویدانه که دست از
 شر رکتد و میل را با مسریجه در هم تنگد انکس که رسم دستان را در میدان یا مال کند مردی

نموده بود و افراسیاب عظیم سر و کت و کس بطلب وی فرستاده تا او را از رومال بهرقتی کند و بدرگاه آوردند خند امکه
مادر برز و فرزند را منع کرد و از بیم هلاکت او بنا لیدر خنید نیفتاد و بطلع اسب و جامه در آنجمن افراسیاب حاضر گشت و بدو
ترکان از مندی بالا و فراخی برودش و در شکفتی رفت و گفت تا اکنون از ترکستان مریدی بدین تباری برخواسته
و فرمود او را تربیت کردند و دروش جنگ میگویند با خودستد لگاه افراسیاب و در بعض امتحان بیرون کرده سرآمد انبانی
روز کارش یافت پس بادل قوی و غم را رخ ساز لشکر داده عرفیت ایران فرمود از نیوی چون کنجسوار خنیش را
اگهی یافت سپاهی بی مر بر آورد و با استقبال جنگ بیرون ستافت و از دارالملک بلخ تا خراسان بشتاب تمام رفت
و افراسیاب نیز بر رسید هر دو لشکر در برابر یکدیگر صف راست کردند و جنگ یار بستند سخت کس برز و بود که اسب
بر آنجخت و میدان آمد هر دو طلبید طوس و مرز را از پیش روی لشکر نیربارکی بر آنجخت و با او در آسود خنیشد لکن این هر دو هم
برز و نبودند چه یک تا ختن هر دو تن را از اسب در انداخت و دست بسته نزد افراسیاب برد و از روزا تا آفتاب بهر
سند مردان جانین باو خنیش و خون ریختن مشغول بودند تا مگاه که هر دو سپاه دست از جنگ بداشتند رستم دستان
کسهم را با خود برداشته نشیبت لشکرگاه افراسیاب در آمد و بیک نگاه بر سر زندان بانان شده بیت ترا بگشت و طوس
و فرزند را از بند بجات داده با خود بار آورد و با او چون این خبر افراسیاب دادند بنایت خنیشین و ملول گشت و فرمود
تا لشکر بجنگ در آمد و برز و چون شیر استغفه میدان ناخت و هم برخواست از نیوی نیز سپاه مجنبد و رستم رخس بر جهان
و اینک جنگ برز و کرد و اسبجگاه تا آفتاب بر زوال شد هر دو تن مانند دوار دمای چشم کرده بر هم حمل بردند و در هم
بگشتند تا لهما خشک و زبانه دست گشت نگاه برز و کرد و بر آورد و بر تهنس کوفت چنانکه گفت او را خود در هم شکست و رستم
اندیشید که چون برز و بداند دست من از کار رسده حال از دست او بدو رخا هم بر پس جستی اندیشید و او را گفت درین
پیش ازین جدال سرور انیت چه مرد و کمبستی گرفته اکنون هر یک بکن خویش باز تویم و فردا لگاه جنگ بر طرازم
برز و چون جوانی نا محرب بود این سخن را پذیرفته جنگ را محصل بداشت و رستم بکنگاه خویش باز گشت و صورت
حال را در نزد پادشاه و خویشان خود تیس گذارست تکی بعم در سندنکه مرد اتم آورد و برز و که خواهر بود از قضا در است
فراهر از سیستان بر رسید و رستم سلاح جنگ خویش را بدو در پوشانید و رخس خود بوی داد و گفت چنان باش که فرزند
مرز و ترا از من باز نداند بر حسب فرموده پدر باید و فراهر از میدان آمد و با برز و جنگ در افتاد و لخی هر دو تن مردان
بگوشتیدند نگاه دست است برز و بسور خانی در سندا و اسب بروی در رفت فراهر فرصت یافته کیند در افتاد و کردن
برز و را به سندا آورده فرو گشتید و او را کسان کسان بکنگاه آورده افراسیاب چون انجیل دید فرمود تا یکباره لشکر
بجنسید و هر دو سپاه بهم برز و دوتا مگاه از نیکد یک گشتند چون روز فروشت و مردان جانین بجای نخس سندا
رستم فرمود تا برز و در سلاسل و اغلال محکم کرده بسوی سیستان بردند و در زندان میگویند شد اما افراسیاب دیگر
در نک ندید در هانتب خیمه و حشرگاه را بجای مانده بسوی ترکستان فرار کرد و با مد کنجسوار و اموال و اقبال او را
بر لشکران شمت کرده مظهر و منصور به دارالملک بلخ مراجعت کرد چون این خبر با مادر برز و بر دندغان را آورد و بچه
رتن چاک کرد و در طلب فرزنده ایران ننش گرفته بسیستان آمد و روز کاری در اینجا برست و از هر راه و رسم آگاه سندا
فرصت یافته برز و را از بند رها ساخت و او را داشته سوی ترکستان همی کرخت و زنی را متکر که با مادر برز و در بجات

مداولہ کے نتائج

[illegible]

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

پیش طلبیده مورد الطاف و اعطاش داشت و سپهسالاری لشکر را با و گذاشت و از سیستان کوچ داد و متوجه دارالملک
 گشت اما از انصوی افراسیاب شمرگین و غضبناک بخت آمد ولی توانی فراخان و میران و دیگر بزرگان نور اراستیس خوانده
 برای جنگ مسورت نمود و دیگر باره فرستادگان سریع السیر با طرف ممالک مامور داشت تا بیا که و آید و بهم کس نزد
 دایک و انک ملک چین فرستاد و از ویا و دی جبت اویز لشکری فروزن از حمله حساب بدرگاه افراسیاب فرستاد و آگاه بستان
 لشکر را باشد و تقوین فرستاد و کوس حیل گرفته از حلیج کوچ داد و مانند سیل از کینه تائب چون بستان از انصوی حمله کرد
 برود که افراسیاب کشتب آموخته و بکند و دیگر از انکین رسید یک لشکری چون دریای جوشان بکمران رسید و دیگر
 رسید از پیش بر سر حلیج باز داشته کثیر و از انصوی این کلمات حتم بلیک گرفت و فرمان داد تا لشکر را آید و در وقت
 در بوند و ستان کار مملوک طوایف میرفت چه تکی که در رگاب افراسیاب بود از پای و زد و دویست فرزند او در بوند
 میانست لاجرم در هر گزشتی فرمانداری جدا گانه بود از نیروی لشکر فراوان از بوند و ستان به پنجاب آمد و از انجا ما عانتیم
 و ستان مستقیم شده بدرگاه پادشاه آمدند کثیر و از انجا کثرت نیز لشکری ساز کرد علی السجده سیصد هزار سوار کرد که جمعی را
 باز گزشتند و از یک جانب مامور داشت و لهراسب را نیز فوجی عظیم سپرد و از حد و غور مامور فرستاد و لشکر را با
 هزار تن بخوارزم فرستاد و سپاهی عظیم با و کرد و سپرد و کرکین و زنکه شاوران و کستم و صحر و فر پرور و هام و کیو و کراره و
 فرهاد و طارم خدمت او نمود و هشت فیل جنگی نیز با و سپرد و کورد و ز زمین خدمت بوسیده و بطرف بلخ کوچ داد و با ساروس
 فراوان راه برید و از نیمه راه کیو را فرمود که از پیش بستان و نزد پیران و سید رفت و بگوید که این چه رسم و روش است که از پست
 پیش نهاد کرده و هر روز لشکری بر آورد و بچنگ آید جمعی بکانه را بکشتن و دیدگاه فرار کرده و دیگر باره در مذاکره لشکر
 شود و هرگز نگذازد و مردم ایران و توران آسوده دم برارند هم اکنون ازین تا حسن جزریان با شما نخواهد بود و صواب است
 که کار صلح و صلاح گذرد و این جنگ با تنی بدل شود کیو بر حسب فرموده پیر و وزیران آمد و سخنانی که در روز گذشت پسر
 و سیه در جواب گفت که این کاری رضای افراسیاب صورت ندهند و کس نزد افراسیاب فرستاده صورت حال را عرض
 داشت افراسیاب که در جلبت بهم جنگ و جوش بود این سخن را وقتی نگذاشت و فرمان داد که پیران لشکر را بستانه بکشد
 شود چون هر باز آمد کیو حاجت کرده بدر راه رفته آگاه ساخت و کورد و ساروس بیا کرده لشکر برار است و از انصوی پیران با پیران
 توران بر سید وصف بر کشید و گفت کس جوان و سیه بود که اسب میدان افکند و هم آورد و طلب کرد از انصوی پیش کیو بکشد
 بجا رفته او را از میان برگرفت سستین چون این بدید و نخواهی برادر بستانت و با تیرل در او سخت و اویز بدست بزن گشته
 شد پیران و سیه چون اینحال معاینه کرد و برادران خود را مقتول یافت بدانست که تحت بر گشته است و احترام و نسبت خود
 تا جیتی اندیشد و سخن از در صلح مانده از طله جنگ را بائی جویند نزد خود و روین را سرد کرد و در فرستاد و طلب مصالحه نمود
 کورد که مردی کار افتاده و همان دیده بود و دو غازی پیران را نیکو میدانست و روین گفت که جواب و سوال با هر
 بازمان ششیر که راست نیاید و رسول در میان ماجر میر تر بریده و باید روین الکلمات کورد را بوس شده و از گشت و بیا
 بستان سوار ی نزد افراسیاب فرستاده صورت حال را عرض رسانید و پادشاه سیستان بی توانی لشکر را آورده حمله را
 آهنگ جنگ فرمود و تا مستحیال تمام طی مسافت کرده و بکمر بجا و در آمدند و جنگ بزرگ شد بکست رور هر دو لشکر هر دو بجنگ
 درآمدند و با هم تا شام اراهم می گشتند و خدایکه میا که گشت و دوستانه از کار متدنا مگاه جانین بجای خویش می آمدند و

حداول آرکناٹ اول ناسح المواریح

[illegible]

وقوع بعد از محسوس طاعون و تاجرت

مادی که داشت و میره لشکر را بد و معوض فرمود و فرمود دیگر خود را که در مور نام داشت طلب کرد و سپاه تاجرت را را می در وقت
 و کربور را بر سر سیاهی عظیم هر یکی را دو و پنجاهان هر یک از مردگان خود را که سر جنگ لشکری و سپاه را
 سیاهی ساخت آنجا که فرزند اگر خود را با خود و در بجا را را داشت تا بشوای سیاه با بندار این سیاهی
 از او و چون مکنت و در اسی آموی را لشکرگاه ساخت از اینوی که بر کشت تا از سیاه جان در کالبد دار واریای کجا
 هم اکنون باید میان غم استوار ساخت و یکباره او را قلع و قمع کرد و فرما داد تا در ستان دکان بصره سوی شامستند و لشکر
 فرا هم کردند بخت رستم دستان در حضرت حاضر شد و این که فرما کند از کابل بود با سیاهی مزگ رسیده و گیوه مانع خود را
 به پوست و ارمیس و اراش و سوسان و خوران و لشکری میکران و درگاه شامستند و تیغ الاقران که در وقت یادداشت
 میس بود چنانکه شرح حالش در جای خود مذکور شود سیاه را خود را با مردان دلا و محرمات او را مورد و محسوسان
 ابرار مانند گیوه و شیرن و طوس و راهم و فیروزگار حاکم را ساخته کردند آنجا که این دو در یای لشکر درین حاکم را با یکدیگر
 تنگ کرده از در جبال و قتل بیرون شدند و صفوف متانده و مقابل داشت کرد و بخت گسستیده سیر فرا سیاه بود که
 اسب برود و حرا که آورده و کجی و را نام بخواند و برای بخت خویش طلب کرد و هر چند در رگان ایران منع کردند و منفیاد
 و یاد تا نفس خویش منوحه او کشته اسب رجهانده و مانده خاک آغا و پدر پس آنکه تیغ دین فرموده شد و کز و خنجر چار
 ماند از اسب فرود شدند و کشتی گرفت سر بخاوند عاقبت الامر کجی و بد و جیره گشت و ستیده را سخت بر زمین کوفته و سرش را
 با تیغ چاک زد و جسدش را بلبشکرگاه آورد و فرمود تا تائیس ملوک او را با خاک سپردند این واقعه میر علی نازه بر ریش حاکم را سیاه
 بر اندر روز و یک حکم داد تا سیاه یکباره بکشد و آیند و خون ستیده را بر جواهر و زکار بر لشکران و یک کون کشت و چنان
 و چشم مردم تاریک شد تیغ و نیزه هم نهادند و از باد تا یکگاه از یکدیگر می کشید و بر زبانشان اسب را اندوختن آفتاب
 فروشت و هر دو لشکر دست از خاک برداشتند با صد و شصت هزار تن در از و فستیل تیغ و نیزه بود و سی هزار تن را بر
 او و فرمود از اسباب را و یکبارای رستن بود و همیشه با بقایای لشکر از چوین عبور کرده با راضی توران در کربح صحرا
 هر مال و سیر و چادر که اراش کای بود کجی و برگرفت و در لشکر کشت کرد و طهرانه نگاه داشته بدرگاه کاوس فرستاد و خود
 سید ملک هر کم و گاستی که در سیاه داشت به از آورد و از دنبال از اسباب بطرف توران زمین کوچ داد و اما از سیاه
 در هیچ بلد قرار گرفت و راست تا ملک در شتافته دران بلده فرود آمد و کجی و دور قای او بهر دیه و تنه که قرار سیر و
 سر کشت را با تیغ بکزد و اسب و وحیت را مطیع و متقاعد ساخت و چون بجای ملک در رسید از اسباب ناچار لشکر را
 و در برابر کجی و صف باز داشت و حکم داد که هر کس از لشکر او سوار جنگ بر تابد و هر میت جدید سوار تنش بر گیرد
 از باد تا یکگاه کشتن کردند از ترکان عدوی کثیر مقتول گشت تا نگاه از اسباب از دست کرد و بخت ملک و
 در رفت و محسوس شد کجی و پرا سر و زک در حصار ملک را فرود گرفت و کار بر از اسباب تنگ کرد و یاد ناه ترکستان
 فرزند خویش چوین را بر سالت بر و کجی و دستا دو بیام داد که من ترا عدد پدر بزرگوارم و تو میره و مریدی سوار و
 که بروی بد و شیر کشتی و یکباره طرف دارا و موسا را فرود گذاری صواب آنست که از راستی بیرون نوی و بد را
 خویش مراجعت فرمائی چوین بخدمت کجی و آمده بیام پدر را بکشد آنست کجی و فرمود که این مدارا و مرمت و باج
 با سیاه و شمرعی نمانی و یکباره خوش برنجی کنولی فریب تو در من بگیرد و مادام که چون پدر را از تو بگویم تیغ کشند

لشکر تاجرت
ارسیب

لشکر تاجرت
ارسیب

لشکر تاجرت
ارسیب

عبد اول اركاس اول تاج التوارىخ

[illegible]

و قایع بعد از محسوسه آدم غنا بهجت

و بعد از آنکه در سرزمینی بیکوه مستعد و دیدنی جید بروی کاغذ و آب و طعام و اراجه نمود و در کرسی و
 در مدنی تنگ بوسه نمود و با لباس و اغذیه تنگ نم کرد و پس از آن در کسین اطمینان و در میان افراسیاب
 بدو سپرد و فرمود پس از آن خود بپوشید و میوه و خمر و دارا را با خود بیاورید و در لشکر را آورده و بجا
 آید و با خود بپوشید این جبر و مالک و مالک ملک بین رسید و است که با کعبه و نیروی متانده و در پس بر کابل
 حاکم را حاضر ساخته با ایشان مشورت کرد و وقت الامتیحان سخن را را نهادند که باید در حضرت کعبه و اظهار حجت
 در سم فرمانروایی بجای آورد و لاجرم ملک بین با اعیان درگاه حریت استقبال کرده همان پذیرگشت و نادر
 و پوچین که شرح میان آن مرقوم شد با استقبال آمد و در نزد کعبه و زمین حرمت موبد و او را بدار الملک بکس
 در آورده و سه ماه کمر میان استوار کرده و لوازم حنیاف را هر چی داشت و تنگنهای مرغ و غنایست که در اینگاه
 درستی افراسیاب بکار بجزاخر آمده کشتیهای فراوان بدست کرد و کشتی در سده مسافت دریا در بونست
 و هم مارا صی ترکستان در آمد و او را آنگهی داد که افراسیاب دیگر باره بکینک دزد آمده عمان عربیت را با خود
 معطوف داشت چون افراسیاب خبر کشت او را شنید هم ارکک دزد رفت و بار اسیبیر بکینک کعبه و در پس کت
 یکسال در ملک توقف نمود و لشکر بفرستاد تا اراسی سیرا منکر و نیک میرا ملک پور و بارانا سر قتلک فراسد بکینک
 در آورده و از افراسیاب نشان یافتند چه درینوقت کار چنان بر پادشاه ترکستان ملک افتاد که مگو سار روح که بکینک
 ماری سزوی شد و بر حمت تمام تحسین قوی کرده و در بکینک است و خود را از مردم مخفی میداشت و در باره ربا و گوشه
 گیران میزیست اما چون کعبه را یافتن او با بوسه کشت کوس حیل برد و از کینک دزد کوچ داده و چهاره در بونست
 و به کار افزودند و از آنجا بپای آمده کار دار الملک نظام گردانید و از بپای بسته اراسی خراسان را در نوشت و در ملک
 ری فرو داده و درینوقت کینک و کس در بکینک است و است پس بادست و روی با صخره نهاد و از خدمت بدر و در آورد
 حشیم کاس بدیدار فرزند روش شد و حاضرین با چهره او کشتن کشت بر مینادی بروی او فرار کرد و با دست و پا
 بروی او می خورد و چون ایام سور و سرور بهای رفت کعبه و لشکرانه نصیم زیارت شد که نمود و آهنگ آوز با یسار
 پس با خیر و حرکات چشم و سیاه با آنجا بست و یک جزا ایام در اینجا بود و قضای از احاد فریدون که موم نام داشت
 و از مردم نفرد و بجزا اختیار کرده در کوهسار بر دوع را و یسین بود و نبشی ماله زاری سبند که در حست حاج و تخت
 و کشتنی روزگار دخت کوس زد و میند بدانت که این ماله جزا از افراسیاب نتواند بود چه او درین ایام از بونست
 سپاه کعبه و در زوایای جل و شغل قتل متواری است پس از جای خود خواسته بر آواز نبرد اراسیاست نامت و او را
 در کوه ماری مارا ری و افعال یافت و هم چون حال او را معلوم کرد بدان شد که بادشاه ترکستان در قید اسیر داند
 افراسیاب با او در ادبیت هم عاقبت بدست سوم گرفتار کشت و موم دست او را بسته با خود می آورد که بدو کعبه
 آورد افراسیاب خطی اندر پادشاه اردست او بکینک و در یکی از کافهای رودخانه که در پایان کوهستان بود
 شد و موم در جستجوی او متعول بود تا آفتاب را در اقصا کوه در زرای تخیر کردن بر کنار رود میگذشت موم را و در کس
 بهر سوی بکینک است اراسی در کس موم صورت حال المعرض و مایند کوه در رعایت نداشت و در جستجو بر آمده افراسیاب
 یافت او را کرده دست برست و درگاه کعبه و آورده پادشاه رست و او را در بکینک ماله داشت و کس می ملک کوهستان

کعبه

کعبه

کعبه

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

۴۸۱۳

جلوس یوحنا در آل یهودا چهار هزار و هشتصد و چهارده سال بعد از سقوط آدم بود

یوحنا بر سر یوست ماست و نام مادرش حنطول و حترار میاست چون پدرش بدست فرعون حاکم که دگر مرتد مقبول گشته بر سر ملک ارتقا یافت و آل یهودا او را پادشاهی روا داشتند و در بیوقت و وارده ساله بود چون حصر سلطنت او مبرر رسید و یکبار به بیتا متجسس سار سباه کرده با لشکری نامند و بدست المقدس آمد و آل یهودا را ان نیز و سود که دفع و منع او کنند پس فرعون فی النبی بشهر در آمده یوحنا را بدرگاه حاضر ساخت و از وی صد بدره سیم و صد بدره زر بر رسم حراج طلب داشت و چون این کار در قدرت ماری یوحنا ز نو داد و گرفته با خود مصر برد و در او را با سلطنت آل یهودا مصوب داشت چنانکه در حای خود مذکور شود یوحنا در قدرت بیتا متجسس مصر رفت در آن ملطی می بود تا دخت سبرای دیگر کشید حکومت او در آل یهودا سه ماه بود

یوحنا
مستقیم یوست ماست
دو و دو سالگی
مهمه و اب
درای نقطه
حصول بلوغ حای
مهمه و سیم متجسس
و حای سلطنت
و او
سال
و ام

۴۸۱۴

جلوس یویا قیم در آل یهودا چهار هزار و هشتصد و چهارده سال بعد از سقوط آدم علیه السلام بود

یویا قیم بن یوستیا برادر زکریا حوازا است که مترج حالش مرقوم شد و نام مادرش زسید و حتر فزایاست که یوستیا او را از ارض رامه آورده بود و علی الحکیم چون فرعون یوحنا را یکمرت یویا قیم را سلطنت مصوب داشت و فرعون وی را بدین نام خواند به از نیست او را الیا قیم می نامیدند نگاه که بر سر سلطنت استقرار یافت ان صد بدره سیم و صد بدره زر یک متجسس خواسته و دو هام او بر آل یهودا طرح کرد و حجت گرفته نسبت به کمان فرعون نمود و او را شاد از خویش روانه ساخت و در بیوقت مبتت و یحسانه بود که کار ملک ماوی راست گشت و هر طریق جور و اعتاف رفت و آئین بت پرستیدن منسک رفت و تا دو سال بدین کیش رفت چنانکه خشم جدای را را انجخت و در سال یازدهم سلطنت او بختصر بادسته مایل که ذکر حالت در ذیل قصه سلاطین مکه انون مذکور خواهد شد با سپاهی فرون ارحد و حصر بیت المقدس ناخن کرد و ان سفوح ساحت بشهر در آمد و یویا قیم را گرفته بخیر بر بند و بیابل فرستاد و مادر او را باز زنان و بررگان در گانش و ده هزار زن از لشکریان که هزار کس از ایشان از جمله مهرنگان بودند گرفته بهم بیابل فرستاد و هر زرو مال که در خزان ملوک و خزاین بیت الله بود بهم برگرفت و هیچ از او انی زرو سیم در بیت الله بجای نگذاشت جمله را بحیطه قیافه در آورده از پی کار خود گرفت تفصیل این جمله در جای خود گفته خواهد شد مدت سلطنت یویا قیم در آل یهودا یازده سال بود

یویا قیم
دو و دو سالگی
مستقیم
رستاد
ماری متجسس
معه و بیایی
دو و دو سالگی
دو و دو سالگی
دو و دو سالگی
فرایا و ما واری
مهمه و اب
و اب

۴۸۱۵

ظهور اوریبا علیه السلام چهار هزار و هشتصد و شانزده سال بعد از سقوط آدم علیه السلام بود

اوربا علیه السلام بر صما اسس است و لفظ او را با همزه و او اس کن و رای مهمه مکتور و بیای متخانی و الف طلب عبری یعنی نور الله است جانش از اشراف پیغمبران بنی اسرائیل است که از قریه یاریم برخاست و بیشتر در بیت المقدس اقامت می نمود و بکلمات ارمیای پیغمبر که ذکر حالت مرقوم خواهد شد خلق را با حق دعوت می نمود و سبب شهادت آن سخنان ارمیا علیه السلام گشت و انجمن بود که در بدو دولت یویا قیم که ذکر حالت مذکور شد را بر صما علیه السلام با آنکه یهودا فرمود که ای کرده پی فرمان خداوند صیفا بد عبادت خدای کنسید و از عصبیان و طغیان کناره خنیه و اگر نه غمخیز این مدینه چون بلده مدمم عرضه اندام و انجا خواهد گشت و مردش ملعون و مطرود و خواهند بود چون این سخن را جمعی که بدو روغ دعوی بنوت میکردند شنیدند و بزرگان آل یهودا نیز صفا فرمودند و چشم شده گفتند بر ارمیا چگونه معلوم شد که این سخن را مدمم خواهد گشت که هر روز ما را سیم و همدید خزان می فرماید

صما اسس
انصا و همزه
و سیم و اب
و الف و اب
و سیم
همه

جلد اولیٰ اور کتاب اولیٰ مع النوار مج

مس - منت لمدج مدد و انحصار و احصار حسد و علم لعل سا کرد و انحصار جزو مرتبه مدای مان آورده
س اما اما اعلم هم اکنون ساجود السکو حسد و از دست پس گیرد و پیش مدای کند اما مس بدست
از دست مرتبه مان کشیده و اما مدد را که چون مس بخواهد پس مانا من کسفر جاسد رسد بر زبان ال بود و
این سحان از وی شد بد که سدر مارا پیوده سوال کس از روی کس کنی گوید اما کتاب او را باید پذیرفت
و ادای آن دودست کس حسد که د روزگار حرف نمک آبی بود اصحا علیه السلام مردم را مد لگو - پادشاه برمود و چون
آل اسرا من سحان او را پذیرفت و اما سحاب مان شد شمارا و اما که لعل را سینه سنان شده اند و من طایفه از او مان
از کس داد و دست و سر اسقام من معافان که کنی از ساد و اما لعل بود و انحصار را نکو حجاب کرد و حاش را از سرمانی که سینه
موا مانا و را علیه السلام که کتاب را سارا مان طبع معروف اسامی که در حصی او پامی اسر و در و نوا تم پادشاه که بود و
ما و کرد و مان سده که انحصار لعل را ساد و را علیه السلام و انرا اندیشه و آنگی باب از او می معده سپردن شده و مان
مصر شاف و چون نوا تم از جانب یک مصر سلط و اب حاکم کشیده چند کس رساده حاش را در مصر ماند و کرد و
المدس آورده و او شاه آل بود اعلم و او را انحصار را شهاب رسامه مد علی سنا و علیه السلام و السلام
علوم محضر و ملک مان و موا پیا بر و معده و معده سال اند و سواد آدم علیه السلام و

اسلام
مسجد
معمودای
وادی
وادی

PLIV

[illegible]

مختصر
حمید ای مود
دسکول مای
وای و قانی مود
و لول مود
و صا و ل
مید
دی
مید

دانیال علیه السلام

اصفا مار

حیات معجزه

مکمل در علم

و دانیال علیه السلام

و دانیال علیه السلام

و دانیال علیه السلام

و دانیال علیه السلام

و دانیال علیه السلام

مردم اسیر شدند و هر روز که در مسجد اقصی و در این سوک یافت بر گرفت پس مظهر و مضمون با محبت مو و راه دار ملک
 نبوت پیش گرفت و دانیال علیه السلام را که ذکر حالتش غریب مذکور شود جسم با سیری با حود سرد و در یوقت انحصرت و دوازده
 سال دانست و تمام احوال مختصر و ذیل قصه دانیال را در میان و عزرا علیه السلام و یوئسین و صدق و تار و یحیی علیه السلام و یونس
 انصاری علیه السلام ظهور و دانیال علیه السلام چهار هزار و هشتصد و هشتاد سال بعد از مجبوت آدم علیه السلام بود
 و انقیل علیه السلام از انبیای بنی اسرائیل است و این لغت با دال مملد و الف و ل و ن کم و کسر هزه و یای مختصاتی ساکن
 و لام تلفظ عبری معنی دیوانگسند من خداست باشد و معرب آن دانیال است و انحصرت بهر یو خان و یو
 خان یو شیار اسم بهر یو و اوّل یو حاز که سلطنت آل یهودا کرد و دوم یو باقیم که هم آخرین سلاطین بنی یهودا است و ذکر
 حال هر دو مرقوم شد پس یو خا که پدر دانیال علیه السلام است پس نسب وی با یهودای بن یعقوب علیه السلام متبنی شود
 و کتاب نبوت انحضرت مشتمل بر دوازده فصل است که همه متعبر بر اخبار عیب و عجبت غیر آخر زمان صلی الله علیه و آله باشد
 الگه که مختصر یو باقیم را با سیری باض با بل رود و صمد اید آل یهودا را وی و سنگی داشت اما اصفا مار رئیس حوائج و سربان
 خود فرمود که در میان بنی اسرائیل چه تن از سیران نیگو مظر را خستیا کن که با حصاف عقل و حدت دکاه ماستد و انشیا
 بکارنا یکسب علوم مشغول شود و لغت کلدانیون را را گیرد و در خورش و یرو و رستش ایشان یک نظر کن تا لایع پر و صیغ
 شود الگه که در خور انکمن علی مستد مد رکاه و آو ناموا طم حدت و ملازم حضرت ماستد اصفا مار از جریس موده چینی را بر کرد
 که دانیال علیه السلام و حقیقا و یثیثیل و عزرا را برانگه بودند الگه نام چهارم اسم ابل با بل را بدیشان لغت داد پس دانیال
 یثیثیل را خواند و حسیار اید را خواند و امید و یثیثیل را یصیل گفت و عزرا را اعدا نام خواند و این سه تن که در حضرت
 دانیال مواظبت داشتند زنگار زنده و اگر صلی بود علی الجمل اصفا مار برای ایشان دسایرس و وظیفه مقرر کرد
 و از مصلح ملک خود و بی و انصاف بی معین فرمود و دانیال علیه السلام با آن سه تن که نایح وی بودند از اصفا مار مسئلت
 کردند که بیت نرا از آلائش آب و طعام با دوشاه معاف دارد و از حقوق ارض فونی اندک بدیشان رسد و می گفت
 بیم آن دارم که شمار در و ضعیف شود و مختصر مرقوم دارد و دانیال فرمود یکجور روز ما را بدین خورن امتحان کن اگر
 نقصانی در فوای ما پدیدست از آن پس از مائه ملک طعام خوریم اصفا نازده روز این امتحان کرد و اب زاجرب
 و علات ارض خورنی اندک کشید پس انبشت هر چهار تن را از دیگر سبایای بنی اسرائیل شاداب تر و بانی و زیافت
 پس انحصرت و تابعین او را بجال خود گذاشت تا پس از روزگاری عالم علوم و دانای هر زبان شدند پس مختصر انجماعت
 بر گاه حاضر ساخت و دانیال و حسیار و یثیثیل و عزرا را از دیگر علان که تحصیل علوم مشغول بودند از نام زیافت جدا
 بر جسیع حکمای بابل و مجوس فرونی دانستند لاحرم این از انبواخت و مورد استخاف خسروانه ساحت اما چون رمانی ازین
 واقعه مگذشت بنی مختصر در نام خوابی مولک دید و تعبیر آن را همی حست جسیع حکمای بابل را طلب داشتند فرمود که
 من خوابی دیدم ام آنک آن خواب را بیان کسید و تعبیر آنرا بنامید ایشان عرض کردند که پا دوشاه رو یای خود
 باز نماید تا تعبیر از ایشان کنیم مختصر فرمود این ضعیلتی برای شما نیست که من خواب خود را متخرج و هم و شما از آن قیاس
 بر گیرید و سخن گوید چنانکه اگر خواب مرا گفت سازید و تعبیر نکو بنده را مانع خواهم گذرانید ایشان عرض کردند
 که بچکس در روی زمین بنامد که تواند گفت این سر کند و خواب ما شنیده تعبیر نماید چشم بر مختصر استیافت و علم

چون فرعون مصر یوشیا ملک آل یهودا را بقتل آورد چنانکه مذکور شد در سوگواری او بسیار بکبریت و سیوسه مخزن بود و موت آنحضرت از طلق مخفی مینمود تا آنرا آنکه بیو یا قیم ملک آل یهودا بخشید چنانکه مرقوم افتاد در سال چهارم سلطنت او خطاب آنحضرت کبریا باریا ست که مردم را بسوی خدای دعوت کن و ایشان را بر راه راست هدایت فرمای ارمیا بآل علیه السلام را که شرح حالت در جای خود مذکور خواهد شد پیش طلبید و یاره کاغذی گرفته سخن چندی را در میان بخت و سوخت آگاه باروخ را فرمود این نوشته را گرفته هم اکنون به بیت الله شود و مردم قرائت فرمای باشد که بسوی خدا نکت نمایند باروخ علیه السلام در سال پنجم دولت یهو یا قیم در ماه نهم که از اسسیون خوانندگان نامه را به بیت الله آورد و مردم عرض داشت که ای آل یهودا از غذای تبرسیده راه راست شوید تا خدای بر شما رحم کند و اگر ارمیا میراث این شهر خراب خواهد گشت و آل یهودا بدست سیاه بابل اسیر خواهند شد و بیشتر مقتول خواهند گشت و آتش عظیم خواهد فروخت و کتاب خدای هر چه در میان شماست پاک خواهد سوخت چو سخن باروخ پایان آمد سخن عمار بن صافان آن کلمات را از برگزیده در خانه پادشاه آند و در آنجنس بزرگان آن حدیث باز گفت صنادید درگاه کس فرستاده باروخ را با آن نوشته حاضر ساختند و کلمات او را صاعمر موند و ما او گفتند این نامه را بگذار تا ما خطر پادشاه بگذرانیم و هم کون ارمیا را ازین حال خبر کرده هر دو بکوتة مخفی تنوید تا مبادا ملک آل یهودا تا شما آتشی رسانند این کیفیت شد و آن نامه برداشته بدرگاه یهو یا قیم آند و آن کلمات را معروض داشتند پادشاه در بیوقت در خانه رستگاری بود و آتش افروخته در پیش داشت از اصغری این سخن در خشم شد و فرمود آن نامه را یاره کرده در آتش بختند و حکم داد تا ارمیا و باروخ را بر جایا بند عرضه بپاک سازند و ایشان دیگر یاره روی با او نمودند و در نهانی بندگان احمق دعوت میکردند تا ارمیا که صدیق سلطنت آل یهودا یافت چنانکه در جای خود مذکور شود در سال اول پادشاهی او ارمیا علیه السلام طوقی حیز از جوب ساز داده رسیانها بدان بست و از گردن در آویخت و از خداوند بد و خطاب شد که ای ارمیا با صدق و بزرگان آل یهودا و پادشاه ارض موافق و ملک بی امون و سلطان صید پیغام کس که بجناب پادشاه مایل با راضی مقتدر روی خواهد گشت تا مردم این لواحق را بریر فرمان کند سیاه بیدار اطاعت او رنجا بید و کرد با نفیقا و فرما بگری و فرود آید که او زمین مستط خواهد شد و سلطنت خواهد یافت و همچنین بر سرش آویخت و او را داخل و بیره بخت از حکمران خواهند شد و چون کوش با ایما می کذب دارید و خدمت او را فرود کرد اید بهم بدست او اسیر و دستگیر خواهند شد و هفتاد سال با سیری خواهند رفت و بیت المقدس خراب خواهد ماند در بیوقت بیتا پنجش فرعون مصر جو طغیان بجناب را میداشت و بعرض وی رسید که سیاهی ارمیا بابل بجایا بیت المقدس لشکرگاه ساخته بستم کرد که مبادا تعرضی بآل یهودا رساند لشکری با عانت صدق باریت المقدس فرستاد چون خریاه مصر لشکر بابل رسید باروخ را در پیش مراجعت کردند و اینجمنی موجب اطمینان خاطر صدیق گشت تا بجناب ارمیا کوش فرستاد آنحضرت بنزد وی آمد و فرمود ای صدیق آن مبین که سپاه مصر اینک در حضرت تو فراهم است چون این لشکر را و طل رود سپاه کلدانیون مراجعت کنند و این لشکر را با آتش بسوزند و خراب بگذارند صدق باروخ را زوی بر یافت و سخن او را باور داشت لاجرم چو سپاه فرعون مراجعت کرد ارمیا نیز از بیت المقدس بیرون شده باروخ بنیامین آرد و اینجا سکونت و در دصار و بیابان سالامیون بنا نمود و او شد و گفت همانا غم آن داری که ارمیا را راضی مقدس در کرده بسوی کلدانیون شوی هر چند آنحضرت اماند و فرمود

بدست تحفه بتوح شد و صد قبا اسیر گشت و سوز و زلزل و اسالار باد شاه باطل آل یهودا را ماسیری سوی ماس رود و قبا یک
مردم را که از ماسا کین بود مدد اراض بود اما گد است تا راعت و رعیتی مشغول باشند در بوقت سحران ارمیا را معص
تختصر رسانید که اسیرت بیسته مردم را گد مت باطل ترغیب میفرمود و عسله او را با یک گشت در حال ببرد و تا اسیرت را
بدرگاه آورد مدد حاش را یک گرم و مخم داشت و روی ماسور روان کرد و گفت ارمیا علیه السلام هر چه از این خبر داد
همه با حمت مقرون افتاد و اکنون سزاوارست که حاضر وی از هیچ در رکنه شود و آورده باست در حاش را آسوده
مگذار و سحرش را در امور استوار بداری سوزردان لعمرو که مختصر انحضرت را از محس بر آورده در میان قایل های
داد و با ارمیا گفت ای یک عود ویاس استی کام پس صافان را حاسب گشتن بر آل یهودا حاکم است اگر خواهی در اراض
یهودا بر روی حوش باش و اگر خواهی با من با بر من با مل آتی و این نرد من بسیدیده تراست چه خدمت ترا بس که تو هم
منو و ترا سر رک خواهم داشت ارمیا از رفتن مملکت باطل قفا عود و رسید و سکونت در اراض یهودا را راج تمرد
پس سوزردان تحفه چند در حضرت ارمیا پیش داشته حاش را بر عود و ولیا گذاشت و خود در خدمت مختصر سوی ماس
از مینوی چون حکومت عود و ولیا معلوم گشت و مردم از دور و نزدیک رسیدند بر اگد کال آل یهودا در خدمت او گرد
آمدند و سر بر خط فرمان او نهادند اما ملک بنی عمون بدان سرود که فرصتی کرده خود و ولیا را بقتل آورد پس اسمعیل بن
که از دلیران ایدار بود پس خواند و با او گفت چون بدرگاه عود و ولیا نوی اگر توانی او را مقتول ساز اسمعیل این سخن را
پذیرفته بدرگاه عود و ولیا آمد و دوستان او از اندیشه اسمعیل آگاه متصه صورت حال را بر عود و ولیا رسانیدند یونان
کار بار در آن بکین حاضر بود روی با عود و ولیا کرده گفت اگر حضرت دجی اسمعیل را از میان من بگیرم پس از آنکه ترا بقتل آورد
آل یهودا را برادر خود و ولیا گفت حاشا اس سخن گد است که بر اسمعیل ستم آید و ما دم که او روز بانی نرسیده حکومت
او را بگیر توان داد و لا حرم اسمعیل بسلامت تربیت و چون سه ماه ازین قصه گذشت و خستی فرصت بدست کرده مادی
از مردم خود بکین ناگاه عود و ولیا آمد و او را بخت و هرتن زبال یهودا و کلکلیون که با او بکین بودند هم با
بگذراند و بتایای سبا یی آل یهودا را برداشت و مسیفا را کرده یونان بن کار یا چون اس جبر بستند لشکری
فراسم کرده از دبنال او و بباخت و در بنا با و ن با و رسید مردم که با اسمعیل بودند چون لشکر یونان را بدید
و غله او را میدادند از کنا اسمعیل دور شده و دیو ستم اسمعیل ناچار با هتاد تن فرار کرده بارض بنی عمون رفت
و یوما با بقایای آل یهودا به بیت لحم آمد و سخت اختصر هر اسناک بود ند چه بیم داشتند که ملک باطل بکافات کرد
اسمعیل بر آل یهودا حرم کند و سکنه را از اناهل طغیان باز نماند و بخون عود و ولیا قناست مردم را از پای در آورد
در بوقت آل یهودا بدان شدند که بارض مصر فرار کنند و از ترس مختصر آسوده نشینند یونان با مبران سپا
بخدمت ارمیا شافت و عرض کرد که ای سیر خدای اینک قوم غزیت مصر کرده اند تا از تمشیر مختصر سلاست باشد
ترا درین بدینه راسی صیت ارمیا علیه السلام مصلتی طلب داشت تا حکم خدای را معلوم کرده بدیشان باز نماند
و پس از ده روز نزد انجاعت آمد و گفت خدای میفرماید ای آل یهودا در اراض خویش سکونت ورزید و از
ما مل هر اسناک بسا مید که من تمارا حراست خواهم کرد و محفوظ خواهم داشت اما اگر بزین مصر در تنوید از قتل و غوغ
نجات نخواهید یافت و پادشاه باطل اردن بال شما خواهد شافت و تمارا در معرض هلاک خواهد آورد یونان بن کار

مجلد اول ارکب اولیٰ صالح الواریج

و در حرامس مناسا و جمیع رجال آل بود اما آنحضرت که جزو کرب است و مادرش من اگر سکوت کنیم کمبخت سار و خدا را
در حلاجیسم بود و در آل پس عرصه شکر حضرت خاتم شد مدای ما را در و حل مصریح نمروده و امیکت بحال بر افسوس
ما را من کمبخت و آل بود و اگر کج واده و جمیع و شریف و من و مرد و اسوی مصر و ان ساحت و در مادر و روح
علیه السلام را سر احوال و در و علی مساف کرد و ملک مصر و آید و مادرش طعناس فرود شد و ما کافا و احقر و در احوال
حظایت ما را ساحت که ای ارمیا که چهار سبک و در بر آتی خانه که معنی در ایام بدین سار و ما آل بود و ملکی که آنحضرت
مدن ارض خواهد شاف و در ملک مصر عرصه خواهد یافت و پیش دین ملکیت خواهد رد و آتی بود و در مصر من و منی
در خواهد آورد و در یک و در ادس من نصیب خواهد کرد و چنانکه چهار فاند آن یک بر راس چهار سبک خواهد بود
که من در رین پنهان داشتیم پس بر ما رجعت الهی آنکه را که در و اسحق کج و ایجا که آنحضرت مصر و آید
چنان کرد که آنحضرت فرموده بود و حضرت آن حضرت را در معای خود در مرقوم خواهیم داشت انشاء الله تعالی
طوبی و عرویس عام و مفا چهار هزار و شصت و هشت سال بعد از سقوط آدم علیه السلام بود

par

عروس حاضر قیام اگر چه از حلقه ملوک محسوب نشود لکن چون نصیحه خانی سسل حرم مسوط شماس وی است شرح حال
او در موم می آید پس وی با حمزه میسر شود که شرح عاشر در بیایست حال ملوک غم مذکور شد و بارموده آمد که بر
مس و ملوک حسانی و عامل هصاحه و همدان بعضی دیگر از اقوام عرب است با حمزه میسر شمس عرب س غم
سرمه سدی احمدی عرو ملکوت ارض متا و تار و داشت و در حضرت دو سال مادشاه میس اظهار انصاف و در وی
مسرمه و در حال او را مطیع و معاف بود و در سر وی او را بر عاقل داشت و او بود که چون حامیه سرو او آورده می و در
که سال از اندک پاره ساحی و امن گماست از آن بود که دیگر از آن حامیه پاره شده و پوشده نشود بلکه محسده آید
او پیره می که در می پاره کردن حامیه است او را بر دنیا جویدند و او متفصیالی در دما حرم باب و از سجد چهار
صد سال ملکوت سا و بار داشت و ملوک غم را سوس طارم حد ص بود و دیگر بعضی او در حسانی سسل
مذکور خواهد شد و او در ملوک حسانی است چنانکه بارموده شود و اث اند عا

РАУ!

ملوور عدنان جمار و رار و مشهد و مس و مکال بعد از سقوط آدم علیه السلام بود
عدنان پسر آذ و است و کرب شریف او را نام او در خانه قصه اسمعیل بن ابراهیم علیهما السلام مرقوم و در ششم دام
نادر و نکماست که قصه با عرب بن خطا رسیده آثار در شد و شهاب و مرقوم سال و سال در نام بودگی
او حسن مار کس مطالعه شد و گاه سال عهد و مهس نام مار میگوید که از مصلحی شخصی یاد آید که حسن و حسن
در جسر طاعت فرو کرد و از پیروی حاشش را دشمنان و او را بود چنانکه مفسی در سال ششم هشتاد و سه
دلر او را تنها ماند و بعضی می سازند عدنان اسب را کج و ما آن جمله کار کرد و حدانگه اش که شد و حدان
ساده با استکانت نطق صرغ مصول بود و با خود را بدان که می کشند و عادی را در سال بی هجری هجری برود و
می باشد ناگاه وی را که در شده که سال عدنان را گرفت و بر سج که کشند و با یکی مسب از نده که بود
آنکه دشمنان عدنان را رسم جان می دادند و اسب را در محراب سعید آخر زمان صلی الله علیه و آله بود علی الهجری عدنان چون
نقد رسد و عمر رسید به سر عزت و مسد سلسله و سلسله آمد چنانکه سال کس خطا و سال شرب و مصلح را علم از

جلد اول از کتاب اول تاریخ التواریخ

اعمار را می او پدیدار کرده ام من ابا علیهم السلام استند مع العصبه چون معمار جهان بر من این نور روشن
 از حسن مردیش بر اطلال کعب و تراش معدن سس و موم در عجم نیکو و نام مادر وی معاده مباح خوشی می بود
 که در سلسله سی حرم و ساند و کعب شمشیرش او رسیده است نگاه که برادر مادر مولد صد و اوار و آن نور شریف که
 دهنش داسه معلوم بود که پسر آفرینان را رسل وی است معدن را سر در راه حدافانی کرد مردم با او کعبه که در راه
 نصیب نمودی و اصراف فرمودی معدن در جواب کعب که دانند سوراخ کعب می شمارم و چون بر اطلال معنی آمد که
 آن اصل به راز نموده شد و چون نیکو شد رسید و نیکو پدید در عرب مهر کعبت چهار پیر و وی مددگارش اول را دید
 امارت هم مصر چنانچه امانا از اماره و مسئله ما مدد اول چشم دوم نیکو و حریر من حد آمد کعبی که ارضای پسر است
 ما من سدر ساند داس و و طالعده من شد و ما من من محط آمد دوم اما و مسئله معروفی است که ما داس هزار
 صورت است و من ساند و الا ما وی که از حکمای عرب است حاکم که شرح حالش در حای خود مذکور شود هم اری
 مسئله است و ارسد و مصر بر فانی سمار پدیدار شد چاک که یک همه عرب دسان است هر دو در مسئله است و دسان
 همی است که رسول صلی الله علیه و آله فرمود لا تسروا مصر و دسه قایمگی استیلای و اری من مشرور نام و سب فانی علم
 ردن را فانی است کتب سمار که پروان است علی نیکو از زمان فرزدان برادر مصر بود که در سمارک اعداد و معجزات
 و نگاه که برادر را اصل محمود بر دیکت شد از زمان ما و فرزدان نیکو که آمد و حالش چون اری کعبت فرزدان را
 طلسمه پس نشاند و اموال خوش را از ایشان قسب فرمود از جمله حبه که او آدم مسر ح بود و معجزاتی را در حرج
 و چهره های دیگر که ماسده آن بود و یک چهری داشت مصر لعل فرمود و اری و ارمصر و ارمصر اما ماسده و اکی
 و حبه سمار و هر چه بدان ماسده بود در سبه حاکم کرد و او را رسد العرس خواندند و کو سمدان خوشی را با عادی پدید
 ارا ساء و دیگر ما که داشت و منی را آدم سمار و حبه دیگر از آلات و ادات مجلس نجره امار داشت و فرمود
 چون من از جهان شدم نمای مرد کات را هم بدیکو که سمد و حاکم که دیگر که سمار و اگر در میان شامی است
 شود که حاکمی را دم از اری حوا من سر کسب سمد را می حرجی که ما ماسد پد من در سبه شام و مردی کاس و دانا و دیگر
 کار شما خوش است که بدو رخ سخن که چون برادر حوا جهان رست و در میان فرزدان و در بخش کردن اموال کار
 فانی است اما ماسد با چار سمار و ارمصر سمد و اری که مکر که پروان شده عرب سمار فرمود و در راه شروازی ما اری
 ما در جود ما وی کسب سمد را کاسی کعب شری ما و هموده و صانع کرده ام مردم ناکشده خوش را ما هم سمد
 شرو را چشم است که او بود کعب علی رسیده کعب که او دست راست شل بود کعب علی ما در فرمود آن شرو هم
 داس کعب علی امار کعب رسیده و حوا بود کعب علی دیگر ارمصر سخن آمد و فرمود یک یک ما را آن شرو
 و ان دیگر سمد و رسیده کعبت بر سر ما را آن شرو را سوار است و اما دیکت آن رن است است و اما دیکت آن
 یک دیدن یکسده دارد و آن مرد اسماعیل را سر کعب بصدق بود و ما وی کسب سمد اری راه شام که اری حوا
 ما مرد شرو سوار فرموده ایشان لای روف و اری شرم شده اثری بد هم تحمل مرا حبت کرده سمد و معجزات
 سب دیکت ما اری شرم سمارا حوا شامش نشان بود که ما و دیگر که ما اصلا شرو را ندیده ام ارمصر
 هر کس سخن را سمارا حوا هم بدو رخ و چون یکس بود و سروی محادله با ایشان داشت همراه استماع سمار

قصه اولاد
 برادر و کعب
 ایشان

وقایع بعد از تسبیح آدم تا هجرت

آمد و مضروب را در آتش بجای افکند و فرمودستند افی بخدمت ایشان سیوسته از رحمت سفر و مسافت راه باز
 پستی سراسر فرمودیم از گدازه مردشتر سوار بر سید و در خدمت افی معروض داشت که امروز در سخنان شریف و دانا
 نبی جبریم تویی بخدمت داد من بدو انگاه بر سوم همان نوازی بر دوازده قسمه شتر کم شده و سخنان فرزند نیکو
 باز گفت مضروب را در آتش ما او سوختند یا دگر دند که ما سیر گشته ایم در اندیشه اعم افی گفت پس این نشان انگاه
 و استبد که با وی بیان کردید مضر گفت من از آن دستم که شتر او چشم راست کور دارد که بنه راه از طرف چپ چیده بود
 و هر گاه که بر سوی راست بود آفت نداشت و چون بر یکجانب موران گردید و در جاب و دیگر یکسان گمان
 کردم که بر سوی روغن حمل دارد و دیگر سوی شمشیر و نور و کس را با روغن و آبکینس کار است و در سیه گفت من
 از آن گفتم دست آن شتر تسل است که از کسیدن دست از ابرو پس یافتیم و از آن فهم کردم زنی بر پشت
 آن سوار است چه در جانی نشان یابی یافتیم کنی از خاک آن قدم برداشته سوختم در حال میل خاطر من بسوی
 زمان شد یا دگر گفت من از آن دستم آن شتر دم بریده بود چه شتر از عادت آن مانند که هنگام سرکین
 انداختن دم بجنبانند و مدفوع خود را بر آکنده سازند و سرکین این شتر در یکجایی جمع زیر آینه بود
 و از آن گفتم از آن که بر آن سوار است استن است که هنگام برخاستن از اسب که پیاده شده بود هر دو
 دست خود بر زمین نهاده بود و از آنکه گفتم او دانستم که انرا راست است انرا که گفت رمند کی آن شتر از آن معلوم
 بود که علف انبوه را بهر جا بجال خود گذاشته بر گیاه اندک چرمیده بود و شکستگی و ذل از ان زبان معلوم
 کردم که بر سیر دستیک که دهان آلوده بود و با ناز و میکند از آن گیاه سالم داشت چون افی این سخنان را
 از حدت فهم و فراست ایشان در عین ماند و مردشتر سوار را از بی کار خود بردارد و انجماعت را تعظیم و تکریم فراوان فرمود
 در حجره خاص بنشیند و تا نگاه نری من متعجب کرده بخدمت ایشان فرستاد و حوده نهانی از پس در باستان نام نهاد
 اولاد نزار را اصفا فرماید و خیالات است از باز داند ناگاه چون اولاد بر هر یک جامی از خمر کشیدند ابادت
 انگور این شراب در گور مردگان نشو و نما یافته و چون دست با کباب بردند مضر گفت کوشش این بزغال را بشیر
 سگ بر آورده باشد ربیع گفت اگر چه افی نسب خود را با جبریم پیوند داد اما از مطیعی زادگان است انرا که گفت در حال
 کار ما را بر راستی خواهد گذاشت و قیمت اموال بر ما نیکو خواهد کرد و افی چون این سخنان شنید روزگار بروی
 دیگرگون گشت و بدانت سبحان اینان جز برای منی مقرون نیست بخت نژاد ما دارد و او را با تیغ حدید بکشد و فرمود
 و حقیقت حال معلوم کرد و انگاه به تیر ایدار گفت که این خمر از کجا آوردی وی نیز از گستان آن که در کورستان بود
 نشانی بگفت و چون از کباب پرسیدیم گفت آن بزرگ این بزغال را بر دوز چنگال کرک قناد و این بزغال را بشیر
 سگی توانا گشت پس بیخیل نزدیک همانان آمد و گفت باز گویند تا این را از با یکونه بر شما معلوم شد ابادت
 گفت از خوردن خمر همه سرور و جوهر نیز دمار از نو شدن این شراب جز اندوه و مکر و حاصلی نبود و دستم
 که ناک آن از کورستان دمیده مصر گفت و در خوردن این کباب ما همه مانند سگان ایتمه از هم دور بودیم و غضب
 و غفلت در هم منکر استیم چون نیک نظر کردم استخوان پهلوی آن بز با سگان شباهت تمام داشت و دستم
 که با شیر سگ پرورده باشد ربیع تکریم سر بر بر آید و گفت از انگاه که ما بد بخت آمده ایم سخنان افی

و فایع بعد از مستبوا آدم تا هجرت

که در نواحی بین دین و است و سواره در جمع آوری قبایل مشغول بود و او را از نیروی ذوالکفalach الاصرعی نامیدند
چنانکه سیرت قبایل و آل حمیر بدو گرد آمدند و صم خوشتر را نسر نام نهاد و مردم را عبادت آل عرب نمود و قبیله
حارث بن قضاة علم انس را گرفتند و فرزندان ملکان بن کمانه بن حزمه بن مدر که بن الیاس سکی بسیار طویس
در بیابان نهادند و انرا سعد لقب دادند و بنیانیس و سنائیس آن قیام فرمودند و اساف و مایه را در موضع درم
و صبح کردند چنانکه در خانه قصه اسمعیل علیه السلام مرقوم افتاد و بی تعقیب در طایف لات را سر کردند و اوس و حراح
در یثرب طاعت منات کردند و همچنان قبایل ووس و شعم و بجیده و املحصه را داشتند و مردم جبل طی قفس را برافراشتند
و بنی ربه که نسب با تمیم رسا سندی درست کرده و بتجارت برای آن با خند و آن بنکده را رصا نامیدند و همچنان
میر قبیله سندی کردند و بت پرستیدن آغاز بدیند انگاه که دولت اسلام قومی شد و پیغمبر آخر الزماں بت پرست را از چنان
کردار زشت بازداشت چنانکه خدای فرماید وَلَا تَذَرْنِی وَاَوْاَلَا مَوَاقِدَ لَا یَفُوتُ وَاَلْیَاقُ وَکَسَرُوا قَدْ اَصْلَحُوا کَثِیْرًا
و هرگاه آن مردم سفر فرستندی سخت در برابر صمام شده برای مهمیت مسج کردند و چون باز آمدند میسم سخت
مسج انرا واجب شد و دندی و از آن پس چشم بیدار اهل بیت خویش گنودندی اما مدر که بن الیاس چنانکه مذکور شد
ناش عمو است و نفس مدر که و کنتیس ابو الذلیل و سلمی بنت اسد بن ربه بن نزار بن معد را بنی بکروت واری
دو فرزند آرد و یکی حذیمه و دیگری پدید آن از پیل قبایل بسیار با دید آمدند و پیغمبر صلی الله علیه و آله از نسل حذیمه
بطهور آمد اما حذیمه بن مدر که بعد از بد حکومت قبایل عرب داشت و او را سه میر بود اول کمانه دوم چون سیم
و مادر کمانه عوانه و دختر سعد بن قیس بن غیلان بن مضرب و از ایشان قبایل بسیار بطهور آمد چنانکه بی اسم و بی کتا
مشهور مدو و پیغمبر از نسل کمانه بود اما کمانه بن حذیمه کنتیس ابو نضر است چون رئیس قبایل عرب گشت در جواب مادر
مود مدر که بره منت مرتن ابن طایحه بن الیاس بن مضرب را زنی بگیرد که ارطس وی باید فرزندی بجای بجهان آید کمانه هم پدر
خواب تنیده یافته بره را خواستاری نمود و بجانه آورد و با وی بهم بستر شد و از وی سه پسر آورد اول نضر دوم ملک سیم
ملکان و همچنان هاله دختر شوید بن الخطریف را که از قبیله از و بود بجایه کاح در آورد و از وی میری منوگنده و او
عبد منات نام گذاشت و از جمله ابن پهران نضر در سلک اجداد پیغمبر صلی الله علیه و آله بود و فریش لقب نضر است چنانکه
در جای خود گفته شود که چگونه این نام بروی افتاد و شرح اولادش تا بطهور پیغمبر نیز مسطور خواهد گشت ان شاء الله تعالی

طهور بار و رخ علیه السلام چهار هزار و پنجاه و هفت و دو سال بعد از مستبوا آدم تا ۴۸۲۲

بار و رخ علیه السلام پسر زیا بن ماسا و باشد و جانش از جمله پیغمبران بنی اسرائیل است و پدر او زیا نیز از پیغمبران
بود چنانکه شرح حالش مذکور گشت و لفظ بار و رخ بابای موحده و الف و رای مملد و او و حامی فقط دارد و لغت عربی
معنی مبارک است آنحضرت پیوسته ملازم خدمت ارمیا علیه السلام بود از نیروی سترح حال او بیشتر از

ارمیا مسطور است دیگر تکرار پرداخت بار و رخ و ساریای پیغمبر

که شرح حالش گفته خواهد شد برادر بودند

طهور محیا علیه السلام چهار هزار و پنجاه و هفت و سه سال بعد از نبوطا آدم بود

۴۸۲۳

محیا علیه السلام از جمله پیغمبران بنی اسرائیل است و لفظ محیا فتح میم و حامی مملد و مقنوح و سین بی نقطه مکسور و یاء تانیة

که مجال رسیت برای کس نماند و در نیوقت یکسال و نیم بکرو ر کم آمدت محاصره که ستاده بود پس نهمی صدیق با مردان مقاتل از دروازه که برستان پادشاه کتوده میشد پرون شدند و راه فرار متکرتند و این فتح در سال یازدهم سلطت صدیق در روز نهم از ماه چهارم بود علی الحمله سیاه کلدانیون از کریمت صدیق و مردان آگهی یافتند و اردن مال ایشان شتاب برق و باد نشاند و قریب ماریجا بصید قیادر رسیدند و او را گرفتند برستند و همچنان اولاد و احاد او را در سلاسل و اغلال کشیده حمله را در گاه بختصر آوردند و پادشاه با غلبه روی ماصدق آورد و کت سهای مکرر برآل یهود و پادشاهی دادم بر سر شوریدی و از فرمان من بدرستی از بجیر علی جویس گرفتاری و مردود تاد و مردند صدیق را در راجشیم او گشتند پس اراک حکم داد تا دیدگان او را ازین برآوردند و نقش را در سلاسل و اغلال کشیده سوی بابل فرستاد و کت همچا تار و مردن محسوس باستد و در نهم از ماه هجیم ازل میجدیم سلطت مختصر سوزدان که بر کرترین سیهسالاران وی بود در بیت المقدس حاضر شد و بر حسب امر ملک بابل در خزانی آن شهر فرادان مود جانکه در جای خود مکرر بود

۴۸۲۵

طور ساریا علیه السلام چهار هزار و پستصد و هشت و هجیم سال بعد از مسبوط آدم بود

ساریا علیه السلام از جمله یمنی اسرائیل است و لعل ساریا با سیم مملد و الف درای فی نقطه و یای تختانی و الف دیگر بخت جبری یعنی امیر خداست جالتن یوسته در بیت المقدس سکونت داشت و در مسجد اقصی رور کار رعیت علیه السلام میکند و مردم را راه راست میخواند و با ستریت موسی علیه السلام دعوت میفرمود تا آنگاه که بختصر بیت المقدس علیه یافت و آن بلده را فرو گرفت چنانکه مذکور شد سوززدان سپهسالاری بعد از نهم و محمود پوار قلعه و احراق بیت الله ساریا و صغینا و سه تن دیگر از خدام بیت الله را گرفته دست بر بست و ایشان را آورد و در ارض و بلات بختدر مختصر حاضر ساخت ملک بابل بفرمود تا آنحضرت را بدرجه شهادت رسانند و علی بابا

۴۸۲۸

بنای بوزنظیه چهار هزار و پستصد و هشت و هجیم سال بعد از مسبوط آدم بود

بوزنظیس مردی از بزرگان مملکت ایالتا بود چون امولیس که شرح حالش مذکور شد دران مملکت قوی و بانروی شد و هم بدان سر بود که قامت اراضی ایالتا را بخرید تصرف آرد و بوزنظیس که جوای خود مری داشت بوزنظیه مجال توقف یافت و فرار کرده بسوی اراضی آسیا نیامد و یکجدمدت در اسباب زیست آنجا از آسیا پرون شده بارض نیقیه آمد و در اسبابهای تهری گذشت چه آتادی نیقیه برافتاده بود و نام خود را بران بلده مخفاده و از بوزنظیه خواند و این عمارت متصد و هشت و سه سال پس از بنای نیقیه بود علی الحمله آن تهر متهور به بوزنظیه بود تا آن هنگام که قسطنطین از رومیة الکبری بداسخا شده تهری از نور آورد آنجا قسطنطین متهور گشت و از ان پس اسلامول نام یافت چنانکه ذکر هر یک در جای خود خواهد شد

۴۸۲۸

جلوس تیغ الاقرن درین چهار هزار و پستصد و هشت و هجیم سال بعد از مسبوط آدم بود

تیغ الاقرن بن تهرن راجش بعد از ذوجینان رایت جهانگشتی برافراشت و مملکت یمن را در تحت حکم و حکومت خویش باز داشت آنجا که بر سر برملکی مکتس آمد و اعیان درگاه و قوا و سیاه را توفیر ضیاع و خوار و عسای در هم و دینار امیدوار ساخت سپهسالاری لشکر را به سیاح که یکی از متخان اطال بود توفیر مرمود و سیاح

مداول ارکما - اول ماسح التواريخ

پرسه در علم و فن لشکر بر ادبه و مدد و شعور ملک را از سپاه پناه محفوظ میداشت مانوی که کمر و کلاه
از اراما و اسباب سرگذاشتن و عدال مالا گرفت و پادشاه ایران را ملوک اطراف که مانوی اردو تعداد
و مروی بود بد لشکر کجاست چنانکه در دلی کسمه و مروم افت و از جمله کس سرداد شاه من فرساده پناه
داد که هر چه تواند مرد و مرکب دین بفرماید و با حدیب پادشاه ایران کس نامد ملک من بر سر
کسمه و مساج را با پاسنای بیار از اسب و سلاح محضرت دمی فرساده مانع از فتح و غلبه از اسب
رحمت انصاف خواسته مانین مراجعت کرد بدعت منطبق وی در من صد و شصت و سه سال و
طهور مر قیل علیه السلام چهار هزار و هشتصد و بی سال بعد از مسطور آدم بود

۲۸۳

[illegible]

PLPA

۲۸۲۵
صم صم محضر چهار هزار و مشدوسی و محمل بعد از جسطو آدم تا بود
محضر که در غلو کشش مردم شد در سال بعد هم سطلط جو صمی از روز جالس بر آورد که شش دراع طای
نامت داشت و شش دراع عرض آن مثال بود و چهار رای آل صم ساحت آن پیکر را در آن سبزه منصوب
داشت و فرمود که حکم جهان است که تمام مردم ملک چایید در در این صم حاضر شده و برای پاسب
و احکام که فرمان برسد و مالک سسور و کرامی از هر جمعی است با راسخه کسبده و هر کس از این حکم منکر
و سبزه است صم سر و مدار و کفری فرمانی را با آتش سوجه خواهد شد نگاه فرمان داد و اجمع احکام ملک
و در کال حصر و فواد ساه و غلطه لشکری و در فاد و دار الملک مل حاضر گردید و در وی را من
نموده و با همه آن مردم در بر آن صم حاضر شده و با سادید و صها را است گردید محضر در مسطر نشسته
نظاره نمود چون صف مردم را دید حکم داد و مادر و نو و کرامی مد مدید و شپو آدم در روز چون آل مالک خوا

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

مردم بیکباره بروی در آمدند و آن صحنه را سجد کردند و از آل اسرائیل هر کس در آن بلد با سیری گرفتار بود هم سجدت کرد اما حینا و میثائل و عزریا که مترج عاشان در ذیل قصه و اینال علیه السلام مرقوم شد سزاوارتر از بخت و سجدت نمودند آن قتال را سجده نکردند یعنی از مردم مایل این حال را شایده کرده صورت واقعه را بجز پادشاه در ساید بختبر در چشم شد و فرمود تا هر سه تن را حاضر ساختند پس عصبانک بجایستیان مگر بیهوده کرد که اسجد و مدی که من بر یای داشتند ام سجده نکردند و اطاعت نمودند و بدینهم اکنون اگر با وی سجده نکنند تا در آتش حوایم سوخت ایشان گفتند ما بر کز سجده ما صحنه نگیم و از آتش تو نیرسیم ما ایم جاها خداوند ما در اینهم نجا جهان است مختصر این کلمات در عصب تند و فرمود تا آتش بر رک در حایلی وسیع بر افروختند و حکم داد تا حینا و میثائل و عزریا را گرفتند و دست و گردن بر بستند و با جامه که در برداشتند در آتش انداختند اما که از اطراف آن آتش بزرگ زبانه جید سر بر رده در آن کسان افتاد که بندگان صالح خدای را در آتش افکندند و آن خوانان را با یک بوخت اما حینا و میثائل و عزریا خوش در میان آتش نشستند و تسبیح خدای ربانیت کنند و خداوند قادر متعال علی را مامور فرمود تا در میان آتش آمده در کنار پتان هست مع القصة ملک تسبیح ایشان بکوش بختبر رسید و چشم بجای آتش فراز کرد چهار تن را دید که در میان آن نار فروخته خوش سیر میکنند ملک بابل ازین حال سخت در عجب ماند و نزدیک آتش آمده ملک بر آورد که ای مذکوران خاص خدای از آتش بیرون ستابید و نزدیک مسخرامید که روش تاجز برنج حق سوده میس حینا و میثائل و عزریا بی آنکه تازی از جامه ایشان سوخته باشند بیرون خرامیدند و بختبر در پیش روی ایشان سجده کرد و گفت خدای برحق جز خدا دشمنان تواند بود و عظمای مملکت بر سر ایشان جمع شده ازین واقعه در عجب ماندند و ایت را رار رک تهرند و از آن پس یا د شاه بابل در مکریم و تجمید هر سه تن نیک بگویند و ایت را در بزرگ بابل جانی رای سکونت معین فرمود و وظیفه بسیار تر در اوست

ع ۸۳

خرابی بیت المقدس بدست بختبر چهار هزار و پانصد و سی و شش سال بعد از سقوط آدم بود

خرابی بیت المقدس در روز نهم ماه آب که ماه یازدهم است از شهر سال عبریان واقع شد و اکنون آل اسرائیل در آن روز سوار باستاند چنانکه خدای فرماید و قضیة بنی اسرائیل فی الخراب لتفقدن فی الارض قرینین و لتلقن علوا کثیرا بنی اسرائیل دو کث در عصیان خداوند بهایت طغیان کردند و در هر دو کث کفری بسیار یافتند نخستین بدست بختبر مایل گشتند و در ثانی طیطوس بیت المقدس را خراب کرد و مردش را بقتل آورد چنانکه در جای خود مذکور خواهد شد و این دو قتل و غارت را نتوان با بختبر منسوب داشت چه در قرآن مجید مسطور است که خدای فرموده بعد از خرابی تخت پتان را بر دموال و اولاد مذکوردم و در اسرا و اموال آل اسرائیل بعد از هفتاد سال که بختبر از جهان شده بود و دولت سلطنت از اولاد او نیز بکشته بود چنانکه هر یک را مرقوم خواهیم داشت علی السبیل باطلاع بر سیر و اخبار در نیکو نه روایتها جای شبهه نماند اکنون با سر داستان شویم قال الله تبارک و تعالی فاذا جاء وعد اولئنا نبشاً علیکم عبادنا اولی باس شدید فجاؤنا ذلالتاً و کان وعداً مغفولاً چون بختبر

حد اول اړکې - اول ماسخ الوارځ

[illegible]

مقام
ای تو عالمی
مای محمد و امام
سواد
مای مسلم

ریاست
دعوت اسلامی
کتاب داری
کلیه امور
و درین کشور
واجب است

عَلَمُ سَوَادِ دَرْمَلُکِ اَمَلِیَا چار هزار و هشتصد چهل و چهار سال بدار مسعود آدم علیه السلام بود
موتیار پس چو کس بدار فل اموالیں چنانکہ در کشد بدستاری و اعانت رُو قس و میس و حر را دکان دزد
در مملکت اَمَلِیَا صاحبش و لو اکت و در ملکہ آلتا لاجا و شہر کو تم مامد حکم و صاحب زمان کشت عالی را دکان
او احر و و ابی او را کردی بادی و دما سوئس شاعر کہ شرح عائش در حصہ اموالیں مذکور بد ظلت داشتہ ملک
سواحت و مادا س اعمال او را سراخر مود و در سال چهارم مملکت مکر کاں خود را بس شهر و مدہ الکبری
ما مود داشت چنانکہ مذکور میشود

۲۸۴

دستار
پوشیدم
اوساکن
مردمانی
کسی بود
دانه‌های
چشمه

۷۸۸۸

155

سای روم و ملکی چهار هزار و هشتصد و چهل و هشت سال بعد از سقوط اوستام بنو
نومار ای آتادی ملک و ملکی مام ملک عزم کرد که به یستاری و حیرادگان خود شهری بسازد و
نومار

سہ ماہی

پس ردی براسب خویش بسته با تفاق ملازمان حضرت بکنار دو خانه قیصر مذری راه می نمود و محلی را گذشت
دید برای بنیان آن شهر معین فرمود و زمین آن شهر را بدو قسمت کرد یک قسم را به رومس گذاشت و بخش
دیگر را به رستس تفویض نمود اما اینان بشوق این که از هم سبق برند آن شهر را زود و به شوق بسیار زود
آلات و اوقات که در بایست بود هم فراهم کرده بدیشان سپرد و برادران را پسند و نصیحت بگفت تا بگویند
از در صدق و صفا قدم زنند و بجا ملت و مصادقت روز برند و نومیتر از پی کار خود گرفت و اینان را
بگذاشتند و رومس و رستس بعد از رفتن نومیتر بخان قرار دادند که اسباب بنیان شهر را بدست دیوان
کران و بنایان بگذارند و خود هر یک در قسمت خویش ایستاده باشند چون بر حسب قضا مرغی پرواز
کند بر سر هر یک زودتر آن مرغ بگذرد بنیان قسم خویش را زودتر بگذارد و سخن برین نهادند
دیگر از باد هر یک با مردان خویش و استادان بنا آمده در زمین خود بایستادند ناگاه مرغی چند بر سر
رومس گذشت کس فرستاد و رومس را آگاه ساخت رومس در جواب گفت این نه کار است که از برای تو
افتاده باشد هم بر سر مرغان بسیار گذشته باشند دیگر باره از رومس فرستاده در رسید که این
دوازده مرغ هم بر سر رومس در پرواز است و رومس جوابی دیگر گفت عاقبت الامر از مرده رسولان
و تذکار این گونه سخنان کار از قیل و قال بقبال و جدال انجامید مردان طرفین تیغ برکشیدند و در هم
فانستولش شبان که هر دو را شفیق مهربان بود چنانکه در میان آمد و شد نمود که آتش آن فتنه را
فرو نشاند مفید نیفتاد بلکه در میان از تیغ کاریان از پای درآمد و جان بداد ناگاه جنگ سخت بزرگ
شد مردان رومس جلادت کرده مردانه بکوشیدند و بر لشکر رومس غلبه یافتند و رومس را قتل
آوردند چون کار بدخاکشید مردم اوزنهار خواستند و سر در فرمان و طاعت رومس نهادند وی نیز ایشان را
امان داد و بر انجامت به تنه سالار و فرمانگذار گشت و بنای قنات شهر را خود بگذاشت و امروز را عید
کرد و آن عید را عید مژگین نام نهاد و چون در بنای شهر عتاب بر سر او پدید بود فرمود عتابان دست
ناباشد و نام خود بشهر نهاد و آنرا روم نامید مع القصد رومس شهر روم را نیکیو بر آورد و پتیر بویست
و دور و معابد آنرا از سنگ خاره کرد و خندقی عمیق و عرض در که در آن شهر حفز نمود و از برای خدا
خود قربانی فرمود و حکم داد تا آتش برافروختند و با مردم گفت که هر کس از بر این آتش جستن کند تا از آتش
غم و اندوه پاک شود چون شهر روم آراسته گشت مردم از هر جانب برای سکونت بدانجا شدند چنانکه چاه
خانه مردم که از اهل طرای بودند در میان قرق سکونت داشتند از اینجا کوچ داده بشهر روم آمدند
و رومس بنه روزه در جمع آوری مردم و آبادی شهر روز میسر و تا بگیسالی مردمی انوه فراهم شدند

خلد اولی از کتاب اول مباح التوایج

ماورای میخسدر در سوخت که رولس شهر را آبادیاف مردم را غلب داشت و گنج جمعی را در آنجا
 کار فرام بود و سر کرد که بی حاکمی و پادشاهی رسد حضرت پراگنده شود ملک من شهری را آورده ام و
 مرا تم کرده ام اکنون اس شتر را سیرای ما است سر که را خود بخواند حساب کند و بر خوش سالار فرماید و اگر
 بخواند و معنی سوال کند ما سحر که سر و دار است این را من جمع شود مردم یکی مکران کند ما و در سلطنت من
 و هر بوی را شایسته فرمایند ما هم من رولس سلطنت برسد و در سوخت می و سه سر از من رعب است
 صد من را داناان ملک را بر کرده برای مشورت امور من فرمود ما کار آن طبعی یک عظم و من کند
 و برای حکم صد من سوار و سیرا ترقی پیدا و فراهم کرد و مردم را که آزاد باشند و بر ستم آزادی
 رسد کند و فرار بدان داد که هر کس در حکم ملا دلی کند و مردمانی بطور رسد در حد مله شد و مردمان
 حرمه و داناان بر رک شدن و در حد بر رک یافتن من جمع بود و در رولس اندک اندک در رولس نظر را
 مگو شد تا سه هزار سوار دست و پیر را رسد و فراهم کرد و سه هزار مردم ایالتا و حرمه داناان روم بریدند
 و در مواصلت ما ائشان عار داشتند این منی رولس سخت دشوار بود لا حرمه را بی یار ه شد
 و بداد داد که ما را در شتر روم ما شانی بر رک است و بعضی من شکست در رولس من میای حوا هم
 چون این من در رواج شهر روم مستند در رولس و مردار اطراف و انکاف در همان رولس کرد و شد و در
 ما شایر روم آمدند و رولس حکم کرد ما هر چه در حد و شتر در همان استقامت بود و مکر فتند و چون
 شمار کرد و شد و سه هزار و سه سوار و سه سوار را بخشی بخشید ما ایشان هم سر کشند و مردمان آن
 اس معنی ما رسد و صد دکت و در دکان اطراف لکه رسد و سر روم آمدند و ما اسان ملک رسد
 هم در آن قاتلها طرمار و رولس اما و دشمار انگست و جمعی کشیر را اسیر کرده مردم آورد و بد ملک
 دولت روم رولس رولس شوی شد چاکه اریسر و ولها من بر و عفر بر بد کرد و حوا پشد و بد

حکومت رولس در شتر روم می و هفت سال بود

۴۸۵

طایفه را بر چشکم چهار هزار و هصد و پنجاه سال بعد از مسوط آدم بود

اس من چند کرب من و صورت بعضی باب که اس کتاب منون را بر شطری و اگر هر سطر
 در حضرت مولی الامام حوث الاسلام لاجونی مکاتبات حرونی مشاهدات ملکونی ملکات منصل
 حکامی منالین جراع جادان عوامی منص السلام رعب و لکروا من ملک و کشور و الا لاسی احاج ضرر آتایی
 اند اندمده و کاسه و اندمده و مسانه معروف و هر طریق و مال تردد و فووش منول کت و ما شرافت
 سرش و دسارد و سر دد و در صد العاط ساط شد من اکنون چو و اسسان او میر من شایر
 منان آمد من معالاب و انه و کلمات کافیه ما مودد که او میر من حرا و ملک نومان نظم شکر و دمن مود
 ما و دما دت لکرمه اند که بعد از جمع العاط و هر معانی کو ما کون مرد انطالع که عالم نوصح اند و ادرا
 معاجم ملک و در امان العاط موضوعه ما ده اندار اصعای معاللات و مرکب کتاب بعضی در رولس قاتل
 اسود که هیچ یک از حوا سر داحرا من موجوده آن اثر در رولس مودد کرد و اس طبعه را سر بار و اسه

و قایح بعد از مجسوط آدم تا هجرت

که چون معانی را با الحاطر سئیه و عبارات متاسبه القا دارند تا تیرات آن مصایل در لغوس پستتر خواهر بود
 و این از اسماست که خداوند باری تعالی اسماء العالی و تواتر نفاذ التوالی و در هر موجودی از موجودات عقلیه
 و هیئیه حسیه و طبعیه کمالی بناده و در ذات و جهت ان عشق و تنوقی سوی آن کمال مرکوز داشته که بدستباری
 آن بسوی تئیم ان کمال حرکت کند در بنصورت هر یک از حرکتی خواهر بود کمال چنانکه در حیوان و نبات و معادن کفیه
 و کثیفه دارد و این تئیم و اما و تئیه و برهان ایست طلب آنست که وجود و حیت موجود و حیر محض و کمال صرف است و کمال
 شریعت و محض نقض ماست و معلوم است که وجود و نوع واحد سیط است در ذات خود و معض موجودات
 و مفید است سیاست و از برای هر یک از موجودات معلوله لیبی است از کمال و نقضی است حد و معلولیت
 چه حقیقت وجود از آن حیت که حقیقت وجود است و صرف کمال اقتضای کف نقض و تناهی را چه اگر حین است
 واجب الوجود و غیر تنهایی در قوت و قدرت نخواهد بود پس تحقیق یوست که نقض و تناهی از لوازم معلولیت است
 چرا که ممکن نیست معلول با علت در رتبه مساوی باشد و آثار و انیت که یکی را معلول گوئیم و آن دیگر را علت
 پس واجب تعالی که علت العلل است صرف کمال است و از نقض مبراست پس او اعظم است سیاست بجهت
 بذات خود و در هر مقام و هر طور کسب و سع و کنجایش آن مقام با خویش اظهار محبت کند و طایب صورت و کمال
 خود بود و کمال و نقض معلولات در بنصورت کسب قرب و بعد و قلت و وسایط و کثرت آن خواهد بود پس ازین
 کلمات معلوم شد که اعتبار راحت مجبوی است که ان کمال صرف و جهت وجودی و کمال و وحدانی است و جهت
 منقوضی است که ان نقض بحت و شریعت و مدم صرف است و هر یک از اشیاء بطبع و جهت و عزیز طایب
 کمال و جهت و وحدانی خود اند و با راجب نقض و وحدانی اند و همچنان در هر چیز که جهت و وحدانی پیدا
 محبوب طبع و مرغوب عزیز است سیاست علی تفاوت مراتب چه انور زی خواهر از جهت و وحدانی کل و کمال صرف
 که محبوب کل است پس الفاظ را چون حمت و وحدانی بنظم پیدا شود میل نفوس بدان زیاده خواهد بود و حیه نفوس است
 مجبول است بر این که لذت از بنصورت و وحدانی حاصل کند و جهت و وحدانی شمرت وی بودن هر دو مصراع
 و وزن و کلمات و وی است و او میرس این معنی را در یافت که رسم شعر بناد و مقصود او و تئیمات شعریه بود بلکه
 خواست خطاب و عظمتش منظم سخن نیز در لغوس اثر کند و نه بر سخن منظم و موردن را ان شعر گویند که از تئیمات
 خاطر ما دید آید زیرا که قیاس یا بر بانی است که مرکب میتود از تئیمات و مشاهدات و تحریکات و اصول اولیه
 که عبارت از مقدمات بدیهیه باشد و یا جدلی است که مرکب میتود از مشهورات و مستلزمات و یا خطابانی
 که مرکب میتود از مقبولات و منظومات و یا شعری است که مرکب میتود از تئیمات و یا معالط و معسطه است
 که مرکب میتود از و تئیمات و مشبهات پس معلوم شد که کسی بر همین عقیده و خطاب را بنظم سخن آرد انقبیل انجیاست
 شعریه نخواهد بود و کلمات میرس همه خطاب و موغلت بود و این روی افلاطون آتشی با سخنان او تئیم
 می حست چنانکه در جای خود مذکور خواهد شد و بم کلامه و ختم حتامه اکنون با سر داستان اسم

و کسب

او میرس از جمله متقدمین شعری یونان است و ارمون حکمت و مطلق صفت شعر را اختیار فرمود
 و او در میان شعری یونان مانند ارمون القیلس است در میان شعری عرب بحث که گفتن شعر را بگو

خداوندی ارکناست اول ناسخ التواریخ

مریبه چند حراتی شکر الملوک گفت و آن شهری از ملک و ماں بود صاحب سر رک و سره که در میان پو
 عیله التام حرات شده بود و شکر در مردانی یو ماں کلام محیل است که العالی می ملک و مذکر
 توانی و اوراں را درین مهم و می سپرد و او میرس را در فن شعر کمالی سر او دچانکه افلاطون مشرب
 ماسماں وی استلال میخت و ترجمان او میرس است که فرماید آدمی خوب از هر چه در دست است
 اشرف است و آدمی بد از هر چه در دست است بد راست و گوید و یا حای تجارت است و ای را که
 در اسما حرات حاصل نماید و گوید کوری را و حمل است و را که در آن خوف چاک حساست و درین خوف
 و گوید اهل آن است که رمان از بدست نگاه دارد و گوید کثرت خاموشی که راجع آرد و سوار سحر کل
 کوسیده و رمان رساید و گوید مشورت راحت است و حیات قاطع مود است و گوید چون کسی را
 تمر جود و جود و امر دی که در آن سر را با حرم صوب دارند و بد و چون از وی فحاشی مادی آید آن شکر را
 وی است و سده و بحر و گوید ملک خارج میگردنی که ضرورت بود چنانکه و از آنجا و سره که درین
 عادت شود و هم رمان او است که فرموده جود رسول صدای است و بدست سد کال حاصل صدای است
 با حرم استثنائی است و حرم و از انصاف و مالی عادی و می ما و کشیده که در آن طلال نصیب شد و در آن
 ما شتم ملک شعر عاری است و محیل و خوش اوست و صدق سخن مطلق ما است و می سپری خوب
 روی را دید که از حمل بهره بد است که عار سکورا ماند که خداوند در آن است و می ما و کشیده که
 رمان رمان از روح طلال امر را چو ای کشیده گفت و می که رمان از حسن و دسب از احسان ما کشیده می
 که او اوالی است ام داست سر او میرس آمد و عرض کرد که من سرای آن ماسم که بود و ای که کوئی
 فتوی کرده مرا چو می گوی ما در آن معاشرت کنم حکم گفت هر که اسکا و حکم و د جان ما صعب و آلوده
 ما در اوالی است ملک سر در رگان و ماں رفته ما و ما ماسم که او میرس سواست مرا چو می گوید
 او میرس در جواب گفت من بودم اما که سکی و دشمنی شده او را معامله و معامله و ظلت داشت
 و چون شیر را از جنگ ما شکت عار و دادم پیش ملک است هم اکنون حرم با صلح مرم که سر
 او ملک من سر رسید و حرم را که کشید شرک سر در پیش سماع و من کو ابر است از آنکه ما و در مادم
 و جنگ و د جان کون و آلام اوالی است من عمل شده از پی کا و جود رفت

تقریباً ۴۸۵۶
 مکتوب
 مایه
 مکتوب

علاوس چ در ملک مصر چهار هزار و شصت و پنجاه و شش سال خدا و صراط آدم بود

چ پیر پیر میخچن است که شرح عاقل مرموم شد و بعضی از سرچ سر در فضیلتی مختصر مسمو رکشت مردی را و
 و حکمی بود چنانکه در رمان دولت پذیرد لشکری عمر را آورده از اسی فلسطین را که در تحت فرمان ملوک
 کله اسون بود و در کوف و از اسما کله و حرات عود کرده شهر که حمیش را سر مستر ساخت و از سر دی کار
 رست پخت که در صوف ملک مائل بود و صاحب اعدا و فرمود و در بعضی و در بعضی و در بعضی و در بعضی
 و او لشکر را آورده مصر را و از لشکر و در حمیش را بر فرمان کرد چنانکه که شد علی السجده و در
 چون ج فرمانهای مصر که در عرب و عربی ما و ساسی آرا سه را آورده و ممالک و و دال و حله

و قایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

نجات ارامی از بنیه را بر بر پی سپرد و کار همه را بنظم و نسق کرد و پادشاهی بس قوی مال گشت الگانه حکم داد که تنبیه را و ان ساختند و فرمود و ان نوران حکما در آن گشتیار شده بد ریاد و ستوند و دور ارامی افریقیه را چپ که بگذر از ع بر کذب مانند مساحت گشتند و مدت سه سال حکامی زمان بدین کار ریخ بردند تا این هم را انجام آوردند و دیگر عزم کرد که دریای احمر را در تنبیه که مبت و پنج فرسنگ در میان خشکی داشت با سم وصل کند و آن زمین را از زمین برگرداند و گشتی با سمی عبور کند پس حکم داد تا از اهل مصر و افریقیه مردم فراوان گردشدند و در انجام آن مدت بتایگان روزه بردند و سرهنگان برایتان بگاست تا بتجیل اینکار را برود یکصد و هشت هزار مرد درین احوطیه بملک رسید و از رحمت جان بداد و هم مقصود ملک ریاد الگانه پنج از حصول مرام بایوس گشت و دست از آن کار باز کشید مدت سلطنت او در مملکت مصر

تا نوزده سال بود و عریان او را ناخا و نامیده اند

۴۸۵۷ هلاکت بختصر چهار هزار و هشتصد و پنجاه و هفت سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود
چون بعضی بختصر رسید که خود دلی که از جانب پادشاه برآل یهود حکومت داشت بدست اسمعیل چنان مذکور شد مقتول گشت آتش ختم وی زبانه برگشید و گفت که مادام که از آل یهود اکیس زنده بود از یابی نشنیم و ساز سپاه دیده از دار الملک بابل خیمه پران زد و چون لختی راه به پیود بعضی وی رسانید که بختصر که آل یهود از اراضی مقدسه کوچ داده بارض مصر فرار کرده اند و پناه بملک مصر برده اند بختصر گفت هم با مصر آن کنم که بابت المقدس کردم و فرمود تا نامه به بیخ که در وقت فرعون مصر بودند که جمعی از سبندگان مافزار کرده بملک مصر آمده اند بعد از رسیدن فرستاده و ابلاغ خبر ایشان را کرده دست بسته بحضرت مافست و اگر نه خاک مصر را بر باد خواهم داد و مصریان را نیز چون آل اسرائیل غرق نیل خواهم ساخت الگانه نامه را بدست پسیکی تیر پی سپرده او را بجانب مصر فرستاد چون بختصر بانج رسید گفت عا شکا که من پناهندگان خویش را بدست دشمن دهم و آل اسرائیل هرگز محکوم نگردد بنوده اند که از بندگان بختصر محبوب باشند این بگفت و فرستاده او را از پیش برانید چون این خبر پادشاه بابل رسید در تخییر مصر که بخت شد لشکر براند و باراضی مصر درآمد پنج نیز بالشکر فراوان در برابر او صف برگشیده جنگ در پیوست بعد از گشتش و کوشش بسیار که از طرفین مردم بی شمار عرصه هلاک و دمار آمد سپاه مصر نیز میت شد و پنج از پیش کریمه بنواحی مصر در رفت پس بختصر بارض طیفاس در آمده از مردم مصر و آل یهود اجمعی را عرضه تیغ ساخت و کروی را اسیر و دستگیر نمود و الگانه فرمود تا ارمیا علیه السلام را حاضر کردند و روی بدحضرت کرده فرمود ای ارمیا تو نه آن بودی که از من بهره طلبت و عطف دیدی ترا که بدین داشت که با اعدای من دسازشوی و بجانب مصر تلک از فرمانی ارمیا علیه السلام فرمود که من اینکار نه باختیار کردم بلکه بنی اسرائیل را گفتم که پادشاه بابل بدین شهر غلبه خواهد کرد و شما را دستگیر خواهد نمود و چهار سنگ در خاک نهفتم و گفتم چهار قایه سر بر بارگاه بر زمین چهار سنگ راست خواهد افتاد هم اکنون اگر تحت ملک را از جای بجنبانند آن چهار

حد اول ارکات اول ماسج التواریخ

اور بر و ام آں به دار سو دیکھتار من محسب فرمود و چون محسب رکعت و من کا و پیمان بود که انحصار بر
 کعبه پیر از ماسج اسلام را متحد بود و کرامی در ماسج الکاه از مصر کو پنج داده سوی اراضی معدیه سرگرد و در
 قوی رسانیدند که جمعی از آن سودا مستخر طرای که در کنا رهای شام است که بمکه اند و آن مده را پیر
 و من ساحه اند و آن لکرا را از ماسج افر سجاد سخته طرای را محاصره کرد و دوسیرده سال کار اس
 محاصره به را کردند و کاری از من برف چنانکه در سیاه سخته کرکج مدس بحسب ساری ریف مع انحصار
 غائب الا مردم طرای از محسب آن سه میل مسافت از من که ماحکی اتصال داشت جمع کردند
 سو سجد و طرای را حصر کرده از هفت محصر مستند ما محسب خود را الملک حوا آمده و در کاری
 و من از آن دگر باره خوانی محسب دید و آنجا بود که در و اب در جت عظمی دید که سر بر آسمان داشت و آنرا
 آن اظهار من را فرمود بود درک و ثمر از آن رانده داشت که در جسد حساب کند و جمع و خوش و نمود را
 جوب دیدار یک آن جت آناده بود در یوسف و شش از آسمان فرو رسد و آوار شد کعبه اس در جت را ط
 کسید و احسان و او را از اسلحه دور کرد و از او خوش و طور مار که مدلس پنج امر انجاسی گذارد و در را
 آسمان دید و بهره دهد که از من و دل و خوش مد و مد ماسع را من تلف بر روی گذارد و چون محسب این را
 دید محسب مضطرب شد و ماسع بر سر سدس حکما و مودان مائل را شظیسه با هم جواب را مادی مار
 گوید و هم نصیر را کعبه نماید و چنگل اس مراد حاصل شد لا حرم و اخیال علیه السلام را کجا است و آن
 مشکل از وی حاصرت محسب و اب محسب را مار کعب الکاه در عصر فرمود که آن در جت بونی که در
 در ظل و آسوده اند و از حوا اتصال بهره منسکند چنانچه صور و جت حوا بی سد و چون کا و
 صحرا حوا بی خورد و در رما از آسمان حوا بی بود و مادی هر که را جدا میخارد و مسدود و هر که را بیجا
 می افکند لکن ملک بومانی حوا پیدا نماید که باره بصورت خوش سوی از روی که اصل آن جت
 مانی گذارند و بعد از یک سال جت حوا بی شد و هفت سال بصورت و جت ریت حوا بی گذشت
 چون اس کلمات را رسید سر در جت فرورد و محترمانه و بی رود سر دما آن روز کار بر ملک آمد و در
 خود اول مراد و اح را شظیسه و کعب روز کارش ماسع شده اکنون اس منقلب را مانو ثقیف
 کردم تا در کار پادشاهی سلوکوسی و سخا و اسال را در صلاح و صواب امور به سوار داری اول مراد
 در حصر بدر روی تر خاک مهاد و فرمان او را آورده که کس حاجت رود و لکن محسب بر من کامی میگشت
 و ماحسب ملک اس من مائل است که برای منقلب دار الملک کرده ام ما کاه فریادی بود که
 از آسمان بگوش وی فرود شد که انی محسب منقلب او را من گشت و ادبوع سر پر و مندی و مادی
 بر یکسان کسی از آن مایل حال محسب و لکن کون مشد و بصورت کاوی را آمد و ماسع بطور حال را
 چون مترود و نوی رستش در اسد لا حرم روی مسخر مهاد و ارکیه در من خوردن گرفت و از مارا
 آسمان صدس یکس گشت و هفت سال بدی که رسب کرد و ملک ممد اس مع سال برود و
 دیکه مده بود آن مدت که رود ما مر حوا و مده در می سوج و اس را مان که مده بود و هر باور

صحیح
 ح

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

سیستمیکست و چون ایندت بیایان رفت بصورت تخت باز آمد و شکل مردم گرفت و از بیابان بفری سوار شده و بجای تازیانه و لجام مار بآیدست کرده بدروازه بابل آمد و هنوز سیرش اول مراد را تخت سلطنت بود مع القصه آن شیر که بران سوار بود چون بدروازه شهر رسید چنان غره برکشید که اول مراد را تخت برافتا و بختگیر است بجان خویش شده بر سر سلطنت نشست و حکم داد تا هر کس از اعیان و املاک مملکت خود تنوری نکاستند که صورت حال منکته بختضم بدینگونه گشت و از خجسته دایال علیه السلام مراد را ایالت صورت اول مار گستم و بخداوندی پروردگار اقرار کردم انگاه دایال را طلب دانسته در خدمت آورد بر زمین نهاد و خناس را پوزش و نیایش فراوان فرمود و از اینجا بخلوئسرای خویش شد تا لحظه یا ساد در کاما دی برزد و مرد و یکبار ه ایجا نزد ایلع کلف رور دیگر چون اول مراد را خواست بر مردم حکمرانی فرماید و با حلق تخت بختضرا ز اینجهان رفت اعیان درگاه این سخن را ماورد استند و گفتند همانا کرت دیگر مختصر حروح هوا پر درما فضا نو کردن نهم بعد از کنت و شمسو دیار اول مراد را ناچار شده لعش بدر را از دمه بر آورد و با جمهور مردم نمودن بقیس کرد که او مرده است انگاه کار ما اول مراد را خ راست شد و مردم او را سلطان دانستند و دت سلطنت مختصر

چهل سال بود

۴۸۵۷ هجری قمری
 خلوس اول مراد را خ چهار هزار و هشتصد و پنجاه و هفت سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود
 اول مراد را خ نیز مختصر است که مترج حاشی بر قوم شد چون بعد از پدر صاحب لشکر و کشور گشت در مدو حال ایلان علیه السلام را متحد فرادان میفرمود و یواختن یا دشته آل هیو دارا که محبوس بود چنانکه مترج حاشی بدو گشت در سال پنجم سلطنت خود او را از حبس بر آورد و نیک محرم و مکرم داشت و هر روز او را در انجمن خود حاضر ساخت ماوی اما دهمی شکست و گونه که در حق او الطاف و اشتاق مبذول همی داشت و مدت حبس بواضی نابرا که خلاص شد سی و هفت سال و چهل و نهم روز بود و بعد از خلاصی بدین عزت رسید تا مرده اما اول مراد را خ دست بکفر و طغیان بر آورد و مردم در زمان او صورتی تشبیه برج ساختند و طاعت و پرستش آن بر داشتند و جزید دایال علیه السلام آن جهال را ارجین غلی شین من میفرمود میمید بود و در کار یاد شاه و سیاه و رعیت مار تکاب ملای و منای و پرستش اوتان و احصانم سر می شد در زمان سلطنت وی خط حدود و نغور ایران که روی باطل داشت باز که ستادان بود و کجیه و که در یوقت ملک ایران بود و مردم نخیه مملکت فرق دیوان فرمود پس بهام کو در در لشکر بباد او را بشخیرونان مامور فرمود و حکمی باز نگذشت که از انچه بهام را مانع سر برنجید پس بهام با ساه فرادان بکنار اراضی مدائن و بغداد آمد و زنگنه ستادان ماوی ملحق گشت اول مراد چون این خبر تشبیه بر رسید و هم کرد که ساد اطیع در ملک او در بسته باشند پس رسولی چرب زبان خست مار کرده پیامی برم برآورد و حقیقت حال را معلوم کرد چون بدانست که قصد و می حمتش کرده اسب سحت ستاد و لشکر بهام را از خوردنی و پوشیدنی مننایقت فرمود و ایش از ازمیان مملکت خوش راه نموده بر یونان فرستاد و بخت و پدید چند بدن منگرا به بدرگاه کخیرو انهاد و استب چنانکه در شرح قصه کخیرو مردم و قوم دیم علی الحمله اول مراد را خ چندان در او اصرعند خویش بد فضل و اکتس بود که خاص و عام مملکت در قلع و قمع

اول مراد را خ
 هجری قمری
 ۴۸۵۷
 خلوس اول مراد را خ
 چهار هزار و هشتصد و پنجاه و هفت سال
 بعد از هبوط آدم علیه السلام بود
 اول مراد را خ نیز مختصر است که مترج حاشی بر قوم شد
 چون بعد از پدر صاحب لشکر و کشور گشت در مدو حال ایلان
 علیه السلام را متحد فرادان میفرمود و یواختن یا دشته آل هیو دارا که محبوس بود چنانکه مترج حاشی بدو گشت
 در سال پنجم سلطنت خود او را از حبس بر آورد و نیک محرم و مکرم داشت و هر روز او را در انجمن خود حاضر ساخت
 ماوی اما دهمی شکست و گونه که در حق او الطاف و اشتاق مبذول همی داشت و مدت حبس بواضی نابرا که خلاص شد سی و هفت سال و چهل و نهم روز بود و بعد از خلاصی بدین عزت رسید تا مرده اما اول مراد را خ دست بکفر و طغیان بر آورد و مردم در زمان او صورتی تشبیه برج ساختند و طاعت و پرستش آن بر داشتند و جزید دایال علیه السلام آن جهال را ارجین غلی شین من میفرمود میمید بود و در کار یاد شاه و سیاه و رعیت مار تکاب ملای و منای و پرستش اوتان و احصانم سر می شد در زمان سلطنت وی خط حدود و نغور ایران که روی باطل داشت باز که ستادان بود و کجیه و که در یوقت ملک ایران بود و مردم نخیه مملکت فرق دیوان فرمود پس بهام کو در در لشکر بباد او را بشخیرونان مامور فرمود و حکمی باز نگذشت که از انچه بهام را مانع سر برنجید پس بهام با ساه فرادان بکنار اراضی مدائن و بغداد آمد و زنگنه ستادان ماوی ملحق گشت اول مراد چون این خبر تشبیه بر رسید و هم کرد که ساد اطیع در ملک او در بسته باشند پس رسولی چرب زبان خست مار کرده پیامی برم برآورد و حقیقت حال را معلوم کرد چون بدانست که قصد و می حمتش کرده اسب سحت ستاد و لشکر بهام را از خوردنی و پوشیدنی مننایقت فرمود و ایش از ازمیان مملکت خوش راه نموده بر یونان فرستاد و بخت و پدید چند بدن منگرا به بدرگاه کخیرو انهاد و استب چنانکه در شرح قصه کخیرو مردم و قوم دیم علی الحمله اول مراد را خ چندان در او اصرعند خویش بد فضل و اکتس بود که خاص و عام مملکت در قلع و قمع

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

و اینجاست مطلبی خدمت اسمعیل عرض کرد که در اینجا با تو تاس مراجعت کنم و از خدمت آنحضرت بدر شده بحاجت طایب شد و فراموش نمود که با اسمعیل علیه السلام چنین سخن گفته و آنحضرت در همان وعده گاه ماند تا یکسال بگذشت اهل مکّه هر قدر خواستند اسمعیل را با جانه خویش آرند پذیرفت و فرمود و در غایت چون من حرم او در رسد که مراد را اینجا دانست پس نقض عهد کرده با شتم تا چارچند تن از مردم مکّه لطیف رفته اند ما را آوردند تا از پیغمبر خدای عذر بخواست و عرض کرد که آفت نسیان مرا بدین عصیان آلوده داشت از نیروی صفت صدق و وفای او عهد و پیمان منکست کما قال الله تعالی وَاذْكُرْ فِي الْقُرْآنِ السَّمْعِيَّ اِنَّهٗ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا پس آنحضرت از اراض صلح برخاسته بجاء آمد و مردم خویش را بفرمان سرداری خدای و بروی موسی دعوت میفرمود تا اینجا را و ادعای من و حیا مکّه خدای گوید و کان یأمر آتیه بالصّوة و الاکرام و کان عیذ رتبه قرصتیا علی منیا و علی الصلوة و السلام

سلطنت جن در مملکت ترکستان چهار هزار و پشصد و هشتاد و دو سال بعد از هبوط آدم بود ۴۸۷۲
 جن سیر کو حکمران افراسیاب است انگاه که کجیر و مملکت ترکستان ظفرست و افراسیاب را مقهور فرمود و پادشاه ترکان در بلده کلک و دژ محصور گشت و کجیر و بدستگیری رستم دستان و دیگر پهلوانان ایران بدان قلعه چیرگی یافت و بغلبه و یورش شهر در آمده بجانه افراسیاب فرود آمدند و ملک ترکستان با دوستی از اهل خود از آن ننگار بائی جنبه بار اسی جین کرخت و زن و فرزند را بدست دهن گداشت کجیر و جن و کرسیوزا کریمه با کجیر محکم ساخت و ایشان را از ازا و فرزدان افراسیاب بد گاه یکا و س فرستاد چنانکه این جمله بزرگ قصه کجیر و معصل فرمودند و اهل کجیر و مملکت جین را از ترکستان مراجعت کرده بحضرت یکا و س آمد و افراسیاب چنانکه گفته شد بدست آورده مقتول ساخت کرسیوزا را نیز فرمود تا سر از تن بر گرفتند آگاه جن را پیش خواست و او را با شفاق و الطاف خنروانه امیدوار ساخت و بفرمود تا بر دوستش را با خلعت ملکی میوشیدند و سلطنت ترکستان را با او تفویض نمود و زنان و فرزندان افراسیاب را بد و سیرده او را مملکت خویش کسب ساخت و متوجه بندها عمل خویش فرستاد که رسیدن جن مملکت ترکستان را بد و گذارند و خود طریق حضرت سیار ندین جن بنا گام و خورسند زین خدمت بوسیده با اهل خویش ترکستان آمد و بر سر سلطنت نشست و در تعمیر و آبادانی آن مملکت سعی جمید معمول داشت تا هر حوائی که از گرفت سیاه ایران یافته بود صورت آبادی گرفت و کار را با اتمام انبوا و قرار شد و مادام که در آن مملکت ملکی داشت نسبت با کجیر و ولهر اسب اظهار عبودیت و عقیدت نمود و اوج مملکت هجرت میفرستاد مدت پادشاهی او در ترکستان نود و نه سال بود

جلوس یاس در مملکت مصر چهار هزار و پشصد و هشتاد و دو سال بعد از هبوط آدم بود ۴۸۷۲
 یاس پسر بنیخ است که شرح حالش فرمود است و بعد از پلای پدر در مملکت مصر مرتبه رفوئی یافت و تحت ملکی رشت و صبیح و شریف حضرت اوستا فته او امر و نوازهایش را مطیع و مقادندند و سلطنتش را گرد نهادند یاس بس هر یک را جدا گانه بواجت و بانعام و افضال خنروی امیدوار ساخت چون کار مصر را نظام کرد لشکری چون یک سیاهان فراهم کرده بفرم فرستاد اسی مصر را بد و سهل و صعب

جن سیر کو
 حکمران افراسیاب
 است انگاه که
 کجیر و مملکت
 ترکستان ظفرست
 و افراسیاب
 را مقهور فرمود

یاس پسر بنیخ
 است که شرح
 حالش فرمود
 است و بعد از
 پلای پدر در
 مملکت مصر
 مرتبه رفوئی
 یافت و تحت
 ملکی رشت و
 صبیح و شریف
 حضرت اوستا
 فته او امر و
 نوازهایش را
 مطیع و مقادندند
 و سلطنتش را
 گرد نهادند
 یاس بس هر یک
 را جدا گانه
 بواجت و بانعام
 و افضال خنروی
 امیدوار ساخت
 چون کار مصر
 را نظام کرد
 لشکری چون یک
 سیاهان فراهم
 کرده بفرم
 فرستاد اسی
 مصر را بد و
 سهل و صعب

وقتی بعد از هم سقوط آدم و نوح تا هجرت

چون از فرمان رایم آگاه شد سیاه عراق را از اطراف آگاهی داده جنگی را طلب فرمود روزی چند برگزید
که لشکری نامعدود در جردان فراهم شد پس با سپاهی آراسته غریب راه کرد و درین وقت بیت زار که
شرح حالت در جای خود فروم خوابیدند سلطنت بابل داشت بیکن گاه داریوش بر سر او تاخت سردوخته
بشهر منیا در آمده او را گرفت و دولت سلاطین کلدی را منقرض ساخت و صورت واقعه را عرض با
ر ساید و رهام کس نزد لهراسب فرستاده یاد شاه را از واقعه آگاه ساخت ملک ایران سعادت مسرور گشت
و فتوری بسوی داریوش فرستاده در ازای این خدمت سلطنت بابل و اراضی مقدسه را با وی متوصل داشت
و در حق اسرای بنی اسرائیل حکم داد که با ایشان بدارا و موسا با شس و جراحات خاطر انجمن را رفق
و ماطفت مرهم فرمای و هم نامه به بزرگان آل اسرائیل نوشت و ایشان را با زیری بسزا فرمود چون احکام لهراسب
ببابل آمد داریوش بنایت شاد و آکل اسرائیل نیک مسرور شدند و اینال و عزرا علیهما السلام نامه بجهنم
لهراسب فرستادند و او را تبرعیت موسی و دعوت فرمودند پادشاه نیز مسئول ایشان را ابانت مقرون داشت
و به بنوت میغبران خدای و آئین موسی علیه السلام ایمان آورد و عاقل بدان کجاست که دیگر باره بیت المقدس را
آباد کند و مسجد اقصی را از نو بنیان فرماید پس در سال سی و ششم سلطنت خود کس رود رایم فرستاد و حکم داد که بیت
المقدس و مسجد اقصی بحال نخست شود لاجرم از ممل و مرد در انجام این مهم درین مدار چون رهام از
پادشاه آگاه شد ملک بابل را که درین وقت داریوش تانی بود آگهی داد و آنان بسیار اچو نامه کجاست
بود و آوردند و چون تشریح آبادی بیت المقدس و قضا سلاطین آن اراضی هر یک در حای خود کرد و خواستند
اکون قلم از کارش تفصیل آن وقایع بار کشید و از اطاب احترام نمود مع الفقه لهراسب را و ویر بود
که یکی کتاسب نام داشت و آن دیگر زیر و کتاسب در ایوان حور رسید در فغان بود و در میدان
مبشید سرفشان چون پنجاه سال از یادتهای لهراسب بگذشت مریدار شد و اگر خویش کتاسب را این
خواند و ما او کتاسبی در غور رزم فراهم کرده با خویش بردار و در ملک بابل و اراضی مقدسه عبور کرد
و چون کار آن مملکت را منظم و منق کردی برای تحمیر مملکت مصر کجاست باس و فرعون را از میان برداشته
مملکت او را ضمیمه ممالک محروسه از کتاسب زمین خدمت بوسیده با لشکری لایق ارادار المملکت
بلخ کوچ داده بابل آمد و داریوش شرایط خدمت در حضرت تاهزاده معمول داشت و کتاسب از حال
بنی اسرائیل با زیری بسزا فرمود و از انجانب بیت المقدس سده در حرمت آن تهر و تعمیر مسجد اقصی مساعی
حمید معمول داشت و فرمان داد که داریوش هیچ دران مهم مساهله و ماطله جایز نداند انگاه اربیت المقدس
سار لشکر کرده آهنگ مصر کرد و پنجم منقش که درین وقت پادشاه مصر بود این خبر شنید سیاهی مخصوص
را آورد و از دار المملکت بیرون شده در ارض منف با کتاسب دو چار شد هر دو لشکر در برابر
یکدیگر صف بر زد و وحکم در پیوستند کتاسب ماسد رستم دستان اسب بر جاده میدان آمد و با هر که
نزد آرمود او را ناود ساخت و مردان ایران نیز مردانه مگوستیدند و از مصریان همی گشتند و سجاک
انگندند چندانکه لشکر پنجم منقش متهور گشته هر بیت حمتد و ایرانیان از دنبال ایشان همی تاخته بسی مرد

وقایع نسیبوط آدم تا هجرت

بکتابت با ایران کرد و روی سهد وستان آورد و لاسب را اوصای این کلمات تحت کوفه خاطر دادند
 در بر و ارج طلبیده فرمود که هم اکنون استتاب و مهر زمان که دانی دل برادر را برم کرده و او را باز آورد
 ز بر زمین خدمت بوسیده و با هزار مرد دلاور از بلده بلخ بیرون تاخت و بهر جا میرفت صبا سیر کرده و دارا
 کابل بکشتاب رسید و برادر را تنگ در آغوش گرفته حتی بکویت انگاه او را مرده داشته ارمیاں کرده و کباب
 آورد و در خدمت او نشست و زبان برکت و گفت پدري چون لهراسب که امروز بر پسترو روی ریس یادداشت
 که استق و لواي مخالفت از امتن ارقانون کياست و در ويه صافت بیرون است و در طلب تاج و تخت
 آتمة کاری واجب نیست چه لهراسب مردی سالخورده است یا خود ریس پیرانه سر می از کلفت امور جوهر نگر
 شود و کناری گیرد و اگر دیر نماند که روزگار و بیابان رود و کار سلطنت مانیک نامی رای تو مانند کشتاب
 مدین صحان نیرس دل شفت و او را برداشته با خود بدرگاه لهراسب آورد و پادشاه روی با خرمند
 کرد و گفت ای سپر کن این مهر جوش و جنبش چه داری و این مهر کوشش یکی سلطنت امری خطرات گیر
 مجرب را در سودای آن بر آرزو زبان رسد تو به سوز جوالی و نادانی بکند مدت آسوده نشی و در محل عقد
 امور بنیست حاصل کن که هم سر انجام ز نام این کار بدست تو خواهد بود کتتاب سب اگر چه مرز بر پهن کند
 آذر م بر درگاه میدانت اما در دل ^{ملک بود} دل که چر اول با سخنان برادر سپرد ویدرگاهش را بخت لاجرم
 چون از حضرت پدر بدر شد بنزد یک دوستان خویش آمد و این را زبانیان در میان نهاد و با جمعی هجرت
 و هجرتان شد که در کار ملک رخنه اندازد و پدر را بعد از تاختان نشاند و تاج و تخت را از وی بگیرد و روزی
 میاید که اندیشه او را بالهراسب باز نمودند و یادست او را از بد سالیان سپر آگاه ساختند و این موسی
 چون کتتاب سب بدانت که پدر را بگوید واقف شده و آن را از کستور دانسته و در نزدی مکتوف افتاد
 سخت در پیمند و دیگر مجال در ملک میافت و با خود اندیشید که اگر درین گرت هم با کرده بطرفی گریزم
 بیگان لهراسب آگاه شود و مردان او را بسته بدرگاه آوردن یک تنه براسی سکت خیز زشت و بوی مملکت
 ایتالیا و رومیة الکبری فرار نمود و چون بکنار دریای مدترینا رسید بهوشی نام مردی که رئیس کشتی بانان ^{کشتی} مملکت
 ایتالیا بود نزد یک وی آمده زری را کتتاب سب بگیرد و او را بکشتی نشاند و از دریای انوسی بر دو بار ^{کشتی} نظر آید
 ایتالیا را آورد و کتتاب سب از ساحل دریای رومیة الکبری عبور کرد و غریبان در کوی و بازارهای کشت چون
 یک دور و در آن بلده سیر بر معلوم کرد که یکی از اخا و جمشید درین مملکت اقامت دارد که پدران او
 در روزگار ضحاک از ایران که بنیته بدینجا نب شده اند و اینک آن مرد رئیس قریه است پس کتتاب سب فحش
 حال او کرده برای اوستد و با او از مردودت و موالات درآند گفت مرد ایرانم و فرخ زاد نام دام آنگا
 که از ملک ایران بهراسان بودم بدینوی که تحیم انزدنیر با کتتاب سب ملاطفت آغازید و او را در سرای
 خود منزل فرمود و کتتاب سب در اینجا سکونت نمود و آن عمل دقتانان همی کرد و از حاصل زراعت و تجارت
 کتتاب سب را میبانی بدانت از قضا و تنیست ترکیس که ملک متحر و رومیة الکبری بود حین آنکه مذکور
 خواهد شد و دختر داشت و دختر را کتر را کت یون نام بود و در بوقت رسم زرگان روم آن بود که چون

کتابت با ایران کرد و روی سهد وستان آورد و لاسب را اوصای این کلمات تحت کوفه خاطر دادند

حدید اول ارکتاب اول ماسح التواریخ

[illegible]

وقایع بعد از همسبوط آدم تا هجرت

روی کرد و سوار بر حواست و کتاب را راه رسید و پیوی بی توانی مدوید و او را فرود آورده رست مدوای
 لختی میکس دیدن گرفت و تنهای میری را بعرض وی رسانید میری سیرا جای بر حاست و تسمیری که اسلم
 سیاد کار داشت مارچه و بعضی از استیاء دیگر در حضرت کتاب برشم شکستش پیش که را بد کتاب دست را
 برده آن تیغ و زره را بر گرفت و استیاء دیگر را میری واپس داد و در حال براسب خویش نشسته و تنه فارینون است
 و آن کرک درنده را با تیغ برنده دویم کرد پس میری لاشه را برابر گرفته بر دیگ لوسیس زنی پس آورد و آن جلالت
 ما خود سبت کرد و ملک روم بنا قوای و عده دختر خویش را بر زنی نزد وی فرستاد چون روزی حین برین قعم
 بگذشت اهرن که یکی از بزرگان روم بود و نسب سبلاطین آن مرز و لوم میسر در طلب دختر سیم یاد شده
 برآمد و کس نزد او فرستاده تنهای خود را بر منته نهاد و گذشت ملک روم فرمود که شرط جهان است که در
 میری نیز گفته شد اگر اهرن بدین هواست اینک ماری عظیم در کوچهستان این بلده با دیده آمده که چون
 باز کند از لب ریرین او تا بر بپست و پنج ذراع ماست و مدتی است که مردم ایتالیا را از عبور آن نواحی مان
 داشته بخت دفع ستر از دها کند پس کام روا باشد اهرن چون این سخن بشنید در حیرت رفت و با خود
 اندیشید که دفع جیس مار با لشکری نتوان کرد از چون منی چگونه این کار ظریف ساخته آید بهتر آن است که نزد
 میری شوم و در میان این درد را روی طلب کنم زیرا که میری سیرا آن مرد دلاور بود که آن حانور را با خود کند
 چنانا حلیتی کرد و مقصود دست یافت از پس اندیشه برخواست و بجای میری آمد و اکجن را از یکا به تنی خسته
 باوی بهشت و ما او سوگسید یاد کرد که با کد سحر را ندانگاه گفت که آن کرک درنده را سحر حلیت شتی
 و بنزد ملک روم آوردی ما من بگوی تا در جنگ از دها جهان کنم و مطلوب ظفر جویم میری از در راستی
 بیرون شد و او را بوی پیوی رسانائی کرد پس اهرن بی توانی بر سمند خویش نشسته و نزد پیوی آمد و
 ناظر حقیق را با او مکتوف داشت پیوی گفت بک است در اینجا ماش تا فرزند فرخ زادر سمند پیوی آرد و بخواهم باشد که
 کار بر مراد تو کند پس اهرن در در پیوی سودا روز دیگر که رفیقان کشتاسب را بحیر گاه مداسخا شد تا لختی با
 پیوی قدم مش کرد است و عرض کرد که این میهمان نور سیده اهرن است که نسب ماسلاطین روم رساند و
 برای حاجتی بزرگ توست افتاده و قصه او را از یای ماسر مار گفت کشتاسب چون کلمات او را اصفا فرمود روی
 ما اهرن کرد و گفت هم اکنون بازار آهنگران شده بفرمای تا با نازده دها آن با حجر بی بزند که سبت
 پنج ذراع طول آن باشد و بر حدود و اطراف آن مانند سنان سیزه از آهنگهای رنده بکشند و قصبه از
 از میان ما لختی که ده ذراع بود محکم ماسند چون اس حره را باز کردی نزدیک مس آورد تا قصد از دها
 کنم باشد که اگر از میان بر گیرم اهرن بی توانی را حاسته بازار آهنگران شد و آن حره را بر داخته
 نزد کشتاسب آورد و هر سه تن با هم بکوچهستان قتیلا آمدند پیوی و اهرن از دور به تاده کشتاسب
 قدم جلالت پیش گذاشت تا نگاه آن حانور آمد ناگاه آن ماعظیم از جای بجنبید و سوی کشتاسب آمده دها
 فراز کرد و وی را بدم زد و کشتاسب دلیل از پیش شد و آن حره را در دها ن او فرو برد چنانکه کام بالا و فرودش را کشتن
 در هم دوخت و جایک تیغ بر کشیده از هیلوی او در آمد و سرش را با شمشیر چاک کرد و تنش را بر حال مکنده باز

جلد اول از کتاب اول مباح المواریث

ستادین سادی چون کی سکند و پیشگی لایق مدد کش سب پس واسه و کرد و دنی درک صاحب دانی از علم را
 بران امداد کا دای روی و رآورد و کرد و داند و راند و گاه ملک روم آرد و از طایفه آن مایور شود و بی عظیم مردم روم
 اعدا و خلق و ماشای آن اسوه شدند و لو سس بر کس و در کسر را برنی بر دایرین فرستاد و بهر شهر و ده عرض
 سر آن دو دانا را مشوری اعدا و اسب و سرور و میری و اسرین را سب خوش بسته بد و گاه ماسادی آمد و در
 او عرض بهر میمود و ملک روم را بران آفرین میفرستاد و دیوقت که انون دلسک مد و سر دلسک
 آمده گفت تا چند را و بهر حواله حوالی نشد و انا دای مردم بر رور در مدت او عرض بهر میگوید و در
 اسعای و انفصال ملک میگردید تو همچنان عکس و آشفته ماحد در سزای و جهانی سکوت حوالی داشت و چون
 بر حیر و در حد ملک عرض بهر میفرمای و اوس معاک آمده برای کساسب فرمود که گوئیس ملک
 که مراد تانی بر شش ارش را بد و از شهر احرار فرامده و احسان که من ریح رم وجود را بد و ساسا نام ملک
 در کساسب آوخت و الحاح فراوان بود پس کساسب بر باره خوش بر شست و مندان اسب ماری و کوی دانی
 آمد و آن بهر در شش چشم ملک روم فرمود که دیوانه شغال وی کش دی را فرمود که آن سوار عرب را من حواله تا
 و سب او را راند و انا چون فرمان پا و شاه ملک ساسب رسد بحیرت وی پیوسته من حدت سوسند و لو سس بر کس
 کف مان ای مرد دلاور نو که ناشی و ارکلی که من حر و روم آمده حقیق سر اسکار دانی کساسب عرض کرد که مردی
 ابرام و فرج را دمام دارم و چاهم که پادشاه که انون را کفر سسری من اسخه سسری کرد و مردی سب پادشاه
 که ماساه دای حوالی در من کساسب ملکه آن کرک دازد با سربس من کشته سدا سب پیشوی که شش کسی ماسب
 من کسه کو ابری و د ملک روم چون صفت حال معلوم کرد عرض شد و کساسب را عشق طلسمه حسن او را سوسد
 و دسب خود ماسی و برین بر سر دها و سمران ساه را طلسمیده فرمود که فرج را د سپهسالار لشکر اسب چنگلی
 ارا و امر دوا می او سر د ر کند انا که انون را حواس و فرزد را انوارش سار فرمود و انا و کف اگر دانی در سس
 ریش کرده مرا انا و انکی کس انون عرض کرد که هر کسب خود را نامش آشکارا بر دانا نام چای اسب کس ساسا
 کسان را ساندین حصه ن سوسر سلاطین روم را آن سرو بود که بر ماسب ملک امانی مکرانی کسبه حصی انا و
 آن ملک را فرما کند انا بود که سر در فرمان ملک روم ندا شد در سوس در ارض حد مردی اناس نام بود
 که همچا ماسوس بر کس سرب و دسب ملک روم ماسطهار کساسب لشکر را آورد و محاسب اناس با صر کرد
 چون خبر اناس بر دنا و سمران سپاه داده ماسعنا جنگ پیرون شد و چون بهر دنا لشکر با هم رسد و دسب
 راسب کرد و کسب کس اناس بود که اسب بر د و میدان آمده مرد و طلب داشت از موی کساسب ماسد
 جنگین اسب رجانه و رین جنگ را نا و ملک کرد و هم اگر در راه پیره بد و رده را استس داند اسب
 فرارده دسب او را مکرمت و اسب خویش را را انکی و او را کثال کسان سر د ملک روم آورد و دسب
 لشکران سپر و ساه اناس چون اسحال مشا پد کرد دسبست ماسب کسب کرده بهر سب حسد و رومان
 ارد سال ایسان تاحه سی مرد و مرکب مکر سسب ملک روم را راض حد سر سلاطین ماف و در نا دشا
 ملک نوی حال شد و کساسب که اسها و فرصت مرد و دسب را موافق ماست تسی ماسب روم گفت که اگر انا

کسب
 سب
 سب

وقایع بعد از مسیح ط آدم تا هجرت

و صوابیدین سر بدگینی من مملکت ایران را برای تو مفتوح کنم و لهراسب را یا متقبل خراج بنایم و اگر نه از سلطنت اخراج فرمایم
لوسیس ترکیس گفت بان ای فرخ زاد این چه خیال ناسمجده است امروز لهراسب پادشاه روی زمین است که آن
قدرت باشد که برای بنبردا و مبادرت جوید گستاخ گفت چنانا تو از نیروی بازوی من آگهی نداری و رازی و روت در
میدانی من این مقصود بکنم رازم و این خدمت بیایان برم یاد ستاه از پی این کج و بچ نه بپند و این طلب و تقب از من بخواهد
مع القصد چندان و سوسه کرد که ملک روم را بدین کار بد است و زام کار بدست وی گذاشت پس قابوس را
که مردی چیره سخن و رازی زن بود طلب فرمود و او را با چند کس بر مسالت نزد لهراسب فرستاد و پادشاه ایران را بیا
داد که ملک روم میفرماید من اینک هفت سال است که بر کرسی سلطنت برآمده ام یا خراج چندین ساله را از آن
که در تحت فرمان داری بخصرت مافروست یا آسمک دست بزد کن که مرد از نامر دید تو دو هر که را قضا خواهد کرد
قابوس زمین خدمت بوسیده و دریا و صحرا را در نور دیده بدار الملک بلخ آمد و رحمت بار حاصل کرده بام ملک
روم را بر عرض لهراسب رسانید پادشاه ایران که تاکنون از سلاطین بزرگ جز عرض عبودیت مشا بدت نکرد
بود ازین سخن در عجب رفت و با خود اندیشید که چگونه میتوانست که ملک روم این جبارت کند و با جنک
من مبادرت جوید بگر این کار راست نیاید مگر آنکه فرزندم شده من مد استجاب تا خد و این بعسیه ساخته انگاه بزرگان
درگاه را کسبل فرمود و باز برگشت که قابوس را بر و استه بزرگ میتگاه باز دار پس قابوس زمین بوسیده گامی چند پیش
تافت و لهراسب روی با وی کرد و فرمود که هر چه از تو بزم از در صدق یا سخ گوی ملوک روم را بر کز آن توانائی نبود که
مد بگونه سخن کنند چنانا لوسیس ترکیس دیوانه شده و از چو ش پکانه آمده و اگر نه حادثه در آن ملک با دید آمده و کار دیگر
شده قابوس عرض کرد که راستی آنست که سواری ایرانی که فرخ زاد نام دارد و حیوان است که در روز مصاف پهلوی شیر
برد و در کردن فیل بتکند بدان ملک آمد و دختر پادشاه را برنی گرفت و بیم در آن مملکت از دبائی بخت و کرکی دنیه
کرد و الیس را که با سورت الماس بود از میدان بخت گرفته مملکت حذر را مستخر فرمود و اینک پادشاه مایست توانی وی تسخیر
مملکت عالم جسته و طمع در سلطنت روی زمین بسته لهراسب چون این کلمات شنید گفت فرخ زاد با این مردم که در حضر تبه
که تواند بود قابوس روی باز بر کرد و گفت وی را با او ستبابت تمام باشد لهراسب بدانست که او گستاخ است و قابوس را
رضت انصراف داد و فرمود جواب ملک روم را زری با او جوابد که دانست پس از قابوس زری را طلب نموده فرمود که ساز و برگ سیاه
کرده بسوی روم ستاب کن و لوسیس ترکیس و لکیر میسراده و در نهانی تاجی بوی سیرد و گفت این تاج را بکتاب سببار و با
بلوی پدر تو پیشده است و صبر و در حمان تواند گشته مار آبی که تلح و تخت اراش است و در ایوای کومته گیری و امر و است
بالتکری ابنوه بچان روم روان گشت و هر جا طی مراحل موده چون باراضی ایتالیا نزدیک شد لشکر را بگذشت و خود
با چند کس برومینه الکبری آمد و در مجلس ملک روم حاضر شد و هر یک از زرگان روم را برستی فرمود و بکتابت سبج سخن
فرزاند ملک روم گفت چگونه باشد که مافرخ زاد که مراد ما است و این لشکر را سیاه لوسیس سر فرزند استی و برستی
زیر فرمود که او کی از جاکران ملک ایران است که بدجانب کرمجه را با چنان کس جیاهت شنائی بود انگاه گفت که پادشاه ایران
که ایران ارض خداست و من نیز الیاس سیم هم اکنون اگر سر در چنر طاعت مانذاری حال روم را بر ما دهم ایات لشکرا
و میدان حاکم و بیج هر یکی را و با است این بخت و درخواست بشکرگاه خوشی آمد و کتابت سببار از لکیر مراد و در دیگر کتابت

این کتاب
پادشاه ایتالیا
بر کتابت

جلد اول مبارک کتاب اول ماسح التواریخ

باسم تعالیٰ ملک سروی سیده و زائر سرک التماسه کسب و حکم در اوقات و مدتی چند هر دو سپاه بیکدیگر در
و از سر هم کشید و اما که از اندام سید و از نوش و راق و در مکاره و روانه گویید حالیکه سرک لیسار از راجه پهلوان ناگزیده
دار الملک موافقت کرد و در سبیل خیر و عزم گشتید و پادشاه پیش در ملک اعلیٰ رسالی نمود

PAV9

۱. علوس خونک و انگ چهار هزار و پشصد و هشتاد و سه سال بعد از سقوط آدم علیه السلام از

حکومت و ملک امام بادشاه چهاردهم است اردو دودمان خود ملک که بعد از پدر مرشد خانانی ناف و در ملک سر

و ما بعد و بعد از آنکه چون کار سلطنت ما و می را رسد شدار اشما نصیحه که از بداران برک برسد و

[illegible]

وَأَسْأَلُكَ رَبِّي بِرَحْمَتِكَ وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ وَبِعِزَّتِكَ الَّتِي لَا تُدْرِكُهَا الْعَيْنُ وَلَا تُحِيطُ بِهَا الْقَلْبُ وَبِقُدْرَتِكَ الَّتِي لَا تُدْرِكُهَا الْقُوَّةُ وَلَا تُحِيطُ بِهَا الْقَلْبُ وَبِعِزَّتِكَ الَّتِي لَا تُدْرِكُهَا الْعَيْنُ وَلَا تُحِيطُ بِهَا الْقَلْبُ وَبِقُدْرَتِكَ الَّتِي لَا تُدْرِكُهَا الْقُوَّةُ وَلَا تُحِيطُ بِهَا الْقَلْبُ

رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا کہ جو شخص اس آیت کو یاد کرے اور اسے اپنے دل سے پڑھ لے وہ اپنے گناہوں سے بخشا جائے گا۔

کلام رحمت انصاف دادہ و ملک میں راغشور ملاطفت آمر میسر شد صاحب خوں خود ایک ارادہ

لہذا اس اطمینان حاصل کرو کہ رعایت و رعایت خاطر کار سلسلہ بر دواج و حد و حد ہمارے سال در ملک

بسم الله الرحمن الرحيم و الحمد لله رب العالمين و الصلاه و السلام على من لا ينال المنزلة الا به و بعد

پہلے پڑھو، پھر لکھو۔

در مختصر مردان منقبت و معتمدی مدو سر دو خود از جهان رخت بدر برد

ملوکس لرسا و عدد در ملکک یاضل چهار و میشد و ششاد و دو سال بعد از هبوط آدم نمود

مؤرخان و محدثان پس بر آن بسیار است که ترجیح عاقلان و مردم سواد و اندر مرکز سی ملک بر آید و یاد مساجد و مصلی و مسوا را

روگرف مردی بدخوی و ناسمجار بود و مردم را سلب اولول و رکده خاطر بود و در لاجرم حواله دادند.

وہاں سے لوگوں کو روک دیا۔

یہ ہیں۔ اور عید تک وسیع و سرکش ملک بدریں اور چھوٹے و بڑے تمام سالانہ سیدہ ملک مادیہ کی سرکاری آبادی

مردود و اوراق ضعیف و میرزا محمد و میرزا علی کس بر رفته چنان از لوب و خودش سر محمد

ملوس سندس در ملک مال چهار هزار و پشصد و ششاد و سه سال بعد از حسن و آدم بم بود

شده پس به نظر سار و اداس که شرح حالش بخاشه آمد حول بدر را مستقر بنمود و شمال بافت مکمل به بنده است

دو سالہ لکھنؤ میں پیدا ہوئے۔ والد صاحب نے ان کی تعلیم گھر پر ہی کی۔ ان کی تعلیم کے بعد ان کی والدہ صاحبہ نے ان کی شادی اپنے ایک عزیز دوست کے بیٹے سے کر دی۔

[illegible]

مکتب را که برای خوس و بی و خود رسید و فرمود انگاه که در سلطنت مگاسی سیدالکردها سلطان پدر را

سبب آورده همگی را معصوم عذاب و کمال مارد داشت و آنکه را فعل آورد و او را مادری نمود که سطرینا

ام داشت در امام سلطنت فرزند هم خود را برآمدی و برین حکم مایل و عضو اطاعت و در عمارت قلعه و سوره

میر و درسی و فقهی و کلمات و احادیث و روایات و کلمات و احادیث و روایات

یہ کتاب کے لئے لکھی گئی ہے اور اس میں تمام اہم مسائل پر روشنی ڈالی گئی ہے۔

نه خود هیچ ما را در ویدت مادرانی او بیال بود

ملوس بیار در ملک مال چهار هزار و هشتصد و هشتاد و چهار سال بعد از هبوط آدم بود

مازاد سرحدیں اس بعد اور در در دار الملک موافقت مطلب پرست ارگہ اعمال ماحدود

من رهن را ایداد و مالک دارا کس و حتم دارا صم و مندر و مملکت و ملک و املاک و اسرار و اسرار و اسرار و اسرار

۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

11/11/2019

و قلیع بعد از مہبوط آدم تا ہجرت بہ

سلطنت او ایمانی بیدار تمام گشت و خواب نالی کار کلدانیوں را معلوم کرد و ملتاز را برسی سینہ و موعظت گفت و اجہا
آئید و جزو اودانہ روی پیچ در گرفت و از انہوی اران سارت کہ نیرنگیش را کرد و لشکری سوی چہ ان و عراق
غیر راند حیث نگہ مذکور شدہ را ہم کو در زر کہ عالم عراق بود صورت حال را بچس لخراسب رسانید و ملکات پرا
در خشم شدہ از نو فرمان داد کہ راہم در قلع و قمع ملک کلدانیوں یکجہہ باشند و لحظہ یا ساید را بگنجانکہ در ذیل قلعہ طرب
موقوف شدہ در ایوست فارسی را با لشکری نامحسوس برای تسخیر مملکت بابل مامور فرمود و او لشکر خویش را ساز کرد و را
بابل و بنواشیش گرفت و ملتاز را از قلعہ دشمن جسیہ بود و روزگار خود را با لہو و لعب و ساز و طرب میگذراند است اقتضا
روری نری شاہانہ فراز کرد و ہر ارتش از زرگان سیماہ و اعیان در گاہ را بجلیس ضعیف است دعوت فرمود و چون
ایستادہ در یک انجمن حاضر شدند و میکا رسیدن و خمر خوردن متغول گشتند و اتر بادہ در دماغ ملتاز را نرسید
کردہ بوجد و سماج آمد روی ملازمان حضرت کردہ فرمود آن کاسات و اقداح و اوانی زر و مسیم کہ بدین کسب از بیت
المقدس بہارت آورد حاضر گشتید تا حاضرین مجلس بہان کاسہ و قلع خمر جویند و طرب آغازند بر حسب فرمان یاد
رفتند و اوانی بیت المقدس را بجلیس آوردہ مدان خمر خوردند و درستی احسانام داوانان خویش را در و دو تسبیح
فرستادند و چون شاہکار آمد و مجلس یاد شاہ را بطریق بای ملور و شمع و روش بر نور ساختند ناگاہ ملتاز از
نظر کہ چشمش بردستی افتاد کہ از میان دیوار بدستہ و بردیوار درآمد و دہہ حایط در را رجای خلق سنوشت
ہم در خط آن دست نامیدند و آن خطا ماتی بماند ملتاز از این امر عجیب سخت تبرسید و جان مضطرب شد
کہ استخوانی را نوش خواست از ہم متغول نمود پس فریاد کرد کہ حکامی مملکت را بنبر یک من حاضر کسیدہ باند
کہ ازین راز امر الکی بخشید ملتازمان در گاہ بدیدند و دانایان بابل را بنزد وی آوردند ملتاز گفت ہر کس
این خط را بخواند و تاویل اترابا من بگوید او را جائتہ کلنی دہم و طوفی ارور را ب عنایت کنم تا مگر گردن لگند
و در کار مملکت و حکمرانی سیم من خوابد بود و بچس از حکما حل این مشکل نتوانستہ کرد و بکلی بجز و قصور معرفت شد
و پادشاہ ہر ساعت براضراب می افروزد و اصغر ازین خبر را با صبح او کہ ملکہ مملکت و بردکی دولت
بود بدوند و او را از کار شوہر الکی داوند وی بی محابا بجلیس درآمد و برض پادشاہ رسانید کہ این کار جز از
علیہ السلام ساخته نشود کہ ہم در زمان بختیقر مثلکات و دفع معضلات با وی بوس ملتاز کس فرستادہ
دانیال را حاضر ساخت و گفت ای دانیال اگر تو ازین راز پوسیدہ پردہ برگیری چندانکہ سیم و زر خواہی با
عنایت کنم و طوق زر از گردنت در آوریم و حکم دہم تا تو در سلطنت سیم م باشی دانیال گفت ای ملک بابل
من از تو عطا خواہم و احسان و افضل پس یرم لکن تاویل این خط را بر تو آشکار خواہم ساخت بدان ای ملتاز
کہ جد تو بختقرچہ از فرمان خدای سر برد کرد و عبادت صنم بر اعانت صد اختیار نمود خدای او را مسح کرد
و صورت بشری را از او سلب نمودہ بہیات کاوشش بر آورد تا قدرت خداوند قہار را باز داند ہم اکنون
توبت پرستیدن کرنی و از یرتس خدای بارتشتی و مجلس خمر فراہم آوردی و باز نان و فرزند ان و جوی و
لشکر و عظامی کشور از اوانی بیت اللہ شراب نوشیدی لا جرم روز مگافات فراز آمد و آن دست خداوند
آنگار ساخت تا این خدا بنوشت و آن نگاہستہ لفظ بود اول مینا دوم قفل سیم و بر سب و عرض ازین

جلد اول از کتاب اول ماسخ التواریح

کلمات حسن باشد میبایستی جدای از دانه گردان ملک را و بخالی رساند و اس سلطان معنی شتر دل و شتر دهنه شده باشد
و اصل معنی کسده و سخته است که اسب را از آنکه جدای اس ملک را بکشد و ماضی ماضی اما و تر میس معنی ماضی باشد
نود کی اسب از آنکه رفته است اس سلطان کشته خواهد شد و اس ملک بدست سلاطین عجم خواهد افتاد چون اسب را از اسب
شدند از چوس سکار مد و یک و یک دیگر ای مردم آگاه باشد که و اسال عند اسلام ستم من اسب در ملک و عامه حسرت
باطونی در سر و آنکه خبر که داشت درین سخن نود که ملک مالگاه لیکر داری و کس از در و راه شش هزار و اسب
و سهرام و کر که سراسری پادشاه در آمد و بلش از را اگر که سراسر اسب در اسب و دولت کلداسون را سراسر
ما حسد و می آهر اس ملک مایل بود و بعد از سلطان آن ممالک مادر و کوشش معر رسد چپ آنکه در ممالک

۸۸۶ م
عالمس یونانی میس در سال چهار چار و شصت و ششاد و شش سال بعد از هبوط آدم نمود
چون رولس که شرح حالس در گویند عرصه پلاک کس انانی مشورت عا روم کدس بود بدال سرسید که کسی
در آن مرد و نوم سلط و اپرا الطوری سر رعاد و مارای و روست خود هر چه خوا بکند و احدی بر رد و منع او
نماید چنان حواس که کلا ملک مصلح و صوابند اهل مشورت عا فیصل بدرد و مردم روم بدیمی صا
مداود و مکتب بارالکس حکمران مات دهر اسار ایس که صدی فرما کند ای کداس سخن بدکرس
و مای د سان تهر افا ده کمال مردم فی پادشاه ریتند راجا و عامه خلق رو آورنده یونانی میس را رسیده
سلمان احصار کرد و او را امانا شاهی رود استد او در سوفت چیل ساله بود و طبعی ارجح و طبع تصور داشت
و نامردم او در محرو و طالع میرست خون ناد سایی او اسوار کس و مردم را احلاف کوشده علم او در ارا
هاد و دارالملک الالاکا و لوسم را در درخت فرما د آورده اس به سلام نو همار که شرح حالس کدست اراجا
سده بود و سوفت عدد سباهای روم چیل و مسم چار را رساده و هزار مواده رسید راجا و یونانی میس
بر رسم را پدان و کشسان رو کار مرد و مردم را مسمی و بر بر گاری رعیت میفرمود و قاض عدل و نصیب
او بود و بد سیکو چیل و سه سال تا سود کی سلط روم کرد

۱- آیت الله العظمی
 ۲- آیت الله العظمی
 ۳- آیت الله العظمی
 ۴- آیت الله العظمی
 ۵- آیت الله العظمی
 ۶- آیت الله العظمی
 ۷- آیت الله العظمی
 ۸- آیت الله العظمی
 ۹- آیت الله العظمی
 ۱۰- آیت الله العظمی

۴۸۸۷
 علوس دارنوس در ملک مایل چهار هزار و پشصد و پشستاد و هفت سال بعد از چهل و نهم بود
 دارنوس در روزگان ملک فارس اسب آگاه که بر بام کبود را در حساب لیسراس فرما کند عراقی حکم کند و در
 میان آنکه در مایل فارس اید احب حکومت بپردازد و این پوش که داشت و سرک لیار ما و شاه مایل با سکر و روان بوم بصر
 چندان رسد دارنوس با حسن آورد و دست حافه مرا حب کرد و حال که در دل قصه سرک لیار مرقوم ایستاده
 اتمعی چون عرض لیسراس رسد بر آفتاب و حکم بر سر ملک مایل فرمود و بر بام کبود در حکم شاه را داد و بر
 نگذاشت و او لشکر را آورده ملک مایل را مسخر نمود تفصل این احوال بید در قصه باب را در گفته شد و بعد از
 آن مملکت صورت حال را عرض ما و شاه ایران رساند و لیسراس در امرای اس مدد صورت سلط مایل
 و ارامی مدد را با فشار دارنوس اعدا و اسب و او گرزی مملکت برسد و کار آن ممالک را تسلیم و پس کرد و
 مس سار و روزگان ایران را فاند لشکر و کار کرد و کبود فرمود و در ملا و امصار از اس و دمار که و مایل

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

وفسطین و کریمتس و بلا و کثرت رفوات تا سال عیاش سیریک از تیان را عالم و حکمران نمود چون رفراز و فرود آمد
استیلا یافت و محاکمی و ایال علیه السلام را ستید و دود محرات او را دالسته بود انحضرت را طلب داشت و در تکریم
و تحید و مسالحت تمام فرمود و گاه بران یکصد و مسیت ق ق و د و حکام که در محاکم معین داشت و دوقن ارمقراں چون
فرمانگذار نمود و ایال علیه السلام را بران دوقن و آن دیگر حکام عالم ساحت خیاں است که تعداد را ریوسس کا
مملکت با دایال بود اینی مایه سجد یکمان بر دایال گشت چن یک یکی بدخ انحضرت یکجست بد و عاقت جیس رای
زدند که جاست را در نزد دار یوسس کناه کار و مترو مان نمایند پس اعیان و اشراف مملکت بدر گاه یا دست آمدند
و عرض کردند که مردم این مملکت یکی ستایش و تان کنند و سجد با احصام کد را بد و اریان سملت نجی
بخوانند صواب است که روی و لمانا بناه با ست دمانا ه را بزرگ ستمزدا کنون دار یوسس مران دید که لک
مردم سجد ما او کنند و طاعت او جویند و سملت از و بخوانند و در طریق یا کری و عبودیت با عقیدت صافی
شود و اگر کسی خلاف حکم شاه جوید کیفر این باشد که او را به بنک شیران در اندازند تا طمعه سح شود دار یوسس چون
اعیان مملکت را بدین سخن چهارستان دید لا مد پیر قارست و مردم را بدین گونه عبادت مامور داشت و در
بنایان پادشاه مشغول شدند اما منافقین که این کید برای دایال علیه السلام اندیشیده بودند میدادستند انحضرت
جز خدای بی مانند را عبادت میکرد و جناتش از خانه خود بوی عبت المقدس دید چنانگونه بود و هر روز سرت
بدانوی نماز میگذاشت و این راز بر بدانشان و بی آشکار بود لا جرم بحضرت دار یوش آمدند و گفتند تمام
خلق بی روی تو کرد و عبادت تو نمود و جز دایال که با انیهر الطاف و استعاق ملکی سرار فرمان بدر کرد و در بادش
احسان سلطان عصیان آورد و اکنون ستم است که او را به بنک شیران در اندازی تا مرا می دیگران سیر نشی
دار یوسس اگر چه در دل بدین داستان موافق نبود اما از خلاف جمع و بی فرمانی مردم احتراز میفرمود تا جاره دایال را
بخنوت و کعت خداوند تو حافظ و معین شست و فرمان داد تا او را به بنک شیران در اندازند تا ملازمان در گاه چنان
گرفتند بجایگاه شیران در آوردند و انحضرت را در نزد سب انداختند دار یوش چم کرد که مبادا دایال را سب
رحمتی نه بیند و بداندیشان او سب خاش را از بای در آوردند و انخا ندر که کنم شیران بود و سبت و حاجت خود را مناده اند
و انقب را حزین و غمگین شست و لب آب و طعام گذاشت و روز دیگر صبحا ه شتاب تمام بر سر آن منال آمد و فریاد برتید که ای
دایال آیا خدای ترا در دایان شیران گماهیان بوده است یا حاجت را فرو گذاشته دایال علیه السلام نداد و کدی ملک
پایند باش که خداوند فرشتگان خویش را فرستاد و دایان شیران را برتند و مرا الهی فرستاد و دار یوسس در عبادت و فرمود
انحضرت را بر آوردند و هیچ آسیب در بدن مبارکش نیافتند پس در تکریم و تعظیم او پیروز و فرمان داد تا انکس کد
بر اندیشیده بود و دگر دست و دامن و فرزند در نگاه شیران در فلک شدند و آن سح در حال ایان را بدیدند و بخوردند و فرستاد
محاکم فرستاد که خداوند خدای دایال است که او را از دایان شیران خط فرمود علیه الصلوٰه و السلام و دقت ملائکه
عنوس کورس در مملکت با مل چهار هزار و پست و ششصد و هشتاد و هشت سال بعد از مسطوادم بود

f l l l

ملوک
ناظر

۱۱۱

三

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت پیغمبر

بسیر میرانست پس با غارتی و جابر و زور برای او فراتر کرد و او مانند طایوس هستی برآراست و شامگاه شمس کسرت جنودش
بر دوش چشم پادشاه بر جمال او افتاد چنان دانست که فرشته خداوند از آسمان فرو فرستد و عظیم در جمال او میخیزد و دل
بدود و ادوات جنگی بر سر او نهاد و او را بجای و ششی ملکه ملک و طلیعه دولت فرمود و این واقعه در ماه دهم سال هجری
سلطنت جنور و شمس بود و نگاهداری بزرگ برآراست عظمای ملک و وزعای دولت حاضر شدند و چندان بحث و پیا
نبرد استریش کشیدند که سرایه ملی یافت و با اینهمه چنان فرمان مرد خای را نیزه نمودند که کوئی هنوز در سرای او بود و حکم
وی نسب خود را پوشیده میدادست و نام پدر و مادرش را نیکف مدتی چند ازین واقعه برنگذشت که بعضی
و مادرش که دوش از زبانان ملک بودند بدان شدند که نگاهداری را نقل کردند و سره آب او را زهر آلود کردند
تا چون نوشید و در محای ازین راز آنگهی یافته خبر با ستر برد و ملکه ملک صورت حال را بعرض پادشاه رسانید
جنور و شمس نفس حال کرده این سخن را با صدق مفرون یافت و بغیر مودتا تخان و مادرش آن ستر نیزه را گزند و ستر
و برودن و شمس این را نیز حکم داد و تا برادر کرد و بدو این قصه را در کتاب اخبار رمان مرقوم داشتند چنانکه رسم ملک عجم بود
که وقایع ملک را همه روزه نوشته گاه گاه آن قصه را با نظر پادشاه میسرسانیدند و بحکله ازین این واقعه جنور و شمس با مان
من احمد امای افغانی را که سبب با علفه دانست برای وزارت خویش احتیاج کرد و حاج که در زمره احداد امان جای داشت
یکی از اولاد عظیم بود و او آن قانون دانست که چون کاری پیش آمدی و بدو نیک و بد و موسم بودی قرعه افکندی و در دو
قبول آن مهم را حکم قرعه گذاشتی و فرمودی چنین بود که کعب لنگه زرد را دست میگرد و برای آن عزیمت که دانست در هر سه راه
آن کعب را می افکند هرگاه یکی را نفس یک و دوم و سیم را نفس سه بروی می افکند و علی بن خلدو میدادست و بدان عزیمت انداخت
میگردان که در بیرون وزیر ملک بابل بود و همین قانون از چند جای دیگر داشت و مع انقضای چون در کار وزارت رسید یافت و جنودش
حکم داد که وصیع و شریف او را حاضر و حاضر باشند و در حضرت او سجده بنزد میسر بدین سخن پیراستان شدند و پیش از آن
او را واجب شد هر روز در محای علیه السلام را از نیکی آباد داشت چه هرگز از پیش روی او برنگذاشتی و سرود و فرمودند که شمس چون پادشاه
انحال مشاهده کرد رحمت در چشم شد و غم کرد که جمیع آل اسرائیل را بکفر عمل مرد خای عرضه ملک سازد و این واقعه در اول میان از
سال دوازدهم سلطنت جنور و شمس بود و امان همه روزه با خودی اندیشید که وقتی لایق بدست آرد و در خدمت پادشاه بگون
خاطر با نفعه شود کند و هر سه راه بر قانون اینچ آن فرعمای افکند و موافق می افکند تا یکسال برین بگذشت دهم اول ماه ربیع
پیش آمد نگاه چون امان کعب را بکشد یکی را نفس یک و آن دور نفس سه بروی بدید شد که در عدد و پنج برابر بود و امان ناخاطر
که درین ماه علیه با اولاد و پنج خود را بدو ازین معنی غفلت داشت که در برابرش اینچ نفس داد و بدو زمین است و ولایت بر آن گذر کعبه
با اولاد و بدست مع انقضای امان با ستم ظاهر در قه برگاه پادشاه آمد و هر روز بدان سر بود که کون خاطر را بعضی رساند و روز دوازدهم
میان مجال یافت و بعضی جنور و شمس رسانید که آل یهود و بنی اسرائیل در ملک پادشاه متفرق اند و کیش و آیین پادشاه را دشمن
دارند و قوی فتنه انگیز بحث پشانی میباشند مساحت در دفع ایشان با صلاح دین و دولت مقرون نیست اگر پادشاه را در دفع ایشان
اجازت رود و خار و خشاک ملک بر خیزد و ده هزار برده را از امان و حقه ایشان عاید نماید شود و جنور و شمس خاتم خویش را برآورده
به امان سپرد و فرمود تا با صلاح نزد یک دانی چنان کنی و آن مال که از ایشان اخذ نمود هم را با امان باشد امان مشور علی با طرف ممالک
گذاشت و خاتم را در امان نهاد و روز دیگر فرمودی را بجای فرستاد و روزی را معین کرد که جمیع یهود را در بلاد و حصاقتل آوند

[illegible]

11

12

2

1

فصل اول در کتاب اول مباح التواضع

این کتاب در بیان مباح التواضع

این کتاب در بیان مباح التواضع

چنانکه در میان دیگر مردم در آنکه در کفر ایشان مانی همدان هر سال شده و آنرا آن بود که هر کس در شهر و اجوارا نام داشت
 او که در میان جسم سلطان آنکی مانی مریع عظم از آنجا که در حوض مرد و حای اس را در آمد است حایه کوکوبی
 در درگاه حاکم بر سر بر آنکه در میان مدینه آمده و در راه که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 اس هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 اس هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 مرگ حوسان را چون شدنی و دور بی بختی آنچنان که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 حال را معلوم کند و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 و حوسان خود را صاحب فرمان حوسان را و اسیر روی با هم که در میان بود و هر کس که در میان بود
 که هر که با خود آمده و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 امان و چنان که حوسان در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 روی با و شاه که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 کلمات مرد حای را رساند و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 بی چاره و سبب که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 کسند و سلامی اسیر از حدی که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 از آن اسیر اسیر از بی ماره و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 آشور و شش چون پیش روی او انداخته و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 اسیر من سده و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 ما و عیال کیم اسیر عرض کرد که اگر سلطان یک اسیر و ما با ما را میانی آنده و هر کس که در میان بود
 ما با ما را حاضر کرد و ما را و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 مان حای اسیر عرض کرد که اگر کس در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 سر فلک ما با ما را در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 بحایه خوشی می رساند حوسان را در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 او را اسیر و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 و فردی من و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 ساده و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 کند و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 مانند مصعب و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود
 آورد و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود و هر کس که در میان بود

[illegible]

جلد اول از کتاب اصول فاح التواریخ

و بعد از چند راجی به سام و او شان برسان کرد و در یک ماهه مسلک معده ای آرد است که در گوشت دروغ طریقی پخته شد
عصر روز شنبه کاکا لشکر که خبر به سپهر رسیده است خود را در این وقت عظیم سمه و سکر گشت و سپاهی بر درگاه فراخ
که دره بر می تاخت و طغیان در سر پرده شد و احمد را عزیزی خود را بر تن که از صاحب لبر است سلطنت مایل و است نرود
چنانکه از این شش دای اسارت شد پس احمد پیش لشکر خویش را بر آورد و در این طغیان با کسین متعاقب داد و داد و
سرشت کرد و اردو مال بسیار می تاخت و مرد و زن و پاکه و کله و تیغ را از این محراب را نماند که سکر در باجم
ستور سپرد و هر ماه سب و عمارت و کریمت و چنان آن ملا و امصار را و مردان ساخت که احاطه سال را آن کسان
آوردی بدرفت مقلی انکار خود را پیش مظفر و منصور آرد و سپس در اردو محمول دیگر آرد و بخت سلطنت در آن گرفت
چون ابریر که در اردو نظر را تو دشت محسن را که بریت و در کشش او و حرانی ملککش آگهی یافت سار چای کرده
او پیش بر مصره آرد و آتشش بر اعدای خود را ستمانی و پرورنده جنگ و پیوسته و مردان سپس مردان را کشیده
لشکر ابریر را سگند و ابریر را در میان میدان دست آورده دست بر نشاند و بدست محسن آورد و در یک مصر
چون درازا نماند آرد و هرگز نمی تکاند بر پشت نصر و ابریر را حاکم کرد و در حکم داد و از صفائی بر کرد و شش انگه آرد و
گفتند امان داد و او را سپهر چون سپس را از اردو پخته و در یک مصره حاکمان مصره حیدان بر درگاه سپهر داد و
با مردم رفتی و درازا مصره در میان اولیک و بر که در حریره سانس کیچی از حریرای نوانی است حکومت داشت
مصره وی و لوس و مصره و لوس حکم که از شمع خالص مرقوم خواهد شد و او به مصره بود و از آن سپس در جیب که در کاکا
مصره مرقوم خوش را با او مامور بود و در حکم او مصالحت نصرا به ملا حرم شمع خالص را ماکا شده اسرار جلوم است از آن
و بعد اهل مایح را از او مصره و ان لعل کرد و دست سلطنت سپس در مصره و در سال نو در کاه که دست و سانس
با سپهر و سپس شش که است چنانکه در دعای خود مذکور بود

مجلسه اول

94

عَلَوْس دَارِکُوسْ شَانِی دُرُغْکَتِ مَالِ چِهَار مَراد و هصد چهل انداز سِه سَوَاطِیْمِ تَمِ کُودُ
 دَارِکُوسْ شَانِی سِرِ اَشْتُو دَرِ کُوسْ سِه دَراد و اَشْتُو دَرِ اَسْمَا جِلِ سِتْ کَشِ شِجْ عَالِس دَرِ رَهْه مَر دَعَایِ عِلْمِ السَّلَامِ کُورِ سِه
 وَلَقَدْ اَوْرَاقَتْ سِتْ نَو دُو شِ سَالِه کُودُ کِه اَشْتُو دَرِ کُوسْ رَهْه اَرِه اَنْ رَهْه سِتْ و اَو کَمَایِ دَرِ رُخْ کَلِی سِتْ
 و صَوْرَتِ عَالِ عَرِضِ لِه رِه رَسَا مَر دَعَایِ و دَا بِلِ اَلِیْهَا السَّلَامِ مَر کَلِکِ اَرِ اَمَرِ اَرِ اَلِکَتِ اَشْتُو دَرِ کُوسْ و
 مَنَاتِ و سِتْ تَدَا و دَارِکُوسْ اَنگِی دَا دَعْدِ لِه رِه مَشَوِی سَمَوِی دَارِکُوسْ فَرَسَا دَرِ مَلْکَتِ مَالِ رَا دَرِ مَوِی مَن
 مَر مَوِی عِلْ و عَهْدِ مَر مَوِی رَا مَرایِ و رَوِ سِتْ مَر دَعَایِ عِلْمِ السَّلَامِ کِه اَشْتِ لَاحَرَمِ مَلْکَتِ مَر دَرِ دَرِکُوسْ مَحْزَنِ
 و مَر دَعَایِ عِلْمِ السَّلَامِ دَرِ کَمَا جِلِ سِتْ مَشِ رَسَا رُو دُو عَهْدِ سِرِ دَرِکُوسْ دَرِ مَنَاتِ اَلْکُوسْ رَهْه مَر دَعَایِ کُورِ اَشْتُو
 عَمَارَتِ مَن اَلْکُوسْ لِه اَمَرِ اَلِیْهَا دَارِکُوسْ شَانِی چِهَار مَراد و هصد چهل انداز سِه سَوَاطِیْمِ تَمِ کُودُ

159

در سال دوم پادشاهی داریوش ثانی آن آل اسرار ملک قدرت المقدس حاضر و دیدن شد که مایه صفت
المقدس و محمد اقصی امامان مرد و معارف آن مردار و آن مادر در زمان ملتک کو بر سن اقتدار و دوران
مآورد و چاکر که کور شد و در آن سگام مرد استی ظامیل و دیگر مرکان قضا و در حرم منظم و سست
کاسب و سایر مرکان تو شکر که در اوق قدرت المقدس بود و در عرض کو بر سن را مدد که چون آن را استوار تر بود

۵۳۱

21

وقایع بعد از نبوت آدم تا هجرت

و عمارت بیت قدس بایان رود بنی اسرائیل سرافرازدیت و خواهند یافت و بابت مظلومان و قلمه زمین سلطنت تراست که بنی اسرائیل
 گذاشت چه آن قلمه بیوته که نیکوگاه مانین دولت ملوک بود کوشش حکم داد که اگر آن قلمه را انجام برده اند هر یک بنده
 بپایان رسیده همچنان بحال خود گذارند لاجرم آن بنای تمام بماند این بنی کلام که دیگراره آل اسرائیل بعمارت آن رسیدند
 چون این خبر شتر شد ثقیانی که یکی از ولات ملاکن در فرات بود و سر تا بوزانای که هم از اکا رقبایل است صورت عالیه از آن
 معروض داشتند که اینک در بیت المقدس آل اسرائیل بعمارت بیت الله متولد و سخن بشان آنست که ایس حکم بخت از
 کوشش صادر شد و اینک ما بنی کلام آن متولدیم را می پادشاه چه باشد چون این سخن بداری کوشش رسید و شخص عال که در ولایت
 اجبار زمان را از حراته ملوک سر گرفته در آن نظر کرد معلوم شد که کوشش در زمان خود بعمارت بیت الله حکم داده لاجرم
 داری کوشش فرما داد که میاید آل اسرائیل آن بنا را بپایان برسد و متقرر داشت که خراج ملاد و امصهار می که در کما رست
 و قسنت ثقیانی برای اجرت بپایان بزدیک بی اهریل فرستد پس آل اسرائیل هیچ و مرد و مردام در بیت و چهارم تسلط که ماه یازدهم
 از سال دوم سلطنت داری کوشش بود بدان میبرد اخت مدتی که تفصیل آن در قصه عزرا علیه السلام مذکور خواهد شد

۴۹۰

ظهور تجایی غیر علی علیه السلام چهار هزار و نهصد و شش سال بعد از نبوت آدم علیه السلام بود

حکای علیه السلام از جمله نبیای آل اسرائیل است و لفظ حکای لغت معنی مصلح و کاف عجمی معشوق و یاری محتانی ساکن معنی کج کرده است
 و معرکت آن تمام مد مع القمه انحضرت در سال دوم سلطنت داری کوشش در بیت المقدس حاضر بود و از خبیث
 نامور گشت که بنی اسرائیل در عمارت بیت الله ترغیب فرمایید سر در زانل بن تلتانیل که از زرکان آل یهود بودند
 و نسب ملوک آن قلمه داشت آمد و او را بایسوع که رئیس خدام مسجد بود مخاطب ساخته فرمود که خدامی میفرماید که دهکده
 خود را قوی کنید و بنیان بیت الله را با انجام برید چندانکه این خانه خیراب باشد و باند خداوند بخت از شما جدا
 گرفت و شتر ما کسیده خواهد بود و مردم از این سخن هر گناهک شدند و کبر برای ساختن بیت الله بر بشد زانل و یسوع
 و دیگر زرکان کجبت شده در بیت و چهارم ماه هجم از سال دوم سلطنت داری کوشش بعمارت بیت الله میر جتند
 و کتاب نبوت حکای علیه السلام متعلی است بر دوهصل و کلمات آن هجده شتر است بر نامور شدن بنی اسرائیل در عمارت

مسجد اقصی علی سینا و علیه الصلوٰه و السلام

۴۹۰

ظهور زکریا علیه السلام چهار هزار و نهصد و شش سال بعد از نبوت آدم علیه السلام بود

زکریا علیه السلام از جمله نبیای آل اسرائیل است و این لفظ مغرب زخریا است
 که بجای کاف عربی حای نقطه دار باشد و لفظ زخریا لغت عبری معنی خدا داد کرده باشد و معنی علیه السلام که قد انحضرت
 هم از جمله سیمبران است چنانکه ترح حاش در حای خود مذکور شد و کتاب نبوت انحضرت متعلی بر چهار دوهصل است که سیمبران
 بر مکاشفات و الهامات است و از انیز دی که کتاب نبوت انبیاء هم از قبیل مرموز است و فهم مردم از رسیدن
 آن کتب قاصد است بکار زنده این کتاب مبارک به باز نمودن حصول و ابواب آن کتب قناعت نمود و از کلماتش آن کتب
 قلم باز داشت که در کتب ایشان حدیثی و حکایتی یافت که مردم را از فهم آن غری و قصوری بود پس بکارش آن قلم
 علی انکه در روز بیت و چهارم تسلط که ماه یازدهم از سال دوم سلطنت داری کوشش آن بود بوجاب ارشش جیم زکریا علیه السلام
 بر حاست تا صورت حال بنی اسرائیل را ستا هدت که توانی کار بیت زرا باز دانست پس ترح مکاتحات خود را بنی اسرائیل

در این کتاب
 از سیمبران
 از سیمبران

وقایع بعد از سقوط آدم تاج پشته

که تر است باند بپهنونت تمام دارد و در کز اینجا ز چسبیری خراگ بر می کشد با بخت و از خجایه یونیون کناره جوی نیامورست
توقه قبولی نمی فرمود و فریض و سنس دین خویش را فرو گذاشت با اینکه در کمال زبده و تقوی بود و بکرهای بنی بر سب
کاهنان مانند و بالضروره او را از علوم خویش انگیز دادند و روزگار می بریدند که چنان در علوم پیشان ما برتند که بعلی در است
او بعد استان گشتند چون انجیر اسس ملک مصر رسید او را طلب داشته مقامات معابد و کلیسای آن دیار را که بر کد امیک
نویسن نمی نمودند برای درویش او گذارست پس که رفقا و خورس یکو شد چنانکه محمود چسب کا بنان مصر گشت و چون اسس در گذشت
و گشت اسس از جانب لدر اسبش که گرسیده و ملکت مصر را تخریب و اختلال بدان ملک روی نمود قیام خورس از مصر بیرون شد
بعدینه ساموس آرد و مردم ساموس باستقلال و بیرون شده ویرا تحید فراوان نمودند و در بیرون شهر برای تدریس و مدرسه تدریس
بنیان فرمودند پس قیام خورس در اینجا نشسته تدریس علوم متغول گشت و از اطراف و جوانب خلایق بخدمت او متغول
و اطهار حقیقت میگردند و یکیک تیر خاکم ساموس یکبار هفت خورس را برای درویش او گذارست و قیام خورس هفت سال
در آن بلد ماند آنگاه از مقام والی ساموس استعاضه بجایب افکار شد و از آنجا به مدینه و فوطیلا آمد و مردم آن
ویرا استقبال کردند و در مقام اطاعت و انقیاد و در آمدند بهت سال پیر از آنجا بود اسکا کوچ داده به بلد و اطراف و بیرون
شد و وصیت فضایل و بهیمنان رسید و در کاهن طاف اعیان و اشرف گشت چنانکه جمعی از مردم بر برگه بر کمر طالب علم
بنو دین بجزرت او پیوستند و چنان شد که بیاموشتن اطرو و والی مدینه فاطم را ترک حکومت گفته در ملک تاشا کرد
وی در آمد و همچنین جمعی کثیر از غنیایان و حکام خزان آن ملک ترک امور خود گفته ملازم خدمت او شدند و تحصیل علوم
پر دهنش و در ریاضت نفس و اکتساب اخلاق حمیده و سلوک و در طریق تقوی را نیز بنود لازم ساختند علی ایچله روزی
قیام خورس در خانه یکی از دوستان خود که سلون نام داشت به انتشار علوم مشغول بودند که یکی از جمال مدینه فوطیلا
که نام او قنون بود و از در آمد و او بکثرت مال و رفعت جاه از انبای روزگار خود فروونی داشت و در آزار و اضرار
خلایق مجبور بود بیک ناکاه و مجلس حکیم شروع در مفاخرت و مباحثات نمود و کلیات لاطایل گفت قیام خورس فرمود
ای عزیز آدمی باید در اکتساب فضایل نفس خود کوشش نماید افتخار با موزانیه مانند جاه و چشم و خدم و تفرات آباد
دستوری عقل نیست بصیحت حکیم بجایب صعب فاد و بر آفت و شروع در مفاخرت کرده قیام خورس را و شناس گفت و او را
برند و والی و نسبت داد شاگردان او در مقام خلاف بر آمدند و او را تناعت کردند تا که بمانعت کشید و قنون مردم
خود را بر انگیخته از در مقام و مقابل بیرون شد و در آن جنگ چل تن از است کرد و آن حکیم گشته شد و بقیه استیضا بقای او
بگیر نهادند و چنان شدند قنون و قتل حکیم و میدا که رشت جدی تمام داشت لاجرم قیام خورس بنهانی از آن شهر بیرون شد
بعدینه نوادوس رختا مالی آن بلده چون قوت مقاومت با قنون داشتند از حکیم التماس نمودند که در آن بلده نماند پس
نیاچار به بلده فار و طریا که رخت و از آن بلده جمعی که از متاعان قنون بودند نعمت پاکت او برخاستند بالضروره از آنجا
شده به طهر اطر و بیون رخت و اعدای او از اطراف و جوانب بر رسیدند حکیم با اصحاب خویش مدینه موسین که رخت
و در آنجا حضور گشت و مدت چهل روز در آن میکل بخل و حرست خویش متغول بود بالاخره مردم قنون حطب فراوان
در اطراف آن میکل بزرگ بر هم گذاشته آتش در زدند چنانکه از حرارت آتش جمیع اصحاب وی تفسه شدند و جان
قیام خورس بیازمورت حرارت بدست گشت و همچنان خان بعالم دیگر بود علی ایچله حسن خانم این بود بیشتر لایدم

حکله اول کتاب اول شرح التواریخ

من خبری دیوم ای سر قنبر و ادالدنم حرم مطهر اگر و مرطبه او بود که شمس المذابیه و ارضیانی و دهب
که مایه عالم صفت عالم نورانی است که عمل را در خاک حس و سنان ناصر و نفوس رکنه اراد با حسن لطافت اس سادس
مسای آن عالم باشد که در مرطبه او عالم حسانی است ممان و دور در دایره عدلان است و سر که نفس و در را با طایفه
حق کرده و در شهبات حسه جسمانی برگزین دارد تناسله عالم علوی که در سر حاسی علوم محررات و در ان کیم
الیه واقع شود و سر کس که ادا که اس و در که در رجا و دانی و عبرت حای و اصل کشت و سر صبی که خود را در حای
دیده بکشد داشت و دین و دماست که فرخا و اهدا ملاف نفوس که که آسان سر را در صی این حایه بود
و آسان این آسان نورانی است که این آسان در شب سراف و لطافت آن حکم کثافت رن جو اهد داشت و آن حای
و آن آسانها چوسه عین لذت و صحت و اسد بود و کو مدون سدا و خود را در حای است اچار با رکشت با خود را بود
کو در که جو اهدی ریش اسدا با دهنش خود را در صفت معرفت او مایه که باشد سار لطافت و با دگ و در معرفت
حق حاصل کند پس طایفه صیغ صفت خود را در صفت که با آن نف نفوس را در دما و کو در کشتار حکیم را در دما و دما
صفت که در خود اصطافی کشتار که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
که حوسا و سب به سر کس عین صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
عالمی و سر که پس این شود که در حای صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
و کو در کشتار صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
در هر که در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
حای در خود را در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
پر میر و کو در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
که عطف به کس مقدار است که صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
و اش طبع آب و سر است و کو در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
و عطف به کس مقدار است که صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
صرا و در دولت است و کو در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
دوستی ساقی لایق عدالت و سر است که صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
دوستی صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
کشتار که کو در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
کسب که کشتار که کو در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
دوستی را با دما متعاضد ارضی است که صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
خو لا و عطف به کس مقدار است که صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما
آن بود که سرور را در صیغ صفت خود را در صفت که در کشتار و طلاف که در اسب سحر الهی شود و کو در هر که در حای را در دما و دما

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

ملکست مستولی تدبیر اراضی مقدمه و ملک بابل را تقسیم داد و سپاهی چون ریگت یا بان بر آورد و از دارالملک خیمه بیرون
 ریو چون این خبر نزد داریوش پسر شانی که در این وقت از جانب لهرا سبکت بابل بود آورد و سپاهی در جو جنگ ساز داد
 باستقال فرعون مصر تا صحن کرد و در ارض عیسیس تلافی فریقین افتاد و از جانبین جنگ میوسته تند و خلی عظیم طریقهای سیر
 علی الحکله چند گزشت در میان داریوش و ملک مصر که رقتال و جدال رفت و پیچکا ایسم منیسیس رویی خضر زید یا جا و با صحر
 مراجعت فرمود تا از اینوی چون ایچر بلهر اسب مردد آتش ختم در کانون خاطرش زما زدن گرفت و فرزند خود
 کتاب را فرمود تا لکتری عظیم بر آورد و از دارالملک بلخ بیرون تا حقه همه جانب تاب صبا و صحاب علی مسافت
 کرده در دهه شوشتر فرود آمد و از اینجا نیز کار سیاه را به نظام کرده آهنگت مصر فرمود چون فرعون مصر از این داپه
 آگهی یافت باطل خویش را فرهم کرده ماضی صف آورد از اینوی نیز گزشت کتابت اسب با لکتر رسید و جنگ در دهه
 بعد از گشتش و گزشتش بسیار سیاه مصر گزشتند و ایسم منیسیس را در دست کارزار در کرد و پناه بطلعه که در آن سوی
 بر آورده بود بر دوستکیان کرد و او را فرود کوفش در روزی چند بر گذشت که آن صحن استوار دست سیاه ایران
 گشت و فرعون مصر که قار شد لاجرم او را بخضر گزشت کتابت آورد و در دهه جرم او را مفرود داشت و فرمود تا او را
 از قید سلاسل و اغلال را ساختند و مبلغی از زمینین کرد که همه ساله از خراج مصر بدو ازانی دارند تا بدان محبت
 کند فرعون مصر چون از قید کفراری آرد گزشت مال بر شد که با دوستان خویش بدست شده تا کاکشت اسب را
 در میان بر کرد و ملک مصر را کاکان مالک آمد گزشت اسب از گیدوی آگهی یافت و او را در شیکا به اتمام ناردت
 بایع نیز کفر داد و چاکه در ذیل قفسه لهرا سب مرقوم افتاد علی الحکله در این وقت دولت فراخه مصر مقرر شد و اراضی مصر
 جزو ملک سلاطین ایران گشت و تا زمان ظهور دولت اسکندر فرما کرد ان مصر خراج بدرگاه یا دست مال ایران
 میفرستاد و از جانب ایشان حکومت داشتند مدت یا دست ایسم منیسیس در مصر شش ماه بود
 جلوس شامک و امانک در ملک میں چهار هزار نصد و پست و چهار سال بعد از سقوط آدم تا بود

۴۹۲۴

شامک و امانک
 محمد در اندویش
 دکت عتیق و اودا و عتیق
 شامک و امانک

شامک و امانک نام یا دست هفدهم است از خاندان جو دمانک که بعد از پدر یا دستای میں یافت و آن خیانت بود که
 سن فن کون کیچی از امرای درگاه فی و امانک بود ماخذ او از ملک بد کالیدن گرفت و جمعی را با خود متفق کرده یک
 ناگاه بر نیو امانک بتورید و بدستیارای دوستان بمرای فی و امانک در آمده پاساها را عرضت ملاک و دار رحمت
 و خود بفرنی کر بخت از پس او شامک و امانک مرتبه خاقانی یافت و بر گرسی ملک بر آمد و چون کار سلطنت با وی برست
 گزشت قاتلان بدر را یک یک بدست آورده بایع مکرر نهید و سن فن کون را نیز با تیشیر کفر داد و انگاه ناخبر
 امیر بنگات و بارسلان داد دل جیره و خجی بضررت لهرا سب نفاذ داشت و مبلغی نیز از زر و گوهر و سیم و تمام
 بدرگاه ملک ایران فرستاد لهرا سب را نیز از قانون مخالفت و روش ارادت شامک و امانک سروری تازه رو
 نمود و او را مورد الطاف و اشفاق خسرو فرمود و در سلان و میرا متعنی المرام کیل ماحت علی الحکله بدست سی و سه سال
 شامک و امانک در ملک چین با استقلال و استبداد سلطنت کرد و انگاه که اجلس فرا رسید فرزند ارشد خود کو دمانک را
 بولایت عهد بگذشت و بگذشت

۴۹۲۹

محمد در اندویش

جلوس نولس با تیشیر در ملک تایل یا چهار هزار و نصد و پست و سال بعد از سقوط آدم تا بود

وقایع بنی از بنوط آدم تا هجرت

ہندو حکمتی مارتھت کند استند و سراجہ طاعت اور کاتندہ حکمتیں موتاں وجود ان کہ فرما کند اور سند و حد و پناہ لوت
برہمت تصور بند و نہ و نہ طاعت آسرا مال خدمت دستم دتاں نمود و اور دل و جان طاعت اور اختیار کرد و نہ وجود را
از پا کران خضر کیجہ کہ دستہ در و بچیان بہتر از فرما کند اوراں ہندوستان رایت جو دہری را فرختہ اوراں کہ کہ
تا ملک مالوہ بارہمت ثانی نامدی یروجیوں دیگر دیں داراں درآں را نسی حکومت میگردد و ہرچہ از حراج ایں ممالک
فرہہست متیرہ بخش میفرمود یک قسم برای معاش دیر یونیکس افرہ سیاب ترکستان میفرستاد و قسم دوم را خضر
خیرات و ثمرات میفرمود و ٹھراوسا کیں را ہرچہ میداد و قسم تیسراں را برای محبت خویشین میگرد است میگردد و در
میردات کل بہت رستم مالوہ گشت چاکہ مرقوم اقا و دولت افرہ سیاب نیز سری تند و بہت آن حراج کہ ترکستان
میفرستاد را برای خویشین ذخیرہ میکرد تا در ایں بہکام کہ یک مایہ در گشت آن زر و مال کہ ہفتہ دست بر آورد و بد
بابہ لکری چون ریکت یا باں فرہہست کہ دو ہر سوئی ناقص کردہ زمین داران ہند را لصر تیغ و تیرہ مطیع و مقاد
ساخت و بر تمامت ہندوستان امتیلا یا بت دیوں ہم داشت کہ دیگر بارہ مردم بروی بتوزنہ بابہ ہفت
کتاب فرستاد کہ اگر یا دشا را ہوا ہی تقریر ہندوستان دیکر نمود و بدینجاں عبور فرمایہ ملک ہندوستان
اوراں ہندو من چاکہ در در حضرت او قدم زم چون نامہ ویرا احتکاس گوردند از رضا آن بہکام از بدردل
رنجیدہ داشت و عزم کرد کہ بدانوی تو دلہ نامہ اوراں من گرجا کہ معصلا در ذیل حصہ لہر بہ مرقوم گشت
علی الجہ بہت دیگر بارہ مانیر و مدت ہند سال بہستلال یا دتا ہی بہت و را جبہ مالوہ کہ نیز کیجہ عصیان
او و زید و قلعہ کو الیاء را تصرف کار کند اوراں وی بد کردہم ہر دینہ طاعت نہاد تا رہت را فرزند ی نبود از ایں رویہ
چون در گزشت سلطنت با مہراجہ قادیانہ مذکور خواہست

۲۹۵۷

جلوس کو کینٹ واکنٹ دہمکت صین چیار ہزار ونصد و یجاد و ہفت سال بعد از ہبوط آدم بود

گویند و اینک فرزندش اینک و اینک است که شرح حالش مرقوم شد و می‌باشد که یسجد هم است از خاندان جود و اینک سرکه
میکند خوی و آسوده حال بود چون بر سر سلطنت برآمد و مملکت چین و یامین و تبت و ختار و دخت فرمان بردار
ایمان و اطراف ممالک را بدرگاه حاضر ساخته بر یک رانبعده می‌جدا که به خواست و نایب عیادت امیر بایک لای
دستباری رسولان دانا دل بدرگاه هر یک فرستاد و خاطر او را با سلطنت خویش مراضی کرد و در مرفه الحال نشست
و مدت سیست سال در آن اراضی حکومت فرمود و به تربیت تا کوفی حکیم که شرح حالش مذکور شد میرفت آنجا که رخت
از جهان رست و حای فرزند خود که پیک و اینک کند است

MC90V

خلو سر مرطاسه در حکمت باطل چهار هزار و نهصد و سیجاه و هفت سال بعد از نبی صلی الله علیه و آله و سلم بود

مرطاسه در ملک بابل زیب مهاب کسر خوش و دود در مان سلطنت او کارهای بزرگ را افضل میداد و بر حسب امر او در نظم و نسق ممالک محروم میرد احوت چنانکه در حضرت لهراسب نیز معروف بود و لاجرم چون کسر خوش از جهان در گذشت و ایخبر حضرت لهراسب رو دند در حال بصره میوزانند و سلطنت مامل و مصر و دیگر اراضی مغرب را بجام مرطاسه گناهند و آن پروانه را باطلعی خسروانه برای مرطاسه انفاذ و استیصال سلطنت مملکت بابل و مصر با وی تقرر شد و بر سر هر یکی صاحب گرفت و مظلوم امور را برای دوریت خجست بگذشت و مدت یکسال در آن اراضی سلطنت کرد و در خجست بجهان دیگر گشت

جلد اول کتاب اول اسرار التواریخ

دروک ملک ایران نمود و در حاجت لبراس پیروز در انصاف و اسعاف کشت علی الحکله دریا او ای شامک لاکو کون ظاهر
گشت و دوی همی نمود و علی عظیم ارم هم می دو پیوسته و او را به پیغمبری آورد و داشتند و آن او ام که متانت نگرفت
نصف شش کشید و همد انعامت در حق مای شامک لاکو کون چنانست که او آمد تا گویی پیغمبری بود و او را در پی
چون آمد تا گویی او را در پیست شده و همد سال در یکم آورده و در پیس ولادت ریش مجدد داشته علی الحکله او را در پیست
مرد که فرستاده و گوید او را به دراع طول فاست و او را در ای مطروچی و در یک پشانی در گوید داشت و گویش
او چنان دراع دایس و گسترده بود که او دستش او را رود و او را پهلویست مادر سوخته و او را است گویی در حقش
چو می باشد چو لی حرقات دایس و لایق نیست که کار بد کال احبار و پیغمبر موم دارد و علم او کار ترش آن داشت
مع الهفصه دس و ایک اثربیت وی ایمان آورد و در در کار مار بر کس و آتش او کند است و چون است و کجایان
در ملکیت چس سلطنت کرد و چت دیگر برای مرد و کار و افر در دو کاک و ایک که است چنانکه در جای خود که در متود
فالون آوردن سلسل از تره کس چهار مراد همد و همتا در سال چند از سر و آدم تا نمود

مجلس شورای ملی
شماره ۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۲

1401

از این پیش دگر شد که جانان ملک داری لکوار بس نیکت توان آورد و در آن ارامت باغ کشت آناه دستها
 بهر جانان بود و مردم آن مله حدود و بیاسی بدست بداشتند و ارباب و تثنی که از مردم حرره و ملکی
 و کجاست عمل در ادب رای که شمار داشت در مله اسیر که در کشت و ارباب و تثنی که از مردم حرره و ملکی
 محمود و دی پیش کرد و خط خود و سبب مردم در مقام خاص کار میداد و آن و اسیر که کارها و کجاست
 مردم اسیر و در اعظم محرم شد شد و ضرایب و در اشیع و معاد و در امان او سپری شد و کار حکومت مستحق
 مقدر کشت و می سر مردی سکوی بود و مردم در آن کوچه می داشت و سر که خرم و نصرت دم بر رود و هیچ سر خود
 وجودت سر در میاورد و ما کسین اسیر در امان دولت و آسوده حال میستند آناه ای همه و اسیر شش و در آن
 و گرفت و جانان خویش را با کار میست پس را که بدست و می مرد و از جهان گفت و او را و در پسر خود که
 بتیس و آن دیگر نیز حسرت ام داشت و احرم کار سلطنت بدستان که آتش چاک در می خود که در و آید
 عادی و دهاست و ملک رگستان چار هر او و بعد و بقا و کمال اندر سوط آید و تم بود

1401

از عباس و حسن بن افراسیاب مردی سهروردی نو طوخی شش و هوا و بی درشت و هست بعد از حسن چون تخت
نگ را بدو که ترکستان را سلطت خوش موافق بدست همواره دامن داشته بود که چون بدوری دست یابد کس در آن را
تا زید چون افراسیاب را بشان بخواد و از مروی که سهروردی بهی در قوت مروی او نمود دست و دو سال در او امر
دولت لهراسب حراج خلعت بخرید او سهرستاد و همچنان از پس لهراسب مدتی با کشماس که شرح حالش در کتب
شماره دارد او اسامی حاجت و حراج ترکستان را مردیک او اعداد است کس در میان با مردم ترکستان عهد بست
حکیم سهروردی را در ده صورت کشاس بخت می نمود و همچنان لبیک و امک را که آن بسنگام مصلحت پیش
روی او پیش کرد و عهد نمود تا وی سهروردی صاحب چون کار را در امر داد آورد و ملک را در مدتی حکم کشاس
نشان بر سر و از اموی در امش حکم کرد که حاشا در دعای خود خواهد شد در خلعت ایران با آمد آمد و پیش پیرا
و حاج داد و کشاس برادر از همسری باورد است و اعمال و حکام و پیش را بدین او و خوب می بود و در جمله

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

بارحابس نوشت که ایک زراست سیمرغ داد است و پیری او واجب است که بچون این نامه با تو رسد و از آنجا که
 بی توانی دعوت او را اما حاجت مقبول دارد و مردم ترکستان را بر و ستی و دعوت فرمای چون این نامه را حاجب که مظهر بنگاه
 بود رسید با یک برادر و کرد پادشاهان را بدین و در و ستی مردم چکار است کتاب که خود بدین و ستی گشت بدین بود
 که ایک مردم ترکستان را فضیلت و طینان ترغیب کنان گفت و فرستاده کتاب بخاری ازین براند و سیاه
 ترکستان را از هر حاجب بخواند و او پنج پسر داشت که بزرگتر از همه کرم بود و او را حاضر ساخته سیاه لاکشکر فرمود و سیاه
 فرون از حوصله حاجب بحاجب ملج کتاب که چون آن پسر را کتاب آورد و اطلاع بر او فرستاد که نامه مذکور
 استغنی خیمه از سر از و فرزند و رسد و اسفندیار را بسپارای سیاه مقهر ساخت و گفت چون از این جنگ مظهر
 و مصور را زانی و لشکر دین را در هم شکنی و لیعهدی ترا مانند دماج و کشت نیز تر خواهد بود و اسفندیار که از دوحال غفلان
 شاب در بواجی چنین روز روزگار میسر دین خدمت و سیده همه جای تر و سیاه گشت و چون بحاجب و صباطی
 مساکت کرده در ارض طیارستان با سپاه ارجاب دوچار گشت لاجرم مردان جنگ در دور و یصف راست کرد
 و ایات جنگ برافروختند و جنگ در انداخته اسفندیار که دل سیر و نیروی ملی داشت تبرک خوش را بر جانم و در
 روشن را در چپم ترکان تبرک ساخت و با هر سوی که روی کرد و صف دین چاک زد و مردم مرکب بجاک انداخت
 و چند تن از پسران و برادران ارجاب را با بود و ساخت لاجرم سپاه ترکان سستی کرد و قهر نیت شدند و شتاب
 دادند و مردان ایران از دنبال تان تا شن کرده هر که بدست کردند با تیغ از ایامی در آورند و ذخیره و خراک و او را
 و اتفاقا بجاعت را که بکائی نده بود و گرفتار شد کتاب شاد کام مدار الملک ملج جهت کرد و خاطر لیرب را در این مظهر
 تا دماج در این وقت اسفندیار بدان بود که در تاج و تخت بدو که در و طریق تفر و تحریک و کتاب چوں
 از اندیشه فرزند گمی داشت و او پسر طلید و گفت ای میرک من اگر چه در مردی و مردانکی انما زرداری اما بسو حجت
 نسته و نرم و در دست روزگار درانه میوه اکنون بجانب آذربایجان و ارس زمین شتاب کن و دین زراست را
 رواج داده است که ما را بر فروز تا کو تنها از نام تو آنگاه تو و خاطر ما با خیال تو پیوسته کرد و مردم ترا در خور تاج
 و تخت دادند و نگاه که از این مظهر زانی تو را که مردان سیاه ساخت اسفندیار اگر چه از ناخیر مقصود خاطر می نخواست
 داشت اما ناچار بار بر بست و باراضی آذربایجان آمد و مردم را بدین زراست دعوت فرمود و آتش که در آن
 بلده بنیان نمود و نام آنرا آذر آباد نهاد و آستهر را نیز نام آن آتش که خوانند و آذر آباد نام نهادند و آن بلده
 در این روزگار بریز گویند و آذر آباد کان و آذر آباد کان نیز از احمای آن آتش که است که محرب کرده آذربایجان
 گفتند و هنوز آن مملکت را بدین نام خوانند علی بیک چون اسفندیار را کار آذر آباد کان آسوده گشت بمملکت ارس
 زمین عبور کرد و در آن ملک آتش که با بر افروخت و دین آتش بر ستان را رواج داد و همچنان یک نیمه از مملکت
 یوروپ را متحر کرده بدین زراست آورد و آهنگ حجت کرد اما کتاب از فرون طلیدی فرزند است که بود
 و در انداخت که تاج و تخت بدو میار و دو خود کناری گیر و بدسکالان اسفندیار نیز در غیاب و چند که تو هسته مظهر
 پدر را از دی بنجیده داشتند لاجرم چون او از راه رسید بفرمود بی پیش دست و گردنش را بستند و در قلعه کرد و
 که از نوای رود بار است محسوس بد استند چون این خبر در اطراف و کناف جهان شته شد که کتاب از فرزند خود

سیاه لاکشکر

سیاه لاکشکر

سیاه لاکشکر

حکایت اول از کتاب اسرار التوابع

۱۰

حاضر اهل دار و خدای که فرموده او را در دال کرد و در آنجا رسید و رفت را غمت مرد شکی
 درک بر آورد و گام بلخ افش کرد و سپهسالاری لشکر را هر دو متر خود گهرم گذاشت و ما او گفت امک
 در دال است و گشت اسب در میان و دهم و میان بر محلات آن خلعت در رختش به مدد و ششزار مام
 بر ما و در وقت که که دارالملک بلخ را فرود کردی و دو در دال لباس بر آوری گهرم در میان مدد
 مشرب پناه گشت و بهر ماعی سالک و معمار کرد در طایر بلخ خود و شش چو لباس را در و در لشکر بکار
 آگهی یافت هر چند مردم که در بلخ حاضر بودند و فراموش کرده آن پناه آمد که بهر صحرادر و در میان مدد
 را است که چون از حاکم جنگ بهر سه تنه گشت لباس در میان مری است و رانجیب و ما مدد مردم چو
 در حال مدد و کرد و بی عیسی از ران بخش عاقده الاموال ظالی را حاکم کرد و او را فرود گشت مدد و گهرم ششزار
 سوار و در اسب در آنجا رسید و پیش ران پاره کرد و در چو خود را بر سر او کرد و فرود گشت مدد و گهرم
 که وی لباس است پس مادل می آمد که شهر کرد و در اعلا دیو رشت بلخ را که میستند و دست فعل و عارت
 بر آورد و در هر کس بکانت در دشت و کما در آمد و مردان را بخش و در اسب و در میان مدد و گهرم که در ران
 جو بر و در دال است و رفت و ششزار را در دال است آن سبج که در دشت و دشت سوی و امداد
 فرود می آید آن سبج چس کرده در و در ران و در کوه و در اسب و در دال است هم می آید و در دشت چاک در دال
 همه او که در دال است علی الحکام را حاکم سبج در دال است و در دشت و در دال است که در دال است و در دال است
 بهر دانه آتش در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 مردان و میانه که نون که هیچ حالتش در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 بهر دانه آتش در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 گشت و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 حاکم از حاکم از سبج و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 چون از حاکم از حاکم از سبج و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 حاکم شد و در دشت و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 از دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 بر آمد و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 که شد و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است
 و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است و در دال است

در دال است

در دال است

در دال است

دقیع بعد از هبوط آدم تا هجرت

اور ایکنه مجربس از احتی و دستس را بهی خلقت جیره ساختی کتاب بروی آفرین فرستاد و گفت بهم رحم اور و تو گویا
 مرهم شد اکنون مرد او کتاب و اورا بر سر پا کرده در این حرکتهاست حاضر ساز وادی کوی چون این حرکت بیا
 بر دو دستس را از میان بر گیر من این تاج و تخت دیو یارم و جو طریق بر او به گیران گیرم تا بس زین مدت شود
 و بانه ترکا به در بر کرد و نیستی از فرار گو به بر آورده از میان مسکرترا کن بکشدت و اگر کسی مادی دویا ترسد بسان ترکا
 و دوستی اینان خود را نمود و چون از ترکا که دهنش میگوید اسب خویش را همتش داده و دهنش را یکی طی مسافت بگریزد
 تا نزدیک اسفندیار آمد و پیغام پدر را آموخت و گفت است و سدا روی برداشت اسفندیار گفت مرا به افاده که در کن
 و میدانی تو من زید رست یته مذوذ نام و کتاب بر کردی منی اندیشه نیکوئی بگو و با بوده نفر ما به اسب فرمود
 ای چشم و چراغ خلقت وقت آن نیست که اگر کشته شوی کنی لهر است نه شمشیرت و خواهرت در جنگ و دشمن سر دار
 الملک طرخ رایاک بوفتد و آشکدای فرخنده را فرخنده مذوذ را گفت را که اینهمه در رواج دی و بر جود بر تو قبول
 ساختد و سی و هشت تن را برادر است را کاک راه انداختند اینک از آنجکه فرستید و در دامن مخرج جهت باد و
 در دست هم غنیمت که روی ترانادید و در کرد و چون اسفندیار این کلمات را شنید آب از دیکه کن بکشد و از فرزند
 خود نوبت دو یمن و مهر نوش رست و اتفاقا جامه آس آن راه در از را شتاب تنه با به یهودا لشکر کا کشتاب
 رسید بخت موبالین مرتید و در آمد و اورا باز پرسید بنرا کرده لشی گریست و فرستید و در چون روی را در گرفت
 آبی بر کشید و برگشت اسفندیار با آه و در دیتما جسد برادر را خاک سپرد و در آنجا سر دیر آمد کتابت حاجین
 دیدار اسفندیار را دید آغاز ملاطفت فرمود و اورا پیش خواند و به حبست بوسه زد و گفت به ناگرم مرا ز نور بخند
 ساخت تا از من بجا نیکوئی کفر باقی اکنون روزگار کز زم سیری تند و او بدست لشکر بکاه یا مال گشت و کار را
 دیگر کون آمد اینک میان بر بند و کهن از دشمن بخواه که این تاج و تخت را بیا دهنش با تو خواهم گذشت اسفندیار
 اشک از دیده مارید و زمین خدمت و سیده از حضرت پدر شد و در اعدا دیاه و کار جنگ بر دشت انداخته
 چون از حاسب گوی یافت که اسفندیار چون شیر آشفته از بند و بنجر را شد عظیم هم پنهان گشت و کرم را بش طلیعه
 گفت لشکران ما را آن نیرو نیست که بر د اسفندیار آرمایند صواب است که آن در و مالی که از غارت بلخ و بلخ کهر
 بدست کرده ایم بر گیرم و راه ترکستان سیرم کهرم نبردین سخن سر نهادا تا اگر ک که یکی از دلاوران جنگ آورد
 بپای خاست و عرض کرد که ترس و بیم لایق یا دشمنان نیست چه هر که بستر ترسد کمتر روی سلامت بیند چندان اسفندیار
 و کرد در او سخن گوی و دل لشکر یار در بیم اکلنی تو فرزد و در جنگ یکی یای بد روزم اسفندیار را با س کد را راسا
 بدین سخنان گزاف دل بجای آورد و فتح غریمت موده روز دیگر برای مقابل و مقابل صف جنگ را رست و در آن
 نیز اسفندیار سپاه خویش را به نظام کرده از فراز کوه زیر آمد و در برابر حاسب رده راست کرد و نخستین جودا
 بر جهانند و قبل سپاه تا حته میدقت از مردم را حاسب را خاک انداخت و در آنجا خویش را بر میوه زد و صد و شصت
 تن تحت آکنه غرم میره کرد و هم صد و هشت و پنج مردان جنگی را نابود ساخت از ترکا روی عظیم در
 لشکر ترکان افاد را حاسب روی با کرسار آورد و گفت آن جلالت و حرارت را برای کدام روز هتفه دارد
 هم اکنون این لشکر را کنده و راه نهریت سیر دگر بنور وقت آن شده که ما اسفندیار کا ز را در جونی کر کسانا با جازجا

در حقیقت
 در حقیقت

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

امامت داد پس انضیاد حق سرای را بهانه کرده بر برج دروازه که کوشتی رفیع دست برآمد و محض خویش را در آنجا نهاد و برای پختن کباب و طبخ دیگر خیزا آتشی بزرگ بر سر باره برافروختند تنو که منظر چنان وقت بود چون آن دید لشکرویش را از کین گاه بر آورده بیکنا گاه بسوی قلعه تاختن کرد و فریاد میکرد و در میان کابل و مای قلعه قرار اینجبار جاسب بر دند که اینک لشکر بیکنا نه از پس دروازه جنگ در انداخته پادشاه ترکستان فرمان داد اسکیلا سوار شده از دروازه بدر شد و با سپاه بشون جنگ میبویستند چون سپاه در شهر اندک شد اسفندیار بجاست و مردان خود را از پسند و تها و نهانها بر آورد و جمعی را در مکنای دروازه باز داشت تا هر که از لشکریان ارجاس بهتر جهت کردی اورا قتل آوردند و دیگر بهر ابر میمانان کجاست تا همه را سر بر کفشد و خود با پست تا بسرای ارجاس درآمد و در ششیم او تاخته او را بیک ضرب تیغ بجا کشت و داحت و سر او را بر کف برد و دروازه پنهان و مردان خود را برای حفظ دروازه کاسته از آنجا به لشکر گاه تند و سر ارجاس را در میان لشکر او پنهان و بیک اند دروازه قلعه و لشکر اسفندیار بلند شد که ارجاس کشته گشت و روئین در شخر آمد لشکریان از این حال پرت جشده و هر کس آهنگ دروازه مشرک در مقول گشت لاجرم بعضی کشته و برخی اطراف بیابان پراکنده شدند و اسفندیار بی رحمت با سپاه خویش تهور آورد و که هم سر ارجاس را سر کشت و خواهران خود را بدست آورد و دست در سرای ارجاس زد و ما در او را با دو دخته و دو خواهر او با سیری گرفت و عددی کثیر از زنان و دختران ترکها و دیگر ساحت و هر کج و مال که ارجاس را بود بر گرفت و بیابان روئین در را بست کرده آتش در زد و آنجا مانده بجزت کشتاب فرستاده صورت حال را بعضی رسانید و خود قطره جواب نامه دست و هم در اینست بهر و بلد که از ترکستان بشهر میگرد و عرض قتل و غارت میساخت تا آنجا که جواب نامه از حضرت کشتاب باز رسید و پادشاه ایران با اسفندیار گنج شته بود که کار سرگردی و کفر ارجاس را نیکوادی اینک ما را با دیدار تو شایان تمامست غالی خویش را در ترکستان بکار و راه حضرت مبار چون اسفندیار از حکم ساه آگهی یافت غریب ایران کرد و کشتاب فرمود تا در الملک را آیین کردند و فرزند بر و مندر خود با ایمان ملکست استقبال فرمود و بر پیشانی او بوسه داد و او را به شهر آورد و به نهم ملکی میاراست و همه بسور و سرور روز و روزی چند بر این سر گذشت باز اسفندیار از پدر خویشا شد که تاج و تخت بدو بسیار دو خود طریق تحرد و نفرد گذارد و در این کثرت ید او را بجا بک رستم ما مورد داشت چنانکه تفصیل میخواند در ذیل قصه کشتاب فرمود چو اوست علی الحکمه بعد از قتل ارجاس از ملک ترکستان در تحت فرمان سلاطین ایران درآمد و جزو ممالک ایران شد و مدت سلطنت ارجاس در ترکستان جلوس لویش بر کینیش در ملک تالیا جابر و نه صد و سی و پنج سال بعد از هبوط آدم بود.

۴۹۸۵

این کتاب در کتابخانه
موزه و کتابخانه
جمهوری اسلامی ایران
ثبت شده است
شماره ثبت: ۱۳۸۵/۱۰/۱۵
تاریخ ثبت: ۱۳۸۵/۱۰/۱۵

لویس تر کینیش در اراضی یونان نشو و نما یافته و نسب با المانی قرق رساند و نام او در یونان زمین لغمان بود و آنجا که بخد رتد و تیر رسید تحصیل علوم کرد و احوال و فنون علوم بهره تمام گرفت و در عنوان کتاب از اراضی یونان کوچ داده بملک تالیا آمد و در در الملک روم سکون اختیار کرد و به نشر علوم و در احوال حکم پر دشت اکس تیرس که نرج حاش مذکور تیرس چون درجه او را در فضل و حکم بدانت و علوق درش را معلوم کرد بدگرگاه خویشش حاضر نمود و ابوساطف بر چهره او باز داشت و او را امر بی و مملد و بی پسران خود نمود و روزی چند رکذشت که از غایت دشت

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

لهرب مرقوم داشتیم علی الحکیم چون از مدینه توفیق یافت تا تحت عرض شد گشت و لهرب در گوشه از نو ابدادت خداوند
 مستول شد گشت تا سب تا خاطر بر سر یکی جای گرفت و اعیان و اتراف ممالک محروسه را در دارالملک لاجع
 کرده هر یک را فراخور حال خلعتی و نوازستی مخصوص داشت چون کار سلطنت با وی راست افتاد و با بحر اقطاع
 همان تیغ گشت سلاطین آفاق از بر سوی در حضرت او اطهار عهدت و یا گرمی نمودند و از بانی جدا گانه نامه
 کردند و او را بر سلطنت تهنیت فرستادند پس و انک یا دتا هجین که در حضرت لهرب سمت عقیدت داشت
 چون خبر سلطنت گشت سب را استماع نمود پیشکشی در حور عدت او افتاد و نمود نامه رهنیت ارسال داشت و تهنیت
 که در اینوقت از جانب لهرب سلطنت مملکت و افریقیه و مامل داشت چنانکه مذکور شد در حضرت و عرض نمود
 و یا گرمی خویش را تازه کرد و بیستم توفیق یافت یا دتا هجین ممالک از جانب او ملذذ آوازه گشت در سال چهارم
 سلطنت او زردت که ذکر حالت مرقوم خواهد شد بطور نمود و در سال بیست و ششم دعوت و گشت سب او را سب
 با و در دست و بر سرعت او رفت و مردم ممالک محروسه را باین او دعوت نمود مع القصد گشت سب را چهل تن
 سپرد که همه دل و دانا و بازوی توانا داشتند و از اینجمله اسفندیار را شد و استیج بود و توتن کمال دانش و پیش
 اعتبار داشت چون کار گشت سب یک مالاک رفت و در دین زردت را رخ و ثابت آمدن توری به ارجاب
 بن حسن از ارجاب کانت که در اینوقت از جانب وی حکومت ترکمان داشت و او را بر سرعت
 زردت خواند و فرما داد که چون نامه بر خوانی توانی سر در خطاعت زردت کن و مردم ترکستان را دریا
 او دعوت فرمای ارجاب که سالها خیال مخالفت گشت سب را در خاطر میداشت اینمغنی را دست او برگرد
 بر یاد تا به توری و اعداد آسیا کرده و جنگ در آمد از اینمغنی نیز گشت سب در ششم شده آهنگ او کرد و سوار
 لشکر را با اسفندیار گشت در اینوقت اسفندیار در حضرت پدر معروض داشت که چون این جنگ را بیا یان
 و دتمان از میان برگرد گشت سب تا تحت بدو گذارد و چنانکه لهرب سلطنت با وی گذشت او نیز از
 پسر مصانیت گشت گشت سب برای آنکه اسفندیار در کار جنگ و روز میدان دگران با ستادین سخن را نذر قمار
 تند و فرزندان بدین هوا میداد و راحت پس اسفندیار چون تیر جنگ آورد و با ارجاب رزم کرده
 او را بگشت و از ترکان فراوان کشت و در خدمت پدر آثار جلالت و جماعت خویش کمال برد اما چون از آن
 حربه گاه مدار الملک مر جت گشت گشت سب در خاطر نداشت که ملک با فرزند گذارد و خود در غرلت و خمول روز
 برد لاجرم آغا تسویف و محاطه نهاد و با اسفندیار گفت هم بجانب آذربایجان بخور کن و دین زردت را با هر
 پامور تاحی از باطل بدین چون کار دین را درست کردی کار دنیا ساخته خواهی شد اسفندیار زمین خدمت بوسید
 خیمه پرویز زد و با فوجی در با موبج متوجه آذربایجان شد و در تمام آن کشور تشکد با برافروخت و در هر تشکد
 خدین معسک و موبجبت نه تا کلمات زرد را مردم با موزند و ایشا را بر سرعت زردت باز آمدند و از آنجا
 با رض این و یک نیمه از مملکت یورویب سحر کرد و در پسر بلده آنسکه ه جدا گانه بنیما نمود و هر که سر از
 زردت بر آفت شتر از تن برگرفت چون یک ایس هم را بیا یان بر د خرم مر جت کرد و در اینجست که دور اردو
 مد بود و کلا لاس خندان در حضرت گشت سب اسرا گشتند که چون اسفندیار رسیدنی بر سر انفرمود او را در قلعه

مجلد اول از کتاب اصول فاسح التواریخ

[illegible]

سورج پورہ

سید و سیدہ

1000

وقیع بعد از بسطوط آدم تا هجرت

فرستاد و اخبار رسیدت و چاکری گریه و دوا را بداند و دعوت فرمود و انخیزد از مصر بنگ عربستان مکه و در دین زردشت همی گوشت بد جیبی از بی جسم اسکان ارض که مگر مودیک را اضی مرا از آیین او بر تافتند و عر نشسته اند و شدند تا کار و اشیای خاطر انخیزد و از انجا بروم آمده و در سرای تاکیل و غیره شش نویس فرود آمد و از دودار خیزان فرسندی و بزم در انجا مرد از دین همانین منع کرده بودند و آن تن پرستان مد امت را تسکیده ای بزرگ بر پای کرد و مغم خوشتن را بیای بر دکانه بادل خرم و خاطر تا بسوی ایران هجرت کرد و بدان سرود که گشتا در پاوست این رحمت بزرگ پادشاهی بدو گذارد و او را در میان انجمن گرامی دار و چون بخت بدیست کاره بروی مردم افتاد که شتاب و در انجمن رستم دستان نامور که در خاک تفصیل قتل او در جای خود مذکور خواهد شد و خاتمه کار کتساب نیز در دل قصه انخیزد و بدو رستور

۴۶۹۴

نور عالم ب حکیم چار نزار و نصد و نو دو چار سال بعد از بسطوط آدم تا بود
 جاما ب برادر کتساب بن لهر سبب و از جمله اهل حکمی عجم است یکجندت کتب محارف علم در حدت زردشت که شرح حاشی می فرمود و در زکری است کردی چکر که ما به بندی که هم قصه او در جای خود مرقوم می افتد که ده تا در خون حکمت مقرون بدانش و پیش آمده او را کتابت که نام آن فرهاک لوک و اسرار عجم است و یک در میان مردم کبابا سبب نام مشهور است و نام کتساب عمو او فرموده و نظرات کو اکب را بر تفریان نموده و بخارا اقران را اطلاع وقت نهاده و بر آن زایچه کرده و حکم رانده و مدت بخارا سال زرد زکار آینه را بر سبک و ناز نموده و معظم امور را ظاهر و پیراشه و از بنیاد سلاطین خبر داده بد آن که چون زمان ایران در رسد معلوم شود که با سخن جاما ب مطابق افتد و از ظهور نبوت محمد بن عبدالله صلی الله علیه و آله در آن کتابت بهیچین سطور است و علی گراما ب سخنان منبران و حکما عجم را در آفرینش عالم و احکام دینیه در انجا با عقل راست نیاید تا ولی فرموده چاکر که گفته اند یکی را او صانع است یزدان و ابرهن و نخست یزدان یکانه بود پس اندیشه کرد که مباد امر ضعیفی پدید شود و از این اندیشه ناخوش ابرهن پدید شد و بعضی گفت مذخمت از دیگانه بود و از ششانی و ششی آورد و این فکر بد ابرهن گشت و طایفه گشت ابرهن از پرون گیتی بود و از روزنی بدرون که رسته یزدان را بدید و بر جا و جلالت او حد بر دس ترف داشت و یزدان ملاکه را با فرید تا لشکر او بستند و با ابرهن مصاف دهند و از این روی که دفع ابرهن را توان سخت قرار بصلح اقامد و شرط شد که ابرهن مدتی معین در انجمنان باشد و چون آن مدت سیری شود و ابرهن از جهان کام بیرون نهد عالم خیر محض خواهد بود و جاما ب کوید این سخنان در فرست جاما نادانان او را گیتی این بدن غصری خواسته اند و جاما ب یزدان گفته اند و مقصود ایتان روح بوده و از ابرهن بیعت را قصد کرده اند و آنچه گفته اند ابرهن ترف او را یکجانبه از تسلط طبیعت است و روح را جدا از عالم مصلی کشیده و ملاکه اشارت بصفت حمیده انانی و صلح عبادت است از ملاکه بیکبار صفات ذمیمه را که شکر ائیس اند و آن دور که دیگر را نمی خواهد و کوید پس گفته اند ما را و کردم و حیوانات با در او بچنان بر صفت و خیرید ابرهن فرید و سبک و یار یزدان کنایه از آنست که صفات ذمیمه کلاً از طبیعت غصرت و میکوبیب از روح مع القصیه تیر از سخنان ایتا ترا بدیک گونه تا ولی فرموده که ذکر آن جمله موجب تطیل است و جاما ب در روزگار زردگانانی خویش و در ارت کتساب داشت و با پدرش فیصل امور مملکت را برای و روت و میکوبیب

چنانکه بعضی از سرداران و بزرگان قصبه کاسب و اسعد یار و دهم کش از همان اوست که در قس حاصل کرم برگ کرم است
و سگورس کار نیم مرگ داشت و حساست و هم او گوید که بخت هم بر او عداست است که گریه از لطم حاجت خواهد و او را کرد
و میرا اوست که گوید که دردی است که دوا ی آن قوت و امانت است و دهن او در هر ک فارسی باشد
خلوص ابرش در ملکات اعلی و سر چهار روز و هفت روز و در سال اعداد پسر طو آدم نمود

۴۹۹

در این سال
در این سال
در این سال

احرث از عظمای ملک ایران است آنگاه که نعمت را در درگاه کسری سرد و در درگاه ملک سوخته و در عیال گشت
ملک الملک گشت کاسب بود چون حروفات او را در هر صوبی و بی محروم و است احرث را طلب فرمود و او را در
انجمن سرطی داشت و سلطنت با ملک مصر و امل ارس ریس را بد و تعویض فرمود و من احرثت کاه را و سرور ریس
عدیت فرستاد او را در ملک طنجیمه بیرون زد و احرث تمام علی ساف کرده و در ملک شوشه فرود شد
و کار ملک را راست کرد و عثمان محبت را طلب دهم را امور پسان آگهی حاصل کرده مرگ را در منزل خوش گشت
و همیشه حراج ملک را در هم کرد اعداد درگاه کاسب محمود و بیست و سه سال در میان سلطنت آمد گشت
در کارش بهایت شد از حمال های مرد است

خلوص تبرکات در ملکات اعلی و سر چهار روز و هفت روز و در سال اعداد پسر طو آدم نمود

۵۲

چون احرثت پسر بدیع همان کرده دیگر سزای مدامی درگاه او از منی را در عیال کاسب رسانید و او را در
ایران مشوری برای ملک تبرکات اعلی و سر چهار روز و هفت روز و در سال اعداد پسر طو آدم نمود
مدی که در قوم است چون مشور ملک به مشور کاسب رسید بر سر مطلب های گرفت مردی و او را سگور کاه
نمود و در قمره حال رعایا مساعی جمیع معمول شد است اما تحت او مساعد گشت و چون یکسال در ملک مصر و امل
و اوس بادشاهی کرد و در درگاه کاسب تا بی گرفت و در عیال ها و دانی نمود

۵۳

خلوص در این پسر در ملکات اعلی و سر چهار روز و هفت روز و در سال اعداد پسر طو آدم نمود
دانش اید و در ملک فارس است و او در کوس هم است که از احاطه سلاطین ایران در اعلی امل می تواند
کرد و اوس و ارامی و قدرت و بهر سزای ملک افریقا سلطنت کرد و علی الحکمری و او را مشور کاسب و او را حوالی امل می تواند
در دهم چون ایران کاسب بر کسری ملک بر آمد و امل و کاه ملک خرد و در درگاه ملک شوشه حاضر است
و در باقی امور پسان آگهی حاصل کرد و در هر که مردم او را در خاری در آمده از علو مرات ساطع است و او که کار امل
و صنعت نموده بود اطفال و اشخاصی سر و است و است و کس را در اقل خوش مکانی است که او را بهاد و بهیال حراج ملک
فر هم کرده درگاه کاسب معر ساد و در هر بهت قدرت و در کس تا کسری فرمود یکدهشت مدت هشت سال به سگور
پادشاه خرم را و او در املش فرارسیده در گذشت

خلوص سبک و امل در ملکات اعلی و سر چهار روز و هفت روز و در سال اعداد پسر طو آدم نمود

۵۴

لیسک و امل پادشاه بیست و دوم است از خاندان جو و امل که اعداد پدر بر سر سلاطین و او را که خاقانی مر آمد
گوید چون از ابریز تولد شد در هر بهت ریتس بر آمده و بیست و پنج ریتس را در امل و او را در امل و او را در امل و او را در امل
سولک و امل و سولک را در امل و او که خوس امل دست معولست که سی و اوسو مرا طه شده و او را بی سزی او را در کرد

۵۵

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

نیکو گفت وادید و این نام بدان یافت که بسکام ولادت او کوی که آنرا نیکو میگفتند یقیناً علی الحکیم چون ازادر
جدا شد بر پله نام موسی داشت و چون نشو و نما یافت نوزده دراع طول بالای او آمد و بهشت ذراع از او جانست غنی
اعتراف جبه او بود و صورتی عجیب داشت تا باغات دانا و دانست و در فزون حکمت سر آمد این سی روزگار
گشت اما این چنین تیر در حضرت او از در ازلادت و صدق قدم میزدند و او را نه بر ازلت کرد و بود که گشت
و حقایق از رتجات خاطر او می نمود و از احکام بقا و دو تن در رقبه حکومت و ریاست ارتقا یافتند و با و تا پس
خدمت او را عظیم محترم و عظیم می نمود و میلاد او نیگاه و پنهان پس از روزگار پاپی شانگ لاو کون بود که مردم پس از او را
میغیر می دانستند چنانکه در دلی فتنه دین و انک مذکور شد و مدت زندگانی نیکو بقا و دوسه سال بود اکنون
با سرخی تویم پس نیک و انک چون ر سیر بر سلطنت برآمد از قانون یدران که تته انحراف جت و انک عتیت
که ایتان در حضرت ملوک ایران مرغی میدانستند استوار داشتند و در زمان او ارجاب ملک ترکستان گش
حالت مذکور شد پس تملایات و برکشاسب بشورید و ملک چین را به دست خودی خویش عی طلبید و لیکن و انک چون
در مقام او یامی مدانت نایار و سر بر خط طاعت او کرد و او را در شهر دایرانیا نایار و مردم مرکب باوری نمود و او را
که اسد یار چاکر مرقوم افتاد بر ارجاب طرخت پناه عین ملازم رکاب ارجاب بود و این دستیار را ایسک
بار ارجاب استوار داشت تا کرت تانی که لک بر آورده و لخر اگر رفت و لهرامب را مقتول ساخت علی الحکیم مدت
سلطنت لیکن و انک در ملک چین پست و بهشت سال بود انگاه و دایع جهان گفته جای بفرزند خودی و انک گذشت
چنانکه شرح حالش در جای خود مذکور خواهد شد

۵۰۲۳

جلوس مرویس تویس در ملک تایلانیا بخیر ارمیت و سه سال بعد از سقوط آدم آمد نمود
نویسنش ترکی اینست که شرح حالش مذکور شد چون ملک فخر کشت مردم تایلانیا کان بر مذکر یاوسته را رخصتی از میان
بر گرفته و حق و در افرو گذارسته اما لی روم فرایم شده بدر ساری پادشاه آمد و غوغا فرآورند و از هر سوی محسوس
که خونی ملک را بدست آورد و کفر کنند تا لیل که زو به او بود و چون این شور و هیجان را بدیدیم کرد که مبار
فته عادت شود و سلطنت از خاندان او بر خیزد با مردم کشت که این غوغا بگذارد پس بنور پادشاه شاکر
او را مرضی عارض شد که ساعتی بدو برستند اما نیک با خویش آمده و در بستر آرمیده و فرمان چنین داد که خند
من مرضی باشم مرویس تویس که داماد و ولیعهد من است در عای من حکومت کند و امور مردم را فصل دهد در حال
بیزویش نویسنش جاه حسروانی در بر که ده میان جماعت فرایم مردم او را ملکین دادند و با حکومت او بهدستان شدند
یس مرویس تویس بر سر ملک مشقت و روزی چند وفات نویسنش ترکی من را رخصتی نمود و مردم را با خویش
مهربان داشت و ایمان و اتزان روم را با مواعید نیکو امیدوار فرمود تا خرد و بزرگ با سلطنت او
یکجست شد اما انگاه میرده از در بر گرفت و وفات پادشاه را آشکارا ساخت در این وقت مردم با او با سلطنت
سلام دادند و ایستاد مرویس تویس برای آن بود که اگر بر حسب اسلم فرمودن دشت چنانکه شرح قب
و سبب دامادی او را در ذیل قصه لهرامب بنو دیم کن در ملک روم او را میگفتی نمود اما انگاه که در انکار
مادرش بدایکی اطفال یکانه روز میسر دورا در دست عیدگی او بر رکان محبوب میت علی الحکیم مرویس تویس

نویسنش ترکی اینست که شرح حالش مذکور شد چون ملک فخر کشت مردم تایلانیا کان بر مذکر یاوسته را رخصتی از میان
بر گرفته و حق و در افرو گذارسته اما لی روم فرایم شده بدر ساری پادشاه آمد و غوغا فرآورند و از هر سوی محسوس
که خونی ملک را بدست آورد و کفر کنند تا لیل که زو به او بود و چون این شور و هیجان را بدیدیم کرد که مبار
فته عادت شود و سلطنت از خاندان او بر خیزد با مردم کشت که این غوغا بگذارد پس بنور پادشاه شاکر
او را مرضی عارض شد که ساعتی بدو برستند اما نیک با خویش آمده و در بستر آرمیده و فرمان چنین داد که خند
من مرضی باشم مرویس تویس که داماد و ولیعهد من است در عای من حکومت کند و امور مردم را فصل دهد در حال
بیزویش نویسنش جاه حسروانی در بر که ده میان جماعت فرایم مردم او را ملکین دادند و با حکومت او بهدستان شدند
یس مرویس تویس بر سر ملک مشقت و روزی چند وفات نویسنش ترکی من را رخصتی نمود و مردم را با خویش
مهربان داشت و ایمان و اتزان روم را با مواعید نیکو امیدوار فرمود تا خرد و بزرگ با سلطنت او
یکجست شد اما انگاه میرده از در بر گرفت و وفات پادشاه را آشکارا ساخت در این وقت مردم با او با سلطنت
سلام دادند و ایستاد مرویس تویس برای آن بود که اگر بر حسب اسلم فرمودن دشت چنانکه شرح قب

و قایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

پنجم است و حکمتی است که خداوند میفرماند و فرستاده و اینجاست در میان عجم سیمرغ را نزد کتاب دستگیر
که هم اکنون آنحضرت مردان است جامع این کتب است و آنرا ساسان بنجم که ترجیح داشت در حای خود مذکور خواهد شد و بعد از
وفات خسرو یزید بر تخته نموده از ایروی که در سیمرغ است دستگیر کرد و آنرا در این چهار دهان پهنه را
آباد نمود که بحسب این سیمرغ بر آن آباد نمود نام آن خراسان است و اینجمله مثل را با او البسر بوده اند و از کوفت
تا آنرا ساسان بنجم نیز از او سیمرغ صاحب کتاب آمده بدان ترتیب که مرقوم است و گویند این سیمرغ را همه بر یک
رفتند و هیچیک را نماند دیگری بنوعی خود خرد زد دست که در بعضی از فرغ مذوب در ظاهر بنوعی باه آبادیان نمی افتاد
این کلمات را نیز تاویل کنند و با سخنان ایشان مطابق دارند و در دست را سیمرغی گویند یعنی مرغ کوی و گویند
آنچه گفته اند سخاک دوم را دست که یا در موت و عصف باشد و کوس بر آسمان عروج کرد و در خواب بودند
بیداری و گویند رستم و اسفندیار از حق تعالی که دست یعنی را بطور رسیده و مقامات آن خود را که گویند رستم که در کشتن
آن باشد که صفات بسیاری را از خود دور کرد و اگر نه او هرگز نباشد و بار را کشتی و بکند ایترا آن همان که از خود دور
تاویل کنند چنانکه در قصه عالمای حکیم نیز بدان اشارت مدعی آنکه عجم را بدین سیما حدیث بود و در دو سلاطین از
هر که از احکام ما نه آید و تا و زمره و این پادشاهان هرگز در قتل کسی دیر نمی کردند تا بکدام ماه که آباد
واجب است بی و انگاه بر قاضی و مفتی آن حکم گذاشتی و هرگز کس را دستام نمی کنند و بر تاس هزار دکان و امر از دکان
دست عامضان لشکر حکم حاضر و غایب می رانند و این را پادشاه بخت مید و انداخته حال زیر دستان و
پادشاهان را می دهند و در هر کس از اکران زمین مرصع و زمین سیمین و زمین و زراوند و دو سیم اند و دو آب
کلاه میدادند و کلاه و کمر زین و کفش زین و زین کسی داشتی که امیر بزرگ بودی و امیر بسیار بزرگ
تا جی می رسد که اتی که صد هزار دینار زر سرخ قیمت داشتی اما در کار خیمه و سراپرده زیاده و طلب نمودند و با سر و کمر
و برف و باران می نشستند و عادت بودند و در در جنگ چنداگر پادشاه در میدان ایستاده بود اگر کسی
پشت بدش دادی و روی هزیمت نهادی از آن پس مردم با او خویشی نکردند و با وی طعام نخوردند و هرگز
دیوانه و مسخره و فاخته نزد پادشاهان و امرا بار نیامشندی و کس را می جوئی هرگز مغرول نکردند و هرگز بر
ارجمان یا در جنگ کشته شدی جای او را به پسرش دادند و با زماندگانش را بیکوئی کردند و در مملکت
ایشان سکین و نادرند و بود و مردم درویش و مریض به بیمارستان سلاطین فرو دندند و در ایست
خود را بی رحمت داشتند و هر غریب و علیل که شهر درآمدی هم در شفاخانه پادشاه فرو دندند و در سبب
خویش را بی رنج طلب یافتی و در مملکت پادشاه هر چهارستانی جدا گانه بود که مردم غریب و علیل بی مایعی
بدانجا می رفتند و اگر کسی خواستی اختیار خویش رویت درویشی و در شفاخانه نستی اما برای آنکه کس از
کالی این کار کند و محض از سر سرچوردن و سکین حش باشد اینگونه مردم را بر ریاضات تا قوا و امتیازات
درویشانه متحمس میدادند اگر توانائی او و دی بکال بودی و اگر نه بر سر حرف نخستین رفی مع اقصای این پادشاهان
همیشه با عدل و انصاف رسیدند و مایه تپان میوستانه اجا بستوده سلاطین استازان اعرص می رسیدند و پادشاه
برهنه می کرد و رعام می نمود تا هر کس خواستی بجلوس پادشاه درآمدی و بی واسطه حاجت خویش را عرضه داشت

در این کتاب

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

[illegible]

و قایع بعد از سهبوط آدم تا هجرت

اما افلاک و انجم و خرد است ماقی و ابدی اند و جسمی دیگر از سمرادیان فرسیدیه اند و فرسیدیه سر قوسن بود و او که دافلاک
 او کیم سر خنالت است و وجود ندارد اما خرد است موجود و باقی اند و طایفه دیگر از سمرادیان فرار حیه اند و فرایح سر قوسن است
 او که بد خرد است که عقول و نفوس اند و وجود ندارد و هستی واجب الوجود است و پس دیگر همه و جمیع خیال است و این است
 بحاصیبت آن موجود نماید و گوید دیگر از سمرادیان فره مندی اند و فره مندیست که در فرایح است او که دیگر کسی موجود است
 و اند که عن صر و افلاک و انجم و عقول حق است و واجب الوجودی که گوید هستی پذیر شد و ما از و جمیع کماں بریم که او هست یقین
 که او هم نیست اورا گفتند که امات و هم یک یکی کشت با قات تو این دید که قات کجا است علی الحکله چیرا هستی چیرا
 داند و این دو بیت را در فرایح منسوب دانسته اند جهان دانی همه سمراد مانند ترا که فریزدانی یاد باشد و سمراد است
 کس نام سمراد همین سمراد هم سمراد مانند طبیعت هم خدا نیان اند و ایت الی و نو بدی است که خدا داد نام است
 و در او احد و زکا و جتید باید آمد و بدنی او در دولت سخاک را بر سر مد کا فی است اینجا جمیع گوید عقول و نفوس و
 از مفران حضرت آمد و گوید که سموات نیز از ردیکان درگاه باشد و اینجا که دیگر مخلوقات باشد و او در قوس
 و مرف و بخت فرفون دارند اما این یک است و او باشد که در میان خدای و بدیه میا نخی تو مد کس صومع در درگاه
 و بسطه قرب حق تمردید خدا را بد آید که کس در حضرت او واسطه انجیزد لاجرم هر خدای را اتوان پرستش بود و در حق
 شتم را دیا ند و ایت الی بر و ان را د کونه اند و او یکی از پهلوانان عجم است که در او اخرو زکا و جتید ظهور است
 وی گوید که از دعوت از آفتاب است زیرا که فیض او شامل جمیع موجودات است و خلک چهارم که وسط حقیق افلاک
 است و مقرر است و چنانکه از شمس خیر جمیع مکاتبت نیز دلالت بر حیرت کند و فیض او کسان با جرام فرایح
 و فروین در سب و رسم است که سلاطین در وسط سموره خویش قرار گیرند و هم دل که سلطان بدن است در سینه بود و گوید
 روح افلاک و موالید فرفون روح آفتاب و خوریا ف جسم است ان بر تجات جسم او نمودار است و در آمد که گاه کاران در
 در روح عالم عصری مانند راه با فلاک میا بنده مع القصة را د کونه که ای سید هم در درون زکا و جتید بهمانی با مردم
 میا موح و از ظهور آن یم است و در زمان دولت سخاک آشکار ساخت به شمس و سیدر یکما ند و هم سیدر یکما ند
 یکی از پهلوانان رزم جوی است که بصفت داشت و پیش آراسته بود در او واسطه دولت سخاک ظهور یافت و در وقت
 او عظیم عزت جتست و مردم را بهی کشت خویش دعوت نمود و جمعی کثیر ماین او در آمدند و وی گوید که طبیعت خدا
 حاست و مردمان و جانوران با اقصا طبیعت یا منزه کیا داستند که همی بریزند باز و بدیه شمس فرق دیگرند
 و یک یکی از حکمای دستور بود که هم در او واسطه حکومت سخاک با دید آمد وی گوید ایدر دستمال عبارت از آتش است
 و از خرمن آن ستارگان با دیدند و از دود آن آسمانها با دید آمد و طبع آتش گرم و خشک است اما از گرمی نش
 بوا که گرم تر است یا بر سر پس گاه از تری هوا آب که سرد تر است آشکار گشت و از سردی آب خاک که سرد
 و خشک است وجود یافت و از اینجا مركات تا به ذراته در هم پیوست هم فرق میلانیا ن اند و میلان نیز از جسد
 بسیار چنان است که معاصر میکرو دوی گوید موجود حقیقی هو است و آن گرم تر است پس اگر گرمی بود آتش ظاهر است
 و از تری آن آب موجود گشت و از سردی آب زمین بر آمد چنانکه از خرمن آتش که آب و از دود آن آسمان و هم
 الایان اند و این طایفه متناهیست الایکسند و او مردی حکیم و دانشمند بود که هم در او اخروست سخاک ظهور یافت

عقیده صریح

عقیده صریح

عقیده صریح

عقیده صریح

عقیده صریح

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

ستاب گرفت و این را زرد باد و ستان و ماد و آن در میان گذاشت تیغان یستان عرس کردند که یکدیگر پیوسته
 و او را در میان برگیریم پس چلی عظیم در میان فرایم کرده بر سر هم نهادند و حمله را با لفظ الوده مساعد و مرضی بدست
 کردند زرد دست را را برید و مادر در بر بودند و بر سر آن حطب بر آورده نهادند و آتش در زدند و آری کار خود
 بدست داد آنگاه آن آتش عظیم بر زرد دست سرگشت و هم در خاکسرای بکواس رفت از این دعوایه در شخص
 عال فرزند هر سویی بی ستاب می نمود عاقبه الامر در رسید و فرزند را ارمیان جاکتر بر گرفته بهمان از مردم کاه
 آورد و چون ای صبحی ظاهر گشت بر جسم ماد و آن می فروود و دیگر مار و او را در بوده در مکتای مصری که کدو کاه و سوا
 بود در فلک مد تا با نیال ستوران کرد و در جم در مان کاوی آمده بر سر او بایستاد و او را در ریه جاری خود دست
 تا جلد مویشی بگذشت آنگاه تا حبه باک و آن طحی گشت بجم دعوایه پس از جستجو فرزند را یافت و باغاه آورد و چون آن
 بدوران مرون رسید فرمود تا این گشت او را در بر بوده در کدو کاه آسمان انداختند بجم با نیال بر سر او نهادند
 زرد دست را مصون بدست در این نوبت حکم داد تا او را بر بوده حکام کرگان بر زدند و یگان کرکی را کشتند زرد
 بد آنجا گذاشتند و رفتند آنگاه که کرک در رسید دایه و او در گنا زرد دست نشست و در حال دین اینسان
 تیرا و بر بایل زرد دست آمدند و او را شیر دادن گرفتند و کرکها میش آتی داشتند بیکجا و دیگر دعوایه او را عاقبه
 و بسرای آورد و ماد و آن را این حال در غب تند و آنجایی کردند آدر کید او عیاره ایدیتند از میان میر تر و شاهی
 گفت که زرد دست بخصی تا به نشود و حید و او را حفظ کنای بکوت و چون از ما بود صاحب زرد دست تا بود
 تا چار بند پور تسب آمد و با او رسم نمودت هوا و راحت و نما هانه نزد خالصت و در آن بسکام
 پیردانی که برین کرکس نام داشت و آتا زرد دست را اصفا نمود و بود و علالت قدر او را امید انست
 با خدمت پور تسب آمد و از او در خواست نمود که زرد دست را بد و بسیار دتا در خدمتگذاری او بفرزند پور تسب
 غمقش او را با بابت مقرون داشت و زرد دست را با او کند است و برین کرکس او را کاه آورده درج او بچی
 تا هشت ساله شد و اینوقت بر تر و شش و دوران مرون نماه او نمیشد و چندان سبده و میرکت بانقد که کس را
 در آنجا نهال در یک ماند بچی که نمیشد زرد دست را بجای گذاشتند تا زرد دست از آن تعبیه و میرکت بر اس یافت
 و دست زیان بهستان از وی کوتاه مانده تا بچیان بر تر و شش با پور تسب اظهار مهر و محبت می نمود تا روزی زرد دست را
 مر می عارض شد و چار گشت بر تر و شش ختمی می با بعضی ادویه بر سر هم کرده و با سحر تعبیه ساخته بایلین او آورد و گفت که
 و بوسه بدهی حاصل کنی زرد دست آن دار و دار از دست وی گرفته بر خاک ریخت و آن را زرد استگار است
 و چون سال او پانزده رسید با غلظت او آب بیکونی ماز که دو سالگی را بیدل ال پی بواحت و از ایروی صحت
 ستود و او شتر بکشت و در دو سال چهل کم که چهارم سال سلطت گشتا بود سر میت ایران مرمود و با جمیع
 از مردم خویش از کده ارد پهل کوچ داده بسوی دارالملکت ملج را به پار گشت روزی در طی مرهل بخار رود غا
 رسید و جمعی از زنان ماوی بودند که برای گشتن را آب برهنه تن را از او می نمود و پس زرد دست قدم
 بر آب نهاد و با بهران حکم داد تا در هتایی او در آمدند و چنان از آب عبور کردند که بخت پای افزار
 ایسان با آب الوده شد و ایوا قه در کام اسفندار دما بود که هم در آن روز عجان خوش کنند و چون زرد دست

جایگاه کدو کاه

جلد اول پر کتاب اول باج التواریخ

بخاک آفتاب رسیده بود و در میان کوه ها و دریاها
 در کام و بی رودش کف جزایر و کوه ها و گاه آنست که تو را در سالی ای می گشت حسن باشد و جزا بود
 زوایا و بی بی در دست ارجای و عاصی و جسم نرم و ناز و چون دید یک دخت در او رسیده و فخرش کان را بر سر
 مرد او نشاند و او را گرم پیش بود و در حواس ترا میگردید و فخر داشت و او را کار در دست بکسرت مرد را
 ساخت و یک در و یک دامن و اسب رساک نو و در صرب مرد را میارید و است آگاه عرض کرد که
 برود و کار بهترین مکان تو دور می رسد که ما میروان باج داد که او را که داری در دو تو هم اگر می باشد
 ستم آنکه ما آنس و آب و مالوران را در حیران و دای رودش سرگرا حراس دوشش نو و در و درج شود و در
 راه در دست عرض کرد که برود و کار را از آن فرسین مان از نمای عجب رسد که فاعل یکی و جوانان چشم می بیند
 یکم و دیگر در هر یک و مردم را در آن رسام می و سر سران را هر یک است و جلای بر سر را در دو بیج ملکات
 اس که دارد و اش بر سر و اجست است و او را در حرکات احاک و کوکب دانا که در و در و تصور و اما یک را در
 مار و در و در علم کام آفتابش انگلی داد و در حاش بر هر یک دو و دو که آنست که در پید و فرمان رسیده بود
 که در خنده رسیده و در دست هیچ آنست و در و رسد و سکس را اسکا و آنچه درون نو و در آورده و در کارهای میاد
 و در حجت آنرا رسام داد و آگاه عطا رسد که ای در دست در همه مراتب عبور کردی و همه چیز را بدانی است
 اکنون آمد مردم را مانوس بی دعوت کی و اس روی که دانش و بریده نور کس سخره تو باشد و هر که اردین تو سر را
 در هیچ و او شد آگاه در دست عرض کرد که پرسید که کس را کس که در پیشان چه باشد عطا رسد
 که ای در دست کات و اس را آگاه کی که هر چه که آن فرود دارد آن نورس است و لاجرم به کام بر سر رسد
 در اسوا آورید اما سر را و شما که بر دما از روشی هر چیزی ما مردم و در نورس که هست و در پیدار کردم
 و در طلب حتم انگار شد آگاه و در دست را اسما و در الفاسد و فرمان رسد که اس کتاب را بر دیکس
 شاه زده مروی بخوان و او را مانوس بی دعوت کی در این سکام ردت از حیرت مردان مرهت کرد و کس
 فرست که موکل می باشد و اسحال و شافت و عرض کرد که ای چه حد ای اس مانوران را در مانده اما تو سپردم
 ما مردم نصای ما مانوس رسد که او را در دست عطا رسد که مان و او را در دست تو پس ساس
 و کف ما کس که کات را در اسوا سپردم که در به شهر و نذر و در و در و کس که در آن پس در شده که آنرا
 سر و زانم نو و در رسیده و کف ما مردم یکم که اسلحه خوش را پاکیر و روشش دارد و در و در کس که در پیش
 از پیش او فرست که او را اسما در پید می رسد و کف ما مردم کوی از من را مانکره و در و در پید می رسد
 و معا که در مدار اس و فرشته که جو را دما دشت در آمد و کف آسمان را و سر و در نصای با حوت و کس
 در و در و آن اس مرد و در آمد و کف نصای ما مانوس رسد و اسما در پید می رسد و کف اس مان و در
 اما که باشد و زوایا سر بی و اسما در دست می کف و چون در دست عالم عصری در آمد عا در آن دوا کرد و او
 در و کس که در حاش او را در پید می رسد و اسما در کف و در آن کلمات بر سر رسد و در
 در و کس که در دست اسما در پید می رسد و اسما در کف و در آن کلمات بر سر رسد و در

در دست

در دست

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

وید که در یانی که در کتاب است آموختن نامیده اند قدم نهادند کتاب تاساتی و مراد و آری پس تا نو برسد بعد
 که گاه را فرود گرفت و انگاه با گردن بر او بست چون پدر او گشت تغییر رفت که این چار باره شدن آب استارشت کرد
 نه هزار سال دین می چار بار تا زودت و دخت بدست زد و دخت که به بدین معنوت کرد و دو قوم بدست ماسید و نیم آتید
 و چهارم سر ساش که بهر تراد و زودت رسانند و از اخاد او باست ند علی بجز زودت روی بدو که گستاخ
 و در راه باد و تن از حکام بلدان دو چار شد و پیش از بدین می دعوت کرد و هر دو تن سر بر نهادند و سخن او را وید
 نهادند و زودت دعا کرد تا با وی عظیم مرگشت و ایستاد از زمین روئوده در جو اعلی جانت و طهور مرد و آ
 از اطراف در رسیده کویت مدی ایسا را همی بکجا و منقار کردند و بر دند انگاه که استخوان ایسان کای ماند
 زیر آقا پس زودت از انجا بهار الملک بلخ آمد و خبر دعوت او در حضرت کتاب معروضی قادیان شد و اول
 کس فرستاده او را طلب دهنست چون زودت به چکا بهر رسید بر کان درگاه و حسنا دید سیاه را دید
 که نصف بر زده در برابر پادشاه برای استاده انداخته نن از نو بدان و حکمای ملک استار سوی پس دشمنان در بکشت
 نشسته اند و زودت بر مان فصیح بهر پادشاه در و فرستاده او آتشی تا باناک در دست دهنست کتاب را در
 و دست او را زین فرستاده کتاب با دست دیگران مرا امتحان کرد و دست چپش را راستی نو پس بخت خوش را آ
 ماست چون از وی چینه خواستند بهر دو تا روی را که افتد و در انجس بایست بهر پشت خواسته حکم داد آن روی
 که اخته را چار نویت برینده او بخت نمود ویرج کشت او را استیب فرستاده و برینده او سر دنده از اطراف فروخت
 کتاب چون انحال رشتا بهر که در بفرمود تا برای او کسی زری آفریده در بهلوی خود جای داد و او را جیس فلونکا
 فرونی فرمود و بر رستند و در همان انجمن حکمای مجلس بهر فرود و مباحثه زبان برگشودند و در حیث فنون علم از وی بزرگم
 این بر بر بزرگاری زودت میفرودست کتاب فرمان داد تا در جنب برای جویس خانه برای او معین کرد و زودت
 در انجا بای دادند و فیلسوفان بخت زده بهر می خوش شدند و آنت را بطالع کت و کشف مسایل فاضله بر آ
 با بتد که در مباحثه بر زودت فخر جوید و با دادان بکشت کتاب در آمده دیگر آره باز زودت سخن در میان آید
 و از مضللات علم میست نمود و در جمیع علوم عقلی و نقلی زبان و دلیل او متد عاقبه الامر علمای مالک و حنفی و شافعی
 بارگاه کتاب نمود و هم نیست شده باز زودت سخن در انداختند و حکمی تر سادی بار آوردند و در این وقت زودت
 روی با کتاب کرد و فرمود که خداوند مرا بسوی تو فرستاده تا با توت و رسالت من اقرار کنی و در مسافرت
 احکامم زودت استار بکار بندی و آن کتاب را بنزد کتاب نهاد و کشت چون بدین روئس ماسی چاکو کرید
 دینیانی هم برگزیده آخرت خوابی بود کتاب است کشت از این کتاب آسمانی لمی برس بخوان زودت کلمه جذبان
 فرمود پادشاه امیر از انجمن سینده خاطر نقیاد و فرمود این دعوی بس بزرگ نماید اکنون این کتاب
 ما من بکارتان در آن میان نظر کنم و خود سپهان نزد من آمده باس تا عاقبت کار کتوف تو و حکما از این سخن
 تند و اخذ گفتند مبادا انیم و سپکانه پادشاه را فرقیه کند و بهر بعیت خویش بداد و از این فعل ایگر سشد
 و رسم نمود که بر زودت زودت چون با خدمت پادشاه می یوست در برای خویش را بسته مشاج آراست
 در بان ملک سپرد و در سپکا هم مرجهت ما بهر کشف خدش از حکما مرد در برابر فریست و با مدادی که زودت

در کتاب

در کتاب

جلد اول کتاب اول مباح التوازی

[illegible]

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

و با او ایسان آوردند و در گاری پیشکون که رسیدت و هر روز و توق کتساب بروی ریاده میتد اما یکله لغو دودا
 هر ایریوست که در دماخت کرده کلمات رنذر را را آن نوشتند و آن یوستهارا ایم خالص اندوده کرده و کلمات
 با زبان نخواستند و اندودر استخر فارس گندی سگرف بنیان کرده در آنجا بنادند و جمعی را ابحری و مسموم نفر
 کرده میاس آن آتشد بی جمله دوری کتساب با ر دست فرمود که مرا جبار آرزو در دل نود و از تو چشم
 دعا کنی تا بر دانی ما من بخت فرماید بخت آنکه مقام خویش را در آن جهان بیسم و بدانم در کجا چشم بود دوم آنکه
 در ایجهان هیچ آسب بس رسد و چون در جنگ تو میبج آلت حرب باس کارگر نماندیم اما که یک و دایچه فرما
 میگویم و چه را را نرس اشکارا نماند چهارم آنکه ناستیخ رده مام ر دست فرمود دای چهار نعمت بر رک را
 بایکن حق نماند کل ار برای چهار کس رواند پس فرمود قدری شیر و مقداری مار حاضر کرد و دویختی از زند و سنا
 خوانده در آن سیر و مار دید آگاه یکم استر کتساب خطا کرد و او را از بوش پکاره ساحت تا روستا در پشت
 حامی خود رست بده کرد و کتساب عام با بتون داد و او را زدن کانی حاوید یافت و مراد از زدن کانی حاوید معرفت دات
 و نفس خود رست که برای او حاصل شد و عام دیگر را کما ماس داد تا از فنون علوم و مضللات مسایل الکی بخت
 و مقداری را آن مار دای با سعید یا رخا که دتا خون کور در وین تن کشت خیا که بیجک از آلات حرب مدو کار
 بود و مع القصد رویتیم کتساب از جواب برآمد و در حضرت یزدان ستایش و یابش گذشت و بر تعلیم و کرم ر دست
 میفرود از سن این واقعه صبح که ای که کتساب در برای خویش بر تخت آرمیده نویدی ار ملا زمان حضرت کتساب
 زده ارد در آمد و بعضی رسابد که چارتن سواره بر در برای رسیده که بیج با مردم ایجنان تساهت ندارد
 و حامی بسپوشیده آمد و سلاح حکم در بر راست کرده اند در این سخن بودند که هر چهار در رسیدند و کتساب
 کتساب با حضرت کان خدا و ندیم که از مرده ای بزدیک تو آمده ایم یکی را بجهنم است و دوم را از دشت
 و تیم را آذر خرداد و چهارم را آذر خدا و ندیم فرماید که زودت پیغمبر من است در دی او استوار باش و مرد مرا دی
 او دعوت فرمای کتساب از بیت ایشان مدبوش شد و از سر بر زیر اقا و چون بوش آمد رسم از این
 و صرعت بگذاشت و حکم داد تا آنکه با برافروزند و بر دایر بکاشت تا دین بی را رواج دهند و این بکنام
 که سی سال از حکومت کتساب گذشته بود دین زردت با قوت شد و پادشاه ایران طوک اطرا مرادین او دعوت
 نمود و پیشکون زور و مهر دایا جاب بار الملک فلج تاش که دوله بر راجت و تور بر اتور که یکی از بیلوانان
 توران بود و بعد زردت درآمد و او را بر خنی از ایامی در آورد زردت تسبیحی که در دست دشت بسوی تور بر اتور
 انداخت آتشی از آن جستن کرده در وی گرفت در حال زردت بدان زخم گشته شد و تور بر اتور یک رست
 و تفصیل بخیله در دیل قننه ارحاب مرقوم افاد و مدت زندگانی زردت هفتاد و هفت سال بود و عهد عجمان
 است که علم ارل و ابد در کتاب رند بخی تبصریح و بری مر مرقوم است و آن کتاب شمل برست و یک سنگ
 و یک بخی نخوت و سره مانت و هر رنگ را نامی است بدین تفصیل اول ایما دوم ابو تیم دیر چهارم یوا پنجم مار
 ششم تو شس هفتم ماور که در علوم نجوم و نبات است هشتم تاد هم جید دهم چا یار دهم و کبوش دوازدهم
 زردا سکنو سیر دهم ستینا چهار دهم نام یازدهم اکیتس شانزدهم مزدا هجدهم خیرچا بیجدهم هر نور دهم

چهارم یوا پنجم مار ششم تو شس هفتم ماور که در علوم نجوم و نبات است هشتم تاد هم جید دهم چا یار دهم و کبوش دوازدهم زردا سکنو سیر دهم ستینا چهار دهم نام یازدهم اکیتس شانزدهم مزدا هجدهم خیرچا بیجدهم هر نور دهم

چهارم یوا پنجم مار ششم تو شس هفتم ماور که در علوم نجوم و نبات است هشتم تاد هم جید دهم چا یار دهم و کبوش دوازدهم زردا سکنو سیر دهم ستینا چهار دهم نام یازدهم اکیتس شانزدهم مزدا هجدهم خیرچا بیجدهم هر نور دهم

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

و ثانیاً در آنوقت گفت این صورت و مکی نیست دروغ آور باشد آنگاه هر روز میلاد و طالع وقت ولادت او را طلب داشت چون او می باز نمود و در آن زبانی که نظر کردم تصدیق نمود که صاحب این طالع باید از غیر این باشد آنگاه بر سرخی آمد که مشکلات مملکت و مضللات علوم را از زردت برسد زردت با او گفت که آنچه حکمای یونان با او گفته اند که از من بر سرش کنی در خاطر بد او بر زبان می آید تا من ترا از آن حسرت و در کلمات آسمانی روی خواندن گرفت و هر چه او را در ضمیر بود و کشف داشت و این کلمات زردت را سیماد که نیکو سیمنا دمی بوده است و این کلام در کتاب دیاتر مرقوم است و در زند با شد علی بکل بر عجمان نیا طوس چون این منخره دید باز زردت ایمان آورد و پس از این بوطین خویش مرجهت کرد

۵۰۲۷

نمود چکر گما به حکیم خنزار و پست و هشت سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود

چکر گما به از بزرگان حکمای هندوستان است آنگاه که امعدیا به ملک هند گذر کرد و چاکر که مسطور گشت و مرد را بادی زردت دعوت نمود و آنگاه بنیان فرمود چکر گما به برای کشف این غنی از هند میروست و در دارالملک تلخ آمد و خدمت زردت را دریافت زردت با او گفت را خود را بپوشیده در تاس را آنچه در ضمیر داری رو تو عیان کن و یکی از شکر کردن خود را بفرمود تا یک سنگ از کتاب زرد روی خواندن گرفت چکر گما به چون بدقت نظر رفت مشاهده نمود که خداوند باری حق علامه نام و نشان او را با پیغمبر خود باز نموده و از آنچه در ضمیر داشته او را آگاه ساخته و لا حرم بر عجمان از مشاهده چنین منخره بادی زردت در آمواد و او را به پیغمبری باور داشت و پس از روزی چند هندوستان مرجهت فرمود

۵۰۲۸

نمود پاسبان حکیم خنزار و پست و هشت سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود

پاسبان از جمله حکمای هندوستان است چون چکر گما به که شرح حالت مرقوم شد از خدمت زردت مرجهت کرده به هندوستان در آمد و پاسبان خدمت او را دریافت چندین از بزرگان او را و است زردت اصفا فرمود که پاسبان خدمت او شنید از هندوستان کوچ داده به دارالملک تلخ آمد چون جبرود و پاسبان را به هجرت کتاب بردند و فرمود که ایمان این مملکت را حاضر کردند و پاسبان را در آن انجمن بار دادند چون در آن مجلس در آمد و حای گرفت روی باز زردت کرده معروف داشت که از تخمین چکر گما به روی دلها بتو گشته است و مردم هندوستان به هجرت تو مایل شده اند اکنون آن را زنا که من در دول دردم کشف دار تا با قدم بدین تو آیم زردت فرمود که بیشتر از آنکه تو بدین جانب شوی خد او ندما از حال تو آگاهی بخشد و یک سیمنا داسانی بر روی بخواند و اندک نشاید باز نمود این سوره نیز در کتاب دیاتر بود و در زند مرقوم است علی بکل بعد از مشاهده این منخره به عقیده محوس مایل بدین زردت در آمد و به هندوستان مرجهت کرد

۵۰۳۰

جلوس مهرج در مملکت هندوستان خنزار و سی سال بعد از هبوط آدم تا بود

مهرج از بزرگان قابل گنجوا به بود چون به هجرت میر شکر رحمت بدیکه مرای بر دو او را فرزند میروند بود که وارت تحت و تاج مانند مهرج لوی جهانگیری برافزشت و اهل خویش را فرهم کرده از ارض را و از حرم خود و ملکه قنوج را فرود گرفته تحت مکی بر آمد و چون کار ملک روی ربهت شد تخمین کرد و اعدا سپاه کرده با قنوج

چکر گما به از بزرگان حکمای هندوستان است آنگاه که امعدیا به ملک هند گذر کرد و چاکر که مسطور گشت و مرد را بادی زردت دعوت نمود و آنگاه بنیان فرمود چکر گما به برای کشف این غنی از هند میروست و در دارالملک تلخ آمد و خدمت زردت را دریافت زردت با او گفت را خود را بپوشیده در تاس را آنچه در ضمیر داری رو تو عیان کن و یکی از شکر کردن خود را بفرمود تا یک سنگ از کتاب زرد روی خواندن گرفت چکر گما به چون بدقت نظر رفت مشاهده نمود که خداوند باری حق علامه نام و نشان او را با پیغمبر خود باز نموده و از آنچه در ضمیر داشته او را آگاه ساخته و لا حرم بر عجمان از مشاهده چنین منخره بادی زردت در آمواد و او را به پیغمبری باور داشت و پس از روزی چند هندوستان مرجهت فرمود

پاسبان از جمله حکمای هندوستان است چون چکر گما به که شرح حالت مرقوم شد از خدمت زردت مرجهت کرده به هندوستان در آمد و پاسبان خدمت او را دریافت چندین از بزرگان او را و است زردت اصفا فرمود که پاسبان خدمت او شنید از هندوستان کوچ داده به دارالملک تلخ آمد چون جبرود و پاسبان را به هجرت کتاب بردند و فرمود که ایمان این مملکت را حاضر کردند و پاسبان را در آن انجمن بار دادند چون در آن مجلس در آمد و حای گرفت روی باز زردت کرده معروف داشت که از تخمین چکر گما به روی دلها بتو گشته است و مردم هندوستان به هجرت تو مایل شده اند اکنون آن را زنا که من در دول دردم کشف دار تا با قدم بدین تو آیم زردت فرمود که بیشتر از آنکه تو بدین جانب شوی خد او ندما از حال تو آگاهی بخشد و یک سیمنا داسانی بر روی بخواند و اندک نشاید باز نمود این سوره نیز در کتاب دیاتر بود و در زند مرقوم است علی بکل بعد از مشاهده این منخره به عقیده محوس مایل بدین زردت در آمد و به هندوستان مرجهت کرد

مهرج از بزرگان قابل گنجوا به بود چون به هجرت میر شکر رحمت بدیکه مرای بر دو او را فرزند میروند بود که وارت تحت و تاج مانند مهرج لوی جهانگیری برافزشت و اهل خویش را فرهم کرده از ارض را و از حرم خود و ملکه قنوج را فرود گرفته تحت مکی بر آمد و چون کار ملک روی ربهت شد تخمین کرد و اعدا سپاه کرده با قنوج

مقدول از کتاب اول باج التواریخ

در اینج که سهروردی را و آن ارامی را از تصرف ریم داران بکند و در آورده ایشان را اسیران میامد و بگویند
 که چون باشد و از آنکه که شورش است آمد و کشیدهای که از قیاس داشت و در آن مدت با مردم را آن ساد و بر سر
 و او سده ایشان بودی بخراج ملک فرمود و همه ساله در هجرت کشای طهارت حقیقت کرده بشکستی در جوراها سده است
 و خراج ملک در گاه او میسرستاد در زمان دولت او اسعدیای عرب بهدوستان فرمود و مخرج چون را آمد باشد
 انگشت بافت با مردم و بولش باسفال تناف و در سر و جلاد و مرامل مد و سمان پیشکشی با ریش کشند و در عین
 و چاکری سبب است و دو اسعدی در جمیع ممالک بهدوستان خود کرد و مردم را در دشت بخوابد و شریعت را
 روح داده اسعدی با رفوشت و مردان بکاشت و صراج را که هم مرد در شریعت رد داشت سلسله کشید
 و در کشت از پس اسعدی در روح را از روحی باف و چهل سال باسعمال پادشاهی کرد و کشت و باج را
 و حاکم را ده خود کرد راج که است و مکد است

۵۳۱
 علوس کی واکم در ملک من چهار سی و کس سال بعد از سقوط آدم علیه السلام نمود
 کی واکم با پادشاه ویم اسعدی در دوران خود واکم که بعد از پدر بر سر گذر آمد و ملک من را فرما بکند
 کت در دوران دولت کار داد با ملک ترکسان عظیم را و بی بود و کی واکم در مخالفت و مخالفت او و در آن
 میسر بود پس ملک واکم در او که شرح حالش مرقوم شد هم از عاصب من معاند است لاجرم آرمای که از عاصب
 ما فرموده اسعدی در حرب صعب کشت او را فرمود و مال عاصب فرمود و او بگاه که از عاصب دست اسعدی وصول شد و در
 در معوج کت حاکم مرقوم افتاد کار کی واکم صعب کت و از مودت از عاصب سبب پنهان بود در آن بکام
 صلاح و هوادید بر رکان درگاه حدس فرستاده داد و دل چرب را بر او کسبی لایق بکشتاهاست مراده داد و او را
 نامه که مسجون نامه اسیر عاصب و اسرار بود در گاه اسعدی را کیسل صاحب پادشاه راده فرستاد و کان در در
 بهاد و در طرف و نه او بکویت دم در زمان عرب من فرمود و بولان از ریش با حسد و کی واکم را آگاه
 ما شد و چون به پادشاهت چسبیده کثوف بود که مل با اسعدیای بهلول تو آمد و در وسیرا دست در گردان خواهد
 شد یا چار دل بر مرک بهاد و از بهشما نصیب جدا که در حیره داشت راجی بکشت اسعدی را اصدار کرد و با بر رکان ملک
 من باسعمال اسعدی با رستافت و علی مسافت نموده و در حدود و ملک خود ملوک با بیعت و چون رسد
 او را در مدار اسعدی فرموده با بیعت و کس پیش دو دوستی را عاک بهاد و معروف است که اکنون اگر مرا کشته
 با عدل رفته باشی و اگر بهیمار دبی اس و در صلی بکاه اسعدی را راه را مان داد و در سرس را اسعدی داشت و با حق
 او مدار الملک مکن فر و شد و در ملک من اشکد با برای کرد و دوستان است مد و بهر مدان بکاس حاکم
 از اسب مرقوم اقا پس او را اسعدی بکشد که شده نموی مد سمان که در کرد علی بکشد و بت پست و جمال
 کی واکم در ملک من حاکمیت و با چسب پادشاهی کرد و چون روزگار رس تا بهی باف حاکم بهر ریدار
 خود را و واکم که داشت که شرح حالش در جای خود مذکور خواهد شد

در اینج که سهروردی را و آن ارامی را از تصرف ریم داران بکند و در آورده ایشان را اسیران میامد و بگویند

۵۳۳
 مل اسعدیای بدست دهم دسان چهار روی و سی سال بعد از سقوط آدم علیه السلام نمود

از اسب مرقوم که اسعدی دارد و عاصب باج و کشت روزگار میسر و کساست و را با متظال و ما ظله از مقصود ما رسد

وقایع بعد از هبوط آدم با هجرت

ما آنکه که بیشتر از روی ریس را در یک سال و اندام با هجرت و مردم چهار سال رودت بارد آید در الملک مرجهت فرمود و دهرت
 پدر معروف و دانت که ایگش و فرما دادی سیای مردم و بجای آوردم اکنون با وعده و فاکس و تاج و تخت را میسای
 که هم با تو خبر و روش بدکان خود اسم نیست نه لهراسب تا همین حال که کرد و دستیره دولت را سام تو عهدت و خود را وید عزلت
 است برای کشتن سب و دیگر مال و درو جای اعتذار نبود و می آن تکالیف ساقه را که برای تسویف این مهم فرزند صل کرده بود
 به چپک را اسفند یا رخ و مکه داشت و از آنچه پدر فرموده بود نیکوتر که دیار پادشاه که دل ز کج و سیاه بر میداشت
 چاره دیگر اندیشید و حاسب حکیم را که شرح حاسن مرقوم شد پیش طلبید و حکم داد تا در ستاره اسفند یا رخ را بگذرد مال کار
 او را باز داد و معروض رساند با سب چون در معدود نفس کو اک نظر کرد و به صلاح طالع او را بر آمد و عاقبت روز کار را وید است
 معروض رسانید که روز اسفند یا رخ روز ارفعی یستبان سپری شود و او مدت پسر دستان با بود که در کشتن سب از این سخن سرور
 گفت به درو حوای تاج و تخت چنان خوشیش بود که دل را میسر برداشت و او را حکام ملاک داشت مع القصر روزی
 اسفند یا رخ پیش خواند و گفت ای فرزندان از آن پشتر رخ بر روی و بکنجی باقی که با سخن توان رست کرد اکنون اندک
 از بسیار مانده این رحمت را نیز باید دیدی کن و با شایه مقصود دست در آغوش با شایه امر و پشتر از روی ریس مرد در عفت
 و سلطنت ما دارم خبر رستم دستان که از تخت روز را را بچشم حارت گزیده و پست دولت کرده اینک لشکری در جور
 جنگ او فریبم کن و بموی یستبان شتاب و رستم دستان را دست بسته و جیهرت حاضر ما را اسفند یا رخ عرض کرد که ای پادشاه
 رستم مردی کهن سال است و روزگار رفراوان را و کذشته از زمان قدامت سلطنت کجی خبر و پنج برده و دفع دشمن کرده
 سلاطین ایران با ستظهار او بر ملوک جهان افکار کرده اند ما داکس انیمه یکنونی منرا و اوست سخاوت او با شن و او را
 رنجه ما شن کشتن سب فرمود که ای پسر نه آنست که تو پندار کرده رستم همواره که ما سر جلالت و عظمت ملوک ایران بود
 و پیوسته خود سری کرده بلکه پشتر فتنه ایران از وی حادث شده و همچنان چون بحقیقت گزینی خوں سیاوش بر گرد
 وی با بند و از آن روز که کجی خبر و لهراسب را و لیعهد ساخت رستم و پدر او دستان دین سخن بهر دستان نشاند و اکنون
 ما را کس نشمرد تخت و رفع دشمن کن آنکه بر سر بر ملک نشین جوی اسفند یا رخا چار زمین خدمت بوسیده بقسم پسر یستبان
 داد چون بهمن خنجر کتایون بر دغیر و بر کشید و خبر داد اسفند یا رخ و گفت ای پسر ز درو حوای تحت و تاج سهام مرگ را راج
 متو با رستم دستان توان بر جنت دیوار عیوب و ترسد و شیراز شیرا و بهر میان چاندیشه ناصواب است که در بوی آئی چنین
 شتاب کنی اسفند یا رخ گفت این سخن جز از درستی نباشد کل سزار حکم تا تو اعم بر تافت بهر قانون نه آید هر که سزار حکم تا
 پیرو کند در این خان ناخوش بود و دستنجهان در آتش شود این گفت و از نزد مادر در شد و حکم داد تا لشکر فراهم است
 و میسای بی کران غمیت یستبان کرده خیمه بیرون زد و در طی مراحل بیک ما که آن ستر که شیر و همه مارش ن بود و تخت
 و چند آنکه ساربانان چوب بر سر و بر آن زدند از جای خنجر پیدا اسفند یا رخ این حادثه را انفال مکررت و بفرمود تا آن ستر را
 سحر کردند و از آنجا منزل بمنزل کوچ داده و رجوعی یستبان در کنار پیرمند فرود آمد و سوار بر ده رست کرد و فرزند
 خود هم را طلب کرده او را با ده تن مؤمن در رستم فرستاد و بدو پیام داد که از روزی که لهراسب تحت است هر که سب
 او کند نزدی و دانه حضرت وی نفرستاد و ای واکاه که ارجاس بهدار الملک تلخ تاقین که دو لهراسب را از میان گرفت
 اعانت نکردی و کین فرآور اگر نستی و چون کشتن سب یا دتاه شد بموی الوکاه کردی ما ای که همه جهان خدمت دارم

سخن پادشاه

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

که بتجدد پس برای های داشتی و کاوس کی دور کار کند اتی و کجی و لوی حکومت امرشی ایک کار دست با سیر
 افتاده که به بیداد آرناید و حکومت برخلاف آباد فرماید اسفند یار که گوش و بوس بر کرد و او قهار رستم بدست
 چو این کلمات تنیدی توانی سراترا و ستافت و چون او را دریافت کشت ای سیرستان چیدس که او کوی و کشتکار
 ماموس یا دکن حیدر که ای همه ستایش کی از روست به آباد بخت و مردم را به بختس چوین دعوت فرمود و کاوس
 مردی آشفته معرود که با قتر آسمان خرد آرمود ایک کتاسب یکی لصفه بدین است که همه روره و کین در دنت رود
 و چون به ما سب حکم او را و زری نو دود و در هرت او چون نتون کار آگاهی است و ما سدا اسفند یار که به جوی مع قصه رستم
 سوی برای خویش در کتار زد و اسفند یار به تیس که خود را رآمد در ایوقت نتون قدم تیس گذاشت و کشت ای را در رستم بدست
 همانندیده و کار نموده است با و آتش فقه اعرض و کس تو حق سرا و اریست چه اگر در جنگ او روی مانی میان ک
 مکن آری و اگر حیره توی بهم کار بخیرگی ادر اسروی که سلاطین یان با سیر و بیگی کار بهی کرد و ما یوری او از ملک جهان
 رتری حیدر صواب آست که ما مداد ان برای او توی و کار اصلاح او کنی اسفند یار کشت سحان تو بهمه ادر در صدق
 و حکمت است اما به توان کرد که ز در دنت فرماید هر که ادر مران شاه مدد تو مدوح رود ما یارم که مران مدد ادر مدد ارم
 و بار ترم دستان یان و سمان یچن کم علی الحکم و در دیگر رستم ما سیه ناورد که آمد و از ایسوی اسفند یار نیز نعم کار را
 بمیدان ستافت و این بر دو همس عد حکم که دند که بهیکس از میان دو صف آهنگ جنگ فرماید و نرد یار با یان کا
 رستم و اسفند یار نهایت تو دایس چان استوار کرد و از میان سوار بکار آمده و همس آوینشد و بهی حاکم باخون
 آیمختد سپایان که ادر دو سوظاره بود و غیرت بچو تید و عصب حق رز و زواره و فرما مران سب بر جهانند و
 از آنسوی کشت در و مهر نوش فرس میدان رانند و این بر دو دست فرما رز و زواره بیچاره کشتد و ما حاکم چون
 آفخته شد بهمن چون برادر ار کشته دید اسب برای بخت و نبرد اسفند یار آمده صورت حال را عرض رسانید اسفند یار
 بر آفتش و روی بار ترم کرده گفت که عید ما کن که لشکریان تیغ کشتد و از هم کشتد با ما و لقص بیان رود آید
 و فرزندان مراد را کام ملاکند استی رستم سو کند یا در که من بر گرای کار ختم و از این کرده آگهی ندارم اکنون بسرو
 برادر را دست نه بسوی تو فرستم تا از ایشان انتقام کتی و بخون فرزندان کتی اسفند یار گفت هر گز این کار نخواهم کرد
 و بندگان را در ازای خون جدا و مان بعضی قصاص نخواهم آورد این بخت و ما مدتی رزم خورده حکمت در آمد
 و بر رستم برار ان گرفت که به بدیج کال کتی را تیر از حشاش رستم کردند داشت جز اسفند یار که ادر دکن وی چندین نجم
 کاری مرتن رستم رسید و ادم حشاش او را نیز چندان زحمت رساند که در زرمگاه هستی گرفت جهان در چشم رستم ناکست
 و ناچار ادر حشاش بریر آمده او را با مساحت اسفند یار چون پیارگی او را مدیدر بان سر رستس باز کرد و گفت آینه
 دستان که از روزگار باستان یا دیسگر دی همه گزافه زوده است چه در جنگ دیران بیج یا میده مانسی هم کون
 ما اینهمه جرم و جنایت که مرتراست اگر فرما مرا کردن ہی و تن به بندم در دوی از عصیان و طغیان تو میگردم ویر
 مرد با دست که نقد بر اضراعت تیغاعت میکم رستم کشت ای همه بیغاره و تساعت واجب ما سدا اکنون که ما احرار است
 آفتاب نقشه است و ادم احمای صدمت طغان و صراب گفته و روز نیز گران رفته اهرم آرمگاه حویش با رتوم
 و من نزاران دستان در این کار دستان زلم اس یکم حقا را قدا در دیکار جو هم ستایش کشت و مان حرجت بقه

جنگ اسفند یار

وقایع بعد از سقوط آدم تا ہجرت

انکہ قح و سخت باتو گذارد بر روز ترا بگردانم بر آنکہ در ماحض اسعد یا رکشت می بردن سرم آما کون کہ دوا
 چنان کہ یوم مرا با متهم و صیتی است و روی ما رستم کرد و گفت کہ ہمیں یادگار میست چوں می ارچان رخت در
 اورا در المستان با خود بردار و از رزم و مرست آموختہ کن تا روانی از تو ت دامن در رستم گفت کہ فزان را
 پذیردہ ام ہم اکون در حدیث ہمیں کبر بر بندم و ندہ و اردیت کم ایگاہ اسعد یا روی ماشوت کرد
 و کتب از من گشت اسب کوی اکنون کلام رسیدی کہ مراد کام مرگ دیدی ارخت شاداش و تاج و تخت و کتب
 دار این کشت و آہ کرد و دم کوتاہہ نمود ہمیں و نشوت جاہ مرست چاک زد و دواک و سریرا کند و جسد سہار
 دناوتی ہمدہ سر آراستوار کرد و تانوت را با پوشش سیاہ از پیش راہدہ و نشوت با سپاہ از دنا سال
 تا عبدی چون ایجر باکت با سب رسیدار کرد و پشمان تدو جاہ درید و ناہ بر آورد در رکان ایران و زنان و خد
 او انھان برداشتند و زبان بسر ز نس بار کرد و گفتند چون اسعد یا ریسری را در جوای تاج و تخت گشتن
 فرستادی و ام یک دیش را بر دادی علی الحکما کیوں و زمان کتاب روز کاری در سوکادی دہشتند
 اسعد یا راست کہ فرمودہ اشکر اعظم من النعمۃ الیہ تعالیٰ و تملکت یعنی او کہید لا تعلق عملی الی سیرت
 فی العلانیۃ و کو دیون بردستن کار صعب تو دوستی کند و ایگاہ کہ اسباب اضطراب مرتفع شود ہمیں جسمی آمازد
 لا جرم در بیج حال از کید او غافل تو الی مع القصہ بعد از ہلاک اسعد یا رجوں رستم ہمیں رہتیاں آورد
 زال ما او کشتای سر در زیریت ہمیں بود نمند ام و عاقبت این کار را جرو خامت و دامت ہرہ می نیمید چون
 ہمیں ہر فرماں و صنعت تبجان آ رہد تو دو میک و بدین بلد را میک بداند و روی ما شد کہ صاحب تاج و تخت
 و بخونید رکرنند پس دودار دودمان سام برابر دوسپاں این خاکد انرا آس گذارد رستم گفت کہ
 با اسعد یا رین بیان کردم و اکنون نفض عدو اندازم لا حرم در حق ہمیں یگی ادیشم و اگر او کجای می کید
 خدا پس کفر فرماید بیجان کجا بہمن پرداخت تا از حق و سبقت و قوانین سیاست آموختہ شد و دیان سپا
 و رعیت بلند آوازہ کت آگاہ رستم اردو ورش و میا تین نامہ بدر گاہ کت اسب فرستاد و معروض داشت
 کہ بتون کو اہنت کہ مراد در حق اسعد یا بیج گناہ زفت چندا کہ در حضرت اوزاری و صرحت مردم و سوسے
 سفید خود را اشاعت آوردم از قلہ تخر و تخر و دشت و سخن خبر از زمان شیخ و سنان کشت تا کہ فضا کار کرد
 و مرا تہ مسار ساحت از پس او ہمیں را رکسی شرف نشین دادم و فرمانش را کہ در دن ہمدام و در پستاری و اورا
 او پنج فرادان بردم مت خدا را اکنون نرم را تا بندہ ترا و خورستید است و رزم را یا بندہ ترا ز عید با ایہد اگر پادشاہ
 ار کا ہمیں گذرد و جانیتم را گذارد بر قانون عدل و نفقت بود چوں این ماہ گشت اسب رسید و نشوت نرما صدق
 مقالات بسر و ستان ہمدان کشت پادشاہ حرم اورا نا دیدہ انکشت و حتی بدو فرستاد کہ را معلوم شد متہن را
 در کار ہندیا رعشیانی نرقتہ بکلیاں صفائی آسانی بود اکنون ہمیں را کہ یادگار و ست مدیجانب فرست تا عاظر داد
 او خرسند باتدویم مشوری بہمن فرستاد کہ بی توانی بدر گاہ حاضر باش کہ حال دل مشتاق دیدار است چوں حکم
 کتاب برستم رسید ساز و بر کی ملکہ متہنا کردہ بہمن سیر و سپاہی لایق حال ما آہ ہر گاہ کہ دو جوہر جید در
 متابعت آوردہ سیار شدہ اورا وداع گفت و باز آمد و از آنسوی چون خبر و و دہمیں گشت اسب رسید بصر نمود

عبداللہ ارکام اولیٰ اسع انوار

[illegible]

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

گفت در این بواجی شکر گاهی است که خیر و اوان دست تو را که جان میلو را میسل صد افکند و دمد انجاس سهری سراج
 مانند رستم را در برهای شکارگاه دل محسید و هم در آن روز و سوار بنده و محجیه کا قاتل که روحا کم کامل او را از تسکمانی که چاه
 کرده و دود عور و دوانگاه که رسم بجای عیسی در افتد و دوزاره نر قتلگاه بی دیگر فرو شده آن آلات جدید که در
 چاه نصب کرده بودند را اندام حش و رستم کدر کرد آنگاه همان مهلوان دمه فرار کرد و در کنار آن چهره شاد را
 مدد ما او گفت چه بسیار بگری که قتل من شد ام خودی را این پس را در دمان سام نام نهاد و جان مریدان
 ساد و روتفاد گفت تو مراد میان بزرگان کامل خوار کردی و از آن را اسی احد سراج خودی می گیر پیش
 کردم رستم گفت اکنون که من از جهان تنهایی هستم و کس در این میان نام من ندانند این تیر و کمان مرا دست من
 راست کن تا اگر جانوران درنده یکی قصد من کند ما دام که حال در بدن دارم آیسب مرا مانند تعداد قدم است
 که انت و تیری با کمان راست کرده بدست رستم داد و تهمت چون تیر و کمان گرفت قصدت را کرد و او را ریم
 بلکین و در پس درخت خناری کس سال خود را محض دانت رستم آن تیر را بسوی درخت کت داد و اوجا که تها
 مادر حبه در هم دوت و خود نیز پس از زمانی حال بداد ملک کامل دست میداد از آستین بر آورد و آن اندک
 مردم که ملازم رکاب رستم بودند نیز مقتول ساخت یکدو تن از آن جمع فرار کرده چون برق و ما در انجبرستان
 آوردند و با یک شمشیر از پشت زان برهست را و ابل و گریان چاک کرد و دوشگری و رعیت خاک بر
 بر آکنند از میان فراموشی توانی لشگری فرهم کرده بجانب کامل شاس کرد و بختیست بدان شکارگاه بنده
 رستم و زواره را از چاه بر آورد و در تابوت گذاشته سر آنرا استوار کرد و بسیار آورده با خاک سپرد و رستم
 تغزیت و سوگواری پایی برد و دیگر باره با سپاهی بزرگ بسوی کابل ترکنا زد و فرما کرد کابل با چار و شکر
 بر آورده در برابر مرا ضرب بر کشید و حکم دیویست زمانی دیر بر بنامد که سیاه کابل بکشته شدند و حاکم کامل اصدق
 از او کشت و بکشته شد و مرا زور او برداشته بهان شکارگاه آورد و از دست او پوست و بی بر کشته او را با
 عصب در چاه در آویخت و او بکشته گذاشت تا جان بداد و آتشی بزرگ کرده خوبان و فرزندان را در آتش
 بسوخت آنگاه فرمان داد تا جسد تن در این با آن درخت یکا بچسبند و از آنجا کوچ داده پسینان آمد و شد
 یکسال بسوگواری اشغال داشت و جمهور مردم عامه سیاه از تن دور کردند و زان مزار بر و رود بهر اشک مبار
 و همواره مانند دیوانگان بگریست و هر روز و مال که دانب بر مساکین برانگنده ساخت و بدت زندگانی رستم چند
 شد و دمال بود علی بکله چون خبر ملک رستم در اطراف جهان انتشار یافت و این سخن کوس زد و گستاخ نیز شد
 لغات سرور گشت اما حال نیافت که خود باراهی پسینان عور کند و کین اسعد را باز خواهد ارس روی حذر چند
 از صحت بخت و سورت مرض بر و در درخت فروئی گرفت جدا انکه بدانب جان از این رنج بد بخوابد و ریس
 حاماس را بنحو است و بهمن و بونق را بنر حاکم ساخت و روی ما حاماس کرده کعب که هموار زد و در اسفند
 حکم قعه و دل کفته دارم اکنون که بدت من سر رهش این سلطنت را با هم میگذارم که یادگار اسعد را بهر تیر
 بوزارت او اختیار کردم که رای ریز و خرد و ورین دارد و بر این کعبه سخی نوس و ما هم سیر و روزی چندین
 کشید که و دایع جان کعبه رحمت بهالم دیگر بر دستم انروسته ما و را اله و بیضای عاز از باهای کشتا بسته و شکاف

وقایع چهار بسوط آدم تا حجت

۵۵۴

طهور بر ماستن حکیم خیرا و بیجا و چهار سال بعد از بسوط آدم تا بود

بر ماستن راجه حکمای یونان است و او را در طب از دیگر موم دستی زیاده بوده چنانکه در زمان خود را همان مروفی داشت و دانیان فن طب بر سه گروه بوده اند نخستین فرقه را اصحاب تخریه میامیند و گروه ثانی اهل قیاس میگویند و طقه سیم را ارباب جلی نام بود چه اینان بر آن بودند که طب عبارت از چیز جدید است که کس ندیده و هر کس از طبکی که اینان را میخواند میبرد است و بر ماستن از میان قیاس را اصحاب نو و دیگران میگویند و چون او اربابان رفت در میان شاگردانش اختلاف پیدا شد چنانکه در جایی مذکور خواهد گشت

۵۵۴

طهور بر ماستن حکیم خیرا و بیجا و چهار سال بعد از بسوط آدم علیه السلام بود

کسکه از اجداد حکمای ملک هندوستان است و در معرفت افلاک و نجوم از جمیع حکمای هندو فنی داشته و ابومستر در کتاب الفیافیه را بر اهل این صفت موصوف دارد و حکمای هند در علوم بیاب و نجوم بر سه مذاهب رفته اند نخستین مذهبند که گویند مقصود از آن آله هراکله است و دوم از هر کس که گویند و سیم را از کسانند و سیم از حکمای اسلامی بر مافوق مذاهب هند سدرقه و آریایان را از ریزجهای خویش مسطور داشته اند

۵۵۴

طهور بر ماستن حکیم خیرا و بیجا و چهار سال بعد از بسوط آدم تا بود

تا و آنکه نام داشت هیت و چهارم است از اولاد و اجداد و آنکه که بعد از پادشاهی در در مملکت چین آمد و سیم آمد و در ضیافت و دست تقدی و سید از استین بر آورد و بر رعیت و لشکری دل نرم کرد و مردم آن بقعه را قطع کرد و معلوم این طایفه را قطع فرمود و چنانکه کار بر خلق صعب فدا و در دست مردم دوار گشت با چارچوبی در قتل و همد استمان شده از حای بخشیدند و عوفا در آنگاه مذاریای تهر که از جوار باد تاه ماضطر بودند از هر سویی با خست و سورش عام بر خاست لشکریان نیز خاطراری رخنه داشتند از بی خلاصی او تنگ شدند و بدو بگویند آتش فروخته دامن رود ما کناری کوفشند تا مردم بخانه یا دست تاحمه او را بقتل آورند و دست پادشاهی و مملکت چین کین

۵۵۴

طهور بر ماستن حکیم خیرا و بیجا و چهار سال بعد از بسوط آدم علیه السلام بود

تا پس از مردم طبقه یونان است بفضول فلسفه آراسته بود چون در حضرت حکمای یونان بهره گانی گرفت مفسر کرد و از حکمای فطری و دانشوران مصری نیز استخاضه حکم نمود و چون از مصر یونان آمد نخستین حکم کسوف شمس کرد و در بین معین و در زمان وی هشت صنعت اهل یونان تحصیل علوم متعدد ادب بود علی ایحکام از نخلان اوست که میگوید که خداوند مبدع عالم است و عقل تری از ادراک بتوئه مقدس او عاخر مد و راه آشنایی مباحث حلال دانش نیست جز از گذر ایام مصنوعات و معرفت انما حسی با جرم تشریف هم راه دارد اگر اسمای و نیست الا از حسب ذان خویش نه از حجت او و گوید مبدع کائنات درازل بوجود هستی و موصوف بود و آن هنگام هیچ موجودی در صفی ایجاد نداشت پس ابداع کرد و آنچه را اراده از تلبه با بلاء آن تعلق گرفت و در ذات مقدسه مبدع که بود تحت و فردیت صرف متصف بود هیچ تنی را ننمود و میگوید در آن هنگام توان گفت حتی با آن بتوئه مقدسه با ندرای صورتی دارد یا هیچ تنی در اینجا نبود چه وحدت و یکسانی او مافی این وجه است پس خالق بتیبا محتاج نخواهد بود به تصاویر بتایه اگر کهنه صورت بتیبا محتاج مانند ما چار قبل از ابداع و حسیه را بدو یکی بتوئه مقدسه و آن در صورت است و از این پروین مس که آن

در این کتاب
از ماستن حکمای
یونان است و او را
در طب از دیگر موم
دستی زیاده بوده
چنانکه در زمان
خود را همان مروفی
داشت و دانیان فن
طب بر سه گروه
بوده اند نخستین
فرقه را اصحاب
تخریه میامیند و
گروه ثانی اهل
قیاس میگویند و
طقه سیم را ارباب
جلی نام بود چه
اینان بر آن بودند
که طب عبارت از
چیز جدید است
که کس ندیده و
هر کس از طبکی
که اینان را میخواند
میبرد است و بر
ماستن از میان
قیاس را اصحاب
نو و دیگران میگویند
و چون او اربابان
رفت در میان
شاگردانش اختلاف
پیدا شد چنانکه
در جایی مذکور
خواهد گشت

در این کتاب
از ماستن حکمای
یونان است و او را
در طب از دیگر موم
دستی زیاده بوده
چنانکه در زمان
خود را همان مروفی
داشت و دانیان فن
طب بر سه گروه
بوده اند نخستین
فرقه را اصحاب
تخریه میامیند و
گروه ثانی اهل
قیاس میگویند و
طقه سیم را ارباب
جلی نام بود چه
اینان بر آن بودند
که طب عبارت از
چیز جدید است
که کس ندیده و
هر کس از طبکی
که اینان را میخواند
میبرد است و بر
ماستن از میان
قیاس را اصحاب
نو و دیگران میگویند
و چون او اربابان
رفت در میان
شاگردانش اختلاف
پیدا شد چنانکه
در جایی مذکور
خواهد گشت

در این کتاب
از ماستن حکمای
یونان است و او را
در طب از دیگر موم
دستی زیاده بوده
چنانکه در زمان
خود را همان مروفی
داشت و دانیان فن
طب بر سه گروه
بوده اند نخستین
فرقه را اصحاب
تخریه میامیند و
گروه ثانی اهل
قیاس میگویند و
طقه سیم را ارباب
جلی نام بود چه
اینان بر آن بودند
که طب عبارت از
چیز جدید است
که کس ندیده و
هر کس از طبکی
که اینان را میخواند
میبرد است و بر
ماستن از میان
قیاس را اصحاب
نو و دیگران میگویند
و چون او اربابان
رفت در میان
شاگردانش اختلاف
پیدا شد چنانکه
در جایی مذکور
خواهد گشت

در این کتاب
از ماستن حکمای
یونان است و او را
در طب از دیگر موم
دستی زیاده بوده
چنانکه در زمان
خود را همان مروفی
داشت و دانیان فن
طب بر سه گروه
بوده اند نخستین
فرقه را اصحاب
تخریه میامیند و
گروه ثانی اهل
قیاس میگویند و
طقه سیم را ارباب
جلی نام بود چه
اینان بر آن بودند
که طب عبارت از
چیز جدید است
که کس ندیده و
هر کس از طبکی
که اینان را میخواند
میبرد است و بر
ماستن از میان
قیاس را اصحاب
نو و دیگران میگویند
و چون او اربابان
رفت در میان
شاگردانش اختلاف
پیدا شد چنانکه
در جایی مذکور
خواهد گشت

وقیل بعد از بسط و آدم تا حیرت

۱. برکنار کردن ترکیش پس از این امر و مدد پاسبانان و حارسان حضرت سیزده و دوم راجه در ده کارهای مختلف
نارمید داشت و در میان ایشان منتهی انداخت تا با هم مشورت و از قسود وی نارماند و گفت که با سلطنت و
استوار گشت بدانند که قابل مایه را که در ارض ایالتا سکون داشتند و سر با و در میگردانیدند مستخر فرمان گدازند
فرمانهم کرده اند که در سرایتان منقضی گرد و جمیع را تبع کنند و بدین استیفاء را بر حکومت آورد و در آنجا بر مردم حاکم
کرده روزی چند بر گذشت که غم شیرین و نوینا دمی نیامود و آن بلده مست و شش میل از شهر روم بیکایست بود هم
سار سپاهی داده بیکایا که بدستوی رسیده و اطراف شهر را فرو گرفت هر روز مردم نوینا دمی بیابان و
منه و در برابر سپاه ترکیش نصف بر میزد و وحشت در می پیوستند عاقبت الامر کار بر ایشان تنگ شد و محصور گشتند
و ترکیش حکم داد تا سگریان بدستگیری یورش آن شهر را فرو گرفتند و بعد از قتل و غارت بقایای ریا را در اطاعت
دولت روم بارداشته و یاد شاه روم قوتی سزایافت و بدان سر شد که آن مردم را که از ایشان بهر پاک است ایالتا
را برکنار از حکم ترکیش بود که جلایا با ثروت و مساز داشت لاجرم بیکایا که ترکیش و اورا طلب داشته عرض نمود
دعایا ساخت و یک سپه را و این را زبانی در آورد و جویش بر پیش که دیگر سپه را و دو چون بدید که شاه دید و در دست را
مقتول ساخت از بچان سه دیوانگی در آورد و مانند جانوران درنده بهر سوی حمله میبرد و این روی و بر او شش نیم
ساز و علی آنکه ترکیش پس چو او را دیوانه پنداشت سلامت نگذاشت و او را اسیرای خویش آورده رای تحفه اطفال داد
و روش همواره اطفال دی بر بسم دیوانگان میزیست و ایشان با و خاطر خوش داشته و روزی از وقت آمد و
پادشاه بعد از آنکه مالک حال خویش را باز دانست و این رسم بود که در مسجد چندین از خویش که دانشور بودند
در مستقبل حال مردم حکم میگردانند بر روش و پسران ترکیش ششگونی میزد و گفتش بنامند و سوال کردند که ما که ام سلطنت
روم حوا هم یافت جواب آمد که تا هر یک زودتر ما در خود را نوسه زیند سلطنت خواهید یافت بر روش این
سخن چنان فهم کرد که باید فاضح و فاش نمود زمین را که ما در حقیقی است بوسیدیس بجاک در افتاد و چنین بر خاک نهاد
و نقد کرد که چون دست یابد و ترکیش را در تحت بر آرد دولت را جبهه بگردد و مردم را آزادی دهد تا از رکان روم
بچان بیا د شاه دل بد داشته و تهنیت میبویزد از جمله گشایش فرزند خود را انبانی در میان قوم را یکی فرستاد و ایشان
قبیله بزرگ بودند که در ارض ایالتا سکون داشتند و پسر گشایش تخت با آنجا رفت گفت که من از پدر رسیده ام و از رکان
بدینجا آمده ام چون بگذشت در آنجا بنیت و بایست که هر یک کشت پرده از راز برداشت و آنجا رفت
با پدر خویش در ضمنی یاد شاه بعد از آنکه ساخت علی الجمله جسیع بزرگان روم در قلع و قمع ترک
نیش گنجیت تند و بیشتر و دهر روش بود و چون اسباب مدافعه فراهم شد کار بدان نهادند که بیا د شاه
بشورند پس روزی که ترکیش با جمعی از لشکریان خود از شهر روم سحر سفر کرده بود بزرگان مشورتخانه
حکم دادند که مردم شهر صفاراکارا را جمع نموده و فرمان مشورتخانه را بدهند چون مردم فراهم شد حکم صادر گشت
که میاید ترکیش از سلطنت خلع گردد و بدین شهر دیگر درون نشود و مردم که سالها در پوهای چنین روز بودند از
سلاح جنگ با خود داشتند که در دستاب تمام و در ازای شهر را برستند و بار بار آمدند از آنوی خبر با ترکیش
برند که چه آسوده نشسته مردم روم سورش کردند و بر ضمنی تو بخت تند و ترکیش نشت و تبیل نام بودی بهر حجت

جلد اول از کتاب اول شرح التواریخ

با کمر مشرب آید و دهم از آن مجلس پیش از شام چون کمار شد آمد مردم از در و از سر راه او را ضرب آید
 حکم دور کرد و روس در ایوب کس بر دشمنان او و مساجد و جامه ها که حکم دانی شود که در عاتق اقام
 آنست که یکی پس از دهم در طلب اخراج آمد و هر که او را اغاب کند خوش بدو و شمار او افتاد که در حیات
 او مردم از او و که یکصد و اربع و شصت برادری که است این بر کوسن مسلمانان امان داد و هر چه یکی را بشهر
 ماف و اما آن بدو قلیل عزم سکون خوش کرد و اخیال سعاد او را با او داد و او را پیش بر آمد و خاوری که
 از ارامنی سالان حال برور با اسما کرد و در ایام سهرافرو شد و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه
 بر شد و روس در کاب آمد و ملی لیب داد و در ایوب کس که دولت روم را کار بر طلب و با دست
 صرف مل جل طول را صبی ده و سی میل عرض و اسب و اسب اندک صیانت جوی و ایوب و در و در عای روم
 از حاکم سلوک مدلس عظیم با شوم و سی و در سی جوی بود و اما بعد از یکی پس بیستم طلبت رسان بر حیات
 و دولت محمود اگر کرد و حکم دانی شود و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه
 ترکی پس در روم و حاصل بود

در ایوب کس که در طلب اخراج آمد و هر که او را اغاب کند خوش بدو و شمار او افتاد که در حیات او مردم از او و که یکصد و اربع و شصت برادری که است این بر کوسن مسلمانان امان داد و هر چه یکی را بشهر ماف و اما آن بدو قلیل عزم سکون خوش کرد و اخیال سعاد او را با او داد و او را پیش بر آمد و خاوری که از ارامنی سالان حال برور با اسما کرد و در ایام سهرافرو شد و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه بر شد و روس در کاب آمد و ملی لیب داد و در ایوب کس که دولت روم را کار بر طلب و با دست صرف مل جل طول را صبی ده و سی میل عرض و اسب و اسب اندک صیانت جوی و ایوب و در و در عای روم از حاکم سلوک مدلس عظیم با شوم و سی و در سی جوی بود و اما بعد از یکی پس بیستم طلبت رسان بر حیات و دولت محمود اگر کرد و حکم دانی شود و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه ترکی پس در روم و حاصل بود

طور و در شتاب چهاراد و مصیبت دس سال بعد از مسوط آدم ملا السلام بود
 شتاب از یکای عزت و او را المثلث نگه که در ایوب کس که در طلب اخراج آمد و هر که او را اغاب کند خوش بدو و شمار او افتاد که در حیات او مردم از او و که یکصد و اربع و شصت برادری که است این بر کوسن مسلمانان امان داد و هر چه یکی را بشهر ماف و اما آن بدو قلیل عزم سکون خوش کرد و اخیال سعاد او را با او داد و او را پیش بر آمد و خاوری که از ارامنی سالان حال برور با اسما کرد و در ایام سهرافرو شد و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه بر شد و روس در کاب آمد و ملی لیب داد و در ایوب کس که دولت روم را کار بر طلب و با دست صرف مل جل طول را صبی ده و سی میل عرض و اسب و اسب اندک صیانت جوی و ایوب و در و در عای روم از حاکم سلوک مدلس عظیم با شوم و سی و در سی جوی بود و اما بعد از یکی پس بیستم طلبت رسان بر حیات و دولت محمود اگر کرد و حکم دانی شود و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه ترکی پس در روم و حاصل بود

در ایوب کس که در طلب اخراج آمد و هر که او را اغاب کند خوش بدو و شمار او افتاد که در حیات او مردم از او و که یکصد و اربع و شصت برادری که است این بر کوسن مسلمانان امان داد و هر چه یکی را بشهر ماف و اما آن بدو قلیل عزم سکون خوش کرد و اخیال سعاد او را با او داد و او را پیش بر آمد و خاوری که از ارامنی سالان حال برور با اسما کرد و در ایام سهرافرو شد و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه بر شد و روس در کاب آمد و ملی لیب داد و در ایوب کس که دولت روم را کار بر طلب و با دست صرف مل جل طول را صبی ده و سی میل عرض و اسب و اسب اندک صیانت جوی و ایوب و در و در عای روم از حاکم سلوک مدلس عظیم با شوم و سی و در سی جوی بود و اما بعد از یکی پس بیستم طلبت رسان بر حیات و دولت محمود اگر کرد و حکم دانی شود و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه ترکی پس در روم و حاصل بود

کدر راج و او را براده و هر که او را اغاب کند خوش بدو و شمار او افتاد که در حیات او مردم از او و که یکصد و اربع و شصت برادری که است این بر کوسن مسلمانان امان داد و هر چه یکی را بشهر ماف و اما آن بدو قلیل عزم سکون خوش کرد و اخیال سعاد او را با او داد و او را پیش بر آمد و خاوری که از ارامنی سالان حال برور با اسما کرد و در ایام سهرافرو شد و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه بر شد و روس در کاب آمد و ملی لیب داد و در ایوب کس که دولت روم را کار بر طلب و با دست صرف مل جل طول را صبی ده و سی میل عرض و اسب و اسب اندک صیانت جوی و ایوب و در و در عای روم از حاکم سلوک مدلس عظیم با شوم و سی و در سی جوی بود و اما بعد از یکی پس بیستم طلبت رسان بر حیات و دولت محمود اگر کرد و حکم دانی شود و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه ترکی پس در روم و حاصل بود

در ایوب کس که در طلب اخراج آمد و هر که او را اغاب کند خوش بدو و شمار او افتاد که در حیات او مردم از او و که یکصد و اربع و شصت برادری که است این بر کوسن مسلمانان امان داد و هر چه یکی را بشهر ماف و اما آن بدو قلیل عزم سکون خوش کرد و اخیال سعاد او را با او داد و او را پیش بر آمد و خاوری که از ارامنی سالان حال برور با اسما کرد و در ایام سهرافرو شد و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه بر شد و روس در کاب آمد و ملی لیب داد و در ایوب کس که دولت روم را کار بر طلب و با دست صرف مل جل طول را صبی ده و سی میل عرض و اسب و اسب اندک صیانت جوی و ایوب و در و در عای روم از حاکم سلوک مدلس عظیم با شوم و سی و در سی جوی بود و اما بعد از یکی پس بیستم طلبت رسان بر حیات و دولت محمود اگر کرد و حکم دانی شود و ماه ده اکابر دو مردم در دم از ظلم و عصبه ترکی پس در روم و حاصل بود

[illegible][illegible][illegible]

مقراتون منصرفیوں از سرکار علیا ہوا میں ہست و مستقط الراس و منہر اس ماسد کہ ہم امر اتعہ کو منہ تحصیل نمود
حکمت ارتکب قیاد و رس حکیم مہر محمد و کار ہر بعدل بکند ہست و ہم لفظ سقراط ملت و نمان معنی بعصم العدل

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

ماد است یعنی واضح برینشی در وضعی که لایق او است و خالق یعنی تقدیر برینشی و غیر برینشی فاعلی که مغلوب بودش است
 و نیکم یعنی ذرات متقدّمه که از او جمیع مصالح بروفق مصالح و حکمی که موجب نظام سلسله موجودات است جبریان
 یا فاعله و کویده علم و قدرت و وجود و حکمت او و مدایر صفات کمال و غیر مثالی است در این مقام از وی سوال کرد
 فرمود که قول عدم تباهی قدرت و تباهی موجودات بحسب احتمال تو اعلی است - ما قدرت کامله و حکمت بالغه
 و عموم و خود و چون ماده را احتمال صور غیر مثالی نیست ناچار تباهی آن مایه قابل مذکّر نه از جهت کل درو است بقصور
 بلکه از هر یک در تصور ماده از این جهت است که حکمت الهی قضا می آن کرده که موجودات از جهت ذات و صورت حیوان
 و مکان تباهی باشند و از حیثیت زمان نظر با غیر تباهی و نظر با اول حیثیت زمان تباهی باشند و
 چون بقای اشخاص با جیانه متصور نیست حکمت بالغه اقتضای آن کرده که هستیهای اشخاص در ضمن نفسیه
 نوع حاصل شود و بقای نوع متحد است با نفس بر آینه قدرت سرحد هایت مرسد و حکمت را غایت و معنی متصور
 نیست و کویده اصل اینچه حدایر آن تو آن وصف کردی قیوم است چه اندراج علم و قدرت و وجود و حکمت و قدرت
 حق بودن ظاهر است زیرا که حیوة صفی است جامع کل صفات و بقا و سرمدیت و دوام مندر جند در تحت قیوم بود
 چه قیومیت شامل این صفات ثلثه است و کویده حیوة و لطف او نه از جو ابراست زیرا که با چار حیوة و لطف او مخل و درود عدل
 و دور است و حیوة و لطف حق منزله است از عروض و احوال و دور و لطفی از تحقیقات حکمت اکر او در دلی قصه طوطی حرس
 و اکر بجانسانند که خود را بدست و هم از کلمات بصفت آموخت که هر مایه همیشه فصل بهار است و این کنایت از است
 که همه وقت کسب علم توان کرد و کویده وقت روح مورد مرصه ما ش یعنی در پیری بحکمال کوشش و کویده نفس تریف را
 بحس قبول حق نفس خیس را بر سرعت میل بهوی باطل تو آن تساحت و کویده توفیق نفس در آنچه بر او مشبه شود و قول آیه
 منقح کرد دل آن صفات و خردمندست و کویده اگر کسی در آنچه نداند سخن را ندماحت و مناظره از میان مردم جرد
 و کویده از کسی که دل شما و او را دشمن دارد بر خد با تید و کویده مردم تمام بهر آن است که دشمنان اردی امان است
 کنند - ای که دوستان ترمان و بهر حال باشند و کویده دنیا آتش افروخته ماند که چون ریاده طلب کنی موشه شو
 دیون قدر حاجت برگیری ماموع آن راه از چاه مارستما سی و قتی افلاطون را سیری پیش آمد و از وی اتهاست سید
 و اندر زنی نمود در جواب فرمود هر کرات ماسی اردی بدکان باش و اکس را که مدانی از وی خذر کنی و شباهه گاه بی
 افرار کام من و از حیثین کیاهی که کیفیت آنرا ندانی احتساب جوی و بریدی را بی که محمول بود و فرقیه متو بلکه
 از راه دور که مردم بیشتر عمو کسد سرک و هم از خندان او است که فرماید اگر از صاحب ترمان ناچار می خیان
 مات که اکل بنیه را کویده که در سفری با مرد تو اکر می رفقت داشت با گاه در دواں بدیت نافتد مرد تو اکر لکث
 ای وای اکر مرهتساند و مستقرات میکت ای وای اکر مرهتساند و هم او کویده است و دشمن با حکم کرای که غضب
 فرو نشانی اکر کرس عثمایی رود و در عدل و بصفت بود و کویده میا صوریست که بر صفت کاشته اند از سر
 طی برخانی لازم افتد و کویده دوستانه بیو شته تا کوی که دوستی را تناییزد چنانکه عداوت از قبح و هجاء و ارحمان
 اوست که سرا و ارحمت تسکس تواند بود و مرد صالحی که خدمت امیر و محری کند و عاقلی که مرتی جانی بود و کرمی که
 محتاج نیستی کرد و کویده کار ملک آگاه مختل ماند که تدیس آن مرد کسی باشد که سخن او را میدرد و سلاح حکمت را آنال

جلد اول از کتاب اسرار التواریخ

آنان را در کار بکار برآوردند و مال بس بجای نماند که از مد آن مصایب کند و گوید مگر تمت خدا و در اکثر تمت
و اعتصاب از مصیبت توان گذشت وقتی از وی سوالی کرد که ترا از کس داشت بر سر دست آمد گفت بر
از این ریاد تواند نمود که در ساحل بحر سلاستیم و معایبه میبیم که فاعلان عر و میوه تختی در حضرت و معروض داشت
که روزی نام ترا امر و طلاق دیگر که مراد ترا شانت مقرطه فرموده را آن اوراست که من بر دادم و محمود
با مردی دوچار شد که از حاکم فرار می نمود و فرار از حاکم صهی بر رک آمدند در جواب گفت مرگ از صبح
در تراست مقرطه کشت ر مدگانی را انگاه بر مرگ فصل است که سام آمده با یک روزی در انگی با سر
د آند از وی بر سرست او گفت در این بیستم مگر کشت لاسنگ دیوار این کج از حصار تر تو دو کس را با تمام
محمدرسل پس چون تمت من در ان تراست و محل او چون داشت و کشت انتری در انجا او است که از انجا
ممن حی و مولی آن سرم دارا که به فاعل آن مردی ر بون و بی مکات نمود خدا و از وی مرد خواص در نمای دشمن
می نمود و چون مدانی بر سرس و چون مدکی پیشان باس و چون عطا کی محی دار و چون ساحل را در محرم که در ای
رق و مدارا کسل فرای و گوید که اختلاط اذ و ستان جوید ص قو در اما را بد چون و طلاف جوید ص سر
شاید و اگر طریقی تفر و محروم که دو که مد انکس که ترا را می و دوست دارد دیکش بر او را در انجا او است که در دم
صعب را اما صحت توان بساحت محک که پاد و در انجا کت کند دو ام که ناشوت مخالف سواد که در
بنیم که قول کند اس را که ممد اند و قسم او گوید که در که داد در جو که ام کار است و از پی آن بود و کشتی بر رک آمد
او را کشت بد ر مدگانی و در فصل مکت کردی و مردم را طلب آن و قوت بودی و امک بر شست بد و بی سر
من این حکمت ترا به بیاری بحید کشت را ام آن حید که نورس داری گوید شخصی او را کشت است که ترا مر که
ام و ماک به پنم کشت از که میت مرا حری ما روت آن آمده و رم و حسی در انجا کشت امیر او در و ص
شاگردش مرقوم خواهد افتاد و من الله تعالی

۵۹۸

طو را و بطون یکم بخارا و دو دشت سال بعد از سقوط آدم علیه السلام بود
افراطون از جمله اهل علمای زمان است که کس حقایق مکت و حضرت مقرطه موده و در میان تاکه دان
بر پشتر مروی داشته و مهر مقرطه را ده ماوی نوده چاکه از قضا مقرطه امان سیاق که مرقوم افاد
ایمیی را و ان دانست و کثرت ثل بر معروف بود و آن که به کام قتل مقرطه را بدک سید افراطون
عرض وی رسامد که من ر مدان ما را داده ام و ما او چنان حکم ساخته ام که چهار صد درم بگرد تو ترا ما
ما را و مقرطه کشت ای افراطون تو سیدانی که مال و ممال من در انجا همه صحت چهار صد درم شود و تو
لوازم ادای آن در کم افراطون گفت اگر عارت رو دس از مال خود دود هم مقرطه فرموده و احب باشد
به در شش پیکار و در تر ر قتل من می دهد چاکه معقل مرقوم صلی انکه در اهل مقرطه افراطون و در
شاگردان در شش آیس مشعل معلیم مکت و کشت حای من و دانا افراطون و افراطون و کرا مروی دان
طو سن و واک در ملک من بخارا و کصد سال بعد از سقوط آدم بود

و واک ام پادشاه پش و ششم است از دودمان حو انک که در مکت من در مصلط ماف و بعد از

از کتاب اسرار التواریخ
جلد اول از کتاب اسرار التواریخ
محمدرسل

و واک ام پادشاه پش و ششم است از دودمان حو انک که در مکت من در مصلط ماف و بعد از
۵۱

وقایع بعد از بسطوط آدم با هجرت

لا حرم ساد بیگیت هر استان تده عدالتها بسیار کرد و جمعیت را جمع نمود که در میان اهل شورش و عموم تشنگی و بیعت حکم است و کار عدل و وضعت کند مردم را ابروی با برکت اند و اهل متورجها بصیغ کشتند و تدریجی دیگر ادیت بدو آن چنان بود که تفرده است برمال دوله و سرکسلان اند و فرمان است و حکومت کلی مریت را بود و چون سال بکران رسد و دوش دیگر بدان حدت مصوب شود و سرکسلان بحسین معزل باشد در این وقت چون مردم ستر در کار دولت و متورجانه و عدالتها روز میرد و در میان برای وقت خویش در یکجا بودند که بکار عرث و درج بودند حیدر که قطعی عظیم در روم بدیدند و رغایا اهل متورجانه را سبب این تده مبد است و این که در این میان می هستند و عجم رعیت را مقصر می کشد عاقه الامر بزرگیت بدانند که در میان سرکاران متورجانه و جمهور مردم کار فاعل و مجادله ایجا در این وقت سرکسلان جهان صواست برزند که این که را بر یکس خرد آورده مردم را این متورجس نیزه آرد و این قرعه را بنام گریالانس که یکج از صسادیت متورجانه بودند و که استند این تده از برای ناصواب و حادث متد و اورا معوض باز خواست بیرون آورده از شهر کسراج کرد و بدین گریالانس ایدالت را بدید و غلبه این دایم مردم را داد اسب بدان سرند که کس جود را از این مار و ایدین میاں و م و نسیئر که از قدیم با مردم روم خصمی داشتند در آمویت را با خودی کجیت ساخته آهنگ مراحت روم نمود و بحسین سر قوم لاقین تا پیش کرد و جمعی کثیر این بخت و پرورد مال که داشتند سبب و عارست مردم لاقین منج حال خویش را مانده کردند و متورجانه روم فرستادند و از این طلب یاری نمودند و رومیان چون جنگ اورا فرو از گوشش خویش صد نه شدند ار اعانت ما مردم لاقین باز نشتند و رانجامت که بعضی کشته و برخی اسیر بودند هیچ رحم نکردن گریالانس بدل قوی غریب روم کرد و هر آبادی و دیه که میرسد منسوب و متقول می کند است بدین رسم و قانون غنی مسافت کرده تا در ظاهر بلده روم فرو و شد مردم روم نهایت بخت و ناکامی در و خواهرش را که هنوز در آن سرسکون داشتند تساعت برانگیختند و ایت را با جمعی از سرکاران نزد او فرستادند تا با تده و ارا این اندیشه باز آرد و ایشان را بایک و مراحت تمام نزد یک او شدند و چندا که یورش و نیایش نمودند و عید نقادان است کران از عور و مور ایشان جهان داشتند که گریالانس با مردم روم دل بر م ساخته و بدان سرسب که ساز مصالحه هر اید با خود گفتند و کول که مردم روم را در خصمی بکجیت کرده و دستهای بزرگ برای ما آورده با ایتان مصالحه نخواهد اکنند و ارا این با چار با انجاعت بدست تده در دفع ما خواهد کوستید بدین خیال روی بسوزیدند و بیعت برگزیده اورا گشتند و چندتا بایس بزرگان با خاک اسیر دند و خود را گنار روم کوچ داده مقام خویش مراحت نمودند بعد از قتل گریالانس مردم روم آسوده شدند و زنان و خویسان اورا که تساعت انجته بودند و عظیم گشتند و گفتند واجب باشد که در این ستر یکتان اند و فرمان بود و برق و متق تعات کلی برادران یا خویش و ایت روی نامدین گیش را که مردی سهایت و انا بود برگزیدند و اورا نسیس متورجانه نمودند و از این پیشین دو کورت سرکسلان بایقه بود علی ایچک و جل گیش در بر بلند بایست بدان سرست که مرتبه امپراطوری ارتقا جو بد و ظفر یاقین مقصود در انجیان دست که انتراف و عابرا ذلیل و زبون کند تا کس را وقت برامری ما و نماند نسیس مردم را فرهم کرده کشت از عدل و بصفت دوست که جمعی از هزار و سیکس برای تحصیل ان زرد و دنی سبند و گرو بی نعت الوان و خواص نمود و ایتان کند و عجم

در این میان که در میان اهل شورش و عموم تشنگی و بیعت حکم است و کار عدل و وضعت کند مردم را ابروی با برکت اند و اهل متورجها بصیغ کشتند و تدریجی دیگر ادیت بدو آن چنان بود که تفرده است برمال دوله و سرکسلان اند و فرمان است و حکومت کلی مریت را بود و چون سال بکران رسد و دوش دیگر بدان حدت مصوب شود و سرکسلان بحسین معزل باشد در این وقت چون مردم ستر در کار دولت و متورجانه و عدالتها روز میرد و در میان برای وقت خویش در یکجا بودند که بکار عرث و درج بودند حیدر که قطعی عظیم در روم بدیدند و رغایا اهل متورجانه را سبب این تده مبد است و این که در این میان می هستند و عجم رعیت را مقصر می کشد عاقه الامر بزرگیت بدانند که در میان سرکاران متورجانه و جمهور مردم کار فاعل و مجادله ایجا در این وقت سرکسلان جهان صواست برزند که این که را بر یکس خرد آورده مردم را این متورجس نیزه آرد و این قرعه را بنام گریالانس که یکج از صسادیت متورجانه بودند و که استند این تده از برای ناصواب و حادث متد و اورا معوض باز خواست بیرون آورده از شهر کسراج کرد و بدین گریالانس ایدالت را بدید و غلبه این دایم مردم را داد اسب بدان سرند که کس جود را از این مار و ایدین میاں و م و نسیئر که از قدیم با مردم روم خصمی داشتند در آمویت را با خودی کجیت ساخته آهنگ مراحت روم نمود و بحسین سر قوم لاقین تا پیش کرد و جمعی کثیر این بخت و پرورد مال که داشتند سبب و عارست مردم لاقین منج حال خویش را مانده کردند و متورجانه روم فرستادند و از این طلب یاری نمودند و رومیان چون جنگ اورا فرو از گوشش خویش صد نه شدند ار اعانت ما مردم لاقین باز نشتند و رانجامت که بعضی کشته و برخی اسیر بودند هیچ رحم نکردن گریالانس بدل قوی غریب روم کرد و هر آبادی و دیه که میرسد منسوب و متقول می کند است بدین رسم و قانون غنی مسافت کرده تا در ظاهر بلده روم فرو و شد مردم روم نهایت بخت و ناکامی در و خواهرش را که هنوز در آن سرسکون داشتند تساعت برانگیختند و ایت را با جمعی از سرکاران نزد او فرستادند تا با تده و ارا این اندیشه باز آرد و ایشان را بایک و مراحت تمام نزد یک او شدند و چندا که یورش و نیایش نمودند و عید نقادان است کران از عور و مور ایشان جهان داشتند که گریالانس با مردم روم دل بر م ساخته و بدان سرسب که ساز مصالحه هر اید با خود گفتند و کول که مردم روم را در خصمی بکجیت کرده و دستهای بزرگ برای ما آورده با ایتان مصالحه نخواهد اکنند و ارا این با چار با انجاعت بدست تده در دفع ما خواهد کوستید بدین خیال روی بسوزیدند و بیعت برگزیده اورا گشتند و چندتا بایس بزرگان با خاک اسیر دند و خود را گنار روم کوچ داده مقام خویش مراحت نمودند بعد از قتل گریالانس مردم روم آسوده شدند و زنان و خویسان اورا که تساعت انجته بودند و عظیم گشتند و گفتند واجب باشد که در این ستر یکتان اند و فرمان بود و برق و متق تعات کلی برادران یا خویش و ایت روی نامدین گیش را که مردی سهایت و انا بود برگزیدند و اورا نسیس متورجانه نمودند و از این پیشین دو کورت سرکسلان بایقه بود علی ایچک و جل گیش در بر بلند بایست بدان سرست که مرتبه امپراطوری ارتقا جو بد و ظفر یاقین مقصود در انجیان دست که انتراف و عابرا ذلیل و زبون کند تا کس را وقت برامری ما و نماند نسیس مردم را فرهم کرده کشت از عدل و بصفت دوست که جمعی از هزار و سیکس برای تحصیل ان زرد و دنی سبند و گرو بی نعت الوان و خواص نمود و ایتان کند و عجم

در این میان که در میان اهل شورش و عموم تشنگی و بیعت حکم است و کار عدل و وضعت کند مردم را ابروی با برکت اند و اهل متورجها بصیغ کشتند و تدریجی دیگر ادیت بدو آن چنان بود که تفرده است برمال دوله و سرکسلان اند و فرمان است و حکومت کلی مریت را بود و چون سال بکران رسد و دوش دیگر بدان حدت مصوب شود و سرکسلان بحسین معزل باشد در این وقت چون مردم ستر در کار دولت و متورجانه و عدالتها روز میرد و در میان برای وقت خویش در یکجا بودند که بکار عرث و درج بودند حیدر که قطعی عظیم در روم بدیدند و رغایا اهل متورجانه را سبب این تده مبد است و این که در این میان می هستند و عجم رعیت را مقصر می کشد عاقه الامر بزرگیت بدانند که در میان سرکاران متورجانه و جمهور مردم کار فاعل و مجادله ایجا در این وقت سرکسلان جهان صواست برزند که این که را بر یکس خرد آورده مردم را این متورجس نیزه آرد و این قرعه را بنام گریالانس که یکج از صسادیت متورجانه بودند و که استند این تده از برای ناصواب و حادث متد و اورا معوض باز خواست بیرون آورده از شهر کسراج کرد و بدین گریالانس ایدالت را بدید و غلبه این دایم مردم را داد اسب بدان سرند که کس جود را از این مار و ایدین میاں و م و نسیئر که از قدیم با مردم روم خصمی داشتند در آمویت را با خودی کجیت ساخته آهنگ مراحت روم نمود و بحسین سر قوم لاقین تا پیش کرد و جمعی کثیر این بخت و پرورد مال که داشتند سبب و عارست مردم لاقین منج حال خویش را مانده کردند و متورجانه روم فرستادند و از این طلب یاری نمودند و رومیان چون جنگ اورا فرو از گوشش خویش صد نه شدند ار اعانت ما مردم لاقین باز نشتند و رانجامت که بعضی کشته و برخی اسیر بودند هیچ رحم نکردن گریالانس بدل قوی غریب روم کرد و هر آبادی و دیه که میرسد منسوب و متقول می کند است بدین رسم و قانون غنی مسافت کرده تا در ظاهر بلده روم فرو و شد مردم روم نهایت بخت و ناکامی در و خواهرش را که هنوز در آن سرسکون داشتند تساعت برانگیختند و ایت را با جمعی از سرکاران نزد او فرستادند تا با تده و ارا این اندیشه باز آرد و ایشان را بایک و مراحت تمام نزد یک او شدند و چندا که یورش و نیایش نمودند و عید نقادان است کران از عور و مور ایشان جهان داشتند که گریالانس با مردم روم دل بر م ساخته و بدان سرسب که ساز مصالحه هر اید با خود گفتند و کول که مردم روم را در خصمی بکجیت کرده و دستهای بزرگ برای ما آورده با ایتان مصالحه نخواهد اکنند و ارا این با چار با انجاعت بدست تده در دفع ما خواهد کوستید بدین خیال روی بسوزیدند و بیعت برگزیده اورا گشتند و چندتا بایس بزرگان با خاک اسیر دند و خود را گنار روم کوچ داده مقام خویش مراحت نمودند بعد از قتل گریالانس مردم روم آسوده شدند و زنان و خویسان اورا که تساعت انجته بودند و عظیم گشتند و گفتند واجب باشد که در این ستر یکتان اند و فرمان بود و برق و متق تعات کلی برادران یا خویش و ایت روی نامدین گیش را که مردی سهایت و انا بود برگزیدند و اورا نسیس متورجانه نمودند و از این پیشین دو کورت سرکسلان بایقه بود علی ایچک و جل گیش در بر بلند بایست بدان سرست که مرتبه امپراطوری ارتقا جو بد و ظفر یاقین مقصود در انجیان دست که انتراف و عابرا ذلیل و زبون کند تا کس را وقت برامری ما و نماند نسیس مردم را فرهم کرده کشت از عدل و بصفت دوست که جمعی از هزار و سیکس برای تحصیل ان زرد و دنی سبند و گرو بی نعت الوان و خواص نمود و ایتان کند و عجم

جلد اول ارتکاب اول اسخ التواریخ

مروم پامان که سینه سرسان کند سوسا رما ساند و طعنه از مردم حراج نکشت تول کسور عال مکرر معتق لی
آفت که پیرال و سال که بدست بود اعصابی غیر ارادیه قسمت کند و مزاج و مزاج حاصل شود مکرر کسلان و پامان
مسوات بهره رود و مدار و لب برین قانون رود و اس قانون را مردم لاس اعراس خواهد مدح لغت ارجح
روی دل همورا او شد اما مالی شود تنها و اعصابی که کسین میخا بد کسم آرا دی از مردم مکرر و پادشاهی ما مد
بر اگر در حوای ملت است مکرر میخا که پس بجای دروغ او متقی شد و کشتند اده اوجاسی است که ما دوله را
از دوا و را شور کما عاصر کرده معروض ما رجاست داشتند چشم ارمادات او پس سده صاصی بر مرک را د

شد و فرمان داد ما او را را می ملد بریرا نگذرد چاکر کان داد

شور سوسا کسم در توان چهار و یکصد و چهل عدد رسو ط آدم نو د

ساؤس از ررکان ملکای توان است و ارشامه مرا که دران معراطه بود که در حضرت ابکت عت الی شول کشت
و بعد از وی طالان علم را ررخت عاظر خاص اما صه معروض و مردم توان صحت او را عصبی بر مرک معروض بود
اگه که معراطه عام رر آگس در کشت و می دم شش که اشد و معروض داشت که ای حکم اگر چه در امور ار
قانون مردم است که در حضرت تو سوانی رود اما چون مرد الظرف و در وی رین یافت شود معدوم که خسارتی در مردم
و حقوق معدوم کم معراطه معروض که ای ساؤس مرد حوای سوال کن که مرص و ضات پیش من کجا است چه صاص و کمر
اما صه دکر اکر حکم تو حاکم در صه معراطه معروض و کشتیم علی کجا ساؤس می چید ارشامه شکلات ملک پیش نمود

مرکز خوانی کافی هم صاصه معروض

را داشت بیم افرادی در ملک روم چهار و یکصد و هشت سال عدد رسو ط آدم نو د

عدد اروت کسین قانون افرادی که او بهادان صاص که مروم سد ررکان سور کما که کشت کسین اگر دکر د
ملکات و شش مد اکون و این او بهادان در عت اسقاط اس و کما میواد تند که اعصاب اموال جوش را بر صاص
کشد و کما حکم و اگو مکرر کسین ال مد و شته خود را می معوی بر دیکر ان پراگنده که علی اکبر رسم اقراس را از
مرکز صه مردم خور و کسین را که چشم در مال مردم اهد کما می جود شش مد کار دولت ما رومس کرد
و روتی داد و در امور وقت دران سر شد که کسین درین خود را از مردم اورو را رجا امد چار آورو که کسین
ما نشان پاص صاص که مروم سدان صاصی در زمان اکام صاص و مردم روم ما پس نصالی و صوا مدید ررکان شود کما
و چنچیس را رر شپسلا ری حاصل شد و او صاصی رر و رر کما صاصی که ده سوی اراضی اورو را اراضی رر
و اراضی سر لشگری اسوه باستقال دلهان روم بیرون شافه حکم در پیوسته و اراضی کمال کوش
و کشت کما می آورد و اکر کما می کشتند عاقله از مرشک رومی مرمت مد و مردم اورو را اراضی
اشان می ما صاص و اکر رر شهر روم از اظلال رومی بی ثل که مد و در جنس امد و وی و اورو مردم سدان
لشکران و عوم مردم که صاص و صاصت بود و تا وقتی قانون اقراس را امار استوار کشت در امور که دیکر
صاص دید مدی امد و کشتند و اکر کما می کما اهم شد ما دام که قانون اقراس برقرار شود و اموال صاص
صمت که در ررکان شود کما از اراضی در امد سده شد مد و صاصی صاصی را که مدی دلهان مد ستمال که ده سیم

مروم پامان

آفت که پیرال

مسوات بهره

روی دل همورا

بر اگر در حوای

از دوا و را شور

شد و فرمان

شور سوسا کسم

ساؤس از ررکان

و بعد از وی

اگه که معراطه

قانون مردم

و حقوق معدوم

اما صه دکر

مرکز خوانی

را داشت بیم

عدد اروت کسین

ملکات و شش

کشد و کما

مرکز صه مردم

و روتی داد

ما نشان پاص

وقایع بعد از بسط آدم با هجرت

جنگ لشکر پیکانه بجهت ساخته و از اجماعت چهار هزار مرد کجوی از روم بیرون شده محدود مملکت آمدند و بر بلده و دی که مردم آن را بر آن تصرف کرده بودند باز گرفتند و در آن حدود قلع و چند ساخته و محفظ و حر است متغول شدند

هولوس هین و انک در مملکت هین پنجاه و یکصد و بیست سال بعد از بسط آدم بود

میس و انک داشت هشت و هشتاد و یک سال از خاندان خود انک که بعد از پدر در مملکت هین فرماندار گشت و بر سر مملکت استقرار یافت و در حضرت کتاسب عرض نمودت و اظهار عقیدت نمود و در سال پنجم سلطنت او بهمن بن نهید ملک الملوک گشت و هین و انک نیز چون دیگر ملکان از استیاضه خود ساز و برگ لایق کرده بدستیار ری فرستادگان روستن رای ارسال درگاه بهمن داشت و او از تنگت گت پادشاه ایران در روان او را انکوشا و به تشریف ملی و اینم خسروی ایشانرا امیدوار ساخته رخصت مر اجبت فرمود و پس از ورود و اجماعت ملک هین در کمال اطمینان بجا سلطنت پرداخت و هجی کار بعد از و نصفت کرد و مردم را رضای و عبادت و چون اجلش فرا رسید فرزند بر و منذ خودنی و انک را بجای خود و بعد مباحث و بجای پرداخت مدت سلطنت و در مملکت هین بیست و شش سال

طهورا ریس جانشین حکم در مملکت یونان پنجاه و یکصد و دوازده سال بعد از بسط آدم بود

اریس جانش از بزرگمای یونان است و تمیزند سقراط بودی نیز کتب مملکت الهی از شکوه خاطر سقراط نمود و بعد از آن متغول افاده گشت مع لقصه سقراط را با او کمال رافت بود و پیوسته خاست را سخنان پید آسیر و عفت میفرمود و از کلمات اوست که گفت ای اریس جانش چون مملکت با مردوی کند شود تنها بحدت غول آید و چون مملکت پست کند غول حدت شود کند و گفت ای اریس جانش اقل التقریب بالقوم و ان اجبت آن یگونی ملک کلن جبار و خوش و کتب با بهیات غمناک بود و از مات شادمان زیرا که حیات با برای موت است و موت ما را ی حیات و کتب بخ درگاه مسدود کردن و اوقات ایشانرا در امور لایق هیان کن تا مسکن ملت اولی که عمارت از نص ناطقه است بخورای روشن کرد و دو کوفت نظرف خود را بخشش بونی کنایت از آنکه خاطر خود را بجو ابر مملکت شخو ساز و کتب تخی کن جوش ملت خود را از کو بهستان حالی از اثرات نافع یعنی قلب خود را از آلائش جهان فی و شتهیات نفسانی و دمایا شیطانی بر داخته کن چه این عواض آدیر از وصول کمال باز میدارد چنانکه مسافر از او قوف در کرده بی آب و گیاه از وصول مقصود باز دارد

هولوس پنجاه در مملکت هندوستان پنجاه و یکصد و سیصد سال بعد از بسط آدم بود

جیچند مردی دلا و جیچند کجوی نو و دوزمان سلطنت کید راج سب لاری داشت و آنجا که کید راج و دواع جهان کف و فرزند بی که سلطنت را تاید از او باز نماند جیچند قدم جلالت پیش گذاشته بنیروی بحث صاحب تاج تخت شد و برای یک پادشاهی تکی آید هم در سال هولوس و بهمن بی اغنیا در مملکت ایران بر کسی ملک بر آید جیچند تخت نام از درضاعت بر تخت و بدایا فی لایق هفتاد درگاه پادشاه ایران دهمت و در تغل خیر پادشاهی از وی استمداد و استظهار جست بهمن نیز با او از درخاوت و مهربانی در او او را بملکت هندوستان مسلم داشت و خراجی بروی مقرر کرد تا به سال درگاه فرستد و فرستادگان او را تا دو فرسند رخصت انصراف داد و چون جیچند از جانب بهمن آمده شد و بر شمس ملک استقراری لایق بدست کرد از آن قبل که سب از ملوک زیادت تیمار عتبت

۵۱۰۸
میس و انک
میس و انک
میس و انک

۵۱۱۲
جیچند
جیچند

میس و انک
میس و انک
میس و انک

۵۱۱۳
جیچند
جیچند

میس و انک
میس و انک
میس و انک

دشکری

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

از حال خویش بیرون گردند و ای بچه چون را از نظر نیز روشن گشت کسی با نظر نزد همس در ستاد و صورت حال امر و صفت داشتند
ایران را احمد فتح و غنیمت شد و صمد سیاه را طلب فرمود و فرمان داد تا لشکر با قهر هم تو ندویس و در روز چند
ما سیاهی که از جو سیاه حساب مرونی داشت از دارالملک کوچ داده بحاکم شام تاش کرد و از نظر نیز چون سرور و تبار
اصحاب فرمود باستقبال تمام با استقبال شرافت و زمین حدت و سید در رکاب وی مدوید و صورت حال مصریان را
شاهیه محروم داشت هم روزی چند در شام کار باده و حام بود و از اسکا مایه نصیب هزار سوار و باده آهنگ مصر فرود
وار کنار رود نیل هر در که مردم مصر آن تاب و توان بود که بیا دشت بی چون هم از در محاکمه و محاکمه کسب
لاحرم باقی و کسب بخت او شدند و استها و استرحام نمودند به کما است از امضو داشت و حاکمی را بر رانجا بخت
دار ملک سودا و حسن و نو و افریقیه با زیر سی بر افرمود و کار آن را رضی را نیز تنظیم و نشی که در هر مملکت را
خراج حد کانه معین و مقرر داشت و هم از انعام و آیین را نامور به تحیر مملکت یوروب فرمود و او سپاه
ما محصور در دشت مملکت فرانس روی نهاد و اراضی فرانس و آسیایول و دیو که مملکت یوروب را آخر کرد
و هر مال و در که دست آورد آنجا در گاه هم داشت و بهر در این مملکت سلطانی برقرار و دولتی برقرار نمود
و از انصوی چون آواره مملکت گیری هم می رسد کلنگ گشت که در ایوقت تبع بود و سلطان آن مملکت میفرمود شکستی در حور
سازداده با فرستادگان دانست و آنرا نفاذ حضرت فرمود و پورس و بیاتس میبایست نمود هم رسولان او را اثری
داشت و پادشاه می را بنشور همراه انجیر و خلقی حروانی نجات و در ایوقت در کال متور کانه گنج بر پستوانی هم را
واجب شد و دانه از در فروتنی و فرمانداری بخت او فرستاد و او انهار عقید و چاکری کرد پادشاه ایران
نیرمایتان آغاز اتحاق و ملاطف فرمود و گفت اگر مردم گنج هر و حاد و باطلک سید با بد خرابی اهل قری
بیاستند و بر که ارباب است آرنده سیری بنده مردم گنج این شرط را پذیرفتند و گفتند بعد آن کنیم که بانه
فرمایند پس از مصر کوچ داده مملکت ما کادونیه آمد و از انجالت گری برای تحیر شهرت که مولد یکصد است
چاکر که در خواهد شد تا مورساحت و آن ملده را بکرب و زیاده بر این تعرض یوان سید و دارالملک را آمده و سرسلطنت
فرار گرفت و روزی چند تا دی و سرور سرور در انگاه در کاه و در عای سیاه را در انجی قاضی طلب داشت و ایشان را
فر هم ستاد و روی بد با جماعت کرده فرمود که تا بجای که امید که در سیستان بر اسعد با جبرقت و نوس زانو نثار
که مرادان می بودند یک دلت و زوونی گشته شد و از رستم دستان زوال در و فرامرز جبهه پیش که در رسم پدران
بود که هرگز از یک نه جوی باز نمی شد و خون خود را در نیکد است و چاکر امیحا طریدون انصا که دشت و منوچهر کار
سلم و تور بای آورد و گنجینه و اما فرسیاست نیز همان کرد اکنون اگر می خوی بد بخوابیم حلف داشتیم لاحرم باین مردم که لشکر
سیستان تا حته دودار دودمان سام را و درم شمارا در این کار اندیشه مصیبت ایشان یکدل و یک زبان بغرض را بید
که ماسدگان فریادیم هر چه تاه فرمایند پس بهمن نفرمود لشکر فر هم شده از اصطخر کوچ داد و همه بار به سپار شد
بجای پیر زند آمد و از انکار سولی زوال فرستاد و پیام داد که اگر در رستم دافونهای خود بغیر نباشی و یک سید
که سواری چون بهند یا را اکنون کنیز ببت و در این خاک خون و پدر شد اینک بغیر آن رود خون را این خاک روان
خوابم ساحت چون فرستاده او زوال رسید و نخلان او را مکه است زال فرمود که رستم را در حق بشنید یا هیچ کنیز

وقایع بعد از بسط اودم تا هجرت

او بود رستگاریا امیر صاحب دریا وقت بعضی رسید که مردم قرق عرم آن دارند که بلده نرسد پس را که در تحت فرست
مرد که بزند آن خشم در کافون خاطر همین زمانه زدن گرفت و فرما داد تا هر روز که خوان و خورست برای خوردن بنهاد
کیفر نمادی ندانید که ای هیچ آگاهی که اهل قرق طغیان کردند و بلده مرکوس را فرو گرفتند و این سخن برای آن بود
که یادش از خشم فرو شود و کین او هر زمان تازه گردد اگر چه انجاعت بر مرکوس بنور دست نداشتند و آن بلد در آن
تمام دارالملک از قرق نرسد و علی بنجکه هم با آن صیقل و جوش آهنگ مکت قرق نمود چون انجیر تهراس رسید شخصی از نزد ائمه
که سردار است ایشان بود معروف دست که چندان لشکر از ایران میجا باده که اگر حد کنهای خود را کشد دهند و
اگر میترانم بدید آمد از تبار بنجره گفت خوبست که چنین کند ما در سایه محاسن حکم کنیم نه در است آن قباب این کشت و شمشیر
ن مردم دلاور و عازر ستم فرستاد که سپاه ایران را از رود و مملکت قرق سر کنند و چون اسلام رسید جوت که از راه
عازر ستم عود کرد که یونان مانع شدند و جنگ در پیوسته و از روی بگردان دست مصاف دادند و بسیار را از کشتیا
غرق ساختند و مردم را عرصه هلاک فرمودند و از دست نیر علیه کردند چند که چهار صد هزار تن از لشکر هم در آن جنگ
ماند و کشت و این همان وقت بود که سپاه که تیر در سیاهی بکشته شد چنانکه مذکور شد قلی الحک فوج مکرده از آن هجرت
کرد و از پس او از قرق بر آن خدمت میایان بر دو چون تفصیل این جنگ در دیل کایات دولت یونان مرقوم خواهد شد
در این مقام قلم باز کشیده است و از اطباء و کواجتهای نمودن آما چون از قرق نرسد از ارضی قرق مملکت تمام خبر نمود
مردم اس دیگرماره سازفته طراز کرده امانی مصر را بر انجاستد سراسر حکومت هم تمام شدند و عمال را ترس را
احراج فرمودند چون انجیر از قرق نرسد در حال سارت که کرده با سید همراهمرد جنگی سوی مصر کوچ داد و از آن سوی
مردم مصر نیز بجنبیدند و انارس را که مردی دلاور بود بر خود امیر و سپهسالار فرمودند پس انارس کایا به بردارند و
تیرنی برای استمداد بهتر این فرستاد چون انجیر در این برانگه شد حیرت پیش که سیدار سپاه این بود ما مردم خود از
مملکت یونان کشتی در آب نداشت و از هضما جمعی از سپاه از قرق نرسد در درمای احمد دیار شده جنگ به یوت و ایجاد
کشتی ایرانیا نرا عرقه ساخت و از انجا بتاب تمام مصر آمد و با انارس تفرق شد و روزی چند میاید که از قرق نرسد
از راه رسید و این هر دو سپاه در فاجع تهر مصر در بر هم صف راست کردند و جنگ در انداختند و سخت بکشتند
چنانکه زمین از خون مردان بهار ز قبا لعل پوشید و هوا از گردمدان دستار به آبنوی کرد بعد از کیر و دار مروان
از قرق نرسد هزار مرد در مردان جنگ مقتول گشت و دویست هزار تن دیگر از مردان ایران که حال سلامت
داشتند شهر منف که بختند و انارس و غیر تمییس از دبال قیان ناحیه انجاعت را محاصره انداختند و ایرانیان بسیار
حط و حرمت خود را امتیاز ساخته و ماه هجرت هم فرستادند و پادشاه ایران از تبیدن انجیر موی را بدست زوین و کشت
و مسلمانی را منع برای انجیر لشکر به تهر گدمان که هم از بلاد قرق و یونان است فرستاد و فرما داد که از انجا سیاه
ماعت ایران با بسوی مصر رود و در حرم فرما هم سپاهی از گدمان کوچ داده است ام آمد و در شتم میر جمعی از لشکر ایران
ما ایتان بویسته میصد هزار مرد دلاور فرستاد که آنجا است ام کوچ داده بصر آمدند و ایرانیان که کجبال افروان
در منف زحمت محاصره میدیدند بویستند و پس از روزی چند که از عقب راه آسوده شدند از تهر منف برای مصاف مصریان
یونانیان بیرون آمدند از سوی انارس و غیر تمییس بالشرکای خود از جای سیده در برابر ایشان صف بر کشیدند

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

مردم پس چون این خبر رسیدند که سرور میسر و داریا را بر حاکم دادند از مدینه بهین
 میجسکس بیاری پان فرخاست اما همه بر همان دریا و دره و دروار بار بسته قلعه داری متول شدند و گاه که از قلعه بر دل
 متدوری مرد میسر که جمعی از مردم را بر اقل می آوردند که این محاصره بدراکتند و ماته الامه سیاه ایران استی گرفت
 دوری چنان عظیم در پیوسته یک سیمه اقبال گشته شد و قتیع السیف مدیاد آمده آیمک ایران کردند و در حرکتی چنان مردم پس
 رسید و حاکم در افتاد و دیگر باره در سیاه ایران قتیع عظیم واقع شد و جمعی کثیر غرق آمدند اما در آن ارض ایران شناختند و در
 حال ابرام یارست و رسیدند اما در آن کس که در دست مردم قرق کو قته خاطر خود در حضرت یادتا چسین و حاکم بهاد و
 معروض داشت که میسر این با حصار است اهل یوان در سار بودن دولت را حصار قتی روگ مانند و گاه را در مدینه بود
 گذشته بود لا حرم باید این کین از اتان بخت و نام ملد متده را است مدت هم که هم کینه جونی در مدینه داشت
 لشکر با گردند و وجود با و گور و لشکر آیمک قرق کوچ داد و دست و ملد خاک و آب و آب سیر و در ارضی نور طنه
 در آمد و فرمان داد تا از غار بسید لشکر یوان در آید چسره از تملار در اتان کس بر دند که به آسوده نسته ای که خیزد
 سیاه از ایران بدینوی یافتن کرده که اگر خدایک خود را در اکلان را با کس بد و ارا اری تیره بدید و اید تملار بر آب
 قوت قلبیایان ارا این چسیر اظهار یریت بی و استغنی کرد و گفت اگر ارا حاکم بنان در به ارا اری بر آید میگویند
 به مادر حاکم در آمدیم و از که در افاق محوط یایم و حکم داد تا دست و دست دکتی حاکم که معنی است مدینه را
 در آورد و دستش بر ارا کس را باطل سیاه را نامور ساحت که در غار رسیده مان مانند سیاه ایران را از غار و ارا
 ملک می کنند و سیاه تری را در هر کد که گاه بار دانت مع لفته ارا در یاد با جان حاکم پیوسته شد و لشکر یوان چون
 ارا غار رسیده میاستند و بجزا لشکر قرق دویا رند و ارا اری روی که ارا یا را در بحر روی حاکم کمر بود و دست
 بتا دکتی قرق چهار صد گشتی ارا را در دیگر در غره ساحت و مردم را با ملک که دوم در حاکم حاکم صعب در افکند و در
 مصاف متول میاست بهراتن از سیاه با جان متول گشت چون ایچره من رسید بهرتن ارا با به عصب چون کوه اثر
 گشت در غره دکتی در آمده با سیاهی چون دیک با جان بدی را راند و بار ارضی یوان در شده طی مسافت میسر بود و بهر شهید
 که میسر به حراس و ویران میاست و با آتش میوت اما ایچره لشکر قرق ارا حاکم از غندند و هر روز از کناری بیرون شدند
 مصاف میدادند در ایوقت هم عزم تیر تیر کس کرد و در اسوی می رفت تیر تیر تا کلی از حکمای مملکت قرق بود
 اما از تملار دیگر صمدید شهر کس گفت که میاست بی چون بهین مصاف داد و دریا با کس را در روی نری آورد
 و تیر کس با میال تیر تیر کرد و مردم تیر تیر ارا نیا کیفر میسند و پادشاه ایران بی نیل مرام از انتقام حجت
 نخواهد که در صواب است که مردوزن را از تیر کس کوچ داده کشته کریم مردم محی اورا از در هر دو دشت
 و تیر کس را از غره و مال نمی کرده بحریه ترانین که میشتند و بعضی از مردم سیر که حاکم معاد ایشان بودند گفتند ما
 ترک تمام جویس کوایم گفت و چون دستس در آید بجای خود ایچره شد و ما روزگار خود را با پایان برده ایم و در محاد
 خویش مانده و چون بهین رسیدیم با سلاح خرد بیرون متده مردانه مصاف دادند تا خلک گشته شدند و لشکر یان بهتر
 در آمده تمام است آن بلده را حراب کردند و خوشند و آرا و علامت معاد را در حاکم حکم پادشاه مکرر شده ملک
 ایران فرستادند تا نشان قح سیاه مانند آرا و اسوی مردم آنس چون بحریه ترانین در آمد و روزی چند بود

اینکه در این کتاب
 مکتوب شده است
 در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

در کتاب تعداد آن امارت فرمود علی بن ابی طالب در آن زمان که فرمود در کتب علوم با مقدار مبعوثان پس از آن
 در آن وقت که نصیب مینماید اگر مرد را هیچ عملی نباشد که مطلوب حاصل کند و کوه جدا که تحمل و معلول عصبیت خود را
 از افراد آن تمامه که کوه بد مردم در این مقام جلالت و کمال کاری از نواده دارد و وقت ذلت و خواری و کوه عالم
 غنود و تهریب از عالم مصنف و گوید و است که مرد دلی خود را از حدیث و خاست یک شب دنیا که خانه خود را
 از یلیدی و کاست و کوه دنیا شیرین مایش که تراف و بر دنیا نخل متو که در دامن دور انگشت و کوه شخصی علم
 ۱۰ در دامن کل یکیندیاریست که دارد و در دو بجاری بند و از سحران او است که گوید از در کات خسی اعراض
 توان خود را از در کات غلبی معوض توان بود و دنیا که چون کوه بد نظاره کنی حسیسم بیتی و چون کوه بد مستمع ماست صاحب
 کوه توانی مسدود ماست و اگر کوه بدی نخی کوه لب توانی برست آن چون حکم رود که معلوم خود عالم عباس و حسیسم
 مقدورات خوش کنی قادر بخوابی بود کوه بد و قتی قتی مای کوه که کاخ خود را با کوه میندای تار آن صویر کوه
 کوه فرمود و کوهت صورت کن که مس آن را با کوه اندوده کم

۵۱۱۴

ظهور امپورس و ابو قلیس بن خزار و یکصد و چهارده سال بعد از بسط آدم تا بود

امپورس و ابو قلیس بن خزار و یکصد و چهارده سال بعد از بسط آدم تا بود
 از قبیل کوه و اتفاق دهند که از تعداد اجماع صلبه غیر متناهی میاید و چنانکه در قصبه و قلیس بدان اشارت
 مدو کوه بد ترکیب از اجزای صفا صلبه تماس باشد و از این اجزاء متضلی در واقع حادث میشود و این جسم
 محسوس حقیقه الاتصال نیست بعلت آنکه آن اجزاء صفا صلبه در آن جسم محسوس بالفعل موجود اند و چنانکه متعینند
 بعضی از بعضی پس اتصال اجسام همه از تماس اجزاء باشد و پس
 ظهور امپورس و ابو قلیس بن خزار و یکصد و چهارده سال بعد از بسط آدم تا بود

۵۱۱۴

ظهور امپورس و ابو قلیس بن خزار و یکصد و چهارده سال بعد از بسط آدم تا بود

امپورس بنی را که از کوه منفیون است و او را در منون کوهت و قوف و قوفه در قتب که از دیگر علوم فرونی است
 از این پیش در قصبه و غطی قومند که اصحاب قتب که کوه اند و قصبه کار بر حرکت را اند و کوه بی قیاس را معمول دارند و بصیرت
 چیل کوه بد و قلیس در طرقت داشت و قله از است که در آن وی است که هم نسب بوی را ساند و او را در سحران
 صد و ده سال زندگانی بود و در پانزده سالگی از تحصیل علوم فراغت جست و فو و دجیال تعلیم و تدریس متحول بود
 ظهور امپورس و ابو قلیس بن خزار و یکصد و چهارده سال بعد از بسط آدم تا بود

۵۱۱۴

بقراس بر اقلس از فرزندان امپورس بنی است و هم در انجمن وی یک ساراف نمودی جناس در قتب و قلیس قصبه و قلیس
 در علم قتب تیر و ابطار و زکامی در بلد و کوه که رسا طر در یام است سکون و کوهی و او را انخاکه کاه و کوه قتب
 و از کوه ساراف و چنانچه قتب بر یافست نفس متحول گشتی چنانکه در آن حال موصی است که هم در قصبه قله طر معروف است
 و معالجه مرضی که ساراف فرمودی و برای آنکه یاران از حرکت رنجه نتواند و بسوی ایشان آمد و ساراف و دی و چون لوکن
 یونان او را بمعالجه طلب میکردند و اجابت مینمود و گن زیاده مرزا را مد او در کتب غیر فرمود و قتب هم بنی نهید و حیثیت
 ۱۰ دانش او را امتیاده با صراوی حکم داد و فرمود تا یکصد قطار در عا لیس به آن میران که در نمای مسجد اقصی مار نمودیم و رو
 ۱۰ بنده او را میران سکون کند و بقراس نیز دست ساراف خصوص که در میان ملک یونان و اهل یونان بود چنانکه در قصبه

در کتاب تعداد آن امارت فرمود علی بن ابی طالب در آن زمان که فرمود در کتب علوم با مقدار مبعوثان پس از آن
 در آن وقت که نصیب مینماید اگر مرد را هیچ عملی نباشد که مطلوب حاصل کند و کوه جدا که تحمل و معلول عصبیت خود را
 از افراد آن تمامه که کوه بد مردم در این مقام جلالت و کمال کاری از نواده دارد و وقت ذلت و خواری و کوه عالم
 غنود و تهریب از عالم مصنف و گوید و است که مرد دلی خود را از حدیث و خاست یک شب دنیا که خانه خود را
 از یلیدی و کاست و کوه دنیا شیرین مایش که تراف و بر دنیا نخل متو که در دامن دور انگشت و کوه شخصی علم
 ۱۰ در دامن کل یکیندیاریست که دارد و در دو بجاری بند و از سحران او است که گوید از در کات خسی اعراض
 توان خود را از در کات غلبی معوض توان بود و دنیا که چون کوه بد نظاره کنی حسیسم بیتی و چون کوه بد مستمع ماست صاحب
 کوه توانی مسدود ماست و اگر کوه بدی نخی کوه لب توانی برست آن چون حکم رود که معلوم خود عالم عباس و حسیسم
 مقدورات خوش کنی قادر بخوابی بود کوه بد و قتی قتی مای کوه که کاخ خود را با کوه میندای تار آن صویر کوه
 کوه فرمود و کوهت صورت کن که مس آن را با کوه اندوده کم

و قیام بعد از بنیاد آدم تا هجرت

حال معلوم شود آیتش از اسب گناه که هر روز با مردم دوی اید نمود حکومت حاضر شود و در دیگر سنگها که مرا تاسه ریخته اند که در دو دولت است راحت و آسایش و اوری خلاصی داد و مردم از پس روزگار و او اسب که دیگر رسم اقرار این است و تو اسب که در چاهی است آن را آیتش در می سب و روی امانی است و تاجخانه نو

ظهور فلو طرخس در نواں یجرار و صد و بیست و هفت سال بعد از هبوط آدم علیه السلام نمود

512v

فلو طر عین از فعل حکمای یونان است که سورن دکا و صحافت قتل معروف نود و کس معارف ارکلمات معراط مصر خود
وی گوید که رای معراط است که اصول است یا موجوده نه خیر است اول علم فاعلی و مرد و عمارت ارماری غیر است
دوم غنصر که موضوع اول کون و صداد است تیم صورت جوهریت و گوید لوس مسانی قتل او خود ابدان لوس است
بوجودی و بستی موصوف نود و بعد از آن از حسب استعمال با بدان که منزه آلات و و الوب لوسند پسند
و چون شاد و روال عارض بدان کرد و لوس بکلیه خود باز که دندان را بر وی در وقتیکه یک بسن خیا که مرقوم شد او قتل
تندید که دکتب ای یاد تا معراط منزه آتی است که در خم کرده در کنار در میانها ده اند هر کا هشی حم را شکست آب دید
که کفل است و است و اید موت و دل ر قتل نهاد

تراکت رعایا بادولت درروم بخزار و صد و میت و نه سال بعد از سقوط آدم عبود

بزرگو کینتین یکی از اکابر روم بود و در دل داشت که در میان مردم مگاسی تمام مدت کند لا حرم عموم خلق را چنان
مستحق کرد که میاد رسم اقرارین برقرار شود و قهراران رحمت برآیند و از مالهای ابد و قه نصیب بر مردم کرد و او
اجتماع کرد و در اعدا قتی نهیر حکم شد که بنیاد جمهور مردم در کار دولت مد اعلت کند و امور مملکت بی متور تنیان
با کلام نزدیده انالی متور تنجانه همیود خویش ملاحظه کنند و زبان عاقه خلق را در قتل و عقد کت مکرند و در احوال هم
مردم عوام را اسند احوای متور تنجانه آن جمیع را که با خود مستحق استند بر انکیختند و مردم عو غا طلب را پر اکند
ساختند و هر کس را نامدازه کنه در معرض باز خوانست باز داتست سیاستی بنهرا کرد و دیو بنر و را در انجن حاضر کرده
لفشد مصد راین فساد و فتنه یسترقو بده و کیفر ایس کنه است که چندا کنه رنده ماسی در رندان رور کار
بزرگو خلقی اندیتیده از میان انجاعت فرار کرد و خود را ندامی کتیده یار مید و در حال آن کال که اریدر میرست
داشت بر کرف و با فلقی لیکر ده جمعی را با خود مستحق ساحت و کفت نادام که رسم اقرارین برقرار شود و اریس
نسیبم و انالی متور تنجانه دیگر با و ظفر نهند و او دو مو اجتماع مردم و سخن سازند برقرار بود و در اینوقت بزرگدینس که در میان
قبایل سیامیان رئیس بود و عزیم آن کرد که دهر روم را غنیمت و غارت دارد و مالی بدست کند در نهان رسل
چند روم میرستاده سدکان رومی را که از غلک سپاهیان بود و بد با خود کیخت کرد و چهار هزار سی از لیران قتل
مر کرده هیمتی بنهر روم را در سدکان سیاهی که ترج حالات از اسبش مر و متد بگردا و مجتمع کتند و قته هیمت
و اریس که فردی دیر بود و میوه رومی متد و با بزرگدینس مستحق کت انالی متور تنجانه سرستگر را انکیختند
و جنگ یوستند و در آن مصاف و اریس مقول کت و میوه نرکان متور تنجانه ظفر جند بزرگدینس دست که ارا
جنگ حان بدر سرد و در باند که دسیر تودق بدین مارد در مداد و زخمی مکر فرود رده خوشش را با پاک ساحت و مردم
ارفته و آنتوب فروستند و رکان متور تنجانه هر کس را در زور کفر دستند طلب کردند و مکافات عمل در کار

5159

9-2-20

درامد و ادا و ارجاع
درامد و ادا و ارجاع
درامد و ادا و ارجاع

دلا کم سکور راز کے لئے
 وارنٹس با داد اول
 حاکم مقتضی کیس کیس
 مصحح و ملک کیس کیس
 سکور راجی حاکم و ملک
 ہارن کیس کیس کیس
 حاکم و ملک کیس کیس
 دلا کم سکور راز کے لئے

وقایع بعد از منبوط آدم تا هجرت

مرکز فست و از روم بیرون شده از راه و سپاه طی مسافت کرده بحر کاه بی نامکان بلش کرگاه ایکی و ونی تاخت
و بضرب شیخ و تبریش نژاد لیل و زنون ماسحت چنانکه یکی صلاح جنگ و فرزندانه و نهیا طلبید پس گشتیش نیا
ان داد و از انجاعت عهدستد که همواره در طاعت انالی و از کاز رزند و حکم بزرگان متور تها را مطلع و
ماند آنگاه گشتیش نایل مرام بروم باز آمد و اریس چهل روز سرگشتی بار از حکومت استعاض و همچنان
بکار مراشت و زراعت پرداخت

۵۱۴۲ منازعه مردم روم رای قرارین پنجاه و صد و چهل و دو سال بعد از منبوط آدم نمود
مکرر مرقوم شد که موم مردم روم از رای قرار اقرارین بویسته با انالی متور تها در جنگ و محس و دود و کاه و طیبای
میکردند که بپایدالهای اندوخته اغیار بر قهر اقسمت تود در این وقت خرد و نرک تهر و روم زیاده را هر گز
جستس کردند و غرو و تنی غیب برداشتند چنانکه انالی متور تها ایش نرا منع کردند و مید گفتند مفید میباد ما چاه
از دو طرف مردان کار می نمجند و دوجان غوغائی رخاست که تیم آن بود که دولت روم محسود عا قه الامر
غلبه ما نرکان متور تها نه افتاد و مرد مرا از بر سوی برانگزه کردند چون متورش عوام بارتست توانان را
بکاشتند تا آن مردم که ستر سباین نوقت بودند حاضر کردند و بر کس را نماند از کنا که کیر دادند و کفالت علی در کنا
ظهور افطیم حکیم پنجاه و صد و چهل و پنج سال بعد از منبوط آدم علیه السلام بود

۵۱۴۵ افطیم از جمله حکمای اسکندریه است و او را در فن ریاضی از دیگر فنون صلی زیاده و در صفت آلات
و دانستن اعمال آن کمال آگهی داشته و با شاقی منطن حکیم که شرح حالش مذکور خواهد شد در اراضی اسکندریه
بنیان رصدی فرمود و آن مهم را با حسن و جوی پایان آورد چنانکه مطوع طماع ارباب ادبست و بنسبت و مارا
بطلمیوس مردم آن قواعد را مضبوط داشتند و کما قوانین و میرانند

۵۱۴۵ ظهیر منطن حکیم پنجاه و صد و چهل و پنج سال بعد از منبوط آدم بود
منطن از معاصرین افطیم است که شرح حالش مرقوم شد و ی نیر از مردم اسکندریه است و در آن اراضی توفیق و
معروف بود و با دستیار و معاضدت افطیم کشف مضللات نبات و مشکلات نجوم میفرمود و چون در این
فن درجه کمال یافت و در میان علمای ریاضی مکانی تمام حاصل نمود و آلات رصدی مرتب داشتیم در آن
رصدی بستند که تا زمان بطلمیوس در میان مردم متداول بود

۵۱۴۵ قانون جدید آوردن بروم پنجاه و صد و چهل و پنج سال بعد از منبوط آدم بود
چون مردم روم شصت سال رای قانون اقرارین با امرای متور تها نه منازعه و محاصره کردند و آن کار را
بر حسب مرام تو بستند و در حلقی کثیر مجتمع شده گفتند در این شهر کار بر عدل نیرود چه بر کس کنای که در تهمت
کنا که قمارند چون او را متور تها نه حاضر کنند نرکان متور تها نه نقاضای مهر و کین خود را و عمل کسب
باشد که کنا کار را بر این فرجهت کینفر ما کنند و کاه بود یکنای را بر حمت انتقام مدارند و اساتس که کالو
از نو نکاسته تود و کیر بر کنا را در انجا ثبت کرده بدست ما سیرند تا ادبست بر عمل انگار ما تدر کان نرکان
برای اسکات مردم ستس از مردم خود را اختیار کرده بملکت قرق فرستادند تا از حکمای یونان احد کالو

در کاه و طیبای
میکردند که بپایدالهای
اندوخته اغیار بر قهر
اقسمت تود در این وقت
خرد و نرک تهر و روم
زیاده را هر گز

منطن از معاصرین
افطیم است که شرح
حالش مرقوم شد و ی
نیر از مردم اسکندریه
است و در آن اراضی
توفیق و معروف بود

حداد اول ارتکاب اول اسج التواریخ

مگر کرده روم آورد و پش راجی ساس و آن دگر راستی پس و هم پش نام بود و حق القصد چون ایان سوان رفتند
طعنی و هم در روم افتاد و همی کسرا را آورد صاحب و آنس کمال بحاجت ارمون و صاحب کرد و دوانوئی دولت
علی و ساس مدد صدنی حکمای یوان آوردند که بر خط و خوانی را حرا و دانی مقرر داشتند و دود پس ساس آن نانو
مردم از مدی ایالی سوزگار آورد دست در ایوب قبا علی و لیلی که شمع خالسان مردم شد و مراد حسر
طاع دولت روم مردن کرد و دگر باره لشکر بر آورد و عزم قتل و عارت مردم روم آمد چون آخر روم
آورد و حکم امرای سوزگار لشکری را محصور بر روی شده و ایان ساس داد و دگر بکام فرستید که دود

5127

فلوئس کو دو ایک دو ایک میں چھڑا کر دے وہ چلے مس سال بعد اس وقت آدم علیہ السلام ہو
 کہ دو ایک سنی دو ایک سنی و ایک سلطنت از پر راو کریم کو سدر کریم وار تم او جو شہزادہ آشکار
 صاحب مارور کا رسی و ایک سہا سہ نڈس از راو حمل سرون سہہ صبی را ما جو دمشق مباحث و بر کر سی ملک
 کریم و انجا عب را کہ ماسی و ایک اتفاق کر دہ نو دہ کو کجا ای یی در یک یک را مدیپ آور دہ کہ برادر مس
 د کا سلطنت استقراری حاصل کر دوی پادشاہی بہت از احاد و دو ایک کہ بعد از مس و سی رخت یکی سمن حست و
 مارو سال در کمال سہد او اس حال پادشاہی ص و خاص و خاص کر دہ و در امام سلطنت ہمہ سالہ پیش کشی در
 کھن میں سار دہ و احاد حضرت او میدارے و چون را س فرار سہد فر ما کر جو دو ایک و ایک را کما ی خود کو کد
 و کشت

5144

نظروم چهارصد و چهل و سه سال بعد از سقوط آدم علیه السلام بود
سکرت و جمع مردم و مملکت ایشان در کار در راه و حرات فتنی مرگ در آن مله و ادید آید چاکه
نادر علی عجم شد چون عموم مردم سبک نظام را رسم افرازی دل اعزای سوزگاره در آید فادان آید
ملکات رومی را در سبک ایشان میداد در اموال کسبی را سبک می داد و جمع عای سداد مردم آموه شدند و کسب
کردن کاران سوزگاره مانع و دودمانهای اود و در زمان خلق می شد چاکس برای آن حال سداد انانی سوزگاره
سبک را سبک کرد و کهای خود سبک داد و کهای ملا و حرات و مردم آموه شدند و چون دو سال رایان واقعه که شد و اوب
مردم را دیگراره تو آدم گیتی حاصل شد جماعت دین و طاعنه و کس که دو سبک مرگ بود در لغز دین و مردم آموه
مراع مان مردم کس و سبک آن چهارصد و سی و سه سال بعد از سقوط آدم بود

415

از شش مردم که چون مردم قرق از طرف منی آسوده خاطر مدد را کما که حکمی و آشوب طلب بود مدد بام
و آویختند و هر روز در مقام و محاد و طرار دادند و کما آن ملک بر ملک طواغیر برت در ای وقت چند کس
از مردم آن زمان و انالی مله اس حکم عظیم واقع شد و هر کس که آید رسید که فرما کند از مردم اس بود که از
اطال مهر گندان و در آن وقت و خلق عظیم از طرف عرصه ملاک کس و آن مقام سر میاں من و میر کس از
حکومت از بعضی و مصدوست حکم در افاده بعد از آن هر یک که سرچ حاسن مردم من حکم است آن از
سر من معوض داشت علی اکله چون سر من در حکومت مصدور از بعضی حرب او را و ال ری حال شد عمرم کرد که من
از او و ملطس او را صاحب شود پس در زمانی حکام ملا و امصار را میاری خود دعوت میفرمود یعنی از او است

1

خداوند ارکتاب اول تاریخ

و مایه مردم است که سرایه سونی رود و می اورا کسب پادشاه ترا کسب اردکب مراد در امت و کلام چشاده بود
که در کواثر از خود دوست دارد و لوکل و جان بود که در کز قس که در چهری حاصل داشتی و جیره کردن را می کرد
شمر دی و ما شرا الصاق کردی

۵۱۴

علم بر کان شود و ما مردم دوم چهار و صد و شصت سال بعد از سوط آدم بود

چون مردم دوم سالهای در اری استواری قانون اقراری می نمود و مکره که ممر عدس طره پروین
شد و ما انا می شود که جسمی کرد و کواثر مرهم برشت مکر بر کبر اطاع و اماراتانی شود که در آورده و
ار که کرده بود و طلب نمود و در حوا و عصا نمود و صرف شد و در ای سگام ما عموم مردم در کان شود که
کار بود استوار شد و دولت هم آمد

۵۱۵

عالمس و ایک و ایک در ملک پس چهار و صد و شصت و سه سال بعد از سوط آدم بود

۵۱۶

و ایک و ایک نام پادشاهی و حکم است را اولاد و احاد و ایک که بعد از پدر نام کشور و سر کوف و در ملک پس
نام فرمان گشت چون بر سر و جریان شست و در معافاتی یافت محبانه محبت پس فرستاد و یکی در و احاد در کان
او داشت چون رسولان او رسید و یک و ده ای او را از نظر سلطان ایران که در آید و پس بهاتن روی شاد گشت
و سلطنت پس را روی عوس و سلم داشت و فرستاد یکی او را با شرف یکی و اتمام جسدی و جسم مرحمت فرمود و شریف
فاطمت امرا علی شوار سوی و ایک و ایک فرستاد چون پادشاه پس را الطاف و امشاق پس نگا گشت و اما
شاد شد و بدست و چهار سال اولی و بی و لطف در ملک پس و ما پس و دست و حوا سلطنت که در و چون از احسان
در و خدا را هر ردا که او را شد و در کان و ایک که داشت و مکد شت

عالمس و دلو در ملک مدت سال چهار و صد و معاد و سه سال بعد از سوط آدم بود

۵۱۷

این پس مردم شد که چون بچند و دایع احسان کسب او طلی حد سال که اروی داشت شریف شاده و در اری
و فانی امور ملک بعد از ایوف مراد و محمد که دینو نام داشت و لغات شماع و دلا و در و مردم را بر قوت
و مروت او کمال و ثن و مروت ارماء را و احسان ملک را با خود معنی ساخت و گفت و نام کشوری چون بدو را
دست کردگی توان که داشت و در بخت فرمان رانی توان بود و شورید و آن دارد و سر را از میان برگرفت و خود
در دراز ملک میج و مکی ملک شست و مردم را عدل و بصفت می خواند و ما به حضرت پس که در امور ملک
و دایع داشت و اطهار مروی و پاکری نمود و حراج ملک ما مر سال سوی و فرستاد معیضه دینو پادشاهی جریان
و مردم را ارف و مدار می داشت و مله دینی را او ما که اشه نام خود خواند و چون چهل سال را بدست حکومت او گشت
مردی را رانی کان که او را خود نام خود و لب را جای آن حدود داشت بر پادشاه طغان نمود و لشکری را آورد و کسب
نکه کایون را خود و گرفت و اراکا سار ساه داد بر سر قوت تاش که در راه قوت ماکری مردم خویش را فرا هم کرد
از سهر پروین مات و ما خود را و ایک بعد از کمر و در سیار و دینو در میدان حرب دستبرد و لشکر او شکست شد و در و
تا آورده و طغانس بر و محسوس بر آمدند و دکانی دست

حراج مردم کرج را می بخیر حره کسلی چهار و صد و چهار و سه سال بعد از سوط آدم بود

۵۱۸

۵۱۹

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

دکتر شمس الدین استغیث رحمتی آن تقدیمی که در روی دوش منقوش و حاضر گشت و چون او از حصار قتل خلا
 لسان اعدا و نوقف یافت فرمود ای فرزند درج دادم که تمامت عمر عزیز را صرف شعرو سخن رگین کمی و از کسب عاف
 شده زانی ای بسحق در افلاطون نوثر اقامت نمودست بخمال ملازم بندت مقرر شده تحصیل حکمت الکی فرمود و آنکه در آن
 بزرگواران کرامت مقبول راحت بدینا که مرقوم شد از سترائیس با راضی مصر سرگرد و در مرد شاگردان قضا عورس بر روی
 با شناد و متعول نمود و چون در فنون حکم الکی حاصل کرد و یونان زمین مراجعت فرمود و مای مدرسه که است و در آنجا
 معیلم معلوم می رود احوال و این وقت صیبت دانش افلاطون را راضی سیسی رسید و بایستینس که حکمران آن اراضی شد
 چنانکه تفسیر در ذیل قصه دولت که مرقوم خواهد شد از امای فصایل افلاطون مایل صحت او شده و نامه مدو تو
 و رمولی چرب زبان سوی او فرستاد که اگر در میان کد رکی و مردم را سوی راه شکاری از حضرت سارک
 قبل جلالت ابر بزرگ یابی افلاطون جرس خواهش او بخشی در آمده روانه سیسی شد و چون بدان ملک رسید از دیان
 رحمت ارباب و مجلس او حاضر گشت چنانکه رسم حکما و مفتی حکمت است سخن همه را آردی را بد و کف بیگیس را بر سر گذار
 در حضرت پروردگار ظاهر عودیت و مدعی کند و بایستینس را این سخن جرم شد و کف چنان تو در این شهر را
 احتمال ملک و پر اکنه جا کران من آمده و حکم داد تا افلاطون را که قه بر سم مدکان هر چه شد و مدنی افلاطون در
 این مامد مدکان نیز نیست چون این خبر یونان رسد جمعی از حکما فرستند و در بازار شهر این اورا بدرهی جدید بخند
 و موان آوردند و بایستینس را که بایستینس مان بداد او مواسا باست و س از در حکمت را و دیگر باره افلاطون
 بتعلیم مشکلات حکمت پرداخت و بیشتر در حکمت استرا و التی و بوسه و در فن طب قیاس و تحریر را با هم معتبر است
 و کس فرقی نماند راجح که در قصه سراط مذکور سه بر جیه بدست آورد و ساحت و در این فن تا گردان دهست که بیکبار
 معتمی بین کرد از جمله از ادله امراض را برای رزین میزدنش منقوش دهست و ندید امدان و حفظ صحت را و فوروس
 که است و فورینس را برای فصد و کی معین کرد و عمل جراحات و التئام آنرا به آن فرخوس خوانند و اصلاح
 چشم و رمد و ابهر و حوص قو و ص فرمود و فایس با هت جبر عظام کسور و در مخلوعه معین کرد و جز این نیست و دوس از این
 فلاسفه است که دی او داناستند چنانکه در این کتاب مبارک مرقوم خواهد شد و بعضی از کتب مصنفات و بی
 بنام صبی است که دوستان وی بوده اند و از جالبش مستدعی شده اند اول کتاب تاجس در فلسفه دوم کتاب
 لاجس در شجاعت سیم کتاب ارسطو حالیس در فلسفه چهارم کتاب فرمیکس در عفت و دو کتاب که بر دور اقصا و سنام
 کرده در افعال جمیل هفتم کتاب ارقومیکس در حکمت هشتم کتاب با فاه نهم کتاب غرر در جاس دهم کتاب افون
 یازدهم کتاب اسین دوازدهم کتاب فادن سیزدهم کتاب فرطین چهاردهم کتاب فیلو طوقی پانزدهم کتاب
 فوالتوس شانزدهم کتاب طماوس که یکی بی مدی از اصلاح کرده هفدهم کتاب فرمانیدس هیجدهم کتاب فورین
 نوزدهم کتاب مطن سیم کتاب منیس پست و یکم کتاب ابرخس پست و دوم کتاب انکسانک پست و سیم کتاب
 اخیطرس پست و چهارم کتاب مطیطس و ایخلاماسی نکما و بزرگان مذکور دیگر کتاب در توحید الهی دوم کتاب در سائنات
 سیم کتاب در عقل و نفس و جبر و عرض چهارم کتاب در حسن و لذت پنجم کتاب تادیب و الا و سیم کتاب در
 اصول ساینل مندر بر داخته مع لقصه شصت و یکم کتاب در کتب مصنفات و در میان مردم شایع گشت و محققان در آن

علائقہ اول کے متعلق تاریخ

[illegible]

و قایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

۱۰ اریاتن و گوید امیر هیتا در اكمال و اضمحلال نفس جیایر هیت اول فروردین قسم دوم کوتاه دمی از آنکه عادت
 شده است نیم روضیخت از صاحب مردم نادان چهارم سحره کردن صاحبان بحث صاحبان عقل را و گوید زبان رساند
 در معاترت ترانه کسب اول آنکه بطرس از در ترا دوم آنکه نصیب میخو و کند ترا تیم آنکه کوتاه در باشد هیت او
 از هیت تو و گوید واجب نیست مدح و ذم را برای کسیکه بر حوب و بد اخلاق دارد و گوید منرا و است که حاکم بر محرم
 بر حق و مدار احد و براند و حسونت کند که اگر نمود مردم محرم او برسد حکومت و قصاوت می شست و گوید با نوس
 نتوید از عامل کردن یران و بتیخ در امور تا آنزوده تو ند بعل و چند آنکه در عفات بود آنرا حاجت بوی هیت آنرا
 و گوید برای وزیر است و ذواتی است از برای تو چه او خانی است از برای تو و گوید وقت بر کس چیست آنرا
 که بر او علم جانی روان باشد دوم مردی که گرفتار ضیعی کردیم گری که محاج لیبی باشد و گوید زینت انسان سه چیز است
 اول علم دوم محنت تیم از ادکی و گوید ملوک را از صفت ماضی کن و قبح مفرمای که امر و نهی منرا و ملوک سب نه منرا و تو
 و لکن ذکر کن برای او و صیلتی را که پروان کند صفات زریه را را خاطر او و گوید اس کردن خائنی را هیت است از اطمینان
 و گوید طول نکشد التماس جسمی و بی بی بدی سیرج التعلل و الحکر که است و ثابت میماند لذت باستنا عقیده که محتاج نیست
 بحراست پیونی و گوید دنی بر است اگر که آب کسیکه دروغ گوید از برای غیر خود خویش تر است از عالم کسی که ظلم کند سب
 بضع ماسوای خود و گوید وقتی که طلب مسورت کند از تو دس بر نهی کی برای او و صبح را علت آنکه استاره بیرون
 از حدوت و بسوی روسی تو و گوید سلطان چون دیری در رکت که استبداد میجوید از او جوای که کجای پس اگر
 شیرین باشد آن جلوه نه باتیرین می شود و اگر تو را باشد تو را سب کرد و گوید امتحان کن مرد را فعل او را گفتار او و گوید
 بزرگ تر خراست که کس فخر کند و گوید خریدن علام کثیر التهوره و سب کردن به او را و اگر تو توانی باشد و غیر کثیر
 الغضب را پسندیده مدار که با صطراط می آمد در زندگی تو و همچنان عذوقی برای را نخواه که بر تو استمال حیا کند بلکه
 طلب کن عبادی که حسن الانبتاد باشد و مطبوع باشد و قوی استینه باشد و شاد خاطر و تند با حیا باشد و گوید این کلام
 که جان میدهد و فرمود که بضرورت در اینجا آدم و هجرت رستم و کرامت میروم
 بخور و مرث و سیر حکیم در ایران خنجر او صد و هشتاد سال بعد از هبوط آدم بود

۵۱۸۰

حکایت

حرب و تبار از جمیع نول کما عجم است و او را در فنون حکمت فاطری روشن و دلی دان بود و کس مبارک و
 حقایق از کلمات زردت میفرمود و بر روست و رویه او میریت و دین آتش یرسان داشت و حکما و
 و مصعب او بکمال علوم ریاضی بود و تیر وقت با ساها بن بهمن طریقی نو آلفت و مخالفت میسر و چون غیاث
 زردسب مفصل مرقوم افتاد دیگر در دیل هفت فرشت و تیر بکار آرا کلمات نیر دخت
 مصالحه میان دولت کرخ و مردم سیسی خنجر او صد و هشتاد و یک سال بعد از هبوط آدم بود

۵۱۸۱

حکایت

چون دولت کرخ بر بعضی از دراضی سیسی دست یافت چنانکه مکر و تدبیر جمعی از کریان کرخ در سیسی رسای
 عرب آن امصار که تصرف کرده بودند سکون اختیار نمودند و گوید بازن و فرزند در شهر سیر کس وقت کردند و
 آیلکان اگر کرخ حرجت کرد و سیسی آمد و اسباب و آلات حرب را در بلد متینا امتناع کرده تا در نزد حاجت کار
 بنده نامردم سیسی از غلبه کرخ تحت و لشکر بودند و امتنا از فرصت میروند که هر روز قوتیاب در سپاه کرخ را از ارا

و قایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

جلد اول از کتاب اصول فروع التواریخ

[illegible]

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

دکمی بود و هر آن پدر خود را خدمت اسکندر ستافت و بپوشه در دکن رهن داران بر مرکب بود که هر آن ملاطفت بعد حکومت آن اراضی داشتند مانند کلید که ملکه کلر که را ساکت است و میج چند که هفتیه میج را اما دماش و میج چند که ملکه یحیی کرار آتا راوست و دارا التراج که با بی دکن است مع الفقه بعد از قتل و رسیدن بعد از با بی ایت چنانکه در عای خود که در نمودار شاهانه تعالی

۵۲۱۴ ظهور بر قتل حکیم دریوان بحسب ارود و دست و چپا رده سال بعد از بسط آدم بود

۵۲۱۵ بر قتل اقلیدس حکیم یونان است و در حکمت الهی دلی روش و فاطری صافی دانسته و در بعضی رسائل حکیمه اناناد قلس که شرح منقوش مرقوم تدبیر اوست موده چنانکه اساقطس که یونان اولی عالم تحت است و غله وی که یونان اولی عالم تحت است و مناد و منجم از سماوات است که فرماید اول و ایل نور قیامت است و مدرک میشود از رحمت غفول با غفلت ای که اندک کرده است غفول را از راه نور او است آلتی و حیظ است مراستیا را الاحرم هر که محاط کوا است

ظهور اقلیدس حکیم یونانی چهارم و دست و یارده سال بعد از بسط آدم بود

۵۲۱۵ اقلیدس از حکمای مله صور است و آن شهریت در کتاب بحر تمام و حاسن را اقلیدس که از خواص مدح الفقه و اول کس است که فن ریاضی را در ذیل کتب مندرج فرمود و دوزن ساخت و کتابی در علم هندسه نگاشت و نام خود بر آن گذاشت که هم کون در میان طالعان علم مشهور و متداول است و سار حکمای روم و یونان بر آن کتاب ترجیح نوشتند و اقلیدس را ستایش کردند و نام وی همان مله هند که حکمای یونان بر ابواب مدارس خود نقش میکردند که هر که مرخص شد مدرسه مادرش نمود و عرض بیت نادر این سخن آن بود که هر که مله هند که اقلیدس را مدرسه دریاید که در نوا نخل است و از مصنفات اقلیدس است اول کتاب مناظر دوم کتاب مفروضات سیم کتاب المیف القوی چهارم کتاب طوایر پنجم کتاب القیاس سابع کتاب معطیات هفتم کتاب قسمت که تا س قمره اصلاح آن کرده سیم کتاب قانون پنجم کتاب نقل جهت و هم کتاب اقلیدس که مرقوم تدوین کتاب دیگر منسوب است که بعضی آنرا منقول دانسته اند اول کتاب معروضات کتاب موسیقی دوم کتاب ترکیب سیم کتاب تحلیل یعقوب بن اخی گندی در رساله خویش مرقوم دانسته که مردی در روزگار یونان را دو کتاب از مصنفات اقلیدس بخاریس بخاریس فاضل و دصفت اجسام هنده دریوان کسی را یافت که آن دو کتاب را بداند و از وی یونانی ترجمه کرد پس کس جمله صور فرستاده از اقلیدس درخواست نمود که آن کلیات را ترجمه و بنویسد فرماید اقلیدس مقدمه ذکر نمود و از آن پس معانی کلیات اقلیدس را روشن ساخت و مقالات میفرمود که اقلیدس که پسند عمارت را است و دو مقاله ذکر بر آن کلیات اهرود و مرقوم دانست در آن چیزی که اقلیدس یاد کرده بود از کلیات سبت بعضی آن محسبات بر بعض دیگر و گندی در رساله اغراض کتاب اقلیدس آورده که این کتاب از مصنفات اقلیدس است و اقلیدس بحسب جوهرش یکی از زرکاران سیره مقاله آنرا اقلیدس که در الاحرم این کتاب منسوب میشود و بعد از آن اسطلاوس که شاگرد اقلیدس بود چنانکه ذکر حالش عنقریب مذکور شود مقاله چهارم و یاردهم را از کتاب اصل میدا کرده ترجمه نمود پس اقلیدس چیزی بر آن کتاب نیفزوده است و ابوعلی حس بصری ساکن مصر گفت این کتاب را شرح کرده و هم منسوب است و هم سیم است و مقاله هاشم آن کتاب را اقلیدس حکیم که قصه آن جواب میدهد شرح کرده و پس از وی از لغت یونانی معرب ترجمه کرده اند و همچنین قاضی ابی محمد بن عبدالماتی بغدادی که در ترجمه

کتاب اقلیدس
در بیان کلیات
و مقالات
و معانی کلیات
اقلیدس

جلد اول ارکتاب اول ماسح التواریخ

[illegible]

۵۲۱۶ - ظهور جو حسن حکیم محمد اردو دوست و شاعر و مالِ خدا کو سوزا آدم تم کو د

[illegible]

معبر بود که از ساطعی در علم عدد و کما هم از صفات و حی است

[illegible]

از این پس مردم سکه که مسلک لایس دادولس روم نوردند در اوقاف مردم چست که سهری از ادای لایس مسیحی نند
عزم کرد که سهر روم اصل که سد و آن لید را معوض مل و عارت در آورند پس لکرا فراسم کرده نامد و
کمرکاس دوم کج دود در برگان شور تخا چون ارادت اشان آکای نامشد که شد چاره اس کا کمر کس کس بوا کرد
مس دکر مار دمسد و در او در عکاه دجوب کرد ساد و ر کجک دوسر دد و کس سپاه خوش دار و دس
نامعانی کج پروا شد و در او مردم لایس صف دس که ده کجک موسب دود و کس اسرار الک و دار و مال
انکاح می احمر دود و کجک نمی اسر سات انکاح شهر پرست آمد و آن لید را می امره مود و پس روزی چند در کس
و لید سحر سات مردم لایس بر مهار آمد و دکر اد مطع و معاد و دس دوم شد و کس کس بجاکت را ای داد و چا
مکرم که دکر دکر حصان و غنای نور و جسد راج آن ملک واک ما حرا شده بود که فرامح و لیدت عربت ام خور و دد
مردم او را بدو شد و عظم شکر که اوی مود و کس پس او در دار عزم عربت مود و کالایات را کد به مسل در عسب بود

الکرامت والکرام

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

۵۲۱۸

طو را تسلط پس یکم هجرت را و دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت

مقتل او را در حدیث آمده است که معارف و کشف حقایق در خدمت اقدس صوری فرموده و تصانیف
میکواری یادگار مانده از جمله کتابت حرام و ابداع و کتابت طلوع و عروب از مصنفات او است و از کتابت اقدس نیز قاضی اراد
یا در هجرت را وی اصلاح نموده گوید اصل آن کتاب از املو پس یکم است و سیرده مقاله را از اقدس است و از لغت و رویت
یومانی آورده و دو مقاله را از استقلال پس ترجمه نموده چنانکه در مقدمه اقدس مفصل مرقوم شد لطیف متلفس گوید مقاله عاشقانه فیکری
لغت روی یافته چندین شکل زیاده از آنچه در میان است در آن مقاله ثبت نمود و بدین در میان است یکصد و نه شکل است

۵۲۱۹

مرحله میان ثور تا نه و ده اتقان دوم و پنجم از دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت

میان مرکان ثور تا نه و ده اتقان دوم و پنجم از دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت
در اتقان نه غائب و عیار احوایت میفرمودند و در فرون طحی سراج و از ده سال دیوانی زیاده از قرار پیش مرگسلان را در
مینمودند در این وقت در میان این دو طغنه کار از ساخته و ماطره محادله و مقاله ای میفرمود غیبت با حقایق امرای عدالتی از توره
و از آن سوی مرگسلان سپاهیار را برکنجید که گاه به آوین و چون ریختن و قتل و عارت کشید و در این فست که گوی از مردم بیک
ناخت و تا بر صاحب زر و مال کشید و بعضی بی سیرسب و عارت شده مجروح و میکشند و ممانده الامراعیان و بر سر مردم
رفت تمام بر دو طغنه را کهای خردت بعد و اصلاح دین پس کردند

۵۲۲۰

طو را تسلط پس یکم هجرت را و دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت

عمران را در عمر وین عامر از قیامت که شرح حاشی خود کرد و مرقوم شد در حق کلمات هجرتی تمام داشت و از آنجا که
بود در قبیل که هم که به غیب بود و این برده در مدینه را رسکون داشتند و طارم خدمت عمر وین عامر قیامت
چون به حکام املائی امالی آن را در اوصی تدوین حوالی سیل عزم رد یک آمد بکشتن عمران احدیت را در بوبت و در
از فرد شدن طارم آگهی داد و از این او طریق انجیر در رسید و عمر و را از دایره سیل گنجید و اتفاق عمر و سرستار
آمد و نظاره کرد که موشها را برای سگ داد که چاه مرد و در او در تو اسد حلق و قتل کرد از بیابان سدر کرده مرد
می یکسید این واقعه عمر و را شنید و پس اموال خود را فروخته از مار بکچ داد و مردم آن اراضی نیز متفرق شدند و عمر
ما طایفه بی الا در برابر افنی که رسکون اختیار کرد و عمر و بت آم آمد چون تفصیل این اعمال در شرح قصه سیل عزم و در آنجا
در این مقام از اطناب اجتناب واجب شد

۵۲۲۱

طو را تسلط پس یکم هجرت را و دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت

هجوین پس یکم و آنکه در ملک هجوین هجرت را و دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت
هجوین پس یکم و آنکه نام پاست هجوین و چهارم است از خاندان جو و آنکه که بعد از پدر بر کسی ملک طو را فرمود و در
الطاف و اطمینان خسروانی امیدوار ساخت و بر این آبا و اسلاف خود بعد از شاکوئی میمدی بای تنگ لادکون
که شرح حاشی در قنده دین و آنکه مذکور شد بنفیس میمدی است و بر سریت و بر سریت و خراج ملک را به مال احوال
رکاه هجوین بن هفدیار میمدی است و در مال بیحی مطلب و هجوین و دایع جهان گفت و جان سلسلی دیگر کید و است
سلطنت هجوین پس یکم و آنکه در ملک هجوین هجرت را و دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت

۵۲۲۲

طو را تسلط پس یکم هجرت را و دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت

خزانی سیل عزم در ملک با هجرت را و دویت و بیت مال بعد از سقوط آدم تا هجرت

ملفوظ اول از کتاب اول اسامی التواریخ

سوالی میکرد و داد که از سطوح حاضر عید پنج میسر آید و در اتم حروف را از تفرقه میرود و رسی کی طوطا افاد که وقتی عمر و سن
بعد از مراد از صحت است و تصور عام آن است و صحتی است و علمه و آن اختصاص یافت روی سوال فرمود که مریدان اهل
عمر و عرض کرد که راس از سطوح علمه است و بصیرت و در اچین حجاب معمود و فرموده است یعنی منت خود و در
علمی که از سطوح چو سالی نگاشته است و در علمه که بعد از روی ظهور یافته اند و حشره چنان عرض داد و معلوم است
علوم است و اصول ملک نظریه حجاب که صاحب از مصنفات حاضر و دست دارد و بی و از معلوم اول و از معلوم اول و از
در ساله ساکن مردم ده که از سطوح فرمود حاضر چو تفسیر از فرنگی که در علمه است و آنست مال باطن که
و در کتاب احوال الصفا که در سب که چون در اینجا طالع حسن گویند که اگر کوکب در راس اعلی باشد و دلال علم و معرفت قوی باشد
عکس است که بعضی از روایات آن کوکب را او حسن گویند و باطل است و در این میان کتب و بی سی و هشت است و او
هر از حد ساکنی با حد سب او و سب بعد از اطلاع در راس انگشت سابع در راس و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
چون صاحب چون سالی چند بر آن رکعت است که در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
از سطوح سب که سب بعد از اصراری را با وجود آن است در زمانی که شاد در دماغ او و باطن سب که سب
و در احوالی رتب کند که سب سب او را در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
تا در کار و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
شود شد و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
چون در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
طول و آرد و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
حرارت علم را با او پنجم با چون در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
یک یک سوال فرمود که اگر شاد کار کام شود و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
مکتف به چون نوبت با سب در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
کلم که در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
آن فراز است کام داشت مع انصاف چون سب در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
از سطوح در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
کارش این کلمات مطالعه افتاد و عرض از سطوح آن بود که اسباب در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
توقف فرمود و بعد از حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
و مدت ده سال در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
و امر دم گفت که از سطوح در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
از عوام او و مواهب کرد و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب
از حسن او و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب و در حد سب

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

رسید ساحل دریای آند تا حقیقت خدو در معلوم کند و در کشف آن کتابی بکار برد اجل محتوم محلت نذا و دخواست در بیان
ساحل بحر و ادعای جهان گفت و جدتس را شاگردان او باین صحنه آمد و قوم باهاک سیر دند و اریس مرکا و دیگران که
مسئله مشکل قادی در مقبره او حاضر شدند و بناظره و ملاحظه پر دختندی تا آن دقیقه در بیان کشف شدی و گمان
آنقوم چنان بود که ریاست ترست او موجب صفای صمیم و سورت طاهرست و چون روزگاری بر این گذشت مردم اصطلا
ساحل بحر آمده عظام رستم او را فرابسم که دند و در ظرفی از کاس نهاده در ریس اسالیس دفن نمود و داند و انوضع را
رای مجلس تا و رت مقرر داشتند و چنان میدانستند که در آن خاک حقول بیست را کجای و مروغی حاصل تود و از ارطو
یسری مانند سستی به مقیو خاص که نام پدر را را و نهاده بود و دختر دانت صهره و مالی فراوان آروی بهره ایشان
گشت و مدت زندگانی او در ایحان شصت و هشت سال بود و از مصفات او یکصد و هشت کتاب و رساله باقی
ماند و سبب ترجمه بعضی از آن کتب بلسان عرب و عجم آن شد که شی نامون عباسی اسطورا در جواب دیکه بر سر
نشته و آروی خوبی تمام در دلائل نامون راه کرد پس پیش تنده از او سوال کرد که یک کسی در جواب گفت که من اریضایم
نامون شادند و عرض کرد که ای حکیم نیکو کدام است فرمود آنچه عقل نیکوئی آن حکم کند دیگر مار به عرض کرد در پیش
فرمای در جواب گفت بر تو باد توجید و مصاحبت با هشتاد و یکو چون صبحگاه نامون از خواب را انداخته بر آن نشست
که مصنفات اسطورا بدست کند و ترجمه نماید پس نامه ملک روم فرستاد و از وی کتب اسطورا طلب فرمود
و او در جستجو برآمد عاقبت یکی از دیوانان که در دیر می دور از قسطنطنیه سکون داشت بعضی رسانید که خانه اسب
در اراضی یونان که از عند قسطنطنیه تا کنون بر کس در آن حاکم برتری یافته شلی بر آن خانه افزوده و بسیار زیاده
است آن پست را کشف کرده اند و پیکان کرده اند که در آن خانه مالی است از اندوخته سلاطین سلف و دیگران تا آنکه
که دست بدان برند تا مردم بگویند که از عدم کفایت اندوخته دیگران محتاج شد و حال که در آن خانه نیست جز
از کت حکمت چه در زمان قسطنطیس که مردم بوزنقه دیسیجا گرفتند قسطنطیس فرمود تا کت حکما را جمع کرده در آنجا
همانند و در بستان مردم بطلعه آن کت در شریعت عیسوی سستی نگیرد ملک روم با صنادید دولت مشورت کرد
که از کثودن آنخانه و فرستادن آن کتب بزرگسایس مرا عصبانی لازم تود یا رستگاری باشد ایشان گفتند
هرگز بر تو گنای بود چه این کتب در میان بر طبقه شیع که در قوادع شریعت و ملت اینا را تفرزل کند پس ملک روم
فی اگر راه بفرمود در آن خانه را را کثودند و از آن کتب فراوان که در آنجا بزرگتر بهم نهاده بودند پنج تتر گرانبار
ملاحظه بخدمت نامون فرستاد و نامون جمیع را کثات تا آن جمله را از لغت یونانی و رومی بلسان عرب ترجمه کردند و بعضی
از آن کتب تمام و برخی نام تمام بود که الی الا آن نام تمام مانده و پس از این واقعه بعضی از مسلمان نیز در طلب کتب یونانیان
شدند و گاه گاه نوشته بدست آورده ترجمه کردند اما ملوک بنی عباس جمعی را برای ترجمه کت حکمت کثات شده بودند که ایشانرا
مرحوم و اجری فراوان میدادند از جمله حسین بن ایتقی و حبش بن حسن و تابت بن قره و جمعی دیگر بودند که هر یک را در سال
یا چندین بار از خزائن میدادند و از مردمی که بعد از بنی الختم بدین مهم رفتند محمد و احمد پسران موسی سنا که بودند چنانکه
ذکر حال هر یک در جای خود خواهد شد از بدل مال و نفس درین غنایند تا فلسفه و هندسه و موسیقی و آراستگاری و طب و
جز این بدست کردند و قضا بن لوقای بعلبکی را چون بخود داد و آوردند از این مجلس کتب با خود داشت بعضی را خود

عبد اہل ارتقا اول اسح التواریخ

[illegible]

وقایع بعد از بسط و آدام تاج

و تفسیر را صاحب تاریخ الکنان که یک کتاب یکی بن عدی نقل بر هر دو ورق کتابت است و هر آن شرح المونیوس است چهارم مقاله را
 و دیگر شرح هکندر است چهارم مقاله را تا موضع دوازدهم از مقاله تا منته و تا میطوس نیز چند بن موضع آنرا شرح کرده
 و فارابی سترجی نوشته و تلخیص فرموده و هفتم مقاله اولی را شرح کرده و شرح هکندر و المونیوس را از حق تعالی آورده و او را
 دستی ترجمه کرده و دیگر موفقیقا بود که عبارت از مغالط است و آنرا حکمت موجهه نیز گویند و آنرا مناسبت و اول سترجی
 آورده اند و یکی بن عدی نقل کرده و شرح نموده و ترجمه مناسبت را به هم و بری و در اینهم بن کوشش بفری آورده اند و اصلاح
 کرده اند و کند ی را نیز بر آن کتابت است و دیگر ریطورقا بود که عبارت از خطبات است از زبان عرب
 آورده و اینهم بن عبد الله نیز ترجمه نموده و فارابی شرح کرده که قریب یکصد ورق کتابت است و دیگر موفقیقا بود
 که عبارت است از شعرا و شترجی و یکی بن عدی از سریانی بفری آورده و گویند تا میطوس را نیز بر آن کلامی است و
 بر آنکه آن مقاله را تا میطوس بدو ترجمه نسبت کرده اند و کند ی را به هم از آن کتابت است و تا فی مصفا
 در موطبیقات است اما سلیطیسی که آنرا سمیع الکیان نیز می نامند بهت مقاله است و اسکندر را فریدوسی مقاله او را
 در دو مقاله شرح کرده آن نیز تا مسعودی و ابو روح صافی آنرا نقل کرده و یکی بن عدی اصلاح آن نموده و مقاله
 تا به راجینس سریانی برده و یکی بن عدی آورده و مقاله تا به در میان نیست و رابعه را قطاس و فاسه مقاله شرح کرده
 و مقاله خامسه را نقل نموده و سادسه را شرح کرده و ایک نصف از آنکه موجود است و مقاله سابعه را نقل نموده
 و هشتم را شرح کرده یکس فردی چند از آن بدست نمود و این ناعمه ترجمه های قطار دیگر را ترجمه کرده و حقایق از طلا
 آنرا بفرقه شرح کرده اند و چون فردیوس که چهار مقاله را شرح کرده و وسیل نامی نقل نموده و اولو البسار که نقل کرده
 و تا میطوس مقاله اولی را شرح کرده و ابو اسحق بن کثیر بعضی از مقاله اولی و بعضی از رابعه را تا تحت زمان
 شرح کرده و تا بت بن قره نر بعضی از این دو مقاله که چند نوشته و اینهم بن کثیر بر مقاله اولی شرحی دارد و او
 بن قدامه را نیز شرحی است که از رومی بن کثیر نقل شده و بخط جرجیس پرودی سخنان تا میطوس بر حواشی آن کتاب
 ثبت شده و عیسی بن علی بن عیسی الحجاج الوزیری در نزد یکی بن عدی آن کتاب را قرائت کرده و تحقیقات یکی را در این
 قرائت بخط زیای خود ثبت کرده و این السج نیز بر آن کتاب شرحی دارد و علامه اسلام نیز بسیار بر آن کتاب
 شرح دارند و دیگر کتاب سماع عالم است متعل بر چهار مقاله این طریق و اولو ستر و اسکندر را فریدوسی بعضی از مقالات
 آنرا نقل نموده اند و تا میطوس تمام آنرا شرح و تفسیر کرده و یکی بن عدی نقل و اصلاح نموده و همین بن اسحق نیز
 مسئله از مسائل آن کلامی نوشته و ابو زید بلخی او را بر آنرا را می ابو جعفر خازن شرح کرده و او تا ستم سخنان را بر آن سخنان
 اعتراضات است و آنرا تصحیح نامیده اند و در مقام ابطال قواعد ارسطو آمده مذکور است که یکی بن عدی در بغداد
 با بزرگان علمای کلام نزد وزیر حاضر شد و بر ما اجتماع گفت که ما این شیخ که از فلاسفه است سخن کسب یکی را
 متهم است گفت و گفت تیرسم که میان ما و این آن رود که بهمان سخنانی در کتاب تصحیح با ارسطو رفت و ایشان
 اصطلاحات هر اندامند و مس مصلحت است این را ندانم چنانکه جانی عالم بقواعد منطقیه نبود و در مفهوم خود اعتراض نمود
 بر انصاف او و تحسین کردند و از جنس کارش محاف داشتند و دیگر کتاب کون و فساد است که جنین سریانی برده و سخن
 عربی آورده و دستی نیز بر آن عرب نقل کرده و اسکندر تمام آنرا شرح نموده و هفتم نقل کرده و نقل متنی را ابو کریم

جلد اول ارکتاب اول مساجد التواریخ

[illegible]

وقایع بعد از بسطوط آدم تا هجرت

بمنوال گردند که ذخیره کردی که ام خیر بگوست گفت اینچنین گشتی تو عرق تو دما تو در محرات سگداور گفت سگداور
 دستش را بر حکمای سیدیه گشت یکسان مال را را می آید دارند که محتاج بنیان شود متعلق را گفت که ای معنی را هم کردی
 گفت می گفت اگر چنان است حیرات را هم در تو ظاهر شد که آن سرور و اتباز است را ویرسید که ملاغت صیت گفت اطلاق
 لفظی اطلاق می با سگداور گفت که یکم درم را از تو سگفت می آید و حیرت کی وسعت ملک و دیگر مدی بهت و ایس
 آن ترا دوست میدارند هم و حیرت کی تو واضح و دیگر دارا و ماسا پس حد که گفت مردم و محبت را مراجع هر یک
 و هم اسکندر را گفت که چون هدایای یکم محمود میداری از نصرت ما تو عیایت کرد تو بر محمود و را که غنویت سگار مد و وقت
 بر ما سگداور مانده نوشت که مردم و طبقه ادبی را دارا و دیگر احرار را اقبال بس خوف است و اطاعت احرار و اطمینان
 بر طبقه اول را بخت و عظمت می طبع کل و طایفه ثانی را با حسان و محبت و باید عصب تو از قناعت و شدت غالی باشد
 که آن سینه سماع است و تحریف و فتور بر سر مد که از وی کو دکان است و لغنی را بر سر اسطوره قصه بکند مردم و هادیه

۵۲۲۵

حکایت های هفت بهمن در ملک ایران پنجاه و دو دیت و بیست و پنج سال بعد از بسطوط آدم بود

حکایت

های هفت بهمن که اورا حافی و حیدر از او میا میدادند از پدر بر سر سلطنت نشست و ضا دیسپاه و تو ادا سکر را طعن
 که ناگون امید و راهت و رعیت را از تحفیه خراج ستاد کام فرمود و در بریت دارای ابر که اورا در خرد سال
 نمودن را و روستای رگاست چون خرد طوکس او در اطراف آفاق برانگیزه تیغ و سیکن و انکه که در سال دوم پادشاه
 او سلطنت چین یافت چنانکه سگداور را به تهنیت با ده چند بجهت و فرستاد و فوراً از بندستان بر عرض خودیت
 کرد و به سپهران نوک جهان و وزیران که ستم و زور و قوی ادا کردن نهادند و فرمودم قرق که بیش فی سخت گرد و در روز
 بسوی او فرستادند تا با هم چون که سلطنت بروی راست گشت و دارا نیز سحر شد و تفر رسید اورا بهتس خواست به
 ملک قرق نامور داشت و سیاهی عظیم فراسم کرده لازم خدمت او فرمود و در ستاد او که یکی از هیولانان ارا را بود
 وزیر دارا و سپهسالار سگداور بود پس دارا از در ملکک اسطرخ خدمت حاصل کرده خیمه مروی زد و فوجی از گنارال فرود
 باراضی با کا و نیه آمد مردم یونان که در این وقت مدار دولت را بر نوک طرایف داشتند یکی که داد و ده شکر تحسین
 و با ایرانیان جنگهای مردانه کردند و دارا را در کار مصافح می کند بکوشید و جلادتی خیال بظهور رسانید که دست و پا
 بر او تحسین فرستادند و دستگیر یونانرا گشته کرد و جمعی کثیر از ایشان کشت و فوجی عظیم با سیری بکوفت پس با قح و نصرت از گنار
 کوچ داده روانه دارالملک شدند چون انجیر بهار رسید عظیم بنا ذخایر گشت و فرمان داد تا هر دو بزرگ ملک با استقبال
 او بیرون شدند و دارا در کمال عظمت و جلالت وارد ماست انگاه حکم داد تا موبدان و بزرگان ملک حاضر شدند
 و روی با ایشان کرده فرمود که بعد از بهمن فرزند ابرو سامان طریقی بجزه داشت و زانو به غلث را بر سر دولت
 ترجیح گذاشت و دارا اندک روزگار بود و زرت و بر پای امور سلطنت را غنیمت بهت که دلاجرم مسای
 چند این کل برداشتم و میرگیان را تسی نگذاشتم اینک دارا در میدان رستم و افراسیاب است و درایوان شاه و کوفت
 با چنین مردی سلطنت زمان نمومیده با تدا این بکشت و تاج از سر بر گرفت و بر سر دارا نهاد و کار خیر سلطنت را در
 تقویض کرد و مدت سلطنت چای سی سال بود و از آنرا در فارس شهر ف و حرم است و بی و سر مدخله دار
 ماست که تا زمان اسکندر بر پای بود و اسکندر فرمود از آنرا خراب کردند و از بسا و بهیچ یکی بر دجله غلث تو است

جلداول ارکتب اول المسح التواریخ

[illegible]

ملوس دوزای اگر در ملک ایران چهار دوست و صفا و چشمالی ساز سوختنم شود

2400

[illegible]

وقایع بعد از منوط آدم تا هجرت

که بصیوان و درید و سراسر طریق خدمت و تافت اکنون که بصیوان خود اعراف نموده عدد گناهان را ندیده است و در جرم
و در انقضای دست و مملکت و ماکا و دین و با و بی تسلیم فرمود و مقرر داشت که هر سال هزار پنده در خالص که هر یک نود
چهل مثقال باشد رسم حراج اعداد درگاه دارد و فلک این ترا بطرا بپذیرفت و نزدیک دارا آمد و پیشانی رخا کند
و اظهار عبودیت کرد و دست بر پیشانی و خانه خسروانی متعصب شده مراجعت نمود و در انیز از این شیخ غریب و از
منو و چون اجل محتموم و وقت معلوم شد یک تنه فرزند ارشد خود را که از غایت میل و محبت سستی مام خود فرموده بود
و بعدد مساحت و جای یرداحت و مدت سلطنت او دو دوازده سال و از سخن او است که هر موده شکل آنکه در
الصبا یک ایک کمیل الخضره او دما الثقیل مذاقها و از آثار او در مملکت فارس و در اب هر دست
که از مصافات اینجاست با کلاه است و از زر و دندان و دوداع جهان گشت

جلوس فلیقوس در مملکت ایکا دوتیه بچهارار و دوست و نجات و قبال بعد از برپا آمدن بود

مملکت کا دویہ یک ہرہ از یونان است و اطاق میقیم یکصد و سیجا میل طول آن اراضی با تدار جانب مشرق و غرب
 یکایمان منشی بود و همچنان از سوی مغرب بحر اوقدنی ازینک پیوندد و جهت جنوب اراضی دلاست طالیہ و آبیرین
 بود و طرف تماش رود عا ہای استور و ان ولس و اندویو کہ کثرت آب و صفوت ہوا موصوف بودہ و ہم در ان ارض
 معدن سم و زراعت تہ و این مملکت در عمد کثیر و مدبر رگام کو در زرق مقصور تہ جدیا کہ مفوم کتب و ہیئتہ در تحت
 فرمان ملک ایران بود تا آنجا کہ در ورکار ہمیں سری تند و از لطیفین نامی از مردکان ماکا دوتہ حکومت ان مملکت
 یافت و سر از فرمان ملک بران بدر کرد و چون جای رحمت سلطنت جای گرفت و قح نونا را بعدہ کھاست دار
 گذشت چنانکہ در قصہ ہا بدین منی است رت تند در بانوف حکومت ماکا دوتہ از از لطیفین بہ آتین نفس اتقال یافتہ بود
 دارا ہفتم از رسولان حیرہ زبان نزد آتین نفس فرستاد و ویام داد کہ از تہ مملکت ماکا دوتہ در زمرہ فرمان
 ملک ایران بودہ اکنون با قدری از آب و خاک آن اراضی کہ علامت طاعت و عہودیت ہست نزد ما حیرت
 ما اعداد جنگ کن چون رسولان او با اراضی ماکا دوتہ رسیدند نخست آتین نفس بہا را محترم بدانت و دست بہا
 اظهار فروتنی و اطاعت نمود رسولان دارا آغاز نقدی نمودند و زمانیکہ صورت را از سرای عہا مملکت
 بر آوردہ با تان در آن بخت شد و در آمیختہ اینغنی بر خاطر آتین کرانی کرد و حکم داد تا فرسنادگان دارا را حاضر
 حاضرہ سرارت بر دست انداختہ و چون در حضرت ہما انصار یافت بر آشت و نمودن در کجا را انجمن کردہ ان سخن
 در میان نہاد و یہ غافلش کہ از جملہ دستور ان بود و از جانب ہما ملازم خدمت دارا داشت و او را وزیر و تاد بود
 عرض کرد کہ ہیکہ نہ جہارت را از ملک ماکا دوتہ توان کوار داد است چہ موجب طغیان ملاطین چہان کرد و بآ
 آنست کہ سیاہی از اہل ارجال بد انوی تود و آن مزد و بوم را با پیال ستم سوز سازند و زراگان انجمن بچن او را
 ستودہ نمزد و بصوابہ داد او را بنواریس را کہ یکی از ہر ہنگام نامور بود و بد انجا بنامور فرمود تا ریش
 اہرہ لشکری را مخصوص بسوی ماکا دوتہ کوچ داد و چون انجمن با یقین نفس رسید او را استقبال کرد و از در یوزرست
 نیایش بیرون شد و کناہ رسولان را بروی آستار راحت و سنہ مالک ایران اظهار بھدت و عہودیت نمود و تا کہ
 غرض پذیرفت و با او از در رقی و مدارا بیرون شد و رسم نما لطف و مودت در میانہ حکم گشت چنانکہ آتین نفس

والله اعلم بالصواب

وقایع بعد از بسط آدم با هجرت

و بسطی آورده با او مضاحت فرمود و او بیاس با اسکندر حال شده بار خف دینا که غفیر مرقوم بود
 ولادت اسکندر بن قیوس نخرار و دودیت و صفت و سال بعد از بسط آدم فرمود
 اسکندر یس غلب بن مبرهن بن یوس بن مخورن روحی لطیف است از اولاد یونان را در قحطان و مادر او یونیا
 دختر عزناس است چنانکه مذکور شد یعنی ز مورتین عجم او را ایرد رای اگر گشته اند و چنان دهنده که دارا را کایت
 رفته دختر قیوس را کجانه کجاء در آورد و این خطا از آنجا که ده اند که یونان پس سی ساله در دارا کا دودیه دخترش را
 برنی آورد و چون قومی تیرا سیرتاشان بوده اند اقتضای در بر دارا و فیلهوس سده اند و بعضی و را آورد و القریس اگر
 باز آمد و این خطا از آن کرد که وقتی غلب یاما در اسکندر یونیا پس دل بد کرد و او را اطلاع که تیرا راست
 و اسکندر مادر خود را در دست دیگر برای تیرا و پی با او بریت و بعضی از یونیا میال گفتند اسکندر فرزند غلب است چنانکه آن
 درجه نباشد که فرزند یونان اسکندر آورد بلکه چه تر که نام تازه است که آرا از حدای بزرگ ممد است و بر تنش میبند
 صورت از دایا آمده اما در اسکندر هم سترند پس یونیا پس با اسکندر حال گشت و صورتی که در تیرا اما دودیه میدهند
 و بدان است اسکندر را و او القریس میا میداد اسکندر بر دینش گواهی میداد و فخر میکرد و او را ایروی ریکسوی دیار و از
 که صورت او را نقش می بستند و دودیه و سب دیگر آن بود که اسکندر تیرا که از نامای ذوالقرین اگر بود
 از پس آنکه هر سال خرافات اسکندر یونانی سیال کرد و چنان روشی که ذوالقرین اگر آورده بود با چنان دور و حضور
 و مزار با انجام بر دینا که در قهقه ذوالقرین مرقوم شد و یکدو تن دیگر بر از ملوک میس که ذوالقرین لقب داشته اند کشا شایم
 مع القهقه بعد از ولادت اسکندر که از غلب رور تا رور بقوام آمد و وجودش بروی مارک افشا چنانکه روز ولادت او خبر
 شمع پارید سی ساله را و او را آوردند و غلب در تیرا فرزند خاطر نکات تا تیرا رسید آنگاه نامه با رطون نکات
 و او را از شهر پسین به بلده نژاد آورد و اسکندر را در سیر دینا که در قهقه ارطونذ کور گشت و چون اسکندر یار و
 ساله شد و از فنون حکمت و فراست و رسوم سپاهیان و سیاست الهی حاصل کرد غلب او را کای خود در تیرا نشاند که بگفت
 بگذاشت و خود با میسر از تن مرد تیرا زن رای تیرا ملا و امصار یونان بیرون شد و بخت ماریاضی را تظیفش که قرب
 با کا دودیه است آفتن بر دودیه مطلق را که از توابع انقیض است متحر نو و مردم امستهر و مطیع فرمان فرمود در احوال میرا
 فلک اکل بخت و سیوت و معروض داشت که امور در فنون تیرا اندازی میسر شود یا یافت چنانکه مرغان حرام نام
 تیرا و از راجد آنکه بر بود اگذرد و ناما که تیرا فرود آمد و از بر از قد یک کی رحلانفر ستم به مانند که بدین مهر ماکار
 حضرت فرمائی و مردمی مقرر داری طلب فرمود اگر مرا بکشتگان و بیگانگان جنگ بودی از تو کیر بدستم و چون مقصود
 ماعز نیست بنهر توکاری کجا بود و مرد تیرا انداز اسحق غلب شریکین خوشتراک آمد و دل بر آن نهاد که ایس کینفر از غلب گشت
 یس روزی که غلب با فاختان خود در اکمنی ملو و لغب روز میر تیرا انداز از کشته سمر بر کرده کجای خویش را سوب
 غلب که دودیه بختی حرم است وی زده او را با پسینا ماحت و خود نظری مگر بخت چون مردم طلب رمدک نظاره
 کردند بر آن نوشته دیدند که این تیرا زهر حرم است فلک اسب با محله بعد از آنکه غلب حراحت خویش را با مردم بهتیا
 آورد و هم غم تیرا دیگر اراضی یونان که استوار کرد و با سکر بختا تیرا پسین آمد و آن بلده را در جاحره انگه روز
 کار بر پنهان مکت ماحت و از اطراف مد طریق نمود تا مردم غلات و جوبات بر آن تیرا فرود ما و رند و مکان آن بلده

۵۲۳

در کتاب تاریخ اسکندر
 و در کتاب تاریخ یونان
 و در کتاب تاریخ روم

در کتاب تاریخ اسکندر
 و در کتاب تاریخ یونان
 و در کتاب تاریخ روم

مجلد اول از کتاب اصول فقه التواریخ

0266

میں نے اس کو دیکھا تھا

[illegible]

৫২৬৮

[illegible]

مجلس عمومی و سادات
مجلس عمومی و سادات

وقایع بعد از سقوط آدم با هجرت

ساخته آهنگ تیر ایران فرمود و چه کثرت سیاه ایران و یومان مصاف دادند تا روزگار در ابراهیمیت تمدن ایران رسیده شوریده اورا ارمیان برگره شد و چون تفصیل این احوال در دیل قصه های اسکندر مرقوم خواهد شد در اینجا مقام عیان قلم را نیست
 و استیم مع الفقه مدت سلطنت و دو مملکت ایران چهارده سال بود و از سخنان او است که فرموده یا ارجی انظر الی ملک
 الملک و انضایب الا لایم استیم خبر خاشا قضا علی التراب منقره اعر الانضایب و الا انضایب قدر الی ملک و عا دله
 فاعیر ما تری قتل آن فقیر عسرة یثنا یس

حکمت شکر که تیرج با مردم سیسیلی پیچازد و دست و بهما دو سه سال بعد از سقوط آدم بود
 ۵۲۷۳
 گوئی از اتراف که تیرج است که کلات حتی و تهامت فطری از اقران خود در تری است و این وقت که خبر ظلم و تعدی
 دنیسیسین چنانکه مذکور شد از جزیره سیسیلی بکرتج آمد و هرت مردم اردوی معلوم شد اما لی متورکما که متعروصت بودند
 امسی را عیبت سرد و کور ابیسه لاری اختیار کرده مامردان تیشیرن و کشتیان حتی تیرسیسیلی امور کردند
 چون ابیحر سیسیلی پید مردم بیکرکش که در الملک آن جزیره است نهایت بهر هساک تند و کس ماضی قرن
 فرستاده از قبایل گریختن که از قدیم ازیام فرمودت میا خشد طلب اعانت کردند تیلان که فرما کند
 آن قبایل بودند کار در مملکت خود بر آزادی خلق میراند و دوشه خویش را پران کرده ساخت و لشکری عظیم باریست
 و برای آنکه ساد انگو مانگاه خود را بیکرکش رساند و کار از دست بدر شود هزار تن مرد دلاور از تکیان برگزید
 و باستقبال تمام سوسی سیرکس ره سارند و فرمان داد که عموم سپاه بر اردن مال بستانند و خود آن هزار مرد جنگ درو
 گشتی حتی در آب رانده اگر کار سیسیلی برسد که در آن مدت اندک تیر سیرکس در آمد و از دمال او بهر روزه
 سیاهمان در رسیدند و کار سیرکس را محکم کردند و پیسیسین چون از حفظ و حراست در الملک آسوده شد آن بلده را
 دست تیلان سیرده خود با حقی از تکیان تیر گریخت شاف تا آن بلده را بر از شر دمس نگاه دارد و از آن
 چون گویا تیر گریخت رسید و از این راه را گاه تدا نیست را که یکی از سربگان سیاه بود با فوجی از لشکر سوسی
 گریخت فرستاد و خود آهنگ سیرکس کرد چون در میان لشکر گریخت حسی کیه از مردم یونان بودند و اینغی را بدست
 که اینک ابل فرق در سیرکس آمده جنگ اندک گفتند با هرگز مردم خویش مصاف ندیم و آغاز از فرمانی نهند
 و کور اگر استه سوسی را که در آمدند از ایرودی کارگو آتفه شد چنانکه در یک ثوابت کرد و از آنکه بیکت برام
 سیسیلی گرفتار شود با قلی از مردم خویش کشتی در آمده آهنگ فرار کرد و از آنسوی اینست بیکرکش و شاف
 حرم را کور و اصعب نموده تا قرار نیاورد و جایار از دمال او روانه کیرج شد چون کتودان شکستی و بر شاف
 تیر گریخت رسید اما لی متورکما که کشد کور و در این مهم عیسانی بر رکت با تدها را عدم کنایت و دولت که تصحیف
 شد و هرگاه او کیه رسید دیکری یا چنین کار را بدست مکیس حکم دادند تا او را مقتول ساخته حدش را در معبر
 انداختند که هرت نظار کان با تدها و ریس ایواقه بیکر و همتل را برای لشکر کشتی اختیار کردند و این هر دو مردم
 دلاور و جنگ آزموده بودند مع الفقه ایشان بهما دین از تن مرد بهار و دو سیس کشتی حکمی فرابهم کرده با بر تیر
 وارش و حور دنی و علوه دالات جنگ از کیرج سوسی سیسیلی کیرج دادند و عرم کردند که بخت بر سر گریخت تا حتم
 دنیسیسین را متور و ران چون انخبر تیر سیرکس به تیلان رسید تدها هزار مرد سپاهی از سیرکس برگزیده برای

منشی در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

ملک و مل ارکتاب اول اح التواریخ

اسماعیل حکم از سر در صد و در مردم مصره که در اگاف و اطراف آن مله سکونت داشتند و سر از کس خبر نساختند
 و تقسیم مصاف سپاه گریخ داد چون لشکر را بر سر آمد و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 که سالان فراسم کرده بود که لشکر را بر سر آمد و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 بر دگر و سر از کس خبر نساختند و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 مرق و داد و مله گریخ سپاه شده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 و اسب میدان باغ اردو سوی تنگ موده شده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 از پنا گریخ پی سره لکن سبکی و در و چنان لشکر سالان کجوری اشغال داشتند و از مردم گریخ خبر نساختند
 که اسب شده و راه را پس گرفته و سالان یکم داد و اموال اعیان انکساعت را محطه تصرف در آورده و یکم کرد
 آن مله که گریخت و در دس فرستاد و در ادای این مخ مرگ فرود داد و آن سپاه را مله کرد و یکم
 بعد از این قح سالان آن تنه سر از کس خبر نساختند و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 گریخت و با راه گریخت و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 آمد و آن سر از کس خبر نساختند و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 که مله و اسب گری که از راهی مسلح موده بود و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 مد و دس در ای وقت تنه دگر در گریخ روی نمود و چنانکه حسن که یکی از مود حسن توانست مرقوم داد و آن
 حان بود که یکی از در کسب راه گریخ که از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 ن مده و در کسب راه گریخ که از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 محال محمود پس روی فعل انکساعت گریخت و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 رو و بر اسب کرد و انانی صورت داد و انانکس دعوت کرد و چون انکساعت حاضر شود و هر قافل در میان خود
 تقسیم کرد و حکما را مقبول سازد و یکی از مردم او که اس را در او اسب بود و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 دعوت و از انکساعت موده و قاضی العساکر یکم داد که کس از یکم حسن مرگ و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 کس تنه جمع شود و چون را اسکار را کس مده و آن را در مرون افاد و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 عام بر دس مده و در کسب راه گریخ که از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 قرار کرد و در کسب راه گریخ که از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 موده و از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 محسوس فرستاد و برای انکه محسوس فرستاد و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 دسار مده و بر روی او را اجتهاد کرد و در او را سوئی انانی سور کاه سپاسی شوم آورد و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 در اند اجتهاد و خاصه الامر بعد و علمه و او را دست کرده و در دست و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 بعضی کس مده و در کسب راه گریخ که از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را
 مشر را پیده و در کسب راه گریخ که از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را

در کسب راه گریخ که از راهی موده و در کسب راه گریخ مردم مسلح معلوم شدند و آن سپاه را

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

۵۲۷۶

دو

این کتاب در
مکتب
مطهری
تهران
چاپ شده است

یکنا ده بر که دست آمد گشته تا کسی روی نماد که روزی کیس او جوید
صروح آغا سائل در سیسی پنجره رود و دست و پاهای او بر سر آید و آدم شود

بعد از احکام کار به تو ای که در کتب دیگر آمده است سیسی تمدن در این وقت آغا سائل که یکی از اعیان سیسی بود و همچون
داشت و تجماعت و تمامت سرور و مدائن سرمد که تهریز کنس را فرو گیر و در حکومت سیسی حکومت یادی چون این مقصود
در قدرت ماری بود و مردم که در کتب که در لاهی را مدد و امصار سیسی است و آتش آغا مودت و موالات بهاد
و چون این خبر که رسید آغا سائل که در کتب که در لاهی را مدد و امصار سیسی است و آتش آغا مودت و موالات بهاد
باز مردم که در کتب که در لاهی را مدد و امصار سیسی است و آتش آغا مودت و موالات بهاد
سیاهی لای سیسی آمد و آغا سائل را برای تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
برده بعد از چند مصاف عظیم آن تهریز کنس را فرو گرفت و در آن مله حکومت یافت و چون در کار خویش موسی شد
سراپهر طاعت مردم که در کتب که در لاهی را مدد و امصار سیسی است و آتش آغا مودت و موالات بهاد
که در لاهی را مدد و امصار سیسی است و آتش آغا مودت و موالات بهاد
جمع مایه برای جنگ پرون شد و با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
کرد و خودی در دست و ظلم میکرد و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
درست بنگرنا بود و خودی در دست و ظلم میکرد و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
حاضر کرده و ایاتان گفت که ای کس که میفرماید بر بانی سمارا از این قوت نجات دهم و این که در این حکومت
بر آمده و از مردم گفت که ای کس که میفرماید بر بانی سمارا از این قوت نجات دهم و این که در این حکومت
اما تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
در خرید و در حفظ آزادی داد و تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
دینار در خالص برای قوت و علوه برداشت و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
ساحل دریا آمد و سیاه و در اکتینهای جنگی آورده و سیاه و در اکتینهای جنگی آورده
اکتینهای جنگی آورده و سیاه و در اکتینهای جنگی آورده و سیاه و در اکتینهای جنگی آورده
و از آن سوی چون بنگرنا داشت که آغا سائل از شهر بیرون تا حقه فوجی از تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
او را اسیر کند و هر چند انجاعت شخص حال او را که در خبر نیافتند با چار و لشکر کا به رحبت کردند و علی بنگرنا سائل
همی گشتی را با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
صعب میار چون این خبر در سیسی تهریز کنس را کشت و او با تهریز کنس را کشت
باز آمده و بنویس غرمت کند و شما مردمی جنگ آورده و ایوان مردم که اکنون در کتب که در لاهی را مدد و امصار سیسی است و آتش آغا مودت و موالات بهاد
و قانون حرب بنجر ندید مردم سیاهی ایشان اکنون در سیسی پهاستند و آل قبایل که در اراضی محترمت کنند
از جوهر و اعتساف دولت که در کتب که در لاهی را مدد و امصار سیسی است و آتش آغا مودت و موالات بهاد

این کتاب در
مکتب
مطهری
تهران
چاپ شده است

وقایع بعد از بسطوط آدم تا هجرت

آنانا ناکل را گردن نهاده از بند رانی یافتند و چون ضحی دولت کرج مشهور شد فرما کردند از آن اطراف طبع در آن ملک در بسند از کوهی سیستو سر کسل روم نود چنانکه در جای خود مذکور است با یکدیگر در این وقت که سیاه کرج شکسته شده بشهر درآمد یکی تیرپی از شهر طرای در رسید که ایک اسکندر با لشکری با مو بر دین مرز داشته و ما را در محاصره انداخته باوری شهادت حق ما واجب باشد چه مردم طرای و کرج از اصل یک قبیل اند امیعی بر سر اندوه ایستاد و پیغمبر دین آن نیرومند گشتند که احاطت ایل طرای تو اسد کرد و لاجرم زمان بعد خوشتن گشودند و سیه تن از مردم دانا بسوی پیش کسل فرمودند تا دیر کار با جماعت کنند و گفتند چون از جنگ آغانا ناکل فرغت جویم سپاهی در تو رجبت برای شما خواهیم فرستاد چون این خبر مردم طرای رسید تحت ملول و نایوس گشتند و زمان و مردم را خود را به غیر بانی مردم کرج که در رسیده بودند گماشته خود را می اسکندر بیرون تانند چنانکه در محاصره خود مذکور است تا آگاهی کرج در دفع آغانا ناکل همی رای زدند عاقبت الامر کلان بر مد که خدایان پیشان بر انجماعت عصب کرده اند و گفتند این عصب را منرا و راست چه از این پیش رسم ما آن بود که از اطفال ترض در راه خدایان خود قربانی میکردیم و تقدیمت که در ازای ایشان غلامهای سیاه قربانی می نمود و اس گناهی عظیم است این سخن در مردم کرج اثری تمام نمود چنانکه بسیار کس قدم پیش گذاشته الحاح می نمودند که ما را قربانی کنید عاقبت الامر دوستی تن از اشراف و سیصد تن از اطفال عیال را در معبد آوردند برسم قربانی مقبول ساختند پس از این واقعه آگاهی شود که صورت حال را به یکدیگر نوشته بدست سرعی تانده بسوی سیسی فرستادند چون این خبر سیسی رسید یکدیگر را رسول گفت که این را زار و پوشیده دار و اگر نه این سیاه از سر پا رکده شود و خود در این خبر از مخفی بدانت و آوازه در اداحت که آغانا ناکل اراضی محترمتانده و جنگی در پوسته و از آن جنگ شکست یافته لطیفی گریخته است چنانکه از وی هیچ خبر نماند چون سخنان کذب آینه هر یکس را قشایاقت آغانا ناکل برادر آغانا ناکل چنان مضطرب شد که خواست با هشت هزار تن از لشکریان خود از آن بلده پرول شده بجای کوی در در این وقت یک فروغ دشتی که می تن مردمی بازو آرا با میرو میزدند در رسید و حرق آغانا ناکل را بر سر کس رسانید مردم سیسی پیش ظاهر شده در کار جنگ پای استوار کردند و از آن سوی هر یک مردم خویش را بر انجیت و حکم به یورش دادند که هر کس که در آن بلده را محترمت زد و مردم کرج تحت بگو تیدند و همچنان قهر آن بلده بر سخت ناچار از کار محاصره باز ایستاد و خبر از آن از لشکر خود را بسوی کرج فرستاد تا با یوری انجماعت کنند و آغانا ناکل بدیشان دست یابد و خود باندیشه بشوین در کنار میر کس شست و پس از روزی چند از کمین برآمده جنگ در پوست مردم تیر با و جنگ در آمدند و عاقبت سیاه کرج را شکسته او را از اسب در انداختند و مقول ساختند و سرش را از تن بر گرفته نزد آغانا ناکل فرستادند آغانا ناکل چون سرب یکدیگر را دید تحت شاد شد و آنرا شهر کرج فرستاد تا مردم عبرت گیرند آگاهی کرج چون سرب یکدیگر را دید بجایت مضطرب شدند در این وقت که یکدیگر که ما لها در طلب سلطنت کرج بود چون مردم را محصور یافت و آگاهی شود که تان و دلیل در بون دید با جمعی از مردم خود بمیان کوی و ما زار درآمد و بر سر فغان رای جویس میداد است مقول میات و سلطنت خود را در حلق عصب میگرد مردم در از این حدیث و تهمی عظیم گرفت و خلق تبرکبار به جنبش آمدند و بر مردم را یکدیگر می شکستند و یکدیگر را چون چنان دید و بر جانی بلده برآمد اما اگر مردم چنانکه

از این وقت که سیاه کرج را شکستند و مردم را محصور یافتند و آگاهی شود که تان و دلیل در بون دید با جمعی از مردم خود بمیان کوی و ما زار درآمد و بر سر فغان رای جویس میداد است مقول میات و سلطنت خود را در حلق عصب میگرد مردم در از این حدیث و تهمی عظیم گرفت و خلق تبرکبار به جنبش آمدند و بر مردم را یکدیگر می شکستند و یکدیگر را چون چنان دید و بر جانی بلده برآمد اما اگر مردم چنانکه

خلد وکل ار کتاب اول ج التواریخ

کتاب التواریخ
جلد اول
کتاب اول

کتاب التواریخ
جلد اول
کتاب اول

محمود خط خوش بود که در خط شهر چون اورا داشت مامور فرما در کشید که محسن دغ المکر را ماسب داد و موی و نظار و
 و پس از کس و کشش سارا و اورا در دست آورده عرصه ملک و دارا ماحشد و شهر را دیگر با عظم و س که در دود خط و کرا
 خلد و کلکو گشت و مدون اعا ساکل به اس که با قهر و قله سیه کرج دست مامدان سرمد که ارا صی افر صبر رخت
 صرف آورد سپا حوس را افرود که پس صراف مردم کرج را بیم کس ردا و علس فرما که از سر بر ستاد
 و مام داد که چون بولمارم رکاب می ناسی و در کلکو گشت سرمد کی ایکا که در ماکلک معرب دست نام سلطنت بود و
 مانو که ارم آتس طری عدت اعا ساکل سرد و سپا خود را نصرت او را دست چون اعا ساکل ان قوم رخت
 فرمان آورد در موی دست که ده آتس را رخت و مردم اورا فی المانی طبع و معاد ماسحت و معدت ساه خوش
 سرود و در صبر بلاد امصار افر صبر و رداش ملکی را تخرمود و کلکو گشت آن ارا صی را افر صبر و در چکاس که اسب و دود
 عزت سیلی فرمود تا که آن ماکلک در سر عظم و س که و کلکو گشت آن نواحی را و دود و سوار و در دوجن اعا ساکل را
 معرب ریس سیلی آمد آن ساه که رای و ام مال ماحدت فرمود و اسب فرموده و در مریک آرد چکاس
 مرا که شد و در کوی که در مردم سیلی بود و مانی ماد را در موی کلکو ماس و صفت گشت و انالی کرج موی دست
 کرده لشکر را آورد و در بعضی را دود امصاری که اعا ساکل تخرمود و دیکه تقریب آورد و در کار و در چکاس
 ملک شد و ارا برای فرار و ارا و ارا کشتی بود که کاس سیلی بود و اچار صورت خال را در مایکاشه دست و سول
 موی اسر و در یک در صبر و سپا چون اعا ساکل ارا آن حال آگاه شد جدا که جو است سپاهی اعا صبر فرمود و دست
 موی مامدان مقصود ماحصل بخش لا حرم پیاده و در شهر سر را کس در آمده مشب و دل و در صهای آسای
 مست پیاده وی که در معرب ریس بود و چون ارا اس را در آکا شد و دوا شد که ارا اعا ساکل کاری ماسحت
 کرا و دند و مافت پی سر سر کرج جو اسد و در ای کمات خود را در چکاس بشور و در دوا و در اگر مفرول
 ماسحت و سر و ارا و کر که سر و در کال کرج آورد و دلمان ماسحت و ملامت دولت کرج اقتدار نمود
 چون ارا ساکل رسید عظم آسفته معرب و پربان خاطر گشت و چون مری عظم پیاده و در دوا و در
 که پربان روز کار و در دوشمال کدی ادا شده و ارا بر طبع مقول ماسحت و ارا در و سوت ارا
 مری انا لی کرج بود که اسکندر شهر مری را تخرمود و اسکندر را بر مری و گرفت و در ماسحت که رمان ارا
 ملک سر و در مردم کرج محنت ترسید و رای چنان زد که به کلکو گشت و ملامت معروف بود و در
 اسکندر و در ماسحت و او در صبر اسکندر را در مردم کرج اظهار محس که دوجن در آن در کا همت چاکری یافت و در
 انالی شور و ماسحت و اسکندر اکی دبا به کلکو صورت و یکد کال بصرب اسکندر آمد و مردم کرج را بی نام
 کس و ارا تم اشان محنت ماسحت اسکندر بر میان او را و در داشت و در و دوا موی مقتر فرموده ارا
 خاکران خوش جو ارا پس ملکو ارا دم که در صبر اسکندر را دوا شد و ارا کشف نموده انالی کرج را ارا و در
 امور ارا کس ماسحت و ارا چه چون دوا و ماسحت اسکندر به کلکو شهر کرج را ارا مردم او و کشف ماسحت عظم که در
 و ارا و ارا و اسکندر کسوف و اشی و دسی همان و در عرصه ملک و دارا ماحشد
 قتل و کسوف در و ارا و چه در و دوست و ماسحت و دشت سال ارا و هر سوط ارا دم و د

در و ارا و

وقایع بعد از مهبط آدم تا هجرت

آئین یکی از خدایان طلب بود و دختر او بری دانت که بصاحت نظر و نعامت میکرد و طراوت دیدار و عداوت گستا
 مشهور بود و مهر طلب سویی و بجهت سد و دلت که قمار عشق او گشت و او بمیاس که مادر اسکندر بود و خوشی و طبع
 غلیظ داشت در این وقت که مهرش بر ازان یکگاه دیدار آقا زنت و علفست کرد و چند از شست و خونی و سر
 سلوک باز نمود که طلب از وی نفرت کرده و او را اطلاق گفت اسکندر نیز از این غمی از پدر برنجید و مادر را در رشت
 به لده آینه سر رفت و روزی چند در آنجا زبید و کار او بپند یاس را نظم دست کرده باز آمد و هر چند پدر را
 از کرمس رهای می نمود و منع کرد و گفت در میان اولاد ایتان بهینه مارعه و متاعه خواهد بود و بعد متاعه
 و طلب با یکای تیره با مهر و طلب متول بود تا آنکه خواهی است و در اینجا که کج خود در آرد و دین بری و کوا که راست
 و اعیان و اتراف ملک را با بخش کرد و یکای تیره را برای خود عقدت کرد کالان بخش با سه راه تنیت کرد
 و آئین از میان به خواست و گفت انشاء الله پسری از این دختر وجود خواهد آمد که زینت تاج و تخت خواهد بود
 این سخن را اسکندر صعب قناده و آئین را بدست نام برتر و تیغ رگشیده سویی او دید و گفت ای دختر دارا که
 که تو کونی من فرزند طلبیستم بعد از این از خواهر زاده تو سیری خواهد آورد و او صاحب تاج و تخت خواهد شد
 آئین چون جان دید از بیم جان بیرغاست در آمد و برای حفظ خود با اسکندر در آنجا بخت این کرد و در هر خاطر
 که هم از باده کرنا بار نمود و توارا قناده و تیسیر بر گشیده مدمال اسکندر تاهت و از غایب مستی تو است
 او را در یاد و مالک آن بخش بر وی در افتاد اسکندر چشم برها کرده و در دادا که نه دید و بحث غشناک شده
 روی باز ز کالان بخش کرد و در تضرع گفت ایست یا دستانه یونان که با این کرد و آوار عمر قنجر ابرار دارد
 و بخواند بر ملک الملوک همان غلبه جوید و در ظل او آسوده استید این بخت و از مجلس در آمد و از آن پس
 یکای تیره صبح لب گشت نیایش که یکی از اتراف مدین بود و در حضرت طلب سر یکی فوج حاقه دانت و میسایس
 مادر اسکندر از نری گرفت و در میان او و آئین پیوسته ساز معادان و خصوصت طرا بود و در این وقت با برده
 زیاده از نیت متخل شد و بر در پناخت در خدمت طلب از آئین نکایت مینمود و طلب سخنان او را بسمع قبول
 نمینمود چه از سودای او با او میسایس خاطر بنجیده دانت و عان آئین را را و ترجیح میدادت یا نیس
 از این غمی دلت شکند و بر خود خشم کرد که خوش طلب را بریزد و روزی در درنده پیراگزشت که تحصیل علوم نمیزود
 با خدمت او مطاطا لیس پوست و عرض کرد اگر کس خواهد زنده جاوید یا ندید که زیت کند حکیم در جواب
 فرمود که هر کس خود را بکشد و بپزند یا بزند یا ندید که زیت کند حکیم از این سخن گفت نفس و کدتن از دنیا بود نیس
 چون قصد کشتن طلب داشت چنان فهمید که شخص باید خود را بکشتن دهد و از مرکب بهر ما خود گفت که هیچ از آن
 بهتر نیست که طلب را قتل آورد و چون مراد از این خون او بکشد جاویدانه زنده مانم و مشن فرصت میو دار پس
 چند جمعی از نزد فرما گذار آینه سر حضرت طلب آمد و یکبار دو آره تن صم نزد وی آورد و ندو صورت طلب را
 صم می ساخت که خدای سیر دهم باشد تا مردم آنکه را بر پیشکش کند طلب فرمود تا آن صم را به تاجه برد و جانه
 سفید در پوشانید و خود را ز جانه سفید که علامت سرور است در پوشید و روز دیگر برای قاتل عرم مکه کرد
 پس از این آن روز را وقت شتر در او میسایس صبح خود را بیرون دروازه شهر برده با اسبی را بوار داشت

اینکس غنی بود
 از قیام و مشورت
 صفتی که در این
 از کس که در این
 از کس که در این
 از کس که در این

اینکس غنی بود
 از قیام و مشورت
 صفتی که در این
 از کس که در این
 از کس که در این
 از کس که در این

وَقِيَّاعٍ بَعْدَ زَيْبٍ بَوَّادُ عَمٍّ تَابِجَرْتِ

[illegible]

خلوہ مراد

حکام اسکندر اسپاه دار اینخوار و دوست دستان سال بعد از بموت آدم توفد
چون اسکندر از کاظمین بر داحت و خرمین و نسیان و نایع افاد ار که در ایام وقت ملک الملوک ایران بود کس مرد
او فرستاد ظلف حراج کرد و اسکندر مرستاده او را حوار کرده از پیش بر آمد چاکر در قفصه دار اندک و گشت آگاه
ماست که حکم بزرگ دین است بهت ممدت و کمر برای تخیر مملکت آسیا برست و لشکریان خویش را برین طمید
حکم داد تا اعداد این نفر کنند و از تمامت ممالک یونان سی هزار تن پایاده و پنجهزار سواره جهت تیار نمود و از اینجا
میرده هزار از مملکت تا کا دوتیه بود و در حدود تار ماده از یکجا به تدارک آروعه و علوه کشید آگاه ابطی تا طهر را

وقایع بعد از بسط آدتم باجرت

فرمان داد تا لشکریان سبک و پاک آب دریا ریخته و آن زمین را که اهل طرای آب بوده بودند دیگر باره با خاک
 آمالند که دو لشکر را از کناره بحرین طرای کشید اهل طرای کس دولت که تیغ فرستاده از ایشان یاوری حسند
 و چون مردم که تیغ چاک نزد کورست در ایوقت متوجه سپاه آغا شاکل بودند اعانت ایشان شود لشکر دلا حرم آغا
 طرای از قطمان و طرای علا در دروازه کجوا لشکر اسکندر بدان بلده در آمده بر حسب فرمان دست تفل و عات
 بر آوردند و اسکاغت را کبیرا فراتی مکافات عمل در کناره نهادند ایکا ملک یوان غرم تیغ بیت المقدس فرمود
 چه امرای که مشغول محاصره طرای بود بی اسرائیل لشکر او راه آورد و خود ملوک مدد مکرده و در حصار اسکندر را کجی
 خورشید کار بصوت میرفت و چند که اسکندر ملا و امصار آل اسرائیل که قریب ابرای بود حکم فرستاد که علی بن
 خورنی لشکرگاه دیند معبد میثاق و عمال دارا فرستادگان او را از پیش رانند و لاجرم اسکندر پنجم و کین
 فرادان سوی بیت المقدس تاخت کرد و کناره آن بلده را لشکرگاه ساخت آل اسرائیل در دروازه را اسدود
 کرده محصورند و چون روزی حیدر آمد کار برایشان مکت شد و دست اسکاغت را فرو گرفت و دافند که هر روز
 پادشاه یوان آنته را سحر کند و مردم طرای عرصه هلاک و دمار خواهند بود در این وقت یهود که او را ششون صدیق
 بنامیدند و نسب با یوئع کا بن داوید یوئع مردی صالح بود که او را داد و کذب دعوی نوت داشتند و ششون
 در آتش انداخت آن دوتن سوختند و یوئع سلامت از آتش برآمد و از آنجا که گویند تر خشک باجم سوخته شود
 به کوهست آن دوتن کا ذب مقداری اگر کوشه جائه یوئع نیز سوخته شد و این واقعه بعد از حرق اصحاب دانیال
 بود چنانکه مذکور گشت با بجه یوئع بنی اسرائیل گفت که دروازه کشانید و مرا رخصت دهید تا بطلب شفاعت برو
 اسکندر شویم اگر مرا کشتن فرماید در راه جدا سهل باشد و اگر نه تمام از این محله که مرا نم مردم بخور او را صوب شمرده
 اجازه دادند که ببرد اسکندر شود پس یهود که در این وقت رئیس فدیه بیت الله بودند از بیت المقدس بیرون شده لشکرگاه
 اسکندر آمد و رخصت را حاصل کرده بخدمت او تاسف اسکندر چون جیش بر عود اقامه از جای حویس حسی کرد
 او را در کناره خویش نشاند و عظیم محرم بداشت یهود از حضرت وی خواهر انیم بنی اسرائیل رسالت نمود اسکندر فرمود
 که بایسته شرط مسئول ترا بجا بستم و درم نخست آنکه بی اسرائیل خراج محکمت خویش را بهر سال ادا نماید درگاه
 دارند دوم آنکه هر فرزند زیر نه اسال در خانه کا بنان و خدام بیت الله متولد شوند نام او را اسکندر گذارند
 و شرط سیم آنست که بنی اسرائیل غلنه مرا در سلطنت تاریخ امور گذارند و این هر سه شرط را عدد پذیرفت و بی اسرائیل
 علیه اسکندر را برادر او ملک ایران تاریخ کرد چنانکه تا کنون در میان بیتان باقی است و در این سبب شکام که
 دولت و شصت سال از هجرت موسی علیه السلام میگذرد و در هزار و یکصد و پنجاه و پنجاه شمس بتقیده بنی اسرائیل
 تاریخ اسکندر است مع التقه بعد از آنکه عدو از نزد اسکندر پیروستد ایمان درگاه معروض داشتند که سب
 بود که یهود در این هجرت حیدر عظیمی تا بهر چه است پذیرفته آمد اسکندر فرمود که هرگاه من بکلی شدم در پیش روی
 سپاه خویش سواری می باشد میگردم که کجای خیم حلا میسر و این علامت تیغ بود و هر که آن سوار را شاکم انیرا
 که یهود را ملاقات کرد من تا بنی او را بی زیاده و نقصان چون آن سوار دیدم از ابروی از فرمان او گذر تو را شاکم
 آقا یهود چون وارد بیت المقدس گشت فرود غورسایند و پیشانی لایق با صام بعضی از مصفات سلیمان علیه السلام

و اسکندر در این محله

جلد اول از کتاب قول ماسح التواریخ

امکده فرستاد و آن کس را پادشاه یونان سردیکه در مقام افسران عادی داشت و از سطوح کلمات در ایران توانا
برگردید و مطالبه آن را معلوم نمیکند و طلب هر تمام حاصل کرد که در سال هفده یکصد و شصت و دو در او به حبس ابد
عزرا علیه السلام را حاکم فانی مکان حاودانی ولایت فرمود اما اسکندر چون از کار حبس ابد مقدس بر داشت عرس
مستمر فرمود و سلاطین و جوانانی که در دولت قهر عزرا علیه السلام سرخ فانی شوم شد با جمعی از سردکان فانی بر سر
اسکندر آمد و برین حدیث نوسیده در جواب نمود که چون پادشاه یونان ستم نمیکند مصر را با عاریت و در آن
در اراضی اسکندریه میانی ماسد مقدس را آورده و در آن مسکنی یکایک کند اسکندر اسرار چیست
و چون ازین صبر را گرفت اجتماعت در اینجا مسخداصانی برای خود رسانید اما در آن کون بر سر سخن بروم چنان میگفت
از مقدس کج و داد و اراضی شام را تحت فرمان کرد و دیکه در مصر با حاکم بر سر آمد اما از آن شهر
با نفس نام مردی از ارباب دار حکومت داشت و آن تیر و دوشکری یکا را را اصفافرو حکم داد و امر مردم را بر
مد و بخواب و باره شول مدد و اسکندر فرمود تا اسکندر آن مدد را با نفس برده و با خبر و علقه شهر را گرفت
و حکم اسکندر مردم را بخواب و فرمانی قتل کرد و چنانکه پیشتر از علی بن شهر موصول گشت

07A

عالمی ایک روزمرہ چھپنے والی دو سہ ماہی کا نام ہے۔
 چونکہ تحریکات و امور کے مردم آرم جان و لغت اور علمی و اداری ماری کے مدت اسکندرشاہہ مہاراجہ
 رسا داد و ملک یونانی رحمت جنگ و اور مصرکت و چون در ملک مصر استقامت در کار و در مل شان
 شہر اسکندریہ فرمود و در وقت و تصور آرائی کام نہ و در ماری نامی بلند دان فاعول کہ در العرصہ الکرکرہ نوڈ
 بر آورد و تصور ادیکہ کہ فخرم رکاب نوڈ آمد جد و سر آں ماری انصب کرد کہ و در و دشکر یکا کیست
 اعداد و مسافت بعدہ آرائی انہا پیدا ریخت و چون آن لحدہ در کار آق و دکر و در مل نوڈ آرد
 لشہبای و در کار فی در ماری اندک آما دان گشت چاکہ در اس دور کار سرمدان نام دشان انصب
 و کیسوی آتش کرکیب مانی وسیع و خطرناک نوڈ معدی مام چوہ تر آورد و امران سپاہ بریارستان ما
 مسافہ فرہم نمود و تب ماماں بر دو در انکا مہجت کردہ کار مصر راظم دست فرود و ارجاس تو دیکہ
 رکاشت آکاہ اور مصر کوچ دادہ دیکہ مارہ لہر طرای آمد و سار و مرک لکر را کمال ہتہا ساحت ما داد
 انصاف و دہ و ملک امرار یکا مارہ فرکیسہ در در ایوب اور در در کاران شور کاہ ایس جہدیں رسول ہر
 مان در رسید و در حضرت اسکندرشاہی رحاک بہادہ در خواست نمود کہ ما دے اللہ آمد کہ در یکا
 در آرائی انکندہ نوڈ در در کرد و در عیسان اشارہ آمد انکار و اسکندرشہس بر کاران سور کاہ را اما
 معدن داب و در حرا تم کہ کاران فرمود و در کشید و مردم اسس را آمد و در ماحت

57A

پہلوا انھیں حکیم چچہ راو دوست و ساد سال بعد ارسطو آدم تم نو د
انھیں ارچہ حکما کی برکدورات و اور ادرقوں ملک خود طاف و سورت دکا حاصل بودی و خانان عالم را
شہ صبر مروج کس دی خدا کہ در ملک توان آمد آوارہ گشت و کس اصاف را کلمات ارسطو خالص معروض
ار سا کردان او محسوب نو د و بعضی ارسطو اصاف ارسطو خالص را شمر و بر محمد کرده ادعوا بر ما سن را کہ عبارت

مجلسیٰ اسلامیہ دارالعلوم دیوبند

ایمانی حکیم
ایمانی حکیم
ایمانی حکیم
ایمانی حکیم
ایمانی حکیم

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

۵۲۸۲

میکشید

اربابیت الفاظ در علم منطق تجصی نوشته و اکنون آن کتاب در میان مردم بد نیست
چونک بتم بکنند در وعظ ما ایران بیخیزد و دوست و بتا و یکسال بعد از سقوط آدم بود

چون اسکندر در تهر طرای تجیر لشکر و اعداد سیاه فرمود مردم در آن کوچ داده از وطن و خرات خود فرود
او در آنجا نکشست و چون معلوم کرد که دارد در ارض آنجا لشکرگاه ساخته و یک لیوان مرد سیاهی که در آنجا
ار دو کرد و باشد نرم رکاب دست حکم داد تا چهار روز لشکر در آنجا نکشست و وقت نموده کار خود را تمام کردند
و از آنجا کوچ داده قریب بارش آنجا فرود آمدند و در آنجا لشکرگاه بی تقاون بر آوردند که آنرا سکر می نامید
میت کردند آنجا مردم میروا تو ان و مریض را در آنجا لشکرگاه بجای گذاشته خود میمیت بی باجیل هر اترس میاده و بهت بر اترس
سواره معزم جنگ دارد آنجا میوه میروند و حکم داد که لشکریان زیاده بر آن موضع اندک و آلات حرب سینه
بخواند و حمل کنند و چون یک نیمه از آن سافت که با دارد در میان داشت در رودیدتی بزرگ میدیدار گشت اسکندر
اسب نزد برتر آن قتل برآمده لشکرگاه دارد از آن سوی مشاهده نمود که چند انکه نور صبر را گذر بود بر مردم کرب
میکشید اسکندر زمانی دیر بیهی با خودی اندیشید که ما آن سیاه اندک اگر بدیش نماندش که از قانون خود
میرون است پس لشکر را از فرمود تا در آنجا فرود آمدند و صند دید سیاه را برای ستاوره حاضر ساخته و بخیله
بر اترس است و هر کس بچی گفت عاقبت یار منیا که مرد در بزرگ بود در یاری حاسه عرض کرد که صواب نیست که
چند تن مرد دلا و در آنجا لشکر میرون شده کمانهایشان را بچین کنند که رسم در وقت انجماعت در آنجا اند و از آنجا
تا در میدان جنگ کار بر بصیرت بود این سخن در حضرت اسکندر رسیده اما خود که اردیگر مردم هر چه
و دلاوری رتری داشت با چند تن از کربکان سیاه اسب بر جان و مردی لشکر دارد رسیده در رسوم
و نظام ایشان توقف حاصل کرد و از آنجا که مردم را نوبد بظفر داد و در بربنگان سیاه را با لطف و اتفاق
خسروانی میداد و راحت و فرمود آنشب را در فرازان کوه یا میاید و فرود آید که جنگ در آنجا اند و از
آن سوی چون دارد از رود لشکر دتمس آگهی یافت صبحگاه صبح بر کشید و چون سیاه ایران از آن زیاده بود
که در آنجا عرصه یک صف تو ند بفرمود که روه کرده از پس یکدیگر بایستادند و جنگی را به دوه راه ساخت و خود
مایا رده برادر سوار حرا روت برادرکان و غلامان خاتمه در قلب صف اول جای گرفت و چند که از لشکریان
در میان سیاه ایران بود فرمود تا در میانه میسره لشکر جای گرفتند و از اسمان ایران سرداران و مرگ میسر
و میسره بجایشت و اما همه سبب کثرت مردم و فرزندانی لشکر بدان نظام که لایق بود موافق و موافق نیامد سواره و
پیاده با هم مختلط شدند و غرادی جنگیر ازین روی سیاه مد استند و غلما می کوه تو از آن دنا ل حای دادند
و لشکر را که از آن مردم امیر سپینیا کوبند و اهل عراق را که یک طفر یا میامد ما قایل گیتی در میان اهرام دارد
در مقدمه انجیست اینها مد و حکم شد که چون سیاه اسکندر نزد یک تو ند جمال دید که لشکرگاه در آید و از
دنبال ایشان در آمده انجماعت را محصور دارند و از میان بر گیرند و لشکر دارد از چهار بهر بود و در بعضی
اکت حرب شتر بود و در می رانیزه و گردوی ماتر نریز بودند و جاعتی چوهای گران در دست داشتند و اما در
قتال بودند اما سیاه دارد از لشکر اسکندر بغایت پرهنگان بودند و فاضله انجماعت

میکشید
در میان سیاه ایران
مردم را نوبد بظفر داد
و در بربنگان سیاه
را با لطف و اتفاق
خسروانی میداد
و راحت و فرمود
آنشب را در فرازان
کوه یا میاید و فرود
آید که جنگ در آنجا
اند و از آن سوی
چون دارد از رود
لشکر دتمس آگهی
یافت صبحگاه صبح
بر کشید و چون
سیاه ایران از آن
زیاده بود که در
آنجا عرصه یک صف
تو ند بفرمود که
روه کرده از پس
یکدیگر بایستادند
و جنگی را به دوه
راه ساخت و خود
مایا رده برادر
سوار حرا روت
برادرکان و غلامان
خاتمه در قلب صف
اول جای گرفت و
چند که از لشکریان
در میان سیاه
ایران بود فرمود
تا در میانه میسره
لشکر جای گرفتند
و از اسمان ایران
سرداران و مرگ
میسر و میسره
بجایشت و اما
همه سبب کثرت
مردم و فرزندانی
لشکر بدان نظام
که لایق بود موافق
و موافق نیامد
سواره و پیاده
با هم مختلط
شدند و غرادی
جنگیر ازین روی
سیاه مد استند و
غلما می کوه تو
از آن دنا ل حای
دادند و لشکر را
که از آن مردم
امیر سپینیا
کوبند و اهل عراق
را که یک طفر یا
میامد ما قایل
گیتی در میان
اهرام دارد در
مقدمه انجیست
اینها مد و حکم
شد که چون سیاه
اسکندر نزد یک
تو ند جمال دید
که لشکرگاه در
آید و از دنبال
ایشان در آمده
انجماعت را محصور
دارند و از میان
بر گیرند و لشکر
دارد از چهار
بهر بود و در
بعضی اکت حرب
شتر بود و در
می رانیزه و گردوی
ماتر نریز بودند
و جاعتی چوهای
گران در دست
داشتند و اما در
قتال بودند اما
سیاه دارد از
لشکر اسکندر
بغایت پرهنگان
بودند و فاضله
انجماعت

و قابع بعد از بسط و ادم تا هجرت

حمی را آن حیانت کاران مقول گشت در ایوقت سهانی که تحت دوراد می کشیدند از غاده بیرون شده بهشت بدو
 ابراهیم می کشیدند و در نزدیکی دیهی کجا چند سیه بیدار رضا و لوطیا طینس که یکی از زرگان ماکا دزیده بود و یکس از آن خیر
 فرمود و از غایت عطش فرود آمده تانی آب نوشید و چون خود از سر برگرفت که بر آب سخته یا تاندا ماکا از
 حری کوش و در سیدی توانی بر خاسته سوی آن مایک تماقت و در اراد در میان تحت قریب لکرات موت یافت
 چون چشم دارا بر او افتاد و بخت او وی حرم آب طلیده یا تاندا می کشید گفت که من در طلب تنهی بودم که در میان
 خود را ادا بگذارم و اکنون تو حاضر شده معلوم باد که من اکنون بادت تنی از انجمن بیرون میروم از من
 با سکنده سلام برسان و بگو من از تو راضی و تا گرم چه از آن زمان که زنا و فرزندان من اسیر و دیکه تو شده
 خرنسکونی با ایشان روانداشته در نفس از زمین از خدا میجو هم که ترا دتا ه روی زمین کند و از تو خستار
 که بعد از من دخترش رو شک را بماند کج در آوری و مرگت من بیکانه را در سلطه کمی و قاتلان مرا مکنات
 عمل در کنار منی این بخت و دست بوشط طینس که فرمود که چون بخدمت اسکندر شوی دست خود را بجا
 دست من ما داده و بر دست او بوسه زن که من الحال جز دست تنی حیری با خود میبرم بعد از کشتن این کلمات
 حال دارا دیگرگون شد و بوشط طینس او را در برگشت که مانند کمال خود آید بیخیان در برابر او حال داد
 و زمانی بر نیاید که اسکندر که در طلب دارا بود مدانجا خود که دو چون دید که یا دتا ه ایران دت یکسر
 برده جاء بر تن بدرید و مایک ناله و شیون برداشت و از پس موکوری حسد دارا را بآینس یا دتا هان ماکا
 سپرد و کار مملکت یا نظیرا به نظم و نسق کرده لشکر یا دتا هان ماکا فرستاد که داشت و خود ماکا بیکان سیاه
 عزیمت بر کانی که عبارت از مملکت مازندران است فرمود و از تعب کوهستان راه سیردن گرفت و حکم داد
 که قرطینس بالشکر از راه راست بدانوی تو و چون حسر و دم اسکندر باز مازندران رسید صغار و کبک
 ا مملکت با استقبال بیرون شده چینی بر خاک نهادند و از دل و جان مطیع و مقاد گشتند و چون حسر بجز مازندران
 در آریا که عبارت از برات است تابع کنت ماطی بار رئیس که در حاسب دارا حکومت برات داشت
 با اتفاق زرگان ا مملکت نامه از درضاعت بجزرت اسکندر فرستاد و اطمینان و عقیدت و جاگری نموده از در طم
 بیم و بلا رستند و اسکندر را مازندران کمان برات تدوین از در و در اوان اراضی ماطی مازندرانیش را
 حکومت ا مملکت مرا احرار ساخت و خود بر تمامت ایران یا دتا هان یافت و در ایوقت که بلده هرات لشکر
 اسکندر بود در حضرت وی مروض فاد که مردم مازنی که بلده ایست و یکسوی هرات امید استواری قلعه
 و صعوت خود را طرق و تنوایع آن به سر مراد فرمان بر تافته اند و طیرنی عصبیان و طینس پیش گرفته اند اسکندر
 ساز سیاه کرده مدانجا سب کوچ داد و چون خبر لشکر گیتی یا دتا هان یونان در بار وی شتر شد مجال خود را
 در مردم آن بلده نهاد لاجرم بقدم خضاعت بجزرت اسکندر فرستاد و استرحام نمودند و یا دتا هان جراثیم از
 معنود است آنا از انوی چون کشتن اراضی ایران را از وجود اسکندر تنی یافت ماطی بار رئیس عالم
 برات پیمان حکم کرده سرسلطنت بر آورد و نام خود را از کنت زرگنیش نهاد و حکم داد تا هر کس از سیاه یونان
 بفرموده اسکندر در بلاد امصار ایران بخطر و حر است مشول بود مقول ما خشدی و ایحرا اسکندر رسید

و قابع بعد از بسط و ادم تا هجرت

و قابع بعد از بسط و ادم تا هجرت

و قابع بعد از بسط و ادم تا هجرت

وقتی بعد از بسط آدم تهاجرت

بنحیث آنکه امروز خود را که مدای ایچما دانی و کونی مالیب را از نقتی نظر ارا و طمانان رانی محکم
 کرد و در آن مختار و طمانانی که مردم لید یا دبیر یا و نظریا و ایز از اینکانه بود که با جمعیت فراوان
 آتش و آتش ایچما ملک را بعضی قتل و عارت در آوردی و بسوز میرسد و غریت هم در ستان دار
 و اما که سوی تا نشین کرد و بسهم حرق جواتی و سوماتی یا جی رکان قصد کرده اگر تو خود را سرگترین یایو غریت
 حفظ و عارت مساکین را واجب تیار و اگر نه یکی جوی دیگران جوی تو بود و هر قبیل که بدست رافت و حجت لازم
 بدست تو دیگه ترا راست که با یخ تران بر فرمان آید چه آن مردم که ازیم جان سر نصراعت فرود کرد و هر روز
 که تو اندر روی از طاعت بگرداند کلمات آید بخود در یکسند را تر کرد و موصول آن رسولان از احاطت مقرون داشت
 و هر تن را خلقت حسروانی حسسند کرده حصت انصاف داد و در این وقت بعضی اسکندر رسید که مرا که در شهر را
 حریت قبیل آستان ملک یونان نموده و نیش ایچماغ بر یکسوی کرختن در که کار که مستوره الرزمت بود
 و تا در نامه فاس را تحت تصرف داشتند و قانون آن زنان این بود که سالی یکنوبت شهری که نزدیک ناخاک
 ایسان بود رفته با مردان آن شهر میسر میگردید و محل که رفته بلا خود مراحت مینمودند و چون مارینما و مداکر سیر
 بود در شرب را با یخ بر میگرفتند و اگر دختر بود به تربیت و اقدام میفرمودند و نیش را راست دختران را همکام
 داغ کرده با حیرت داشتند تا روز جنگ هنگام تیر انداختن رحمت میده و ستان جیب را برای شتر دادن اطفال
 بحال خود میگردانند و حیوان حایه میپوشیدند که جانب جیب بیند ایشان پیوسته عریان بود و دامن ما حار را زور
 زانوی خود که میزدند تا هنگام عبور و مرور جیت و یا یک باشند و هر تن دو حربه جنگ در دست داشتند و بحکم
 در این وقت تا سطرین که ملک آن زنان بود چون نام اسکندر را شنیدند با خود ادیتید که بجهت و تشنه باو
 هم بستر تو در از اسکندر عالم کرد و چون را بگذار و اگر سیر آرد با خدمت یدر کیل سازد و اگر دختر باشد در کنار
 خود بدار پس با سید زن کوچ داده پست و خچر و در طی مسافت نمود و بلشکر گاه اسکندر فرود شد و کمان داشت
 که اسکندر مردی دو جندان و سه جندان دیگر داشت و انگاه که رخصت با حاصل کرد و لاریون یکی از مردم
 یافت با بکل چون با دستانه یونان از قتلای تا سطرین آگاهی یافت از احاطت منول و دامن در کشیده مرز
 و او را فرمود که اگر توانی در رکاب ما سفر کنی تا سطرین معروض داشت که اگر من از مملکت خود دور تو مکار
 آن مده بی سامان شود و رخصت مرا بحت حاصل بود و مدت نمرده روز در انجاق تمام خود را الحاح فرمود تا اسکندر
 سر رسای او فرود کرده منول او را قرین اسعاف داشت و ساعتی با او سر دالین گذشت

ظهور اندر و اخس حکیم خیر او دوست و هتا دو سال بعد از بسط آدم تها بود

اندر و اخس حکیم از حلقه فلاسفه یونان است کسب حاصل حکمت از کلمات ارسطو طالیس کرده و در فنون علم طب حدایت
 بسزاسته چاکم ریاست اظنا او را و دو آنگاه که بر چون مسرود بطوس و قوف یافت بعضی از ادویه آراکاست
 و درخی از قهقر میرود و از جمله نجوم افای بود که ریاده ساخت و صنعت آل در دفع بوم افرون از منجول چهل گشت
 ظهور و اس حکیم چزار و دوست و هتا دو سال بعد از بسط آدم تها بود

بسیاس از حلقه حکمای زکورا است که از موف ملک کال بهره و نصیب داشته و در حسنا دیدن کرد و آنرا

کلا رانک
 امام کاف کلا
 درانی نسه کاس
 وین چک کور وین کین
 دکنه کس کس
 مکنه دالک و کس
 وین چک کور وین کین
 مکنه دالک و کس
 کسور و کس
 وین چک کور وین کین

۵۲۸۲
 حکیم خیر او دوست
 وین چک کور وین کین
 مکنه دالک و کس
 کسور و کس
 وین چک کور وین کین

حکد اول ارکتاب اول ماسج التواریخ

بود پوسه و حضرت اورا آورد و کسب و ادبک فرمود و در علوم عرب و سرسبز و علم سزای مای روزگار و در
 دوسه نام رکاب اسکندر بود و در کارهای و درک مشقت و صواب و در حضرت او شاه و ان کمال تمام و دوسه
 دآن سار با که اسکندر در شهر هکندر بر سنان فرمود و آن مرآئی که مقصود داشت را که در مرقوم افتاد و کسب
 عاقل و ساس بود و در مصفا و چند رساله نظر نگارد این اوراق رسیده در حاکم کات القدرم است و در
 کتاب علانیست که در آنکه در اما ساس ساس اللاحق و در امانات واجب و کتب آتیه کفایت مکرر بود
 و در کتاب مایع و کتب حاضر در انشا حسن و سبب و آن کتاب را سبب بر جبهه بوده و چنان معلوم شد که سبب
 ان سبب ساس مورد کانی داشته و آن کتاب را که ساس سبب پندارن شایکاشه با خود در بر داشت
 مسرد و در آن کر سبب سره و در سبب

۵۲۸۲

کتاب سبب

طوری تریش چهار و دویست و هشتاد و دو سال بعد از بسط آدم بود
 اوان پیش در ان چهار هزار و امانت و آله و آنکه سبب مرقوم داشتیم و گناه را سببی بود که نصرا
 داشت و تفرش سبب کتب و در سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 که در کتب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 تفرش سبب و تفرش سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 که در آست که تفرش سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 انشا سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 چنانکه شایان آن سر آسمان که آتیه و اوراق و اعضا آن او را ما کتب و شایان شایان آن سبب
 عدد و اونس و آن سبب و آن اعضا و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 در و دکانی و در و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 و ام و در سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 کتب و ام و در سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 و ام و در سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 ان سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 اول سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 ان سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 کتب و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 هر و دکانی و در سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب

کتاب سبب
 و در سبب
 سبب سبب

وقایع بعد از مهبط آدم تا هجرت

تا قس رده پترز انکو و برایش مکرر ایستاد و یسر پورس پیر در مرکز جنگ مقتول گشت یورس چون را قتل یسر
 ترکتا رسکدر خبر شد جمعی از لشکریان جویتس را برای جنگ قراطرینس در لشکرگاه باقی گذاشت تا اگر اوار
 آب عبور کند مصاف دهند و دمای همدارتن یاده و چهار هزار سوار و سیصد عتراد و جنگ و دوست یکر
 فیل برای مقابل با اسکندریان بر بست و با آن اعداد بعرضه وسیع در آمد و صفوف لشکر را راست کرد
 و اسکندر نیز با مردم خود بر سیدانا اندیشه پورس آن بود که در جنگ پیش دستی کند و چون لشکر اسکندر بحر
 در آید فیلمای جنگی را از پیش روی سپاه باز دتا اسبهای لشکر اسکندر رسیده سواره سپاه ایشان بخت بود
 اسکندر با سپاه خویش بر سید و سواره سپاه را از طرف میمنه و سیر مار داشت و پادگان را در وسط
 داد چون سواره سپاه دشمن را اندک دید و پادگان را فراوان چنان هواست هر که بخت جنگ با سواران
 در اندازد و گاه که ایستادند پادگان نیز برآید و فراموش شد و این اندیشه با مردم میمنه سپاه خویش
 بجانب سیر لشکر دشمن تاش کرد و پورس چند انکه بای مردمی و مردانگی افشرد و در خود را بکشتن تشبیه
 و تحریص فرمود میفند و عاقبت تاب در یک میاورده برزیت شدند و پادگان لشکر یکر که در دنبال
 ایستاده بودند چون کار بفرار گشت در برابر اسبان افتاده یا میال شتم تور شدند و کربی عظیم شکست
 رسیدند و اسکندر با کسان داران فرمان داد تا انکسان که بریت فیل سوار با نیزه را آوردند چون
 که در فیلمای بی سوار و نیزه در میان پادگان افتادند و از دشت بهر سوی میا حشد و مردم را با ناک
 یلسان میا حشد و در آنوقت سیتس کیچی از سربلکال سپاه بود که لشکر دشمن جلور دیا سواره
 یورس که فرار کرده بودند چون دیدند دیگر باره بسمیت شده بکشت در آمدند و یورس خود بر هر جانب
 ناته مردم خویش را در دفع یگان قوی دل میا حث و احسان و اتصال خود امیدوار میفرمود تا با اسب بخت
 مساعد نیفتاد و سپاه اسکندر قهر و غلبه بکام حث را برزیت کردند و در این جنگ برادر تن سواره و میست هزار
 پیاده و دو تن زفر زن و یورس و جمعی از سربلکال درگاه او مقتول گشتند و هر چه از فیلان جنگی زنده بود
 با عترادای جنگ و سایر آلات و ادات جنگ بخیط تصرف لشکر اسکندر افتاد و قراطرینس که مانع لشکر از
 گذشته جنگ در انداخته بود عیبت مرادوان یافت یورس از این هرگاه خود سلامت بکشت و اسکندر
 فرمان داد هر که او را دست بیکر کند زنده محضرت آورد و نکش کبرگاه او را معلوم کرده بموی او تساق
 تا دلالت و اتمالت او را محضرت اسکندر آورد و یورس چون از قدیم با وی خصمی داشت بی آنکه کلمات او را
 اصنا فرماید هر که در دست داشت بجانب او ترانید نکشش خود را از زخم او حراست کرده بی گفت و شنود
 مر حث فرمود از پس او برزوی که یکی از ملازمان رگاس اسکندر بود سر دیکت او شده او را با لطاف و اتعاف
 خردا میاید و در حاجت و یورس چون از قدم الا تپام با برزوی دوست و مهربان بود با او بکشت اسکندر
 و از کال حلاوت و دلاوری بیخ در بینگاه اسکندر حفاک نبود و با دوست یوان در کال طلاق و ملاعت مکالمه
 فرمود اسکندر او را میگویند باخت و هر حث که از او بخت تصرف او را بود اقام بد و لغویس فرمود تا کار حکومت و ایت
 پر در دیو ترنس لشکرانه این مویت زمین خدمت و سیده طوق فرمانبرداری یا مته را بر گردن نهاد و بر خرفان

اسکندر با سپاه خویش
 در لشکرگاه باقی گذاشت تا اگر اوار
 آب عبور کند مصاف دهند و دمای همدارتن یاده

و از کال حلاوت و دلاوری بیخ در بینگاه اسکندر حفاک نبود و با دوست یوان در کال طلاق و ملاعت مکالمه فرمود اسکندر او را میگویند باخت و هر حث که از او بخت تصرف او را بود اقام بد و لغویس فرمود تا کار حکومت و ایت پر در دیو ترنس لشکرانه این مویت زمین خدمت و سیده طوق فرمانبرداری یا مته را بر گردن نهاد و بر خرفان

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

دور در الملک قوج تخت ملی جلوس فرمود و ملا دو امصار در اندر برج متصرف شده در کار سلطنت انتقالی تمام پیدا کرد و مادام که لشکرها اسکندر در بجا بود و خویش در بر خدایران و هندوستان سکون داشت بسیار بگنج عمو کرد و قتل خور و را ایندی روس نو داتا انگاه که اسکندر از بجا و اراضی هند بجا بملکت مابل سفر کرد و در روز کار او بهایت مدینا را سیاهی حرار بجا بجا بجا تا شش کرد و یو رس را که از حاکم اسکندر حکومت بجا بجا و بعضی از ارمنی هندوستان را داشت از میان گرفت و در کار پادشاهی استقلال تمام حاصل کرد و دور ران ادیون کار صحت ایران ملوک طوایف بیروت سینا را بچلیس هزار خرافت فرود داشت و کسیر برادر را

این خبر بود که بجا بجا او تا قتل کند و مدت سلطنت و در هند تا سال بود

۵۲۸۶ ظهور امارت طلس حکیم چهار رودیت و هشتاد و شش سال بعد از سقوط آدم علیه السلام بود

۵۲۸۶ اطلال و عظمای طاسه یونان است و معنی این لفظ نفع رساننده دانست و اگر ب معارف اهداست
از سطا طالس حاصل شده و بیشتر وقت لازم حضرت اسکندر بوده و همان نیدا میز معروض میدادند و قتی با یونان اروی سوال کرد که پادشاهان را که ام تیره توده و پسیده است عرض کرد که در سحما مانده است رعیت مانند و صلاح حال رعایا نگری سیکو اندیشد و چون روز شود اینجا می رسد دیت کرده اند معمول دارد
اسکندر در اور تخمین فرستاد و سخن او را از در صدق و صدا دانست

۵۲۹۲ ظهور فروریوس حکیم چهار رودیت و نود و دو سال بعد از سقوط آدم تا بود

فروریوس از همنام در حکمای بلده صورت و آن شهر در ساحل دریای تام بود که میزد چون هم کتب اسطیفا
بر طابان علوم مشکلی افتاد در حضرت فروریوس که کاشف امارت حکمت و معتم کلمات و سطو و شکایت رد و بدو
از طلا و صند و کاسه در خواست نمودند که در کشف معملات حکمت کنانی گذر فروریوس فرمود که ادراک کلمات
او سطو از فحش مقداتی چند تا را راست و علمای همراه از و صون بدان مقدمات تصور است پس کتاب
ایستوخوی را تصنیف فرمود که هنوز در میان طالبان علم کار است و کتاب المداخل الی القیاسات الکلیه
نیز از مصنفات است که ابو عثمان دمشق ترجمه کرده و کتاب اخبار الفلاسف و کتاب الاسطیقات بزار و
ملکت سریانی است با بجله فروریوس از اصحاب اسطا طالس است و از کلمات او است که فرماید که هر خبر
یکمی باشد و بیضا باشد فاعلش نیز یکبیت و بیضا و بر چیز کثیر باشد و مرکب یس افلاش کبر است و مرکب بر چیز
عقلش چو طبیعت است لاجرم میکند ادا حدیسه و آنچه میکند از احوال خود بوا سنده مرکب است و گوید خبر
با تدریج و در برای او است فعلی مطابق طبیعت او چون حضرت باری موجود است پس محل خاص و حدیث
او اجتناب از شبهه است یعنی در وجود و گوید کلمات مکنون میوند مکنون صورت بر سبیل تغییر و فاسد میوند
بکلی صورت و از جمله مصنفات فروریوس کنانی است در اسناد عاقل و معقول که مدوح اکثر حکمای یونان بود

و شیخ رئیس در شکل عقل و معقولات او را در نود و

۵۲۹۳ تغییر بنام همت اسکندر چهار رودیت و نود و سه سال بعد از سقوط آدم تا بود

بعد از آنکه اسکندر در بجا روز کاری در زر سکون داشت روزی در حضرت او معروض داشتند که قابل
۵۲۹۳

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

تا چند در اجماع رحمت توان زبست و روی وطن و راحت نذیر اکنون باید چاره رحمت و از این کوچ دادن
و سفر کردن را نانی یات اسکندر نفر است و کیاست در یافث که مردم بر اند که از رفعت نفر از نشینند
و دیگر کوچ نذیر خود است تا بدستاری حکمت این را بر پنج خدمت دارد و حکم داد تا بر رگای درگاه و تواریها
حاضر کرده انجمنی گردند و روی مدیثان کرده لحنی از محاسن سحر و علم بر ملک و بر آوردن نام بر سر درویش را
ایستادار گفت و ستودنهای لاطایل منع فرمود و انجاعت در جواب اسکندر سر بر پا کند و بخی نختند و ملک
یونان بدست که آن کلمات حکمت آید و در این اثر کرده آگاهه بیند که یکی از سرداران بزرگ بود قدم حلاوت
چس نهاده بعضی رسید که مردم برای آن روزی چند به رحمت و تق که دارند که از این نیت عمرات و کاسی
و راحت بر نذایک مردم ماکا دویته که از نخست روز عظم رکاب یا تها بود نذ قلی باقی مانده اند و ایشان
یا بر نعمت نفر شربت ملاکت چسیدند یا در میدان نرد در جث بدیکر سرای کسیدند و این قلیل مردم نیز به برضی و طیل
همانند پس کدام وقت کس روی راحت خواهد دید و نذر او آید نیت که یا دشت و رخصت فرما بدت انیم مردم
میکن روزی چند با وطن خویش تو نذ چون این رخصت انصراف یافتند دیگر جوانی که میفم خانه اندامید و
منده از جهان و دل طریق خدمت خواهند سیرد اسکندر از کلمات بینش محساند و نهانک تند و مردم را مجلس
رخصت بیرون شدن داد و فرمود دیگر باره فردا بگاه حاضر شوند تا این سخن نهایت تو دور و نزدیک آن صبح را
طلب فرمود و بایان گفت که من بدان سرم که قنات این دنیا را فرو گیرم و مردم را بسلامت و کای
ننگبها شاق حکم هر که از دل و جان ملازمت حضرت با خود باخواهد بود و هر که از خدمت آزرده حاضر است
بر یونان پیش گیر و در خانه خود آسوده بچسبد و غرض بکشد از این نهمان آن بود که زرگان یونان
ترمنده خواهند شد و از خدمت و روی با وطن بخواهند کرد اما مردم نه چنان خسته و دلتنگ بودند که این
نهمان در بیت اثر کند همچنان بر غنیمت مرجب بودند اسکندر چون این سخن را بدانت حس بروی بیست
شد و غضبناک از مجلس برخاسته بر شد و در خیمه که مخصوص خود داشت رفته بنیست و سه روز به مجلس را
بار نداد و منفرد نشستند و نیت میکرد که چگونه مردم را بر سر خدمت آورد و پس از سه روز مردم را رخصت داد
و فرمود دستور آن درگاه کار به شکار باز دارند اما اگر مرحت از هندوستان ببال بگو افتد کوچ دهند
و اگر نه در فتح مالک متحول باشند مردم بقانون خویش بر یک تقال رزند و بعضی رسانند که این زنان پا
از سفر کردن کشید و روزی چند در خانه خود آسوده بخود ببال میمون افتاد اسکندر چون دانست که دیگر بیت متقل
نه رحمت نفر نشوند ناچار رسول ایستادار را با اجابت مقرون دانست و به مراجعت از هندوستان رضاداد لشکریان
و از این تهرده اطراف برارده اسکندر را فرود گرفتند و بایک بلند زبان بشکر گذاری رکشود و آنگاه اسکندر
چند معد در آن اراضی بنیان فرمود و آن ممالک که از هندوستان کشوده بود و جلکی را به و رس گذارست با نیت
حکومت کند و خود را از مراحت فرمود

در این وقت که اسکندر از هندوستان بازگشت و در راه بود که در میان راه درگذشت

غزیت اسکندر از هندوستان بملکت بابل هزار و دویست و نود و چهار سال بعد از بسط آدم بود ۵۲۹۴
چون بکشد از کار هندوستان به راحت غزیت مملکت بابل را هرگز حاضر ساخته با مردم خویش کوچ داد

جلد اول از کتاب اول تاریخ التاج

بجای رود دعا - پس هر دو دست و یکم داد که بعد مراجعت کشا سار - تا آن روز دعا - پس که هر دو دعا - ایک
 ان سال در و گشتی در سده - در رای مدبر که در وقت العرس - اسامی کار و سروی شده و در ملک باقی کرد
 مردگی پیا معروض دهنده گاه را من حلقه است دعوی از کار و حال آن محاسبه شد اسکندر را پیش
 در بهائی طلب داد و فرمود که جمعی از خیر را از این راه من - لا و نعم در ادا کرده اند که در دل و من در حق
 صدق و موافق رای - اما در مرض معروض داشت که من همان دایم که تدریس داشته ام و بعد بر حضرت لایق
 و لشکران سلامت می مراحل خواهد بود اسکندر از من او را مدد و فرمود ما در سار و سار را در راه داده است
 ما آن آرد و او در حاکم جهان داد و از مهابی کار رود دعا - قطع در حال قوی جدا نموده پس با کس
 ما را داد که من هر یک و سکر بود و در و سر راستی که ملک سر ما صد ایگاه اسکندر فرمود که قهر و ظرس
 و معسئون مردار جمعی از سپاه از پیش کوچ داد و در پس روی جسد بر فانی مردم توان و آگاهی
 مدد و سال مرانی کرد و یکم داد تا که ما موافقت و پیا همان گشتند در آمده راه نور بدین گشتند
 و بعد از آن دور رسیده که هر اطرس و معسئون که از کار و رود دعا - را در سر مدد رسید در راه و سار
 اسکندر که حاکم است امی و در امی رانی که شرح حال پیا مردم افشا و دران سر مدد چون موافقت اسکندر می
 اسان قمر شد و گیس سروان شد رانی لشکران و ما مدد اسکندر را گشتی و لشکر را در راه و سار گشت
 با جمعی از اطفال در حال تفقد و آن جانب مروان تا ح و ما در سار را فرمود که در رانی که رود دعا - بدو طرس و پس
 انصاف از دوش که در سفر و وصول موافقت او شاه و متدبر الفقه چون اسکندر را پیش تا ح و لشکر را در
 معر و در رانی از رود دعا - افشا و در و در آن نجات نصیب شود حاکم پس کام که من کرد و امی از سار ما
 سر و ما و گشتند اسکندر را بر روی عظیم رسید اما چون از آب بدر شد سار را در سار حاکم و در
 بحین را در حای خوش و در سار و فرمود ما را به سئون لوس فرمود و در - هم را در طالعی که همگی از سر و
 نو بار که داشت ایگاه سوسی دس کوچ و در و معسئون را در - از در مال می مساحه که آگاه که سپاه
 حتم مرمت شود و در اطراف اسار مرمت کرده معسول سار و در که در که آرد و در طالعی را حاکم
 که در و در عدد و مال حرکت کند و سحیحان کند که در سار و در هر جای ما سیه و در سکر ما در آن مالی را
 فلان از صول اسکندر را در و اطفال اول و ان سال خود را در جمعی حصص گذاشت جمعی از پادگان را بخت و در هر
 کجا سنده و مردان سار در در اطراف طبعه کس که کرده و در تفقد جنگ نمود و در ایامی سار اسکندر که سر و در
 قوت و آرد و در که در و در آن گاهی دهن سستی خاص کرده ایگاه که در طلع در سکر در جنگ در و در سار
 کتر از آن که در اصل آرد و در و در السف مریت حقه که در بخت و در و در که اسکندر در آن داد و در
 و در آن سار و در و در مردان بخت را با ح که در آمد - ان است را اسکندر و سار و در که در و در
 از سار می شخ حصی از سر و در که در اطراف آن از امی بود و بخت تصرف در آرد و در و در امی از مردم آن گشت و در
 قتل را که اسکندر در دستان و در دست آمد آداسهای خود را در احصا کرده آتش در سار و در و در
 و در آتش و در سار و در امی و در سکر در سکر که در عظیم آن مالی در الملک و در سار اتنی کرد

در سکر که در سکر
 در سکر که در سکر
 در سکر که در سکر
 در سکر که در سکر

در سکر که در سکر
 در سکر که در سکر
 در سکر که در سکر
 در سکر که در سکر

از رودخانه مرویسی عبور نمود و اندک پادشاه یونان از دماغ ایشان تاختن کرده کنار رودخانه آمد و بمسلم
که بجا هزار تن سواره و پیاده مدافعی آب رای حاکم آماده اسکندر بجهان که از راه رسید مژول در ک
ویرش آب در آب افکند و لشکریان بر رودخانه درآمدند و تهمان چون آب بکوه خلادت شایست گردید
از برای ایشان خال توقف مامد و با چار و روی بفرار نهادند و بیای که در تحت فرمان جیسیون دلایمی نمودند و از مال
ایشان تاختند و چون بختی راه می نمودند و تهمان نظر بکف کرده گفت بیا اسکندر و کثرت مردم خود را دیده دلی
گردند و همان کتیده بکشت در آمدند و چون اندک کشتش و کشتی در میان رفت دیگر راه بنیان راه مرا بشت
گرفته ماه به بلده که در آن حال بود در دنا اسکندر بالکریان از دماغ ایشان در رسیده اطراف آن شهر افتد
که مستند و یادگاه یونان به ادات قلعه کو بی و اسباب یورش فرمان داد و در کمال عصب و تناسل
که در تخریب هر دست و لشکر باز در اسام این مهم عالی از فتوری بی نیادت حکم داد و مدافعی حاضر کرده
مردیوار قلعه استوار نهادند و خود بی توانی بای مردمان هماده بر دیوار قلعه آمدند بنیان از خلادت بود
در عجب رفته اطراف او را فرود کردند و جنگ در انداختند اسکندر به سه با ایشان در آویخت و جمعی را با تیغ
بگذریدند و با طینس و یونیویس و آنرینس که از تهمان روزگار بودند و چون حال پادشاه را بداند و بداند
از حقایق و بای بر زبان هماده با تفاق بر رفته خود را اسکندر رسانیدند و هر چهار تن جنگ دیو مستند شکر بای
ناچار بدان شدند که با مات پادشاه خود را بر سر راه رساسدگر و بی بستجبال تمام بر سر دمانها برآمدند
از کثرت مردم و تناسل ایشان بر دمانها را شکلی ماند و جمله در جسم شکسته مردم فرو ریختند و بنیان آن چهار تن
بی معین و مدد کار با قه بادل قوی بر سر ایشان تنه افتد و طعن و ضرب قیام نمودند در این وقت اسکندر را خود اندید
که در این حال که بر سر دیوار بیاید و در غایت که از خدای کار اسکا ف اعدا آید بی بیند و اگر قدم و پسند
و از دیوار قلعه خود را بشکند که اسکندر از دشکریان یکباره از قه آن قلعه نایوس شوند و مهربان و خجسته و خجسته
قلعه دیگر که ندیس بی جا بخود را از سر دیوار بردرون قلعه انداخت و آن تنه نیز او را متابعت نمودند و بنیان
نیز از بر کرانه بر سر ایشان تاخته و جنگ در انداختند و با تیروسنان و سنگ با ایشان بر جبهه زدند
در از این چهار تن با آن گروه مخصوص مصاف میدادند عاقبت الامر تیری کشد و با قه بر ایشان آید
و در حال جان سپرد و تبر دیگر رسیده اسکندر آمده جراحاتی نمکریات و خون از بدنش بجای برقت و بگذرد
با آن جراحات مشغول کار دراز بود و از بانی خست تا از آن خون که از بدنش میرفت سستی گرفته بیهوش
و در بوش کشت و بنیان بیخمان از دور و نزدیک بوی او تیر و سنگ می افکندند و یونیویس و یونیویس
چون حال چنان دیدند از بیم اگر بمبادا بضرر بک و تیر و تهمان پادشاه بود و خود با یکدیگر سیر
خود را بر سر بگذرد و کشته بداشند و با دست دیگر مریض اعدا مشغول بودند در این وقت لشکریان که در بر
قلعه در اندیشه راه کردن تهر بودند با بعضی آلات و ادات صعود خود را بر سر دیوار قلعه رسانیده از اسکی
فرود شدند و با این بکشت در تاقه بدیع و تهمان میرد اخشد بنیان که در روزم یکدو تن بفرار بخشند چون
چنان دیدند دست از کارزار کشیده روی بفرار بخت دند و لشکر بگذرد و در اینجا عمت هماده ظلمی تیرا

[illegible]

مکتبہ

مجلد اول از کتاب اول جامع التواریخ

[illegible]

وای محبتی که در حق من کرده
مهری که در حق من کرده
وای محبتی که در حق من کرده
مهری که در حق من کرده
وای محبتی که در حق من کرده
مهری که در حق من کرده

۱۔ اسی طرح اسی طرح
 ۲۔ اسی طرح اسی طرح
 ۳۔ اسی طرح اسی طرح
 ۴۔ اسی طرح اسی طرح
 ۵۔ اسی طرح اسی طرح
 ۶۔ اسی طرح اسی طرح
 ۷۔ اسی طرح اسی طرح
 ۸۔ اسی طرح اسی طرح
 ۹۔ اسی طرح اسی طرح
 ۱۰۔ اسی طرح اسی طرح

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

سیاه و ترک ز لشکر ساک جویس را گذاشته قتل‌های خالص را که بخواهد بودند از پس آنکه اسکندر آن را صبح را
لشکر که ماحت جمعی از دایمان قوم را بجایست وی مرستاده طلب امان نمود و وزیرین را سنجید بکند و نگذاشت
بمختود و ساکنان آن را بزم برایتان تقویض فرمود و آید و لا فرشت را که یکی از سر میکان بود را بخاک خوراند
داد که در میان این مانده آمر و باجی بابت روح و بعد از چند روز خواست تا از طرف کرمان بسوی
کرمان رود و آریوایان ایچیش با یکی گویند که معنی باجی خوران است چه حاجتی که در آنجا سکون دارد و میرساند
خود در آن وقت بعرض بکنند و رسانیدند که کرمان چون در کنار دریا واقع است آستین دست نیاید و از این روی
مردم را که صاحبان قلاع اسکندر بسوی شهر گنبد و زینا کوچ داد و آنرا همراه هم در یکستان بود و چاک هرگز عاده دهن
نیتند و آذوقه لشکران بیابان رسیدند و آنکه آب و استرخویس را گشته وقت میا صحت چون روزی جدید
آن را در راه پیوند در جانی گنبد دریا رسیدند که در آنجا و بعضی از آنجا رفر خورونی یافت میتد اسکندر حمیرا
فرستاد که آن خورونی را فرایم کرده بشکریا که آوردند و سر تکریمان قیمت کنند و آنکه که بدین خدمت نامور
بود بر فرستاد و هر چه یافتند از کمال جمع خود خوردند و تن بقضای الهی سپردند و چون مادر دست تنی مرحب
کردند اسکندر بر آنجا ماحت بختیاس آورد و وزیانی رساند و از آنجا کوچ داد و روزی از روز قط و غلا و لشکرگاه
فرونی گرفت و تکریمان هر روز عذر دارا عذر دهم گشته و بعضی میرسانیدند که اسبهای عراده بیکار است
و مردم از جمع در آزار و سخت حاصل کرده اسبها را میکشد و میخوردند و از بی آبی از پس آنکه هر روز
فرسنگ می پیوندیخ فرسنگ دیگر میا خستد که خود را آب رسانند و با مردم که از دست کسی بکشد
میتد و هرگاه آب میرسیدند بعضی از مردم از غایت عطش چندان آب میخوردند که هم در آب میبرد
میکروند و کار بجانی گنبد که چمن مردم با بکند ناله برداشتند و بعضی رسانیدند که مادر دیگر قدرت حرکت ندارد
است از مادر تاد این بیابان تن بمرک در دهم و از این رحمت آسوده شوم اسکندر از این حال بظرف
گشت و باخشنواره برای جستن آب در کوه و درشت بجای تاقن کرد تا چاه آبی یافت و مردم را بدان
سیراب ساخت و با اینهمه رنج که سیاه را در این سفر افتاد چون بکشد در در بر زحمت و شفت با این
برادران ملوک میکرد و در دست و رخا در میان فخر میگذشت مردم و دیگران بودند بلکه از جان و دل
طریق خدمت میپرداختند و با این زحمت طی مسافت کرده به شهر گنبد و زیاده داشت و روزی جدید برآ
آسان لشکر و نظم سیاه بود و از آنجا به شهر کرمان آمد و هر زیان و ضرر که بشکران رسیده بود یک کس
غوری کرده یاد است فرمود و مدت عبور اسکندر از گنبد روزی با کرمان دو ماه بود و در کرمان قراطیس
نیز خدمت پیوست در این وقت حاکم هرات و پسر حاکم پریای چون زیان و ضرر سپاه اسکندر را معلوم کردند
بپیشکش فراوان بفرستادند و مورد الطاف و اشفاق خسروانی گشتند و به وزیر خیری از وصول نیاز
نمود و دو ماه تمام بسبب نوزیدن مادر در کنار دریا نداشت تا در او آخر تابم خریف که مادر بخت
گشتی در آب راند و سپاه خویش بعد از پنجاه روز به کرمان آمد و از آنجا در بای فارس بود و خانه آیمین
را از دروازه های اراضی کرمان است میومست و آن زحمت و شفت دید که از حوصله شرفرونی و دست

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

در آورد و کشتن خستد و در این بین چون عقدست و یکتن از رازدادگان او را اقرار طین داد و بهیچان تباد
تن در قهر و تنه از رازدگان ایران را با مران سیا عقدست و دیگر مردم نیز هر کس با ندرده و قدر
خود زنی گرفت و اسکندر حکم داد که نام انکسان که بدین فرمان سر نهاده اند را بر کس را لایق مال ملک
فرماده بر اترق مردم یونان شما که که ما را بران خوشی کرده بودند و حکمی مورد اتفاق و الطاف خسروانی شد و در
در این وقت فرمود که قرض شکر یا نذر رهند و از کج پاست و ادانایند و چون ایچی بهمت معلوم شد حکم دادست
بر اترق طایف زرد و سیم که در خزانه بود و حاضر حاضر شد و سپاه را صلاد دادند و هر کس برید طلب کردنی
مدونیر و دوهت انصراف دادند آنگاه فرکان سپاه را که هر یک در محله مصارت کرده بودند تاجی از زر
خالص عطا فرمود و خجی یونیسیطس و دیگر کونیو ناطین که از دمانی اسکندر خود را اقله دارند جستید که مذکور شد
و سیم یا حسن نو و چهارم آنز سکر لیس که در سفر دیار یا حسن معین و همسر بود و حجم یونیس سردار تلج زر
مخصوص گشت و دیگر مران و سرکردگان نیز هر یک در جو د مور و عطا و خانی گشتند و در میان مردم ایران
دیوان رسم نمود حکم نمود و سی هزار تن جوانان ایران که ملارم رکاب بودند و مقام یونان در قافون جنگ
کار بهرگز دند نیز مورد احسان و افضال کونا کون آمد و ولت ابی کونی یا متد که معنی و ارث است
و زمرستان آنرا اسکندر در ثو شتر توقف فرمود و بعضی از مردم آذربایجان را که در عیبت انحضرت طعان
ورزیده بودند کوشانی سزاداد و فرمود و از میتهای ما زدن را قطع اتجا نکرد و گستههای مررک و کوچک
سازند و دریای خزر را داند و یونیس و در ایصال در تو ستر دیگر مرلی مثبت ل نمود

۵۲۹۴

خلوس سن سخاوت و ملکات چن خنزار و دوست و نو و چهار سال بعد از سقوط آدم نو
سن سخاوت یکسر و ایکست و او کی از ملک بشکار است که لشکرک سلطنت چن میگردد و دنیا که فرو
شد آن سن سخاوت کردی دلا و روز و آزادی بود و دانی سزا و میستی لایق داشت در روزگار پدر که سلطنت
چن بر ملک طوائف میرفت مرد و مالی در خور فرهم کرده و با هر یک از آن ملک متشکانه مصاف داد و ملک
مقتور را حربه و ماتم ملک امتیلا یافت و یا شاهای چن یا پدر او سن و ایکست متلم گشت و بعد از پدر بی شکر
غیری بر کسی ملک مست او و اولاد تس را خانیان طقه چهارم از ملک و آمد مع القصة مدت سی و
هفت سال با سزاداد و استقلال سلطنت کرد و بهنگام گذشتن کار ملک را از فرزند خود دوشی جو می کند است

۵۲۹۴

ظهور زیو جالس حکیم خنزار و دوست و نو و چهار سال بعد از سقوط آدم نو
دیو جالس را که بر حکمای یونان است او را در قون حکمت مکانی تمام حاصل بودی و بیوسته طین قهر و خرد
بمردی چون که نرسدی هر جا هر چه باقی خوردی چون تن و آبدی هر جا خودی حتی عاده هم صوف در بگرد
و تا کردن خود را از رسوم و قانون مردم باز میدارست چند آنکه میبکشت برای هم ستر شدن ماران و
با ایسان خلوتی لازم نیست غرض از امنی دفع فساد است که هر دو تن را واجب باشد و هر چه زودتر ملک شود
نیکوتر بود در این صورت خلوت بی ضرورت دارد اگر این افعال نفس لامر قبح بودی یا نیست در هر حال قبح
با تنه مخصوص موضوعی دون موضوعی بودی و صورتی غیر صورتی مدستی یا حسن و قبح آن موط و مربوط با عقل است بلکه

در سترکین است
آوردی و در قونین است
مملکت کس که در قونین است
ساکس را می ملک کونین
نخا و طایفه قونین
در سبب جنگ کونین
با سزاداد و فرمود
نخا و طایفه قونین
و در سبب کونین

در سبب جنگ کونین
با سزاداد و فرمود
نخا و طایفه قونین
و در سبب کونین

حلد اول اركنا اول اسج التوارسج

اصطلاح و مدار مردم در کار اسب در اینصورت است اسب را هر که ضروری تھی مت جابر باشد و مت جبرانی در آن مترا
 با حویسان و مردگان خود و در او دشمنی و در سکاگان دوری نمودی چون مردم و عباد او و قوف باشد گسندن چنگ
 سگان است که در دیو عاس ظهور اید و او را دو عاس کلی خوانند و اصحاب سبکیانی مشهور شد و قوفی از وی پرسید
 که ترا کی چه خوانند و جواب گفت بریر که کلر حق را سبک گویم و در حال با یک ریم و کلک را با چاقوی نام زد و
 اسکندر را وانی سم و در ملازان حضرت صفت میکرد و در آن دیو عاس رسایند او قول اصرمود که در اسب
 در چشمند که سبک را را در او ردیل داشت اما متاعب نماید و عاس گفت آری کس با آن دارسان بگویند
 ردی عزمه ما که در اسب که اسکندر بصره را می خواند میسر نمود چون مله دیو عاس را در و کوف برای دهن او
 برای او کشید و او را بر جای خود حشافت اما سبک پای او را بر آنکشت و گفت چه خسته که شهر تو بدست
 من خرج گشت و عاس گفت فتح ملا دکار سهرارو است و گذردن حوی حرا آن یکس در چشمند و مرد
 و چنان دانی که ارمی بی یاری و توانی بود دیو عاس گفت مرا مرکز مدیده مد خود اسب معذرا باشد و رسید
 که مدیده تو بگسند که گفت بود مرا که من حرم و سهوب را مد خود کرده ام و تو مد حرم دشمنی در است
 اسکندر را و وی پرسید که اسب تو آب چه توان کرد گفت با حال خود تو ملک مروی آنچه توانی کرد و گویا
 و در کاری خود آمد و روی دیو عاس در برای یکس در و دو شاعری و در صرا و اسب دینج یکس در حکم با آن پاره
 او را به در که در خوردن گرفت و او گفت خود را در مرا و صهای دینج سلطان مرکز مدی گشت خود را در آن
 ارشدن بحال گشت میر بهت روی او را که در عساری افتاد و روی پرسید که حری در تو مرده داری گفت
 چون مردک شد و نفس که دو سبج یافت گشت آن چیر در گایب دیو عاس سر خود را در نمود و گفت چرا پال
 من است و سبج در دو فشار و حرا را در ادا دسبیب و قوفی او را یکسند که چرا اکسری خوش را در سب
 و اسب میداری گفت برای که آمد در شاسم که کار خود را که داشته دیگران پر دار در دوری مرد و گسند
 که گفتند ایشان اسبم دو سبک که اگر است که من چه را کی در و شسب و دگر می توانم اگر دوری را
 مرا آمد و ایک بر آرد که ایرد آن ملتی امده ملزی او را که دگشت من مردم را و اتم شمار او را که در شاسج است
 مت دینی ما او گفتند که بودی که مرا به حصرت مدی گشت من را آساش در عا بهت و مرا آسایش است
 که عا بهت روی او گفتند که چرا صبح مردم را دشمن داری گفت اسرار در برای حوی مدایشان و حرا در اسب
 ایک چرا صبح انرا در ایکسند روی پرسید که شاسته اکل و شرب که ام را است گفت آمان که دسب بر آن
 چون که سه شود و آمارا که مانند هر که طعام ما در دوری اسری صاحب حال گشت که ای پسر اصابیل اسب
 چهره قناعت کن و از حیا او به که فرماید و دسب آن که حسن در در حاتم شمره و کو که در حوی سکی را و دسب
 خود را که امت و از پی تو روان گشت او را اسب سبکهای کران با کر در آن که بر دوری را که اسب است
 دیگری و دوری پرسید که مدای و سبب گشت که در و شایعی علم و حکمت گشتند که تو سبب گشت خود
 و پسندیده شایعی حمل و صلت

عالم کار دعایت روزگار بگذر چهار دو بیت و نو در حال بعد از سبب آدم تود

وقایع بعد از بهبوط آدم تا هجرت

چون اسکندر از کار تو شتر و نظم لشکر پرداخت قراطیس مردار را با بعضی زنبورها و قنات احمال و اطفال نامور
 مسخر مال فرمود و دو عدد از روزی چند اسبایان ایرانی و یونانی کوچ داده و تنه با لای مدویا جس بر سر بود و کنگ
 لشکر و مرست گشتی را در اختیار جوی کار سیاه را راست کرد از حاب خوب دریای فارس دریای عربستان بود
 و کار عربستان را از اعظم و نشق کرده از انجا بمانش کند ربه و مصر کند و جمعی از لشکریا را حکم داد که گشتیهای کوچک
 سوار شده کنار دریای فارس و کیفیت طرق را باز دهند و عوض رسا مد آید و بر آن پس کام که مقتضی باشد
 از مال ما ببرند و چون این احکام گذشت در دست بفرستیم ما به دینوس یونانی از پس سال با جس و دیگر امر
 و نوز کار سیاه را الصیاف طلب دانسته مجلس با راست جوی کار مرم بهایت تند مردم هر یک سری جوش
 همتی شد و میریس کیکی از صنادید قوم خود در خواست نمود که اسکندر را غنی بماند و تنه بکشد و اقداح خطیر بود
 و اگر است اداست طرب و سرور شمول شود یا رشا هیز رسول و رانا حاجت مقرون دانسته ستا کا به کاشا و ب
 در آمد و در خوردن خرمال بدست طبع سپرده افراطی عظیم فرمود و لاجرم روز دیگر که میزدیم دیوس بودی شدت
 و مرضی و می ستولی شد و بتو بر اطلت انجام رفته زمانی محمود و آسایش نمود و حکم داد که سیاه میان کار مسرور
 راست کرده که بهشت و دودم با گشتیها راه میر شود و بهشت و ششم روز کوچ داد و چون بود و مع البته روز و دودم
 باز انجام رفته قدری یا سود و از انجا بمانش کند ربه و مصر کند و جمعی از لشکریا را حکم داد که گشتیهای کوچک
 نمودن ششم، انجام رفته و از هر خور دنی که خواست ثا دل فرمود و بر تنب و سرور و در ششم باز اطلت بخور و خام
 نمودند و اسکندر انجام شده نیاز جس طلب داشت و فرمود و در میت و ششم روز کوچ دادن است پنج ارسا
 سفر فانی است و دود دیگر که بهشت و یکم و دهم انجام رفته از صدقه دادن و قربانی کردن هیچ دقیقه مرگدا
 و همچنان حدت و شدت تب فرو می یافت و در یک غروب آفتاب بهم انجام رشت و در رپست و دودم
 دیگر ماره قربانی کرد و در رپست و ششم جمیع امرای درگاه و قواد سیاه که در آمده اسکندر را بر تخت تمام نگاه
 آوردند و از حضرت آذر رخ مرضی او را می سملت کردند و در میت و چهارم مرضی خرونی گرفت و در رپست
 بهجم اسکندر بدان شد که باز در کان درگاه باره نخلان ما مدز گوید و انجا عت را سر و دودم طلب دانسته
 نزدیک بشا مگاه درگاه آمده و چون با دشت و عایت بر نشان حال بود انیغی صورت مت و مردمی بهره
 از کلمات او پر اکنده شدند و در رپست و ششم هم میگویند که گشت و کسی را باز نمود و در میت و ششم لشکریان
 کمان کردند که اسکندر از جهان رحمت بدر برده است و کردی عظیم مر را ر آمده گفتند خود ما در حال آن
 حضرت راستا به گنیمت بخت رخ این تویم حیدر از مران ایترا را در دودم جوی اسکندر را بر سر زنده
 یا صد آسوده شده و سر غل خود رشت و در رپست و ششم اسکندر رحمت مسرای جادوانی گستید و اسمعی جوی غل
 تند جان منده و غوغائی رحمت که بهشت و در حیدر است بر اکنده شته پیکش به کفین و بختی رت اقامه میر بود
 پس از بهشت روزانه ظاهر شد که اسکندر و صایای خود را در آن مرقوم دانسته بود چون در آن کمر بستد و تنه
 بود که بعد از من بر که از زمان او است و لایق و سراوار باشد پادنا خواهد شد و بعد از این سخن عمار نظم گشته
 و ساز لشکر و قعین توابع و طرق جزیری یا فشد پس از آن دو سال تمام جازه او را بدین که از بوسین

در
 کنگ
 مسخر مال
 فرمود و دو
 عدد از روزی
 چند اسبایان
 ایرانی و یونانی
 کوچ داده و تنه
 با لای مدویا جس
 بر سر بود و کنگ

وقایع بعد از بسطو آدم تا هجرت

۵۲۹۹

کرده از مویش بر سر لرستان تاخت و از آنجا بهمان آمده آن بلده را فرو گرفت اسلک که حکومت عراق داشت
 برای مدافعه و مقاومت اما اولت گرفتار است کرد و از لشکر از بهمان کوچ داده مارا می ری آمد و در آن حدود و اسلک دو جا
 شده صفها را است کردند جنگ و بر پیوسته دلیران ایران دل بر مصارت نهاد و سخت کوتید و بسیار از لشکر را کشتند
 و در میان از لشکر بر مقتول گشت و سلطنت اسلک منتقل شد چنانکه در حای خود مکرر شود
 مصالحتی که گریخت با روم بجزار و دویست و نود و نه سال بعد از بسطو آدم تمام شود
 پرتس دانا دانا ناگلی بود که شرح حالش مکرر گشت و از دختر او پسری داشت که او را اسکندر نامید و خود سلطنت
 سیسی داشت و در الملک او در ملک سیسی شهر این پرتس بود با حمله پرتس مردی دلاور و سار بود و در عا طر داشت
 کیون دست با ملک ایاتیا را استخر فرایدم مردم روم نیز ایمنی را داشتند و دزدان را سوی مردم گریخت و سر از پرتس
 هر اسماک بود و دلاجرم صلاح و صواب دید بزرگان متور تها نایب و دولت با هم سازت و دست طرا داد و در آن
 چنان گرفتند که چون پرتس با یکی جنگ در اندازد و آن دیگر با عات بر جرد و او مصاف دهد در این هنگام پرتس
 عزم تها ایاتیا را فرمود و لشکری را داده از جزیره سیسی گشتی در آب راند و او را که را راضی ایاتیا را سر در گز
 بعضی از ملاد و اصهار آن از اصرای را فرو گرفت و کار را مالی روم ملک ماحث چون انجیر مردم گریخت رسید حرب
 میان لشکر کرد و دزد و مکرر که یکی از بزرگان متور تها بود و سپه سالاری داده و دویست گشتی حلی مدو سیر دند
 تا تها که روم شده بعد از پرتس بردان و گوان لشکر را برداشته شب و روز گشتی را ندانما روم آمد و سی جردا
 بشهر روم فرستاده صورت حال را باز نمود و گفت که عازت ما شد بشهر روم در آیم و ما پرتس مصاف دهیم چون انجیر
 بروم آورد و دزد بزرگان متور تها که کشتند و دویست که انالی گریخت کیدی بدستیده ما شد و چون مارا دهیم و کوه لشکر
 درین ملک در آید و این ملک را ملک کرد و ما تو انیم دفع او نمود لاجرم در خواست و کشتند هنوز را آن صورت
 پس ما به که دستار را رحمت اندازیم و او را بوا انان خود حلقی را بکشتن فرستیم و اگر خود و سر خود را دفع نمیکند که
 در چشم او زردک نخواهیم نمود چون فرستادگان کوه باز آمد و صورت حال را باز گفتند و او را بجا طر رسید که ایاتیا
 بیا کشیدن و راه بریدن ثمری جوید پس لشکر خویش را برداشته بجا سیسی کوچ داد تا آن ملک را تها کردند
 پرتس چون را این کارگاه آمد مردم خود را فرستاد که از شهر پرتس بر مردان مبارز بزرگراه آورد و در آن
 بر مکرر که چندین مصاف داد و در هر جنگ بریت شد و کوه را را می سیسی در آمده و نفع ملاد و مصا و شوق گشت
 و جلد را گرفت شهر پرتس که قلعه استوار داشت پناه جمعی کثیر گشت و مردم سیسی در خط آن بکوهی کوه سیدنا آهیم
 کوه کرد آهتر اگر قوه و قهر و عله مستوح ساخت و قنات سیسی دست مردم گریخت اما در ای وقت پرتس از ملک
 همی در شد و میبخت چ بسیار مردمی غیر تیم که خانه خود را دست و تنین بکند ایتم و میبکندیم با حمله بعد از برون شد
 پرتس کوه را سیسی را نظم و سن کرد و در بر شهر و ملدی از حاب خود هاکی گذاشت و لشکر خود را بر داشته و
 گریخت در ای وقت انالی متور تها روم گشتند که دولت گریخت عظیم بزرگ شد اگر بپسند که ماند و در کار سی
 در اندازد که در ملک ایاتیا را را فرود گیرد و مارا حاب کند و خود کسند لاجرم نزدیک پیرو که یکی از بزرگان سیسی
 بود کس فرستاد و پیام داد که اگر تو ملک خویش را دست گریخت از شانی خود و سلطنت بر جزیری ما تر بشنود

اسکندر در این زمان که در سیسی است و در این زمان که در سیسی است

اسکندر در این زمان که در سیسی است و در این زمان که در سیسی است

وقیع بعد از بسطو آدتم باجرت

مهرتین یا تایا نیز به هم متفق شده شهر ریجم در آمدند و بهادر اشرار سیلی حرد ازرا گشتند و زارا مالک متدد
و اما اشرار سیلی چون هم روش و هم قانون بودند بنای دوستی و یکپوشی نهادند و یکدیگر را در هر مالک و محرومیت
معین و یاد و درود کار بستن تحت قوت شد چنانکه همسایگان ایشان از هر دو طایفه بر هسناک بودند چون سال
بریں واقعه گذشت در گان شور تخانه روم گهشند که اکنون ما را چون بر تنس دشمنی در برابر نیست که حمار از را
کال چه دگر داریم پس بسای فرایسم کرده کما ر شهر ریجم مرستادند و آن ملده را محاصره کردند و کال هزار کرد
امدرون بودند دست بچک گو دزد و چندان ایستادگی کردند که حله در جنگ گشته شدند و آنگاه که لشکر روم
منهر را مشو ح حاجت سیصد تن از انکاح باقی بود مد آن سیصد تن را نیز شهر روم در آورده در برابر
مشورت کردند و زنده ویرا که گان شهر ریجم را فرایسم کرده دیگر باره کای خود بستند مردم بینا از عیش
سخت ترسیدند و میگویند که سادار و زری انالی سیسیلی ما ایشان بین معامله کسدلا حرم یک نمیدان آن مردم
انالی روم بریستند و اظهار عقیدت و جاگرمی نمودند و نیمه دیگر با دولت کریم سازش و اهل طرار کردند اما مردم
روم از این واقعه در بیم بودند که مبادا اهل کربج در سار خنده کنند چه آن اراضی قریب با جاک روم بود و اگر
در اندیشه شدند که شهر بشمارا اختر سازند که دست مردم کریم از اینجا کوتاه شود و شهر فرصت میسر دهد
چنانکه در حای خود مذکور خواهد شد

۵۳۱۴ جلوس اسدس مالک در مملکت مین بجزار و سیصد و چهارده سال بعد از بسطو آدتم بود
اسدس مالک بن گلگیر بن طغتن رتخ اوسط است و گنیت او و کربانته چون گلگیر بن حار و حاکم
بر بر مملکت مین را فرو کرد بر میرعلی برآمد و هر دو در کنگان اراضی را بر طبق طاعت باز داشت و آنگاه
که در کمال سلطنت متولی شد احوالی زشت که در مهاد دامت طایر راحت و هر روزی بسبب اظهار تخشع
کرده عادی را را راند احوال خون آن یک را بهی بر بخت و مال این تن را بهی بر برد اما مردم بستوه آمدند
و در قتل او یکدل و یکجست شده بروی شوریدند و او را از تحت مرده کرده سر از تنش بر گرفتند و با هر دو
حسان سلطنت ملام دادند چنانکه در حای خود مرقوم شود و مدت یا دشا هی اسدس دین مکصد و سبت
سال بود

۵۳۱۴ جلوس یاور بن رگن در مملکت ایران بجزار و سیصد و چهارده سال بعد از بسطو آدتم بود
ناپورس رگن رازین لقب بود بچکم وصیت اسدس را بر برگری مملکت برآمد و ایت جهانمانی را بر
و چون در کار با دتا بیستلایاقت حکم داد تا جبری آهین بر دله نهاد بشد که تا زمان کسری استوار
بود و مهربان را نیز اونی رگن زدمردی مافروت و خرویی ماعادالب و موت و داز او لادی و
رنی در برای دامت و چو سته خاطر بر اکتساب علوم و تحفیل معارف میکاتن علماء و حکما در روزگار او
یک محترم و بزرگوار بودند چون شصت سال از زمان سلطنت او گذشت حای لهر زنده و دهرام گشت
چنانکه مذکور شود کویسند و این که بشی مشهورند در روزگار او بودند و از حسان دوست که فریاد
ادانی مصیبتی است که هیچ فردو ثانی ندارد و بهسم او گوید که رای و تدبیر صفت معیشت است

وقایع بعد از سقوط آدم ما بحسب

کد سکی که چاه من و زن دانت گردایده بختی خضم در می داشت بنیل و از تیر زینش بنی تمام دست داد و پناه
گرتج را تا بس در یک ماهه مکر خنیشد و در میان اردمال ایشان تا خنیشت تا دگشتی از انکاحت گرفتند و آن
که بسمل در آن بود ویر دست بکمر تند و بیل گشتی کو یکی در آمده از میان کمر بخت و دو نیلیس انصرت و فتح و روح و جزا
کرد و زوکان مشورتخانه اورا عظیم بزرگ داشتند و حکم دادند تا مناره بلند در آنتهز بسیار کردند که در روزگار
دراز برای فتح و نیلیس علامت باشد

۵۳۳۰ جنک بنو و بلکر سپاه روم چهار و سیصد و یک سال بعد از هبوط آدم علیه السلام نمود
چون لشکر کرج در بحر مکنه شد بزرگان تور تخانه اعدا در حرب کرده سیصد و پنجاه کشتی جنگی در آب افکندند و صد و
مقصد هزار مرد مبارز فراهم کرده بر آنجا حمت بنو و بلکر را سپهسالار ساختند و از آن سوی رومیان صد و چهل
هزار مرد در زم آرمای کرد کرده و سیصد و سی کشتی ساز دادند و این ببرد و لشکر کشتی در آب رانده و غریب انگاشتن
که محلیست از بسلی با هم دو چار شدند و کشت و قتل گشتن که مردار لشکر روم بودند کلم حکمت دادند و کبر و در آید
بزرگ بر خاست در میان میت و چهار کشتی رومی در آب غرق شد تا آن طرف کرج سی کشتی غرقه گشت
و شصت کشتی دستگیر آمد لاجرم سپاه کرج هزیمت شد و در میان اردبال ایشان بیجا حمت تمام سزار
خاک کرج بدر کرد و بشیر کلینیا در آمدند و از انبار سولی بستر روم فرستاده مرده فتح رساندند و اکاه
دست قبل وفات بلا و امصار معرب کشودند و هر چه یامستند همه روره روانه ایالتی نمودند و در حکومت بزار
تن زن و مرد اسیر و دستگیر ساختند و مشطرتستند تا اینجا از تور تخانه روم رسد بدان عمل کنند

۵۳۱ جنگ راکولس با مردم کج پنج هزار و سیصد و سی و یک سال بعد از بسوط آدم بمورد
چون خبر فتح راکولس بتلیس در دو م شهرند حکمی از سورتخانه صادر گشت که راکولس در اراضی مغرب توفت کند و مال
از رو کشتی که یافته با سپاه دست بتلیس بسیار دو او را روانه روم سازد و در نزد خود چهل کشتی و یانر
بر او سپاده و یا نصد سواره بدر دیون این حکم بر کولس رسید چو فرمان عمل کرد و بعد از بتلیس عزم کرد
که آید پس را که قلعه استوار و سر کوهی بلند بود و مختر سازد و اما کج کج از میغی غایت برهناک بودند
اما راکولس بتس دشتی کرده قلعه آید پس را که رفت و مردم کج سپاه خود را آراسته کرده با فیلان جنگی
او بمیستند و چون نزدیک به آید پس آمد در کولس با سپاه خود از کمینگاه بیرون تاخته با ایتان جنگ
در انداخت و لشکر کج را در هم شکست و با جماعت فرار کرده مدار الملک خویش دست در کولس ارس
ایس قح بر آبادی که در حوالی آید پس بود ویران ساخت تا لشکر کج را عور از آن اراضی نصیب باند و جمیع
از مردم خود را بجز است آن قلعه کاشته برای فتح تونلس کربست و آن مملکت را نیز تسخر نمود و در کنار رودخانه
لشکرگاه ساخت تا گاه در آن حوالی ماری که بتسا در ذراع درازی داشت چو دیدار گشت و چند تن
از سپاه راکولس را بدیدم در کشید و جمعی را در هم شکست و بخت و حور و لشکر بایان دو کار کو نمود عاقبت الا محترمتها
قلعه کوبه را در برابر او را است کرده با سکنهای کران او را نرم کرد و دوا کس ساخت و تن را در
رودخانه انداخته و چون گوشت و پوست آن یو سیده گشت و آب بر آن گذشت هر شهر و بلد که آن آب

[illegible]

جلداول ارکھت اول نسخ التواریخ

[illegible]

ہر ایک شخص کو اپنی ذمہ داری کی طرف متوجہ کرنا چاہیے۔

وقایع بعد از سقوط آدم ما هجرت

دوسری دینی حکومتیں پھر ارسیدوسی و کیمال عبدالرب بڑا آدم تھا۔

ترتیبی میسر شود تا آنکه هست که ترجیح حالتی مذکور بر بعد از دیدن هر کس می ملکیت برآمد و بلا دو امتیاز این
فروگرفت بزرگان درگاه و اعیان سپاه را حضرت حاضر ماحت و هر کس را فراخور حال عطا فی فرمود و در تشریف
کلی امیدوار ماحت اما دولتی زود دنیایت تدوین دو سال از زمان سلطنت او کمذمت رحمت مذکور سر
کسید و جای ما برادر کند است چنانکه در حای خود مذکور شود

فہور زیستقریدوس حکیم پنجا رو سیصدوسی و دو سال بعد از ہبوط آدم قبا بود

ذیستوریدوس نام دوم و حکیم است یکی مفسر کتب بقراط بود و در اداریا حکما چندان نامی بوده و دیگر
ذیستوریدوس حکیم است که اورا بسقطه الراس خود زبنت کرده بین ازیلی کوید و او مردی صاحب نفس
ذکیه بود و همیشه برای تحقیق ادویه مفروده در صحرا و خرابی و جبال سیاحت میکرد و خاصیت بربک را میبوست
و به یکس را اعداد او در تبه او حاصل شد بلکه همه حکما سنده با وی میرسانند و سخن در احوست میداند و نام وی از ارد
قوم او او دیس بیادیت است یعنی پرون رفته از ارد و معنی ذیستوریدوس که ذیایستوریدوس نیز خوانند
بلغت یونانی تجار بود و دس است یعنی القمه الله و اعلمه علی حواص الاشیاء و المحتایات و کتاب او متشکل است
بر خجمله اول در میان ادویه خوبست و وی وادمان و صمغ و اجناس گوار و دوم در پان حیوانات و انحر جسم
ایشان و خوب و بقول نا کول و ادویه سیم در میان اصول نبات و سات خا در و او بر و صمغ و احتایات
که خاصیت فاذر بر در اندر چهارم در میان خشایات بار و دواته و مینی و احتایاتی که دفع سموم کد خشم
در دکر انواع اکور و صنف اثر به که از آن حاصل شود و ادویه غذایه و دو متا دیگر طبعی بمقالات خمه
کرده اند و نسبت با وی دهند و آن متشکل است بر سموم حیوانات

جلوس ایستی زن در ملکوت عین خنجر از کسب صدوسی و سه سال بعد از سقوط آدم قیام بود

سابقہ میں زندہ سیر کر سکتا تھا کہ متوجہ حالت نہ کرے دیون برادرست رشی جو جی رحمت از جہان ربست وادرا
یسری درخور تاج و تخت نمود بزرگان دولت و ایمان مجلست حضرت مایستی دل کر دآدہ اور سلطنت پر دست
و امر و نہتس را بطبع و متعا شدند و او مردی آسودہ و عدالت مینہ بود دیون دست کمال در ملکت یس و یاسین و
تبت و ختمایا دست ہی کر در روزگار است تباہی گرفت و از سرمای مانی بجان حاودانی تناف و سلطنت از

خاندان ادا القراض بابت چہ اور اخلاقی و خلیفہ بود پس از وی طبقہ دیگر پادشاهی یافتند

جلوس باو انك در ملكت بين خنجر اوسيتند و سي و چهار سال بعد از سه پو آدم م ق بود

باو انکست هر دی دلاور بود که بایل پهلوزدی و با سیر پنجه انگلندی زور بازوی اورا چون بر سنجید ما قوت
نه کا و خل برابر بود در تمامت مملکت چین بیکس را آن زور بازو نبود که با او هم ترا زو تواند شد لاجرم چون
این نزد دروید دید بازوی سلطنت برخاست و اعوان و انصار خویش را اگر خود فر هم کرده بر مائی را
بجوید و چندین مصاف مردانه با او داده عاقبت دلا و مظهر باقت و در میدان جنگ با شیخ خارا که در او را اندک
در آورد دیگر بیکس را آن قدرت نبود که با وی نزد از ماید پس بی مانعی تحت سلطنت برآمد و مملکت چین و چین

مقدمه اول کتاب التواریخ

۵۳۲۶ کاری ساخته شد و مردم روم در صحرای شمشیر بی بی هم بر آیه یوسس تنده نخل خود مراحت نمودند
مصالحه میان دولت روم و کرج چهار روز پسندوی و شش سال بعد از موطن آدم تم نمود

مردم روم بعد از آنکه در گولس کسب تنده و اینه حکم دیسیلی کرده و کرج طهر ساخته و در کسب حوالی اسان
کار مردم کرج بر مصوحت معرفت در کان شور کاه و لیس دل بر مصالحه نهادند که گماره بر اعراض و از دریا
بردار پس بعد از سالان در طرس آمد و شد کرده عاقبه دلا مرد و ما به صلح افتادند شرط که سران کرج
حکم کرج دولت روم رسیده افشان از کرج خوش دمد و مردم کرج مدی می رسد داده در و بی عشق بود
فرساده و آب مار حرم و ماراب را رسد و دوا شد و چون در روم آنست حال و عدال فرست مردم هر روز
ناید آمد و معراج حیره ران بدیده اشعار آید و سرود و مقامات را برای کرده و عشق در و بر و دشت
و در امور و قانون مردم قرون می رسد در اوقات مردم فراموش کردیم بهر پادشاهی بدست شد و دولتی بود
طبع در ملک اما ایاست که بدان از ارض تنده اموال و افعال ساکنان آن ملک را عاریت کرد و مردم کرج
اموه رسد از کوه آتک که فاصله عاک فرانس و اما لاسست عمود بود و دوا سرری روم می باشن کرد و در
شور کاه لشکری مدح پشان مروی فرستادند و انکاحت چون مردی رسد و بی نظام بودند اما حکم سپاه
روم ما در ده یک رسد و مردم می سر ارق از انکاح و افعال آورد و دوده برادران سپهر کرد و فرما کرد
انبار اسر کسند مردم فرانس چون حال داکو رسد و در در صراحت و در در پیران رسد و در در
خود و ارومان و لیس خود رسد و صلح کرد و در ملک خوش می رسد و در پیران شیخ دولت روم وی حال شد
مردم کرج از قرب اسان بر سپاه کشید و دوا ساسی سار و در سپه سالاری مسل به تخریب اسانول فرستاد
و عمل باران اسانول باشن کرده شهر شکست را گرفت و سر به مافت عاریت مردان کاه آتش در سر رسد
سوح و دیران ساخت مردم روم چون امر شد و دوا ساسی سپاه ران کرج فرستاده پام دادند که بعد
از مصالحه اسانول عشق رسد و چون مردم سپاه اسانول اما دوست و کج بود و داکو کنش را که اسانول
کرد دست رسد و دوا ساسی فرستاده و در انکاح رسد و اگر آناه حکم باشد از مردی که مردم کرج سر می
دی بخت رسد و داکو ره سار حکم طرار شد چاک کرد و دوا ساسی فرستاده

۵۳۲۹ خاوسن جی کا و در در ملک من بجز در و رسد و دوا ساسی مال عاریت رسد و آدم تم نمود

جی کا و در مردی جی کا و در دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد
در ران او از دوا ساسی عظم در دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد
که دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد
با سیر خارا سنگاف از پای در آورد اس کا و در نظر مردم جی کا و در که خلقی فرادان کرد و
در آمد و او را محضر سلطنت دعوت کرد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد
آورد و مردم بجز در دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد
و هر دو سپاه محکم کونید و در دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد و دوا ساسی رسد

تاریخ التواریخ
تاریخ التواریخ
تاریخ التواریخ

تاریخ التواریخ
تاریخ التواریخ
تاریخ التواریخ

وفايع بعد از بسبوط آدم تا هجرت

[illegible]

جہانگاہ ہوتا لوٹا میں سب سے پہلے اور سیصد و چل و تہ سال بعد رہا ہوا کہ دم طالع لہ لہام نوڈ

چون مردم روم دیدند که امانی که ترجیح هرگز در مصالحه یافته نخواهند و گفتند باید یکبار در قلع و قمع دهنش نمود و آنرا
کشتن پس از این ساختن کشتی و آراستن جنگ تند و عاقله خلقی از هر چه داشتند درین فرمودند و در آن کشتی
دو ستمگشتی از نوب صد و لوطایتین را سپیدار سیاه کرده یا لشکری هزار بجای سیسی نامور فرمودند
لوطایتین کشتی در آب رانده بجای سیسی سده که در سهرابی بی نیم را لشکرگاه ساخته هر روز مردم خود را جنگ
اموخت و از آن سوی بزرگان کجی بخوراک مردمی دلاور بود و سپیدار لشکر کرده جنگ رومیان فرمودند و او
بالشکر خود از آب دریا عبور کرده بحریزه ای را که قریب بجای سیسی است فرود آمد و آن بحریزه در برابر
آنها نام است و بنود آن هر بود که بی آنکسی سیاه روم تشریف از کشتی آمد لوطایتین چون این خبر شنید مردم
خود گفت که فردا بداد بر سر بنو تاختن خواهیم کرد و با یکدیگر صبحگاه و ملاطفت و زین کردن کشتی را در روز
بنو آمده هر دو کشتی در هم افتادند و جنگ در انداختند و در جنگ سخت کشتی از مردم کشتی در آب غرق شد
و بعضا کشتی ایشان را گرفته مردوش را اسیر نمودند و سایرین فرار کرده موسی که ترجیح که بخشد و لوطایتین بداران
لغری توانی بجانب بی کی نیم تاخته با آن سیاه که تمام حاضره آن مله متول بودید میوست و مردم کجی چون
مورست حال را معلوم کرد بعد از این حادثه اعداد سیاه تها شدند که تا کس با عانت آن مردم که در سیسی اند
است و لا حرم کس نزد بزرگان که هم او را بگلزله خواهند فرستادند و بیام دارند که در چنین جنگ کام از ما کار
خسته نیست اگر خود توانی آن ملاطفا مصداق که از اراضی سیسی بدست کرده حرمست فرمانی و مردم خود را
که راند دهنش محاطت مانی کاری هم کام خواهد بود بلکه چون دانست که از کجی با عانت او کس بجا آید
بجند نزد لوطایتین فرستاده بخیزد در مصالحه را دلو تایتین بیرون ریان مردم مالی فراوان در دولت روم در
ده بود و بعضی مصالحه داد و چند شرط میان گفتند بختی که بزرگان متور تاخته روم این مصالحه را قبول کنند
مگر بلا داد مصداق که در حاکمیت سیسی تحت فرمان دولت کجی است فرو گذارند و مردم خود را از اسباب
رج داد و هر که متعرض تهمینه زیادت سیسی شوند تیمم که اودستان دولت روم دوست و دشمنانست
من است و چهارم آنکه دو گروهی بر سر توپان که هر توانی سه ربع از یکتقال زرا باشد از غرض خود بدولت را
است چه این مبلغ را در مدت سال که جنگ در میان بود در میان دیده اند چون سخن را میایرد کس بر او
ستاد از امانی متور تاخته از خار و مصالحه بگرفت و بعد از آمدن سوار و مولان حیرت رمان بیکدیگر کردند
و بر باد و آن تراضی صلح است و اولیب می دولیت از بیم ریان بیکدیگر آسوده هستند

[illegible]

ملذذ دل ارکتاب اقول باسم التواریخ⁷

[illegible]

ዕድሜ

نورسلطان مردان در کتب چهارم و سصد و چهل و شش سال بعد از سقوط آدم بنو د
مردان حریره است قریب بحرمه کارسکا که معطی الراسین بنو ادا ما ه مملکت قراندیه است که کاسا
شرح خاتس درای خود گفته اند پس در این شهر شام و اقصی و کارسکا از حرم قراندیه است بنی الحوینه مردان

کامیابی کا نام ہے جو
دروازہ خود کس ہو
وہابی گھنٹہ کار

44

وقیع بعد از سقوط آدم تا هجرت

در تحت فرمان دولت کرج بود و آن ظلم و تعدی که عمال آن دولت در ممالک مغرب و ابدانند در ممالک
بر عمل میکردند در اینوقت که خراسانیان اینچنین سخن گفتند و میخواستند که مذکورند دستور گشت و صف دولت کرج معاینه
اقامه مردم سرحد نیز اراعت کردند و چینه و شتار را که در آن مکت از جانب اعرای شورخانه حکومت داشتند
فکرانی فرود آورده قتل رسانیدند و مکرر از ارباب کرج در آن ارض یا هشد گشتند چون بخر کرج رسید سید سید
معتس کرده ماسپاهی بهر دین فرستاد و ماسعدین را که یکصد مرد مردم سرحد اردو خانه بیرون شده مگر کرج را بگشتند
و سید را در اکره در میان تهران و ابرو خوانی عبور دادند و برادر که دود و برهنه که در مردن نیز فرمان دولت
کرج بود با قهر و عله گرفته یکصد دادند و جمیع ملا و اعیان در محالفت کرج بکشت شدند در اینوقت عطا و دستور
مملکت گفتند ای کار از حد دور است که بوجی غوغا طلب ارباب را بر حواسه هر دور نشسته بکشد و با دولتی را بر او
پس مردم فراموش شده استوار از مردن بیرون کردند و اختیانت یا مملکت یا تابا با بر بد در اینوقت مردم روم
نهایت اتمام در استحکام مصالحه با کرج داشتند چنانکه مکتب از ارباب کان روم آژو غنچه بشناسان کرج فروخته بود
چون مردم کرج صورت حال را روم گشتند زحاکان مشورتخانه آن تا حرا که بر فرمودند و حکم دادند که هیچیک
از مردم روم با دشمنان کرج متعین و موافقه نکنند لاجرم چند آنکه اثر از مردن اغوانو دند که مردم روم
شکر بر آورده مردن را متخرنایند مفید بقا و گفتند هر که مداحلت در کار کرج نخواستیم که دانا آن اثر را دست
از او برند استند و در کار می دراز در تعیب و تحریص مردم روم گشتند تا زحاکان روم طبع در مملکت
مردن سه سیاهی عظیم با سوسی نامور داشتند و مردن را متخرنایند مردم کرج بدین آن و شتند که این نقیض
حمد بود که مرکب تنید در جواب گفتند که ما را تا ماحلانی میت مردم سرحد خود ما را طلب نمودند که مملکت
ایت را انظم و نسق کنیم و از غوغا و آشوب آسوده سازیم بلکه از برای شما امن و امان هم کرد
مصالحه کرج را روم ببرد مملکت مردن را برویان چهار و سید و چهل تن است بعد از بوطه آقام بود

השאלה

چون که مردم مردن را فرو گرفت و دولت که ترجیح ضعیف بود ناچار آمد و همه دانه سخن را نذر و از نو قرار
مصالحه نهادند بدین شرط که مردن نیز تقویض با دولت روم مانند و مردم روم کاهشند چون بخت همدار و قوت
بسر و نظم و نسق آن مملکت برای تسامح و وسیع زواریاں کردیم در هر حال آن مال را شما باید ادا نمایند اگر چه
مردن را بجا گذارید و مردم که ترجیح قوت و ضعیف بودند بجم این سخن را پذیرفتند و صد هزار تومان را در مصالح
بر مردن گذاشته بر میان سیر دمد و مصالحه کردند در این وقت بیکدیگر بزرگداشت با هرگاه ما روم مصالحه کردیم
مملکتی متخلف و زری میقت داده ایم نخست سیسی را گرفتند و مصالحه کردند و در این کثرت مردن را بر برد
من روزی بانه این کس از رومی خواهم کشید علی بیکه بعد از آنکه مردم که ترجیح ممالک مغرب زمین را بظلم و ستم کردند و اندک
قوت گرفتند بملک را نامور ساختند که نخست رفته شهر نویسد از آنکه هم از اراضی مغرب است مقام کند و پس از آن
با اراضی اسپانیول تده بملکت گیری و کسورکت فی اقدام فرماید از این وقت بهنل پسر ملکه نه ساله بود که حضرت پدر آمد
و التماس نمود که منم رکاب باند ملکه با او بیان داد که چون بخورند و قیر رسد بر کز از هصوت مردم روم فرو
و آن پسر را نامو کند ای بزرگ محکم فرمود پس فرزند را برداشته ستر نویسد آند و آن ملکه در مطلق ستم از آنجا

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

بعضی دوسروں کے ہاں تو جوں تو تیت دوسرا مال پاتا ہی نہیں ویسا جس کو درخت پیکر لڑی ہو

عجوز پسبل اگر که الف بجز را در صد و شصت و شصت مال بعد از بیسوط آدم قیام بود

DTSA

۱۰۰

چون بنسبل میای که الفادجلی بنایت بلند یافت که سر امر زیر برف نهفته بود و در امن جل جدیدیه و قریه بود که مردم آن هر ضعیف اندام و بی روی بود و چهار پاییان بسیار کوچک داشتند و اگر آن جل را بهم رایی صعب بود مردم فراس میروند و داشتند در این وقت میاه مغرب بنایت هر اسنانک سده تا هفت معلوم کرد که آن سپاه که همه روز در طرق و تقب که الف پستاده مانع عبور لشکر شدت بانگاه از سورت سر باجل در یک بنا زد و در دیه و در خبر خود شده صبحگاه باز فراجم توند و سر راه آید میخنی را و در عظیم دامت سبب میای خود بی اسب از آنجا عبور کرد و روز دیگر که مردم فراسه از آنجا که گاه تند دست از وی کوتاه داشتند لشکر هبل از لشکر میای تحت گذشتند و ناچار از دنیا لیت استاده در نیمه راه جل همس دو جا رانده جنگ کردند و هبل خود پیاده شده در تیس روی سپاه با جمعی از مردم و دیگر جنگ کنان بر می تند و چهار پاییان با کرش بسیار از آن کو به تیر می افشاند و سپاه نیز با جنگ و جوش از دنیا لیت بر می تند تا نه روز بدین رحمت بر سر که آمدند و سپاه فراسه در وی مراجعت کردند و هبل و روز بر سر آن جل ماند تا مردم از کو کلتی بر آمدند و مردم در آن نوبه به تخریب دو مهاد را تا بیا میداد که از آن سوی که نمایان بود آنگاه آهنگ نیت فرمود و چند روز فرا از راه میسوی می کرد و سکنهای که از آن همس بختگی میای جنگی و مردم بسیار عبور داد و و کاک ایاتیا در آمد و از صفت هزار مرد سپاهی که از اسپانیول با و کوچ داد می هزار تن کاک ایاتیا رسید یک نیمه دیگر در عبور از رودخانه و جنگها و گذشتن از که الف بهایکت رسیده بود و از آخر خاک سپاه و اتان ایاتیا ایاتیا را پنجه و نیم به عیود مع لقصه جندوز برای آسودگی لشکر توشت کرده آنگاه بمنار تهر توشت که کجی از ملا ایاتیا است فرود شده و خواست نایت را بعد از آن خود دست کند و آب و آذوقه برای لشکر بیا بیکر و آنجا تحت سر از خدمت بر تافتند پس هبل رست غلبه جسته میان دوازده آفتاب استاد و فرمان داد تا جمیع مردم آن شهر را بایق بقتل آورند و این خبر مایه حست طمردم ایاتیا لاکت و از دور و نزدیک بخدمت او آمدند و طریق اطاعت سپردند و مردم روم از این خبر حست دریم تند و امانی شود تا به بنشینند که از راه میسلی نامور بگریخته نموده بودند طلب داشتند تا دفع محل کنند و می بخور که همس مرداری نیک بود و با سپاهی نامعدود از شهر بیرون فرستادند و او با سپاه خود ماراضی لشکر دینی بمنار رودخانه بنشیند فرود شد تا به بنسبل مصاف دهد و هبل مردم خود را فر همس کرده با اتیان لکشت بجائی آسوده ایام که حش از آنجا حمان نماید اکنون با بایدمردان که کشید و صاحب مملکت متدیا ببرد ایکی کشته کشت و اگر نه هر دایه و با لکت خیزی میت و مردم را در جنگ بکشد و یکجست که دانیسی یوختخت جبری بر رودخانه نشینست لشکر خود را عبور داد و در میسوی رودخانه لشکرگاه حاست در این وقت که کی بمیان لشکر رومی افتاده و خندق را زخمی کرده از میان بگریخت و ستانی از غسل بر مرد رخی بود که میی بخور در زیر آن آسوده بود زبوران بدو رحمت رسانیدند و این هر دور اسپینو بقال بدگرفت با بخل روز دیگر هر دو سپاه در برابر هم

وقایع بعد از سقوط آدم تا حجت

از دهرمانی و خاوت پروم تدویمه را از مدرما ساقه ببلاد خود فرستاد و گفت ما اینجا آمده ایم که شما را از
و تعدی دولت روم نکات دهم نه اینکه خود میاریم و چون رستان سر رفت ما را عاز حنک نهاد
جنگ نبل با سرولیس نیز از سید و شفت و نه سال جز از هر سوط آدم نم بود
در اول ماه بنبل لشکر دو کبار شهر آرتیم که یکی ارملاد و دیگری است آمد تا با مردم روم برادران را دیدار کرد
از دولت روم دوتس مرد سیدار لشکر کرد که یکبار هم سرولیس بود و آن دیگر را فلینیس و با سیاه از روم
یرون فرستاد و نبل چون این خبر شنید خواست تا پیش دستی کرده بر سر بنبل حاضر گشت اما کاه را بی که سیاه
نزدیک و صعب بود اعتبار کرده همی طی مسافت کرد و یک روز نخل را دست که از جمله میلاں ماتی بود در آن
سوار گشت و چهار روز و سه شب در حلاب و کل همی ره بسیار بود و هیچکس در هیچ متب حواس کرد و یا سود
و هو را مع جیان فرو گرفته بود که لشکریان یکدیگر را نمیدیدند و در آن حتی که هیچکس گمان نجات در متب نخل
بنبل از کثرت رحمت ناپاکت مع القعه آن راه را با میان رده بعرضه پر آب و علف رسیدند
بنبل در آنجا توقف نمود تا مردم آسوده و تودو خواست تا فلینیس را نیز شکو تا سد و احلاق او را مراد
نگه تو اندازد و از فری در محسوم کرد که مردی مانخت و محرو دست است و در طلب ام مک ماند در انوقت
بنبل حکم داد تا سپاهیان تباحث و تاراج بلاد و اصصاری که در آن حوالی بودند متحول شدند و آتش در رستان
و باغ انسان مردم در تودو و ایکار بان ادیشه کرد که آتش ختم فلینیس متعل که در دور و در آنجا جنگ کند
و همچنان شد که او میخواست فلینیس مضطرب شد و جوش بر آورد و گفت یکم در داتیا یافت که نبل را که است
فرسنگی روم آمده و حواس کوید و آمده جنگ کست بر چه مردم با او گفتند روزی حید صوری کی
تا سرولیس نیز برسد و سیاه او باشکر تو فتن تو د معید نیفا و مقصود نبل همین بود آنگاه اهل راه تو سکار
گذاشته بموم روم همی تاحت و فلینیس از دنبال و می روان بود و بنبل او را از آما دینا دور می یافت
و با خود نزدیک می نمود تا گمانی رسید که در ماه سرایتینیس در دست راست بود که اگر تو را در دست
چپ لغام را بنبل برای جنگ اعتبار کرد و خود با سیاه برز بر که مده جمعی از پیادگان را در میان دره
بطرف راست بگن باز داشت و کروی از سواران را از جانب چپ گنیکا فرمود و خود بجائی پایتاد
که تخیم دهنش نمودار با تودو فلینیس رسید و بنبل را از دور بر دیدی و انی مدان دره در آمد و چون نزدیک
بر میامه رسید بنبل آتش روی او در آمده مانع عبور وی گشت و این هنگام اول شب بود تا فلینیس
ان شب را در آنجا ماند و لشکر او از دنبال رسیده با او طعنه شدند و یکی ان شب را در آنجا رو آورد و در
بنبل با سیاه بر سر بنبل تاحت و آنکرده که از چپ راست باز داشتند بود از گنیکا بیرون تاختند
و جمعی از دنبال نیز در آمدند چنان چار سوی لشکر روم را فرو گرفتند که محال صاف راست کردن بر آبی
اینان نشد و جنگ در انداختند و فلینیس همی فریاد بر میداشت که مردی کنید و دفع دشمن نماید و رومان
چون از هر جانب راه را مسدود دیدند جنگ در آمدند و در میان میدان و غوغای جنگ فلینیس دست سوار
گشته نشد و لشکر مردم محکمه شدند و همی بدست مردم که پنج قبل آمدند و جمعی خود را بر دیار انداخته غرق گشتند و بریان

جلد اول از کتاب اول تاریخ التواریخ

مردار هم است نه و صحت حکم که در آن ذکر شد و چون آب گشت صحتگاه اصل بر پتان با قهر و کذا
 و سیکر راجع مع لفظه دارد و راقی ایضا روم در آن حکم که مدود و راقی رحمت تمام گیرند و نام
 اعداد از آن حکم سرحد مردم لایم پسرند نود و بیست و امل را که در آن مردم لایم را با خود همراهان که در چند
 خواست حد فلسس را در میان کشتگان مداکم کل شد و از خط ساه سسل در آن حکم سرحد و املند که سرحد
 و دوسویان از سرحد که آن نود و دو و امل که سرحد مردم خراسان بود که طارست رکاست و حد نود و دو و امل سسل برآ
 دلخونی لکرات را از رقت مات و اما که در املی مداد آنکا برای مرد و فتح تی را که میج در دستند و اما
 رجا مید مردم که کج عاصب شد و در می بر یک سر که در و عرم بود که لشکری برای عاصب سر مدخل
 سسل میاید که روی را بر کاک سپاسول و سرحد مردم که کج ا آن شد که در اسار که دمی کسند اما آن سوی روم
 عوامی عظیم و در شهر کما قرار دان شد که گشت قیس بر کسل شد و سایر در کان شود که از صواد مداد
 پروان بود که نون برین بود که دیگران باغ بر کسل شد و عرض مردم روم آن بود که دی برای دین و سسل

پاره اول شد

۵۳۷

حک مملکتی که در آن سرحد و متنا و سال بعد از مسنوط آدم تو د
 چون سسل کمال در اراهی اما با هر عاصب تا صحرای که در چنانکه مدکور شد هم اسکران کشت که سرور وقت آن
 که بر سر مردم و نوم و حکم در امدارم بلکه عاصب ایش را دلیل بر ضعف و راحت و لشکر خود را در اشته بود
 مات و اما راجع مشول شد و سر میسر را در دوسان دولت روم مدانت قلع و قمع می کرد اما سرحد را که در
 در میای است مات و بر مال و در در عاصب و کرکف و بر سپاسان مسک کرد و در اراکما شهر پاناکم
 مده ایست در کما رجا و عظیم اراهی روم را آشفته مات در امواف گنس قنس که بر کسل بود و موصی را که
 از مررکان شورما نود و اتفاق خود و در اشته اسکری حرار مردم پروان شد اما قرائ قیس آن بود که با ظفر
 خود را معاصبه کد با سسل مصاف به مدلا عرم چون امل بر یک شد مردم خود را فرو کرد که در لکرها چون
 مدنی که در شست مل جواسه اترا و امل که راجع در آن حدق را تا صحرای که در اراکما
 کسند و در حکم در پی پوسند اگر چه در ظاهر سسل امل در طلالت میگردان اما در همان امل شاک شد
 که مردم روم با چسب لکرا را مداما گدی اندیشده اند که محکم در ما مد و اسالاسا مدیدر که
 اراهای را که در امداد اسکران مردم و قمر که ران اراهی بود تا حشد و موصد و چنان پناه
 درهای خود آسود نود و اراکما مل ران مقام کوچ داده کامس دگر می رفت تا لشکر روم را از جاسه
 کسند در امواف در همان اراهای و کشت آمد و کل سر که او به پوسند و بر مرل بر سید مد که در خود حشد
 مگرد و در کماست خود مشول مدد و اگر اراهی خود و کس سرستاد در حدان مردم اسوه شدند
 که مر اسار را در پان امل رانی بود که کاه کاه جبارت و طلاله که در لکرها سسل برستی بر ساند و
 از لکرها ملوک اندک اندک لشکر روم دلی قوی کرد اما سسل بر عمت که مدت مگرد و حشد که آورد
 در اسم آو و در شهر کپار اما اسار حیدر اراکما سکنی و اما در در بار را بر یک

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

آید و فیست چون اینی را دانستند بود خرم آن داشت که جنگ هم نرفت خل به کجا یا و سر او تا حق کس داد و را
 برانگه و مار و لاجرم در طرق و تواریح آن بلده در هر حال شکری رکاشت و خود بر سر کوهی تنه در و راه بسط
 کرد و بسط که مردی را ستور نو تبر رسید که آن بلا که در مد و در و د - ای تالیا و فیست فرو داده و در آن مستند
 و خود را از جاسوی در میان لشکر یکا - یافت پس را بی چاره دو هزار سرکا و فر همیم کرد و بر یک را در تاج
 شاه از زر بهشت و ستانگاه و قش در آن زنا در زده آن که و نا را در آن چنه که لشکر کا همیس بود را که در و چون
 کوهی قش در کا و نا اثر کرد آشفته سوی لشکر کا و فیست تاحسد و در میان خیال داشتند که یکا بل بسیار
 بجنگ در آمده پس لشکر یکا را که ارغای همسید و بسوی آن روستائی تاحسد در آن وقت بل چون
 دشمن را کاتب دیگر متول یافت و سر راه را از حتم تپی دید که چ داده باستعمال تمام را آن تنها گذشت و قتی
 همیس آگاه شد که کار از دست تنه بود و در این بسکام زمانی پیش آمد که حبس را بی عادی معین بایست برود
 تود و آن فریضه ادا نماید پس با بنویس برمود که از غای بنسبتا او مراحت کند و خود در دم آمد و رعیت او
 تعرض بنویس رسانند که بعضی از یار یا پا به هسل در جرید یکا بی بیاستند که آوردن آن دو بهر
 بجارت هسل تواند و دیس کوهی از لشکر یا را در داتنه مدان منع ستافت و جید قش را کتبه آن چار یا
 - لشکر کا و خویش آورد و آنگاه نانه بردیک امرای متور تها - روم فرستاد که ما کون حبس مانع بود که من حنی
 در اکلم و لکرتس را در بسیم کتم ایک دشمنیت و لصرتی کرده ام و ایمنی را چیا حله داد که امرای
 متور تها حکم دادند که یکروز میوس فرما که اولتکرا تده و یکروز حبس معلوم شود که هر دو رکت حبس
 نذیرت و فرارستند که یکسید لکرو را تاند و نمی بنویس را انا همل چون از کتس کتس بیتا آگاه شد
 رعیت تا دکتست و داعی برای بنویس کترو لکری کمین بار دانت تا او مصاف دهد و بنویس چون
 سخت قهر و متکبر بود جلالت و ورید بجمک در آمد و هسل چون تیر رسید با قه بر رکاه ستافت و در حلقه
 تخمین بنویس و ساه او را در بسیم شکسته یا کده ساحت نبیس را که را وحت تر رسید و لشکر یا طلب
 داتنه فرمود دیگر بخان میوس را مقصد داند و حکم او را بکار رسد و میوس بر کهرت او آمده
 مخطای خود اتر ف نمود و از وی عدد بخواند در انوقت که مملکت بیامول ملک آشفته کتس از بر
 که هسل جمعی از اطفال مردگان آن مملکت را که و کان آورده در تهر یکم تمامی دارد و است را بدت
 اما که نام آن بلده بود سیرتا ابالی آن مملکت سرادعت تیا مد و عیب همل آلا کتس که کی از مردم اسپایول
 و داسنا را ترغیب کرد که قوت اگر آن اطفال را را ساخته بسوی اسپایول کیل فرامی دس و اتفاق
 در آن اراضی رقصنا دید آن مملکت را از دولت که تچ شاکر و ارضی کتم با ستار فریب او را خورده اطفال را
 سپرد که و طس جوئیس بر ساد اما آلا کتس از در نا راستی بیرون تنده اطفال نرکان اسپایول را مردم آورد
 امرای متور تها نه ایت نرا نزد مرد و مادر فرستادند و ایمنی سبب دوستی مردم اسپایول دولت روم شد
 و از دولت که تچ نیر بنجیده حاضر گشتند از بین ایا قه نرکان متور تها نه روم خیال توری اکلند که با
 اراضی اسپایول مامور کرده تا با مردم که تچ نبرد از مایند و کار املکت را آشفته سازند تا هرگز نتوانند لشکر

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران - ایران
 ثبت شده است
 شماره ثبت: ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت: ۱۳۵۷
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران - ایران
 ثبت شده است
 شماره ثبت: ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت: ۱۳۵۷

و ق ا ی ع ب ع د ا ز ه ب س و ط آ د م ت ا ه ج ر ت

و آن کار برداخته شد دیگر باره بکسج جهت نمود و بعد از اصرار تمام قرار شد که دوازده هزار تن یا ده و دو هزار و پانصد تن برآورد اما عاقت هسل نامور دوازده دیگر باره اندامی هسل قنیه بگنجت شد و کد اشنته شکر می عاقت او نامور شود اما هسل رستان آن سال را در تنه گنوا سکون در رید تا میسد و رگاریش خواهد آورد و در آرد و رسیاه او ضعیف شد چندانکه در مملکت پیکانه او را نیست و تنش بر اریبیده و نه برادر سراره نمود

۵۳۷۱

امیر شدن هتو بدست رومیان چهار رو سیصد و هفتاد و یک سال بعد از هسوط آدم نمود

مردم کسج چون صهیایا هسل را بداندست گسردا آند زوانی برادر هسل که در سپای یل برنا که در ویس لار نمود فرستاد که سیاه خود را مرده عاقت برادر رستان کن اندرو مال محروس داشت که چون من را این مملکت بیرون تو میسیاه روم باین راه می در تو نمود و فرود گیرد امرای تو در تخته کسج امکارا که گوی ای ارشکریان نامور با سیویل فرمودند و اسدرو بال از آنجا کسج داده تا کسجست هسل شتاد مردگان سوزنخانه روم چون از این کار آگاه شد لشکرهای با سیویل فرستاده بعضی از اراضی آن مملکت را فرو گرفتند و کوه پیران نامور ساخته و اسدرو بال گرفته که اشنته که عاقت هسل رفقه خود را در و سباده دار حاسب دیگر جمعی را سر حربه سرودن فرستادند تا مملکتی که سرداری اردولت کسج بود جنگ را بداندست و او را شکسته دوازده هزار تن از مردم کسج را اسیر کرده و محصور داشت هتو و کونیز در آن جنگ گرفتار گشتند

۵۳۷۲

محصور شدن هسل در گنوا چهل و یک سال بعد از هسوط آدم نمود

چون در ایام زمرسان هسل در گنوا توقف فرمود و چنانکه مکرر سیاه او آمد که نو فرستاد که یکی از امرا به سوزنخانه بود از جانب سر کسل نامور شده با سیاهی عظیم سوی گنوا کسج داد و بعد از اراضی شده طرفین و ثواب را از آمدن دستداریا اسدرو دانت و راه خودی و کشیدن آوده و لشکر هسل برست و دوسال بدیگرم روزگار گذشت

۵۳۷۳

وسپاه هسل چون آمد که نو دیرو می قتل و قتلها نمود میمد

آمدن مجلس برای محاصره هسل چهار رو سیصد و هفتاد و سه سال بعد از هسوط آدم نمود

چون زمان توقف هسل در گنوا برادر کشید و دعوی سیاه روم را نتوانست که در مردم روم وی دل ندید و فرستاد علات و وزیر هتو بدست من که انت و اطراف گنوا را فرو گرفت و در ایوقت هسل نزد محصور شدگان در گنوا سکنا داشت خود ادیتید که اگر سیاه برآورده ما فرستاد رزم دهد و طهر یا بدیگرم عرصه هلاک و دمار خواهد نمود پس جهان صوات سرود که عریت روم فرمایند

۵۳۷۴

عزم هسل طرف تهر روم چهار رو سیصد و هفتاد و چهار سال بعد از هسوط آدم نمود

چون هسل چند بار که در گنوا سکون و وزیر از دولت کسج کس با عاقت او میامد خود ادیتید که اکنون سیاه روم در اطراف گنوا با ستند و در روم آن لشکر که مدد دهد و نیزه فرایم نخواهد نمود و من چون مکان روم هتو لم فرستاد نیزه استفت کرد و در آنجا حاضر گنوا دست بار دارد و بر آرزو و خودی که در آن مله اساتید که محفوظ مایس سیاه خود را بریزد است به جانب روم همی تاحت نامگاه انالی سوزنخانه آگاهی یافتند که اینک هسل ابراه در میرسد ایقان تحت اندیشناک شدند و از هر جانب لشکر بارها حاضر کرده سپاهی در هم پیوستند

دوازده هزار تن یا ده و دو هزار و پانصد تن

چون از این کار آگاه شد لشکرهای با سیویل فرستاده بعضی از اراضی آن مملکت را فرو گرفتند و کوه پیران نامور ساخته و اسدرو بال گرفته که اشنته که عاقت هسل رفقه خود را در و سباده دار حاسب دیگر جمعی را سر حربه سرودن فرستادند تا مملکتی که سرداری اردولت کسج بود جنگ را بداندست و او را شکسته دوازده هزار تن از مردم کسج را اسیر کرده و محصور داشت

محصور شدن هسل در گنوا چهل و یک سال بعد از هسوط آدم نمود

و قایع بعد از بسط آدم تا هجرت

لیلیس فیئیر ان ار او خشن تخت ملک را در ملک مصر ستهیلاسته یا تنای یافت و مردم امر و می و را کردی
 مطیع و مقادسد و چون کار او در ملک تمام آمد و در کار خویش را همه سرور و طرب کرد و امید و بیخ و فقیه و لیبو
 و لعب و مکرات عاقت و کثرت ترب حرم راج او ضیف گشت و اندک اندک رنجور گشته هم بدین ایو
 ار جان مار برست مدت ملطبا و دو آورده سال بود و ستر قریه که در کار رتقی فرات است ار مای او است
 مکتس لکری اهل در ملک تیا یا بجزار و سیصد و بقا و هشت سال بعد از بسط آدم بود

۵۳۷۸

و قایع

چون سیاه روم در ایام یول نکته تند آمد و مال دل قوی کرده سیاهی را محصور فر هم ساخت و عمر کرد
 که در ملک تیا یا را سیده کرد و برادر خود مهسل یوتیه کرد و لیوئیس که اردولت روم در ملک فر هم در
 سلسلین حکومت داشت سیاهی فر هم کرده بر سر راه آمد و مال آمد و او را رنجور و ملک تیا یا را معانت فر
 اندر مال صلاح کار خود در جنگ ما فرانس بد استی بجزار لیوئیس را که اله عمر و مود و چون حتی آن راه را
 مهسل کرده بود سهولت گذشت در ایوقت از جانب دولت روم گلا دس نیز و سیداری لشکر داشت
 و مال بود که آن لا دو اصهار را که فر ما کرد و روده و مهسل متصرف مده و ستر داد نماید و لشکر خود را در حدود
 و تعور ملک تیا یا میداشت و رخصا آمد و مال مانه سردیک را در رکاتنه تا او را از رسیدن خود کشید
 لشکر اکی محمد و آن مانه را دست یکی تیری سیده سوی مهسل کیسل فرمود یکی از مردم نیزه او را گرفته نزد سیدار
 آورد چون بیرون آمدن را از آگاه گشت غم کرد که آمد و مال را از ریوئیس مهسل مانع تو دیسی و چهار زن را لشکر
 خود را در ریز مهسل باز داشت و کرد لشکر که ایت را احدی کرده فرمود مهسل را از حرکت مانع مانده بود
 همت هزار تن مرد بهار بر مرد استی تهمی ارلشکر که هدر شد و مکان آمد و مال مانع کرد و چون یک از
 آنادانی دور شد مردم خود را از قصد خویش خبر کرد و او را سوی لیوئیس چون دانست که آمد و مال را که
 اله خود کرده اردنالی و تاخت و همه روره از همتی آمد و مال کیج میداد این هر دو لشکر یکدیگر را
 معاینه میسر نکرد و چون عابین ارم حواک بود و مصاف میدادند در ایوقت شاکا هی نیزه ما سیاه خود لشکر
 لیوئیس یوتیه و هر دو لشکر قوی دل شدند و بیرون آمدن از سیاه خود که آمد و مال مانع کرد که سیاه روم لیوئیس
 یوتیه تا ایت را خیمه حاد کرد و حاکم در اندازد و نکته شود اما صبحگاه چون آمد و مال مانع حاکم گشت
 دریافت که مان کرد و سیاهی غمی شده هم کرد که مواد مهسل بلانی نازل شده که بیرون محال باقیه و مانع لیوئیس
 آمده و عمر کرد که دهن را سحای که اردو خود را لشکر که مهسل را بدین چون غمی ارب بگشت جدت
 را بهما بردانته با سپاه خود با شحال کیج داد و چون شد و بیرون راه به میورد راه میان فرار کرد و او را
 در میان سرگردان گذاشتند یا کار که رود خانه مظارش را غمی مسامت میکرد و در اندیشه بود که چگونه
 او را رود خانه تواند گذشت اما صبحگاه چون نیزه فرار آمد و مال و قویاقت از دمال و نشاف و نکال
 بدو رسید آگاه آمد و مال بر قهای خود که رسته سیاه دهن را داد که مانع سیلاب نشاف بود و با جاردل جنگ
 بهادر عیان تر نافه صحر در اراس کرد و کوهی از بیادگان سیاه را در لب مکانی مار داشت تا لشکر
 دهن بدین ان زکنا رتواند کرد و خود در قله سیاه حای کرده تقسیم داد که مانع اعدا کند و اگر هال بر

و قایع بعد از هجرت آدم تا هجرت

و قایع بعد از هجرت آدم تا هجرت

و قایع بعد از هجرت آدم تا هجرت

عقد اول از کتاب تلخیص التواریخ

آن کارمند معتمد را که در دروازه افغان و قتلگاهان رنج و مصامع مانع کشتن از سردوسی مردان جنگ
عقب کشیدند و از کمر کسی پاک و چون کشته درانی دراز کار کشیدند که سبب عافیت و سلامت گرج
سوی کشت و بمردوسه کشیدند راه سربس پیش گرفتند چون اسدروال چنان و دگر کشتن مرگ را از اسدروال
کرد و ارم و اسب بر دو اسب سپاه دهن حمل و رود و کشته هر سوی می ساخت و مرد و مرگ بر وی قسم است
از جمعی مکرور رسد در میان هر نگاه مار پار کشت در آن تنگ چاه و چهره ای از پادگان گرج کشیدند
و شهر را بر او انشان نمودن کشت و از مردم روم شت سرانصل رسد از اسب سرب مردم روم محب از
مادی که ساد گنج برسدند با کمر و اسب و اسب محب کرد سوی لشکر که خود می رفت و همه عا مشا
علی مراف کرد مردم و مله و رسیدن مرده داد و اسباب سرور و طرب برای کرد کشته و در ششم
لشکر که خود رسد و اسدروال را دست کشی داده و در میان لشکران بمل در اذیت و چون آوار و ک
مل برده و اسدروال را دید آه که در دست و کمر از دولت گرج کاری ساخته می بایستد و او را عا ک
کرد و امر وی انشان افکند و در دو سه ماه خود را بر داشته ما ان پاک اتالیق آورد و مرگ دکان لشکر را
انگن کرده ما ان کشت که در دکان گرج از برای ماه در فرساده و در اعداد لشکر که در دکان کون که مارا
آورد و مامور به یاد و رستش در آن راهی صحت است

۵۳۷۹ علیه سپهبد و در کشت اسامول چهار روز رسید و مشا دو سال بعد از سقوط آدم تم نو
تقیو کجی از مرگان روم بود و آن خلافت داشت که شرد مصاف از او پهلوی کردی و پهل و رسید
ما و حرف آمدن او دی در اسف بر دکان شور تها و او را سپاهی لایق داده و سحر اسامول را مور
و سپهبد لشکر خود را روم گنج داده پاک پس آمد و اسامول و کوه حد مصاف داده و در جنگ نصر
و سپاه گرج را در رسم کشه از راهی پس مرا کده و ماحت و عا قه و مرقاتن ملک راجع مران
دولت روم آورد و در آن سال کجی از مرگ را دکان ملک افرعه که میسایام داشت از دولت گرج
را و شهر روم آمد و سکنش که کجی از کسلهای مرگ روم نو و دولت گرج پناه آورد
کسل شدن سپهبد و آن ملک و کمل مل چهار روز رسید و مشا دو سال بعد از سقوط آدم تم نو
سپهبد چون کجی از کشت اسامول را نظام که در ماحت نمود و روم آمد و در این مسکام سی سال نو و در و مان
مرغانی او را را و اسدروال کسل مرگ داده و او را اسدی که مران دکان نو که مران دو کسل مرگ
و ای جنگ صحت باشد کسی صحت گرس را که هم از مرگان شور تها نو و اسپهبد مرگ کرده این بر دورا
ما و مامور که مع و صحت و سوار راه سلی ما راهی افرعه شود و آن ملک را بهر فرامد و کسی مرگ
از حای سسل مار و در مرغان را رسد بر دکان سسل مرگ و در مرغان را راه سسل افرعه آمد
ملده و تیگار انصو راجت و سر دیه و قریه که در اطراف کجی شهر نو و عرب و در آن نو و در سسل که
از روم گنج ماه حصر نو و امر دی که اسدروال ام داشت از عا کجی مرگان گنج سسل لاری ماشا سپهبد
عظیم ملک سپهبد و در کجی را امکا ما و مصاف داده و در اعداد مرگ و در اسار سپهبد صحت و لشکر

۵۳۸
سپهبد چون کجی از کشت اسامول را نظام که در ماحت نمود و روم آمد و در این مسکام سی سال نو و در و مان
مرغانی او را را و اسدروال کسل مرگ داده و او را اسدی که مران دکان نو که مران دو کسل مرگ
و ای جنگ صحت باشد کسی صحت گرس را که هم از مرگان شور تها نو و اسپهبد مرگ کرده این بر دورا
ما و مامور که مع و صحت و سوار راه سلی ما راهی افرعه شود و آن ملک را بهر فرامد و کسی مرگ
از حای سسل مار و در مرغان را رسد بر دکان سسل مرگ و در مرغان را راه سسل افرعه آمد
ملده و تیگار انصو راجت و سر دیه و قریه که در اطراف کجی شهر نو و عرب و در آن نو و در سسل که
از روم گنج ماه حصر نو و امر دی که اسدروال ام داشت از عا کجی مرگان گنج سسل لاری ماشا سپهبد
عظیم ملک سپهبد و در کجی را امکا ما و مصاف داده و در اعداد مرگ و در اسار سپهبد صحت و لشکر

وقایع بعد از بسطوط آدم تا هجرت

بنیال چون منظم سالنامه دولت روم را استوار کرد بسوی سپه پوایم داد که مرا و زاده حاضر شدن یکت بخش گیر
تا یکدیگر را ملاقات کرده در کار مصاحبه دولتی و اصلاح دات پن قرار می گیریم او بر بدین سخن رضا داده روز
دیگر آن بر دو سپه سالار مامور در یک مجلس حاضر شده در برابر هم بنشیند و مدتی در یک گذشت که هر دوی سر روی
یکدیگر نگاه کرده و پیش سخن گفتند مآخذ الامر ملأ عاز سخن کرده بحث زبان تنبایش سپید باز کرد و کردار او را
ستود و از بزرگوار و اوتی رستورده انگاه گفت ای سپه سالار دولت روم من هست و بلند جانم از فراداد
کر دیده ام و هر از و نسبت دور کار را بسیار دیده ام تو دانی که در قامت غر مصاف داده ام بیشتر طهر
جست ام با ایسمه که ای میبهم که جز زبان از حنک نیاید و در بر حال صلح از جنگ بنبوده ترست لا حرم من
بدان سرم که این تمامه و محتال را بعد از بنده و حماد نه آرام و در میان دولت روم و کتیج مسئله مودت محکم سازم
از تو بیرون هستم که بخت بر کاری و این معاد است و سمارات را مودت و مودلات بدل ساری امروز
آن میس که بر بعضی از مالک افریقا غله حتی که بهم در آخر کار خزان جوابی ببردیم بیشتر از حنک روم استخر
کردم و عاقبت غایب و عا سر از آدم پیوندد و جواب گفت که سبب این خصومت و علت این جنگ و جو س مردم
کرتیج اندیشه همواره نفس عهد از این با دید آید نه این گروه آنانند که بهنگام یک سخن از صلح در میان بودند
کستی تجارت از باغارت بردند و بخت شد که درین مصالحه منازعه رو انباشتد و اکنون تو که مردار ز ترک گرجا
و امکن از راه رسیده سخن از مصالحه میرانی توانی این کار نهایت بُرد از این روی که لشکری ما خود را
دل بدان قوی داری و آن تریایط که من برای مصالحه گذاشته ام کردن میکنند ای مصواب است که نخت
با هم صف راست کرده مصاف دهیم اگر طفر با تا افاقه بجای سخن نخواهد آمد و اگر به هر شرط که رای مصالحه
مقرر داشته ام بکار نخواهید بست بخل از این سخن برون توانستند تا چاره لشکرگاه خود آمده همیشه
جنگ کست و لشکر یاز برای مصاف مایه و همی ترغیب و تحریص نمود و دور دیگر آن برد و لشکر در برابر هم
صف برد و دویخ و تیر در هم نهادند و جنگی صعبیت آمد چه آن برد و تن سپه سالار از دلاوران دور کار
و دند عاقبت الامر کورتیج مکتد و پست هراتن را از انجا که کست و میت هراتن اسیر شد بمل جبر
تمام از مردان جنگ ربانی حربه کورتیج آمد اما بعد از این ظفر بنیو در مرد مردم خود به سئل را بسیار سابق
کرد و کشت پنج هتوری در جنگ از وی بدیدستد بجز اینکه خداوند خواست ما را نصرت دهد و حکم داد
تا سیاه او کج داده یکت نیمه از راه بحر و نی از جانب خشکی سوی کورتیج می آمد و عرض وی آن بود که کار
بر مردم کورتیج مکت کرده در مصالحه تجالیه او را متخل تو ندی و خبر او کورتیج رسیده تن از زور کان متوجهی بشمال
او بیرون تند و گفتند آنچه فرماں دهی اطاعت کنم پیوندد و جواب گفت که من از اینجا مارض تونس کج
سید هم میایید تن از زور کان تا در اینجا حاضر شده تا عقد مصالحه را امایتان محکم کنم پس بی تن از زور کان متوجه تهمانه
کورتیج مارض تونس شده پیوندد و در کار مصالحه با کورتیج مانده زور کان سیاه خود دستا و ره امداحت جمعی از تن
گفتند مصواب است که هم اکنون لشکر کشیده کورتیج را ویران سازی و دولت یقینا برابر ای پیوندد و جواب
گفت که هرگز اینکار کنم زیرا که هنوز در حکومت کورتیج استقلال نخواهم داشت که فرمان عزل من از روم در نزد اسیر

عبدلہ اول ارکناں اول جامع التواریخ

[illegible]

مسلموں کو دیکھ کر وہ دانا کی دکان پر دوڑ کر پہنچا اور کہا کہ

جلد اول از کتاب آداب صحابه النبی

[illegible]

5742

[illegible]

0542

آدمی رسول دم مرا کسی فرا نگذازم چنانکه بسید و نور دنیا سال بند از بسوی آدم می آید

دوست

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

چون ماهی پهل دست مردم گریخت اقادوارا بدیده او آگهی یافتند آن حاکم را که دولت روم فرستاد و
 وانیلی تورگانه را از آن حال کا. حاجتداتر از ملکیت روم توری اکلند و عاقبت آن تند که رسیده
 اراصی است هم فرستد اما قصد اینا کس را ندارد و اعداد او آگهی حاصل گدیس نیستی را که یکی از مردگان تورگانه
 بود در سولی رگرید و ما او کشتند چون نردانیا کس شوی جایا اهل کمال بودت اظهار کنی تا دنیا کجایان
 داند که پهل را با مردم روم در بهای خودتی است به ایمنی چون و اینا کس معلوم شود پهل را مستوفی ندارد
 دگاری از پیش نردیس نیستی اراصی است آمد و چندین کرت با پهل در یک انجمن حاضر شد و نفس آتیا کس را در حق او
 مذکور از پس او چون پهل میرا پشته را از خود سر دیاثت اخذ داند بشد که اگر با دستانه دین ایدیه مام
 دور نیست که عاقبت کار بریشی کتد لا حرم روزی نردانیا کس آمد و کشت با ما است را در حق کجایان
 مد اقاد و این نردانیا کس است که اسرار عهد کو دکی ماید رسو کند یا ذکر ده ام که بمیتیه با رومیان بھمی است
 و اراصی و ایاثان مذت سی و شش سال جنگ کردم و دیگر که مرا اراصی و میان هر که مرا را بعد از اراصی
 که مردم گریخت با این مصالحه کردم و در سال جنگ و در و در و در گذشت از آن ملکیت بیرون شدم تا گنبد
 از در میان کجا بهم دین تو ام که هر ملکیت در شوم لشکری برای جنگ رومیان برانگیرم با ما نردانیا کس را در میان
 و استم و آهنگ خدمت تو کردم به مردم روم دست تصرف تو را و طلب را ارایت المقدس و صبر دارد اند
 تا ما را میدید پس کیسه جو استن شتاب شد چون آتیا کس بجان پهل را شنید او دل کرم کرد و حکم داد تا به
 اراکیتبهای جنگی در تحت فرمان او است و بر کال درگاه آتیا کس خبر داد و کشتند تا سیتیت که با تان
 کیتبهای خود را با پهل تو بیص کنی زیرا که او مرد در کتیه است اگر کتیه را در دانه کهای در رود و توان کرد و دیگر
 چون تو او را احکام آتیا کس را فرمان دهی بر که در آن ملکیت جیره تو دو آن اراصی را استخر کند ما او ملد و او است
 و این از برای تو مخفی نخواهد بود و چون مکتبه تو در لشکر تو مکتبه شده است و نام تو است جو اید کتیه
 است که تو پهل را از خود جدا کنی و جو در لشکر جدا کنی اگر جو ای و در امر در لشکر کن تا در رکاب تو
 مصاف دهد این بجان کا پهل را بستی راحت و دل یا بخت را ما او سر دیاثت و اراصی آتیا کس را باز
 نست پهل مرد او آمد و کتیه ای پادشاه می مرا حق و استی و اراصی کتم بر تاقی هم کون ایس حق و ایسیت
 که ما تو عرض کنیم اگر لشکر تو بر سر آتیا کس حاضر کند و ما اراصی در شود با ما اراصی لشکری سوی تو خواهد آمد
 دگا رر تو مکت خواهد ساخت آتیا کس در جو پهل بجان کار ما ملکه است اما امرای تورگانه مردم سب
 ناخص و بخت او ما مورد استند ما که خبر وی رسید که کتیه های جنگی روم کجا رجر تمام آمده و سیاه روی با ریش
 او در شدند با راجا آتیا کس لشکری سا کرده است حال جنگ انسان بیرون شد و چند کرت مصاف داده و
 شکستید و از روی شکست سختی بصلح را داد و اراصی مصالحه اکلند که صلح کرد و رومیان ما تند دکی از تیرا
 مصالحه آن بود که پهل را دست نشاند لشکر کا روم فرستد پهل چون ایمنی را یافت از نردانیا کس را مرار کرده
 مخزیه گرفت که یکی از خیرایونان است که بخت مردم گرفت طبع در مال و وسعت و خواستد ما که سر او را خنجر
 او را عارت بر کیم پهل چون با خبر رسید جنگی بدید و فرمود تا چند خنجر حاضر شدند و آن خنجر را بر سر کتیه

در سولی رگرید و ما او کشتند

و اراصی کتم بر تاقی هم کون ایس حق و ایسیت

طہ اول ارکات اول اسج التوابع

کتاب در بیان
در بیان اسج التوابع
در بیان اسج التوابع
در بیان اسج التوابع

و صاحب وادگی مردمان مرتب رز که احد بر یک یکا آن چهار را در تمام که در کثرت بود آورده و در حد
س رسان که اس و کثت مانی را اسما اس بر ما هم لا حرم ال خود را در اچا اما سی سپارم اچا که داری
لکست هتمن محوط عادت برسان حمی را ما سالی آن کج بر کاشند و مردم کرت چنان داند که هر سیسل را
تک نفر دارد چون آن مردم را طمس صاحب از اسما سرور اگر دس که در عای خود مذکور خواهد شد
۵۴۱ مواعد رومان ارعادان و مواعدا ان سسل چهار روجا رصده و کسال بعد از سوط آدم نو

چون مردم دوم را نلی کج خرونی حسده و سسل رچم هر سوسی که ران کتانی شود بکا روم فرای دارد اما
دک که عمل در اما لا و در سسل اما و کرد ملکات علی که فار سوسد حکم صمی واکاسته در ملکت فراسه
دوسان سسل را بآ آورده و هر کس را موافق علی کو سالی داد و چون را فاعل کال پر چشده طالع گودار
کو هر در فراسه سکون دسده و او مواعدا ان سسل بود هم صریح را رواس عا شنده در اسوس اس که در او اس
سدا و سسی ملک قری فرما که اورد و تحریک و تحریک اما کس و عرب طه فرما که از سسل رانی حکم مردم
دوم که سسل و کسدهای چکی در آست نکند چون اسمر مردم دوم رسد سسل که هم سسل کرد کشتی در آب را مد
و مردم که در او هم سسل در آنکه د عا له الا مردم مردم حرن سسل سسل و صمی کسرا مردم و ان که سسل
و سسل کشتی ان عود کشت و ان سسل سسل را و ان کس کشت و مردم دوم و وی دل شده سگی خرا
و سسل اما کس ملک شام و اد جاکه مذکور کس

در بیان

۵۴۱

فرار بود سسل ارضی سسا چهار روجا رصده و کسال بعد از سوط آدم نو
چون سسل مردم کرت را طمس طاهر سسل و چان را نمود که کج من در سسل شاس حال و افعال خود را امر اکم کرد
همی کسی در آمو و هر ر کس را راسی پی سسا که کثرت بر سسل که فرما که ران ملک نو قدم و افعال
مکو کثرت و عظم بر کو ایش می داشت از اسوی که او را مردم دوم صمی نو و داری ران ملل ماولت
دوم ملک رانی سسل و ملک حوس را از طله شان محوط سسل و کاشی هوام بود

۵۴۲

عالم کار و حر سسل چهار روجا رصده و کسال بعد از سوط آدم نو
چون سسل مردم کرت را طمس طاهر سسل و چان را نمود که کج من در سسل شاس حال و افعال خود را امر اکم کرد
همی کسی در آمو و هر ر کس را راسی پی سسا که کثرت بر سسل که فرما که ران ملک نو قدم و افعال
مکو کثرت و عظم بر کو ایش می داشت از اسوی که او را مردم دوم صمی نو و داری ران ملل ماولت
دوم ملک رانی سسل و ملک حوس را از طله شان محوط سسل و کاشی هوام بود

۵۴۳

خود ای ارضی سسا چهار روجا رصده و کسال بعد از سوط آدم نو
چون سسل مردم کرت را طمس طاهر سسل و چان را نمود که کج من در سسل شاس حال و افعال خود را امر اکم کرد
همی کسی در آمو و هر ر کس را راسی پی سسا که کثرت بر سسل که فرما که ران ملک نو قدم و افعال
مکو کثرت و عظم بر کو ایش می داشت از اسوی که او را مردم دوم صمی نو و داری ران ملل ماولت
دوم ملک رانی سسل و ملک حوس را از طله شان محوط سسل و کاشی هوام بود

۵۴۴

خود ای ارضی سسا چهار روجا رصده و کسال بعد از سوط آدم نو
چون سسل مردم کرت را طمس طاهر سسل و چان را نمود که کج من در سسل شاس حال و افعال خود را امر اکم کرد
همی کسی در آمو و هر ر کس را راسی پی سسا که کثرت بر سسل که فرما که ران ملک نو قدم و افعال
مکو کثرت و عظم بر کو ایش می داشت از اسوی که او را مردم دوم صمی نو و داری ران ملل ماولت
دوم ملک رانی سسل و ملک حوس را از طله شان محوط سسل و کاشی هوام بود

۵۴۵

خود ای ارضی سسا چهار روجا رصده و کسال بعد از سوط آدم نو
چون سسل مردم کرت را طمس طاهر سسل و چان را نمود که کج من در سسل شاس حال و افعال خود را امر اکم کرد
همی کسی در آمو و هر ر کس را راسی پی سسا که کثرت بر سسل که فرما که ران ملک نو قدم و افعال
مکو کثرت و عظم بر کو ایش می داشت از اسوی که او را مردم دوم صمی نو و داری ران ملل ماولت
دوم ملک رانی سسل و ملک حوس را از طله شان محوط سسل و کاشی هوام بود

۵۴۶

جلد اول در کتاب اول جامع التواریخ

داستان وی میلا را در کتاب ذکر درت و عشق میسید ذکر کرده مردم تنور به در آن کسیرانک پس من آن در تنور
آورد و در کتاب ان طبعی را که در محسوس داستان و بعد از درسی چند جمله را معمولی صاحب الاملا ساری علی تمام
ادامای کرد و انگاه از اسباب رحمت مرید مرد

۵۴۱

۵۴۱
 یک مسوول بجهت هر دو سال بعد از هر سوط آدم تم نمود
 و به هر پستو یکم مالی مسوول گاه دوم السکری حرارت داده از اسی را را هر دو گرفت و نظم آن مده مسوول بود در اموال و به هر یک
 او در شهر گاه دیگر در ساحت که مسوول در هائی با آن ساکنین را که از سام در ساحت و از او در ری فرزندان اند نمود که دهم
 و سمار دایم در در در رگان مسوول گاه مسوول شد و گویا در ساد او را حاضر باشد و حیات او را بر سر
 مسوولان این بخش نصب شد و کف این درواری آن همه رنج است که مردم و دولت روم را در رک کرد
 و مالک چکانه و این فرمان آورد و مردم چشمن بر عاصه سراسی حوس شد و سه سال از پس بود احوال عاری بای تذکره
 و عاصه از این غم دوق شد ملاک که در احوال این مامور بود که مسوول هر از حمال و به در در دای حمال
 که آن مقام که گاه و بوس ملک شد حاکم که در کس و حواله امل را که در در حمال سار و دایم را امل شد
 و اطراف آن ملک را لشکر روم فرود آید که گاه بای ذکر فرار کرد پس سلسل گشت که مردم روم شکست از دایم شد
 پرا سر چند و در ذکر رده نام و هر و مردم آن دایم بگوایم که که روی مردم روم را که در ساری هم
 پس آن را که در میدات که سکا هم نمی شوند و در اربع مار و مردم در کس و حواله مسوول در اموال و
 صحت مسوول گاه دولت روم چهار و چهار صد و بیست سال بعد از هر سوط آدم تم نمود

۵۴۲

DEF

دولت روم، ایران کا محصور و دور کان سرکار، حان وی حال خود که مانند سگسوسه سوار بر اجول
من حاصل میدی در صحت معروض کسر دمی آورد و داران مستحکم دولت صحرادرک اندک تنسی کرش با کار
ما سلطان فاحدا که سرک در عای خود که رسو و دما که کج کردن پس رور و در صحت فرمان گدوم در می آید
و پنجم تا که قرن محمد ملک روم مسو و دما که دریا سو فله گز نس که در عظم امصار فریق و دلاان توان بود
مسخر و دم کشت و هر که داران توان را آن یرو و دما که اشکر روم مصاف دمد آن غده را که در صحرای
ملوس کشش و سرام در ملک ایران صحرار و جوار صد و پست و چهار سال بعد از سقوط او دم خود

፩፡፫፡፮

لشاش بهرام کلیم و لاس محمد ابرید بر کرگی ملک را آمد و فرما که از این را در حوره اطاع و العباد را در
و در کا رست عظمی امر و کس و ملک مال و دوا در کراحت قرآن آورده در میان او اما کس که مشهور است
حون مار و مان مصالک و حراج که در دولت دوم سد جا که مذکور کسب لشکری فرما هم کرده از دراز ملک
سام بر مریت المقدس ماش کرد و رحمت او آل اسرا مل فر او ان رسد چا که عذرست مرقوم خواهد داد و باطله
چون انحر که صرف لاش آن و در دقت اما کس را احد افاد که سرور و لشکری را آورده گماشت اما من بکد دارم و
و خود جو دیتی خود پس لغو و لاشکرا فرما هم شده لغو و سحر از اسی شام میان رست چون انحر اما کس
ما خود را آورده کرد و رای حک لاش سرقد از اسی شام آمد و از اسی سر لشکرا را ان رسد و مصوف
حک راست گشت محسن لاش اب سر و محمد ان آمد و لشکرا را ان از حاجی سده حک و بر محمد ابرید کرد و

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

فرزوان لشکر شام مکتب شدند و آیتا کس تقوی کت ملاتس فرما داد تا اردمالی هرمت تدکان ماصدومرد و کبرک
کاک انداختند و اسوال و اقبال کجاعت را بر لشکر خود قیمت کرده مهبت نمود در این وقت هر روم مرد که پادشاه
عظم ملک شام را از رای در آورد و مردم او را عرضه شیخ و تیر ساحت امرای تور تاجه را آمنتند و کهند آیتا کس
از جانب دولت روم در تمام منصوب بود و ملاتس از این آهنگ حکمت ما را حسته و حکم داد تا ملک را گرداند
از اراضی آیتا کس در آب را اندوزد و از کنای دریای شام سر بدگرد بد بلاش چون از جنبش ایشان خیرایت
در اعداد سپاه کوسید و از اراضی ایران و مملکت ممل و دیار بکر چهار صد برابر مرد و کجای مجتمع ماحت و حاکم دیار بکر را
بر مقام آن لشکر سیداری داده و بکنک رویان مرستاد در حدود شام این بر دولتش کرامت و جاست
و در هم افتادند و تیغ و تر در هم مهادد عاقبت الا مظهر مرابا را افتاد و لشکر روم خیانت مکتب شد که دیگر
در مملکت نام ریستن توانستند که پس هر کس را میدان حک جان در مرده بود بکمار بحر شام که ریخته گشتی در آمد
و سوی آیتا کس باخت و حاکم دیار بکر بعد از آن شیخ هر چه از حکن غیبت بدست کرده بود حوس آنرا محضرت
بلاش فرستاد و دیگر را رخی خود در دوی رخی را بر لشکر این منت کرد و بلاش بعد از این شیخ در مملکت با نیرودند
و مدت مملکتش نرود مال نود

۵۴۲۶

ایستای ایطوخس بر قدس یحیرا و چهار صد و میت و تش مال بعد از هبوط آدم نود

ایستای ایطوخس
بر قدس یحیرا و
چهار صد و میت

آیتا کس میر ایطوخس است نام او را مغرب کرده ایطوخس گفتند و متوج حالت از این میتی در ذیل قصه دولت
کرتج روم و وقایع مصر و ایران مرقوم افتاد و قتل از بلاکت یسویو چون در دولت روم بشورید و بنبل سیدالار
کرتج را اعانت کرد لشکر روم بروی تاحت مدوکار بر او صعب ساختند و چار از در اطاعت و انقیاد دیر
مده صراج گذارد دولت روم گشت و مقرر شد که مالی یکبار قضا در حال دولت روم فرستد لاهرم سپاه
روم مراجعت کردند و او را اسحال خود گذارند چاک از این میتی گفتیم بعد از مراجعت سپاه روم آیتا کس دل قوی گشت
و با خود اندیشید که چون مر پشتوانی باشد دولت روم باشد حیرا به تیغ بلا و امصار نیرد از مخنث عزم تسخر
بیت المقدس کرد که ما لها در هوای آن میر نیست یس بعروش و زیر خود را با جمعی از مردم دلاور سوی بیت المقدس
فرستاد و پیام داد که اگر خواهی از شهر من حال سلامت دارید ما این آیین خود را گذارند بدین من در سوید
و همه ساله صراج مملکت بدرگاه من فرستید بعروش کنایت المقدس آمده سر پرده راست کرد و در این وقت
یوحاما از طبقه یارویان در بیت المقدس برتری داشت و خدمت مسجد اقصی و قدس المقدس مخصوص او بود
و قبیل حتمونای که مرا گذار بیت المقدس بود و او را عظیم محترم میدادند مع لقصه چون نظر بیت المقدس
آمد پیام آیتا کس را با مردم آن بده بگذارست و خاندان حتمونای را از صولت پادشاه شام تهدید فرمود
و حوکی نزد یوحاما فرستاد که هرگاه به تنباید ما در شده اید و امر دوی آیتا کس را اگر که دن مهاده اید این کو
باید در قدس المقدس برده خون آنرا بریزید یوحاما در جواب گفت این نه کار است که من توانم در روز رزون
به نیروی خود کردیم آل اسرائیل تیر بار بکشد و مرا و هر که باشد بکشد و اگر که من و تو بی تارکت غیری خیال کنه
کس ندانند انما شویم و انحنین کنیم بعروش را بدین سخن بفرمیت و او این حدت نبرد یوحاما آن آمد اما لقای دیند

مجلد اول از کتاب اول اسامی التواریخ

[illegible][illegible]

۱۱

وقایع بعد از پیسوط آدم تا هجرت

سید قید حدیس و دهم تو است در علق که در میان جوار و ابرو راست و ناف برای علق میزدند و او باوی سخت
 و تن او را چون دخیلی الوده ساخت و آنجا بست رخت و صرف و آنس چو امر در علق پیروی شد
 بانه خود را تن پاک و دو سجیان چو آلوده میان قبیل حدیس آمده فریاد کرد و گفت **وَلَا أَمَّا**
بِنَ تَدْرِيسَ اَلْبَكْدُ اَلْعَلْقُ بِالْعَرُوسِ ای قید حدیس آیا عروسا چنین کسید جانما از شما دلیل ترویج
 قومیست بر طریق غیرت تو اید تند و کین از هم تو اید حست مردم از شما او تو اید دور آن تند که با
 مصاف دهد تا هر چه تقدیر باشد پیش آید اسود گفت ای مردم عدد و عدت از طسم کمتر باشد و ما را قدرت حک
 مایتان نیست اگر آنچه گویم بپذیرد بایستد این کین از علق را جویم مردم در جواب گفتند حکم تراست
 و ازین بهانه این نیست که بر خشم طغر جویم اسود گفت این جنگ و حش را نهان سازیم و شی علق را صیبا
 طلب کرده او را کیفر کنیم عیبه که سرخواهر دیگر اسود بود با برادر گفت که اینکو به مکافات و مسارات شایسته
 مردان باشد و این عار را دانه در خاندان نهادند و این شیخ برکتید و چون مردان مصاف داد هر که ظفر کند و آت
 اسود و شما را خواهر را و قی نهاده و در روی حد آسوده بست و آنجا علق را با بر رکان قبیل طسم میان طلمت
 و جمعی از اطفال را برای قتل پان برکات و حکم داد اما انکاح تمشیرای خود را در رخنه صیبا فکاه میان یک
 هفت مدام بنگام حاجت بر آوردند مع الفقه علق با مردم خود میمانند اسود حاضرند و هر کس در حای خود
 هنوز دنی گذشت بود که هر سوخته اسود مردان مبارزید و دیدند و تنهار از میان ریک بر گرفته و بر کشیدند
 و علق را با کتر رکان طسم لازم خدمت او و مقتول ساختند از میان ریح بمره مرار کرده را بهین حق کوش
 و بجزرت حسان بن اسعد آمده گفت **يَا اَمْتُ اَلْقَسَسْ** من از قبیل طسم مدی باستم که از میان مرار کرده این
 حضرت ستافته ام علق را که از جانب حکومت میانه داشت و جمع زر رکان طسم را اسود و عار و آ
 بدیس قتل آوردند و من از میان که میخیزد حضرت قویوسم حسان از این سخن بر آشفت و گفت مردم حدیس چگونه
 این جبارت و طغیان و زوزیدند اگر از علق طلای و جوری بدیشان رفته بود و مرا و آن بود که صورت حال را
 با ما زمینند اما او را کیفر کنیم به اینکه فی فرمان بدو در تارند و برداشته ما را پست ازین سخن گفت و فر
 داد تا لشکریان فرا هم تند و ازین کوچ داده بسوی میانه و بسیار شدند چون لختی راه به میویدند و ریح
 حسان آمده معروض داشت که مراد رکان قبیل حدیس خواهرین که زرفانام در دو او سه روزه راه ریک
 تواند دید از این روی مردم حدیس چون از جانی بدکان باشند و او را دیده مانی بر کارند تا اگر تمنی بدانجا رسد
 گدازایش را پاکامه اکنون که آن مردم هر چو تو یا دشتا ہی تو رنده اند و کاشته ترا کشته اند از خط و عرس
 خود مرد و بجز ایندست و سر روز از آن زودتر که است از دریا بی بدید بانی زرتا آکشی یا فخر خرابند کرد
 لاهرم صواب است که یک از لشکریان در حای ازین به طبع کرده دست کردند و از تمام با دادان طلمت
 کرده و حکما در پس آن درختان آسوده بایستند تا با زچون تمام در کاید قطع مارل کسید حسان او را
 محتس که دو چون سرور و راه میانه امروا مامد مران و دو تا لشکریان در میان طبع کرده ازین پس
 بداشند و در تاجون آن صورت را ستا به که در با مردم حدیس گفت که از دور در رفتنی مشاهده میکنم که از این

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

هر مر از سال و می تا قیامت چون عرصه بر آهوست کرد سوراخ عاری در یک بهر مر رعایت حرص از بهر فروز
در آن عار در رفت و چون لای راه به نمود کجای رسید که در چهار سوی آن چهار رحم نهاده بودند که هر یک را سر حبه
ریش بودند و لوی از سر بر در آن کج منسوب بودند که ناخط عمری کاشته بودند که این کج خانه فریدون است
هر مر آن چهار که آکنده از مر درید و ناس بودند که در کفره ریا میان قسمت کرد و در مردم را از خود ناسد کام
بدت سلطنت او در آیران نورد و سال بودند و ملکه فادستیه و در و آن ارمانای او است

۵۴۴۰

طویر اقلیدس تا بی چهارصد و چهل و سه سال بعد از هبوط آدم تا بود

اقلیدس نام دوتن را حکما است نخستین اقلیدس صوری است که ترج حال او مرقوم افتاد و آن دیگر اقلیدس یونانی است
که وی بر رهای اقلیدس صوری رفته و تحسین معارف و اکتساب معانی را کت مصنفات او بوده و نیز
روزگار خود را در تحصیل علوم مبدسه و حکوم بایان رده و کلمات اقلیدس صوری را مانا کرد و آن خود تعلیم نموده

چند که در علوم ریاضی در بهر اراضی یونان مشهور گشت

۵۴۴۵

طویر از خرس حکیم تا بی چهارصد و چهل و پنج سال بعد از هبوط آدم تا بود

از خرس از جمله حکمای یونانی است و در اراضی یونانی تربیت یافته و روزگار خویش را تحصیل علوم ریاضی نموده و در علم رصد
و نبات و نجوم و احکام دینی قوی داشته و آلاب و غل را صادر میگردانید که به علموس یونانی در اعمال خود
و آن را صدای که کرده بخان او را معتقدانند و در کلمات محطی یا داروی فراوان فرموده و جانش را به عصم بر کرد
شمرده و ستایش نموده و کلمات اسرار انجوم در معرفت دول و مل و احام از مصنفات او است و آن کتاب را

لمسان عرب ترجمه نموده اند

۵۴۴۵

جلوس کلان چند در مملکت بیدستان چهارصد و چهل و پنجاه سال بعد از هبوط آدم تا بود

کلان چند سیر چون است که ترج حالت گفته شد و او از میان میت و دو بخت به جلالت و جلالت افزون داشت
لاجرم بعد از بزرگ مملکت بیدستان با در میان کت و مراد از آن در تحت حکومت خویش بداشت و آنگاه
که کار سلطنت او را راست گشت دست تقدیر آسین بر آورد و بموجی با هر کس در آن بخت و خون مردم
یکباره بی رحمت و با هر کس کان یکد و دیار در دست او را مانای آورد که ده آن را از وی بگریز و از هر یک
زیاده طلبی صراج ریخت را آماج هزار شکوه و عذاب فرمودی چون تدقی بر سیکونه روز گردانت دارالملک قوج
روی یونانی نهادی که هر معدودی از مردم دریای تحت نماند خلق بهر سوی بر آگنده شدند و پست با حضرت پادشاه
دادند از ایروی مملکت بیدستان کت و در اطراف و جواس ریش داران و راحکان مر از مر کلان چند
موتافتد و حکومت ملک خویش بدستند از حد رفته که حاجت بود که از میان قوم یونان سر کشید و
او در عین آن جوانی و در در کتساب سالها در خانه هور و در دینی زیست داشت و با در و بنان سیاحت نمود
و امصار متعول نمود و در حقیقت آن متحمل ریاضات تا قه میگشت از ایرودی مردم بیدستان در حق او و سبحان
عیش طر داده اند و مامورده اند از جمله گوشتی چون پنجه ساله شد از دست آسانی قدم در دیار بسیار بگریز گشت
چون تقدیر بر تانی آن نمود که در بهر حکمرانی در بیاد و م را از جک خورد اعتراف را تا فی کت در درو کار ری

جلد اول ارکتاب اول فاسح التواریخ

نامت ملک سروال و ناله مجر و در بلاد امصار آن اراضی حکومت داشت و در سال احوال و احسان را که خود
دگر می نمود و نصرت کرد و حاکم و مدبّر که وی بخکاری بکوی بخرافه و اعتنا و معرفت و عهد مردم است که او را
سران را عالم مردم داد و حاکم که در خاطر وی ظاهر ملک فی تصور ظهوری موقت و سرمد بود و در آن وقت
در بلاد بنگال و ساکا واقع شد و ادا آن فی راد و لغضال در صحرای کوه شکست و اما یکی سلطان محمد بود
از دران مادر به مدت و بعد اسکان می و در کاشا خود مرکب و کندی و حسیری از حطام دمی و استی و در آن
حکومت و نش ظهور داد و احسان کرده برای مکتوب اعیان ضرر نمود و دله او من را او عمارت کرد و در او من
همه کال را راحت و بر همان و جوگان را در ارضای داده برای هر کس مر سوی عدا که مقرر داشت و در عدا
در سرش ضام و او آن ملک و لغضال به سپید و خود را بام خوش را در بر سرس عدا و در سرش حال علی تو
داس و مردم به داس های غیب و در و امانت عرب در راه او و طرارد و در کاشا آمد و بکل چون دولت
بخت یکی از من داران دکی که او را به اسان من بختند و لشکری آورد به نعم بخرافه ای مال و در آن
در اد که بخت مردم خود را بخرافه هم کرده و باسقا لی بخت و کوچ دود در کنار درای رده و در دوشکرام
دو چار دود بختند و بعد از آن که در و در و ادا آن سالان غلبه یافت و راه که بخت در هر کجا بخت
کس و ملک مال و در من وی دتبار و در و امانی داس و در آن که اری لاق در آن که راه که در نام دولت
من ای دحا که در خای خود دگر خود را شد و بکل مردم به چون راه که بخت را در که او را مرده السد با بخت سال
ما خود را در من و داس او بهاد و در داس بخت که دد

0509

عکس میں لاش دنگل اور ان پھرا روجا صدوجا و سال بعد جڑو آدم بود

رسی اس لکاش چون مرادش سر مرچب مسرای غانی مُرد و بجهنما سانی رآد و سر ملکوت اراں و اعلیٰ دادار کرد
 فرما روا گشت و مکر دادگان ابراهیم بر مکتب فرماں بها داد و اولاد و مسما که افشا را حسمو انی کو مدح جاکم کرد
 مدح سپور در منت اقدس حکومت داشتند و آرزو کرد که لکاش با احاکس مصاف داد و انکو که اراں اظہار
 عقیدت مکر و دواشا را معوانی خویش مدد السند لاجرم چون جر حلو س رسی با نشان رسد نامه از جود
 و معادیت رسولی چند فرستاده او را هست کعبه و پیشگی در جو و حضرت وی اعداد داشتند و محکم می شد
 حمل سال در ملک اراں بعد از و صف با دسای که دود و جت را چنان در مُرد

۵۴۷

علو کس تودی در کت من عیار و چهار صد و صت سال اعدار صوط آد م علمه اسلام بود

سیرت حبیب اراکین میں امانت مدد کو دی اپس پر کر گرجو دلوائک ہر کسک کچی اراکرای در کاه و سحر و عزمہ لاک
تند در اموخت جواتنی کو لوائک در سرمای داشت خاندنود عالمائ لوائک اور اچس کر دما اگر کسی آرد
کشد امانداد ران کلاں سودوچن مدرار جوتاچون او اربہا دسری آورد در پیم دشمنان اور اہل
سرای انوائی فرستادہ دشتری کہ مسم در امور متولد شد نو آوردہ در کار جودار دانت لہرم و ہما
اروی اہل شدہ مرد کو مکر و دی جودی را کہ در مل رادد در اراکین ہمد و ہمدان نو در بحث طلب
سآمد و کشتہ در جودا ساسی تو نو دوارا سوی کو نو دی در جودا و ہمد و لوائک رانوائی عہدہ

وقایع بعد از بنو ط آدم تا هجرت

روزگار رکعاتِ عملِ درگاہِ تنہا دیکھتے ہیں۔ دہ سالِ جودِ درگاہت میں حکمرانی کر دے اور سرائی میں سرور

۵۴۶۲

فہرست و دیوس نکم چنبر از و چار صد و شصت و دو سال بعد از ہیوط آدم عا نو د

سید احمد علی

ساود و سوس از حلقہ حکمای اراضی یونان است که کتب فیضیال و اکتساب معارف از حکمت تقدیس صوری بنور و در علم هر سه موقوف بر مباحث رسیدہ و طالعان علم را با مبادات جوتس حرم و خرسند داتستہ حاکم دانان مکت

و در عالم هندسه و فوئ ریاضی کمال رسیده و طایف علم را با مادات خویش حرم و فرسند داده است چرا که دانیان آن گنگست
محقق الکیمی گفتند که بعد از اقلیدس هیچکس را در فوئ هندسه و ریاضی مانند ساد و دو سوس با طر و کوس و دل و ابود

متفق الحکما گفتند که بعد از اقلیدس هیچکس را در فنون هندسه و ریاضی مانند ساد و دیوکیوس ماطر و کوس و دل ایا بود
تجربه ضریه مهرس بدست لکندر دم چهارصد و شصت و هفت سال بعد از هبوط آدم نود

Dr. J. A.

سنجبر غریزہ سرس بدست لکھنؤم ہزار و چار صد و شصت و ہشت سال بعد از ہبوط آدم نمود

33

بعد از صف دولت گریج مردم روم از جنگ و خوش آسوده خاطر شدند و هر روز برای تسخیر مملکتی میان آنها کردند در اینوقت برای تسخیر مملکت یونان غربت کرده حکام امرای شورجانه لشکری مخصوص فرستادند

کردند در این وقت برای تسخیر مملکت یونان غربت کرده حکام امرای شورجانه لشکری مخصوص فرستادند و لشتهای جنگی در آب رانده و سرخریده سرکش که یکی از خرابیونان است متاعند و با غلبه و یورش راه

کشتیهای جنگی در آب رانده و سرخریده سراسر کس که بجای از غریب یونان است قاصد و باغچه و نورس از راه آن جبره را فرود گرفته اند و از این پس گام فرما کند از سراسر اردو دولت روم مصوب گشت و آن گشت صمیمه

آن حیرره را فرو گرفتند و از این هنگام فرما گذار سر اس ارد دولت روم مصوب گشت و آن مکتب صمیمه دولت روم شد و قابل سر اس که به اشکار دینی مامیده مستبد به چمتو فرماں مردار دولت روم نمود

دولت روم شد و قبایل سر اس که به انگلاند و نیسی ما می رسیده مستند بهتمتیه فرماں مردار دولت روم بود
 خلوص سوزی در ملک حصن چهار و جوار صد و هفتاد و سه سال بعد از بسطو آرم بود

0472

عالمس ہونڈی درملکت چس چہزار و چار صد و پچاد و سہ سال بعد از بسوط آدم بود

۱۰۰

سویدی پسریو اکس است مرقوم داکشیم کم اور اکا نہ مانو انی نہ بی فرستاد و در مدت سلطنت خودی یہاں نو دوزخ اذخوئس را نیز نید است از اسیرو بی بک کردی دکاں مانو انی منقول بود اکا کہ خودی رحت از جہان

دو دُورِ افحوتس را نیز پیدا است از اسیروی بکشدی دُگان مایوانی منقول بُود اِکاه که حودی رحت از حان در مرداد رسودی نیز رگانِ حیس را از اصالِ فرزند اِگهی داد مرد دمِ بچگروته سنده سرفشید و اور از دُگان مایوانی

در مردان دوسه دنیای نرنگان پس را از حال خیر و اندکی داد مردم بکمرده تنده رفته شد و اورا از دکان مالوایه
را آورده بخت سلطنت جای دادند و خورد و بنرک امر و سی اورا کرد نهادند و در روز کار دولت و مردم را

برآورده بخت سلطنت جای دادند و خود و بزرگ امر و سنی اورا کردل نهادند و در روز کار دولت و مردم را
نفت و فراخی حیت بود و مدت سلطنت او در ملکین ص و ا صین و ت و ت و ا ب و ت و ح و ا ل بود

نفت و فراخی محبت بود و مدت سلطنت او در مملکت سی و هجده سال و نیم و سی و پنج سال بود
جلوس الملک موسی شیرین در مملکت مصر خیار و حمار صد و هفتاد و پنج سال بعد از هبوط آدم بود

DPV5

جلوس اللیوس لیسریں در ملک مصر خیزار و عمارت و دھقا و پچمال بعد از ہبوط آدم نمود

PM

ہم نا اعلیٰ کوس لیکر بس پستہ بعد از فینکان در دہ جہاننا فی یافت و مملکت مصر را فرو گرفت و کلیاتہ
در لیکر بس کہ صحیح فینکان و دہ چہا کہ مرقوم اقا دیوستہ در زماں فینکان مدان سر بود کہ ارتو ہر طلاق گرفتہ

در لیسر کس که صحیح فیکس کالود چنانکه مرقوم افتاد بویسته در زمان فیکس کالودان سرود که ارتوبه طلاق کریمه
 و اهر که چکر تو دست بلیس را بدو دهد و بجای خویش بت نذا از این روی که بعد از سلطنت کلیا تیره و آمدن شوهرش

لا اہم کو چکرتو کسٹین را بدودہدو بجای خویتن بت نذا را اینروی کہ بعد از سلطنت کلیا تیرہ و آمدن شوہر ش

یگر بارہ مصر جا کہ کہیم تختِ ایساں باہم مواقعِ غنی افادہ آتا ایمی ہورت بے و سکنِ بیجاں با لیتش
ملطیت یافتہ کلما تیرہ خواہرا ہا فرزند خود لیسر سن عقد ست و برادر کو جلکترش را کہ ایکسڈر نام داشت سرا

ملطفت یا قلیا تیرہ خواہراں افریندو و شیریں خدست و برادر کو یکترش را کہ اگسند ز نام دانت بر آ
 گوشت حرث شیریں فرستاد و پرورد در تقویت او بی گوشت و بر عدت و مکت و مهر و دو چون در این باب

حکومت حریئر شیر پسن فرستاد و ہر روز در تقویت او بجی کوشید و سرعت و کمیت او و پسر و دو چوں در این باب

بالوہ کمال رُود لپٹیں اس ازما در سجد و گفت کہ ایکونہ کہ تو رعایت اگلسد ز کی زود ماتد کہ مملکت مصروف و
 میرد و مر از سلطنت جلع مراید کلمہ تیرہ سی اور اوقی سہاد و ہجیان منظم و نق کار را در متول و دوزار و

یہ دوم از سلطنت طبع فرماید کلیا ترہی اور اوقتی سہاد و ہجیان نظم و نسق کا برابر اور منقول و دادر ہوا
قہ الامرد در بیان دادر پس کار شمار عکسید و کلیا ترہی را را احد متفق ساتھ رلیہ طرفت و اور از ص

آفتہ الامرد در میان مادر و پسر کار شمار عتید و کلیاتیرہ جمعی را با خود متفق ساخته و بر سر طرخت و او را از انصر
فراج فرمود و او اسیر خود سلیمان را در سارکرتہ بخاندہ کجاکہ آفتاکش گوئیش کہ کجی از زر و کان مملکت نود

فراج فرمود و او اہل دین را از سیراد کر کہ بجا نہ کھنچ آید کشت گزشتیں کہ یکی از زرکاران مملکت نور
را آورد و سولین از کیش فرمودی داشت کہ اورا از کیش ہما مند و کسرت ہست و تہتر سال در اراضی مغرب

را آورد و سلیمن از کپڑا سرش فرود می داشت که او را از زینتش دیامیدند و کپڑا سرش میت تو تن سال در راه می مهر می کرد

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

ماخوذات در اصول هجده مصروفات و رساله در خواص تملکات فائده از روایا و کتاب آلات آب که گشتی حدایان قلت و کثرت آب آگاه کردند و او اید و او اید آن و او مساحت کرده ارض کرده و جیان یا قده که در خاکلی پست و دودنیک و بسج فرسنگ است که هر فرسنگ سه میل باشد و هر میل چهار برابر درج و هر درجی هشت و چهار اسبع و چهار اسبع عرض که یملوی هم هندی آن و متخارف بود که نه بسیار نزدیک و نه کوچک باشد و بجلد چون ارتیمیدس در مملکت مصر امور گشت مردم آن ملکه سردوی آمده نکایت نمود که آب میل جوی طلیان که در قتر از اراضی و دیه و قتر به بار محو سازد و راه نزدیک که تو اینم فراع حویش شد ارتیمیدس رای چاره ای کار در مصر پر شد بد آن اراضی آمد که آب میل هسنگام طلیان بد ایجا رسیدی پس مقدار بر آمدن آب را بدست و شد با یک مدید و حکم در محری و قتر آب بر آورد و از قریه بقریه جابجا و پله به پله تا کار بر نحو رکسیدگان سهل باشد و از پله بسیار از اراضی آن حدود که در حوز رراعت بود و سب طلیان آب کس کرد آن ملکیت متعلق حرانت و رعایت و لا حرم ارضی از آن اراضی را موقوف دانست که دحل آن مخصوص جمیع تعمیر شد و حصر با آن کون آن حصر با فطر با مساحت و دخل و خرج آن اراضی موقوفه دقری حدالکانه دارد که زرگان مصر بمهر ساله بدان قانون عمل فرماید

هلوس الکندر در مملکت مصر بچهارصد و پشاید و چهل بعد از بسط آدم تم نو و

۵۴۸۵

جول کلیاتره ضرر مدو دینیرش را از مصر اصراف نمود در ادو الکسدر را آورده سلطنت رساند و مردم مصر را با طاعت و انقیاد او از داشت و الکسدر دست جو و احسان از آستین بر آورده اعان و اشراف مملکت را از خود امیدوار مساحت و در کمال استقلال و استبداد کما سلطنت بر داحت مادر کلیاتره که مادر الکسدر بود و هم کلیاتره با آنم چنانکه در ذیل قصه بیگان مدو که گشت در اینوقت او را در دشر زاده و دینیرش دل بوش و دقتر خود کلیاتره را بی طاعت کرد که بمر اهر مدو دینیرش را از راه خود اصراف نمودی و کوه و پامان آواره ساختی و الکسدر با بجای او گذاشتی همان جزیره سیبرس الکسدر را کانی بود چهره احمین ظلم با فرزند و ادشتی الکسدر چون اینچنان را شنیدیم که که مباد الکلیاتره خواهر او و سخنان مادر را بنیزد و در سلطنت او اخلالی واقع شود پس تیغ رکشیده آن کلیاتره را که مادرش بود مقول مساحت و مردم مصر چون اینخبر شنیدند کهشتد الکسدر که مادر خود را کشته اند چو او را که دپس جمیع تنده نشودند و او را نقل آوردند الکسدر را چار شده او مصر را کرد و روزی چند ریاضه کرد

بیا آن بی سپر اهل گشت و مدت سلطنت او در مصر فوزه سال نو و

۵۴۹۵

وفات دینیم حکیم دینزدستان بخوار چهارصد و پنجاه بعد از بسط آدم تم نو و

در ذیل احوال کلیان حیدم قوم شد که در زمان سلطنت او کاز فطنه و ستان آشفته گشت و هر کس رزین داران بود حکومتی چید اکانه بدست کرد و مادر را بکر حاجت که مر ارضی نهروالو مالو غلبه گشت و دیگر دینیم حکیم بود که بر سر از ارضی هندوستان نادر خان گشت و بید پای مرهم کی از دافنور ان حوکیان بود که در حضرت دینیم روز میگذشت و چون دینیم درجه حکومت یافت کتابی در حکمت علی رای وی کجاست که نخوان آنرا در حکومت کار بند و دینیم آن کتاب را چون کج نهفته میداشت و پس از وی دست او را دو احاد او بود تا چون نو سپردن آن که ذکر حالتش در حای خود خواهر شد در مملکت ایران سلطنت یافت و محاسن آن کتاب را اصفا مر

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

و بعد داله نیز او اجابت آنکه همدست مناست با بدو اگر هستا و شوکر دهر دور و تن باشد تا که در دهر دور
و حساش خود و استا در آخر هم کند و در سفره مایه ابر کما سر کج و بکله ابر کوشه که میری بخیر و طعام مارا بد بخور
مگر اگر از استا خود با بند و دروغ گوید و زنت و تلخ لهراید و از آن بسم تسبیح و تا هم کام رن گرفت و عمل بخور
و سر به بخت کند و خطر با بدن طلاق کند و به کام فرو شدن و بر آمدن نظر بر آفات نیکد و مرهم با بد تلاوت هر چه
بد کند و چون مجموع آن مکتب بر بعضی گفتا که ده ابد بعد اقل رادک وید که نذو آن در ست سانی حتی بخت
او در راه سلوک و حیات و موت است دوم بخورید است و آن قواعد مذکور وقت و جویم و حب است تیم سام و تا
و آن در علم مکتبی است و تلاوت انتخاب هر چه را میدد آن آهنگها و لغات بسته جبارم آه زده و بد در آن
روش گذارای و ادویه است که هنگام بر آمدن دانش و تیز انداختن با اعدا مایه خواند که بد اگر کسی آن طریق
و ادویه تیز اندازد آن یک تیر صد تیر تیر شود که بعضی مثل بر آتش و بر می سراد و طوفان و غار و باران و سنگ خست
و بعضی بصورت دوان و در زندگان شود که پر دوان از آن میرهند و بسیار امور نرسیده و آثار عیسایان را که در دین
علم را آه زده و یاد خواند که این بحر با و افسونه در آن مذکور است و در نزد ایشان رن تواند از تنو هر کسند
وزن دیگر می شود و یا تو هر تنو بر دیگر کند و می تواند شوهر از آن مدد و در تنو مایه صحت کند و مرید
آرد و می تواند حقیق که بدین اندیک زن کچر مد و اگر بعد از مردن شوهر بر می سی شود که آن او و تنو هر آه زده
کرد و اگر تنو هر تنو در دوزخ باشد و اگر گمشده بهشت و بر رن که سی شود دیگر نوشت بدینا باید و چون
به بدن دیگر بدینا آید مرد باشد و اگر زن بعد از تنو هر به پوکی بسر مد هر که از زنی زده و چون زن خواهد پیست
تو اگر زن بر زمین باشد او هر در یک آتش سی شود و دیگران در آتش جدا که در آید و هیچ زنی را تنم
توان در آتش نداشت و چون بخور اید سی شود و توان منع کرد اما محققین ایشان گفته اند که مراد از سی شدن
آنست که زن بعد از تنو هر جمیع خواستهار را باشد هر سوزانند پیش از مردن میرده در زبان رفزان نهوت
معنی است که شهادت را را بر اندازد و آنکه خود را با مرده در آتش سوزد و این عمل با ستوده است و باید هر جا
بکده داده کا و مرده را بدین طواف کند و بسته سیاده را بر بر تن کنند و در زندان ایشان که بر تن از یک
گناه عظیم باشد و این طقه کشتن جوایم را و او را در هر کار که گشته اند از دوزخی خواند و ایشان را سیادت
صعب دارند چون استادن و او بچین و حرف نزدن و لب فرو بستن و خود را دویم کردن و عیبتن را که
در اکلند و آنکه زن خود را با مرده سوزاند از این مظهر است طقه دوم ویدانیا امد و این صوفی این طقه مد
گوید و جو دق بر همه استیجیظ است و در دوال و فاعطوط باشد و طهورات را با مایه جو امیدی که گفته بر آید که گوید
جهان متعدده است و آن دات تعدس هر دم بصورتی در آید و آراگذاشته لباس دیگر ظهور کند و او را کسان
بر بجا و بشن و همیشه در آید و این یک حقیقت را اقنوم گفته نمود و است ارج بذات چون مست صبح است مدیا تو را
با آتش و گوید نفس را سه حالت است اول که از شتهیهات جهانی بهره گیرد و آسوده شود دوم جواب که در وصول
و عدم وصول مسرور و غمناک بود و مرتبه تیم آن است که از شادی و غم رسته باشد و گوید چون وصول مرتبه اخلاق یا است
در شهر مرتکان رود دوم مقرب چرتکان شود و تیم صورت مرتکان در آید جبارم جهان آخرت کان نمی شود

در دوزخ

در دوزخ

مجلد اول از کتاب اول با سحر التواریخ

که آب آتشی بود و بعد از آن عوالم را در صحن وجودی نمود که درونی در این عالم حکمائی از مردم یکی نشست که در صحبت
 را بعد از آن که در کتاب حوک ارویست و آن معالای را نوک دست نام کرده اند و در کس است که در صحن اوج
 سخن را در و آن کلک را در آنکه نامند اند و آن که در آن صحن کمال رسد اند که ما را خواند و حکمائی را
 اسان نامند و سکر و مادی و حرا و اسما را در حلال دانند و اس بطور است و عبادات و ثواب و عقاب و حلال و احلال
 خوانند و نامند و حرا و اس که در صحن کمال رسد است و آنکه نامند و اس نامی آن فرزند پس بگاه مدار و پیش روی دارد
 و اس صفتی است و اس جلوه در تو را می رسد چون در دل تصور تهری کی آن را سب چه آرا در صحن آفرید چنانکه
 آرا در خاطر داری آن پس است که گاه دارد است و چون ترک آن کی پس پیش نامی و از حکمائی ایشان که اهل حوک است
 یکی هر یکی است و آن دیگر سوره است که مردم را از هر یک خود در داد و پس دم سکودانسه که مذکور است و مردم
 کشیکش پس خود را از احسان در خود اسم شد و در دیگر مردم بر سر او جمع شد و خط بر هر اسم نهاد و مذکور است
 خود در خط بر آمد و یکی نام مردم یکی گفت و گمانا که دم در سوره از حان که در پس مردم آتش در آن خط بر آمد
 و حسد او را از حسد ستم قطع ما گمانا اندا آن که مدو خود و ستم شود و در قسم یکی صفت و آرا در پیش گوید
 دوم حلت و آرا در کرک نامد و گوید که در سس از عدم داس با پر کرت در سخت و اس عالم آرا داس شد و پیش را
 پنج ریح است اول حسد و اس دوم خودی و سی ستم شوب چهارم خود پسندی پنجم عصب داس پنج ریح شش
 ریح دسد و چون دل را میا در سو ریح را می کرد و داس سلوک را و در که مدو آن چند قسم است اول حسد
 با در کان دوم ریح مظلوم ستم مردم خود اس چهارم نامد که ریح کس و اس را حرد در که مدو آن ساکت در
 صفت آرا ستم ریح را می بود و پر کرت و پس حد اکا در دل آن ساکت اند و ساحت اند و در ستم
 صفت و کرک که خاص حرس نامد و در پس صفت خود را با ما در مردم خود کی تو در حوک و خط مدو آن
 می نویسد و حوک و اس را که مد اسطالع ریح و اس و پس را شاگردان که در کما به و اس و حمان را
 انان پس ستر آرا را می اند و در آرا را سا که در پرورده که در کما به و اس و در اسطالع ریح حرام باشد
 در آرا می شود و نصاری حوک خود به و کش مسلمانان کا و خود و در و در و در کوس آدمیان مصالعه کند
 بعد از آنکه انان و ما که انان حرد و داس کرد و در د مردم و سر یک در مروع و را مصات بر روشی و
 و طعه از انان باشد که نول و در و در اس ستم آنخته و صاف کرد با شامد و گوید مد عالین عمل را که در
 مردک نوا نود و اس را معلوم و ستم انکوری خوانند و در علم انان از مردم و اس که در کما به و اس
 و اعدا توان رسد گسی انکسان که در راه بی اراس دور و سلسله جوکیان بود و در و در مقصد رسد با حوک و
 که مد استر که معنی صاحب و مد و دت و عرض از آن واجب نامد اسب گما و فی صد و سها است و حرا و
 چرخ خواند و حوک معنی ملک نامد و اس ستره است از آلام و اسعاف و عصب و اس صفات لازم حوا فاده و اس
 ما که در حقت جسم و حسانی صفت خود را مدلی انکاسته و جسم مد اس و در احسام و امان کردان بود و انشقاق از
 که در و جسم دیگر مد و در و آن حوک و اس نامد و اس صفات شود و از حرد حسانی در اولی آن را در رسد و حرد و
 کس حوک است دوم ریحی دیگر در وی کردن دیگر در د دوری جس و در حاک حش و دیگر چری انکس کوس اس که

در حرد و حرد

در حرد و حرد

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

۱

ما حواسته آمد ما کس دیگر هیچ و قرأت دیگر خوردی در صفا دیگر پاکیر کی و طهارت دیگر و عبادت حق دیگر است
 و طهارت آن زدیات آن چند قسم است دیگر کسبیدن نفس و بتن دم بطریق ستم دیگر از کس غصه دل باز کسش بگر
 حور قلب دیگر دل رمد است ای کس کند از دور تو آمد دید و از دور تو آمد شنید و هیچ قایص و لایم از او را
 سواد و علم دم و در هم جانی است که چون آب بک سگاه داشت دم کند باید از در آیتش بازمان و حور تس و تونخ
 و ترسش بر سر واجب داد و داد که از ششت گاه تا تارک سر هفت یا به است که آذریان عجم آرا متخون
 گویند چاک در دلی قصه زرتشت مرقوم شد و او دوی را در عروق آمد و متد اندک که مده جیانت و دارد که
 تاسند و اوقاتی و تحتانی را در کت کس داند و بهترین طهارت آن باشد که با تنه یای جیب را بر مقعد گذارد
 و یا تنه راست را بر سر از کس و راست بدارند و جیم مرم برنند و در میان دو امر و کسندیس مقدار حرکت دهد
 و یا پس را با دفر این بسوی ملاکتند و بر یا به بالا برد تا بر سر نند و بکام کتیدن آغار از جانب سوراخ
 جیب پنی کنند و راست بهمد و بکام کتیدن در چپ تصور ما کنند یعنی بدین تصور ماه را دیدد و اندک
 راست آفتاب را و این عمل نزد پند و ان سر آمد اعمال است و کوسید چون بکمال رسیدیم مرکب رحیر و فخل
 تواند کرد و باز بتشویست و عامل این عمل حق مطلق بود و چون رور ما تو اندم در دست و سنایان
 نیز طبقه از بند و اندک کس دم کنند و چون حوکیان ریاضت کنند چهار م طبقه تا کتیا نذبتان گویند
 مادی که اعظم فرشتگان است رنی دارد و روحانیه که او را مایکتی گویند و آن زن حیرتی مرکب خیر دیگر ماید
 مثلا خمر آب و با در آتش ماید و آن مایکت خالق جان و عامل ارواح و اجسام است و از این روی
 او را حکمت با گوید یعنی مادر عالم و او را با با تدا و این روحانیه در جمیع حیوانات در تن دایره که آرتیک
 گوید باشد اول است گاه دوم ناف ششم فوق ناف چهارم دل نجم از سر سینه تا خنجر گردن ششم برو فوق آن
 تارک سرست و نقل جهان فریب یکم که آن روحانیه باشد و او در اینجا مروع صد هجرت آفتاب آرمیده و هجرت
 که به کل و عطر و حایه میگوای و است پس او را با بدین تصور کرد و عبادت نمود و از این بند و ان بسیارند
 که بر پیشانی دیگر کنند و فرج را نیز بر ستید به سبب تواند و تا سئل آمد و اندم و بهتر پشنتش بر ستیدن لنگ
 مادی است به لنگ دیگر را که مد و کند محراب ساحد سلیمان صورت بهک است که عمارت از فرج
 باشد و مناره با بجای ذکر بود و مسلمانان از این غافلند و در این حایه ای که فراوان است و ای که آنانند که سر
 خوردن ستوده دارند و فاصه در گانه مراد می و کستن حیوانات را اگر مهربان باشد حایه رتبه رند و تا بنگا
 اینجا که مردکان را سوزانند رفته گوشت سوخته اموات را بخورند و با زمان خود در نظریکایگان چشم شتر شود که
 رن پیکان باشد صواب آنرا بهتر است و تا کرد ان رای است و زنمان و دختران خود را بر نذا از این
 کام ستاند و زدیات و طوی ما را در و حوا و هر و عجمه و حاله و دختر همه حایر باشد برخلاف بعضی از بند و ان که در
 از خویش و قسید بر بی نیارند و بعتیده اینان هیچ خیرات و مبرات چون جماع دادن نباشد و گویند چون
 زن و مردی بهسم آمیزند هر که ایت نزار نخ سازد سر او را بر نفس خداست چه در این کار آن دوس هر دو
 لذت ببرند و المی از این دو یکی میرسد و گویند نیز در زمان و ایت و ناید کشت این رن دیگری است چه مردان

صفت

صفت

صفت

جلد اول از کتاب اول مباح التواریخ

[illegible]

مکتبہ اسلامی

天

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

میروا بدند و از بینگو به سخن در کلمات پدیدار گویند و خدیجه ایشان بر آن است که مردم هر یک دست بپند
 ماید از لذات هر یک بزند که دیگر کس درین عالم آمدنی نیست اما باید جاوید را نرنگانند چه شرط تحمل آزار کردن مانند
 و گویند بچشم کینه است که کس را صانع تو ادا و طاعت کند و خداست اما مد پس بر چیز مینویسند و موبوم چرا ماید بگی کرد
 و فرستد که بر گسترود میقتد چرا ماید قائل بود او و دود و ماید سیقه نغان جمعی جا به دوست شد که هست و دور
 به سیه دهند و مقدس می کنند و اینها به هیچ وجه خدیجه ندارند و اقرار نیاورند بر آنچه رستاخیزان میگویند
 کرد و گویند جسم مردم از غنا صریح بپند روزی که گوشت کثرت کرد و در حرام بود و بهیم ترک تا ستر و پان
 ایل بخت اند و اما صاحب چین کسب که گویند عالم مصروع است و مصروع ارضان ایا راست و سرد یک پان
 آردای تقرب بمذات است و اتحاد گویند اگر چه مردم تقرب با حق خود مایا و شود و خدیجه که در مایا و شود
 که با کمال قرب از بهیم جدا باشند و علم بخت ردایت نتمن است رستاخیزان علم بر منقبت و سخن
 از مرتب آخرت کسب که ذکر آن بطریق تطویل است و گویند اینکه ارسطو فرموده از روزگار سلف صوابتر
 منصف از علم ماضی ما رسید و اما حکم را بدین ترتیب پرستیم اشارت مینماید صراط است طبقه بهیم که روده داده
 و این طبقه بکل حی در احسان و غفورات اعتقاد دارند اما به تنازع نفوس در احجام فایند و شریعت بعد و در
 انکار کنند اما عاقل گویند گوشت حیوانات خورد و بر آب دیر بای میگردانند اما در دریا جانوری کشیدند
 و با بر سر نه چندان مباد نفوس نباتی رحمت میدهند چون خواهند آب یا شامند اما ماضی صافی کنند اما در
 خورد و در آن با نده و آن ماضی در آب بگردانند اگر عاوری در آن مانند آب رود و درویت نای طبقه موسی سرور را
 موسی جیسید بچینند و چون غنی ساخت خواهند که در رویی نرم نماند و بر دست راه را روند تا جا ماری ضایع نشود
 و چون نهی کنند دست را چه بر دامن گذارند تا پشته و جان ماری دیگر بدان فرو شود و از میان حوی آب مگرد و بخورد
 و پارسائی روزی که از نده و هر که روی زن به پسند و این درویش را جانی گویند و حتی نیز و طبقه اند اول پویو
 دوم پویا پاری پویان آنانند که خدا را بیکار ستانند و از نقاب و حیل و اشیاء مژده داند و دست به پرستند
 و پویا پاریان بت پرستان باشند و این درویشان که جانی نام دارند بهنگام طعام خوردن نمانند مخلصین رود و آن
 مقداد خدا پر گیر که زبان بچشم قسمت بچشم نرسانند مینمایان در خند فاه رود تا سر توند و برای آب
 نوشیدن بگردانند و هر جا برای غسل کردن آب گرم که مده باشد اندکی است اما مد و عمل را خرم هم کرده سرد
 کند و پاشا سز که میدار اینها بفرمودی شخصی را دید که از جانه خود تیش گرفت و خواست آنرا بکشد حتی ما او کشت
 که در ازای خونی تیش زرد از من گستان و آنرا گشت و آنرا دیای بخت کرد تا حتی صد در هم بدود و آن شش را
 مکرهت بدینگونه جدا کنند که ریا بیکوئی نرمد و بیکدیگر را متنازعین بپند و آن کرده افراد را که تخای مختلفه دارند
 و فروع مایه پستان مانند قین پوست تمام دارد و بیکار نده این کتاب همچون است البته در کتابی که در

اینها به هیچ وجه خدیجه ندارند

اینها به هیچ وجه خدیجه ندارند

در هجرت حتی ماضی مانند هر یک که در حای خود خواهد گشت
 غله میس بر قبایل سمیری چهار و چهار صد و نود و هفت سال بعد از هبوط آدم نمود
 چون قبایل سمیری چاکم مذکور شد در اراضی ایتالیا درآمد و روزی حیدار محنت حاکم و پنج نفر میامودند

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

مردود سران و در کمر بستند و ایمنی مردم روم را بحال خودت بد

۵۳۹۸

ملوس وندی در مکتب پس چهره او را بحد و در پیکال بعد از بسوخت آدم علیه السلام بود

و مدی فرزند ارشد بودی است که تاج عالتس مرقوم افتاد آگاه که سودی رجستان از اینجهان مدو در کسای در حجاب
تاج و کمر شد و در مکتب عین بر است روان گشت و تنالی خویش را در مکتب تفت و حاق و تن و پایش را در است و هوا
و انان دولت فاضله آن مردم که اسوندمی چای خودت داشتند یا دکتس بیکو کرد و چون دت شش سال سلطنت
گدست بر کان حضرت را فرجه هم کرده انجمنی ماحت و هر ربه و رومد خود جسدی را در نخر پیکان ولایت

داده های بر داحت

۵۳۹۹

جلوس فیروز بن هرمز در ایران پنجم را و چهار صد و نود و دو سال بعد از بسوخت آدم بود

فیروز بن هرمز بیکم ولایت عهد بعد از نرسی کرسی مکتب تند و اراضی را بر نراخت مران آورد و ملکر ادکان عجم بعد
از عجم حکم او را بیض و مقادیر در لاهرم فیروز را که سلطنت رزق آمد و تنالی خویش را در مکتب ایران و با بل و دیار مکر
بر گشت و اراضی که جتانی و ارم را که گران که مدی دلا و رومد و سیر و در مران داد که لشکری سار کرده بسوی
ارزن لروم و مکتب نام تاقن که دوان ملا و اوصار را تحت تصرف آورده تنالی دولت روم را را اراضی مقدسه
اخراج فراید و گران رجب فرمای لشکری چون ریکت بابان اراضی آدر ایساج و کر جتانی فرجه هم کرده
بغرم تخیر شام خمیر یون رود و اینخوچون در مکتب ایابا پرانگنده شد امرای شور تاج روم سازت کر کرده سنبلارا
سپه لاری بر گردید و برای جنگ گران نامور ساقند چنان که در دیل قنده دولت روم مرقوم شد با بکله سیلا گران
چندین مصاف داد و او را از تخیر شام منع فرمود و او را این روی که خود عزم سلطنت روم داشت و مدان مرود که دت
جمهور را بر اندازد در جنگ گران خندان پایید و برو تیه الکری مرحت که در بسم در اسکا در گدست جاکم غفیر
مرقوم خوا بدد مع الفقه میر و پادشاهی بی مکت و ظلم تیه بود چون در کار سلطنت اطمینان یافت هر که جانش را
فرود گدست خندان که کار بر مردم صعب گشت لاهرم مردم از هر جانب فرجه هم شده در درار الملک ری بریک
بشوریدند و او را از تحت سلطنت مزیا آورده در هر دو جهان پشتمیل گدستیدند و او را از پادشاهی معزول
کرده فرزند بر و مندست بلا تاس را سحای اوتانیدند و دت سلطنت او در ایران پنجاه سال بود

۵۵۰۰

مرحت سیلا بروم بجهنم در و یا بصد سال بعد از بسوخت آدم بود

چون سیلا در مکتب روم با نیرو تند و روزی چند آسوده نشت حرد و آوردند که روزگار بر رئیس نهایت تند
و در جالی روم مریش گشته در گدست و صد و ایا ک سیر و ند سیلا از اینخبر نیک تا دگست و حکم داد و احدی را
از خاک بر آورده با آتش سوخت چون خاطر از جانب مریش مطمن ماحت و دیگر باره ساریا کرده برای روم
گزان اردم بیرون شد و کتیه های حکمی در آب رانده از ساحل بحر شام سر برد کرده مدان اراضی در آمد و بیک
مکتب ارم و کر حسان نمود و از آنسوی گران نفرمان فیروز س هر فر که در اینوقت سلطنت ایران داشت با سیا
آذربایجان و ارم با شتغال جنگ سیلا بیرون شد در اراضی ارم روم هر دو تن که با هم دوچار شدند و جنگ از شد
و چندین مصاف داد و در پیچیک را نظر سوخت و عاقبه الامر قرار مدان شد که گران دست از تخیر ماک نام باردار

جلد اول کتاب اول جامع التواریخ

و ما داد و پس چو دست یار من جوش گدازد که بیکو پای داد و دست یار من آمد کاران از دست
منی کرد و از کار و موم آمد و دوسان خود را به سر کرد و درین وقت دستان مردان و انگشتان که از آن
منس از آنجا لاف کرده بودند یک یک را دست آورده گفتند و آنگاه امرای شور و کار به جوش و کارهای
از دره اعصار را قطع شدند پس برای آنکه مردم بر سر و دیو گامید سلاخی ادا و به خود را به وی و آن امر
موسو بکار و از آن زمان مردان دست از دوسان خود را آورد و موسو بکارهای داد و مردم آمد و سود سپید
و سرور و عانی موسی کرد و چنانکه سلاخی را کش و کوه و در این ملول مدو سلاخی بکاران کشند و در آن
محولهای کرب و من و در وی چند بیکو شده مرض و مزاج او است و استقامت و استقامت و استقامت
مردم آنکه سادات و گران احمد و آن سپید که او امین کرد و این و سرور و خود و صیت نمود که چون از میان
جبهه در بر منش مرا در طلب بهادارتش در بر و پاک سوید و اعداد و مرکب کسی چند مرا بار و اعداد و اعداد

442

عروس محروس مع الاوصاف و ملکیت میں چھاروں پانصد و چار سال الیاد رسو خط آدم نمونہ
عروس مع الاوصاف کہ ملکیت و درو لا غرار است بعد از احسان مطلب میں باغ و سبب مطلب وی آن شد
که حسان در راهی دولت خود سکر می شوم سار کرد برای ستم عراق عرب و بعضی را راضی غم ارمی مروی بد
و ارمی بحسن صاحب دو دنیا می رسد بعضی از سنا بدست که سبب قتل پدرش بعد از وی مرهسا که وود
تم ریح مصر صاعده می رنگد داسند در ادرین خبر آورده و کسبدار آن نوانی مس که مات کویج و هم
و سر که او و اونی کو اسم نمونہ اگر او ای آنست که بعد از او در مطلب میں اونی خود و بی او کی و مره سلطان
و اگر خود کفایت کار او را تو ای هم کرد و او بی و ای هم مدعرو حوس مطلب در دل داس با اشان بد
سدا رسا و دور من که کی اریه که آن آل حمرون داس که در امر او در مد است و ای هم عمرو دآن مردم که
مهم می بود و روی اظهار مدد داس با حرم ریح ملک و سر آرا فام با ده دست عمرو د و کفایت
ما را محمان غم مردم دارا الکا که من کسودن آن کستوری دیم دکن آنچو ای کی مع العصه عمرو مار کال
میں مقصد حسان را در میان مرکب دآن ساه را داسه نام مرجهت که در ادا سما که سابع
او آل حمرون لا عباد الادی رای صل حسان مسئلانی سالف الاحاب فله معا و لی خسته
عدا قاتلوا اناب لاس ملک خرا و ختم دست علسا و کلکم اداست ما این شاعر حمیری در
چور دوا و کس مد و در قتل حسان وی آگاه دلمان و در که در و رکار که شده ایمن داسا دید
شده و در متحد طبعه اتان کوئید مردان با داسان ارا با سر دود و اشان پروردگار داشتند
نیکو چون حمرون در الملک میں فرمود و بی مطلب و سر با دور سر بر یکی های که در دوری جد رسد که
بیج سر رسد و در الم چو اونی قتل شد و عاقبت معلوم کس و در ستماری سلسلی افا و حکم داد و با کمال
طمسار و حاضر صاعده و دای در داران پسند کس ارمی سرر که دو کفایت ای پادشاه
بر که قطع دیم که در او و در او که جس که رسید ای ریح او آن می که مرادری حوس

ایک ایسی قوم جس کی آواز
سدا کی طرف سے آواز
ساتھ ساتھ ہی
ایک ایسی قوم
انہوں کی ہر طرف
اور ہر طرف سے
ان کی ہر طرف سے

بقیض آوردن بنی امیه و از هر که در دوا کرده بشین تند و بر کانی بن که دین کار را در امارت بود و شک کرد
و لغز و دبا جبر را نقل آورد و چون دست به درویش رسید عرض کرد که ای ملک من آبرو که تو عمرم قتل را در دست
نامه مرسته تا تو سیرم اصرار آفران کنی کند و رگسای و کوان اگر قتل من لا روم آید که ری صاحب مانتد عمر و نفوذ
آن نامه را آورد و چون مرگ تو دین دشمن را بگفت بود *آل من یستری سهرای تویم سقیب پند منبت*
قبر بر منین فاما جبره مزارت و حات قعیده الایله لیدی زین می آکا ماند حسان را و میگویند که اگر
پدار بر کواب خوش گیس که با هم روتن مت برور می آورد با مانتد جبره با تو حیات کرد و زوید و جینه
و ترا کن برادر آورده ساختند و در این کار زویدین بی گناه است و معذرت برای او پس چون عمر
این دید از خون زور وین بگرفت و او را در حضرت خود ندیم ماحت و مدت تصت و سه سال سلطت
مین کرد و در این مدت بی توق و او را بی توق تو گشتد حرکت در دوا را نیروی مردم من او را دوا و لا عوالت

۵۵۰۴ *جلوس خندنی در ملک چین چنزار و پانصد و چهار سال بعد از بسطو آدم بم بود*
حسدی فرزند و دی امت آنگاه که پدرش از مرای فانی دخت بجهان حا و دی بود یکم ولایت عهد و تهنیت
بر آمد و لوی فانی بر افراحت و بیع و تریف ملک چین مرده و فرمان او صادر و او را سلطت سلام
دادند و در عهد سلطنت او مردم رفاهیت حال و آسایش خاطر روزگار بر دزد و مکی با قوت جانی و غرض
طبیعی بود و چون مدت بیست و شش سال در کال استقلال سلطنت چین و پس وقت کرد و داع جهان گشت
۵۵۰۴ *جلوس پطیسول کسندرتانی در مصر چنزار و پانصد و چهار سال بعد از بسطو آدم بم بود*

*پطیسول کسندرتانی برادر الکسندر اولست چون کار را گسندرتانی ملک متده از مصر فرار کرد و مردم
و مراد کرد آید و او را سلطت بر دامت و ملک مصر متفر فرمان او متد آنگاه که در سلطنت استقلال یافت
گلپا نره را که ملقب به کنش بود بکمال کجج در آورده مدت بمقادیر روز با او هم بست و بد آنگاه از گلپا نره
ملکان متده او را بکشت و مدت بیست و سه سال در ملک مصر با و تاجی کرد و چون مردی خا کار بود مردم
روی بتوریدند و رعیت و لشکری متفی شده او را از تخت پادشاهی بر آورده و از دار الملک اسکندرت
اخراج نمودند*

۵۵۱۶ *جلوس پطیسول فرزند در ملک ایران چنزار و پانصد و شانزده سال بعد از بسطو آدم بم بود*
پطیسول فرزند از آن پس که بر کال ملک فرزند را با بیسنا ساختند و تهنیت جهان بنی بر آمد و متال خویش را
در ملک محروم منصوب فرمود و فرمان داد که کران در ملک ارمن و کرجهان حکومت کند و پای و در دامن
بیجده متغرض خادی که مصوب دولت روم است نشود و چون مدت دوازده سال در ملک ایران و با سلطت
کرد و دشت از جهان فانی بمرای جا و دانی کتید بلده لا در در فارس از آنرا دست
۵۵۱۷ *ظهور پادشاهی در ملک روم چنزار و پانصد و هفده سال بعد از بسطو آدم بم بود*
چون سیماد داع جهان گشت در ملک تایا با پی و گزنس سن بر کرکس امر ابو دند و برود و خاطر متد که اند
ستاد در در سلطنت با و گزنس سن مردی صاحب ال بود و فوجی از زندکان زور خرید داشت اگر چه با کس

۵۵۱۷
جلوس پطیسول فرزند در ملک ایران چنزار و پانصد و شانزده سال بعد از بسطو آدم بم بود

جلد اول کتاب اول فاسح التواریخ

[illegible]

5541

215

فرمان که اری مردوش دیت لعدس چهاروا لعدس دست و کمال لعدس موطو آوتم نو
لعدا رطقت مستسا اولاد او که ایش را طایفه شموالی گوید درشت القدس فرمان که اری مردوش چاک که کا و بیا
انمار شده تا در ایوقت مردوش ای که مد در حدیثان نو دو جوته د دل مداشت که رطد شموالی
طایفه حکومت اراشان بکرتوت افش دجون را حکام محوم دستاره سیاسی سیوی داشت شی را
مقتضی بود که اگر در آتش رجموالی صریح که طایفه خود پس دو سال خود را با حوس جدیدت نموده در دست
را اولاد شموالی شورید و شی رجمی در آن جامع بهاده دن و مرد و حر و در یک رقتول صاحب دارا
گود مرد و خرمی مگوهر که ایش را او مهر مورید یکا دستاره دو در کمر رسید مگر ان شست آل
سر ساری حوس آورد و عاشکها آن دختر شموالی فرصی دست کرده و لسان عامه آمد و مرد و آرد
که ای آل امر اعلی مردم ارا که او عامی دوا آرد دس ری دستان کرد و کشت رشتا معلوم داد
که اسلام از مسیله شموالی حرم کسی را می که داشت و حمله را منع کند اما ملک می خود را درام
در ادا حاکم ماسرم اگر بعد از این کس گوید من لب اما ما با جمعی می بسمم با در دایه دینش
و خود را درام در ادا حاکم در حال صرد و مردوش می فرمان که اری درشت القدس بود تا حای اعزس
پسرد که دست طایفه حوس مهر رشت چاک که دمای حاکمته شود و بعضی ارا حوال مردوش در دلی
صفت میسی علیه السلام مرقوم خواهد شد

وقایع بعد از هبوط آدم تا هجرت

۵۵۲۷

جلوس بطیسوس اولتیس در مصر چهار و پانصد و شصت و هفت سال بعد از هبوط آدم بود

بطیسوس اولتیس میر گیش است و لیسوس او را از ملیس خواهر مادر خود داشت و این ملیس همان دختر است که کلیاتره خواهر او و پیرا از فرزند خود لیسوس گرفت و با گیشین عقد است چنانکه مذکور شد با همکار اولتیس بعد از آنکه بدراتی در مملکت مصر سلطنت یافت و پایی که یکی از سر کنسلان روم بود در عیور و مرو و باربارا که جستان و ارمس زمین حاکم مذکور شد با اولتیس عهد و دوستی محکم کرد و بدست یاری او در رسول سلسله دوستی در میان ایشان استوار افتاد و او آنها را عقیدت یابی برای اولتیس میکند و بدو در اراضی و مملکتها استیلا یافت و مردم حکومت او را از جلال و دل گردن نهادند و او را دود و سپرد و دود و شیر بود و لیسوس گیش بطیسوس نام داشت و دختر زرتشت کلیاتره نامیده میشد و این کلیاتره در حسن و جمال مایه و افتخار بیلومیزد و ستاره آسمان را در یب میداد چنانکه در جای خود مذکور خواهد شد مع القصة چون اولتیس دوازده سال سلطنت مصر کرد و او احلس فرار سید و صیبت کرد که بعد از او نواح سلطنت را بر سر لیسوس بطیسوس گذارد و دخترش کلیاتره را نکاح برادر او آورد و او را برادر و از سلطنت او کامیاب باشند ائیس از وی این کار صورت مست و میان کلیاتره و برادرش کار بمبادات و مبارات کشید چنانکه در عای خود مذکور خواهد شد

۵۵۲۸

جلوس خسرو بن لاش در مملکت ایران چهار و پانصد و شصت و هشت سال بعد از هبوط آدم بود

خسرو بن لاش بن نرسی بعد از لاش بن نیرو که غم زاده پدر را بر سر و در مملکت عای گرفت چه تو بهت لاش و ولایت عهد او بود و چون در کار مملکت مستولی شد و بزرگان ایران سر در خط فرمان او نهادند و در ممالک محروسه جمال و حکام خود را نصب نمود و سار و لوب و عیبتش گرفت و ساطعیتش و طرب کشته و از بسبب کونه طاهی و مناهی دست باز داشت و او را در دارالملک ری تهری پس رفیع بودی که سر آسمان سودی و خسرو همه روز بر آن می نشست و بترب مدام و وصل بعبثان سیم اندام مشغول میشد و چون اندک خاطرش را گس رجه بندی او را شکسته فرمودی و از فرازان تهریر را کندی و جلال در کار تهریر را اند و لیر بودی که ناخواه بر خود چم سرگشته مهر و شیرکان از وی برگرفت ایگو که در موجب دست خاطر اصرار کنند لاجرم در کار سلطنت سستی افتاد و یانی که در اینوقت سر کنسل دولت روم بود در آن تغییر مملکت ارمین و کر جستان میان بست و مکران که حکمران آن ممالک بود صورت حال را بعضی خسرو رسانید پادشاه ایران فرمان داد تا سیاه آذربایجان بجهت و ثنایه برای دفع مردم روم فرمانبردار او باشد و مکران بر حسب فرمان با سیاه ارمین و کر جستان و دلیران آذربایجان تا ارمین روم باست قبایل با نپی چون شد و در آن اراضی با سپاه روم مصاف داده عاقبت شکسته شد و پانی بعد از قتل و غارت فراوان از دنبال تا شن کرده بارض ارمین و کر جستان آمد و بطرب بیشتر غارتها را شکاف مردم آن بلاد داد و تحت فرمان دولت روم آورد و از آن روی که خسرو ضعیف حال بود و مردم ایران از وی خاطر مخوف داشتند نتوانست مردم روم را مکه فاتی این عمل در کنار دهند لاجرم ارمین و کر جستان بنصیر مملکت روم

در این کتاب
تاریخ
دولت
سلطان
خسرو
بن
نرسی
که
در
مصر
سلطنت
نمود
و
در
ایران
فرمان
داد
تا
سیاه
آذربایجان
و
مکران
و
کر
جستان
و
دلیران
و
ایران
روم
باست
قبایل
و
تحت
فرمان
دولت
روم
آورد
و
از
آن
روی
که
خسرو
ضعیف
حال
بود
و
مردم
ایران
از
وی
خاطر
مخوف
داشتند
نتوانستند
مردم
روم
را
مکه
فاتی
این
عمل
در
کنار
دهند
لاجرم
ایران
و
کر
جستان
بنصیر
مملکت
روم

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

چون یسندی بجنب و سیت چو صاحب تاج و کمر شد بر سر رخا فانی جای گرفت و مردم پس را در بر
فرمان آورد و اورا بطبعی حق و خونی در مت بود و هیچ در سگ ده در یک میسر بود و هر کجا از امر
او که جم در برهای سلطنت بود و ارسندی میردلی بر کساک داشت و او را او اکت و او اکت بنا میزد
در غذای یسندی نه بری تعبیه کرده بود و خوراید تا حجت از همان بدر برد و مدت

سلطنت او چهار سال بود

۵۵۳۹

عنه جولیس بر فرانسه چهار و یا نصد و سی و نه سال بعد از بسط آدم تا بود

چون جولیس نقتنه پانچ از روم بیرون شد در قلع و قمع او یکجست گشت و ملک فرانسه آمده در پیوند قلوب
یا جویت تن بی کوشید ساکین و در ویستار را را بدل ال عی ساحت و رعیت و لشکر را از کشتن خراج
و خردن مرسوم امیدوار فرمود که را به انجا شد که عموم مردم او را چون خشم نزرک خود ستایش میکردند
و مانند بت کلاں پرستش مینمودند و چون این نخلان کو تنزد یانی میکشت حدودی زیاده میداد و جولیس
با بکجه چون که در راه رسیده و او را فرمود و خاطر خویش را از خلق مطمئن ساخت تا نه نزدیک نزرکان متوجه
روم فرستاد که ما ای همه راج که می برده ام و جیس بلاد و امصار در تحت فرمان روم آورده ام سر او را
آنت که مراد در متور تنخا نه فلی ریع و منصبی شایسته است یا نه پانچ مردم مشورتها را را انکیت تا در جواب
نوشته که در حسب قانون اکس که در متور تنخا حاضر نیست مصت تواند داشت و مرستاده او را رخت
انصراف داد و انگاه پانچ امرای متور تنخا نه رای زد که جولیس در برهای سلطنت زیست کند و دل بران
نهاد که رسم متور تنخا نه را برابر اندازد لاجرم او را با پیچید ساحت ایمچی را خاطر نشان بررکان
متور تنخا نه نمود و خود عزیمت خیر ملک قرق فرمود و از دارالملک روم بدر شد از بس و نزرکان متور تنخا
بدان شد که کار جولیس را از رونق میدادند بخت و فوج از سیاهپانرا که برای جنگ ایران ملار
رکاب جوس بودند و طلب فرمودند و روزی چند بر میاد که حکم عزل جولیس را بفرانسه فرستاده و او را
طلب نمودند تا حساب خراج خویش را پرداخته باز نمایند چون این اخبار به جولیس رسید این سخن را از
مردم پوشتید و در نهانی بجزر اکس از مردان مبارز را برگزیده روانه روم فرمود و جید روزان پس
اشان ناگاه از مجلس نزرکان فرانسه بر فاسته گفت مرا نیم ساعت کاریش آمده و از انجا بیرون
شده بر کسی رجوا برشت و باستجال تمام رانده ما بیا به خویش پوشت و همه حاجتی مسافت کرده و در در
گشت و چون دو سافش از دور و او آگهی یافت که در او را هر که فرستد و عظیم بزرگوارش تهر در در وقت
امرای متور تنخا نه اگر چه از درستان یاسی بودند ککن با شوکت و جلالت جولیس زبون و دلیل شدند و جید
پانچ اینخورد بهتید و ایشان را بر انکیت شوالستند جلالت جولیس را اندکی از بسیار بکا هند و چون جولیس
خود را قوت یافت روزی بر سر خزان دولت روم آمد و بررکان متور تنخا نه را گفت ز بر برای ران
لکرو تنج کشور است این در رکش به وزری بازنده کفایت مراد میداد ملکیتی چند متخر سازم امرای
متور تنخا نه در جواب او کار باطله که داشتند و کید خزان را حاضرانند جولیس در قسم شده بفرمود تا در خزان

وفایع بعد از نبوت آدم تا هجرت

خیرت انکه ایشان میان کرد که از حلقه پان بستند که در جنگ بولین اردل و حای بخت ندیل را با کوج دارد
 حکار و دوا به آنست که لشکرگاه جویس خود فرود آمد تا با یی چون بنو را طیمان قلی از لشکر خود در دست
 در کار جنگ عهده می درید و در آن سوی چون لشکر جویس تمام رسیده بود هم وی در کار جنگ ساله میسر و در پی
 چندین گونه کدست و چون لشکر جویس خیزم تدار حای کشید و بر سر پانی آتش آورد و از انیز وی بر پای
 حکم جنگ داد و با بره برب بالا گرفت عاقبت الامرت حکمت را لشکر جویس افشا و جمعی کثیر از لشکر او در حیدتی کرد
 لشکرگاه پانی بود در افشا و دند و غرضه پاک کشته و کوی در کوه و دست بر اکنده تند پانی اردو بال ایشان ایما
 لشکرگاه جویس بخت و بی مردم و مرکب خاک انداخت و از آنجا لشکرگاه خود را آمد و با نرکان سپاه گشت
 که جویس مردمی کار از موده است مدین نضر که حسیه ام معروف میادند و در غیبت که مردم خود را خیزم کرده
 شاخه بر باستخون رند پس هر مودت که از ابا کوج داده در مکانی میگو سوار بر دای راست کردند و حای کر شد
 انگاه هر کس از لشکر جویس سپرد و بکثیر بود و بفرموده حاضر ماست و جلود را سراجی بر گرفتند تا جویس بدست
 که اگر کیوبت دیگر نگشته بود دولت با او پشت خواهد کرد پس با یانی بیای ستار که کد داشت و روزی چند
 حکمت از میانه برخواست و از انیز وی که یایی نیر حاضر مضمین از مردم خود ماست مدین سخن ضرب داد و چون
 کار مدین نه با دند حایس در جمیع آوری لشکر مشول شدند در این وقت سه فوج مرد تگری از مردم شدند
 که از یایی دل تادند و هستند بخت جویس پویستند و از انیز وی قوی دل تند و لشکرهای خود را بر تخت
 ماسته دیگر باره روزگار در بر پتین آمد و آتس قند و فروخته شد و بدو لشکر صف راست کردند و تنخ و تر
 در هم نهادند و رایس کرت از با مداد تا نیر و از یکدیگر می کشته و سحاک و خون آغشته بعد از آنکه از نیر
 مردمی حرا و ان کشته شد لشکر پانی بریت شد و بهر جانب پراکنده گشتند و جویس لشکر از ان فتح
 فرما داد که بریت مدکان را رخصت زمانند و گناه ایت را موقوف است و بی درج خود که در این حکم
 کثیر مقتول گشت با لجه انی با معدودی از مردم خود از میانه بکرجت و بستی در آمده بسوی مصر تاجت که بقوق
 آن مودت که با بطلمیوس او نیتین در میان داشت چنانکه مذکور شد فرزند سس رعایت او کند و او را
 از سر دوش کاه دارند چون فائمه کار و نهایت روزگار او در ذیل قصه بطالمیوس مرقوم خواهد شد اکنون مکراری یاد
 جلوس میثین و جلیس در مملکت مصر خیزار و انصدوسی و نه سال بعد از نبوت آدم نمود

۵۵۳۹

طالع مصر

این کتاب در
 کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران
 ثبت شده است

این کتاب در
 کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران
 ثبت شده است

چون او بولین ارجان رشت میثین و آجلیس که وزیر و شیکا را و بود که گفتند او نیتین که سلطنت را با کد است
 و فرزند است را که هموزیک از دند آمد با بسیرده و در کار سلطنت مداخلت کردند و مردم را بر نیر و
 بد استند کلیا تیره که در جیره فروغ آفتاب داشت و ماطره چون در دل مشکاب میگردا کون یا نرزه سال
 و مراد بر سرکش هفده سال داشت ایشان هر دو در چشم شدند که چرا پیش و آجلیس رخنه در ملک مودت
 کنند و با سلطنت گذارند پس بسرا و نیتین در بلویم آمده با لشکری از خود بخت و کلیا تیره را بخت
 پیش گرفت و مدانخته سیاهی از آل مرانیل و مردم فلسطین خیزم کرده مذهب فرمود و در حای بلویم
 لشکرگاه کرد و بدان سرود که مراد و آن وزیر از زمان بر گرفته خود سلطنت مصر کند در انوقت یایی که کرد

جلد اول کتابت اولیٰ مع التواریخ

فاش بر قوم شد از جوشن کس شد کجا و مصلحت از نظر مدت و دم فرودان او نیتش از وی رعایت کند و چون حرمها را
 داشت کس بر دینش بر سر او نیتش فرساده که اگر حسب قربانی و مراد جنگست خود مایعی غایب کنی در وی چند
 سر زد من آنموده نام چون اس حرکتش در دشمن و اجلس شد تا نادانست که معتم ظلمتس نو دسوری اکلند
 که در آمدن پای در اس ملک چه صواب دانی سر کس در اس کایه صبی کرد عاقبت شادانست گفت سر که با نا
 در اس جنگست حامی دهم جوشن که از مرور امیر اطوار سالانست اما محسوب کند و دوریت که از او درستی با
 رسد و دم از قدم او را لظالمه جوش و دمی است در بکشد او سر او در است و سر که با پای را راه خود دم
 و از پس را هم او سپاس از وی بر برگ بود مواد در بخت مددوری کند و روحس لایحه جوید آنگاه از اس ایست
 که در جوش او کرد و دم باز که بر دهنش صواب است که جلی می اند شد پای را قفل آوردم و سرس بر اند
 فرسهم اما شاد شود و اس صواب که مکافات تواند کرد و صبی این صواب و دینیتس را که بجای از سر کردگان در
 و دور در حضرت ظلمتس از دست و اس رای ای کام این هم بر کاسد و ظلمتس از دم و دور کردان کساد
 از اسکندره با سوال مای عرو شد و لب آب صواب و جام داد که ملک مصر دران است هر جا حوای می برد
 سوی سر حوای کنی و اس بهاء که کشی بر یک ساحل صواب رسد کشی کوچک فرساده که مای دران در
 سه که آمد چون پای حواست کنی کوچک در آید کار را که صبح او در دو دایع صواب هر که است مدالی از او
 مدد او که اس صبری سارک تا سد پای او در اول داد و کشی کوچک در آید در وی ساحل صواب چون بر
 کشی رسد منمیس جو کند رجی مگر او در در حال صواب در اس خدا که در چند س را کساد و در دینیت
 که در اس عرو او در در حال صواب هر که گوید و در حال رگ شد و در اس باید و در حال کسی خود در در
 و از پس در در صواب چاک که مردم مصر شوشتند و از ویکه شست

১১৮

۵۵۴ آمدن خویش بر پیش منبر چو در او پدید و چل مال عذر بر سوط آدم تو نمود
در آن دم چون خویش در آن کجای عشقش آمد مردم خود گفت او را ما مدد است ما که راه برگ و سامانی گنبد
و کار صفت بود پس فرمای داد اسباب او در انانی و کرمش تو گفت کرد و خود بشخصه سوار و دست بر
دو دست می باید مردانه سوی صحرای حاش و شهر بکند تیر و در آمد و در انکار مرانی سکون کرده چون
ساعتی آمد که در اطراف خویش را از دجل لشکر بیکانه مکتوبه که دانا ما و بخش جهان مددست که کار
نیکو کرد و رای تصواب رده و خویش را در اول پای او خود را می نمود پس بر مای را به دست بر یک
خویش را و در دجل چشم خویش بر آن مرافا در روی آرد آن که چو بد و کمرست و فرمود تا مردون پای
آس را کان ما خاک سپرد و در آن پس مردم مصر چون عدد لشکر خویش را دید که در سر راه است او را آهنگ
مردی نشود و در آن سبک که چون آمد و ما و در آن تو خود خویش تو است مرصحت فرمود ما چار اطراف خود
استوار کرد و مشقت و سپاه خود را از اطراف طلب نمود و گفت و ایست در آن جیات خود تری را از
گرفته اگر ضرر در آن او ادای آن دیں کند ما اس را بر خویش ما رشوم رو اما متد در این وقت پیش دیر
طلب خویش مرا ای که مرد مرا و خویش نشود اما علق جهان و امور که خویش یک طبع در اوال و اشغال مردوست

[illegible]

و قایع بعد از سقوط آدتم تا هجرت

و هر روز طلب کنجی فرماید و از آن سوی عرض جولیس رسید که میان کلیاتیره و برادرش نظمیس برای سلطنت مصر که
بخصوصت و منازعت احاطه امیده ایمعی را فعال مارک تمبر و گفت من وضعی اولیتس بیستم اکنون میان کلیاتیره
و برادرش فی سیه و لشکری نزد من حاضر شوند تا در میان ایشان حکومت کنم و این کار را قانون ستورهای
روم با منجم رم کلیماتیره چون این من بشنید برای که جولیس را بپشتوان خود کند در بهائی کس نزد او فرستاد که
شاکا به حضرت تو آمده صورت حال را معروض خواهم داشت و چون مردم نظمیس مانع بودند که او را بحر خروج
با سکنه ریه در آید باسی رده بر زبر جامهای خود را بگذارد شاکا به کشتی کوچکی سوار شده مدیوی آمد و در صحرا
نست به برای جولیس در آمد و برقع بر انداخت اما که چشم جولیس بر دیدار کلیاتیره افتاد که ما مد صد هزار کار رود
لحقی دیده بر روی او باز داشت و هیچ سخن نداشت گفت آنکه که با خود آمد زمان نصرت مکتود و سر در قدس
و آنشب را تا بامداد نیاز زهی را ندو ناز بهی دید و به سحگاه پنهان کس نزد نظمیس فرستاد که ترا از فرما در آید
چون کلیاتیره خود پری عاری نباشد اگر سر در خط فرمان او گذاری و این اراضی را مد و سیاری من از تو راضی آیم
و دو اگر به خاک این بوم را بدست لشکر روم باده و آب و دهم و از تو و اصحاب تو ثانی گذارم نظمیس چون
این سخن را شنید و بدو بدانت که کلیاتیره شب در برای جولیس سر برده از چوشت یکانه شد و در میان مردم
مهر آمده تاج از سر بر گرفت و بر زمین بکشد و خاک بر سر می ریاند و گفت ای مردم مصر خدای سوده مستهید ایک
جولیس بدین مملکت در آمده و خواهر مرا فریب داده و برای باو بی هم بفرستاده و از آن سوی بیست و زیاده و بر
و ز که در مجده خانه موقوف بود بفرمود تا بدر دید و این نسبت را نیز با لشکریان جولیس داد و لا حرم مردم مصر را
گفته و غنائی عظیم برداشت جولیس چون این خبر شنید ز رگان مصر را طلب داشت و با ایشان گفت تمام را چه افتاد
که این تورست کنید و خود را بهلاکت اندازید مرا اولیتس وضعی فرموده تا در میان اولاد او حکومت کنم و در هیچ حال
برای شماریان نخواهد بود و مردم را سخنان او را آن تورست بریز آید و هر یک سر می خود میدهند و زورگیر
حکم داد کلیاتیره و نظمیس را محض راضیان حاضر کردند و اندر رانده اولیتس را امر باز کردند در اینجا فرمود بود
که نظمیس و کلیاتیره در مصر تراکت سلطنت کنند و بیکدیگر دختر کو بکترش در خزیره سپهرین حکومت فرمایند
چون این کلمات معلوم شد جولیس گفت اگر چه اکنون سپهرین در تحت فرمان دولت روم است من آن ملک را نیز
تغویض کنم تا این خصوصت از میان رخیزد و ز رگان مصر بدین سخن رضایت دادند و خبر شنیدند که دانست کلیاتیره و نظمیس
ناگاه به بجزیره سپهرین خواهر فرستاد و خود سلطنت مصر خواهر کرد و بیست و پنجین متفق شده مردم را بتوراند
و پست هزاران از انانی مصر را فرستاد که ده یکجست ساحت تا جولیس را از اسکندریه اخراج فرمایند مردم
بر جانب سرای او تاختن کردند دست نیافتند و از راه دریا توانستند نیر خندان داشت و جولیس سر
از رم آرموده و مطمئن بود پس مردم مصر جولیس را محصور داشتند و راه آب بر او بستند و او فرمود تا چند
مهر کرده آب بر آوردند و بدان همی معاشش کرد تا سیاه بگری و برتری او بر رسیدند و کشتیهای چکنی فراز آمد
جولیس با مردم خود از سرای بدر شده تا خویش را بلبشگرگاه رساند در این وقت مردم مصر از کین پیرون داشتند
تا او را گرفتار سازند جولیس چون کار بد آنگونه دید خود را در آب بکند و با یک دست بر بکل که با او بود بر گرفته

ملک اول رکنی قول حاج التوایج

۵۵۴

پنج

ملک ولس را بخش چهاراد و صد و چهل سال بعد از سقوط آدم قنود
 حریر بر سر رکس خرا و لودب است لول آن با صد و سیاه میل و عرض شمس و میل است و این حریر
 سرگرد و ایدره کس را انگلند که مد و کس ثانی را اسکالند جو اند و قسمت نیم مشهور و دیگر باشند و این کلام
 اسازنگی و پادشاهی و دو مردم آن را صی مانا اری و حب کرد و در آنجا میرسد و چنگو به علم و صلی در میان
 انشان بود و همه دور کا واتی و کو سعادانی شعالی دهند و اساز سراج ماه بود و عریان مریشد و بدن را سراج کز
 ووی سر را مکنه شدند اار هب یان ان او مکه باشد و سوجی سکت که سده موی ریح را از سر می سرود و کشتن انان
 مرت پر میدان نو و سراج چنگان یک ستر و یک صلی و یک سپرد و احولس رو رکاری بود که آهنگ آن داشت
 که حریر برین را سحر فرماد در آن شکام که در سحر مرتب که چاک که در کوسد و روی حدر ما که با کوسن
 و کج سحر داد و اسکر ی فراوان از روم سروا سد ارا صی فرامه آمد و روی چند در انکار سده و کتک و قتال
 خوش را ابر بر سی سراج موده آهنگ حریر برین بود و خون مردم برین پوخته اجم در سراج و عدال و عاق
 بود و احولس ثوانه شد و در آن بود و قصردان ارا صی شده در حلقه کس لک و شرا اسک و در هس
 انکاهت آخه جمعی را پس آل و در در ارا صی انگلند استلانا فت ادراس سحر نصر را آن اعدا بود که در سراج
 برین مله جویلا حرم روزی چند در انگلند سر برد ارا صی فرامه مرتحت فرمود

۵۵۵

ملک ولس و حریر برین و قاتکه را و چهاراد و صد و چهل و کسال بعد از سقوط آدم قنود
 ولس چون را انگلند را آمد کسال در فرامه سکون فرمود و اعدا دسماه کرد سال دیگر بر سر حریر برین
 و دو مردم آن ملک یکی حدرت و دیگرستان سده احولس هر دو ایک کرد و حدیص مصاف داد و دهم فاقه سراج
 ولس شد قصردان ارا صی دست یافت و ما ست آن حریر را مطیع و معاد ساحت و عاکی ارماب و دس
 کرده ارا صی در هر جهت فرمود و در اوقت در حدرت و حردس داشتند که دو سپاهی که کجراکی ریش پایی که مد آن
 و کدر اسکس تن پایی با سده و کجک سپاهول ثوری عظم کرده اند و مردمی فراوان کرد ایشان فرسبم شد و قتال
 قصرد و کجک سپاهول رتم ایشان هر جانب پراکند اند ولس بی مسامحه اراجی سده و لشگری را محصور بر داشته
 کمال ایشان ماض کرد و پس بران پایی سر در برابر او شده جنگ به مویسد و چان کوشیدند که کار بر سپاه
 مکت شد و اوقت ولس در میان سپاه هر جانب ساحت و عاکی ارماب و دس که ای مردم استوار باشند نام
 هند شده رامت مارد و مردم کوید دست کوکان پایی سکت شد و مع لقتیه برار حرت ولس در آن یک
 طر حرت و سپاه بران پایی چدن کوشیده بود که سی هزار بران را انکاهت معمول بود و با محوکی مس با سده و ک
 ارمادن جنگ فرا کرده کوشه فارسی بھی سده و سپا قصرد و راد دست آورده و ریش را از سر برداشتند و حدرت
 قیصر آورد و ایا کس تن پایی را در او دس مارد و در پیش کمر کشت قصرد و پس اس فتح شاد و عزم شد و کجک
 اسپا بول دوست و دشمن را پادشاه و کمر کرد و عاکی ارماب و حرت ولس موده و عاکی ارماب و امانی آورد و در
 شهر روم کشت و صبح و شریف و حدرت و جمع شدند و با صسل حاسن انکار حشد و ارماب و امانی که سپاه
 لشکر و اسباب و نو و در شهر روم قدم پیش گذاشته برین مویسد و مویسد و اسکت که امر و در قصرد و کجک و دس

جلد اول کتاب اول تاریخ التواریخ

مملکتی بر گشت چار نام ستمی شدند در قتل و دلبستگی کرد و در روی شورید و او را که در دره کی گشت
 او را بدکش مار کرد و در اسل گسندی اهدا شد و پادشاهی بر داشتند چنانکه دحای و مذکور و پادشاه
 و مدت سلطنت و ایک مو ایک و یک یک پین پین بحال بود

۵۵۴۵

فرمانگذاری امائی در مکتب روم چهره را پادشاه و چهل و چهل سال بعد از سقوط آدم نمود
 اتائی سپهسالار جوین بود و چنانکه بدان اشارت شد انگاه که جوین را فعل آورد و او عیش و سرور
 او پیرامک سال بود و فعل سلطنت میو است بر داشت اتائی فرمانگذار روم کسب و اعزای شوروگاه
 بر بعد از جوین حوی دست کرد و دوس اردو روی چند حکم از سوره سار صا در تده که امائی اما در ارضی شوره سار
 که در آن طاد و امصار را من سار و اما در اعدار فعل قصور در احمده و داضعلی دادند آمدن امائی سار سار
 کرده و سکر را آورد و کشتی در آب را و همه غامی ساقه فرموده از ساحل بحر سار سار در کرد و بدان اراضی
 در آن و مونس در دل داشت که آن کلیا پر مکه مصر را چه حال و عا س است که اما در جوین پادشاهی جدید
 فرستاد و شعله و کشت و این حال همه دوره خاطر او را رحمت میرا بد مهر او را سحاب کلیا پر چشم مدد
 با عیش و روی گرفت و همیشگی یک مدد او را هیچ دست آورد و مدد که وسیله دیدار تو آمد شد و در بیم
 بر رگان شور سار روم بی نمی معترض او و اسب کسب در ایام وقت بعرض او رسا مدد که حاکم فدیسیا
 که در والی ملک است و او را عا س یکیا پتر در آن اراضی حکومت کند اما فرمانگذار را بی که در افعال حسوس ملکیش
 شامش امان است متفق شده و بدان مرهه که با سطرهار سلطان ایران و سکر روم را از اراضی معتد
 پروی کند و سام و مکتب القیس را در گیاره صیر مکتب ایران سار و اما بی از اس بی سار شد و رسولی بر د کلیا پر
 فرستاد و در د کاشت که لو اس باج و دشت را لغوت مسرافتی و بر روی دولت روم صاحب اس بر روی شمشیر
 امیک در پادشاه بی حال بود و در اراضی ملک دسما و دولت روم را دوشی ملک کسب و در محال ملک اتائی
 اکنون خود در خانه و بیلی که لکر گاه با سب حاضر شود و کعب اس کا بر روی و اعمال خود را سپید کرد
 و اگر بر او در دواج و کسب با د کشت و دود افعال و کشت با د کرد اس با به شوش و لرستان و در روی شمشیر
 در دل را فروی و در حد که حوی دوا لکان گرفت اما از آن سوی حوی اما اتائی کلیا پر رسد اما در دستند
 که به لارم اسب اتائی مصاف دهم اکنون که جوین سار با صراحت است که او را در کسب آرام دکار بر داکم
 و عمر کرد که در دوشده او را دکار کند

۵۵۴۹

ریش کلیا پر بر د اتائی چهره را پادشاه و چهل و چهل سال بعد از سقوط آدم نمود
 کلیا پر آن سال داشت که در ایام ستم مردم اما د او می چشید و اما د او می چشید و در حوی
 عساری آن د فانی ستم است که خیال عاش را بر روی اراد خود محال ریش مکتب و یکی از حاکم کی کلایه
 نو که در حوی مکتب سب حوی داشت چنانکه او را در علم طبت و دیگر علوم کسب مصفا است که هم نام او می
 کرده و او را مان فارسی و عربی و ایسیانی و تر ا کندی و میرانی و سر کی و خطی و دق و دامن و غیر آن
 بود چنانکه در شمارده مان مصاحب مان و طلاق لسان سخن صفت و از در دولت که کسب بر د او شد و جماعت

و قاع بعد از هبوط آدم تا هجرت

نرخان بود با کج چون نامد اسانی بدو رسید و همان درشت او را احصا نمود و اعیان مملکت و ضرایب حضرت را انکس کرده ما
ایشان شوری آید که باج اسانی را چگونه باید کش هر کس سعی پسان انداخت یعنی بی میر دعاقت کار بدان نهادند که با
مرسد که مصر را نکات همد و چندین جنوت کند اگر بمرد دولت سستی پذیرد و بدین دولت توان رست صورت
که داس بر زمین و او بر کسیرم با هر که احوال غفر بدود و کلیاتره چون این نکات را احصا نمود و میداست که در مصر
میش که مائاتی نزد کش در وی مد انجاعت کرده و فرمود مرا و احسانه که کشور را شویم و کمر را بکرم من خود بخسته عالم را
کم در اسلام طین ناح و افرستایم بر خاک و خاکستر تمام آفتاب دیدار من دیوار شود و شماره ملاحظه من اربابی شیدیم
انکس در کار اسانی پنج خواهم دید که بر یک نده خواهم ساخت خود بر نگاه او اندم و مائاتی اما به لاف سیری مکت خوش
سازم و مائاتی آهوی چشمش خواهم بخور و کشش هم این بخت و ساز من هر که دوازده ناب و لالی حشاش حامیای ستوار و
حامیای زرتار بدید لالی اهر اسانی فرام کرد و فرمان داد احمی کیرا کیر کجای ما بروی که هر یک باجی فرستد و روی پوت
هم برای مصر آمده شد و آلات طرک اداست لهو و لعب که همواره در نرم کلیاتره بکار می کشند و در دستند
اردار الملک مصر کوچ داده است اراضی سینیلیا نمود چون انچه بانی رسید دل در برش طپید گرفت و زور کج
طلب است با استقلال کلیاتره فرستاد و همی سر برده خوش را روی داد و شیکاه را ریش کرد چکان است که کلیاتره
بدانجا رود و خواهد است اما ملک مصر بچند و مکر است و یکسوی شکرگاه اسانی فرود شده سر برده راست کرد و طوارده
و شست بخت و سر برود را نهاده بر بر آن برشت و آن جیده را که دل خورشید را و غش نقد و بر هفت فرمود و با
مرصع که کمر جواهر خاشاکش غیرت لعل بخشان بود بر سر نهاده آن کثیر کاکسین ساقی در برابرش چون سرو بارب
جو پار با صفت بکشد و لشکریان از بیرون سر برده نیروده راست کردند اسانی که کوشش بر در و خیرم راه و
چون معلوم کرد که کلیاتره بدید کجای فرود شده کس بر داد و فرستاد و پیام داد که ملک مصر را چون افاد که چشم را ما دید
خودش ساخت و حیره را با رخسار خود گلش لغز نمود کلیاتره در جواب گفت که من را بهی پیچوده ام و ساقی بعد از
نوشته ام اکنون اسانی است که برایت می کنند و نزدیک می آید چون نکات وی مائاتی رسید بی توانی رخا
د راه سر برده ملک مصر پیش گرفت و چون راه بدانجا نزدیک کرد و آن اسباب شست و جلالت بدید در حیرت
تجدیه همه سر برده در چشمش پنج شتری و تاره شتری نمود پس قدم در میان سر برده گذاشته تا که چشمش روی
کلیاتره افاد که دیدارش چون آفتاب حمت دیده میگردد و در نظره اول دیوانه شد و از بهوش بجا نیکستی بی اختیار دژ
مدی بریایم و نهاده اظهار مکت و ذلت نمود کلیاتره او را گرامی داشت و در پیروی خویشش فرمود و انی
که از بهر او کرده بود در حضرتش پیش گذارید و ساز میهای بری او طرا کرد و نرمی شاهوار راست کرد و در برابر اسانی
چنان بشام آورد که از روز و دست بخیر بود پس اسانی تا نگاه با هر اجیرت حضرت از بر کلیاتره سروش شده سرا
خویش آمد و همی با خود گفت که اگر اسباب طلب است که کلیاتره را است دولت روم در کجی شمار خواهد بود
دیگر کلیاتره را الصیاف طلب است چون ملک مصر در سرای او نازل شد اسانی از قلف بصاعت و حشرات
سامان شرمند بود پس ترمان معذرت کشوده گفت بر که تران صیاف که ملک مصر از من کرد کسر را مکن نشود
کلیاتره در جواب گفت که نیکو تران صیاف آن است که من در مصر را اسانی خواهم نمود و روز دیگر اسانی کوچ داد

جلد اول ارکتاب اول فاح التواریخ

[illegible]

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

که تو از برای دولت روم در تنگنای و غریب امرای تورستان که را دست تو بدو خواهد کرد و در این امرای که کرد
و نخست بسوی مصر شتافتی و جمعی از لشکر با از آن وقت سر او شدت ثواب او و ساختی مرد و برکت و در میان
زبان به تشیع تو باز دارند و غریب ترا از درجه مکه رانی و سلطنت ساقه سازند تا فی دریم شد و از آنجا سرای
با سپاه برای انجام کار را رسوایتین کرده خود عزیمت روم فرمود و دوستانت که صد صواب است که کلیات را
بسوی مصر گیل فرمائی و یکمیت با صلاح کار خود پر داری با ما سلطنت با عشق از می صورت به مند و اول قدم
در عشق ترک جان و عاوه است اتانی دین سخن صراحت پیدا و کلیات را به یکمیت سلطنت اتانی را بی مسیبت
ماند پس با اتفاق بسوی روم ره پارتند و مهمل و صعب زمین را دریم نوشته در جزیره سیاسی که از خبر آورد
فرود شد و در اینجا معلوم شد که ستاره اتانی مریشیب دارد و بر کان روم در دین او یکمیت شده و اطمینان
پس خوانده و جلیس نیز بخدش و تیر کشیده خود دعوی سلطنت دارد و مردم او را محلی دیگر میدهند و میرخوانده قهرمان
در این وقت اتانی از کلیات را به یکمیت که ساد از برای فدا می خود و تو اقامت دولت و سلطنت خویش او را و
بخوراند و از میان بر گیر و این سخن را بایه خودت خود با دولت روم کرده با طینان خاطر بسوی مصر حرکت
کنند و هر چه در اکل و شرب حاکم خرم را فرو نمیکند است کلیات را به بغیرت امی را در اوقات و روری در سینه کلی
زیر آلوده کرده بدست اتانی داد و کشت بسوی که یکمیت است چون اتانی خواست از او بدست مرده
آن کل را از دستش گرفت و فرمود تا یکی از کاه کاران را که در محس بودند حاضر ساختند و آن کل بدو سپرد
و گفت بسوی چون بومید در حال بدو بس روی با اتانی کرده گفت در حقش بدو سپرد اگر خواستم هلاکت ترا
بوسی دیگر از آنم آگاه از سیاسی با اتفاق دارد و اینست بدو در آن آنگینو که حدارشو بر بجا که کجای استانی
در آمده بود در اینجا سکون و اینست کلیات را به او و سایرین و مرد اینست یک از در هر وقت بیرون شد
و یکی را بر کوار و محترم داشت و مردم اسیر کرد و در دل کلیات را به مدود و اما یا کار در کمال مسکت و ضربت
با طاعت او داشتند در این وقت امرای تورستان به روم حکم دادند که اتانی بهرامان و سیاه پیمان خود را در حبسیت
انصرف داده و حیثیت به ششانی در تورستان حاضر شود چون این خبر اتانی رسید دانست که زکات و کجا
بدان سرزد که او را از در جو دما قاطع سازند و دستان خود را را بچمن کرده با ایتان توری ادا داشت
گفتند که کار از آن گذشته که تو خواهی برقی و بهار اباسی و یکمیت را نام دولت یکمیت را یک عظمی خور
قیصر است که دل تیر و نیروی پهل دارد و پیر کز از پانچستین بدست در آن خوش دولت کند ترا لا مداید
با او مصاف داد تا بخت هر که بود و بخت نشاند و دولت با هر که نیست کند بر حاکم دولت کند اتانی
این سخن را با صدق مقرون دانست و سرار حکم شورستان را تا فاش تا خشن کلیات را به او را مجال نمیکند است
که ما عدا بسیار و بهخیرت کرد از دهم را گذاشته همه روز کار خود را بهو و لعب بیای میرد و سخن خن

در این وقت اتانی از کلیات را به یکمیت که ساد از برای فدا می خود و تو اقامت دولت و سلطنت خویش او را و

از کلیات را به یکمیت و کوش خرم و میس او دیده خبر بروی او میکند و
ز بهر دادن کلیات را به برادرش را پنجاه و پانصد و سیاه و یکسال بعد از سقوط آدم نمود
در این مین مرقوم شد که جلیس آگاه که تا ج سلطنت بر سر کلیات را به مینب دبرای دین ادیته مردم را در کوه

علاقل کتاب اول تاریخ التواریخ

آن بلاد فرس و اندویشان سرور دارای بود و ده ای اس حکومت مقرر شد که هم در پای تخت روم یک لشکر
 اعظمش باشد و آن من در پای تخت روم بی اجازه جمیع سرکاران تواریخ که سرور لشکر حکومت بود و چون
 فرار در آن بلاد که اعظمش برای هر جهت خود جدا که خواهد اوج حاکم در روم ملار و کاداری فوج و صده
 در روم اراحت را عاتق اعظمش و درانی اگر امدای سلطنت خود و اس کل بر مردم صعب نمود اسکوه لشکر را
 برای قصد حوس داشت ناگاه چون حوس عمل برسد و ایشان را بهر ساحت و حکم داد که هر سوسه
 در اطراف برای پادشاه حاضر شدند و دوسره و در پیون شهر سکون فرامداد تا ایشان بعد از اعظمش به
 قمار و روم شدند و حاضر همسایه کرد و آمدند و چون دولسار و روم و اکثری قسطنطنیه که هم از آن
 و فرار خود و چون سلوکیان در اسلامبول سلطنت یافتند چگونه لشکر را یک جری نام نهاد و اصل
 و افساد آن در سر بران و عهد اسامه در حاکمی خود گفته و همیشه مع الفقه چون اعظمش را بهر
 سر و عیب نام حراست اما اسم و کالت دولت سلطنت که که خاطر مردم کمتر آشفته باشد و سرکاران لشکر
 مصک کاسل اول و وزیر مؤین را برای خود حکومت و از برای کاسل اول حد شرط باشد اول که هر وقت پادشاه
 غایب باشد او حکومت کند دوم که هر از سلطنت و یکم برای سلطنت در کار راست او نفس و مسرور باید
 اسم که در معاهد و حدس ها به پیشوای دس او باشد چهارم که اگر احکام لشکر و حضرت او صادر شود چم که سول
 دور و در یک با او کسی که در شرف و رمای مملکت را دارد و مولی و موط و آمدند ششم که در محافل و مجالس
 بر سر راجه کس جای او باشد و احکام ترع و عرف او صادر شود و هفتم که مصط و در خط حراج و در عمل مملکت او
 باشد تا طرف منصف و کالت رعیت است و او در ادیان امور بیع صرف مت کند و در طرف دولت
 مرکز سل واقع است آن اعظمش و مرکز او و محرم مانند چاک که چون او در کار و حسیه دو کار ویرا که می شد
 قدرت سلطنت او را برای آن بار اسد و رسم حسن بود که مرکز سل دس باشد و طرف منون ده تن و او را
 اگر آن با چنین بود و عظمت بهوای پادشاهی و بکبر و قانون حسن بود که اگر پس کسالی اس جمله معرول
 و مرکز سل و طرف منون او را حسا که در محرم چون مذک حکومت ایشان اندک بود و مردم بیع عدل
 و نصف می شد و در میان معرولی مطعون خلق باشد تا برای اعظمش اس دو منصب مقرر شد که جدا که
 ر د است فرما و جدا که اند و چون روزی چند مرکز دست را حلی اندک و اسد و اسلوب امر
 مسو که که در امور و دجوب دست لسان او بود و منصب می پریم پا یف که عمارت را امانت است
 و مشوای دست و منصب شادری را که محترمی رعیت و داری سی دولت و مملکت است که سدا و اسهیر
 که و اعایید مردم که رعایت قانون قدم می کند و رسم مشور که را و ر که به هم اند احب بر این
 منصب می نام اسم های منصب خلعت ممداد و مدتی حرمی رجوع می نمود و خود در سال الموت منصب مرکز
 مونسند و در کار رسا معرود داشت که سکریان مشترار مردم روم باشد و سرکار در رسته لشکران
 در پی آورد و یک سو که ممداد که هر که علا وطن یکسند و ارمایه علم امپراطور و خلف محمود ارجا
 را دس و در راه پادشاه و مملکت ناک ممداد و محرم علم قصر را که رآن مثال عقیان ر دس بود و سرکاران سس

و در کتاب تاریخ التواریخ
 و در کتاب تاریخ التواریخ
 و در کتاب تاریخ التواریخ

و در کتاب تاریخ التواریخ
 و در کتاب تاریخ التواریخ
 و در کتاب تاریخ التواریخ

وقتی که به دراز می خوابی و در آن وقت که با حیرت

حکام و بخت قری میگردند چون بوقت سلطنت به تریس و کلدیس رسید این رسم را از میان
 اقبال رد کنند با محو آن مملکت متعلق بر ملادی که باین کوهستان نیز نیروانند و رودخانه غرنی و دریا
 و انقیس و آن اراضی شش مملکت بود اول ترمانش دوم انکوین سیم سنجک چهارم بایان پنجم غلج ششم
 هفتم عیسا و جرمین و غنی و بلاد و قرقمبرت و خیمسانت و قلندر و زویران و بر صیمه آن ممالک بود و در برابر رودیست
 تهر و در و مرزد و بادانی در این مملکت بود و این بلاد از حطیم اصصا در آن مملکت است که هموار آما دان است
 شهر قال که بآن کال باشد و قرقمبرت و آدریس و یز و مرز و ترمان و طاق و مسر و نور و رش و دانی و دیگر و نیمه
 و دویان و سقرین و غرنی و دیگر جزیره برین است که مشهور با بختهاست مانند قسمت آن اراضی را در این
 قصبه چوبیس معروف است ششم در عنوان تاریخ انجلس در آن مملکت چهار قبیل نامور بوده که ارمیان قبیل
 که در انگلند سکون داشتند بلند آواره بودند اول قبیل بلجی که در طرف غربی آن ارض بود و دوم قبیل
 که در سمت شمال بودند سیم سلو ز که در جنوب بودند چهارم آبی سینی که در حد و شرقی آن اراضی سکون داشتند
 و در قدیم این جزیره محل تجارت بود و حکام آنجا در شهر یازک شش داشتند و دیگر ممالک شرقی منلی است
 که آنرا آئینه مینا مینامیدند و آن ممالک مابین دریای قزاق و آق اکر است و از رود در مرز
 نازین فرگستان اتصال دارد و متصل بر یاسند تهر و دیه نزدیک و کوچک بوده و اکنون حراب و ویران
 چنانکه اندکی بمانده و آن ممالک شرقی روم را که ارا بر زکوه تا رود گز و زکوه چنانکه از زمین و در حستان
 نیز از این بهره است و زمین آئینه مینا مینامند و ممالک یونان نیز بر جمیع مشرق زمین میگفتند و دیگر
 میت المقدس و شام و وادی القلعرستان است که طول آن از رود فرات تا ساحل بحر عمان است
 و دیگر مملکت عرب است که سیصد شهر مستقیم در آن بود که همه مطیع کرتج بودند آن جمله دولت کرتج
 حکومت روم آمد و مملکت مصر نیز از این مملکت است که بسبب رود نیل که از بانند میل راه در میرسد آباد
 یافته و دیگر جزایری در دریای حوقرین است و جزیره کارنگ که مولد امپراطور ناپلیون بود و چنانکه مذکور
 خواهد شد و جزیره ستر دینه و جزیره سیسی و جزیره سیرس و جزایری یونان است که بربک محل سلطنت
 و دولتی بوده پس طول آن یک روم از ساحل بحر جنوبی تا رود فرات زیاده از سه هزار میل بوده است
 و عرض از دیوار اظاننش که تنهای شمالی و ولایت دلیه است تا کوه اطلس زیاده از دویست و پنجاه
 و اراضی از سمت و چهار دره عرض تنای تا اینجا بهشت دره باشد و کلا سه کور و یکصد هزار میل در
 میل است و غنطس خراجی مقرر داشت که همه ساله عمال این ممالک انفا و حضرت میدادند از جمله
 از ممالک شرقی روم یکصد و سی و یک مایا در هم که عمارت از چهار میلان و نیم وجه اسکنان باشد بجز
 قیصر میرسد و تومان انجلس را در این زمان دو مایا قلو خواستند پس حاصل خراج ممالک شرقی روم
 بحد که در مایا قلو خواهد بود و خراج مملکت مصر که در تومان و مایا قلو بود و در داخل فرانسه سیکو
 منبر بود و اراضی بر دو سبب زراعت و فلاح بسیار مرونی گرفت و خراج ممالک مغرب بخت با هم
 یکش هر سال بهشت که در تومان یول انجلس بود و چون دولت کرتج و مغرب بدرستی مغلوب روم شد

مجلسه اول

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

مردمی آوردند و در آنجا بکشد با ستم آن چنانکه را نصیب نمیدادند و روم مرجع جمیع طوایف و اعمام تمام بلاد دنیا
 برای آبادی روم حراب خواست و چون رایتان دست یافت فرمود تا ران لایق کسان قیامت
 مردم بویان بکشم کنند و چون کت علوم بیشتر زبان یونانی بوده فرمود که در مدرسه طالبا علم را از کلیات
 یونانی مسح نمایند و در این وقت از آنکه مردم ایتالیا جز زبان لاتین باقی بود و زبان سبین و اتریشین
 و دیش را که در زبانهای قدیم آن مردم بود کس یادداشت و دیگر فرمود که آن مردم که در جنگ سپر
 و دستیک میزدند بروم آورده بهای اندک خرید و فروش کنند و انجاعت را رحمت بدارند تا مبادا قوت
 بگیرند و سبب قتل شوند و کثرت این مردم سیرجیا شد که وقتی در زمان تبار که دنا ایتان تار خود
 داند زیاده از عدد سپاهیان روم بود در زمان اغنطس مرد درستانی از اهل روم مرد موافقی او را
 شماره کردند سه هزار و شصت و دو و سیصد و پنجاه هزار بر بر ویست و چهار هزار و سیصد و شانزده
 تن غلام زر خریدار و بود که اب را نیز چون کا و کو سفد تماره میکردند و همچنان یکتن زن یوه مصر به
 چهار صد تن غلام زر خریدار را خود جدا کرده به بیست و سیصد و دو نفر و دوازده تن آن بداشت با حکومت
 اغنطس بد آنجا رسید که حکم داد تا در روم معدا ساعد و او را چون خدایان پرستش نمودند و این فتنه را
 سبب مردم بویان شدند و این رب النوع معتقد برای هر نوعی خدای معش نمود و پرستش میکردند و چنانکه
 در قصه سکندریونانی مرقوم افشا اغنطس نیز خود را رب النوع مردم دانسته فرمان داد تا او را پرستش کنند
 و از آنجا که مرد جلیت ساز و دور اندیشی بود و مفرمود که هر روز تجنیرت کری و تسخیر کسوری نمودن ارقا و نون
 خرد و در است چه خط و حر است ممالک بعیده نهایت صعب خواهد بود و آنچه تا کنون بحیطه تسخیر مآورد
 هرگاه اولیای دولت بظلم و فتنه مردم و در دستایق و تخمین خواهند بود و لاجرم با اردوان که در وقت
 سلطنت ایران داشت مصالحه نمود و هر چه از مرد و مرکب و جنگ ایرانان بدست کرده بود بوی او
 فرستاد و حدود و مملکت روم را برهنه کوه مقرر داشت که از سوی مغرب دریای اقلنتیک باشد
 و از طرف شمال رودخانه رین و دنیوب و از جهت مشرق رود فرات و از جانب جنوب وادی
 نعل عربستان و از اضی مغرب مرز باشد و اندر زمانه فوت که آن قیصره که از پس او برگری مملکت شوند
 از این حد و دیمی بگویند و زیاده طلبی نکنند و بعضی از سیرا و در ذیل قصه بطریقهای مصر و کلیات مصر مرقوم
 خواهد شد و مدت سلطنت او در روم پنجاه سال بود

۵۵۶۱

نور سیر و حکیم در ایتالیا پنجاه و یک سال بعد از سقوط آدم تا بود

سیر و از جمله حکمای مملکت ایتالیا است و او را از فزون حکم بهره کانی بوده خاصه در فن شعرو فن خطه کمال
 دانش داشته و مردم روم او را سود فراوان پیورده اند و عظیم تر که او را ستس میداشته اند چنانکه کس
 از مردم صاحب مال که بیت مدیجهاں میکرد به بهره از میراث خود را بکمال وصیت برای سیر و میداد
 از این روی مال سیر و میکشد و مضافا به هزار تومان وجه آن بکس رسید که در این زمان تجارت ار
 سیصد و چهل هزار با جاقو اندا محکم چندا که سیر و زندگانی داشت مردم روم و ایتالیا وجود او را

در این کتاب که در این کتاب

و قایع بعد از بنو ط آدم تا هجرت

اما درستی کلان تره که کسان ماهروی روز و شب بکار و لوب و ساز و طرب ستون بود و در روی بگردان
و پای کویان می ساخت میکرد و سخن چه از ماده و عام و قتل و آدم میکشتند و در دوم توایل قاسم برج
میزان برد و دستگیرا هم مرا میزدند و کتیبها شک یکدیگر در آمد و جنگ پیوسته شد و منگهای گران پدید
همچینها ارگستی کشتی با رسیدن گرفت کلیا تره که کوسن به ترانه چنگ و عود زحمت نهادی و در ساطع طرب
و ساز بسد هزار دلال و مادرهای کد اشقی از معره مردان جنگ و ریز تیران نرد کوته خاطر گشت و دعای
کستی خویش را بر تاقه پیکوی می شد و این سبب صف لشکرا تا فی کشت زیر که اتا فی چون کشتی کلیا تره را
در میا به یافت چنان در غلق و اضطراب شد که از اندیشه طر حستن و خیال مکنه شدن هر دو بیرون شدند
افغیا رخا کشتی خویش را بر تاقه پیخوده در خای کلیا تره همی رفت لشکریان او چون اینحال مشاهده کردند
لحی دست از جنگ کشیده نه میست شدند و بعضی را عبرت خاطر خوش کرده در هر جگه پای سخت کردند و آن که
اگر چه در حینان خویش را بکشتند اما عاقبت مقتول گشتند و لشکرا تا فی یکباره سکنه شد و بر حسب حکم
اغطس صبی از لشکریان مامور شدند که کلیا تره و اتا فی را گرفته بجزرت او مرز اتا تا فی چون کشتی را
به کلیا تره رسانیدند و از بنال خبر شکست لشکر بدو رسید بدانست که روزگار دولت نهایت شده
درد او یکشتی نیست و دستها بر زانو نهاده سر بر زبردست نهاد و از این غم سه روز لب خور دین
و آتاسیدنی نیالود اسگاه کلیا تره بنزد او نشاء و باز چون چشم اتا فی مروی قادر از کار
جنگ و شکست فراموش کرد و عاشق او از دو جهان خرسندی گرفت و کار بدان نهادند که کلیا تره
از بند ترش با سکنه زیه شود و اتا فی از طریق بسپا بدانجا برده سپار کرد و زیرا که در اینجا لشکری
که یکی از سرکرده کان حضرت او بود با سپاهی سکون فرموده بود خواست آن سپاه را با سکنه زیه
آورد اما اگر دشمن قصد او کند و انداز در دفع و منع برخواست اما چون بدانجا رسید بعضی وی رسانیدند
که سکنه زین چون خبر شکستن ترا اصفا فرمود و مردم خود را برداشته بدرگاه اغطس تساء اتا فی را رسانیدند
این کلمات دست زده تیغ برکتید تا خود را اهلک کند و دوستان او بدو دیدند و او را از اقدام
چنین کاری سبب مع فرمودند و گفتند ناچار باید بجانب اسکنه زیه نشاء و از سپاه مصر و شام که
فرهیم کرد اما اگر اغطس از دنبال بدانجا نبشود اسباب دافعه آمده باشد پس اتا فی غربت میکند
که رانا از آنسوی کلیا تره چون نزدیک با سکنه زیه رسید با خود اندیشید که اگر مردم مصر بدانند
که ما سکنه از این سفر مرجهت کرده ایم دور نیست که سر بخانیفت پر دارند و ما را از دخول بمکنت مانع
پس بفرمود تا حاجی که علامت فتح بود مرا از کشتی نصب کرد و دنیا که مردم مصر چون آن حال را مشاهده
کردند جهان دانستند که فتح با کلیا تره بوده و با استقبال وی شاءه او را در کمال عظمت با سکنه زیه آوردند
و کلیا تره چون وارد دارالملک شدند در حال نفرمود که اعیان مملکت و بزرگان آن اراضی را که در وجود
ایشان اثری متصور بود حاضر ساختند و فرمان داد تا با جگر را سر از تن بر گرفتند و بر خاک راه افکندند
و چون دانستند بود که اغطس از دنبال او خواهد تساء و لشکر مصر خواهد یکتید چندانکه گنج نباشند و دست

از آنجا که

از آنجا که

از آنجا که

طه اول کتاب اول تاریخ

نامت اموال و احوال خود گسهای سر رک در آورد در ای احمد و کبکها انکا که جواد بر داسه کج
 قرار کند در سرف قابل جرب که د جانی مصر و د و مطس سکون داشتند اسمعی را د اشته مردم خوش را
 فرام کرد و د واکاه ساعلی بکر احمد آد آن کتسها را ما شد و اموال کجا تیره را سبب و عارب بر کت
 مساک قوس کر محمد

۵۵۶۳

انراض دولت نظامیه هر چهار و پانصد و شصت و سه سال اعداد به سوط آدم تم نو د

انگاه که لک مصر کت شد و کجا تیره ما سکد تیره در آد جاک که د کور شد اربس روزی چند امانی سر در کسند
 و ا رای اسان کال سک و د لب ماصل بود در سرف کجا تیره با جواد داشتند که اگر کم امانی در روی
 ملک عراب و عس او با عا طرس چه اکلند است اما عس و رری و قی قوس جت که کار ملک عظم
 و لیس با سد کار جها امانی را ا عشی امانی توان برارد اسب رو د باشد که اعطس چون آتش و ا د ا مصل
 کد و خاک اس ملک را ما آب رسا د لا حرم با دنی اگنی امانی با اعطس سار مصری طرار کرد و در سرف
 مار بود پس جلی ا د شد سر دیک امانی آد و کت لودانی که اموار را ا ا مصر و ت حکمت ا کرد
 د صوی آسک که کار را ما ک جواد شد لا حرم صواب آست که ا د حضرت امانی رسولی جرب را ا
 بر اعطس بود سخن ارد و صا لود و ا را ا د اس بر ا عا س جوش بر دیک او پکی جوا عم فر ساد و
 طلب مر هفت دوا ص جوا هم بود امانی که در حضرت معصوم همه سلم و رضا بود دل را اس سخن با د و بود
 د مسک د شته بر یک رسولی د رکاه مصر و ستا د و د کجا تیره در بهانی با او پیام داد که اگر قیصر است
 و زمان یکیر دمن او چن باشم که با امانی لودم چون سر و در حستاده سر د اعطس رفتند رسول کجا تیره
 ختم داشت و در سفا د امانی را عا کرد و اربش را ا د چون اشان مر جت کرد و د و سحا مصر را
 کشتند امانی عشتا د و هاک سد د کمار و کس بر د اعطس فرستاد که اگر امیر ا طور ر صت فرما د
 مصر کوچ داده شهر بس روم و در ا کجا چد ا که رده باشم ر را و د حول و کوشه عزت بسیم شرط که
 کجا تیره و د و لا دش در سلف مصر قرار سد هم در اس کرت اعطس سحا ا و را و قی سفا د و سفا
 انی مل ام ر صت اصراف داد و امانی چون ا ر قیصر با و س سد جدر و ر د کانی را عمت شمر د
 کجا تیره عیش و عشرت شد اما در بهانی کجا تیره د اشته لود که ستاره دولت بر ریش ارد و عس
 آن عا د و ا ل د س ساه پکا با پایال جواد شد پس ا مر ای عا ا د ا د طریق سفل محبت اگر دیک
 کار صفت شود و در ا عرصه خاک سار و د و ا صل کی کارا ا و در د ا سار سر و ر بخری حاصل سکد
 ا د اند که کد ام کو د مردن آسان و د و سراس فاست کرد ا ما در ا ا عا ر کرد و در زمان عا ر
 و مصر و سام ماری بد شد که ا ر ا عصای آدمی عصور ا معیت کرده و جتس کد و د م د ا ن عصور ا د
 ا ر پس کید ا آدمی را مای سر و د و چنا که ا و ر ا ر صت آه ما ت د پس کجا تیره کس فر ساد و با ک
 دس صفت بدست آورد و آ ر ا د رسدی کرده می داشت با هکام حاجت کجا ر د د ع ا قعته
 چون رستان آن سال سها ت سد و آ فاب مرج محل کویل کرد اعطس انگری با عصور ا را ی کسید

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

در سبب تیرمصر فرمود و ابروی که گریای کلیا تیر را میداد است هم داشت که چون کار مرا و نکند تو دور را
با اموال و انتقال سو را ملاحم نهانی کس نزد او فرستاده انظار مهربانی فرمود و کلیا تیره بر ما او سحر از
در رق و مد را رانده با احوال و حکام خود است که در هر تهر و بلد که لشکر خنطس در آید در روی او رعد
و از او دعه و علوه نشکر با منضایت کنند حسین قیصر مصر را که است از طرف شام و بیت المقدس
مردم در که دو سئو کش که حاکم تان بود بر حسب حکم کلیا تیره در واره تهر بروی او کتوده کمال بویست نمود
و از پنج خوردنی و آب سیدی درین مذانت چون اسبجر مصر آورد و دواتانی الکی یا مث ما کلیا تیره گفت
که سئو کش را که ارباب دولت مصوبت با اعطس چکار که حدین یورس و نیاتین بھرت او مرد کلیا تیره
خو است تا آن روز از دواتانی بیان باشد در جواب کف سئو کش کنی عظیم کرده است وزن جرید را
او را که در مصر بود که فرستاد و فرمود اب برادر ازای عصبانی که سلوکس کرده لشکر
با سرائس بر گیرند و چند انکه با دواتانی کف شد که کلیا تیره را در نهانی با اعطس کار مهربانی است ما و در دست
و قیصر همه روزه طی صاف کرده نزدیک با سکر تیره شد دواتانی را در یوقت در حق کلیا تیره مدکان کت دارا
به ملک آمده با سپاهی که داشت قدری در دافعه لشکر قیصر کتید و کلیا تیره در انوقت مقهره یکی از سلاطین
مصر در آمد که حضی استوار بود و مردم خویش را در حر است خود مذانت و کتتهای چکی او به تهر عطس
در آمد دواتانی چون انخر شید فراخی جهان بر او شک شد کس نزد اعطس فرستاد که اسبجر چنگ و خوش
بست و خلق عظیم را معرض هلاکت در آوردن تاسیسته مانند صواب است که ما هر دوی اعانت و دیگر
ما هم بر دیکتم ما هر کت ته تو دورا باشد اعطس در جواب میام داد که ایس حق آما است که ارحان بدک
سیرته اند دواتانی چون از مشق سر کرانی دیده و کار ملک را آشفته یافته مرد را فوزی سر رک دادند
و اگر شج گندیم کار برادر آدمس از جان سیر شده ام و به ستیاری مردان دلاور این نوم و مرد را بران کنم
و برای هر دو یک مرد لشکری فرستم و خود آسوده باشم با بچه تو اگر ارحان سیرته لوحی دگر جو در اهل ملک
رسان دواتانی ازین اصغای این سخن جبال آشفته شد که تیغ کرتیده همچون واریان تهر و مد و کف
هم اکنون کلیا تیره را با شیخ میکدر ام با بست پیکانه مقتد و خود را ایر هلاک میکنم چون بیای آن مقهره
که شمس کلیا تیره تو در در بسته یافت و جمعی از لشکران را ما سان آنسرای بدیس مرد را با ساد و در
بار خواست کلیا تیره در جواب میام داد که من دیگر این زندگانیر انجو هم هم اکنون بدینجا نه جسته ام
که خود را هلاک سازم و ارباب پس نه روی تروانه روی قیصر اینم دواتانی چون ایس شنید که کلیا تیره
بصد جان خود کرده فی انکه اسبجر بصحت یونند و در صدق و کذب آن سخن را ندست رد و کر با
بر درید و گفت من بعد از کلیا تیره رندگی انجو هم و در میخوله در آمده با یکی از جا کران خود گفت بج
برکتس و مر هاست آنمرد لشکری گفت من هر گریخ مردی هدا و ذمتت نخواهم کتید دواتانی او را
که دو در اصغای این حکم شدت نمود تا چون عرصه بر آن مرد شکند خنجر بر آورد و جو در اکت است
چون چنان دیدست شیخ خود را کتیده قضا آرا را برین استوار کرد و دیلوی خویش را بر سر تیغ نهادند

عقد اول رکت اول سحر التواریخ

این کتاب در سال ۱۰۰۰ هجری قمری در شهر تبریز
 در روز جمعه ۱۵ شعبان ۱۰۰۰ هجری قمری
 در محفل جمعی از علما و مشایخ
 در شهر تبریز
 در روز جمعه ۱۵ شعبان ۱۰۰۰ هجری قمری
 در محفل جمعی از علما و مشایخ
 در شهر تبریز

و در حقش منصفه در ایام عمر او رسیده که سید کلپا پتره رفیق حیات است تو چو مرا را با تو در سحر
 اسانی چون اسب سحر آه و کشید و فرمود تا اسب او را پای آن مقرر که کلپا تره بسکون داشت آورد و نگذاشت
 فرمود تا اسب او را بر سمانی سحر کشید و در آن مقرر را آوردند مردم پس گداشته برالس او شست
 و می را در کمر بست و اسانی سی سحر کرد که اکنون که در جهان میگردم سر در مردم تو در می توانی میگردم
 و دست کرد که اسطس کس بر مردم است اگر کو کفر شوق و در اسلام او کس یک پتره کو کولیس که کبی از
 پسنداران اوست مردی سود که در اسب اگر چه ای ما او باستان بخت و جان بداد تا از آن سو
 چون مصر با سکر در آورده و با کت تانی را بشند و شمس کلپا پتره را را در دست بر کو کولیس را را حاضر
 فرمود و در یک کلپا پتره شده و در امارتی و در امارت که آرد و بر کو کولیس رحمت فرمان پای آن صحر
 آنم کس بختی بر اسانی مکرمت آنگاه حواست ما در آن گشته کلپا پتره را را حضرت آرد کلپا سر در بر
 او کشود و کشت می بر کر مرد مصر کو اسم شد که اگر مملکت اس ملک را را فرمودان می مخلص فرمانده چون
 بر کو کولیس را را آمد و اس کلپات را را تقیر بر سید اسطس فرمود و کس پای آن صحر شده کلپا سره را اول
 که در آن گاه فرود آرد اگر فرمان پذیر باشد آن صحره را اسب و کمره داده و در آن دست حضرت آرد کس
 کس پای صحره آمده و کلپا پتره در بر می شده بر کو کولیس را را اسوی صحره مردانی چند نصیب کرده و با گاه در آمد
 چون کلپا پتره اس بدید شمر که سید احمد در آن کس بر کو کولیس دوده دست او را گرفت و کشت عالم کشید
 سب تو در او را حواشی کشت و او را اسلام داشت و کس در مصر رسد و صورت را را معرودا
 داشتند اسطس فرمود و او را دلاری کسید و نگذاشت و در عمری سید و مامول و را را رجوع مدافرس نهاد
 دار و چون سحر را با کلپا پتره بر دیکس از حضرت حضرت شمس دست که حیدر اسانی را با آس لوک با ک
 سار و قیصر اسراف مامول و را اسدول داشت و فرمان داد و اسانی را را مظهر عمر کاک سپرد و در آن دور
 چون سو کواری کلپا پتره تو در عمر ملاقات کرد و در و در کمره ای او شد و می آراسته دید و در دیوار و قفا
 بر سال خولیس را را شده و فرمود که مل را اسانی مسجود کلپا پتره تو در مع الفقه کلپا پتره را را آورد
 و او در ایاموت می رسد و تو در که بر آن طری و مارکی او در او را در عاصه تو در مل تانی و در
 منصف و حمانی ریک در دودلی پرورد داشت و اسطس را را اسطس ال در ادای اوست و اسطس
 او شد کس در دل داشت که او را از مصر برداشت و او دسوی دوم کوچ دید و فرمود که ادی را عاصه خود
 در مصر بکار و بر اسطس کس بود که کلاه و کس را را لیمای میگردم شد معره اطفال را را را را
 رات همان بدل فرمان داد و کلپا پتره را را سار تا می شود و سپهر را را و او را ش فرمود و را را که کلپا پتره بخت
 پرورد و امان دل بود و است که اسطس مدو لیس طریق سسنگان که اسپر دو چون اسانی او در مصر
 نگاه بود و حضرت آن دمه ناان که کر دو و سیم او را در داشته سویی دوم کوچ حوا همداد و
 اندیشید که اگر چس در کم ستم و روی ریش کم بکال او در سب مصر بر هم چون سیران را دوم سپهر
 پس را با سکر کرداری صحرار کثرت و اطاعت و حضرت فرادان فرمود و ما را با حوا کشت حیدر که در مع

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

ر باشد و حضرت اغطس آورده رسم نکینتین گذرانید که مرا حال و مال از بهر ترقی قیصر است اغطس که تیفه
 کج و مال بود چون نخان کلیا تیره را نصف فرمود بهایت شادند و دل با او گرم کرد در این وقت کلیا تیره
 جمال یافت و عرض کرد که اگر قیصر رخصت دهد بر سر قبر اتا بی شتاب با او و دوی کنم و مرجهت فرمایم قیصر او را
 اجازت فرمود و کلیا تیره بر سر قبر اتا بی آمده ناله سوزی قیصر فرستاد که از این پس زرد کانی رس صحبت
 مرا بگذارتا در هیولای اتا بی یکا سپارند این نامه را بفرستاد و در حال فرمود آن سبدر را که ماریا میل شاست
 و ماریا جان کز در آن منقبه بود و حاضر کرد و دند بازوی خود را بر دم آن مار نهاده تا مکرید و در حال جان بداد
 اتا تا آنسوی چون ناله کلیا تیره به اغطس رسید دانست که کلیا تیره قصد خود کرده و جلدت فرستاد که او را
 منع کنند و چون برسیدند او را مرده یافتند پس جسد او را در هیولای اتا بی بنجا کسب کردند و مثال استانی
 و او را در دوپاره سنگ سخت رسم نموده بر فراز بقعه ایثان نصب کردند و بعد از چند مدت صورت
 اتا بی را در بزم شکسته فرو بخشید و مثال کلیا تیره را بجا گذاشتند مدت سلطنت کلیا تیره هشت و سه سال بود
 و او آخرین بطریق مصر است و از این او دولاب مصر انقضای قه صیمنه روم گشت اما اغطس چون
 از این کار با خبر داشت در سرای سلطنت جلوس فرمود و اعیان و اشراف مصر را خواسته با لطف و شفقت
 خسروانی امیدوار ساخت و عصبیان ایثان را مستودار داشت و حاکی بر استخاعت گذاشته سوزی روم
 مراجعت کرد

۵۵۶۴ ظهور اریس حکیم در اسکندریه بنحیراروپا نصند و شصت و چهار سال بعد از بسط آدم نمود
 اریس از بزرگوار حکمای بزرگوار است و مستطالراسا و اسکندریه با تدا و در فنون هکلت دست
 بود و در کاهن ناب و طاف اعیان و اشراف شمرده میتدجیا نزرک بود که چون اغطس را اسکندریه
 غلبه کرد مردم را فریاد هم کرده اما ایشان گفت که تمام عصبیان مرا فراوان ار کتاب نمودید که ای بزرگوار
 کلیا تیره بطریق خلاف مهر سپردید و گاهی با اتا بی موافقت و موافقت نمودید و امروز سه و چهار سال بعد
 نخست بزرگوار اریس و او در این وقت در محفل اغطس های دانست دوم بدانکه اسکندریه شهر را این
 کرده و پادشاهی بزرگوار بوده نیم از این روی که این شهر را بسکو مهاد امدوت بسته پایاں مرده اند
 درین دایتم که بنیان آنرا از ازم بالکله کار محول حکمای مصر بود

۵۵۶۷ جلوس عبدالکلال دین بنحیراروپا نصند و شصت و هفت سال بعد از بسط آدم نمود
 عبدالکلال بن ثوب بن زمان بعد از عمر سلطنت یافت و مملکت من را بر بر فرمان آورد و یکی با جو جلی و قوت
 فطری بود در سال چهل و هشتم سلطنت او عیسی علیه السلام عروج با سمان فرمود و چون جبر او با من برآمد
 و عبدالکلال سیر انحضرت را اصفا فرمود بکلم پاک طینت و صفای طویت در نهانی با او ایمان آورد و بر آن
 مردم من روی ستور ندا منیع را پنهان میداشت و مدت سلطنت او دین هشتاد و چهار سال بود

۵۵۶۸ جلوس کین کس مادان دملک چین بنحیراروپا نصند و شصت و هشت سال بعد از بسط آدم نمود
 کین کس مادان از پیش هشت پشت نسب با کیندی میرساند که شرح حالش در جای خود مذکور شد و او را

کین کس مادان
 بنحیراروپا نصند و شصت و هشت سال
 بعد از بسط آدم نمود

از این پس
 بزرگوار و حکمای
 دین بنحیراروپا نصند و شصت و هشت سال
 بعد از بسط آدم نمود

مقدمه اول در کتاب اول تاریخ

در این سلسله مختصره از سلسله من سمرقند بمکه مدار و ایک مو ایک در مکتب پس با مدخران تند و در سلسله
 های گرفت تا مردی در کان بود چنانکه از مکتب اطمینان حاصل کردی و در عاصم مدلی چرا که یکی از اشراف
 در کاه و اوستی کسی مدی مارانی رودی در جو در مردی از اوردی کار در ررگان مکتب یک شده با چنین
 کس یک کس که حال نبود و چار ررگان مکتب انکی کرده در دین او و در سب و مدد اسباب ما دار
 از مکتب سلسله بر آرد و در پیش راههای اول و سب کرد و مدت سلسله و در سن سال نو
 عاصم طاسان در این چهره اروا و صد و شصت و شش سال بعد از بسط آدم نو

۵۵۸۸

طاسان طاس من خردی بر مریدان و در مکتب اراک پادشاهی داشت و در رگان آن اراصی مرد خط
 فرمان او به او بود و در کار و دولت او حال عظمی که در اموال سلسله رومنه انگری داشت از ارا
 عاصم بعد از که در اعران عرب را سحر نموده به بیجه ماکت این بر دارد و در حیره ماکس فهم مکتب
 و اچم و مان ماه بکسر نشان حب و داند شاه اراک لشکری رنگ از اراصی دیا کرد و عراقی غم فرا
 کرد با ماه عظمی حدی عاصم داد و در پیش طر حبه کوبید و در اسب چنان دید که مرشد او
 و بود که حرکت تو در دست و در پس اسب چنانکه در ماکانی داشت پیوسته با روح و غم و حزن و اتم
 مرشد و عاصم الامر زوری و سرارد و حوشن شسته پیرسون خمداد و مستون افاده و اسباب
 که در سرس فر دآ و داند جسم مریدی عاصم دادی کشید و مدت سلسله او در مکتب اراک
 چوب و بار سال نو

۵۵۸۹

امام عرب مدیچرا و پادشاه و شصت و شش سال بعد از بسط آدم نو
 چون سلسله را حبه کرامت را فعلی آرد و چنانکه از این پس دران اشارت مد مکتب او در عرب
 و دران آمد و در سب سمان پادشاهی فرمان را با او داد و مد ماک که در تمامت آن ماکت حکومت
 و اید که در اهرم سب و شش سال کار سلسله و مد آشفه و حکومت مالوک طواف صرف تا دست
 را نه هیچ رسد چنانکه در عاصی جو مد کور و ارمند

۵۵۹۰

و در سلسله علیها السلام خردار و پادشاه و دو سال بعد از بسط آدم نو
 مردم علیها السلام در خروم اسب و او را از دهم سرجا مد و در عاصی عمرالس که مد و عمران پس از اطمینان
 علیها السلام اکسین را در دوس و مار و دوس المام من اوردی و در امل من سلسله من لوکاس
 و سمان آمو من مسی حرمات اعران نوام من خوراسان و ارام من هیوست طاس اسی من انا
 ای حرام سلسله من و او در مکتب ام است و سب و دو و در مکتب اسلام در طرقت و دست بکسر
 مردم مد و او در مکتب امانی نام داشت که آرا عرا حبه گفته اند بمکه کرد و چنانچه در اراک
 اسب شمرده اند و او را از اتی خردی که اشاع نام داشت و صبح رگت مکتب اسلام بود و در ریک
 حاصل شد از سب و در اتی در سب و دوا ری نموده مرغی را مژده نمود که با مساجد و چهره خود را
 مکتب و در آرا و آرا اردی و اسباب اتی را سب مکتب که چوب یک نو دی که مد و در پیری شانه بود

۵۵۹۱

در این سلسله مختصره از سلسله من سمرقند بمکه مدار و ایک مو ایک در مکتب پس با مدخران تند و در سلسله
 های گرفت تا مردی در کان بود چنانکه از مکتب اطمینان حاصل کردی و در عاصم مدلی چرا که یکی از اشراف
 در کاه و اوستی کسی مدی مارانی رودی در جو در مردی از اوردی کار در ررگان مکتب یک شده با چنین
 کس یک کس که حال نبود و چار ررگان مکتب انکی کرده در دین او و در سب و مدد اسباب ما دار
 از مکتب سلسله بر آرد و در پیش راههای اول و سب کرد و مدت سلسله و در سن سال نو
 عاصم طاسان در این چهره اروا و صد و شصت و شش سال بعد از بسط آدم نو

۵۵۹۲

وقایع بعد از بسط آدم تا هجرت

و رویی در کار دیدان پاک کرده دست بر آورد و گفت خداوند امر مردی صالح عیادت فرماید که مدتی
توینک گوید در حال رسول و اما حاجت مقرون شده آن حوالی که سعادت زمان است از وی باید آمد
و چون مدت آلودگی سبایت شد از عمر آن ماکرمت و امداد و نیل داد که چون این امر سلامت فرمود
فرمود خود را در مسجد اقصی محضر کرد و محض را بنس را گویند که هرگز از مسجد بر نشود و حیدر که رده باشد
در آن مکان تریف خدمت کند چنانکه خدای فرماید *وَإِذْ قَالَتِ امْرَأَةُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي مَدْرُتُكَ
لَبِئْسَ بَطْنِي فَنَنْزِلُ فَنَحْمِلُهُ* یعنی چون مدت حلی بیای سر و قبا بر بند و دختری آورد و زمان متوال سیدی
در مسجد اقصی محضر بود و آن آباء که خون آلود شدندی ناچار بایست در مسجد ناستند تا طهارت باز شود
و شرط محضر و قوف ابدی است در مسجد لاجرم *لَمَّا وَصَعْتُمْ فَأَلْتِ رَبِّي وَصَعْتُمْ إِنِّي وَابْنُكُمْ*
وَصَعْتُمْ وَلَيْسَ لَكُمْ كَرَاهِي وَابْنِي سَتَيْتُمْ فَرَمَ آنگاه که بار خف دگفت خدا و مدامن دستری آورد
و او را مریم نام نهادم و دختر چون پسر نباند که محضر تواند گشت پس اثاثی و عمر آن در کار فرزند حیران ما مدید
در این وقت از پیشگاه قدس خطاب با کریمه السلام که ذکر حالت در عای خود کند و گویا بد شد
رسید که ما این دختر را بجای پسر منت قول از زانی داشته ایم که در مسجد اقصی محضر مانند کمال است
فَقُلْنَا إِنَّهَا يَتَقَبَّلُ حَسَنٌ وَأَنبَتَهَا بَنَاتًا حَسَنًا چون این مرده - اثاثی رسید تا دعا طرکت و مریم السلام
در خرقه چسبیده به مسجد آورد و در خدایم بیت الله بها و از آنجا که مریم ترا دارا نیاید و سلطان
نمی اسرائیل دانست بر یک از عدا ام در طلب بر تاروی او برآمد و خواستند تا خود کفیل باشند
و کریمه السلام فرمود که من در خدمت مریم سرور از تر از دیگرانم از این روی که اتباع که خواهر او
میشد در سرای من است و من او را دیگر از دیگرانم ایشان گفتند ان سخن استوار نیست چنانکه کمتر
از همه کس را در او بود و اینک او را در مسجد نهاده و دست از تربیت او باز داشته عاقبت سخن دراز
گشود و کار بر قریه قرار گرفت و سخن در آن نهادند که قلبی خود را که از فولاد بود و بدان گشت
تو ریه میگردد در آب افکنند قلم بر کس بر زر آب بایستد امس کفیل مریم مانند کمال الله تعالی
وَمَا كُنْتُ لَدَيْكُمْ إِذْ يَقُولُ أَفْلَاحُكُمْ أَتَيْتُمْ كَيْفَ مَرِّمْ دَاكُنْتُ لَدَيْكُمْ إِذْ تَحْضِيْمُونَ و چون قلبهای خود را
در آب افکند قلم بر کریمه السلام بر زر آب ایستاد و آن مناقشه و ستا حره از میان رفعت
و بملول و گفتند *وَكُنْتُ لَدَيْكُمْ إِذْ تَحْضِيْمُونَ* مریم با آنحضرت قرار گرفت و او را آورده در یکی از غرقات مسجد
اقصی جای داد و تربیت او و روزگار بهی بر دو هرگاه از نزد او بیرون شدی در روی او بسته
و چون باز آمدی در بختودی تا آنجا که مریم علیه السلام ساله شد از کمال زهد و تقوی دعایت پستان
بر جمیع را مدعا عیال دینی و پیوسته مظهر بودی و بی چگونه چون زمان مدیدی چنانکه خدای فرماید
وَإِذْ قَالَتِ الْمَلِكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ و به حضرت
در میان مردم - سرگوازی ذات و طهارت نفس و کمال تقوی مشهور گشت و در ره وحی الهی یافت بایک
خداوند در قرآن مجید یاد فرموده *ذِكْرُكِ مِثْلَ نُسْرَةِ الْغَيْبِ نَوْحِيَةِ الْكِتَابِ* و چنان میرست که از حضرت

عقد اول رکت اول حج التواریخ

درس در اول سال باشد و فرستادن او ای اتفاق میسر بود و مکالمه با الله تعالی با مردم اصلی رکت و استغفار
 و اگر گیتی بخیزد از آن کس و اگر امام بحضرت اخرون از سوره تنه چنانکه هرگاه رکت را بر یک و شش
 اگر رستای بودی صومای استانی مافقی و اگر با ساسان بودی میوه رسانی ویدی و چون از مردم
 سوال میسر شود که این است راز راز کلماتی پنج ممداد که خداوند عیانت فرموده چه که عداای مریدان
 و کلمات عقل علیت رکت با انحراف و تعدیل در زمان با مردم انی کتب با حالت بنز من عیدانه
 این الله تر رقی من نشای تفرح صاحب و چون بحضرت سرور سال شده عیسی علیه السلام عالم کشت
 حاکم در عای خود مدکور و خواهد شد

۵۵۷۷ مای بارش نام دب بردوشن چهار دوا بعد و معافا و معافا سال بعد از سقوط آدم بود
 که در مردوشن پادشاه آل اسرائیل را پس مردم شد و او سوت در یک فرای ملوک روستا انگریز
 بود در اموف اعظم سوی او فرای داد که در ساسان بحضرت مری ساسان کند که با در کمان
 دوم در کمان حمل جوش را خود آرد پس بردوشن در آن اراضی شهری برآورده آرا سیرا در نام
 بها در سر نام ملوک مردم نو چنانکه در قصه خویش مردم سد و آرا سیرت کرده مسارت کسند
 و لغز بر کوب و دار کمانا ظریه سرور را است

۵۵۷۷ ظهور در کمان علیه السلام چهار دوا بعد و معافا و معافا سال بعد از سقوط آدم بود
 که در آن سال علیه السلام در حمله پسران سی اسرائیل است و لب بحضرت خداوند علیه السلام بود
 حاشا در کمانی سم است که در آل اسرائیل پسری مافقی و معنی اس لفظ غلبه عمری در مل
 رکتان بیوان داغ و رکتان تر حاکم علیه السلام مردم شد بحضرت در زمان آل اسرائیل
 اشهار داشت و پس ممدام پل العیس و سر رک احبار بود پانچا اعراف مردم علیه السلام
 که در حاشا مردم کشت اورد و خود آردا که آرا معتز کرده حتمه مسامد و دوشرو یکی مردم
 و آن دگر که مردم که مردم بود اشاع نام داشت و در کمان علیه السلام اشاع را کمانی که کجای در آورده
 و از مردمی بود که کمال حال مردم علیه السلام بر بحضرت کشت بحکم اشاع سالهای فراوان در سراسر
 رکتان است که دو هر که مردمی عادی کشت با رکتان باشد و حله شد و اشاع را رمان عامه
 شدن و از ممدان سر آرد در اموف سرور رکتان برای کتاب کتاب مردم مردمی ماسا
 و از در یکی اعراف مسخدا صیغای داده بود و سرگاه بحضرت او شدی اگر ساسان بودی انما رکتان
 رسانی مافقی و اگر رسانی با در حاشا ساسانی مردمی پس رکتان در دل تمشد که قاهره در
 کی سکام چند نیست بحضرت مردم مردم که مرانی و مسم مردم در عیانت فراموشی
 سالی من کلمات دُرّه طیبسته دست مدعا است و کشت مردمی صانع عیانت که کشته
 علم و حکم من اسد در اموف فرستاده خداوند سوی او داد و داد که ای و کما یان الله شکر کس
 حقیقه تا یکیکه من الله خداوند سار ممدد تر و مردمی که نام او مکی است و او بعد کشته

وقایع بعد از سقوط آدم تا هجرت

برنجی که می‌باشد و لم یجعل له نس قُل سُبْحَانَ و خداوند میفرماید که هیچ پسر یا نامی نمی‌خورد
 لذت نایم هر او را که این نام از مایه قیه چون این خطاب بکوتس رگرت یا رسیدار نایت شکر و شادی
 و استلام گفت رَبِّ آتِنِیْ کُنُوزِیْ فَلَإَیْکَ وَکَانَیْ اَمْرَیْ فَاِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْمِعْ مِنْ اِکْثَرِ غَیْبَتِیْا پروردگار
 من پر برسان خود رده شده ام به سخنان من زنی نازانیده است چگونه این فرزند خواهم یافت خطاب
 آمد که این مرد اینک آسان است چنانکه از این پیش ترا خلق کردیم و حال که ناخبر بودی که قال رَبِّیْ
 قَالَ رَبِّکَ هُوَ قُلِّیْ هَیْ هَیْ وَفَدَّ عَلَیْکَ مِیْن قُلِّیْ وَ لَمْ یُکُنْ شِیْئًا در ای وقت حضرت رگرت که در پیشگاه
 رحمت و ارکاه کبریا بار یافت همه تنی و جان سرور و سرور و عرض کرد که پروردگار مرا می‌بخشد
 نصب کن که و دینۀ آن موهبت و طبع آن رحمت باشد از پیشگاه غیب مدد در رسید که ای رگرت
 علامت آن باشد که سه روز نتوانی با کس سخن گفت مگر با فرزند و حال که قدرست خودی بود که قال رَبِّیْ
 قَالَ اَیْکَ اَلَا یُحْکَمُ اَلْاَسْ تَمَنَّهُ اَتَا یَمُ اِلَّا رَمَزًا پس زکر یا عید السلام سجدۀ شکر گذشت و چون
 از اولی به خرم که این دعا کرده و پنهان بگذشت این پنج عید السلام حاصد شد و تنی به مار نهاد و در وقت
 مریم علیها السلام یعنی علیها السلام آتش بود و کفره سی سرائیل زکر یا را با مریم نیت بدادند و بعد از قتل
 یحیی آنحضرت مدتی زندگانی کرده و در گذشت چنانکه تفصیل این حمله در جای خود گفته خواهد شد

۵۵۷۸ جلوس پسر کین گشادگان در مملکت چین پسر او را با نصد و هفتاد و شش سال بعد از سقوط آدم نمود
 چون کین گشادگان را بر رکان مملکت چین از سخت سلطنت نریم آوردند و سیر او را بسای او نصب کردند
 و پسر کین گشادگان تخت ملکی رنشت و در مملکت چین سیستلایافته یک لیان لشکر که عبارت از درو
 مرد باشد از مملکت چین و خا و نت و مایین و متن برای حرب معین کرد و نام این مرا بکاشته در وجه
 انجاعت مرسومی مقرر داشت و حکم داد تا این لشکریان در هر مملکت با سدا و روی خود را همیشه بکشی
 سکا رکنند تا در میان مردم علامت باشد و صحبت مشکور و قنود بر رکان چین روی نیز ستور میدند
 و کمند تو یا دتا هی را سزا و انیت سی که حواهی خلق خدا را دیگر کون حلوه دهی و یکی هدست شد
 او را از سخت فرود کرد و در حوض کون را بپادشاهی مرد است و مدت سلطنت و کسالت

۵۵۷۹ جلوس فرزند کون در مملکت چین پسر او را با نصد و هفتاد و نه سال بعد از سقوط آدم نمود
 فرزند کون نسب با سلاطین سابقین میرسد و چون او پادشاهی رنشت و در و بر رکان مملکت
 نهادی و سرور گرفتند که دیگر ارمه یا دستای راه نموده خود کرد و مورسین حقا و را اما اولاد دست نشاند و نام
 از سلاطین چین شمرند با بچه خون کون مروی دلا و رو دجا که میت از آنکه پادشاهی باید ما و آنک موکن
 که در کتر این تنی که دست جدید مصاف داد اما یک و آنک مو آنک مروی ساحر و دوجان با لشکر
 دتمن مینمود که حبس سبع و در زندگان با ما با لشکر و همه ای کنند و او دشمن او نرد آ رہا شد
 و از این روی هر لشکر که با او را میرند بکجا اول بهر بت میکت و در حوض کون که چندانکه لشکر او مرو
 داشت بهم میکرد و مردانه در حرکت میگوشت بد و پشروقت نظر محبت خرد در یک مصاف که که لشکر کون

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۳۵۷۸
 تاریخ ثبت ۱۳۵۷/۱۰/۱۵

فصل اول کتاب اول شرح تنویر

امید که در دو آن را یک موانع در او این آتش جریه راه بردن گرفت پیا جوی کون شکر شد
و دشمنان اردو مال بیانی می یافت که در دما بیکار در دو عالم رسید که کی گشتی غمور در آن عالم میبود
و کون دند که اسب بدست دس باک صود روی درگاه صود او دگر ده عرض کرد که هر دو دگر
اگر من لای آن پادشاهی باشم که در طلب آن کوشش میکنم هم اکنون آید پس رود عالم را امیر و کون
الکسوس غمور که دگر در عالم مرا امران آمد بدست دس که فارشوم دارد دعا غایا امیکه تا اسنان
نود در بر رود و ما بیج صید و او را هر دس سلامت کند شد و در ایوب گفت که در مد سلطنت آمد
دست سی و سه سال با مردم بر طریق عدل و تصف رفت پس در عالم کعب

۵۵۸۵

ولادت محی علیه السلام چهار روز با نصد و چهل و چهار سال بعد از سرود آمدن تود

محی علیه السلام سرگزشت است و ما در انصرت اساع و خیر عمران است که حواس مردم طلب اسلام
نود و پیش از آن را در سوخته شد چاکه شرح محل شاع و ارباب دانا و او را در دل فقه دگر علیه السلام کرد
نودم با محی حاشا ابراهیم و عمران ی اسرا میل است چاکه مدای میفرماید سلام قلّه قوم و کیده قوم
نوشته و قوم شکت حقاً مرکز مرل و مراجع را در پیشگاه حاضرش را نمود و هر طریق تعب طلب
به پیونده چاکه آن مکان که در هر حرمت پرور و مادر رب است در روی اطفال مسالین او را اسرا
تعب طلب داشت در جو اسنان فرموده برای ماری آخر ده سده اتم و همواره طریقه فقر و محروم
محب و در مع طهارت و نوعی صفت کماله عالی و حاتمیس کند تا ز کوه و کمان نشاء دیکام
کو دگر دوری به بیت المقدس در سده اقصی در آمد و در امدام بیاید که راههای حس پوشیده و تعاد
مداد و مشغول ادارا که مراجع فرموده مرد را در آمد و کثرت برای من حرامه و موه ظرائف را در اتم
و دست اندر نه عادت بردان بی مار پر دارم پس عالم ارسیم شهر برای او که در دو دور پوشید و کبری
در چرم برمال است و مسجد آمده عادت بردایت و کوش برید و مواعده رگرا میباشند و در مدینه
و مادر سکو مگر چاکه مدای فرزند تو را و ایدیه و کم کنی انصاف و چندان ارجوف مدای مگر است
که هر کمان سارکش ارحمان آب دیده مراجع آمد و تود اساع برای بهت تمام آن مراجع مدای
بر چهره اوی است در چرم جوارس را بر او اب دنده کتیر و ان پیسده و هرگاه که با سر رشتی دای سران
مداد در کشتی اگر محی در انکس بیتان حضور داشت سخن از عصیان و مران و مداب و عفاف میفرمود و که
کلمات او همه از عفو و رحمت و مروت و رحمت بود و او را در روی انکس بر ممر بر آمد و چشم بر تخی مداحه
فرمود و آنی اسرائیل از عصب مدای ترسید و در حضرت بردان طعیان و عصیان پیشه سارده سماج کل
مرا آگهی داد که در چشم حلی است که آمر اسکوان ما مدو آن کوه در کمان پانانی است که مشهور عصیان
جوی من به چهار سده محی لغزوده و را فا و دد موشش گشت مردم مر مر او انکس شده و او را دد آو و دد
و چون انکس چشم کشود مراجع دار مسجد و بیت المقدس بیرون شد مشاء راه پانان پیش کشید
و دگر از مسجد کایه آمده اشاع را بر داست و در فضای حریر بر طریق حال و عمار گرفت و پس سار

کتاب

شاهنشاه ناصرالدین شاه قاجار

منت خدایر که در عهد دولت و زمان سلطنت وارث تاج و تخت پیش

دادیان و روشن چراغ دودمان کیان سلطان اسفندیار زرم افراسیاب

عزم جمشید فرهنک خورشید اورنگ افلاطون کیاست افریدون سیاست

خل الله فی الارضین المجاهد فی منہاج الدین السلطان بن السلطان بن السلطان و

الخاقان بن الخاقان بن الخاقان السلطان ۲ خلد الله ملکه و سلطانه بصوابه و انا می

بی نظیر خداوند فرهنک و تدبیر شخص اول ایران ثانی آصف سلیمان امیرنویان

مؤمن السلطان مقرب الخاقان وزیر مخم مخم میز آقاخان صدر اعظم جلد اول

از کتاب اول ناسخ التواریخ مؤلف مقرب الخاقان میرزا تقی لسان الملک مستوفی

دیوان اعلی ختام اختتام پذیرفت و در دارالطباعة علینجاب

سیادت و نجابت انتساب دیانت و امانت

آداب آقا میر باقر طهرانی برنیت